

Holy Bible

Aionian Edition®

देवनागरी

Sanskrit New Testament, Devanagari

AionianBible.org

दुनिया का पहला पवित्र बाइबल रिवर्स ट्रांसलेशन
कॉपी और प्रिंट करने के लिए 100% मुफ्त
इस रूप में भी जाना जाता है “बैंगनी बाइबिल”

Holy Bible Aionian Edition ®

देवनागरी

Sanskrit New Testament, Devanagari

CC Attribution ShareAlike 4.0, 2018-2024

Source text: eBible.org

Source version: 2/21/2024

Source copyright: CC Attribution ShareAlike 4.0

SanskritBible.in, 2018

Formatted by Speedata Publisher 4.15.19 (Pro) on 2/27/2024

100% Free to Copy and Print

TOR Anonymously

<https://AionianBible.org>

Published by Nainoia Inc

<https://Nainoia-Inc.signedon.net>

We pray for a modern public domain translation in every language

Report content and format concerns to Nainoia Inc

Volunteer help is welcome and appreciated!

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

प्रस्तावना

देवनागरी at AionianBible.org/Preface

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation!* What is an *un-translation?* Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a dictionary. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aīdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aīdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is *eternal*! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to *eternal* life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of eternal punishment. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The eleventh word, *eleēsē*, reveals the grand conclusion of grace in Romans 11:32. Take the time to understand these eleven words. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 201 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read online at AionianBible.org, with Android, and TOR network. Why purple? King Jesus' Word is royal... and purple is the color of royalty!

विषय - सूची

नए नियम

मथि:	11
मार्क:	27
लूक:	37
योहन:	54
प्रेरिता:	67
रोमिण:	84
१ करिन्थिन:	91
२ करिन्थिन:	98
गालातिन:	103
इफिषिण:	106
फिलिपिन:	109
कलासिन:	111
१ थिषलनीकिन:	113
२ थिषलनीकिन:	115
१ तीमथिय:	116
२ तीमथिय:	118
तीत:	120
फिलोमोन:	121
इब्रिण:	122
याकूब:	127
१ पितर:	129
२ पितर:	131
१ योहन:	133
२ योहन:	135
३ योहन:	136
यिहूदा:	137
प्रकाशितं	138

अनुबंध

पाठक गाइड

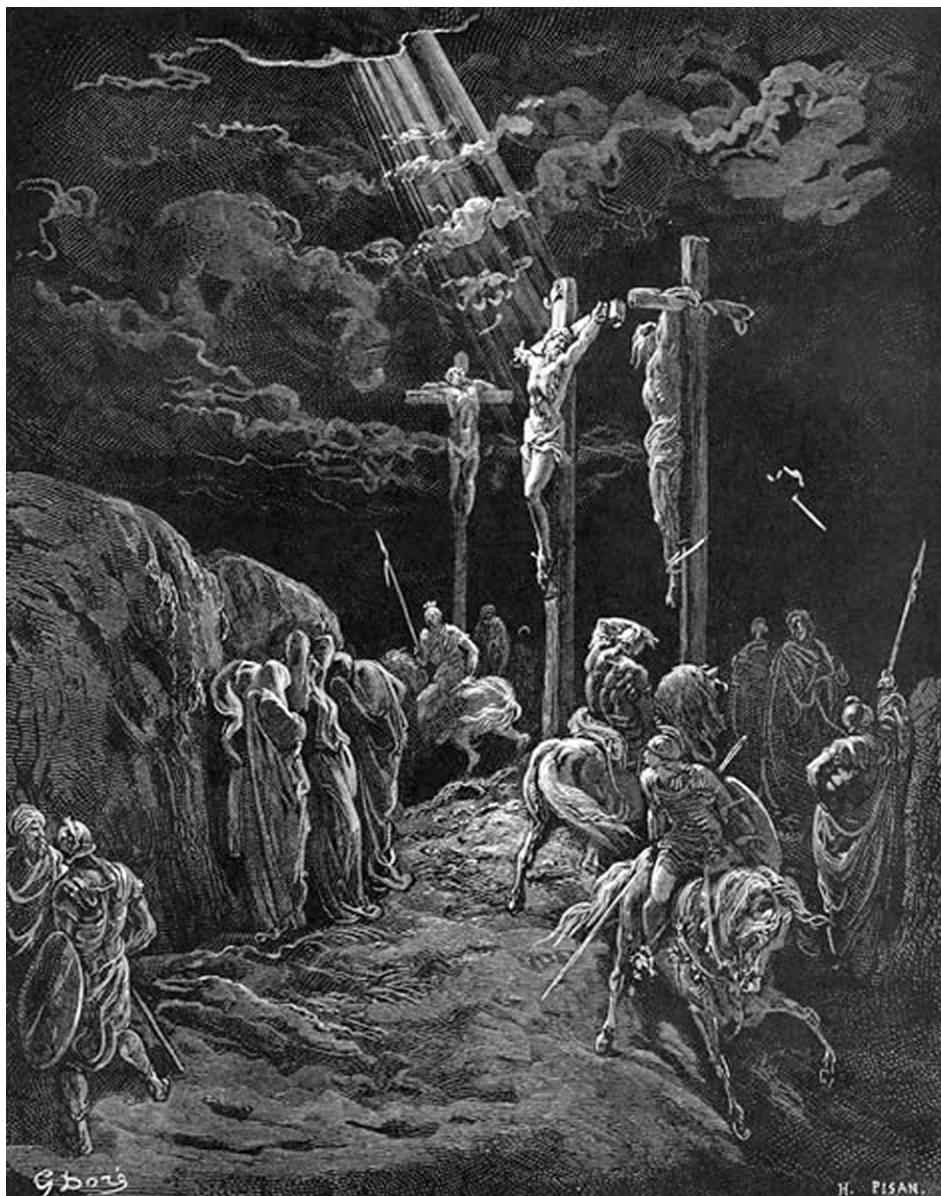
शब्दकोष

मैप्स

नियति

रेखांकन, Doré

नए नियम

तदा यीशुरकथयत्, हे पितरेतान् क्षमस्व यत एते यत कर्म कुब्बन्ति तन न विदुः;
पश्चात्ते गुटिकापातं कृत्वा तस्य वस्त्राणि विभज्य जगूहः।

लूकः 23:34

मथि:

1 इत्तामी: सन्तानो दायूद् तस्य सन्तानो यीशुख्रीष्टस्तस्य पूर्वपुरुषवंशश्रेणी। 2 इत्तामी: पुत्र इस्लाह् तस्य पुत्रो याकूब् तस्य पुत्रो यिथूदास्तस्य भ्रातरश्च। 3 तस्माद् यिथूदातस्तामो गर्भे परेस्सेरहौ जज्ञते, तस्य पेसः पुत्रो हिश्रेण तस्य पुत्रो इतम्। 4 तस्य पुत्रो इमीनादव तस्य पुत्रो नहशोन् तस्य पुत्रः सल्मोन्। 5 तस्माद् राहबो गर्भे बोयम जज्ञे, तस्माद् स्तो गर्भे ओवेद् जज्ञे, तस्य पुत्रो विशयः। 6 तस्य पुत्रो दायूद् राजः तस्माद् मृतोरियस्य जायायां सुलेमान् जज्ञे। 7 तस्य पुत्रो रिहियाम्, तस्य पुत्रो इत्तामी, तस्य पुत्र आसा:। 8 तस्य सुतो विहोशाफट् तस्य सुतो विहोराम तस्य सुत उविषयः। 9 तस्य सुतो योथम् तस्य सुत आहम् तस्य सुतो हिष्कियः। 10 तस्य सुतो मिनिशः, तस्य सुत आमोन् तस्य सुतो योशियः। 11 बाबिलिग्रे प्रवसनात् पूर्व्य स योशियो विखनियं तस्य भ्रातुंश्च जनयामास। 12 ततो बाबिलि प्रवसनकाले यिखनियः शल्तीयेलं जनयामास, तस्य सुतः सिरुच्चाविल्। 13 तस्य सुतो इबोहूद् तस्य सुत इलायाकीम् तस्य सुतोऽसोरै। 14 असोरः सुतः सादोक् तस्य सुत आखीम् तस्य सुत इलीहूद्। 15 तस्य सुत इलियास् तस्य सुतो मत्तन्। 16 तस्य सुतो याकूब् तस्य सुतो यूषफ् तस्य जाया मरियम्; तस्य गर्भे यीशुरजनि, तमेव ख्रीष्टम् (अथाद् अभिजित्त) वदन्ति। 17 इत्यम् इत्तामीमो दायूदं यावत् साकल्येन चतुर्वृशपुरुषः; आ दायूदः कालाद् बाबिलि प्रवसनकालां यावत् चतुर्वृशपुरुषा भवन्ति। बाबिलि प्रवसनकालात् खीष्टस्य कालं यावत् चतुर्वृशपुरुषा भवन्ति। 18 यीशुख्रीष्टस्य जन्म कथथते। मरियम् नामिका कन्या यूषफे वागदत्तासीत्, तदा तयोः सङ्घगमात् प्राक् सा कन्या पवित्रेणात्मना गर्भवती बभूव। 19 तत्र तस्याः पति यैषस्फ् सौजन्यात् तस्याः कलङ्गां प्रकाशयितुम् अनिच्छन् गोपनेने ततो पारित्यक्तु मनस्थेन। 20 स तथैव भावयति, तदानी परमेश्वरस्य दूतः स्वप्ने तं दर्शनं दत्या व्याजहार, हे दायूदः सन्तान यूषफ् त्वं निजां जायां मरियमम् आदानुं मा भैषीः। 21 यतस्तस्या गर्भः पवित्रादात्मनोऽभवत्, सा च पुत्रं प्रसविष्यते, तदा त्वं तस्य नाम यीशुम् (अर्थात् त्रातारं) करीष्यते, यस्मात् स निजमनुजान् तेषां कलुषेभ्य उद्दिष्यति। 22 इत्यं सति, पश्य गर्भवती कन्या तनयं प्रसविष्यते। इमानयैल् तदीयज्य नामधेयं भविष्यति॥ इमानयैल् अस्माकं सङ्गीश्वरद्यर्थः। 23 इति यद् वक्यन् पुर्व्य भविष्यद्वृक्त्रा ईश्वरः कथयामास, तत् तदानी सिद्धमभवत्। 24 अनन्तरं यूषफ् निद्रितो जागरित उत्थाय परमेश्वरीयदूतस्य निदेशानुसारेण निजां जायां जग्राह, 25 किन्तु यावत् सा निजं प्रथमसुतं अ सुषुवे, तावत् तां नोपागच्छत्, ततः सुतस्य नाम यीशुं चक्रे।

2 अनन्तरं हेरोद् संज्ञके राजि राज्यं शासति यिहूदीयदेशस्य बैत्तेहमि नगरे यीशौ जातवति च, कतिपया ज्योतिर्कुदिः पूर्वस्या दिशो यिरुशालम्गारं समेत्य कथयमासु, 2 यो यिहूदीयानां राजा जातवान्, स कुत्रास्ते? वयं पूर्वस्यां दिशि तिष्ठन्तस्तदीया तारकाम् अपश्याम तस्मात् तं प्रणन्तुम् अऽगमाम। 3 तदा हेरोद् राजा कथामेतां निशम्य यिरुशालम्गरस्थितैः सर्वमानवैः सार्द्धम् उद्दिज्य 4 सर्वान् प्रधानयाजकान् अथापाकांश समाहूयानीय प्रप्रच्छ, ख्रीष्टः कुत्र जनिष्यते? 5 तदा ते कथयामासु, यिहूदीयदेशस्य बैत्तेहमि नगरे, यतो भविष्यद्वृद्विना इत्थं लिखितामर्ते, 6 सर्वाभ्यो राजधानीभ्यो यिहूदीयस्य नीतवतः। हे यीहूदीयदेशस्ये बैत्तेहम् त्वं न चावारा। इसायेलीयलोकान् मे यतो यः पालयिष्यति। तादुयोको महाराजस्त्वनमध्य उद्दिष्यती। 7 तदानीं हेरोद् राजा तान् ज्योतिर्कुदिं गोपनम् आहूय सा तारका कदा दृष्टाभवत्, तद् विनिश्चयामास। 8 अपरं तान् बैत्तेहमि प्रहीत्य गदितवान्, यूर्य यात, यत्नात् तं शिशुम् अन्विष्य तदुवेशो प्राप्ते महावार्ता दास्यथ, ततो मयापि गत्वा स प्राणस्यते। 9 तदानीं राज एतादृशीम् आज्ञां प्राप्य ते प्रतिस्थिरे, ततः पूर्वस्या दिशि स्थितैस्त्रै यां तारका दृष्टा सा तारका तेषामग्रे गत्वा यत्र स्थानै शिशूरास्ते, तस्य स्थानस्योपरि स्थितिं

तस्यै। 10 तद् दृष्ट्वा ते महानन्दिता बभूवः, 11 ततो गेहमध्य प्रविश्य तस्य मात्रा मरियमा सादं तं शिशुं निरीक्षय दण्डवद् भूत्वा प्रणेमुः, अपरं स्वेषां घनसम्पत्ति मोचयित्वा सुवर्णं कुन्दुलं गन्धरमज्जव तस्ये दर्शनीय दत्तवन्तः। 12 पश्चाद् हेरोद् राजस्य समीपं पुनरपि गन्तु स्वप्नं ईश्वरेण निषिद्धाः सन्तो इन्येन पथा ते निजदेशं प्रति प्रतस्थिरे। 13 अनन्तरं तेषु गतवत्वु परमेश्वरस्य दूरो यूषफे स्वप्ने दर्शनं दत्या जगद्, त्वम् उत्थाय शिशुं तन्मातरज्ज गृहीत्वा मिसेंदेशं प्लायस्व, अपरं यावहन् तुभ्यं वार्ता न कथयिष्यामि, तावत् तत्रै निवास, यतो राजा हेरोद् शिशुं नाशयितुं मृगयिष्यते। 14 तदानीं यूषफ् उत्थाय रजन्यां शिशुं तन्मातरज्ज गृहीत्वा मिसेंदेशं प्रति प्रतस्थे, 15 गत्वा च हेरोदो नपृते मरियणपर्यन्तं तत्र देशे न्युवास, तेन मिसेंदेशादहं पुत्रं स्वकीयं समुपाहूयम्। यदेतद्वचनम् ईश्वरेण भविष्यद्वृद्विना कथितं तत् सफलमभूत्। 16 अनन्तरं हेरोद् ज्योतिर्विद्विरात्मानं प्रवजिचत विजाय भूं चुकोपः अपरं ज्योतिर्विद्वृप्यस्तेन विनिश्चितं यद दिनं तदिनाद् गणयित्वा द्वितीयवत्सरं प्रवित्ता यावतो बालका असिम् बैत्तेहम्गरे तत्सीमध्ये चासन्, लोकान् प्रहित्य तान् सर्वान् घातयामास। 17 अतः अनेकस्य विलापस्य निनादः कन्दनस्य च। शोकेन कृतशब्दश रामायां संनिश्चयते। स्वबालगणहेतोर्वै राहेल् नारी तु रोदिनी। न मन्यते प्रबोधन्तु यतस्ते नैव मन्ति हि। 18 यदेतद् वचनं यिरीमियनामकभविष्यद्वृद्विना कथितं तत् तदानीं सफलम् अभूत्। 19 तदनन्तरं हेरेदि राजिन् मृते परमेश्वरस्य दूतो मिसेंदेशं स्वप्ने दर्शनं दत्या यूषफे कथितवान्। 20 त्वम् उत्थाय शिशुं तन्मातरज्ज गृहीत्वा पुनरपीसायेलो देशं याही, ये जाना: शिशुं नाशयितुम् अमृगयन्त, ते मृतवन्तः। 21 तदानीं स उत्थाय शिशुं तन्मातरज्ज गृह्नै इसायेल्देशम् अजगाम। 22 किन्तु यिहूदीयदेशे अर्खिलायानाम राजकुमारो निजपितु हेरोदः पदं प्राप्य राजत्वं करोतीति निशम्य तत् स्थानं यातुं शडकितवान्, पश्चात् स्वप्नं ईश्वरात् प्रबोधं प्राप्य गालीलेशस्य प्रदेशीकं प्रस्थाय नासरनाम नगरं गत्वा तत्र न्युचितवान्, 23 तेन तं नासरतीयं कथयिष्यन्ति, यदेतद्वाक्यं भविष्यद्वृद्विभिरुक्तं तत् सफलमभवत्।

3 तदानीं योहूनामा मज्जियिता यिहूदीयदेशस्य प्रान्तरम् उपस्थाय प्रचारयन् कथयामास, 2 मनासि परावर्त्तयत, स्वर्गीयराजत्वं समीपमागतम्। 3 परमेश्य पन्थानं परिष्कुरुत सर्वतः। तस्य राजपथांशैव समीकुरुत सर्वथा। इत्येतत् प्रान्तरे वाक्यं बदतः कस्यचिद् रवः॥ 4 एतद्वचनं यिशयियभविष्यद्वृद्विना योहानमुहिश्य भाषितम् योहोने वसनं महाड्गरेमजं तस्य कटौ चर्मकटिबन्धनं; स च शूककीटान् मधुं च भुक्तवान्। 5 तदानीं यिरुशालम्गरनिवासिनः: सर्वं यिहूदितेशीया यद्दन्तिन्या उभयतटस्थाश्च मानवा बहिरागत्य तस्य समीपे 6 स्वीयं स्वीयं दुरितम् अङ्गीकृत्य तस्यां यद्दिन तेन मज्जिता बभूवः। 7 अपरं बहून् फिरूशिनः सिदूकिनश्च मनुजान् मंकुं स्वसमीपम् आगच्छतो विलोक्य स तान् अभिधै, रे रे भुजगवंशा आगामीनः कोपात् पलायितुं युष्मान् कश्छेतिवान्? 8 मनः परावर्तनस्य समुचितं फलं फलतः। 9 किन्त्वस्माकं तात इत्तामीम् अस्तीति स्वेषु मनः सुचीन्तयन्तो मा व्याहरत्। यतो युष्मान् अहं वदामि, ईश्वर तेभ्यः पाषाणेष्य इत्तामीमः सन्तानान् उत्पादितुं शक्नोति। 10 अपरं पादपानां मूले कुठार इदानीमपि लग्नां आस्ते, तस्माद् यस्मिन् पादपे उत्तरं फलं न भवति, स कृतो मयेऽपिनि निषेष्यते। 11 अपरम् अहं मनः परावर्तनस्यैकेन मज्जितेन युष्मान् मज्जयामीति सत्यं, किन्तु मम पश्चाद् य आगच्छति, स मत्तोपि महान् अहं तदीयोपानहौ वोदुमपि नहि योग्योस्मि, स युष्मान् वहिरुपे पवित्र आत्मनि संमज्जयिष्यति। 12 तस्य कारे सूर्प आस्ते, स स्वीयशस्यानि साय्यक् प्रस्फोट्य निजान् सकलगोधूमान् संगृह्य भाण्डागारे स्थापयिष्यति, किन्तु सर्वाणि वृषाण्यामिर्वाणवद्विना दाहयिष्यति। 13 अनन्तरं यीशु योहना मज्जितो भवितुं गालीलप्रदेशाद् यद्यन्ते तस्य समीपम् आजगाम। 14 किन्तु योहन् तं निषिद्ध बधाषे, त्वं किं मम समीपम् आगच्छति? 15 तदानीं यीशुः प्रत्यवोचत्; ईदानीम् अनुमन्यस्व, यत इत्थं सर्वधर्मसाधानम् अस्माकं कर्तव्यं, ततः सोऽन्वमन्यत। 16

अनन्तरं यीशुरमासि मज्जितुः सन् तत्क्षणात् तोयमध्याद् उत्थाय जगाम, तदा जीमूढ़ारे मुके जाते, स इश्वरस्यात्मानं कपोतवद् अवरुद्ध स्वोपर्यागच्छत् वीक्षाज्जक्रे। 17 अपरम् एष मम प्रियः पुत्र एतस्मिन्नेव मम महासन्तोष एतादृशी व्योमजा वाग् बभूव।

४ ततः परं यीशः प्रतारकेण परीक्षितो भवितुम् आत्मना प्रान्तरम् आकृष्टः

2 सन् चत्वारिंशद्वाहोत्रात् अनाहारस्तिष्ठन् क्षुधितो बभूव। 3 तदामी परीक्षिता तत्समीपम् आगत्य व्याहृतवान्, यदि तर्मीश्वरात्मजो भवेस्तद्व्याज्ञया पाषाणातेनान् पूपान् विधेहि। 4 ततः स प्रत्यब्रीति, इत्थं लिखितमास्ते, "मनुजः केवलपूपैन न जीविष्यति, किन्त्वीश्वरस्य बदनान् यानि यानि वर्णांसि निःसरन्ति तैरेव जीविष्यति" 5 तदा प्रतारकस्तु पूण्यानां नीता मन्दिरस्य चूडोपरि निधाय गदितवान्, 6 त्वं यदिश्वरस्य तनयो भवेत्तर्हीतोऽधः पत, यत इत्थं लिखितमास्ते, आदेक्ष्यति निजान् दूतान् रक्षितुं त्वां परमेश्वरः। यथा सर्वेषु मार्गेषु त्वदीयवरणद्वये। न लगेत् प्रस्तरायातस्त्वां घरिष्यन्ति ते करैः। 7 तदामी यीशुस्तस्मै कथितवान् एतदपि लिखितमास्ते, "त्वं निजप्रभुः परमेश्वरं मा परीक्षस्व।" 8 अनन्तरं प्रतारकः पुनरपि तम् अत्युच्चधराधोपरि नीत्वा जगतः सकलराज्यानि तदैश्वर्याणि च दर्शयाश्वकार कथयाज्जकार च, 9 यदि त्वं दण्डवद् भूवन् मां प्रणमेस्तर्हीतम् एतानि तु भूयं प्रदास्यामि। 10 तदामी यीशुस्तम्भोवत्, दूरीभव प्रतारक, लिखितमिदम् आस्ते, "त्वया निजः प्रभुः परमेश्वरः प्रणाम्यः केवलः स सेव्यश्च।" 11 ततः प्रतारकेण स पर्यत्याप्ति, तदा सर्वार्थाद्वैतरागत्य स सिषेवे। 12 तदनन्तरं योहनं काराण्य बबन्धे, द्वार्तां निश्चयं यीशुना गालील प्रासीद्यत। 13 ततः परं स नासरन्नां विहाय जलवेस्ते सिर्बूलूनप्ताली एतयोरुभयोः प्रदेशयोः सीम्नोर्भवतर्तीयः कफन्हाहूम् तन्नगरम् इत्वा न्यवसत्। 14 तस्मात् अन्यादेशीयगालीलि यैर्हन्पारेऽब्दिरोधसि। नपालिसिबूलून्देशौ यत्र स्थाने रिष्ठीतु पुरा। 15 तत्रया मनुजा ये ये पर्येभ्याम्यन् तमिस्के। तैजनैर्बृद्धदालोकः परिदर्शिष्यते तदा। अवसन् ये जना देशे मृत्युच्छायास्वरूपके। तेषामुपरि लोकानामालोकः संप्रकाशितः॥ 16 यदेतद्वृवनं यिषयियभविष्यद्वादिना प्रोक्तं, तत् तदा सफलम् अभूत्। 17 अनन्तरं यीशः सुसंवादं प्रचारयन् एतां कथां कथयितुम् आरेभे, मनासि परावर्त्यत, सर्वार्थायाजत्वं सविधमभवत्। 18 ततः परं यीशु गर्लिलो जलधेस्तटेन गच्छन् गच्छन् आदिद्यस्तर्थ भ्राता शिमोन् अर्थतो ये पितरं वदन्ति एतावुभौ जलघो जालं क्षिपन्तो ददर्श, यतस्तो मीनाराणिवासताम्। 19 तदा स तावाहु व्याजहर, युवां मम पश्चाद् आगच्छत्, युवामहं मनुजाधारिणौ करिष्यामि। 20 तेनैव तौ जालं विहाय तस्य पश्चात् आगच्छताम्। 21 अनन्तरं तस्मात् स्थानात् ब्रजन् ब्रजन् सिवदिवस्य सुतौ याकूबु योहन्नामानो द्वौ सहजौ तातेन सार्दू नौकोपरि जालस्य जीर्णोद्धारं कुर्वन्तो वीक्ष्य तावहूतवान्। 22 तत्क्षणात् तौ नावं स्वतातज्ज विहाय तस्य पश्चाद्यामिन् बभूवतु। 23 अनन्तरं भजनभवने समुपदिशन् राज्यस्य सुसंवादं प्रचारयन् मनुजानां सर्वप्रकारान् रोगान् सर्वप्रकारपीडाश्व शमयन् यीशुः कृत्स्नं गालीलदेशं भ्रमितुम् आरभत्। 24 तेन कृत्स्नसुरियादेशस्य मध्यं तस्य यशो व्याप्तो, अपरं भूतप्रस्ता अपस्मारणः पक्षाधातिप्रभूतयश्च यावन्तो मनुजा नानाविधव्याधिभिः क्लिष्टा आसन्, तेषु सर्वेषु तस्य समीपम् आरीतेषु स तान् स्वस्थानं चकार। 25 एतेन गालील-दिकापानिं-यिष्शालम्-पिण्डीयदेशेष्यो यद्दनः पाराज्य बहवो मनुजास्तस्य पश्चाद् आगच्छत्।

५ अनन्तरं स जननिवं ह निरीक्ष्य भूधरोपरि ब्रजित्वा समुपविवेश। 2 तदामी

शिष्येषु तस्य समीपमागतेषु तेन तेष्य एषा कथा कथयाज्जक्रे। 3 अभिमानहीना जना धन्याः, यतस्ते सर्वार्थाराज्यम् अधिकरिष्यन्ति। 4 खिद्यमाना मनुजा धन्याः, यस्मात् ते मेदिनीम् अथिकरिष्यन्ति। 5 नम्रा मानवाश्व धन्याः, यस्मात् ते मेदिनीम् अथिकरिष्यन्ति। 6 धर्मर्माय बुधुक्षिताः तृष्णतश्च मनुजा धन्याः, यस्मात् ते परितप्यन्ति। 7 कपालवो मानवा धन्याः, यस्मात् ते कृपां प्राप्यन्ति। 8 निर्मलहृदया मनुजाश्व धन्याः, यस्मात् त ईश्वरस्य सन्तानत्वेन विख्यास्यन्ति। 10 धर्मकारणात् ताडिता मनुजा धन्या, यस्मात् सर्वार्थाराज्ये

तेषामधिकरो विद्यते। 11 यदा मनुजा मम नामकृते युष्मान् निन्दन्ति ताडयन्ति मृषा नानादुव्वर्कायानि वदन्ति च, तदा युयं धन्याः। 12 तदा आनन्दत, तथा भूशं ह्लादध्वज्य, यतः स्वर्णं भूयासे फलानि लाप्यधेः, ते युष्माकं पुरातनान् भविष्यद्वादिनोऽपि तादृग् अताडयन्। 13 युयं मेदिन्या लवणस्पा, किन्तु यदि लवणस्य लवणत्वम् अपयाति, तर्हि तत् केन प्रकारेण स्वादयुक्तं भविष्यति? तत् कस्यापि कार्यस्यायोग्यत्वात् केवलं बहिः प्रक्षेप्तुं नराणां पदतलेन दलयितुच्य योग्यं भवति। 14 यूयं जगति दीपितरूपा, भूधरोपरि स्थितं नगरं गुप्तं भवितुं नहि शक्षयति। 15 अपरं मनुजा: प्रदीपान् प्रज्ञाल्य द्वोणाधो न स्थापयन्ति, किन्तु दीपाधारोपयैर्येव स्थापयन्ति, तेन ते दीपा गेहस्तितान् सकलान् प्रकाशयन्ति। 16 येन मानवा युष्माकं सकलमाणिं विलोक्य युष्माकं स्वर्णस्थं पितं रथ्यं धन्यं वदन्ति, तेषां समक्षं युष्माकं दीपितस्तादृक् प्रकाशताम्। 17 अहं व्यवस्थां भविष्यद्वाक्यज्वलोप्तुम् आगतवान्, इत्थं मानुभवत, ते द्वे लोप्तुं नागतवान्, किन्तु सफले कर्तुम् आगतोरेष्म। 18 अपरं युष्मान् अहं तथ्यं वदामि यावत् व्योममेदिन्यो धर्मसो न भविष्यति, तावत् सर्वस्मिन् सफले न जाते व्यवस्थाया एका मात्रा बिन्दुरेकोपि वा न लोप्यते। 19 तस्मात् यो जन एतासाम् आज्ञानाम् अतिक्षुद्राम् एकाज्ञामपी लंघते मनुजांज्व तथैव शिक्षयति, स सर्वार्थाराज्ये सर्वेष्यः क्षुद्रत्वेन विख्यास्यते, किन्तु यो जनस्तां पालयति, तथैव शिक्षयति च, स सर्वार्थाराज्ये प्रथानत्वेन विख्यास्यते। 20 अपरं युष्मान् अहं वदामि, अध्यापकफिरशिमानवानां धर्मानुषानात् युष्माकं धर्मानुषाने नोत्तमे जाते यूयम् ईश्वरायराज्यं प्रवेष्टुं न शक्षयथ। 21 अपरञ्ज्य त्वं नरं मा वधीः, यस्मात् यो नं हन्ति, स विचारसभायां दण्डार्हो भविष्यति, पूर्वकालीनजेनेभ्य इति कथितमासीत्, युष्माभिरश्वाति। 22 किन्त्वहं युष्मान् वदामि, यः कश्चित् कारणं विना निजभ्रात्रे कुप्यति, स विचारसभायां दण्डार्हो भविष्यति; यः कश्चिच्च स्वीयसहजं निब्बोधं वदति, स महासभायां दण्डार्हं भविष्यति; पुनश्च त्वं मूढं इति वाक्यं यदि कश्चित् स्वीयभ्रातरं वक्ति, तर्हि नरकामानौ स दण्डार्हो भविष्यति। (Geenna g1067) 23 अतो वेद्यः समीपं निजनैवेद्ये समानीतेऽपि निजभ्रातं प्रति कस्माच्चित् कारणात् त्वं यदि दोषी विद्यते, तादानि तव तस्य स्मृति जर्यते च, 24 तर्हि तस्या वेद्याः समीपे निजनैवेद्यं निधाय तदैव गत्वा पूर्वं तेन सार्दू मिल, पश्चात् आगत्य निजनैवेद्यं निवेदय। 25 अन्यञ्ज्य यावत् विवादिना सादूर्धं वर्त्मने तिष्ठसि, तावत् तेन सादूर्धं मेलनं कुरुः; नो चेत् विवादी विचारयितुः समीपे त्वां समर्पयति विचारयिता च रक्षिणः सन्निधौ समर्पयति तदा त्वं कारायां वयेथाः। 26 तर्हि त्वामहं तथ्यं ब्रवीमि, शेषकपर्देकपि न परिशोथिते तस्मात् स्थानात् कदापि बहिरागत्नुं न शक्षयसि। 27 अपरं त्वं मा व्यभिचर, यदेतद् वचनं पूर्वकालीनलोकेभ्यः कथितमासीत्, तद् यूयं शृतवन्तः; 28 किन्त्वहं युष्मान् वदामि, यदि कश्चित् कामतः काज्यन् योषितं पश्यति, तर्हि स मसासा तदैव व्यभिचरितवान्। 29 तस्मात् तव दक्षिणं नेत्रं यदि त्वां बाधते, तर्हि तन्नेत्रम् उत्पात्य दूरे निक्षिप, यस्मात् तव सर्ववृषुषो नरके निक्षिपात् तवेकाङ्गस्य नाशो वरं। (Geenna g1067) 30 यद्या तत् तव दक्षिणः करो यदि त्वां बाधते, तर्हि तं करं छित्ता दूरे निक्षिप, यतः सर्ववृषुषो नरके निक्षेपात् एकाङ्गस्य नाशो वरं। (Geenna g1067) 31 उक्तमास्ते, यदि कश्चिन् निजजायां परित्यक्तुम् इच्छति, तर्हि स तस्य त्यागपत्रं ददातु। 32 किन्त्वहं युष्मान् व्याहरामि, व्यभिचारदोषे न जाते यदि कश्चिन् निजजायां परित्यजति, तर्हि स ता व्यभिचारयति; यश्च तां त्वक्ता स्त्रियं विवहाति, सोपि व्यभिचरति। 33 पुनश्च त्वं मृषा शपथम् न कुर्वन् ईश्वराय निजशपथं पालय, पूर्वकालीनलोकेभ्यो यैषा कथा कथिता, तामपि यूयं शृतवन्तः। 34 किन्त्वहं युष्मान् वदामि, 35 पृथिव्या नामापि न, यतः सा तस्य पादपीठं; यिरूशालमो नामापि न, यतः सा महाराजस्य पुरी; 36 निजशिरोनामापि न, यस्मात् तस्य तथैकं कथमपि सितम् असितं वा कर्तुं त्वया न शक्वते। 37 अपरं यूयं संलापसमये केवलं भवतीति न भवतीति च वदत यत इतोधिकं यत् त् पापात्मनो जायते। 38 अपरं लोचनस्य विनिमयेन लोचनं दन्तस्य विनिमयेन दन्तः पूर्वकमिदं वचनञ्ज्य युष्मान् वदामि यूयं

हिंसकं नरं मा व्याधातयत। किन्तु केनचित् तव दक्षिणकपोले चपेटाधाते कृते तं प्रति वामं कपोलञ्ज्व व्याघोटय। 40 अपरं केनचित् त्वया सार्थं विवादं कृत्वा तव परिधेयवसने जिग्निते तेस्मायुत्तरीयवसनमपि देहि। 41 यदि कश्चित् त्वां क्रोशमेकं नयनार्थं अन्यायतो धरति, तदा तेन सार्थं क्रोशद्वयं याहि। 42 यथं मानवस्त्वां याचते, तस्मै देहि, यदि कश्चित् तु तुर्खं धारयितुम् इच्छति, तर्हि तं प्रति परामुखो मा भूः। 43 निजसमीपवसनिं प्रेमं कुरु, किन्तु शत्रुं प्रति द्वेषं कुरु, यदेतद् पुरोक्तं वचनं एतदपि यूयं श्रुतवन्तः। 44 किन्तु युष्मान् वदामि, यूयं रिपुप्पि प्रेमं कुरुत, ये च युष्मान् शपन्ते, तान् आशिं वदत, ये च युष्मान् ऋतीयवन्ते, तेषां मङ्गलं कुरुत, ये च युष्मान् निन्दनिति, ताडपिति च, तेषां कृते प्रार्थयद्वं। 45 तत्र यः सतामसताज्योपरि प्रभाकरम् उदाययति, तथा धार्मिकानामधार्मिकानाज्योपरि नीरं वर्षयति तादृशां यो युष्माकं स्वर्गस्थः पिता, यूयं तस्त्वैय सन्ताना भविष्यथ। 46 ये युष्मासु प्रेमं कुर्वन्ति, यूयं यदि केवलं तेवेव प्रेमं कुरुथ, तर्हि युष्माकं किं फलं भविष्यति? चण्डाला अपि तादृशं किं न कुर्वन्ति? 47 अपरं यूयं यदि केवलं स्वीयप्रातुवेन नमत, तर्हि किं महत् कर्मं कुरुथ? चण्डाला अपि तादृशं किं न कुर्वन्ति? 48 तस्मात् युष्माकं स्वर्गस्थः पिता यथा पूर्णो भवति, यूयमपि तादृशा भवत।

6 सावधाना भवत, मनुजान् दर्शयितुं तेषां गोचरे धर्मकर्म मा कुरुत, तथा कृते युष्माकं स्वर्गस्थिपुः सकाशात् किञ्चन फलं न प्राप्यथ। 2 त्वं यदा ददासि तदा कपटिनो जना यथा मनुजेभ्यः प्रशंसां प्राप्तुं भजनभवने राजमार्गं च तूरीं वादयन्ति, तथा मा कुरिः, अहं तु तुर्ख्यं यथार्थं कथयामि, ते स्वकायं फलम् अलभवन्त। 3 किन्तु त्वं यदा ददासि, तदा निजदक्षिणकरो यत् करोति, तद् वामकरं मा ज्ञापय। 4 तेन तव दानं गुरुं भविष्यति यस्तु तव पिता गुप्तदर्शी, स प्रकाश्य तुर्ख्यं फलं दास्यति। 5 अपरं यदा प्रार्थयसे, तदा कपटिनेऽव मा कुरु, यस्मात् ते भजनभवने राजमार्गस्य कोणे तिष्ठन्तो लोकान् दर्शयन्तः प्रार्थयितुं प्रीयते; अहं युष्मान् तथयं वदामि, ते स्वकीयफलं प्राप्नुवन्। 6 तस्मात् प्रार्थनाकाले अन्तरागारं प्रविश्य द्वारं रुद्वत्वा गुरुं पश्यतस्तव पिः; समीपे प्रार्थयस्वः; तेन तव यः पिता गुप्तदर्शी, स प्रकाश्य तुर्ख्यं फलं दास्यति 7 अपरं प्रार्थनाकाले देवपूजकाइव मुग्धा पुनरुक्ति मा कुरु, यस्मात् ते बोधन्ते, बहुवरं कथायां कथितायां तेषां प्रार्थना ग्राहिष्यते। 8 यूयं तेषामिव मा कुरुत, यस्मात् युष्माकं यद् यत् प्रयोजनं याचनातः प्रगेव युष्माकं पिता तत् जनानि। 9 अतएव यूयम् इदृक् प्रार्थयद्वं, हे अस्माकं स्वर्गस्थिपुः; तव नाम पूज्यं भवतु। 10 तव राजत्वं भवतु: तेवेच्छा स्वर्गे यथा तथैव मेदिन्यामपि सफला भवतु। 11 अस्माकं प्रयोजनीयम् आहारम् अद्य देहि। 12 वर्यं यथा निजापाराधिनः क्षमामहे, तथैवासाकाम् अपराधान् क्षमस्व। 13 अस्मान् परीक्षां मानय, किन्तु पापात्मनो रक्षः राजत्वं गर्वरं पराक्रमः एते सर्वे सर्वदा तव; तथास्तु। 14 यदि यूयम् अन्येषाम् अपराधान् क्षमध्ये तर्हि युष्माकं स्वर्गस्थिपतिपि युष्मान् क्षमिष्यते; 15 किन्तु यदि यूयम् अन्येषाम् अपराधान् न क्षमध्ये, तर्हि युष्माकं जनकोपि युष्माकम् अपराधान् न क्षमिष्यते। 16 अपरम् उपवासकाले कपटिनो जना मानुषान् उपवासं ज्ञापयितुं स्वर्णं वदनानि म्लानानि कुर्वन्ति, यूयं तइव विषणवदना मा भवत; अहं युष्मान् तथयं वदमिते स्वकीयफलम् अलभवन्त। 17 यदा त्वम् उपवसिः, तदा यथा लोकेष्वरं उपवासीव न दृश्यसे, किन्तु तत् योउगोचः: पिता तेनैव दृश्यसे, तत्कृते निजशिरसि तैलं मर्दय वदनञ्जव प्रक्षालयः 18 तेन तव यः पिता गुप्तदर्शी स प्रकाश्य तुर्ख्यं फलं दास्यति। 19 अपरं यत्र स्थाने कीटोः कलड़काश्श क्षयं नयन्ति, चौराश्श सन्धिं कर्त्तयित्वा चोरयितुं शक्नुवन्ति, तादृशां मेदिन्यां स्वार्थं धनं मा सांचिनुत। 20 किन्तु यत्र स्थानं कीटोः कलड़काश्श क्षयं न नयन्ति, चौराश्श सन्धिं कर्त्तयित्वा चोरयितुं न शक्नुवन्ति, तादृशे स्वर्णे धनं संचिनुत। 21 यस्मात् यत्र स्थाने युष्माकं धनं तत्रैव खाने युष्माकं मनासि। 22 लोचनं देहस्य प्रदीपकं, तस्मात् यदि तव लोचनं प्रसन्नं भवति, तर्हि तव कृत्स्नं वपु दीपित्युक्तं भविष्यति। 23 किन्तु लोचनेऽप्रसन्ने तव कृत्स्नं वपुः तमिसयुक्तं भविष्यति। अतएव या

दीपित्स्त्वयि विद्यते, सा यदि तमिसयुक्ता भवति, तर्हि तत् तमिसं कियन् महत्। 24 कोपि मनुजो द्वौ प्रभू सेवितुं न शक्नोति, यस्माद् एकं समन्यं तदन्यं न सम्मन्यते, यद्या एकत्र मनो निधाय तदन्यम् अवमन्यते; तथा यूयमपीश्वरं लक्ष्मीज्येत्युभे सेवितुं न शक्नुत। 25 अपरम् अहं युष्माख्यं तथयं कथयामि, किं भक्षिष्यामः? किं पास्यामः? इति प्राणधारणाय मा चिन्तयत; किं परिधास्यामः? इति कायरक्षणाय न चिन्तयत; भक्ष्यत् प्राणा वसनाज्ज्व वपूषि किं श्रेष्ठाणि न हि? 26 विहायसो विहङ्गमान् विलोकयत; तै नैर्यते न कृत्ये भाण्डागारे न सञ्चीयतेऽपि; तथापि युष्माकं स्वर्गस्थः पिता तेभ्य आहारं वितरति। 27 यूयं तेभ्यः किं श्रेष्ठा न भवथ? युष्माकं कश्चित् मनुजः चिन्तयन् निजायुधः क्षणामपि वर्द्धयितुं शक्नोति? 28 अपरं वसनाय कुतश्चिन्तयत? क्षेत्रोत्पन्नानि पुष्पाणि कथं वर्द्धते तदालोचयत। तानि तन्तून् नोत्पादवन्ति किमपि कार्यं न कुर्वन्ति; 29 तथापि युष्मान् वदामि, सुलेमान् तादृश् ऐश्वर्यवानपि तत्पुष्पमिव विभूषितो नासीत। 30 तस्मात् क्षय विद्यमानं श्वः चुल्ल्यां निक्षेप्यत तादृशं यत् क्षेत्रस्थितं कुसुमं तत् यदीश्वर इत्थं विभूषयति, तर्हि हे स्तोकप्रत्ययिना युष्मान् किं न परिधापयिष्यति? 31 तस्मात् अस्माभिः किमत्यते? किञ्च पायिष्यते? किं वा परिधायिष्यते, इति न चिन्तयत। 32 यस्मात् देवार्चका अपीति चेष्टते; एतेषु द्रव्येषु प्रयोजनमस्तीति युष्माकं स्वर्गस्थः पिता जानाति। 33 अतएव प्रथमत ईश्वरीयराज्यं धर्मञ्जवं चेष्टत्वं, तत एतानि वस्तूनि युष्माख्यं प्रदायिष्यन्ते। 34 श्वः कृते मा चिन्तयत, श्वएव स्वयं स्वमुद्दिश्य चिन्तयिष्यति; अद्यतीनी या चिन्ता साध्यकृते प्रचुरतरा।

7 यथा यूयं दोषीकृता न भवथ, तत्कृतेऽन्यं दोषिणं मा कुरुत। 2 यतो यादूरेन दोषेण यूयं परान् दोषिणः कुरुथ, तादूरेन दोषेण यूयमपि दोषीकृता भविष्यथ, अन्यज्य येन परिमाणेन युष्माभिः परिमीयते, तेनैव परिमाणेन युष्माकृते परिमायिष्यते। 3 अपरञ्ज्य निजनयते या नासा विद्यते, ताम् अनालोच्य तव सहजस्य लोचने यत् तृणम् आस्ते, तदेव कुतो वीक्ष्यसे? 4 तव निजलोचने नासायां विद्यमानायां, हे भ्रातः, तव नयनात् तृणं बहिष्यतुं अनुजानीहि, कथायेषां निजसहजाय कथं कथयितुं शक्नोषि? 5 हे कपटिन्, आदी निजनयनात् नासां बहिष्यकुरु ततो निजदृष्टौ सुप्रसन्नायां तव भ्रातृ लोचनात् तृणं बहिष्यकर्तुं शक्षयसि। 6 अन्यज्य साम्येष्यः पवित्रवस्तूनि मा वितरत, वराहाणां समक्षज्य मुक्ता मा निक्षिपतः; निक्षेपाणात ते ताः सर्वा: पदै दर्लयिष्यति, परावृत्य युष्मानापि विदारयिष्यन्ति। 7 याचाच्वं ततो युष्माख्यं दायिष्यते; समायध्वं तत उदेशं लप्यस्यद्देहः; द्वारम् आहत, ततो युष्माकृते मुक्तं भविष्यति। 8 यस्माद् येन याच्यते, तेन लभ्यते, येन मृत्ये तेनोदेशः प्राप्यते; येन च द्वारम् आहन्यते, तत्कृते द्वारं मृत्यैवते। 9 आत्मजेन पूपे प्रायिति तस्मै पापाणां विश्राणयति, 10 मीने याचिते च तस्मै भुजां वितरति, एतादृशः पिता युष्माकं मध्ये क आस्ते? 11 तस्माद् यूयम् अभद्राः सन्तोऽपि यदि निजबालकेभ्य उत्तमं द्रव्यं दातुं जानीथ, तर्हि युष्माकं स्वर्गस्थः पिता स्वीययाकेभ्यः किमुत्तमानि वस्तूनि न दास्यति? 12 युष्मान् प्रतीतेरेषां यादूरो व्यवहारो युष्माकं प्रियः, यूयं तान् प्रति तादृशानेव व्यवहारान् विधत्त; यस्माद् व्यवस्थाभिष्यद्वादिनां वचनानाम् इति साराम्। 13 सङ्कीर्णद्वादिरेण प्रविशतः; यतो नरकागमनाय यद् द्वारं तद् विस्तीर्णं यच्च वर्त तद् बहृत् तेन बहवः प्रविशन्ति। 14 अपरं स्वर्णगमनाय यद् द्वारं तत् कीटूकं संकीर्ण। यच्च वर्त तत् कीटूकं दुर्माम। तदुद्देशारः कियन्तोऽल्प्याः। 15 अपरञ्ज्य ये जना मेषवेशेन युष्माकं समीपम् आगच्छन्ति, किन्तून्तर्दुर्वन्ता वृका एतादृशेभ्यो भविष्यद्वादिभ्यः सावधाना भवत, यूयं फलेन तान् परिचेतुं शक्नुत। 16 मनुजः किं कण्टकिनो वृक्षाद् द्राक्षाफलानि शृगालकोलितश्च उडुबरफलानि शतायन्ति? 17 तद्वद् उत्तम एव पादप उत्तमफलानि जनयति, अधमपादपवाथमफलानि जनयति। 18 किन्तून्तरमपादपः कदायथमफलानि जनयतु न शक्नोति, तथाधमपादपि पादप उत्तमफलानि जनयतु न शक्नोति। 19 अपरं ये ये पापादा अधमफलानि जनयन्ति, ते कृता वहौ क्षिण्यन्ते। 20 अतएव यूयं फलेन तान् परिचेष्यथ। 21 ये जना मां प्रभुं वदन्ति, ते सर्वे

स्वर्गराज्यं प्रवेश्यन्ति तन्न, किन्तु यो मानवो मम स्वर्गस्थस्य पितुरिष्टं कर्म करोति स एव प्रवेश्यति। 22 तद् दिने बहवो मां वदिष्यन्ति, हे प्रभो हे प्रभो, तव नामा किमस्मामि भीविष्यद्वाक्यं न व्याहृतः? तव नामा भूताः किं न त्यजिताः? तव नामा किं नानाद्वूनानि कम्मणि न कृतानि? 23 तदाहं वदिष्यामि, हे कुकर्मकारिणो युष्मान् अहं न वेदि, यूयं मत्समीपाद् द्वीर्घवत्। 24 यः कश्चित् ममैता: कथाः श्रुत्वा पालयति, स पाषाणोपरि गृहनिर्मात्रा ज्ञानिना सह मयोपमीयते। 25 यतो वृष्टौ सत्याम् आप्लाव आगते वायौ वारे च तेषु तद्देवं लग्नेषु पाषाणोपरि तस्य भित्तेस्तन्प पतति 26 किन्तु यः कश्चित् ममैता: कथाः श्रुत्वा न पालयति स सैकते गेहनिर्मात्रा उज्ज्ञानिना उपमीयते। 27 यतो जलवृष्टौ सत्याम् आप्लाव आगते पवने वारे च तै गृहं समाधारेते तत् पतति तत्पतनं महद् भवति। 28 यीशुनैतेषु वाक्येषु समापितेषु मानवास्तदीयोपेदेशम् आश्रव्यं मेनिरे। 29 यस्मात् स उपाध्याया इव तन् नोपदिशे किन्तु समर्थपुरुषद्व शमुपदिशे।

8 यदा स पर्वताद् अवारोहत् तदा बहवो मानवास्तत्पश्चाद् वरजुः। 2 एकः कुष्ठवान् आगत्य तं प्राण्यम् बधाषे, हे प्रभो, यदि भवान् समन्यते, तर्हि मां निरामयं कर्तुं शक्नोति। 3 ततो यीशुः करं प्रसार्य तस्याङ्गं स्पृशन् व्याजहार, सम्मन्देऽहं त्वं निरामयो भव, तेन स तत्क्षणात् कुछेामोचि। 4 ततो यीशुस्तं जगाद्, अवेद्यहि कथमेतां कश्चिदपि मा बृहि, किन्तु याजकस्य सन्निधिं गत्वा स्वात्मानं दर्शय मनुजेभ्यो निजनिरामयतं प्रमाणियतुं मृसानिरूपितं द्रव्यम् उत्सृज च। 5 तदनन्तरं यीशुना कफन्नहून्माननि नगरे प्रीवैषे कश्चित् शतसैनार्पात्सत्समीपम् आगत्य विनीय बधाषे, 6 हे प्रभो, मदीय एको दासः पक्षाधातव्याधिना भृतौ व्यथितः, सतु शयनीय आस्ते। 7 तदानीं यीशुस्तस्मै कथितवान्, अहं गत्वा तं निरामयं करिष्यामि। 8 ततः स शतसेनापतिः प्रत्यवदत्, हे प्रभो, भवान् यत् मम गेहमध्यं याति तद्योग्यभाजनं नाहमस्मि; वाड्मात्रम् आदिशत्, तेनैव मम दासो निरामयो भविष्यति। 9 यतो मयि परनिधेऽपि मम निदेशवश्यः कति कति सेनः सन्ति, तत एकस्मिन् याहीत्युक्ते स याति, तदन्यस्मिन् एहीत्युक्ते स आयाति, तथा मम निजदासे कर्ममैत् कुविर्त्युक्ते स तत् करोति। 10 तदानीं यीशुस्तस्तैतत् वचो निश्चय विस्मयापन्नोऽभूत्; निजपश्चाद्विमिनो मानवान् अवोच्य, युष्मान् तथ्यं वचिम, इसायेलीयोकानां मध्येऽपि नैताद्वृो विश्वासो मया प्राप्तः। 11 अन्यच्चाहं युष्मान वदामि, बहवः पूर्वस्याः पश्चिमायाश्च दिश आगत्य इब्राहीमा इस्हाका याकूबा च सकम् मिलिना समुच्चेद्यन्ति; 12 किन्तु यत्र स्थाने रोदनन्तर्घर्षणे भवतस्तस्मिन् बहिर्भूतमिसे राज्यस्य सन्ताना निश्चेस्यन्ते। 13 ततः परं यीशुस्तं शतसेनापतिं जगाद्, याहि, तव प्रतीत्युसारतो मङ्गलं भूयात्; तदा तस्मिन्नेव दण्डे तदीयदासो निरामयो बधूव। 14 अनन्तरं यीशुः पितरस्य गेहमुपस्थाय ज्वरेण पीडिता शयनीयरित्थां तस्य श्वश्रूं वीक्षाज्यक्रेत। 15 ततसेन तस्या: करस्य स्पृष्टवात् ज्वरस्तां तत्याज, तदा सा समुत्थाय तान् सिसेवे। 16 अनन्तरं सन्ध्यायां सत्यां बहुशो भूतप्रस्तमनुजान तस्य समीपम् आनिन्यः स च वाक्येन भूतान त्याजयामास, सर्वप्रकारीपीडितजानांशं निरामयन चकार; 17 तस्मात् सर्वां दुर्बलतास्माकं तेनैव परिधारिता। अस्माकं सकलं व्याधि साएव संगृहीतवान् यदेतद्वचनं विशयियभविष्यद्वादिनोक्तमारीत, ततदा सफलमभवत्। 18 अनन्तरं यीशुशुद्धिक्षु जनमिवंह विलोक्य तटिण्यः पारं यातु शिष्यान् आदिदेशे। 19 तदानीम् एक उपाध्याय आगत्य कथितवान्, हे गुरो, भवान् यत्र यास्यति तत्राहमपि भवतः पश्चाद् यास्यामि। 20 ततो यीशु जगाद्, क्रोष्टः स्थानुं स्थानं विद्यते, विहायसो विहुडग्मानां नीडानि च सन्ति; किन्तु मनुष्यपुत्रस्य शिः स्थापयितुं स्थानं न विद्यते। 21 अनन्तरस्य अपर एकः शिष्यस्त बधाषे, हे प्रभो, प्रथमतो मम पितरं शमसाने निधातुं गमनार्थं माम् अनुमन्यस्व। 22 ततो यीशुशुक्लवान् मृता मृतान् शमसाने निदधतु, त्वं मम पश्चाद् आगच्छ। 23 अनन्तरं तस्मिन् नावामास्तु तस्य शिष्यास्तपश्चात् जग्मुः। 24 पश्चात् सागरस्य मध्यं तेषु गतेषु तादृशः प्रबलो झङ्गश्शनिल उदतिष्ठत्, येन महातरङ्ग उत्थाय तरणिं छादितवान्, किन्तु स निद्रित

आसीत्। 25 तदा शिष्या आगत्य तस्य निद्राभङ्गं कृत्वा कथयामासुः, हे प्रभो, वयं मियामहे, भवान् अस्माकं प्राणान् रक्षतु। 26 तदा स तान् उक्तवान्, हे अल्पविश्वासिनो यूयं कुतो विभीथः? ततः स उत्थाय वातं सागरञ्ज्य तर्जयामास, ततो निर्वातमभवत्। 27 अपरं मनुजा विस्मयं विलोक्य कथयामासुः, अहो वातसरित्यती अस्य किमाज्ञाप्राहणिः? कीदूोऽयं मानवः। 28 अनन्तरं स पारं गत्वा गिरेयदेशम् उपस्थितवान्; तदा द्वै भूतप्रस्तमनुजौ शमशानस्थानाद् बहि भूत्वा तं साक्षात् कृतवन्तौ, तावेतादृशौ प्रचण्डावास्तां यत् तेन स्थानेन कोपि यातु नाशकनोत्। 29 तावृतैः कथयामासतुः, हे ईश्रस्य सूनो यीशो, त्वया साकम् आवयोः कः सम्बन्धः? निरूपितकालात् प्रागेव किमावाऽयं यातां दातुम् अत्रामातोसि? 30 तदानीं ताभ्यां किञ्चिद् द्वै वराहाणाम् एको महाब्रोड़चरत्। 31 ततो भूतौ तौ तस्यान्तिके विनीय कथयामासतुः, यद्यावां त्याजयसि, तर्हि वराहाणां मध्येद्रजम् आवां प्रेरय। 32 तदा यीशुरवदत् यातं, अनन्तरं तौ यदा मनुजौ विहाय वराहान् अश्रितवन्तौ, तदा ते सर्वे वराहा उच्चस्थानात् महाजवेन धावन् धारायते मज्जन्तो ममुः। 33 ततो वराहरक्षकाः पलायामाना मध्येनगरं तौ भूतप्रस्तौ प्रति यद्यद् अघटत, ताः सर्ववर्त्ता अवदन्। 34 ततो नागरिकाः सर्वे मनुजा यीशु साक्षात् कर्तुं बहिरायाता: तज्ज विलोक्य प्रार्थयाज्यक्रिये भवान् अस्माकं सीमातो यातु।

9 अनन्तरं यीशु नौकामारुद्यु पुनः पारामागत्य निजाग्राम् आययौ। 2 ततः कतिपया जना एकं पक्षाधातिनं स्वद्वोपरि शायवित्वा तत्समीपम् आनयनः; ततो यीशुस्तेषां प्रतीति विजाय तं पक्षाधातिनं जगाद् हे पुत्र, सुस्थिरो भव, तव कलुषस्य मर्षणं जातम्। 3 तां कथां निशम्य कियन्त उपाध्याया मनःसु चिन्तितवन्त एष मनुज ईश्रै निन्दति। 4 ततः स तेषाम् एतादृशौ चिन्तां विजाय कथितवान्, यूयं यनःसु कृत एतादृशौ कुचिन्तां कुरुथ? 5 तव पापमर्षणं जाते, यद्वा तमुत्थाय गच्छ, द्वयोरनयो वक्ययोः किं वाक्यं वर्तुं सुमारम्? 6 किन्तु मेदिन्यां कलुषं क्षमितुं मनुजसुतस्य सामर्थ्यमस्तीति यूयं यथा जानीय, तदर्थं स तं पक्षाधातिनं गदितवान्, उत्तिष्ठ, निजशयनीयं आदाय गेहं गच्छ। 7 ततः स तत्क्षणाद् उत्थाय निजेहं प्रस्थितवान्। 8 मानवा इत्थं विलोक्य विस्मयं मेनिरे, ईश्रेण मानवाय सामर्थ्यम् ईदृशं दर्शनं इति कारणात् तं धन्यं बधारिरे च। 9 अनन्तरं यीशुस्तस्थानाद् गच्छन् गच्छन् करसंग्रहस्थाने समुपविष्टं मथिनामानम् एक मनुजं विलोक्य तं बधाषे, मम पश्चाद् आगच्छ, ततः स उत्थाय तस्य पश्चाद् ब्रवाज। 10 ततः परं यीशु गृहे भोक्तुम् उपविष्टे बहवः करसंग्रहिणः कलुषिणश्च मानवा आगत्य तेन साकं तस्य शिष्यैश्च साकम् उपविष्टः। 11 फिरुशिनस्तद् दृश्वा तस्य शिष्यान् बधारिरे, युष्माकं गुरुः किं निमित्तं करसंग्रहिभिः कलुषिणश्च साकं भुक्ते? 12 यीशुस्त् श्रुत्वा तान् प्रत्यवदत्, निरामयलोकानां चिकित्सेकन प्रयोजनं नास्ति, किन्तु सामयलोकानां प्रयोजनमास्ते। 13 अतो यूयं यात्वा वचनस्यास्यार्थं शिक्षध्वम्, दयायां मे यथा प्रीति नं तथा यज्ञकम्मणि यतोऽहं धार्मिकान् आहातुं नागोऽस्मि किन्तु मनः परिवर्तयितुं पापिन आहातुम् आगतोऽस्मि। 14 अनन्तरं योहनः शिष्यास्तस्य समीपम् आगत्य कथयामासुः, फिरुशिनो वयञ्च पुनः पुनरुपवासामः, किन्तु तव शिष्या नोपवसन्ति, कुतः? 15 तदा यीशुस्तान् अवोचत् यावत् सखीनां संङ्गे कन्धया वरस्तिष्ठति, तावत् किं ते विलापं कर्तुं शक्लुवन्ति? किन्तु यदा तेषां संङ्गाद् वरं नयन्ति, तादृशः समय आगमिष्यति, तदा ते उपत्यन्यन्ति। 16 पुरातनवसने कोपि नवीनवस्त्रं न योजयति, यस्मात् तेन योजितेन पुरातनवसनं छिनति तच्छ्रद्रज्यच बहुकृतिसं दृश्यते। 17 अन्यञ्च पुरातनकुत्वां कोपि नवानगोस्तनीरसं न निदधाति, यस्मात् तथा कुते कुतू विदीद्यर्थी तेन गोस्तनीरसः स्थाप्यते, तेन द्रव्यावरनं भवति। 18 अपरं तेनैतकथाकथनकाले एकोऽधिपतिस्तं प्राण्यम् बधाषे, मम दुहिता प्रायेणैतावत्काले मृता, तस्माद् भवानागत्य तस्या गात्रे हस्तमर्पयतु, तेन सा जीविष्यति। 19 तदानीं यीशुः शिष्यैः साकम् उत्थाय तस्य प्रश्नाद् ब्रवाज। 20 इत्यनन्तरे द्वादशवत्सरान् यावत् प्रदरामयेन शीर्णकाना नारी तस्य

पश्चाद् आगत्य तस्य वसनस्य ग्रन्थिं पस्पर्शः 21 यस्मात् मया केवलं तस्य वसनं स्पृष्ट्वा स्वास्थ्यं प्राप्त्यते, सा नारीति मनसि निश्चितवती। 22 ततो योशुर्विदं परावर्त्त्य तां जगाद्, हेत् कन्ये, त्वं सुसिथ्या भव, तव विश्वासस्त्वा स्वस्थामकार्षीत्। एतद्वाक्ये गदितएव सा योषिति स्वस्थाभूत्। 23 अपरं यीशुस्तस्याथक्षस्य गेहं गत्वा वादकप्रभृतीन् बहून् लोकान् शब्दायमानान् विलोक्य तान् अवदत्, 24 पन्थानं त्यज, कन्यैयं नाप्रियत निद्रितास्ते, कथामेतां श्रुत्वा ते तमुपजहसुः। 25 किन्तु सुवर्षेषु बहिष्कृतेषु सोऽध्यन्तरं गत्वा कन्याया: करं धृतवान्, तेन सोदितिष्ठुः 26 ततस्तत्कर्मणीयो यशः कृत्वं तं देशं व्याप्तवत्। 27 ततः परं यीशुस्तस्मात् स्थानाद् यात्रां चकारः; तदा हे दायूयः सन्तानं, अस्मान् दद्यस्व, इति वरन्ती द्वौ जनावन्धी प्रौचैर्वायून्तो तत्पश्चाद् बव्रजतुः। 28 ततो यीशु गेहमध्यं प्रविष्टं तावपि तस्य समीपम् उपस्थितवन्तौ, तदानि स तौ पृथ्वीन् कर्मेतत् कर्तुं मम सामर्थ्यम् आस्ते, युवां किमिति प्रतीथः? तदा तौ प्रत्यूचतुः, सत्यं प्रभो। 29 तदानि स तयो लोचानि स्पृश्न् बभाषे, युवायोः प्रतीतियनुसाराद् युवायो मईगलं भूयात्। तेन तत्क्षणात् तयो नेत्राणि प्रसन्नान्यभवन्, 30 पश्चाद् यीशुस्तौ दृढामज्ञाय्य जगाद्, अवधत्तम् एतां कथां कोपि मनुजो म जानीयात्। 31 किन्तु तौ प्रस्थाय तस्मिन् कृत्वे देशे तस्य कीर्तिं प्रकाशयामासुः। 32 अपरं तौ बहिर्यात एतस्मिन्नन्तरं मनुजा एकं भूतग्रस्तमूकं तस्य समीपम् अनीतवन्तः। 33 तेन भूते त्याजिते स मूकः कथां कथयितुं प्रारभत, तेन जना विस्मयं विज्ञाय कथयामासुः, इसायेलो वेशे कदापि नेदगृह्यतः। 34 किन्तु फिरुशिनः कथयाज्वकः भूताधिपतिना स भूतान् त्याजयति। 35 ततः परं यीशुस्तेषां भजनभवन्त उपर्देशन् राजस्य सुसिवादं प्रचारयन् लोकानां यस्य य आमयो या च पीडासीत्, तान् शमयन् शमयंश्च स्वर्णाणि नगराणि ग्रामांश्च बभ्राम। 36 अन्यज्व मनुजान् व्याकुलान् अरक्षकमेषानिव च तत्कान् निरीक्ष्य तेषु कारणिकः सन् शिष्यान् अवदत्, 37 शस्यापि प्रचुराणि सन्ति, किन्तु छेताः स्तोकाः। 38 क्षेत्रं प्रत्यपरान् छेदकान् प्रहेतुं शस्यस्वामिनं प्रार्थयित्वम्।

10

अनन्तरं यीशु द्वादशशिष्यान् आहूयामेध्यभूतान् त्याजयितुं

सर्वप्रकाररोगान् पीडाश्च शमयितुं तेष्यः सामर्थ्यमदात्। 2 तेषा द्वादशप्रेष्याणां नामान्येतानि। प्रथमं शिमोन् यं पितरं वदन्ति, ततः परं तस्य सहज आन्द्रियः, सिवदिप्रस्य पुत्रो याकूब् 3 तस्य सहजो योहन्; फिलिप् बथलमय् थोमोः करसंग्राही मथिः, आलक्येपुत्रो याकूब्, 4 किनानीयः शिमोन्, य ईङ्करियोतीपर्यहूयः स्त्रीं परकरेत्पर्यत्। 5 एतान् द्वादशशिष्यान् यीशुः प्रेषयन् इत्याज्ञापयत्, युयम् अन्यदेशीयानां पदवीं शिमिरोणीयानां किमिपि नगरज्व न प्रविश्ये 6 इसायेलोत्रस्य हारिता ये ये मेषासेषामेव समीपं यात। 7 गत्वा गत्वा स्वर्गस्य राजतं संविधमभवत्, एतां कथां प्रचारयत। 8 आमयग्रस्तान् स्वस्थान् कुरुत, कुष्ठिनः परिकुरुत, मृतलोकान् जीवयत, भूतान् त्याजयत, विना मूल्यं यूयम् अलभव्यं विनेव मूल्यं विश्राणयत। 9 किन्तु स्वेषां कटिबन्धेषु स्वर्णस्पृत्यामाणां किमिपि न गृहीत। 10 अन्यच्य यात्राय चेलसम्पृत वा द्वितीयवसनं वा पादुके वा यष्टिः, एतान् मा गृहीत, यतः कार्यकृत् भर्तुं योग्यो भवति। 11 अपरं यूयं यत् पुरं यज्व ग्रामं प्रविशथ, तत्र यो जनो योग्यपात्रं तमवगत्य यानकालं यावत् तत्र तिष्ठत। 12 यदा यूयं तदेहं प्रविशथ, तदा तमाशेषं वदत। 13 यदि स योग्यपात्रं भवति, तर्हि तत्कल्प्याणं तस्मै भविष्यति, नोचेत् साशीर्युष्मभ्यमेव भविष्यति। 14 किन्तु ये जना युष्माकमातिथ्यं न विदधति युष्माकं कथाज्ज्व न शृणवित तेषां गेहात् पुराद्वा प्रस्थानकाले स्वपद्मूलीः पातयत। 15 युष्मानहं तथयं वचिम विचारदिने तत्पुरस्य दशातः सिदोममोरापुरयोर्देशा सह्यतारा भविष्यति। 16 पश्यत, वृक्यूथमध्ये मेषः यथाविस्तथा युष्मान प्रहिणोमि, तस्माद् यूयम् अहिरिव सतर्कः कपोताइवाहिंसका भवत। 17 नृभ्यः सावधाना भवत; यतस्तै यूयं राजसंसादि समर्पिष्यद्वे तेषां भजनगेहे प्रहारिष्यद्वे। 18 यूयं मन्नामहेतोः शास्त्रपूणां राजाज्व यस्मक्षं तानन्यदेशिनश्चाथि साक्षित्वाथमानेष्यद्वे। 19 किन्तित्वं समर्पिता यूयं कथं किमुत्तरं वक्ष्यथ तत्र मा चिन्तयत, यतस्तदा युष्माभि यद् वक्तव्यं तत् तदपेदे युष्मन्मनः सु समुपस्थास्यति। 20 यस्मात्

तदा यो वक्ष्यति स न यूयं किन्तु युष्माकमन्तरस्थः पित्रात्मा। 21 सहजः सहजं तातः सुतज्व मृतौ समर्पियिष्यति, अपत्यागि स्वस्पित्रो विंपक्षीभूय तो घातयिष्यन्ति। 22 मन्महेतोः सर्वे जना युष्मान् ऋत्रीयिष्यन्ते, किन्तु यः शोषं यादव् धैर्य्यं धृत्वा स्थास्यति, स त्रायिष्यते। 23 तै यदा यूयमेकपुरे ताडिष्यद्वे, तदा यूयमन्यपुरं पलायथ्यं युष्मानहं तथयं वचिम यावन्मनुजसुतो नैति तावद इसायेलेशीयसर्वनगरभ्रमणं समापयितुं न शक्षयत। 24 गुरोः शिष्यो न महान्, प्रभोर्दासो न महान्। 25 यदि शिष्यो निजगुरो दर्सश्च स्वप्रभोः समानो भवति तर्हि तद् यथेष्ट। चैत्तैर्गृहपतिर्भूतराज उच्यते, तर्हि परिवाराः किं तथा न वक्ष्यन्ते? 26 किन्तु तेभ्यो यूयं मा विभीत, यतो यन्न प्रकाशिष्यते, ताडू छिदितं किमिपि नास्ति, यच्च न व्यञ्जिष्यते, तादू गुप्तं किमिपि नास्ति। 27 यदं युष्मान् तमसि वचिम तद् युष्मार्भिर्दौपौ कथयताः, कणाभ्यां यां तृत श्रूयते तद् गेहोपरि प्रचार्यतां। 28 ये कायं हन्तुं शक्नुवन्ति नात्मां, तेभ्यो मा भैषः; यः कायात्मानौ निरये नाशयितुं, शक्नोति, ततो विभीत। (Geenna g1067) 29 द्वौ चटकौ किमेकतामुद्योदया न विक्रीयेते? तथापि युष्मातात्मानुमतिं विना तेषामेकोपि भुवि न पतति। 30 युष्मच्छिरसां सर्वकचा गणिताः सन्ति। 31 अतो मा विभीत, यूयं बहुचटकैभ्यो बहुमूल्याः। 32 यो मनुजसाक्षान्माड्गीकुरुते तमहं स्वर्गस्थतातसाक्षाद्गीकरिष्ये। 33 पृथ्व्यामहं शान्तिं दातुमागतज्ञति मानुभवत, शान्तिं दातुं न किन्त्वसि। 34 पितॄमातृश्शुभिः साकं सुतसुताबधू विरोधयितुञ्जायातेष्मि। 35 ततः स्वस्वपरिवारेव नुश्त्रु भविता। 36 यः पितरि मातरि वा मत्तोधिकं प्रीयते, स न मर्दहः; 37 यथ सुते सुतायां वा मत्तोधिकं प्रीयते, सोपि न मर्दहः। 38 यः स्वकुशं गृह्णन् मत्पश्चान्तिं, सोपि न मर्दहः। 39 यः स्वप्राणानवति, स तान् हारायिष्यते, यस्तु मत्कृते स्वप्राणान् हारयति, स तानवति। 40 यो युष्माकमातिथ्यं विदधाति, स ममातिथ्यं विदधाति, यश्च ममातिथ्यं विदधाति, स मत्तोरक्षस्यातिथ्यं विदधाति। 41 यो भविष्यद्वारीति जात्वा तस्यातिथ्यं विधत्ते, स भविष्यद्वादिनः फलं लप्यते, यश्च धार्मिक इति विदित्वा तस्यातिथ्यं विधत्ते, स भविष्यद्वादिनः विधत्ते स धार्मिकमानवस्य फलं प्राप्यति। 42 यश्च कथित् एतेषां क्षुद्रनाराणाम् यं कञ्जनैकं शिष्य इति विदित्वा कंसैकं शीतलसलिलं तस्मै दत्ते, युष्मानहं तथयं वदामि, स केनापि प्रकारेण फलेन न विजिष्यते।

11

इत्थं यीशुः स्वद्वादशशिष्याणामाज्ञापनं समाप्य पुरे पुर उपदेषु सुसंवादं प्रचारयितुं तत्स्थानात् प्रतत्वं। 2 अनन्तरं योहन् कारायां तिष्ठन् खिष्टस्य कर्मणां वार्तं प्राप्य यस्यागमनवार्तासीत् साएव किं त्वं? वा वयमन्यम् अपेक्षिष्यामहे? 3 एतत् प्राप्तुं निजौ द्वौ शिष्यो प्राणीतोत्। 4 यीशुः प्रत्यवोचत्, अन्या नेत्राणि लभन्ते, खच्चा गच्छन्ति, कुष्ठिनः स्वस्था भवन्ति, बधिराः शृणन्ति, मृता जीवन्त उत्तिष्ठन्ति, दरिद्राणां समीपे सुसावादः प्रचार्यत, 5 एतानि यद्यद् युयं शृणुषुः पश्यथश्च गत्वा तद्वार्ता योहन् गदत। 6 यस्यानहं न विच्छिन्नभविमि, साएव धन्यः। 7 अनन्तरं तयोः प्रस्थितयो यीशु योहनम् उद्दिश्य जनान् जगाद्, यूयं किं द्रुपं वहिर्भवत् तदेहं विष्टिष्यान्तरम् अगच्छत? किं वातेन कमिपतं नलं? 8 वा किं वीक्षितुं वहिर्भवतन्तः? किं परिहितसूक्ष्मवसनं मनुजमेकं? पश्यत, ये सूक्ष्मवसनानि परिदधति, ते राजाधान्यां तिष्ठन्ति। 9 तर्हि यूयं किं द्रुपं वहिरभगत, किमेकं भविष्यद्वादिनः? तदेव सत्यं। युष्मानहं वदामि, स भविष्यद्वादिनेषि प्रमहानः; 10 यतः पश्य यस्विकीयदूतोयं तदप्ये प्रेष्यते मया। स गत्वा तव पन्थानं स्मयक् परिष्करिष्यति। एतद्वयनं यमधिलिखितमास्ते सोऽयं योहन्। 11 अपरं युष्मानहं तथयं ब्रवीमि, मज्जयितु योहनः श्रेषः कोपि नारीतो नाजायत; तथापि यस्विराज्यमध्ये सर्वेभ्यो यः क्षुद्रः स योहनः श्रेषः। 12 अपरज्व आ योहोऽय यावत् स्वर्गराज्यं बलाद्वाकान्तं भवति आक्रमिनश्च जना बलेन तदधिकुर्वन्ति। 13 यतो योहनं यावत् सर्वभविष्यद्विभिर्व्यक्षस्यथा च उपदेशः प्राकाशयत। 14 यदि यूयमिदं वाक्यं ग्रहीतुं शक्नुय, तर्हि श्रेषः, यस्यागमनस्य वचनमास्ते सोऽयम् एलियः। 15 यस्य श्रौतुं कणां स्तः स शृणोतु। 16 एते विद्यमानजनाः कै मंयोपमीयन्ते? ये बालका हृष्ट उपविश्य स्वं बन्धुमाहूय वदन्ति, 17 वयं युष्माकं समीपे

वंशीरावदायाम, किन्तु यूयं नानृत्यत; युष्माकं समीपे च वयमरोदिम, किन्तु यूयं न व्यलपत, तादृशं वर्लैकैस्त उपमायिष्यन्ते। 18 यतो योहन् आगत्य न भुक्तवान् न पीतवांशं, तेन लोका वदन्ति, स भूतग्रस्त इति। 19 मनुजसुत आगत्य भुक्तवान् पीतवांशं, तेन लोका वदन्ति, पश्यत एष भोक्ता मध्यपाता चण्डालपापिनां बन्धश्च, किन्तु ज्ञानिनो ज्ञानव्यवहारां निर्दोषं जानन्ति। 20 स यत्र यत्र पुरे बहाश्वर्यं कर्म कृतवान्, तनिवासिनां मनःपरावृत्थभावात् तानि नगराणि प्रति हतोत्युक्तां कथितवान्, 21 हा कोरासीन्, हा बैत्सैदे, युष्मानम्ये यद्यदाश्र्यं कर्म कृतं यदि तत् सोरसीदोन्नगर अकारिष्यत, तर्हि पूर्वमेव तनिवासिनः शाणवसने भस्मनि चोपविशन्तो मनंसि परावर्तिष्यन्त। 22 तस्मादहं युष्मान् वदामि, विचारदिने युष्माकं दशाः: सोरसीदोनो दैशा सहृदाता भविष्यति। 23 अपरञ्च बत कफ्फाहूम्, त्वं स्वर्गं यावदुन्नतोसि, किन्तु नरके निषेष्यसे, यस्मात् त्वयि यान्याश्र्यव्याप्ति कर्मण्यकरिष्यत, यदि तानि सिदोम्नगर अकारिष्यन्त, तर्हि तदद्य यावदस्थास्यत्। (Hades g86)

24 किन्त्वाहं युष्मान् वदामि, विचारदिने तव दण्डतः सिदोमो दण्डो सहृदातरो भविष्यति। 25 एतस्मिन्नेव समये यीशुः पुनरस्वाच, हे स्वर्गपृथिव्येरोकारिष्यते पितस्त्वं ज्ञानवतो विदुषश्च लोकान् प्रत्येतानि न प्रकाशय बालकान् प्रति प्रकाशितवान्, इति हेतोस्त्वां धन्वं वदामि। 26 हे पितः, इत्थं भवेत् यत इदं त्वदृशतुर्तम्। 27 पित्रा मयि स्ववर्णां समर्पितानि, पितं विना कोपि पुन्रं न जानाति, यान् प्रति पुत्रेण पिता प्रकाशयते तानि विना पुत्राद् अन्यः कोपि पितरं न जानाति 28 हे परिश्रान्ता भाराक्रान्ताश्च लोका यूयं मत्सनिधिम् आगच्छत, अहं युष्मान् विश्रमयिष्यामि। 29 अहं क्षमणशीलो नप्रमानाश्च, तस्मात् मम युगं स्वेषामुपरि धारयत मत्तः शिक्षधृच्च, तेन यूयं स्वे स्वे मनसि विश्रामं लप्स्यद्वे। 30 यतो मम युगम् अनायासं मम भारश्च लघुः।

12 अनन्तरं यीशुं विश्रामवारे श्यस्यथेन गच्छति, तदा तदिष्यां बुभुक्षिताः

सन्तः: श्यस्यमज्जरीश्छत्वा छित्वा खादितुमारभन्त। 2 तद् विलोक्य फिरुशिनो यीशुं जगुः, पश्य विश्रामवारे यत् कर्माकर्त्तव्यं तदेव तव शिष्याः कुर्वन्ति। 3 स तान् प्रत्यावदत, दायूद् तत्सङ्गिनश्च बुभुक्षिताः सन्तो यत् कर्माकुर्वन् तत् किं युष्माभिः नापाठिः? 4 ये दर्शनीयाः पूपा: याजकान् विना तस्य तत्सङ्गिनमनुजानाज्ञावोजनीयास्त ईश्वरावासं प्रविष्टेन तेन भुक्ताः। 5 अन्यच्च विश्रामवारे मध्येमन्दिरं विश्रामवरीयं नियमं लङ्घवन्तोपि याजका निर्दोषा भवन्ति, सास्त्रमध्ये किमिदमपि युष्माभिः न पठितं? 6 युष्मानहं वदामि, अत्र स्थाने मन्त्रिरादपि गरीयान् एक आस्ते। 7 किन्तु दुयायां मे यथा प्रीति न तथा यज्ञकर्मणि। एतद्वचनस्यार्थं यदि युग्मं अज्ञासिष्ट तर्हि निर्दोषान् दोषिणो नाकार्ष। 8 अन्यच्च मनुजसुतो विश्रामवारस्यापि पतिरास्ते। 9 अनन्तरं स तत्स्थानात् प्रस्थाय तेषां भजनभवनं प्रविष्टवान्, तदानीम् एकः शुक्करामयवान् उपस्थितवान्। 10 ततो यीशुम् अपवदितु मानुषाः प्रपञ्चु, विश्रामवारे निरामयत्वं करणीयं न वा? 11 तेन स प्रत्युवाच, विश्रामवारे यदि कस्यचिद् अवि गर्त्तं पतिति, तर्हि यस्तं धृत्वा न तोलयति, एतादशो मनुजो युष्माकं मध्ये क आस्ते? 12 अवे मानवः किं नहि श्रेयान्? अतो विश्रामवारे हितकर्म कर्त्तव्यं। 13 अनन्तरं स तं मानवं गदितवान्, करं प्रसारय; तेन करे प्रसारिते सोन्यकरवत् स्वस्थोऽभवत्। 14 तदा फिरुशिनो बहिर्भूय कथं तं हनिष्याम इति कुमन्त्रणां तत्रप्रतिकूल्येन चक्रः। 15 ततो यीशुस्तद् विदित्वा स्थनान्तरं गतवान्; अर्येषु बहुनरेषु तप्यश्च द गरेषु तानि स निरामयान् कृत्वा इत्याज्ञाप्यत्, 16 यूयं मां न परिचाययत। 17 तस्मात् मम प्रीयो मनोनीतो मनसस्तुष्टिकारकः। मदीयः सेवको यस्तु विद्यते तं समीक्षतां। तस्योपरि स्वकीयात्मा मया संस्थापयिष्यते। तेनान्यदेशजातेषु व्यवस्था संप्रकाशयते। 18 केनापि न विरोधं स विवादृच्च करिष्याति। न च राजपथे तेन वचनं श्रावयिष्यते। 19 व्यवस्था चलिता यावत् नहि तेन करिष्यते। तावत् नलो विदीोऽपि भूंश्चेते नहि तेन च। तथा सधूमवर्तिञ्च न स निव्वापिष्यते। 20 प्रत्याश्च विरिष्यद्वादिना प्रोक्तान्यासान, तानि सफलान्यभवन्। 22 अनन्तरं लोकै स्तत्स्मीपम् आनीतो भूतग्रस्तान्धमूकैकमनुजस्तेन स्वस्थीकृतः, ततः

सोऽन्यो मूको द्रुष्टं वक्तुज्यारब्धवान्। 23 अनेन सर्वे विस्मिताः कथयाज्यकु; एषः किं दायूदः सन्तानो नहि? 24 किन्तु फिरुशिनस्तत् श्रुत्वा गदितवन्तः, बालिसबूजान्मा भूतराजस्य साहाय्य विना नायं भूतान् त्याजयति। 25 तदर्थां यीशुस्तेवाप्तम् इति मानसं विज्ञाय तान् अवदत् किञ्चन राज्यं यदि स्वविपक्षाद् भिद्यते, तर्हि तत् उच्छिष्यते; यद्य किञ्चन नगरं वा गृहं स्वविपक्षाद् विभिद्यते, तत् स्थातुं न शक्नोति। 26 तद्रूपं शयतानो यदि शयतानं बहिः कृत्वा स्वविपक्षात् पथक् पथक् भवति, तर्हि तस्य राज्यं केन प्रकारेण स्थास्यति? 27 अहज्य यदि बालिसबूजा भूतान् त्याजयामि, तर्हि युष्माकं सन्तानाः केन भूतान् त्याजयन्ति? तस्माद् युष्माकम् एतद्विरायितरस्त एव भविष्यन्ति। 28 किन्त्वाहं यदीश्वराम्भाना भूतान् त्याजयामि, तर्हि श्वरस्य राज्यं युष्माकं सन्निधिमागतवत्। 29 अन्यच्च कोपि बलवन्त जनं प्रथमतो न बद्वाया केन प्रकारेण तस्य गृहं प्रविश्य तदद्व्यादि लोठियतुं शक्नोति? किन्तु तत् कृत्वा तदीयगृस्य द्रव्यादि लोठियतुं शक्नोति। 30 यः कश्चित् मम स्वपक्षीयो नहि स विपक्षीय आस्ते, यथ मया साकं न संगृहाति, स विकिरति। 31 अतएव युष्मानहं वदामि, मनुजानां सर्वप्रकारापापानां निन्दायाश्च मर्षणं भवितुं शक्नोति, किन्तु पवित्रस्यात्मनो विरुद्धनिन्दाया मर्षणं भवितुं न शक्नोति। 32 यो मनुजसुतस्य विरुद्धां कथां कथयति, तस्यापाराधस्य क्षमा भवितुं शक्नोति, किन्तु यः कश्चित् पवित्रस्यात्मनो विरुद्धां कथां कथयति नेहलोके न प्रत्येव तस्यापाराधस्य क्षमा भवितुं शक्नोति। (aiōn g165) 33 पादपं यदि भद्रं वदथ, तर्हि तस्य फलमपि साधु वक्तव्यं, यदि च पादपं असाधु वदथ, तर्हि तस्य फलमप्यसाधु वक्तव्यं; यतः स्वीयस्वीयफलेन पादपः परिचीयते। 34 रे भुजगवांशा यूयमसाधवः सन्तः कथं साधु वाक्यं वक्तुं शक्षयत? यस्माद् अन्तःकरणस्य पूर्णभावानुसाराद् वदनाद् वक्तो निर्गच्छति। 35 तेन साधुमर्निवोडन्तःकरणरूपात् साधुभाण्डगारात् साधु द्रव्यं निर्गमयति, असाधुमर्निवस्त्वसाधुभाण्डगाराद् असाधुवस्तुनि निर्गमयति। 36 किन्त्वाहं युष्मान वदामि, मनुजा यावन्त्यालस्यवर्चांसि वदन्ति, विचारदिने तदुत्तरमवश्यं दातव्यं, 37 यतस्त्वं स्वीयवर्चोभिश्च निरपराधो गणिष्यसे। 38 तदानीम् कितपया उपाध्यायाः फिरुशिनश्च जगुः, हे गुरो वर्यं भवतः किञ्चन लक्षम दिव्दक्षामः। 39 तदा स प्रत्युक्तवान् दुष्टो व्याभिचारी च वंशो लक्षम मृगयते, किन्तु भविष्यद्वादिनो यूनसो लक्षम विहायान्यत् किमपि लक्षम ते न प्रदर्शयिष्यन्ते। 40 यतो यूनम् यथ त्र्योरात्रं बृहन्मीनस्य कुक्षावासीत, तथा मनुजपुत्रोपि त्र्योरात्रं मेदिन्या मध्ये स्थास्यति। 41 अपरं नीनिवीया मानवा विचारदिन एतदुर्बीयानां प्रतिकूलम् उत्थाय तान दोषिणः करिष्यन्ति, यस्मात्ते यूनस उपदेशात मनांसि परावर्त्याज्ज्विक्रिरे, किन्त्वत्र यूनसोपि गुरुतर एक आस्ते। 42 पुनश्च दक्षिणदेशीया राजी विचारदिन एतदुर्बीयाना प्रतिकूलमुत्थाय तान् दोषिणः करिष्यति यतः सा राजी सुलेमनो विद्याया: कथां श्रोतुं मेदिन्या: सीमां आगच्छतु, किन्तु सुलेमनोपि गुरुतर एको जोनोड्र आस्ते। 43 अपरं मनुजाद् बहिर्नीतो प्रपत्रिभूतः शुक्षस्थानेन गत्वा विश्रामं गवेषयति, किन्तु तदलभमानः स वक्ति, यस्मा; निकेतनाद् आगमं, तदेव वेशम पकावृत्य यामि। 44 पश्चात् स तत् स्थानम् उपद्यायते। 45 ततस्य विज्ञायते, तेन विज्ञायते। 46 मानवभ्य एतासां कथनां कथनकाले तस्य माता सहजाश्च तेन काञ्जितवान् नहि तेन च। तथा सधूमवर्तिञ्च विश्रामाभावान् कृत्वा इत्याज्ञाप्यते। 47 ततः कथां श्रोतुं मेदिन्या: सीमां आगच्छतु, किन्तु सुलेमनोपि गुरुतर एको जोनोड्र आस्ते। 48 किन्तु स तं प्रत्यवदत, मम का जननी? के वा मम सहजा:?

49 पश्चात् शिष्यान् प्रति करं प्रसार्य कथितवान्, पश्य मम जननी सहजाश्चैते; 50 यः कश्चित् मम स्वर्गस्थस्य पितुरिष्टं कर्म कुरुते, सएव मम भ्राता भगिनी जननी च।

समुपाविशत्, तेन मानवा रोधसि स्थितवन्तः। ३ तदार्णीं स दृष्टान्तस्तान् इत्यं बहुशु उपदिष्टवान्। पश्यत, कश्चित् कृषीबलो बीजानि वर्पते बहिर्जगाम, ४ तस्य वपनकाले कपितपयबीजेषु माणपार्श्वे पतितेषु विहगास्तानि भक्षितवन्तः। ५ अपरं कपितपयबीजेषु स्तोकमद्युक्तपाशाणे पतितेषु मूदलपत्वात् तत्क्षणात् तान्यद्युक्तिरात्मि, ६ किन्तु रवानुदिते दग्धानि तेषां मूलाप्रविष्टत्वात् शुक्लानां गतानि च। ७ अपरं कपितपयबीजेषु कण्टकानां मध्ये पतितेषु कण्टकान्येदित्वा तानि जग्रसुः। ८ अपरञ्च कपितपयबीजानि उर्वरायां पतितानि; तेषां मध्ये कानिचित् शतगुणाणि कानिचित् षष्ठिगुणाणि कानिचित् त्रिंशगुणाणि फलानि फलितवन्ति। ९ श्रोतुं यस्य श्रुती आसाते स शृणुयात्। १० अनन्तरं शिष्यवरागत्य सोऽपच्छिद्यत, भवता तेष्यः कुतो दृष्टान्तकथा कथ्यते? ११ ततः स प्रत्यवदत, स्वर्गारज्यस्य निगूढां कथां वेदितुं युष्मभ्यं सामर्थ्यमदयि, किन्तु तेष्यो नादायि। १२ यस्माद् यस्यान्तिके वर्द्धते, तस्मायेव दायिष्यते, तस्मात् तस्य बाहुल्यं भविष्यति, किन्तु यस्यान्तिके न वर्द्धते, तस्य यत् किञ्चनास्ते, तदपि तस्माद् अदायिष्यते। १३ ते पश्यन्तोपि न पश्यन्ति, शृणवन्तोपि न शृणवन्ति, बुध्यमाना अपि न बुध्यन्ते च, तस्मात् ते भेदो दृष्टान्तकथा कथ्यते। १४ यथा कर्णः श्रोत्यं यथौ वै किन्तु यूयू न भोत्प्यथा नेत्रेर्द्रिक्षयं यूयज्व परिज्ञातुं न शक्यथ। ते मानुषा यथा नैव परिपश्यन्ति लोचनैः। कर्णं र्यथा न शृणवन्ति न बुध्यन्ते च मानसैः। व्यावर्तितुषु चित्तेषु काले कुत्रिपि तैजनैः। मत्तस्ते मनुजाः स्वस्था यथा नैव भवन्ति च। तथा तेषां मनुष्याणां क्रियन्ते स्थूलबुद्धयः। बधिरीभूतकर्णश्च जाताश्च मुद्रिता दृशः। १५ यदेतानि वचनानि यिष्ययिभविष्यद्वादिना प्रोक्तानि तेषु तानि फलन्ति। १६ किन्तु युष्माकं नयनानि धन्यानि, यस्मात् तानि वीक्षन्ते; धन्याश्च युष्माकं शब्दग्रहाः; यस्मात् तैराकर्ण्यते। १७ मया यूयू तथयं वचामि युष्माभिः यैदृशं दीक्षयते, तद् बहवो भविष्यद्वादिनो धार्मिककाश्च मानवा दिक्षुभूत्वापि द्रुणं नालभन्त, पुनश्च यूयू यथैत् शृणुषु, तत् ते शुश्रूषामाणा अपि श्रोतुं नालभन्त। १८ कृषीवलीयदृशान्तस्यार्थं शृणुत। १९ मार्पार्श्वे बीजान्युपातानि तस्यार्थं एषः; यदा कश्चित् राज्यस्य कथां निशाय न बुध्यते, तदा पापात्मागत्य तदीयमनस उपातां कथां हरन् नयति। २० अपरं पाषाणस्थले बीजान्युपातानि तस्यार्थं एषः; कश्चित् कथां श्रुत्वै हर्षचित्तेन गृह्णाति, २१ किन्तु तस्य मनसि मूलाप्रविष्टत्वात् स किञ्चित्कालामात्रं स्थिरस्तिष्ठति; पश्चात् तत्कथाकारणात् कोपि क्लेस्ताडना वा चेत् जायते, तर्हि स तत्क्षणाद् विघ्नमेति। २२ अपरं कण्टकानां मध्ये बीजान्युपातानि तर्दध एषः; केनवित् कथायां श्रुतायां सांसारिकचिन्ताभिः भ्रान्तिभिश्च सा ग्रस्यते, तेन सा मा विफला भवति। (aiōn g165) २३ अपरम उर्वरायां बीजान्युपातानि तदर्थ एषः; ये तां कथां श्रुत्वा बुध्यन्ते, ते फलिता: सन्तः केचित् शतगुणानि केचित् षष्ठिगुणानि केचिच्च त्रिंशदृशाणि फलानि जनयन्ति। २४ अनन्तरं सोपामेकां दृष्टान्तकथामुपस्थाप्य तेष्यः कथयामासः; स्वर्गीयराज्यं तावृशेन केनचिद् गृहस्थेनोपमीयते, येन स्वीक्षेत्रे प्रशस्तबीजान्युप्यन्त। २५ किन्तु क्षणदायां सकललोकेषु सुतेषु तस्य रिपुरागत्य तेषां गोधूमबीजानां मध्ये वन्ययवर्मीजान्युप्त्वा वत्राज। २६ ततो यदा बीजेष्योऽड़करा जायमानाः कणिशनि धृतवन्तः; तदा वन्ययवसान्यपि दृश्यमानान्यभवन्। २७ ततो गृहस्थस्य दासेया आगम्य तस्यै कथयाज्ञकुः; हे महेच्छ, भवता किं क्षेत्रे भद्रबीजानि नौप्यन्त? तथाते वन्ययवसानि कृत आयन्? २८ तदार्णीं तेन ते प्रतिगदिताः; केनवित् रिपुणा कर्मदमकारि। दासेया: कथयामासु; क्य गत्वा तान्युत्पात्य क्षिपामो भवतः कीदृशीच्छा जायते? २९ तेनावादि, नहि, शङ्केऽहं वन्ययवसोत्पातनाकाले युष्माभिस्तैः साकं गोधूमा अयुत्पातिष्यन्ते। ३० अतः शस्यकर्तनकालं यावद् उभयान्यपि सह वर्द्धन्तां, पश्चात् कर्तनकाले कर्तनकान् वक्ष्यामि, युष्मादौ वन्ययवसानि संगृह्या दाहयितुं वीटिका बद्वा स्थापयत; किन्तु सर्वे गोधूमा युष्माभिः भण्डागारं नीत्वा स्थाप्यन्ताम्। ३१ अनन्तरं सोपामेकां दृष्टान्तकथामुपस्थाप्य तेष्यः कथितवान् कश्चिन्मनुजः सर्षपबीजमेकं नीत्वा स्वक्षेत्र उवाप। ३२ सर्षपबीजं सर्वस्माद् बीजात् क्षुद्रमपि सदङ्कुरितं सर्वस्मात् शाकात् बृहद् भवति; स तावृश्टस्तरु र्भवति, यस्य शाखासु नभसः खगा आगत्य निवसन्ति; स्वर्गीयराज्यं तादृशस्य

सर्षपैकस्य सम्म्। ३३ पुनरपि स उपमाकथामेकां तेभ्यः कथयाज्ञकार; काचन योषित् यत् किणवमादाय द्रोणत्रयमितगोधूमचूर्णानां मध्ये सर्वेषां मिश्रीभवनपर्यन्तं समाच्छाद्य निधत्तवती, तत्किणवमेव स्वर्गारज्यं। ३४ इत्यं यीशु मनुजिनवाहानां सनिधानुपमाकथाभिरेतान्याख्यानानि कथितवान् उपमां विना तेष्यः किमपि कथां नाकथयत। ३५ एतेन दृश्टान्तीयेन वाक्येन व्यादय वदनं निजं। अहं प्रकाशयिष्यामि गुप्तवाक्यं पुराभवत् यदेतद्वचनं भविष्यद्वादिना प्रोक्तमासीत्, तत् सिद्धमभवत्। ३६ सर्वान् मनुजान् विसृज्य यीशी गृहं प्रविते तच्छिष्या आगत्य यीशवे कथितवन्तः, क्षेत्रस्य वन्ययवसीयदृशान्तकथाम् भवन अस्मान् स्पष्टीकृत्य वदतु। ३७ ततः स प्रत्यवद, येन भद्रबीजान्युप्यन्ते स मनुजपत्र, ३८ क्षेत्रं जगत् भद्रबीजानी राज्यस्य सन्तानाः; ३९ वन्ययवसानि पापात्मनः सन्तानाः। येन रिपुणा तान्युपातानि स शयतानः, कर्तनसमयश्च जगतः शेषः, कर्तकाः स्वर्गीयदूराः। (aiōn g165) ४० यथा वन्ययवसानि संगृह्य दाह्यन्ते, तथा जगतः शेषे भविष्यति; (aiōn g165) ४१ अर्थात् मनुजसुतः स्वांयूतून् प्रेषयिष्यति, तेन ते च तस्य राजात् सर्वान् विघ्नकारिणोऽधार्मिकलोकाश्च संगृह्य ४२ यत्र रोदनं दन्तघर्षणं च भवति, तत्राग्निकुण्डे निक्षेप्यसन्ति। ४३ तदानीं धार्मिकलोकाः शेषां पितृ राज्ये भास्करद्वय तेजस्विनो भविष्यन्ति। श्रोतुं यस्य श्रुती आसाते, म शृणुयात्। ४४ अपरञ्च क्षेत्रमध्ये निधिं पश्यन् यो गोपयति, ततः परं सानन्दो गत्वा स्वीयसर्वस्वं विक्रीय तक्षेत्रं क्रीणाति, स इव स्वर्गारज्यं। ४५ अन्यञ्च यो वणिकं उत्तमां मुक्तां गवेषयन् ४६ महार्घ्यं मुक्तां विलोक्य निजसर्वस्वं विक्रीय तां क्रीणाति, स इव स्वर्गारज्यं। ४७ पुनश्च समुद्रो निक्षिपतः सर्वप्रकारामीनसंग्राहानाय इव स्वर्गारज्यं। ४८ तस्मिन् आनाये पूर्णे जना यथा रोधस्युतोल्यं समुपविश्य प्रशस्तमीनान् संग्रह्य भाजेनेषु निदधते, कुत्सितान् निक्षिपन्ति; ४९ तथैव जगतः शेषे भविष्यति, फलतः स्वर्गीयदूरा आगत्य पुण्यवज्जनानां मध्यात् पापिनः पृथक् कृत्वा वहिकुण्डे निक्षेप्यसन्ति, (aiōn g165) ५० तत्र रोदनं दन्तै दन्तघर्षणं च भविष्यतः। ५१ यीशना ते पृष्ठा युष्माभिः किमेतान्याख्यानान्युबुद्ध्यन्त? तदा ते प्रत्यवदन्, सत्यं प्रभो। ५२ तदार्णीं स कथितवान्, निजभाण्डागारात् नवनिपुरातनानि वस्तूनि निर्गमयाति यो गृहस्थः स इव स्वर्गारज्यमधि शिक्षिताः स्वर्ग उपदेशाः। ५३ अनन्तरं यीशुरेताः सर्वा दृशान्तकथाः समाप्य तस्मात् स्थानात् प्रतस्थे। अपरं स्वदेशमाप्यत्य जनान् भजनभवन उपदिष्टवान्; ५४ ते विस्मयं गत्वा कथितवन्त एतस्यैतादृशं ज्ञानम् आश्चर्यं कर्म च कस्माद् अजायत? ५५ किमयं सूत्राधारस्य पुत्रो नहि? एतस्य मातु नाम च किं मरियम नहि? याकुब्-यूफ़-शिमोन्-यिहूदाय विक्रेतस्य भ्रातरो नहि? ५६ एतस्य भगिन्यश्च किमस्माकं मध्ये न सन्ति? तर्हि कस्मादयमेतानि लब्धवान्? इत्थं स तेषां विघ्नस्थो बृहूव; ५७ ततो यीशना निगदितं स्वदेशीयजनानां मध्यं विना भविष्यद्वादी कुत्रायांयत्र नासमान्यो भवती। ५८ तेषामविश्वासहेतोः स तत्र स्थाने बहाश्चर्यकर्माणि न कृतवान्।

14 तदार्णीं राजा हेरोद् वीशो र्यशः श्रुत्वा निजदासेयान् जगाद्, २

एष मज्जयिता योहन्, प्रमितेभ्यस्तस्योत्थानात तेनेतम्दुतून् कर्म प्रकाशयते। ३ पुरा हेरोद् निजभ्रातुः फिलिपो जायाया हेरोदीयाया अनुरोधाद् योहनं धारयित्वा बद्वा कारायां स्थापितवान्। ४ यतो योहन् उक्तवान्, एत्याः संग्रहो भवती तेवीतिः। ५ तस्मात् नपतिस्तरं हतुमिच्छन्नपि लोकेभ्यो विभयाज्ञकारः; यतः सर्वे योहनं भविष्यद्वादिनं मेनिरे। ६ किन्तु हेरोदो जन्माहीयमह उपस्थिते हेरोदीयाया दुहिता तेषां समक्षं नृतित्वा हेरोदमप्रीण्यत्। ७ तस्मात् भूपतिः शपथं कुर्वन् इति प्रत्यजासीत, त्वया यद् याच्यते, तदेवाह दास्यमि। ८ सा कुमारी स्वीयमातुः शिक्षां लब्धा बधारे, मज्जयित्वायोहन उत्तमाङ्गं भाजने समानीय मद्यं विश्वाणय। ९ ततो राजा शुशोच, किन्तु भोजनायोपविशां सङ्गमिनां स्वकृतशपथस्य चामुरोधाद् तत् प्रदातुम् आदिदेश। १० पश्चात् कारां प्रति नरं प्रहित्य योहन उत्तमाङ्गं छित्वा ११ तत् भाजन आनाय तस्यै कुमार्यै व्यश्राणयत, ततः सा स्वजनन्या: समीपं तनिनाय। १२ पश्चात् योहनः शिष्या आगत्य कायं नीत्वा शमशाने

स्थापयामासुस्ततो यीशोः सन्निधिं व्रजित्वा तद्रार्ता बभाषिरे। 13 अनन्तरं यीशुरिति निशेष्य नावा निर्जनस्थानम् एकाकीं गतवान् पश्चात् मानवास्तत् श्रुत्वा नानानगरेभ्य आगत्य पदेस्तत्पश्चाद् इयुः। 14 तदानीं योशु वीरहिरागत्य महान्तं जं ननिवहं निरीक्ष्य तेषु कारणिकः मन् तेषां पीडितजनान् निरामयान् चकार। 15 ततः परं सन्ध्यायां शिष्यास्तदनितकमागत्य कथयाऽच्युक्; इदं निर्जनस्थानं वेलायवसना; तस्मात् मनुजान् स्वस्वाग्रामं गन्तुं स्वार्थं भक्षणाणि क्रेतुञ्च भवान् तान् विसृजतु। 16 किन्तु यीशुस्तानवादीत्, तेषां गमने प्रयोजनं नास्ति, यूपमेव तान् भोजयत। 17 तदा ते प्रत्यवदन् अस्माकमत्र पूपपञ्चकं मीनद्वयञ्चावस्ते। 18 तदानीं तेवेत्तानि मदनितकमानयत। 19 अनन्तरं स मनुजान् यवसोपर्युपेषुम् आलापयामास; अपरं तत् पूपपञ्चकं मीनद्वयञ्च गृहन् स्वर्णं प्रति निरीक्षेश्वरीयुगान् अनूद्य भंक्त्वा शिष्येभ्यो दत्तवान् शिष्याश्ल लोकेभ्यो ददुः। 20 ततः सर्वे भुक्त्वा परितृपतवन्तः, ततस्तदवशिष्टभक्षैः पूर्णान् द्वादशलकान् गृहीतवन्तः। 21 ते भौक्ताः स्त्रीबालकांश्च विहाय प्रायेण पञ्च सहस्राणि पुमांसं आसन। 22 तदनन्तरं यीशु लोकानां विसर्जनकाले शिष्यान् तरणिमारोदुं स्वग्रे परं यातुञ्च गाढमादित्वान्। 23 ततो लोकेषु विसृष्टेषु स विविक्ते प्राथर्थियुं गिरिमेकं गत्वा सन्ध्यां यावत् तत्रैकाकीं स्थितवान्। 24 किन्तु तदानीं सम्मुखवातत्वात् सरितपते मध्ये तरङ्गैस्तरणिर्दोलायमानाभवत। 25 तदा स यामिन्याश्वुथप्रहृते पदभ्युः व्रजन् तेषामनितकं गतवान्। 26 किन्तु शिष्यास्तं सागरोपयि व्रजन्ते विलोक्य समुद्घिना जगदु, एष भूत इति शङ्कमाना उच्चैः शब्दायाऽच्युक्रिरे च। 27 तदैव यीशुस्तानवददु, सुस्थिरा भवत, मा भैष, एषोऽहम्। 28 ततः पितर इत्युक्तवान्, हे प्रभो, यदि भवनेव, तर्हि मां भवत्स्मीपं यातुमाज्ञापयतु। 29 ततः तेनादिष्टः पितरस्तरणितोऽवरुद्धा यीशोनितकं प्राप्तुं तेयोपरि वक्राज। 30 किन्तु प्रचण्डं पवनं विलोक्य भयात् तोये मन्तुम् अरेभे, तस्माद् उच्चैः शब्दायमानः कथितवान्, हे प्रभो, मामवतु। 31 यीशुस्तत्क्षणात् करं प्रसार्य तं धरन् उक्तवान्, ह स्तोकप्रत्ययिन् त्वं कुतः समरीथा? 32 अनन्तरं तयोस्तरणिमारुद्धयोः पवनो निवृत्वे। 33 तदानीं ये तरण्यामासन्, त आगत्य तं प्रणभ्य कथितवन्तः, यथास्त्वमेवेश्वरसुतः। 34 अनन्तरं पारं प्राप्य ते गिनेष्वन्नमांकं नारमुपतस्युः, 35 तदा तत्रत्वा जना यीशुं परिचय तदेश्य चतुर्दिशो वार्ता प्रहित्य यत्र यावन्तः पीडिता आसन् तावतप्रत तदनितकमानयामासु। 36 अपरं तदीयवसनस्य ग्रन्थिमात्रं स्पृहुं विनीय यावन्तो जनास्तत् स्पर्शं चक्रिरे, ते सर्वेष विरामया बभूतुः।

15 अपरं यिरुशालमनगरीयाः कतिपया अध्यापकाः फिरुशिनश्च यीशोः समीपमागत्य कथयामासुः, 2 तव शिष्याः किमर्थम् अप्रक्षालितकै भक्षित्वा परम्परागतं प्राचीनानां व्यवहारं लङ्घवन्ते? 3 ततो यीशुः प्रत्युवाच, यूयूं परम्परागताचारेण कुत इश्वराजान् लङ्घवन्ते? 4 इश्वर इत्याज्ञापयत्, त्वं निजपितरौ समन्वयेत्, येन च निजपितरौ निन्येते, स निश्चितं प्रियेत; 5 किन्तु यूयूं वदथ, यः स्वजनकं स्वजननीं वा वाक्यमिदं वदति, युवान् मत्तो यलभेथे, तत् न्यविद्यत, 6 स निजपितरौ पुन नं संमंस्यते। इदं यूयूं परम्परागतेन स्वेषामाचारेणेश्वरीयाजां लुप्यथ। 7 रे कपटिनः सर्वे यिशयियो युज्ञानधि भविष्यद्वचानन्येतानि सम्यग् उक्तवान। 8 वदने मनुजा एते समायान्ति मदनितकं। तथाहैर्मदीयञ्च मानं कुव्वन्ति ते नराः। 9 किन्तु तेषां मनो मत्तो विदूरप्रत तिष्ठति। शिष्यतो विधीनं त्राजा भजन्ते मां मुष्ठेव ते। 10 ततो यीशु लोकान् आहूय प्रोक्तवान्, यूयूं श्रुत्वा बुद्ध्यव्यव्धं। 11 यन्मुखं प्रविशति, तत् मनुजम् अमेध्यं न करोति, किन्तु यदास्यात् निर्गच्छति, तदेव मानुषमेध्यी करोती। 12 तदानीं शिष्या आगत्य तस्मै कथयाऽच्युक्, एतां कथां श्रुत्वा फिरुशिनो व्यरुचन्, तत् किं भवता ज्ञायते? 13 स प्रत्यवदत्, मम स्वगस्थः पिता यं कञ्जिदङ्कूरं नारोपयत्, स उत्पावते। 14 ते तिष्ठन्तु, ते अन्धमनुजानाम् अन्धमार्गदर्शका एव; यद्यन्धोऽन्धं पथानं दर्शयति, तर्हुभू गर्त्ते पततः। 15 तदा पितरस्ते प्रत्यवदत्, दृष्टान्तमिममस्मान् बोधयतु। 16 यीशुना प्रोक्तं, यूयूमयि यावत् किमबोधः स्थ? 17 कथामिमां किं न बुद्ध्यव्यव्धे? यदास्यं प्रेविशति, तद्

उदरे पतन् बहिनियाति, 18 किन्त्वास्याद् यन्नियाति, तद् अन्तःकरणात् निर्यातित्वात् मनुजमेध्यं करोति। 19 यतोऽन्तःकरणात् कुचिन्ता बधः पारदरिकता वेश्यामानं चैर्यं मिथ्यासाक्ष्यम् ईश्वरिनिदा चैतानि सव्वाणि निय्यन्ति। 20 एतानि मनुष्यमपवित्री कुव्वन्ति किन्त्वप्रक्षालितकरेण भोजनं मनुजमेध्यं न करोति। 21 अनन्तरं यीशुस्तसमात् स्थानात् प्रस्थाय सोरसीदोन्नगरयोः सीमापुत्रतस्यै। 22 तदा तस्त्रीमाता काचित् किनानीया योषिद् आगत्य तमुच्चैरुवाच, हे प्रभो दायूः सन्तान, ममैका दुहितास्ते सा भूतप्रस्तासा सती महाक्लेशं प्राप्तोति मम दयस्व। 23 किन्तु यीशुस्तां किमपि नोक्तवान्, ततः शिष्या आगत्य तं निवेदयामासु; एषा योषिद् अस्माकं पश्चाद् उच्चैरुवायागच्छति, एतां विसृजतु। 24 तदा स प्रत्यवदत्, इसायेलोत्रस्य हारितमेधान् विना कस्याप्यन्यस्य समीपं नाह प्रेषितोस्मि। 25 ततः सा नारीसमागत्य तं प्रणाप्य जगाद, हे प्रभो मामपुकरु। 26 स उक्तवान्, बालकानां भक्ष्यमादाय सारमेयेभ्यो दानं नोचितं। 27 तदा सा बधाषे, हे प्रभो, तत् सत्यं, तथापि प्रभो भञ्ज्याद् युकुच्छिष्टं पतति, तत् सारमेया: खादन्ति। 28 ततो यीशुः प्रत्यवदत्, हे योषित्, तव विश्वासो महान् तस्मात् तव मनोभिलवितं सिद्ध्यतु, तेन तस्या: कन्या तस्मिन्नेव दण्डे निरामयाभवत्। 29 अनन्तरं यीशुस्तसमात् स्थानात् प्रस्थाय गालीलासागरस्य सन्निधिमागत्य धाराधरमारुद्धा तत्रोपविवेश। 30 पश्चात् जननिवहो बहून् खञ्चान्थमुक्षकरमानुषान् आदाय यीशोः समीपमागत्य तच्चरणान्तिके स्थापयामासु; ततः सा तान् निरामयान अकरोत्। 31 इदं मूका वाक्यं वदन्ति, शुष्ककरा: स्वास्थ्यमायान्ति, पङ्गवो गच्छन्ति, अन्या वीक्षन्ते, इति विलक्य लोका विस्मयं मन्यमाना इसायेल ईश्वरं धर्मं धर्मं ध्वाषिरे। 32 तदानीं यीशुः स्वशिष्यान् आहूय गदितवान्, एतज्जननिवेदेषु मम दया जायते, एते दिनत्रयं मया साकं सन्ति, एवां भक्ष्यवस्तु च कञ्जदपि नास्ति, तस्मादहमेतनकृताहारान् न विस्क्षयामि, तथात्वे वर्तमध्ये कलाम्येषु। 33 तदा शिष्या ऊचुः, एतस्मिन् प्रान्तरमध्य एतावतो मर्त्यान् तपीयितुं वयं कुत्र पूपान् प्राप्यसामः? 34 यीशुरपृच्छत्, युज्ञाकं निकटे कति पूपा आसते? त ऊचुः, सप्तपूपा अल्पा: क्षुद्रमीनाश्च सन्ति। 35 तदानीं स लोकनिवहं भूमावुपेषुम् आदिश्य 36 तान् सप्तपूपान् मीनांश्च गृहन् ईश्वरीयुगान् अनूद्य भंक्त्वा शिष्येभ्यो ददै, शिष्या लोकेभ्यो ददुः। 37 ततः सर्वे भुक्त्वा तपतपतवन्तः; तदवशिष्टभृषेणा सप्तदलकान् परिपूर्यं संजग्नुः। 38 ते भौक्तारो योषितो बालकांश्च विहाय प्रायेण चतुःसहस्राणि पुरुषा आसन। 39 ततः परं स जननिवहं विसृज्य तरिमारुद्धा मगदलाप्रदेशं गतवान्।

16 तदानीं फिरुशिनः सिदूकिनश्चागत्य तं परीक्षितुं नभमीयं किञ्चन लक्ष्म दशश्चितुं तस्मै निवेदयामासु। 2 ततः स उक्तवान्, सन्ध्यायां नभसो रक्तवाद् यूयूं वदथ, श्वी निर्मलं दिनं भविष्यति; 3 प्रातःकाले च नभसो रक्तवाद् भलिनत्वाज्व वदथ, झञ्जश्च भविष्यति। हे कपटिनो यदि यूयूम् अन्नरीक्षस्य लक्ष्म बोदुं शक्नुथ, तर्हि कालस्यैतस्य लक्ष्म कथं बोदुं न शक्नुथ? 4 एतत्कालस्य दुष्टे व्यभिचारी च वंशो लक्ष्म गवेषयति, किन्तु यूनसो भविष्यद्वादिनो लक्ष्म विनायत् किमपि लक्ष्म तान् न दर्शयियते। तदानीं स तान् विहाय प्रतस्थै। 5 अनन्तरमन्यपारागमनकाले तस्य शिष्या: पूपामनेतुं विस्मृतवन्तः। 6 यीशुस्तानवादीत्, यूयूं फिरुशिनां सिदूकिनाज्व किञ्च प्रति सावधानाः सतकर्श्च भवत। 7 तेन ते परस्परं विविच्य कथयितुमारभिरे, वयं पूपामनेतुं विस्मृतवन्त एतत्कारणाद् इति कथयति। 8 किन्तु यीशुस्तद्विश्वाय तानवोचत्, हे स्तोकविश्वासिनो यूयूं पूपामनयनमधि कुतः परस्परमेतद् विविच्य? 9 युज्ञाभिः किमद्यापि न ज्ञायते? पञ्चभिः पूपैः पञ्चसहस्रपुरुषेषु भौजितेषु भक्ष्योच्छिष्टाणूपान् कति डलकान् समग्रहीतं; 10 तथा सप्तभिः पौपैश्चतुःसहस्रपुरुषेषु भौजितेषु कति डलकान् समग्रहीत, तत् किं युज्ञाभिन्नं स्मर्यते? 11 तस्मात् फिरुशिनां सिदूकिनाज्व किञ्च विविच्य प्रति सावधानास्तिष्ठत, कथयामाम अहं पूपामधि नाकथय, एतद् यूयूं कुतो न बुद्ध्यव्यव्धे? 12 तदानीं पूपुकिणवं प्रति सावधानास्तिष्ठते तीक्त्वा फिरुशिनां सिदूकिनाज्व उपदेशं प्रति

सावधानासितष्ठतेरि कथितवान्, इति तैरबोधि। 13 अपरज्ज्य यीशुः कैसरिया-फिलिपिप्रदेशमागत्य शिष्यान् अपृच्छत्, योऽहं मनुजसुतः सोऽहं कः? लोकेरह किमुच्ये? 14 तदार्नीं ते कथितवन्तः, केविद् वदन्ति त्वं मज्जयिता योहन्, केविद्वदन्ति, त्वम् एलियः, केविच्च वदन्ति, त्वं यिरिमियो वा कथिद् भविष्यद्वादीति। 15 पश्चात् स तान् प्रप्रच्छ, यूयं मां कं वदथ? ततः शिमोन् पितर उवाच, 16 त्वमरमेश्वरस्याभिषिक्षपुऽः। 17 ततो यीशुः कथितवान्, हे यूनसः पुत्र शिमोन् त्वं धन्यः; यतः कोपि अनुजस्त्वयेतज्जानं नोदपादयत्, किन्तु मम सर्वास्यः पितोदपादयत। 18 अतोऽहं त्वां वदामि, त्वं पितरः (प्रस्तरः) अहज्ज्य तस्य प्रस्तरस्योपरि स्वमाडलीं निर्मास्यामि, तेन निरयो बलात् तो पराजेतु न शक्षयति। (Hades g86) 19 अहं तुभ्यं स्वर्णार्याज्ज्यस्य कुञ्जिकां दास्यामि, तेन यत् किञ्चन त्वं पृथिव्यां भृत्यसि तत्स्वर्णं भृत्यस्ये, यच्च किञ्चन मम्हां मोक्षयते। 20 पश्चात् स शिष्यानादिशत्, अहमभिक्षो यीशुरिति कथां कस्मैचिदपि यूयं मा कथयत। 21 अन्यज्ज्य यिस्शालमानं गत्वा प्रावीनलोकेभ्यः प्रधानयजककथ उपाध्यायेभ्यश्च बहुदुःख्योपस्ते हर्तत्वं तृतीयदिने पुनरुत्थानज्ज्य ममावश्यकम् एताः कथा यीशुस्तक्तालमात्य शिष्यान् ज्ञापयितुम् आरब्धवान्। 22 तदार्नीं पितरस्तस्य करं घृत्वा तज्जयित्वा कथयितुमारब्धवान्, हे प्रभो, तत् तत्त्वो दूरं यातु, त्वां प्रति कथापि न घटिष्यते। 23 किन्तु स वदन्तं परावर्त्य पितर जगाद्, हे विघ्नकारिन्, मत्सम्मुखाद् दूरीभव, त्वं मां बाधये, ईश्वरीयकार्यात् मानुषीयकार्यं तुभ्यं रोचते। 24 अनन्तरं यीशुः स्वीयशिष्यान उक्तवान् यः कश्चित् मम पश्चादामी भवितुम् इच्छति, स ख्यं दाम्यतु, तथा स्वकुर्वशं गृह्णन मत्पश्चादायातु। 25 यतो यः प्राणान् रक्षितुमिच्छति, स तान् हारयिष्यति, किन्तु यो मदर्थं निजप्राणान् हारयति, स तान् प्राप्यति। 26 मानुषो यदि सर्वं जगत् लभते निजप्राणान् हारयति, तर्हि तस्य को लाभः? मनुजो निजप्राणानां विनिमयेन वा कि दातुं शक्नोति? 27 मनुजसुतः स्वदूतौ: साकं पितुः प्रभोवेणागमिष्यति; तदा प्रतिमनुजं स्वस्वकर्मानुसारात् फलं दास्यति। 28 अहं युष्मान् तथ्यं वच्मि, सराज्यं मनुजसुतम् आगतं न पश्यन्तो मृत्युं न स्वादिष्यन्ति, एतादृशः कतिपयजना अत्रापि दण्डायमाना: सन्ति।

17 अनन्तरं षडिनेभ्यः परं यीशुः पितरं याकूबं तत्सहजं योहनज्ज्य गृह्णत् उच्चादे विविक्तस्थानम् आगत्य तेषां समक्षं रूपमन्यत् दधार। 2 तेन तदास्य तेजस्विं, तदाभरणम् आलोकवत् पाण्डरभवत्। 3 अन्यच्च तेन साकं संलपत्तौ मूसा एलियश्च तेज्यो दर्शनं ददतु। 4 तदार्नीं पितरो यीशुं जगाद्, हे प्रभो स्थितिरत्रास्माकं शुभा, यदि भवतानुमन्यते, तर्हि भवदर्थमेकं मूसार्थमेकम् एलियार्थज्ज्यकैम् इति त्रीणि दूष्याणि निर्ममा। 5 एतत्कथनकाल एक उज्जवलः पयोदस्तेषामुपरि छायां कृतवान्, वारिदाद् एषा न भसीया वाग् बृहूव, ममायं पियः पुत्रः, अस्मिन् मम महासन्तोषं एतस्य वाक्यं यूयं निशामयत। 6 किन्तु वाचमेतां शृणवन्तएव शिष्या मृशं शङ्कमाना न्युज्बा न्यपतन्। 7 तदा यीशुरागत्य तेषां गत्राणि स्पृशन् उवाच, उत्तिष्ठत, मा भैष। 8 तदार्नीं नेत्राण्युन्मील्यं पीशुं विना कमपि न ददृशु। 9 ततः परम अद्वरोहणकाले यीशुस्तान् इत्यादिदेश, मनुजसुतस्य मृतानां मध्यादुत्थानं यावन्न जायते, तावत् युष्माभिरेतद्वशनं कस्मैचिदपि न कथयितव्यं। 10 तदा शिष्यास्तं प्रप्रच्छुः प्रथमम् एलिय आयास्यतीति कुत उपाध्यायैरुच्यते? 11 ततो यीशुः प्रत्यवारीती, एलियः प्रग्रेत्य सव्वाणि साधिष्यतीति सत्यं, 12 किन्तुवृं युष्मान् वृष्टिः, एलिय एत्य गतः, ते तमपरिचित्य तस्मिन् यथेच्छं व्यवजहुः; मनुजसुतेनापि तेषामन्तिके तादृग् दुःखं भोक्तव्यं। 13 तदार्नीं स मज्जयितारं योहनमधि कथामेतां व्याहृतवान्, इत्थं तच्छ्या बुद्धिरेण। 14 पश्चात् तेषु जननिवहस्यान्तिकमात्रेषु कश्चित् मनुजस्तदन्तिकमत्य जानूनी पातयित्वा कथितवान्, 15 हे प्रभो, मत्पुत्रं प्रति कृपां विदधातु, सोपस्मारमयेन भृतं व्यथितः सन् पुनः पुन वर्हौ मुहु जलमध्ये पतति। 16 तस्माद् भवतः शिष्याणां समीपे तेमायनं किन्तु ते तं स्वास्थं कर्तुं न शक्ताः। 17 तदा यीशुः कथितवान् रे अविश्वासिनः, रे विपथगामिनः, पुनः कतिकालान् अहं युष्माकं सन्निधौ स्थास्यामि? कतिकालान् वा युष्मान्

सहिष्ये? तमत्र ममान्तिकमानयत। 18 पश्चाद् यीशुना तर्जतएव स भूतस्तं विहाय गतवान्, तदण्डएव स बालको निरामयोऽभूत्। 19 ततः शिष्या गुप्तं यीशुमुपागत्य बधाषिरे, कुतो वयं ते भूतं त्याजयेतु न शक्ताः? 20 यीशुना ते प्रेताः, युष्माकमप्रत्ययात्; 21 युष्मानहं तथ्यं वच्मि यदि युष्माकं सर्षपैकमात्रेपि विश्वासी जायते, तर्हि युष्माभिरस्मिन् शैले त्वमितः स्थानात् तत् स्थानं याहीति द्रूते स तदैव चलिष्यति, युष्माकं किमप्यसाध्यज्ज्य कर्म न स्थास्यति। किन्तु प्रार्थनोपावासौ विनैतादृशो भूतो न त्याजयेत। 22 अपरं तेषां गालील्प्रदेशो भ्रमणकाले यीशुना ते गदिताः, मनुजसुतो जनानां करेषु समर्पयिष्यते तै हीनिष्यते च, 23 किन्तु तृतीयेऽहिन म उत्थापिष्यते, तेन ते भूतं दुःखिता बध्वः। 24 तदनन्तरं तेषु कफन्हृद्वग्नरामागतेषु करसंग्राहिणः पितरान्तिकमागत्य प्रप्रच्छुः, युष्माकं गुरुः किं मन्दिरार्थं करं न ददाति? ततः पितरः कथितवान् ददाति। 25 ततस्तस्मिन् गृहमध्यमागते तस्य कथाकथनात् पूर्वमेव यीशुरुचाच, हे शिमोन्, मैदिन्यां रायानः स्वस्वापत्येभ्यः कि विदेशिभ्यः केभ्यः करं गृह्णति? अत्र त्वं किं बुध्यसे? ततः पितर उक्तवान् विदेशिभ्यः। 26 तदा यीशुरुचक्वान, तर्हि सन्ताना मुक्ताः सन्ति। 27 तथापि यथास्माभिस्तेषामन्तरायो न जन्यते, तत्कृते जलधेस्तीरं गत्वा वडिशं क्षिप, तेनादौ यो मीन उत्थास्यति, तं घृत्वा तन्मुखे मोचिते तोलकैकं स्पृयं प्राप्यस्यि, तद् गृहीत्वा तव मम च कृते तेभ्यो देहि।

18 तदार्नीं शिष्या यीशोः समीपमागत्य पृष्ठवन्तः स्वर्गराज्ये कः श्रेष्ठः? 2

ततो यीशुः क्षुद्रमेकं बालकं स्वसमीपमानीय तेषां मध्ये निधाय जगाद्, 3 युष्मानहं सत्यं ब्रीमि, यूयं मनोतिनियेन क्षुद्रबालवत् न सन्तः स्वर्गराज्यं प्रवेशुं न शक्यनु। 4 यः कश्चिद् एतस्य क्षुद्रबालकस्य सममात्मानं नन्याक्रोति, साएव स्वर्गराज्ये श्रेष्ठः। 5 यः कश्चिद् एतादृशं क्षुद्रबालकमेकं मम नाम्नि गृह्णति, स मामेव गृह्णति। 6 किन्तु यो जनो मयि कृतविश्वासानामेतेषां क्षुद्रप्राणिनाम् एकस्यापि विद्यिं जनयति, कण्ठबद्धपेषणीकस्य तस्य सागरागाधजले मज्जनं श्रेयः। 7 विद्यात् जगतः सन्तापो भविष्यति, विद्योऽवश्यं जनयिष्यते, किन्तु येन मनुजेन विद्यो जनिष्यते तस्यैव सन्तापो भविष्यति। 8 तस्मात् तव करशणो वा यदि त्वा बाधते, तर्हि तं छित्ता निक्षिप, द्विकस्य द्विपदस्य वा तवानपतवहौ निक्षेपात्, ख्यज्जस्य वा छिन्हस्तस्य तव जीवने प्रवेशो वरं। (aiōnios g166) 9 अपरं तव नेत्रं यदि त्वा बाधते, तर्हि तदप्युत्पाद्य निक्षिप, द्विनेत्रस्य नरकाग्नौ निक्षेपात् काणास्य तव जीवने प्रवेशो वरं। (Geenna g1067) 10 तस्मादवधदूः, एतेषां क्षुद्रप्राणिनाम् एकमपि मा तुच्छीकृत, 11 यतो युष्मानहं तथ्यं ब्रीमि, स्वर्णं तेषां द्रूतं मम स्वर्गस्थस्य पितुरास्य नित्यं पश्यन्ति। एवं ये ये हारितास्तान् रक्षितु मनुजपुत्र आगच्छत्। 12 यूयमत्र कि विविघ्ने? कस्यचिद् यदि शरं मेषा: सन्ति, तेषामेको हायत्वे च, तर्हि स एकोनशंतं मेषान् विहाय पर्वतं गत्वा तं हारितमेकं कि न मृगयते? 13 यदि च कदाचित् तमेषोदेशं लमते, तर्हि युष्मानहं सत्यं कथयामि, सोऽविपथगामिभ्य एकोनशंतमेषेभ्योपि तदेहोत्तरथिकम् आहादते। 14 तदूद् एतेषु क्षुद्रप्राणिनाम् एकोपि नश्यतीति युष्माकं स्वर्गस्थपतु नभीमतम्। 15 यद्यपि तव भ्राता त्वयि किमप्यपराध्यति, तर्हि गत्वा युवयोर्द्युयोः स्थितयोस्तस्यापाराधं तं ज्ञापय। तत्र स यदि तव वाक्यं शृणोति, तर्हि त्वं स्वभातरं प्रापत्वान, 16 किन्तु यदि न शृणोति, तर्हि द्वार्घ्यां त्रिभिं वा साक्षीभिः सर्वं वाक्यं यथा निश्चितं जायते, तदर्थम् एकं द्वौ वा साक्षिणौ गृहीत्वा याहि। 17 तेन स यदि तयो वाक्यं न मायते, तर्हि समाजं तज्जापय, किन्तु यदि समाजस्यापि वाक्यं न मायते, तर्हि स तव समीपे देवपूजकइव चण्डालइव च भविष्यति। 18 अहं युष्मान् सत्यं वदामि, युष्माभिः पृथिव्यां यद् बध्यते तत् स्वर्णं भृत्यस्यते; मेदिन्यां युष्माकं यदि द्वावेकवाक्यीभूय किञ्चित् प्रार्थयते, तर्हि मम स्वर्गस्थिपत्रा तत् तयोः कृते सम्पन्नं भविष्यति। 20 यतो यत्र द्वौ त्रयो वा मम नानिनि मिलन्ति, तत्रैवाहं तेषां मध्येऽस्मि। 21 तदार्नीं पितरस्तस्मीपमागत्य कथितवान् न है प्रभो, मम भ्राता मम यद्यपराध्यति, तर्हि तं कतिकृत्वः क्षमिष्ये? 22 कि

सप्तकृत्वः? यीशुस्तं जगाद्, त्वां केवलं सप्तकृत्वो यावत् न वदामि, किन्तु सप्तत्या गुणितं सप्तकृत्वो यावत्। 23 अपरं निजदासैः सह जिगणायिषुः कश्चित् राजेव स्वर्गराजय। 24 आरब्धे तसिमन् गणेन सार्दूहस्यमुद्रापूरिताना दशसहस्रपुत्राकानाम् एकोऽधर्मस्तस्तमक्षमानायि। 25 तस्य परिशोधनाय द्रव्याभावात् परिशोधनार्थं स तदीयभार्यापुत्रादिसर्ववज्ञ विक्रीयतामिति तत्प्रभूरादेश। 26 तेन स दासस्तस्य पादयोः पतन् प्रणम्य कथितवान्, हे प्रभो भवता धैर्ये कृते मया सर्वं परिशोधिष्यते। 27 तदानीं दासस्य प्रभुः सकरुणः सन् सकलर्णं क्षमित्वा तं तत्पत्राज। 28 किन्तु तस्मिन् दासे बहि यति, तस्य शतं मुद्राचतुर्थाशन् यो धारयति, तं सहदासं दृष्ट्वा तस्य कपठं निष्पीड्य गदितवान्, मम यत् प्राप्य तत् परिशोधय। 29 तदा तस्य सहदासस्तपादयोः पतित्वा विनीय बधाषे, त्वया धैर्ये कृते मया सर्वं परिशोधिष्यते। 30 तथापि स तत् नाडगीकृत्य यावत् सर्वमृणं न परिशोधितवान् तावत् तं कारायां स्थापयामास। 31 तदा तस्य सहदासास्तपैतादृग् आचरणं विलोक्य प्रभोः समीपं गत्वा सर्वं वृत्तान्तं निवेदयामासुः। 32 तदा तस्य प्रभुस्तमाहूय जगाद्, रे दृष्टं दास, त्वया मत्स्यनिधौ प्रार्थिते मया तव सर्वमृणं त्वक्तः; 33 यथा चाह त्वयि करुणां कृतवान्, तथैव त्वत्सहादासे करुणाकरणं किं तव नोचितं? 34 इति कथयित्वा तस्य प्रभुः कुद्धूचन् निजप्राप्य यावत् स न परिशोधितवान्, तावत् प्रहारकानां करेषु तं समर्पितवान्। 35 यदि यूरू स्वान्तःकरणैः स्वस्वसहजानाम् अपराधान् क्षमध्ये, तर्हि मम स्वर्गस्यः पितपि युष्मान् प्रतीत्यं करिष्यति।

19 अनन्तरम् एतासु कथासु समाप्तासु यीशु गर्लीलप्रदेशात् प्रस्थाय यद्दत्तीरस्थं यिद्वद्याप्रदेशं प्राप्तः। 2 तदा तत्पश्चात् जननिवहे गते स तत्र तान् निरामयान् अकरोत्। 3 तदनन्तरं फिरुशिनस्तत्समीपमागत्य परीक्षितुं तं पप्रच्छुः, कस्मादपि कराणात् नरेण स्वजाया परित्याज्या न वा? 4 स प्रत्युवाच, प्रथमम् ईश्वरो नरत्वेन नारीत्वेन च मनुजान् ससर्ज, तस्मात् कथितवान्, 5 मानुषः स्वपितरौ परित्यज्य स्वपत्न्याम् आसक्ष्यते, तौ द्वौ जनावेकाङ्गां भविष्यतः, किमेतद् युष्माभिर्न पठितम? 6 अतस्तै पुन न द्वौ तयोरेकाङ्गात् जातं, ईश्वरेण यच्च समयुज्यत, मनुजो न तद् भिन्नात्। 7 तदानीं ते ते प्रत्यवन्, तथात्वे त्याज्यपत्रं दत्वा स्वां स्वां जायां त्यकुं व्यक्षस्थं मूसाः कथं लिलेख? 8 ततः स कथितवान्, युष्माकं मनसां काठियाद् युष्मान् स्वां स्वां जायां त्यक्तुम् अन्वन्मन्यत किन्तु प्रथमाद् एषो विधिर्नासीत्। 9 अतो युष्मानहं वदामि, व्यभिचारं विना यो निजजाया त्यजेत् अन्याज्य विवेत्, स परदारान गच्छति; यश्च त्यक्तां नारीं विवहति सोमिपि परदरेषु रमते। 10 तदा तस्य शिष्यास्तं बधाषे, यदि स्वजायाया साकं पुंस एतादृग् सम्बन्धे जायते, तर्हि विवहनमेव न भद्रं। 11 ततः स उक्तवान्, येभ्यस्तत्समाप्तं आदायि, तान् विनायः कोपि मनुजं एतमत्तं ग्रहीतु न शक्नोति। 12 कतिपया जननकलीबः कतिपया नरकृतकलीबः स्वर्गराज्याय कतिपयाः स्वकृतकलीबाश्च सन्ति, ये ग्रहीतु शक्नुविनति ते गृहन्तु। 13 अपरम् यथा स शिशूनां गत्रेषु हस्तं दत्वा प्रार्थयते, तदर्थं तत्समीपं शिशू अनीयन्त, तत आनयितून् शिष्यास्तिरस्कृतवतः। 14 किन्तु यीशुवाच, शिशूवो मदनिकम् आगच्छन्तु, तान् मा वारयत, एतादृशं शिशूनामेव स्वर्गराज्यं। 15 ततः स तेषां गत्रेषु हस्तं दत्वा तस्मात् स्थानात् प्रताप्त्ये। 16 अपरम् एक आगाय तं पप्रच्छ, हे परमुषो, अनन्ताः प्राप्तुं मया किं कस्तकर्म कर्तव्यं? (aiōnios g166) 17 ततः स उवाच, मा परमं कुतो वदसि? विनेश्वरं न कोपि परमः, किन्तु यद्यनन्ताः प्राप्तुं वाज्ञसि, तद्वाज्ञाः पालय। 18 तदा स पृथ्वेन, का: का आज्ञाः? ततो यीशुः कथितवान्, नरं मा हन्याः, परदारान् मा गच्छेः, मा चोयेः, मृषासाक्षं मा दद्याः, 19 निजपितरौ संमन्यस्व, स्वसमीपवासिनि स्ववत् प्रेम कुरु। 20 स युवा कथितवान्, आ बाल्याद् एताः पालयामि, इदानीं किं न्यूनमास्ते? 21 ततो यीशुवदत्, यदि सिद्धो भवितुं वाज्ञसि, तर्हि गत्वा निजसर्वस्वं विक्रीय दरिद्रेष्यो वितर, ततः स्वर्गं वित्तं लप्स्यसे: आगच्छ, मत्पश्चाद्वर्तीं च भव। 22 एतां वाचं श्रुत्वा स युवा स्वीयबहुसम्पत्ते विषणः सन् चलितवान्। 23 तदा यीशुः स्वशिष्यान् अवदत्, धनिनां सर्वराज्यप्रवेशो

महाद्वष्कर इति युष्मानहं तथ्यं वदामि। 24 पुनरपि युष्मानहं वदामि, धनिनां स्वर्गराज्यप्रवेशात् सूचीछिद्रेण महाइग्रामनं सुकरं। 25 इति वाक्यं निशम्य शिष्या अतिथमत्कृत्य कथयामासुः; तर्हि कस्य परित्राणं भवितुं शक्नोति? 26 तदा स तान् दृष्ट्वा कथयामास, तत् मानुषानामशक्यं भवति, किन्त्वीश्वरस्य सर्वं शक्यम्। 27 तदा पितरस्तं गदितवान्, पश्य, वयं सर्वं परित्यज्य भवतः पश्चाद्वर्त्तिनोऽभवामः; वयं किं प्राप्त्यामः? 28 ततो यीशुः कथितवान्, युष्मानहं तथ्यं वदामि, यूरूं मम पश्चाद्वर्त्तिनो जाता इति कारणात् नवीनसुषिकाले यदा मनुजसुतः स्वीयेश्वर्यसिंहासन उपवेश्यति, तदा यूरमपि द्वादशसिंहासनेष्वपीश्वय इस्यायेलीयद्वादशवंशानां विचारं करिष्यथ। 29 अन्यच्च यः कश्चित् मम नामकारणात् गृहं वा भ्रातरं वा भिर्गीनां वा पितरं वा मातरं वा जायां वा बालकं वा भूमि परित्यजति, स तेषां शतगुणं लप्स्यते, अनन्तायुमोऽधिकारित्वञ्च प्राप्त्यति। (aiōnios g166) 30 किन्तु अग्रीया अनेके जनाः पश्चात्, पश्चातीयाश्वानेके लोका अग्रे भविष्यन्ति।

20 स्वर्गराज्यम् एतादृशा केनचिद् गृहस्तेन समं, योऽतिप्रभाते निजद्राक्षाक्षेत्रे कृषकान् नियोक्तं गतवान्। 2 पश्चात् तैः साकं दिनेकभृतिं मुद्राचतुर्थां निरुप्य तान् द्राक्षाक्षेत्रं प्रेरयामास। 3 अनन्तरं प्रहरैकवेलायां गत्वा हृष्टे कथिपायान् निष्कर्मकान् विलोक्य तानवदत्, 4 यूरमपि मम द्राक्षाक्षेत्रं यात, युष्मभ्यमहं योग्यभृतिं दास्यामि, ततस्ते व्राजुः। 5 पुनश्च स द्वितीयतृतीययोः प्रहरो बहि गत्वा तथैव कृतवान्। 6 ततो दण्डद्वयावशिष्यां वेलायां बहि गत्वापारान कतिपयजनान् निष्कर्मकान् विलोक्य पृथ्वेन, यूरूं किमर्थम् अत्र सर्वं दिनेन निष्कर्माणसिस्तिष्ठतः? 7 ते प्रत्यवन्, अस्मान् न कोपि कर्ममणि नियुक्ते। तदानीं स कथितवान्, यूरूमपि मम द्राक्षाक्षेत्रं यात, तेन योग्यां भृतिं लप्स्यथ। 8 तदनन्तरं सन्ध्यायां सत्यां सएव द्राक्षाक्षेत्रपतिरथ्यक्षं गदिवान्, कृषकान् आहूय शेषजनमारभ्य प्रथमं यावत् ते भ्यो भृतिं देहि। 9 तेन ये दण्डद्वयावस्थिते समायातास्तेषाम एकैको जनो मुद्राचतुर्थां प्राप्तो। 10 तदानीं प्रथमनियुक्ता जना आगत्यानुमितवन्तो वयमधिकं प्रप्त्यामः, किन्तु तैरपि मुद्राचतुर्थां लाभिः। 11 ततस्ते तं गृहीत्वा तेन क्षेत्रपतिना साकं वाग्युद्धुं कुक्ष्वन्तः कथयामासुः; 12 वयं कृत्वं दिनं तापकलेहौ सौढवक्तः, किन्तु पश्चातया से जना दण्डद्वयामात्रं परिश्रान्तवन्तस्तेऽस्माप्तिः समानांशः कृताः। 13 ततः स तेषामेकं प्रत्युवाच, हे वत्स, मया त्वां प्रति कोप्यन्यायो न कृतः किं त्वया मत्समक्षं मुद्राचतुर्थांशो नाडगीकृतः? 14 तस्मात् तव यत् प्राप्तं तदादय यति, तु भृत्यं यति, पश्चातीयानियुक्तलोकायापि तति दामुमिच्छमि। 15 स्वेच्छ्या निजद्वयव्यवहरणं किं मया न कर्तव्यं? मम दातृत्वात् त्वया किम् ईर्ष्यादृष्टिः क्रियते? 16 इत्थम् अग्रीयलोकाः पश्चातीया भविष्यन्ति, पश्चातीयजनाश्वरीया भविष्यन्ति, अहृता बहवः किन्त्वलचे मनोभिलिषताः। 17 तदनन्तरं यीशु यिश्वालामन्गरं गच्छन् मागमध्ये शिष्यान् एकान्ते वधार्ष, 18 पश्य वयं यिश्वालामन्गरं यामः, तत्र प्रधानयाजकाध्यायकानां करेषु मनुष्यपुत्रः समर्पिष्यते; 19 ते च तं हन्तुमाजाय्य तिरस्कृत्य वेत्रेण प्रहर्तुं कुशे धातयित्वान्यदेशीयानां करेषु समर्पिष्यन्ति, किन्तु स तृतीयदिवसे शमशानाद् उत्थापिष्यते। 20 तदानीं सिवदीयस्य नारी स्वपुत्रावादाय यीशोः समीपम् एत्य प्रणम्य कज्जनामुहं तं यत्याचे। 21 तदा यीशुस्तां प्रोक्तवान्, त्वं किं याचसे? ततः सा बधाषे, भवतो राजत्वे ममानयोः सुतयोरेकं भवदक्षिणापार्श्वे द्वितीयं वामपार्श्वं उपवेदुः आज्ञापयतु। 22 यीशुः प्रत्युवाच, युवाभ्यां यद् याच्यते, तन्न बुध्यते, अहं येन कंसेन पास्यामि युवाभ्यां किं तेन पातुं शक्यते? अह॒ञ्च येन मज्जेनेन मज्जिष्ये, युवाभ्यां किं तेन मज्जयितुं शक्यते? ते जगदुः शक्यते। 23 तदा स उक्तवान्, युवां मम कंसेनावश्यं पास्यथ, मम मज्जेनेन च युवामपि मज्जिष्येते, किन्तु येषां कृते मत्तातेन निरुपितम् इदं तान् विहायान्य कमपि मदक्षिणापार्श्वे वामपार्श्वे च समुपवेशयितुं ममाधिकारो नास्ति। 24 एतां कथां श्रुत्वान्येदशशिष्यास्ती भ्रातरौ प्रति चुकुपुः। 25 किन्तु यीशुः स्वसमीपं तानाहूय जगाद्, अन्यदेशीयलोकानां नरपतयस्तान् अधिकुर्वन्ति, ये तु महान्तस्ते तान् शासति, इति यूरूं जानीथ। 26 किन्तु युष्माकं मध्ये न तथा भवेत्, युष्माकं यः कश्चित् महान् बुभूषति, स

युष्मान् सेवेत; 27 यश्च युष्माकं मध्ये मुख्यो बुभूषति, स युष्माकं दासो भवेत्। 28 इथं मनुजपुत्रः सेव्यो भवितुं नहि, किन्तु सेवितुं बहूना परित्राणमूल्यार्थं स्वप्राणान् दातुञ्जयागतः। 29 अनन्तरं यिरीहोनगरात् तेषां बहीर्मनसमये तस्य पश्चाद् बहवो लोका वर्वजुः। 30 अपरं वर्तमार्पणं उपविशन्तौ द्वावन्ध्ये तेन मार्गेण यीशो र्गमनं निशम्य प्रोच्यैः कथयामासात्, हे प्रभो दायूदः सन्तान, आवयो देख्या विदेहि। 31 ततो लोकाः सर्वे तुष्णीम् भवति मित्युक्त्वा तौ तर्जयामासुः; तथापि तौ पुनरुच्यैः कथयामासात् हे प्रभो दायूदः सन्तान, आवां दयस्व। 32 तदानीं यीशुः स्थिगितः सन् तावाहूद्य भाषितवान् युवयोः कृते मया किं कर्तव्यं? युवा किं कामयेथे? 33 तदा तावुक्तवन्तौ, प्रभो नैत्राणि यो प्रसन्नानि भवेतुः। 34 तदानीं यीशुस्तो प्रति प्रमनः सन् तयोः नैत्राणि परस्परं, तेनैव तौ सुवीक्षाञ्चक्राते तत्पश्चात् जग्मुतुश्च।

21 अनन्तरं तेषु यिरुशालमनगरस्य समीपवर्तीनो जैतुनामकधाराधरस्य समीपस्थितं बैतकगियामम् आगतेषु, यीशुः शिष्यद्वयं प्रेषयन् जगाद्, 2 युवां सम्मुखस्थग्रामं गत्वा बद्धा यां सवत्सां गईर्भीं हठात् प्राप्त्यथः, ता मोचित्या मदनितकम् आनयत्। 3 तत्र यदि कश्चित् किञ्चिद् वक्ष्यति, तर्हि वदिष्यथः, एतस्यां प्रभोः प्रयोजनमास्ते, तेन स तत्क्षणात् प्रहेष्यति। 4 सीयोनः कन्यकां यूर्यं भाषध्वमिति भारतीं पश्य ते नम्प्रीतिः सन् नृप आरुह्य गर्भीं। अथदास्या तद्वत्समायास्याति त्वदनितकं। 5 भविष्यद्वादोन्तं वचनमिदं तदा सफलमभूत्। 6 अनन्तरं तो शिष्यो यीशो यथानिदेशं तं ग्रामं गत्वा 7 गर्दभीं तद्वत्सञ्ज्व समानीतवन्तौ, पश्चात् तदुपरि स्वीयवसनानी पातयित्वा तमारोह्यामासुः। 8 ततो बहवो लोका निजवसनानी पर्थि प्रसारायतुमारोभिरे, कतिपया जनाश्च पादपर्णादिकं छित्वा पर्थि विस्तारयामासुः। 9 अग्रगमिनः पश्चाद्विमिनश्च मनुजा उच्चर्जय जय दायूदः सन्तानेति जगदुः परमेश्वरस्य नामा य आयाति स धन्यः, सर्वोपरिस्थस्वर्गेणि जयति। 10 इथं तस्मिन् यिरुशालमं प्रविष्टे कोऽयमिति कथनात् कृत्वन् नगरं चञ्चलमभवत्। 11 तत्र लोकोः कथयामासुः, एष गालीलप्रदेशीयनासरतीय-भविष्यद्वादी यीशुः। 12 अनन्तरं यीशुरीश्वरस्य मन्दिरं प्रविश्य तम्भ्यात् क्रयविक्रियणो वहिश्वकारः, वणिजां मुद्रासनानी कपोतविक्रियणाञ्चसनानी च न्युज्यामासाः। 13 अपरं तानुवाच, एषा लिपिरास्ते, "मम गृहं प्रार्थनागृहमिति विख्यास्यति", किन्तु यूर्यं तद् दद्यनां गहूर्कं कृतवन्तः। 14 तदनन्तरम् अन्धखञ्चलोकास्तस्य समीपमगताः, स तान् निरामयान् कृतवान्। 15 यदा प्रथानयाजका अथापकाश्च तेन कृतान्तेनानि चित्रकम्पाणि दद्यृशः, जय जय दायूदः सन्तान, मन्दिरे बालकानाम् एतादृशम् उत्तर्व्यनिं शुश्रुवश्च, तदा महाकुद्दा बभूवः; 16 तं प्रच्छुश्च, इमे यद् वदनित, तत् किं त्वं शृणोषि? ततो यीशुस्तान् अवोचत्, सत्यम्; स्तन्यपायिश्चनां बालकानाञ्च वक्त्रतः। स्वकीयं महिमानं त्वं संप्रकाशयसि स्वयं। एतद्वाक्यं यूर्यं किं नापठत? 17 ततस्तान् विहाय स नगराद् बैथनियाग्रामं गत्वा तत्र रजनीं यापयामास। 18 अनन्तरं प्रभातो सति यीशुः पुनरपि नगरामगच्छन् क्षुधार्तो बभूव। 19 ततो मार्गापार्श्वं उडुम्बरवृक्षमेकं विलोक्य तत्समीपं गत्वा पत्राणि विना किमपि न प्राप्य तं पादपं प्राचावच, अद्यारभ्य कदापि त्वयि फलं न भवतु; तेन तत्क्षणात् स उडुम्बरमाहीरुः शुष्कतां गतः। (aiōn g165) 20 तद् दृष्ट्वा शिष्या आश्वस्य विज्ञाय कथयामासुः, आः, उडुम्बरपादपोटितूर्णं शुक्कोऽभवत्। 21 ततो यीशुस्तानुवाच, युष्मानंह सर्वं वदामि, यदि यूर्यमसन्दिव्यः प्रतीथ, तर्हि यूर्यमपि केवलोदुम्बरपादपं प्रतीत्यं कर्तुं शक्षयथ, तन्न, त्वं चलित्वा सामग्रे पतेति वाक्यं युष्माभरिस्मिन् शैले प्रोक्तेषि तदैव तद् घटिष्यते। 22 तथा विश्वस्य प्रार्थ्यं युष्माभि यद् याचिष्यते, तदेव प्राप्त्यते। 23 अनन्तरं मन्दिरं प्रविश्योपदेशनसमये तत्समीपं प्रथानयाजकः प्राचीनलोकाश्चागत्य पप्रच्छु, त्वया केन सामर्थ्येनाति कम्पाणि क्रियन्ते? केन वा तु यथामेतानि सामर्थ्येनि दत्तानि? 24 ततो यीशुः प्रत्यवदत्, अहमपि युष्मान् वाचमेतानि पृच्छामि, यदि यूर्यं तदुत्तरं दातुं शक्षयथ, तदा केन सामर्थ्येन कम्पाण्येनाति करोमि, तदहं युष्मान् वक्ष्यामि। 25 योहनो मज्जनं कस्याज्ञयाभवत्? किमीश्वरस्य मनुष्यस्य वा? ततस्ते परस्परं विविच्य कथयामासुः, यदीश्वरस्येति वदामस्तहि

यूर्यं तं कुतो न प्रत्यैत? वाचमेतां वक्ष्यति। 26 मनुष्यस्येति वक्तुमपि लोकेभ्यो विभीमः, यतः सर्वैरपि योहन् भविष्यद्वादीति ज्ञायते। 27 तस्मात् ते यीशुं प्रत्यवदन्, तद् वयं न विद्वः। तदा स तानुकूलान्, तर्हि केन सामरथ्येन कम्पाण्येतान्यहं करोमि, तदप्यहं युष्मान् न वक्ष्यामि। 28 कस्यविज्जनस्य द्वौ सुतावास्तां स एकस्य सुतस्य समीपं गत्वा जगाद्, हे सुत, त्वमय मम द्राक्षाक्षेत्रे कर्म कर्तुं व्रज। 29 ततः स उक्तवान्, न यास्यामि, किन्तु शेषेऽनुत्पत्य जगाम। 30 अनन्तरं सोन्यसुतस्य समीपं गत्वा तथैव कथितवान्; ततः स प्रत्यवाच, महेच्छ यामि, किन्तु न गतः। 31 एतयोः पुत्रोऽर्थये पितुरभिमतं केन पालितं? युष्माभिः किं बुध्यते? ततस्ते प्रत्यूचू, प्रथमेन पुत्रेण। तदानीं यीशुस्तानुवाच, अहं युष्मान् तथ्यं वदामि, चण्डाला गणिकाश्च युष्माकमग्रत ईश्वरस्य राज्यं प्रविशन्ति। 32 यतो युष्माकं समीपं योहनि धर्मपथेनागते यूर्यं तं न प्रतीथ, किन्तु चण्डाला गणिकाश्च तं प्रत्यायन्, तद् विलोक्यापि यूर्यं प्रत्येतु नाखिद्यर्थं। 33 अपस्मेकं दृष्टान्तं शृणुत, कश्चिद् गृहस्थः क्षेत्रे द्राक्षालता रोपयित्वा तच्चुर्दिक्षु वाराणीं विधाय तम्भये द्राक्षायत्रं स्थापितवान् माज्जव्य निर्मितवान्, ततः कषेक्षु तत् क्षेत्रं समार्थं स्वयं दूरदेशं जगाम। 34 तदनन्तरं फलसमय उपर्यस्थते स फलानि प्राप्तुं कृषीवलानां समीपं निजदासान् प्रेषयामास। 35 किन्तु कृषीवलास्तस्य तान् दासेयान् धृत्वा कञ्जन प्रहृतवन्तः, कञ्जन पाषाणैराहतवन्तः, कञ्जन च हतवन्तः। 36 पुनरपि स प्रभुः प्रथमतोऽधिकदासेयान् प्रेषयामास, किन्तु ते तान् प्रत्यपि तथैव चक्कुः। 37 अनन्तरं मम सुते गते तं समादरिष्यन्ते, इत्युक्त्वा शेषे स निजसुतं तेषां सन्निधिं प्रेषयामास। 38 किन्तु ते कृषीवलाः सुतं वीक्ष्य परस्परम् इति मन्त्रयितुम् अरेभिरे, अयमुत्तराधिकारी वयमेन निहत्यास्याधिकारं स्ववशीकरिष्यामः। 39 पश्चात् ते तं धृत्वा द्राक्षाक्षेत्राद् बहिः पातयित्वाविद्युषुः। 40 यदा स द्राक्षाक्षेत्रपत्रिराममिष्यति, तदा तान् कृषीवलान् किं करिष्यति? 41 ततस्ते प्रत्यवदन्, तान् कलुषिणो दारुण्यातानाभिराहनिष्यति, ये च समयानुक्रमात् फलानि दास्यन्ति, तादृशेषु कृषीवलेषु क्षेत्रं समर्पयिष्यति। 42 तदा यीशुना ते गदिताः, ग्रहणं न कृतं यस्य पाषाणस्य निचायकैः। प्रधानप्रस्तरः काणे साएव संभविष्यति। एतत् परेणिषुः कर्मास्मदृष्टावदु भवेत्। धर्मग्रन्थे लिखितमेतद्वचनं युष्माभिः किं नापाठिः? 43 तस्मादहं युष्मान् वदामि, युष्मत्त ईश्वरीयराज्यमपनीय फलोत्पादयित्र्यजातये दायिष्यते। 44 यो जन एतत्पाषाणोपरि पतिष्यति, तं स भक्षयते, किन्त्यत्वं पाषाणो यस्योपरि पतिष्यति, तं स धूलिवत् चूर्णीकरिष्यति। 45 तदानीं प्राथनयाजकाः फिशसिनश्च तस्येनां दृष्टान्तकथां शृत्वा सोऽस्मानुदिश्य कथितवान् इति विज्ञाय तं धर्तु चेष्टितवन्तः; 46 किन्तु लोकेभ्यो बिभृः, यतो लोकैः स भविष्यद्वादीत्यज्ञाय।

22 अनन्तरं यीशुः पुनरपि दृष्टान्तेन तान् अवादीत, 2 सर्वार्थ्यराज्यम् एतादृशस्य नृपते: समं, यो निज पुत्रं विवाहयन् सर्वान् निमन्त्रितान् आनेतुं दासेयान् प्रहितवान्, 3 किन्तु ते समागन्तु नेष्टवन्तः। 4 ततो राजा पुनरपि दासान्यान् इत्युक्त्वा प्रेषयामास, निमन्त्रितान् वदत, पश्यत, मम भेज्यामासादितमास्ते, निजवृष्टिदिवुज्जन्तून् मारयित्वा सर्व्याख्याद्वयमासादितवान्, यूर्यं विवाहमागच्छत। 5 तथिपि ते तु चुच्छीकृत्ये केचित् निजक्षेत्रे केचिद् वाणिज्यं प्रति स्वस्वमार्गेण चलितवन्तः। 6 अन्ये लोकास्तस्य दासेयान् धृत्वा दौरात्यन् व्यवहृत्य तानवधिष्यते। 7 अनन्तरं स नृपतस्तां वार्ता शृत्वा कुध्यन् सैन्यान् प्रहित्य तान घातकान् हत्वा तेषां नगरं दाहयामास। 8 ततः स निजदासेयान् बभाषे, विवाहीयं भोज्यामासादितमास्ते, किन्तु निमन्त्रिता जना अयोग्याः। 9 तस्माद् यूर्यं राजमार्गं गत्वा यावतो मनुजान् पश्यत, तावतएव विवाहीयभोज्याय निमन्त्रयत। 10 तदा ते दासेया राजमार्गं गत्वा भद्रान् अभद्रान् वा यावतो जनान् ददृशु, तावतएव संगृहानयः, ततोऽभ्यागतमनुजै विवाहगृहम् अपूर्यत। 11 तदानीं स राजा सर्वानभ्यागतान् द्रष्टुम् अभ्यन्तरमागतवान्; तदा तत्र विवाहीयवसनहीनेकं जनं वीक्ष्य तं जगाद्, 12 हे मित्र, त्वं विवाहीयवसनं विना कथमत्र प्रविष्टवान्? तेन स निरुत्तरो बभूव। 13 तदा राजा निजानुचरान् अवदत्, एतस्य

करचरणान् बद्धा यत्र रोदनं दन्तैर्दन्तधर्षणञ्च भवति, तत्र वहिर्भूतमिसे तं निक्षिपत। 14 इथं बहव आहूता अल्पे मनोभिमताः। 15 अनन्तरं फिरुशिनः प्रगत्य यथा सलापेन तम् उन्माथे पातयेयुस्तथा मन्त्रयित्वा 16 हेरोदीयमनुजैः साकं निजशिष्यगणेन तं प्रति कथयामासुः, हे गुरो, भवान् सत्यः सत्यमीश्वरीयमार्पुपदिशति, कमपि मानुषं नानुरुद्धते, कमपि नापेक्षते च, तद वयं जानीमः। 17 अतः कैसरस्थूपाय करोडस्माकं दात्यो न वा? अत्र भवति किं बुध्यते? तद अस्मान वदतु। 18 ततो यीशुस्तेषां खलतां विजाय कथितवान् रे कपटिनः युयं कुतो मां परिक्षेते? 19 तत्करदानस्य मुद्रां मां दर्शयत। तदानीं तैस्तस्य समीपं मुद्रावर्तुर्थभाग आनीते 20 स तान् पप्रच्छ, अत्र कस्येयं मूर्ति नमिं चास्ते? ते जगदुः, कैसरस्थूपास्य। 21 ततः स उक्तवान, कैसरस्य यत् तत् कैसराय दत्त, ईश्वरस्य यत् तद ईश्वराय दत्त। 22 इति वाक्यं निशाय ते विस्मयं विजाय त विहाय चलितवत्तः। 23 तस्मिन्नहनि सिद्धूकिनोर्थात् श्मशानात नोत्थास्यन्तीति वाक्यं ये वदन्ति, ते यीशोरन्तिकम् आगत्य पप्रच्छुः, 24 हे गुरो, कैश्चिन्मुजुश्चेत् निःसन्तानः सन् प्राणान् त्यजति, तर्हि तस्य भ्राता तस्य जायां वृद्ध्या भ्रातुः सन्तानम् उत्पादविष्यतीति मूसा आदिवान्। 25 किन्त्वसामकमत्र केऽपि जनाः सप्तसहोदरा आसन्, तेषां ज्येष्ठ एकां कन्यां व्यवहात्, अपरं प्राणतयागकाले स्वयं निःसन्तानः सन् तां स्त्रियं स्वभातरि समर्पितवान्, 26 ततो द्वितीयादिसप्तमान्ताश्च तथैव चक्रुः। 27 शेषे सापी नारी ममार। 28 मृतानाम् उत्थानसमये तेषां सप्तानां मध्ये सा नारी कस्य भार्या भविष्यति? यस्मात् सर्वाएव तां व्यवहन्। 29 ततो यीशुः प्रत्यवादीत्, यूयं धर्मपुस्तकम् ईश्वरीयां शक्तिज्ञ न विजाय भ्रान्तिमन्तः। 30 उत्थानप्राप्ता लोका न विवहन्ति, न च वाचा दीयन्ते, किन्त्वीश्वरस्य स्वर्गस्थूलानां सदृशा भवन्ति। 31 अपरं मृतानामुत्थानमध्ये युष्मान् प्रतीयमीश्वरोऽस्ति; 32 "अहमिद्राहीम ईश्वर इस्हाक ईश्वरो याकूब ईश्वर" इति किं युष्माभिनापाठिः? किन्त्वीश्वरो जीवताम् ईश्वरः, स मृतानामीश्वरो नहि। 33 इति श्रुत्वा सर्वे लोकास्तस्योपेदशाद् विस्मयं गताः। 34 अनन्तरं सिद्धूकिनाम् निरुत्तरत्ववार्ता निशाय फिरुशिन एकत्र मिलितवत्तः, 35 तेषामेको व्यवस्थापको यीशुं परीक्षितुं पुण्पच्छ, 36 हे गुरो व्यवस्थास्त्रमध्ये काजा श्रेष्ठाः? 37 ततो यीशुरुचाच, त्वं स्वान्तिःकरणैः सर्वाप्राणैः सर्वचित्तैश्च साकं प्रभौ परमेश्वरे प्रीयस्व, 38 एषा प्रथममहाज्ञा तस्या: सदृशी द्वितीयाज्ञैः, 39 तव समीपवासिनि स्वात्मनीव प्रेम कुरु। 40 अनयो द्वौपोराज्ञयोः कृत्स्नव्यवस्थाया भविष्यद्वृक्तग्रन्थस्य च भारिष्टिष्ठति। 41 अनन्तरं फिरुशिनाम् एकत्र स्थितिकाले यीशुस्तान् पप्रच्छ, 42 ख्वाईमध्ये युष्माकं कीदूबोधो जायते? स कर्य सन्तानः? ततस्ते प्रत्यवदन्, दायूदः सन्तानः। 43 तदा स उक्तवान् तर्हि दायूद कथम् आत्माधिष्ठानेन तं प्रभुं वदति? 44 यथा मम प्रभुमिदं वाक्यमवदत् प्रपरेश्वरः। तवारीन् पादपीठं ते यावन्हि करोयहं। तावत् कालं मर्दीये त्वं दक्षपार्श्वं उपाविश। अतो यदि दायूदं तं प्रभुं वदति, तिंह स कर्थं तस्य सन्तानो भवति? 45 तदानीं तेषां कोपि तद्वाक्यस्य किमप्युत्तरं दातु नाशकनोतुः 46 तदिनमारभ्य तं किमपि वाक्यं प्रदुषं कस्यापि साहसो ना भवत्।

23 अनन्तरं यीशु जननिवं शिष्यांश्वावदत्, 2 अथापकाः फिरुशिनश्च मूसासने उपविशन्ति, 3 अतस्ते युष्मान् यद्यत् मन्तुम् आज्ञापयन्ति, तत् मन्यव्यं पालव्यञ्ज्य, किन्तु तेषां कर्मानुरुपं कर्म न कुरुव्यं; यतरेषो वाक्यमात्रां सारं कार्ये किमपि नास्ति। 4 ते दुर्व्याहन् गुरुतरान् भारान् बद्वाम् मनुष्याणां स्कन्धेपि समर्पयन्ति, किन्तु स्वयमद्गुल्मैक्यापि न चालयन्ति। 5 केवलं लोकदर्शनाय सर्वकर्माणि कुर्वन्ति; फलतः पट्बन्धान् प्रसार्य धारयन्ति, स्ववस्त्रेषु च दीर्घग्रन्थीन् धारयन्ति; 6 भोजनभवन उच्चवस्थानं, भजनभवने प्रधानमासनं, 7 हृष्टे नमस्करं गुरुरिति सम्बोधनञ्जैतानि सर्वाणि वाज्ञान्ति। 8 किन्तु यूयं गुरु इति सम्बोधनीया मा भवत, यतो युष्माकम् एकः ख्रीष्टएव गुरु 9 यूयं सर्वे मिथो भ्रातरश्च। पुनः पृथिव्यां कमपि पितैति मा सम्बुद्ध्यव्यं, यतो युष्माकमेकः स्वर्गस्थाएव पिता। 10 यूयं नायकति सम्भाषिता मा भवत, यतो युष्माकमेकः ख्रीष्टएव नायकः। 11 अपरं युष्माकं

मध्ये यः पुमान् श्रेष्ठः स युष्मान् सेविष्यते। 12 यतो यः स्वमुन्नमति, स नतः करिष्यते; किन्तु यु: कश्चित् स्वमवनं करोति, स उन्नतः करिष्यते। 13 हन्त कपटिन उपाध्यायाः फिरुशिनश्च, यूयं मनुजानां समक्षं सर्वगद्वारं रूच्य, यूयं स्वयं तेन न प्रविशथ, प्रविविक्षूनपि वारयथ। वत कपटिन उपाध्यायाः फिरुशिनश्च यूयमेकं स्वधर्मावलम्बिनं कर्तुं सागरं भूमपलुज्च प्रदक्षिणांकुस्थ, 15 कञ्जन प्राप्य स्वतो द्विगुणनकभाजनं तं कुरुथ। (Geenna g1067) 16 वत अन्थपथदर्शकः सर्वे, यूयं वदथ, मन्दिरस्य शपथकरणात् किमपि न देयं; किन्तु मन्दिरस्थसुवर्णश्य शपथकरणाद् देयं। 17 हे मूढा हे अन्थः सुवर्णं तत्पुर्वपावकमन्दिरम् एतपालभयो र्मध्ये किं श्रेयः? 18 अन्यच्च वदथ, यज्ञवेद्याः शपथकरणात् किमपि न देयं, किन्तु तपुरिस्थितस्य नैवेद्यस्य शपथकरणाद् देयं। 19 हे मूढा हे अन्थः, नैवेद्यं तन्मैवेद्यावकवेदितेयोर्भयो र्मध्ये किं श्रेयः? 20 अतः केनचिद् यज्ञवेदाः शपथे कृते तदुपरिस्थितस्य सर्वस्य शपथः क्रियते। 21 केनचित् मन्दिरस्य शपथे कृते मन्दिरतन्मिवासिनोः शपथः क्रियते। 22 केनचित् स्वर्गस्य शपथे कृते ईश्वरीयसिंहासनतदुपर्युपविष्टयोः शपथः क्रियते। 23 हन्त कपटिन उपाध्यायाः फिरुशिनश्च, यूयं पापदिनायाः सित्तच्छात्राया जीरकस्य च दशमांशान् दत्थ, किन्तु व्यवस्थाया गुरुतरान् न्यायदयाविश्वासान् परित्यजथः इमे युष्माभिरावरणीया अमी च न लंघनीयाः। 24 हे अन्थपथदर्शका यूयं मशकान् अपसारयथ, किन्तु महाङ्गान् ग्रस्थ। 25 हन्त कपटिन उपाध्यायाः फिरुशिनश्च, यूयं पानपात्राणां भोजनपात्राणां ज्वाबहिष्कुरुथ; किन्तु तद्भ्यन्तरं दुरात्मतया कलुषेण च परिपूर्णमास्ते। 26 हे अन्थः फिरुशिलोका आदौ पानपात्राणां भोजनपात्राणां ज्वाबहिष्कुरुतरं परिष्कुरुत, तेन तेषां बहिरपि परिष्कारिष्यते। 27 हन्त कपटिन उपाध्यायाः फिरुशिनश्च, यूयं शुक्रिकृतश्मशानस्वरूपा भवथ, यथा श्मशानभवनस्य बहिष्काश, किन्त्वभ्यन्तरं मृतलोकानां कीकशैः सर्वप्रकारमलेन च परिष्कूर्म; 28 तथैव यूयमपि लोकानां समक्षं बहिर्धार्मिकाः किन्त्वन्तःकरणेषु केवलकापटावाधार्माभ्यां परिष्पूर्णाः। 29 हा हा हा कपटिन उपाध्यायाः फिरुशिनश्च, यूयं भविष्यद्वादिनां श्मशानगेहं निर्माणी, साधूनां श्मशानानिकेतनं शोभयथ 30 वदथ च यदि वयं स्वेषं पूर्वपुरुषाणां काल अस्थास्याम, तर्हि भविष्यद्वादिनां शोणितपातने तेषां सहभागिनो ना भविष्याम। 31 अतो यूयं भविष्यद्वादिताकालानां सन्ताना इति स्वयमेव स्वेषां साक्ष्यं दत्थ। 32 अतो यूयं निजपूर्वपुरुषाणां परिमाणात्रं परिष्पूरयत। 33 रे भुजगाः कृष्णभुजगवंशाः, यूयं कथं नरकदण्डाद् रक्षिष्यते। (Geenna g1067) 34 पश्यत, युष्माकमन्तिकम् अंहं भविष्यद्वादिनो बुद्धिमत उपाध्यायांश्च प्रेषयिष्यामि, किन्तु तेषां कतिपया युष्माभिधानिष्टने, कुशे च घानिष्टने, केचिद् भजनभवने कषाभिराघानिष्टने, नगरे नगरे ताडिष्टने च; 35 तेन सत्पुरुषस्य हाविलो रक्तपातमारभ्य वेरिखियः पुरुं यं सिखरिय यूयं मन्दिरस्त्रवेद्यो र्मध्ये हतवत्तः, तदीयशोणितपातं यावद् अस्मिन् देशे यावतां साधुपुरुषाणां शोणितपातोऽभवत तत् सर्वेषांपात्राणां दण्डा युष्मासु वर्तिष्यन्ते। 36 अंहं युष्मान्त तथ्यं वदामि, विद्यमानेऽस्मिन् पुरुषे सर्वे वर्तिष्यन्ते। 37 हे यिश्वालम् हे यिश्वालम् नगारि त्वं भविष्यद्वादिनो हतवती, तव समीपं प्रेरितांश्च पापाणेहातवती, यथा कुकुटी शावकान् पक्षाश्च: संगृहीति, तथा तव सन्तानान् संग्रहीतुं अंहं बहुवराम् ऐच्छः; किन्तु त्वं न सममन्यथाः। 38 पश्यत यम्भाकां वासस्थानम् उच्छिन्नं त्वक्ष्यते। 39 अंहं युष्मान् तथ्यं दावमि, यः परमेश्वरस्य नामाच्छति, स धन्य इति वार्णी यावन् वदिष्यथ, तावत् मा पुन न द्रक्षयथ।

24 अनन्तरं यीशु र्यदा मन्दिराद् बहि गच्छति, तदानीं शिष्यास्तं मन्दिरनिर्माणं दर्शयितुमागताः। 2 ततो यीशुस्तानुवाच, यूयं किमेतानि न पश्यथ? युष्मानहं सत्यं वदामि, एतान्निचयनस्य पापाणैकमप्यन्यपापाणोपरि न स्थास्यति सर्वाणि भूमिसात् कारिष्यन्ते। 3 अनन्तरं तस्मिन् जैतुनपर्वतोपरि समुपविष्टे शिष्यास्तस्य समीपमापत्य

गुप्त प्रच्छुः, एता घटना: कदा भविष्यन्ति? भवत आगमनस्य युगान्तस्य च किं लक्ष्म? तदस्मान् वदतु। (aiōn g165) 4 तदानीं यीशुस्तानवोचत्, अवधद्व्य, कोपि युष्मान् न भ्रमयेत्। 5 बहवो मम नाम गृह्णत आगमिष्यन्ति, ख्रीष्टोऽहमेवेति वाचं वदन्तो बहून् भ्रमयिष्यन्ति। 6 युज्वलं संग्रामस्य रणस्य चाद्म्बरं श्रीष्यथ, अवधद्व्यं तेन चञ्जला मा भवत, एतान्यवश्यं घटिष्यन्ते, किन्तु तदा युगान्तो नहि। 7 अपरं देशस्य विपक्षो देशो राज्यस्य विपक्षो राज्यं भविष्यति, स्थाने स्थाने च दुर्भिक्षं महामारी भूकमपश्च भविष्यन्ति, 8 एतान् दुःखोपक्रमाः। 9 तदानीं लोका दुःखं भोजयितुं युष्मान् परकरेषु समपर्याप्तिनि हनिष्यन्ति च, तथा मम नामकराणाद् यूय सर्वदीर्घीयमनुजानां समीपे धणाहार्ह भविष्यत। 10 बहुषु विघ्नं प्राप्तवत्यु परस्परम् ऋतीयां कृतवत्सु च एकोऽपरं परकरेषु समपर्याप्तिनि। 11 तथा बहवो मृषाभविष्यद्वद्विदिन उपस्थाय बहून् भ्रमयिष्यन्ति। 12 दुर्कर्मणां बाहुल्याज्ञ बहूना प्रेम शीतलं भविष्यति। 13 किन्तु यः कश्चित् शेषं यावद् धैर्यमाश्रयते, सएव प्रतिरायिष्यते। 14 अपरं सर्वदीर्घीयलोकान् प्रतिमाक्षी भवितुं राजस्य शुभसमाचारः सर्वजगति प्रचारिष्यते, एतादृशं सति युगान्त उपस्थास्यति। 15 अतो यत् सर्वनाशकृदूर्पाहं वस्तु दानियेत्प्रविष्यद्वद्विदिना प्रोक्तं तद् यदा पुण्यस्थाने स्थापितं द्रक्ष्यथ, (यः पठति, स बुध्यताः) 16 तदानीं ये यूद्धोदीयदेशो तिष्ठन्ति, ते पव्यतेषु पलायन्ताः। 17 यः कश्चिद् गृहपृष्ठे तिष्ठति, स गृहात् किमपि वस्त्वानेत्पुम् अथो नावरोहेत। 18 यश्च क्षेत्रे तिष्ठति, सोपि वस्त्रमानेनुं परावृत्य न यायात। 19 तदानीं गर्भिणीसत्यन्यापायीत्रीणां दुर्गति भर्विष्यति। 20 अतो यष्माकं पलायनं शीतकाले विश्रामवरे वा यन्न भवेत्, तदर्थं प्रार्थयध्यम्। 21 आ जगदारम्भाद् एतत्कालपर्यन्तन्त यादृशः कदापि नाभ्रत् न च भविष्यति तादृशो महाक्लेशस्तदानीम् उपस्थास्यति। 22 तस्य क्लेशस्य समयो यदि त्वयो न क्रियेत, तर्हि कस्यपि प्राणिने रक्षणं भवितुं न शक्न्यात्, किन्तु मनोनीतमनुजानां कृते स कालो द्व्यक्षीकरिष्यते। 23 अपरञ्च पश्यत, ख्रीष्टोऽत्र विद्यते, वा तत्र विद्यते, तदानीं यदी कश्चिद् युष्मान इति वाक्यं वदति, तथापि तत् न प्रतीत। 24 यतो भाक्तख्याषा भाक्तभविष्यद्वदिनश्च उपस्थाय यानि महन्ति लक्ष्माणि चित्रकर्मणां च प्रकाशयिष्यन्ति, ते यदी सम्भवेत् तर्हि मनोनीतमनवा अपि भामिष्यन्ते। 25 पश्यत, घटनातः पूर्व्य युष्मान् वार्ताम् अवादिष्म्। 26 अतः पश्यत, स प्रान्तरे विद्यत इति वाक्ये केनचित् कथितेषि बहि मर्म गच्छत, वा पश्यत, सोन्तःपुरे विद्यते, एतद्वाक्यं उक्तेषि प्रतीत। 27 यतो यथा विद्युत् पूर्वदिशो निरात्पि पश्यमदिंशं यावत् प्रकाशते, तथा मानुषपुत्रस्याप्यगमनं भविष्यति। 28 यत्र शवस्तिष्ठति, तत्रेव गृहा मिलन्ति। 29 अपरं तस्य क्लेशसमयस्याव्यवहितपत्रं सूर्यस्य तेजो लोप्यस्ते, चन्द्रमा ज्योस्नां न करिष्यति, नभसो नक्षत्राणि परिष्यन्ति, गमाणीया ग्राहाश्च विचलिष्यन्ति। 30 तदानीम् आकाशमध्ये मनुजसुतस्य लक्ष्म दर्शिष्यते, ततो निजपराक्रमेण महातेजसा च मेघास्ठंडं मनुजसुत नभसागच्छन्त विलोक्य पृथिव्या: सर्ववंशीया विलिष्यन्ति। 31 तदानीं स महाशब्दायमानतूर्या वादकान् निजदूतान् प्रहेष्यति, ते व्योम एकसीमानोऽपरसीमां यावत् वर्तुर्षिस्तस्य मनोनीतजनान अभीय मेलिष्यन्ति। 32 उद्म्बरपादपरस्य दृष्टान्तं शिक्षधं; यदा तस्य नवीनाः शाखा जायन्ते, पल्लवादिश्च निर्गच्छति, तदा निदावकालः सविधो भवतीति यूयं जानीषः; 33 तद्वद् एता घटना दृश्वा स समयो द्वार उपास्थाद् इति जानीत। 34 युष्मानह तथ्यं वदामि, इदानींतनजनानां गमनात् पूर्व्यमेव तानि सव्यपणि घटिष्यन्ते। 35 नभोमेदिन्यो लुट्यायोरपि मम वाक् कदापि न लोप्यस्ते। 36 अपरं मम तातं विना मानुषः स्वग्राम्यो दूतो वा कोपि तद्विनं तद्वद्व्यं न ज्ञापयति। 37 अपरं नोहे विद्यमाने याद्रूशमभवत तादृशं मनुजसुतस्यागमनकालेपि भविष्यति। 38 फलतो जलाप्लावनात् पूर्व्यं यद्विनं यावत् नोहः पोतं नारोहत्, तावकालं यथा मनुष्या भोजने पाने विवहने विवाहने च प्रवत्ता आसन्; 39 अपरम् आप्लावितोयमागत्य यावत् सकलमनुजानं प्लावयित्वा नानयत्, तावत् ते यथा न विदामासु; तथा मनुजसुतागमनेपि भविष्यति। 40 तदा क्षेत्रिष्ठितयोर्द्योरेको धारिष्यते, अपरस्त्याजिष्यते। 41 तथा पेषण्या पिष्ठत्योरभ्यो योषितोरेका धारिष्यतेऽपरा त्याजिष्यते।

42 युष्माकं प्रभुः कस्मिन् दण्ड आगमिष्यति, तद् युष्माभि नावगम्यते, तस्मात् जाग्रतः सन्तस्तिष्ठत। 43 कुत्र यामे स्तेन आगमिष्यतीति चेद् गृहस्थो जातुम् अशक्षयत, तर्हि जागरित्वा तं सन्धिं कर्त्तिम् अवारयिष्यत् तद् जानीत। 44 युष्माभिरवधीयतां, यतो युष्माभि यत्र न बुध्यते, तत्रैव दण्डे मनुजसुत आयास्यति। 45 प्रभु निजपरिवारान् यथाकालं भोजयितुं यं दासम् अध्यक्षीकृत्य स्थापयति, तादशो विश्वास्यो धीमान् दासः कः? 46 प्रभुरागत्य यं दासं तथाचरन्त वीक्षते, सएव धन्यः। 47 युष्मानह संत्यं वदामि, स तं निजसर्वस्वस्याधिं करिष्यति। 48 किन्तु प्रभुरागत्यु विलम्बत इति मनसि चिन्तयित्वा यो दृशो दासो 49 उपरदासान् प्रहर्तु मत्तानां सङ्गे भोक्तुं पातुञ्च प्रवक्तति, 50 स दासो यदा नापेक्षते, यज्व दण्डं न जानाति, तत्कालाएव तत्प्रभुरुपस्थास्यति। 51 तदा तं दण्डयित्वा यत्र स्थाने रोदनं दन्तघर्षणज्वासाते, तत्र कपितिभिः साकं तदशां निरूपयिष्यति।

25 या दश कन्या: प्रदीपान् गृहत्यो वरं साक्षात् कर्तुं बहिरिताः, ताभिस्तदा स्वर्गीयराज्यस्य सादृश्यं भविष्यति। 2 तासां कन्यानां मध्ये पञ्च सुधियः पञ्च दुर्धियं आसन्। 3 या दुर्धियस्ता: प्रदीपान् सङ्गे गृहीत्वा तैलं न जग्हृः, 4 किन्तु सुधियः: प्रदीपान् पात्रेण तैलञ्च जग्हृः। 5 अनन्तरं वरे विलम्बिते ताः: सर्वा निद्राविष्टा निद्रां जामुः। 6 अनन्तरम् अर्द्धारात्रे पश्यत वर आगच्छति, तं साक्षात् कर्तुं बहिरिति जनरवात् 7 ताः: सर्वाः कन्या उत्थाय प्रदीपान् आसादयितुं आरभन्त। 8 ततो दुर्धियः सुधिय ऊचुः, किञ्चित् तैलं दंतं दत्त, प्रदीपा अस्माकं निर्वाणाः। 9 किन्तु सुधियः प्रत्यवदन्, दत्ते युष्मानसंश्च प्रति तैलं न्यूनीभवेत्, तस्माद् विक्रेतृणां समीपं गत्वा स्वार्थं तैलं कीणीत। 10 तदा तासु क्रेतुं गतासु वर आजगाम, ततो या: सज्जिता आसन्, तास्तेन साकं विवाहीयं वेम प्रविविशुः। 11 अनन्तरं द्वारे रुद्धे अपरा: कन्या आगत्य जगुः, हे प्रभो, हे प्रभो, अस्मान् प्रति द्वारं मोचय। 12 किन्तु स उक्तवान्, तथ्यं वदामि, युष्मानह न वेद्विद्धि। 13 अतो जाग्रतः सन्तस्तिष्ठत, मनुजसुतः कस्मिन् दण्डे वागमिष्यति, तद् युष्माभि नं ज्ञायते। 14 अपरं स एतादृशः क्षयस्तिष्ठत् पुंसस्तुल्यः, यो द्वारेदेशं प्रति यात्राकाले निजदासान आहूय तेषां स्वस्वामर्थ्यानुरूपम् 15 एकस्मिन् मुद्राणां पञ्च पोटलिकाः अन्यसिंश्च द्वे पोटलिके अपरस्मिंश्च पोटलिकैकाम् इत्थं प्रतिजनं समर्प्य स्वयं प्रवासं गतवान्। 16 अनन्तरं यो दासः पञ्च पोटलिकाः लब्धवान्, स गत्वा वाणिज्यं विधाय ता द्विगुणीचकार। 17 यश्च दासो द्वे पोटलिके अलभत, सोपि ता मुद्रा द्विगुणीचकार। 18 किन्तु यो दास एकां पोटलिकां लब्धवान्, स गत्वा भूमि खनित्वा तन्मध्ये निजप्रभोस्ता मुद्रा गोपयाज्वकार। 19 तदनन्तरं बहुतिथे काले गते तेषां दासानां प्रभुरागत्य तैर्दासैः समं गणायाज्वकार। 20 तदानीं यः पञ्च पोटलिकाः प्रातवान् स द्विगुणीकृतमुद्रा आनीय जगाद्, हे प्रभो, भवता मयि पञ्च पोटलिकाः समर्पिताः, पश्यतु, ता मया द्विगुणीकृताः। 21 तदानीं तस्य प्रभुस्तुमुवाच, हे उत्तम विश्वास्य दास, त्वं धन्योसि, स्तोकेन विश्वास्यो जातः, तस्मात् त्वां बहुवित्ताधिं करोमि, त्वं स्वप्रभोः सुखस्य भागी भव। 22 ततो येन द्वे पोटलिके लब्धे सोप्यागत्य जगाद्, हे प्रभो, भवता मयि द्वे पोटलिके समर्पिते, पश्यते ते मया द्विगुणीकृतै। 23 तेन तस्य प्रभुस्तुमवोचत्, हे उत्तम विश्वास्य दास, त्वं धन्योसि, स्तोकेन विश्वास्यो जातः, तस्मात् त्वां बहुवित्ताधिं करोमि, त्वं निजप्रभोः सुखस्य भागी भव। 24 अनन्तरं य एकां पोटलिकां लब्धवान्, स एत्य कथितवान्, हे प्रभो, त्वां कठिनरं जातवान्, त्वया यत्र नोप्त, तत्रैव कृत्यते, यत्र च न कीर्ण, तत्रैव संगृहीत्वा। 25 अतोहं सशङ्कः: सन् गत्वा तव मुद्रा भूमध्ये संगोप्य स्थापितवान्, पश्य, तव यत् तदेव गृहण। 26 तदा तस्य प्रभुः प्रत्यवदत रे दुष्टालस दास, यत्राहं न वपाणि, तत्र छिन्दि, यत्र च न किरामि, तत्रैव संगृहीमीति चेदजानासर्ताहि 27 वणिक्षु मम वित्ताधिं तवोचितमासीत्, येनाहमागाय वृद्या साकं मूलमुद्रा: प्राप्त्यस्म। 28 अतोस्मात् तां पोटलिकाम् आदाय यस्य दश पोटलिकाः सन्ति तस्मिन्नर्पयत। 29 येन वर्द्यते तस्मिन्नैवार्पिष्यते, तस्यैव च बाहुल्यं भविष्यति, किन्तु येन न वर्द्यते, तस्यान्तिके यत् किञ्चन तिष्ठति, तदपि पुनर्नेष्यते। 30 अपरं यूय-

तमकर्मण्यं दासं नीत्वा यत्र स्थाने क्रन्दनं दन्तघर्षणज्ज्व विद्येते, तस्मिन् बहिर्भूतमसि निक्षिपत। 31 यदा मनुजसुः पवित्रदूतान् सङ्गिनः कृत्वा निजप्रभावेनागत्य निजतोजमये सिहासने निवेश्यति, 32 तदा तत्सम्मुखे सर्वजातीया जना संमेलिष्यन्ति। ततो मेषपालको यथा छागेभ्योऽवीन् पृथक् करोति तथा सोष्येकस्मादन्यम् इत्थं तान् पृथक् कृत्वावीन् 33 दक्षिणे छागांश्च वामे स्थापयिष्यति। 34 ततः परं राजा दक्षिणस्थितान् मानवान् वदिष्यति, आगच्छत मत्तातस्यानुग्रहभाजनानि, युष्मत्कृत आजगदारम्भत् यद् राज्यम् आसादितं तदधिकुरुत। 35 यतो बुधुक्षिताय मह्यं भोज्यम् अदत्त, पिपासिताय पेयमदत्, विदेशिन मां स्वस्थानमनयत, 36 वस्त्रहीनं मां वसनं पर्याधापयत, पीडितं मां द्रुमागच्छत, कारास्थञ्ज मां वीक्षितुम् आगच्छत। 37 तदा धार्मिका: प्रतिवदिष्यन्ति, हे प्रभो, कदा त्वां क्षुधिं वीक्ष्य वयमभोजयाम? वा पिपासितं वीक्ष्य अपाययाम? 38 कदा वा त्वां विदेशिन विलोक्य स्वस्थानमनयाम? कदा वा त्वां ननं वीक्ष्य वसनं पर्याधापयाम? 39 कदा वा त्वां पीडितं कारास्थञ्ज वीक्ष्य त्वदन्तिकमगच्छाम? 40 तदानीं राजा तान् प्रतिवदिष्यति, युष्मानहं सत्यं वदामि, मैतेषां भ्रातृणां मध्ये कञ्चनैकं क्षुद्रतम् प्रति यद् अकुरुत, तन्मा प्रत्यकुरुत। 41 पश्चात् स वामस्थितान् जनन् वदिष्यति, रे शापग्रस्ताः सर्वे, शैताने तस्य दूषयिष्य योऽनन्तवहिरासादित आस्ते, यूर्यं मदनिकात् तमनिन गच्छत। (aiōnios g166) 42 यतो क्षुधिताय मह्मायाहं नादत्त, पिपासिताय मह्यं पेयं नादत्त, 43 विदेशिन मां स्वस्थानं नानयत, वसनहीनं मां वसनं न पर्याधापयत, पीडितं कारास्थञ्ज मां वीक्षितुं नागच्छत। 44 तदा ते प्रतिवदिष्यन्ति, हे प्रभो, कदा त्वां क्षुधिं वा पिपासितं वा विदेशिन वा ननं वा पीडितं वा कारास्थं वीक्ष्य त्वां नासेवामहि? 45 तदा स तान् वदिष्यति, तथमहं युष्मान् ब्रवीमि, युष्माभिरेषां कञ्चन क्षेत्रिष्ठं प्रति यनाकारि, तन्मा प्रत्येव नाकारि। 46 पश्चाद्यन्तशस्ति किन्तु धार्मिका अनन्तायुषं भोक्तु यास्यन्ति। (aiōnios g166)

26 यीश्वरेतान् प्रस्तावान् समाय शिष्यानूचे, 2 युष्माभि नातं दिनद्वयात परं निस्तारमह उपस्थाप्यति, तत्र मनुजसुः कुशेन हन्तुं परकरेषु समर्पिष्यते। 3 ततः परं प्रधानयाजकाद्यापकप्राज्ञः कियफानामो महायाजकस्याद्वालिकायां मिलित्वा 4 केनोपायेन यीशुं धृत्वा हन्तुं शक्तयुरिति मन्त्रयाज्यकुः। 5 किन्तु तैरुकं महकाले न धर्त्यव्यः, धृते प्रजानां कलहेन भवितुं शक्यते। 6 ततो बैथनियापुरे शिमोनाख्यस्य कुषिणे वेशमनी यीशो तिष्ठति 7 काचन योषा श्वेतोपलभाजनेन महार्घ्यं सुगानिथं तैलमानीय भोजनायोपविशतस्तस्य शिरोभ्येषत। 8 किन्तु तदालोक्य तच्छब्दैः कुपितेरुकं, कुत इत्थमपव्ययते? 9 चेदिदं व्यक्षेष्यत, तर्हि भूर्मूलं प्राप्य दरिद्रेभ्यो व्यतारिष्यत। 10 यीशुना तदव्यात्य ते समुदिताः, योषमनां कुतो दुखिनीं कुरुथ, सा मां प्रति साधु कम्मार्कार्तीत्। 11 युष्माकं समीपे दीरिद्रः सततमेवासते, किन्तु युष्माकमनितकेहं नासे सततं। 12 सा मम कायोपरि सुगानिथैलं सिक्त्वा मम श्मशानदानकर्माकार्तीत्। 13 अतोहं युष्मान् तथ्यं वदामि सर्वस्मिन् जगति यत्र यत्रैषु सुसमाचारः प्रचारिष्यते, तत्र तत्रैतस्या नार्याः स्मरणार्घ्यम् कर्मेदं प्रचारिष्यत। 14 ततो द्वादशशिष्याणाम् ईष्करियोतीययिहूदानामक एकः शिष्यः प्रधानयाजकानामनितकं गत्वा कथितवान्, 15 यदि युष्माकं करेषु यीशुं समर्पयामि, तर्हि किं दास्यथ? तदानीं ते तस्मै त्रिशूलमुद्रा दातुं स्थिरोकृतवन्तः। 16 स तदारभ्यं ते परकरेषु समर्पियतुं सुयोगं चेष्टितवान्। 17 अनन्तरं किणवश्नूपापव्यर्णः प्रथमेहि शिष्या यीशुम् उपगत्य पप्रच्छुः भवत्कृते कुत वयं निस्तारमहभोज्यम् आयोजिष्यामः? भवतः केच्छा? 18 तदा स गदितवान्, मध्येनगरामुकपुंसः समीपं व्रिजित्वा वदत्, गुरु गदितवान्, मत्कालः सविधः, सह शिष्यैस्तदलालये निस्तारमहभोज्यं भोक्ष्ये। 19 तदा शिष्या यीशोस्तादृशेनेशानुरूपकर्म विद्याय तत्र निस्तारमहभोज्यमासादायामासु। 20 ततः सन्ध्यायां सत्यां द्वादशाभिः शिष्यैः साकं स न्यविश्ट्। 21 अपरं भुज्जान उक्तवान् युष्मान् तथ्यं वदामि, युष्माकमेको मां परकरेषु समर्पिष्यति। 22 तदा तेऽतीव दुःखिता एकैकशो वकुमारेभिरे, हे प्रभो, स किमह? 23 ततः स जगाद्, मया साकं यो जनो भोजनपात्रे करं संक्षिपति, स एव मां परकरेषु समर्पिष्यति। 24 मनुजसुतमधि यादृशं लिखितमास्ते, तदनुरूपा तद्वति भविष्यति, किन्तु येन पुंसा स परकरेषु समर्पिष्यते, हा हा चेत् स नाजिनिष्यत, तदा तस्य क्षेममभविष्यति। 25 तदा यिहूदानामा यो जनस्तं परकरेषु समर्पिष्यति, स उक्तवान्, हे गुरु, स किमह? ततः स प्रत्युक्तवान्, त्वया सत्यं गदितम्। 26 अनन्तरं तेषामशक्ताले यीशुः पूपामादयेश्वरीयुग्माननूद्य भंकत्वा शिष्येभ्यः प्रदाय जगाद्, मद्मपुः स्वरूपामेम गृहीत्वा खादित। 27 पश्चात् स कंसं गृह्न ईश्वरीयुग्माननूद्य तेभ्यः प्रदाय कथितवान्, सर्वे युष्माभिरनेन पातव्यं, 28 यस्मादेकेषां पापमर्षणाय पापितं यमनून्तर्नियमरूपोणितं तदेतत्। 29 अपरमहं नूलगोस्तीर्नरसं न पास्यामि, तावत् गोस्तीनीफलरसं पुः कदापि न पास्यामि। 30 पश्चात् ते गीतमेकं संगीयं जैतुनाख्यगिरि गतवन्तः। 31 तदानीं यीशुस्तानवोचत्, अस्यां रजन्यामहं युष्माकं सर्वेषां विघ्नरूपे भविष्यामि, यतो लिखितामस्ते, "मेषाणां रक्षको यस्तं प्रह्रिष्यम्यन्ह ततः। मेषाणां निवो नूनं प्रविकीर्णो भविष्यति॥" 32 किन्तु शमशानात् सम्मुत्याय युष्माकमग्रेऽहं गालीलं गमिष्यामि। 33 पितरस्तं प्रोवाच, भवांश्वै सर्ववेषं विघ्नरूपे भवति, तथापि मम न भविष्यति। 34 ततो यीशुना स उक्तः, तु युष्महं तथ्यं कथयामि, यामिन्यामस्यां चरणायुष्यस्य रवात पूर्वू त्वं मां त्रि नाङ्गीकीरिष्यसि। 35 ततः पितर उदितवान्, यद्यपि त्वया समं मर्तव्यं, तथापि कदापि त्वां न नाङ्गीकीरिष्यामि; तथैव सर्वे शिष्याश्चेतुः। 36 अनन्तरं यीशुः शिष्यैः साकं गेत्विमानीनामकं स्थानं प्रस्थाय तेभ्यः कथितवान्, अदः स्थानं गत्वा यावदहं प्रार्थयिष्ये तावद् यूर्यमत्रोपविशत। 37 पश्चात् स पितरं सिवदियसुतौ च सङ्गिनः कृत्वा गतवान्, शोकाकुलोऽतीव व्यथितश्च भवूत। 38 तानवादीच्य मृत्यितानेव मत्याणानं याताना जायते, यूर्यमत्र मया सादृ जाग्रत्। 39 ततः स विचित्वादृग् गत्वापोमुखः पतन् प्रार्थयाज्यक्रं, हे मपितयदि भवितु शक्तोति, तर्हि कंसोऽयं मत्तो दूरं यातु, किन्तु मदिच्छावत न भवतु, त्वदिच्छावद् भवतु। 40 ततः स शिष्यानुपेत्य तान् निद्रितो निरीक्ष्य पितराय कथयामास, यूर्यं मया साकं दण्डेमेकमपि जागरितुं नाशकुन्त? 41 परीक्षायां न पतिरुं जाग्रत् प्रार्थयद्यव्यः; आत्मा समुद्योतेस्ति, किन्तु वपु दुर्बलं। 42 स द्वितीयवारं प्रार्थयाज्यक्रं, हे मत्तात, न पीते यदि कंसमिदं मत्तो दूरं यातु न शक्नोति, तर्हि त्वदिच्छावद् भवतु। 43 स पुनरेत्य तान् निद्रितो दर्श, यतस्तोषां नेत्राणि निद्राया पूर्णान्यासन्। 44 पश्चात् स तान् विहाय ग्रजित्वा तृतीयवारं पूर्ववत् कथयन् प्रार्थितवान्। 45 ततः शिष्यानुपागत्य गदितवान्, साम्प्रतं शयानाः किं विश्वाम्यथ? पश्यत, समय उपास्थात, मनुजसुतः पापिनां करेषु समर्पिते। 46 उत्तिष्ठत, वयं यामः, यो मां परकरेषु समर्पिष्यति, पथयत, स समीपमायाति। 47 एतत्कथकथनकाले द्वादशशिष्याणामेको यिहूदानामको मुख्यायाजकलोकप्रायीनैः प्रहितान् असिधारिष्यिथारिणो मनुजान् गृहीत्वा तत्समीपमुपतस्थै। 48 असौ परकरेष्यपीयिता पूर्वू तान् इत्थं सङ्केतयामास, यमहं चुम्बिष्ये, सोऽसौ मनुजः, स एव युष्माभि धर्यतीत। 49 तदा स सपरि यीशुपागत्य हे गुरे, प्रणामामीत्युक्त्वा तं चुचुबे। 50 तदा यीशुस्तुमवाच, हे मित्रं किमर्थमागतोसि? तदा तैरागत्य यीशुराकम्य दग्धे। 51 ततो यीशोः सङ्गिनामेकः करं प्रसार्यो कोषादसिं बहिष्कृत्य महायाजकस्य दासमेकमाहत्य तस्य करं चिच्छेद। 52 ततो यीशुस्त जगाद्, खड्गं स्वस्थाने निर्धेहि यतो ये ये जना असि धारयन्ति, तएवासिना विनश्यन्ति। 53 अपरं पिता यथा मदनितकं सर्वगीयदूतानां द्वादशवाहिनीतीयदिक्षितं प्रहिणुयात् मया तमुद्दियेदानीमेव तथा प्रार्थयितुं न शक्यते, त्वया किमित्यं जायते? 54 तथा सतीत्यं धटिष्यते धर्मपुस्तकस्य यदिदं वाक्यं तत् कथं सिद्धयेत? 55 तदानीं यीशु जननिवहं जगाद्, यूर्यं खड्गयशीन् आदाय मां किं चौरं धर्तुमायाताः? अहं प्रत्यवं युष्माभिः साकमुपविश्य समुपादिशं, तदा मां नाधरत; 56 किन्तु भविष्यद्वादिनां वाक्यानां संसिद्धये सर्वमेतद्भूत्। तदा सर्वे शिष्यास्तं विहाय पलायन्त। 57 अनन्तरं ते मनुजा यीशुं धृत्वा यत्रायापकप्राज्ञः परिषदं कुर्वन्त उपाविशन् तत्र कियफानामकमहायाजकस्यान्तिकं नियुः। 58 किन्तु शेषे

किं भविष्यतीति वेतुं पितरो दूरे तत्पश्चाद् ब्रजित्वा महायाजकस्याद्वालिकां प्रविश्य दासैः सहित उपविशत्। 59 तदानीं प्रधानयाजकप्राचीनमन्त्रिणः सर्वे यीशुं हन्तु मृषासाक्षम् अलिप्सन्त, 60 किन्तु न लेभिरेऽनेकेषु मृषासाक्षिष्वागतेष्वपि तन्न प्रापुः। 61 शेषे द्वौ मृषासाक्षिणावागत्य जगदत्, पुमानयमकथयत्, अहमीश्वरमन्दिन्दं भक्त्वा दिनत्रयमध्ये तन्मिमार्तुं शक्नोमि। 62 तदा महायाजक उत्थाय योशुम् अवादीत्। त्वं किमपि न प्रतिवदिसि? त्वामधि किमेते साक्ष्यं वदन्ति? 63 किन्तु यीशु मौनीभूय तस्यै ततो महायाजक उक्तवान्, त्वाम् अमरेश्वरनामा शपयामि, त्वमीश्वरस्य पुत्रोऽभिषिक्तो भवसि नवेति वद। 64 यीशुः प्रत्यवदत्, त्वं सत्यमुक्तवान् अहं युज्ञान् तथ्यं वदामि, इतःपरं मनुजसुं सर्ववाक्तिमतो दक्षिणपाश्च स्थानं गगणस्थं जलधरानारुद्धायान्तं वीक्षवेत्। 65 तदा महायाजकी निजवसनं छित्त्वा जगाद्, एष ईश्वरं निन्दितवान्, अस्माकमपरसाक्षेण किं प्रयोजनं? पश्यत्, यूग्मेवास्यास्याद् ईश्वरिन्दां श्रुतवन्तः, 66 युज्ञाभिः किं विविच्यते? ते प्रत्युचुः, वधार्हेऽयं 67 ततो लोकैस्तदास्ये निर्षीविं केचित् प्रतलमाहत्य केचिच्च चपेटमाहत्य बभाषिरे, 68 हे ख्रीष्ट त्वां कश्चेष्टपामहत्वान्? इति गणित्वा वदास्मान्। 69 पितरो बहिरङ्गान उपविशति, तदानीमेका दासी तमुपागत्य बधाषे, त्वं गालीलीयीशोः सहचरएकः। 70 किन्तु स सर्वेषां समक्षम् अनडीकृत्यावदीत्, त्वया यदुच्यते, तदर्थमहं न वेद्विः। 71 तदा तस्मिन् बहिर्द्वारां गते उन्या दासी तं निरीक्ष्य तत्रत्यजनावदत्, अयमपि नासरतीयीशुना सार्द्धम् आसीत्। 72 ततः स शपथेन पुनरनङ्गीकृत्य कथितवान्, त नरं न परिचिनोमि। 73 क्षणात् परं तिक्ष्णतो जना एत्य पितरम् अवदन्, त्वमवश्यं तेषामेक इति त्वदुच्याणमेव घोटतयति। 74 किन्तु सोऽभिषाप्य कथितवान्, तं जनं नाहं परिचिनोमि, तदा सपदि कुकुटां रुवात्। 75 कुकुटुरवात् प्राक् तं मां त्रिपाहोष्यसे, यैषा वाग् यीशुनावादि तां पितरः संस्मृत्य बहिरित्वा खेदाद् भूतं चक्रन्द।

27 प्रभाते जाते प्रधानयाजकलोकप्राचीना यीशुं हन्तुं तत्पतिकूलं मन्त्रयित्वा 2 तं बद्वा नीत्वा पन्तीयीपीलातात्याधिपे समर्पयामासुः। 3 ततो यीशोः परकेल्पयपिता यिहूदास्तत्राणादण्डजां विदेत्वा सन्तप्तमानः प्रधानयाजकलोकप्राचीनानां समक्षं तास्त्रीशन्मुद्राः प्रतिदयावादीत्, 4 एतनिरागोनप्राणपरकरार्पणात् कलुषं कृतवानहं। तदा त उदितवन्तः, तेनास्माकं किं? त्वया तद् बुध्यताम्। 5 ततो यिहूदा मन्दिरमध्ये ता मुद्रा निक्षिप्य प्रस्थितवान् इत्वा च स्वयमत्मानुभूद्वन्ध्य। 6 पश्चात् प्रधानयाजकस्ता मुद्रा आदाय कथितवन्तः, एता मुद्रा: शोणितमूल्यं तस्माद् भाण्डागारे न निधातव्या। 7 अनन्तरं ते मन्त्रयित्वा विदेशिनां श्मशानस्थानाय ताभिः कुलालस्य क्षेत्रमक्रीणन्। 8 अतोऽध्यापि तत्स्थानं रक्तक्षेत्रं वदन्ति। 9 इत्थं सति इसायेलीयसन्तानै र्यस्य मूल्यं निरुपितं, तस्य त्रिशंशुन्मुद्रामानं मूल्यं 10 मां प्रति परमेश्वरस्यादेशात् तेष्य आदीयत, तेन च कुलालस्य क्षेत्रं क्रीतमिति यद्यच्च यिरिमियभविष्यद्विदिना प्रोक्तं तत तदासिध्यत। 11 अनन्तरं यीशी तदधिपते: सम्मुख उपतिष्ठति स तं प्रप्रच्छ, त्वं किं यिहूदीयानां राजा? तदा यीशुस्तमवदत्, त्वं सत्यमुक्तवान्। 12 किन्तु प्रधानयाजकप्राचीनैरभियुक्तेन तेन किमपि न प्रत्यवादि। 13 ततः पीलातेन स उदितः, इमे त्वत्रित्कूलतः कति कति साक्ष्यं ददित, तत् त्वं न शृणुपि? 14 तथापि स तेषामेकस्यापि वचस उत्तरं नोदितवान्; तेन सोऽधिपति महाविन्द्र विदामास। 15 अन्यच्च तन्महकातेऽधिपतेरेतादृशी रतिरासीत्, प्रजा यं कज्चन बध्यन् याचन्ते, तमेव स मोक्षयतीति। 16 तदानीं बरब्बानामा कश्चित् ख्यातबन्ध्यासीत्। 17 ततः पीलातस्त्र मिलितान् लोकान् अपृच्छत्, एष बरब्बा बन्धी ख्रीष्टविख्यातो यीशुश्वेतोः कं मोक्षयिष्यामि? युज्ञाकं किमीप्तिर? 18 तैरीर्षया स समर्पित इति स ज्ञातवान्। 19 अपरं विचारासोपवेशनकाले पीलातस्य पत्ती भूत्यं प्रहित्य तस्मै कथयामास, तं धार्मिकमनुजं प्रति त्वया किमपि न कर्तव्यं; यसमात तक्तृतेऽद्याहं स्वन्ने प्रभूतकष्टमलभे। 20 अनन्तरं प्रधानयाजकप्राचीना बरब्बा याचित्वादातुं यीशुञ्ज्व हन्तुं सकललोकान् प्रावर्त्यन्। 21 तोऽधिपतिस्तान् पृथ्वान्

एतयोः कमहं मोक्षयिष्यामि? युज्ञाकं केच्छा? ते प्रोचु बरब्बां। 22 तदा पीलातः प्रप्रच्छ, तर्हि यं ख्रीष्टं वदन्ति, तं यीशुं किं करिष्यामि? सर्वे कथयामासुः, स कृशेन विष्यथतां। 23 तोऽधिपतिरवादीत्, कुतः? किं तेनापारादु? किन्तु ते पुनरुचै र्जगदु, स कृशेन विष्यथतां। 24 तदा निजावाक्यमप्राह्यमभूत्, कलहश्चाप्यभूत्, पीलात इति विलोक्य लोकानां समक्षं तोयमादाय करौ प्रक्षालयावोचत्, एतस्य धार्मिकमनुज्यस्य शोणितपाते निर्दोषोऽहं, युज्ञाभिरेव तद् बुध्यतां। 25 तदा सर्वाः प्रजा: प्रत्यवोचन्, तस्य शोणितपातापाराधोऽस्माकम् अस्मत्पन्नानामाज्जोपरि भवतु। 26 ततः स तेषां समीपे बरब्बां मोक्षयामास यीशुन्तु कषभिराहय्य कृशेन वेधितुं समर्पयामास। 27 अनन्तरम् अधिपते: सेना अधिपते गृहं यीशुमानीय तस्य समीपे सेनासमूहं संजग्गहुः। 28 ततस्ते तस्य वसनं मोक्षित्वा कृष्णलोहितवर्णवसनं परिधापयामासुः; 29 कण्टकानां मुकुटं निर्माय तच्छरिस ददु, तस्य दक्षिणकरे वेत्रमेकं दत्त्वा तस्य सम्मुखे जानूनि पातयित्वा, हे यिहूदीयानां राजन्, तुभ्यं नम इत्युक्त्वा तं तिरश्चकुः; 30 ततस्तस्य गात्रे निशीवं दत्त्वा तेन वेत्रेण शिर आजग्नुः। 31 इत्थं तं तिरश्चकृत्य तद् वसनं मोक्षित्वा पुनर्निजवसनं परिधापयाज्ज्वकुः, तं कृशेन वेधितुं नीतवन्तः। 32 पश्चात बहिर्भूय कुरीयी शिमोनामाकमेक विलोक्य कृशं बोदुं तमाददिरे। 33 अनन्तरं गुलालताम् अर्थात् शिरस्कापालानामकस्थानमु पस्थाय ते यीशवे पित्तमित्रिताम्लरसं पातुं ददु, 34 किन्तु स तमास्वाद्य न पपौ। 35 तदानीं ते तं कृशेन संविध्य तस्य वसनाति गुटिकापातेन विभज्य जगृहु, तस्मात्, विभज्नेऽधीश्वरीय मे ते मनुष्याः परस्परं। मदुत्तरीयवस्त्रार्थं गुटिकां पातयन्ति च। यदेतद्वयनं भविष्यद्वादिभूक्तमासीत्, तदा तद् असिध्यत्, 36 पश्चात् ते त्रोपाविश्य तद्रक्षणकर्वणं नियुक्तास्तस्युः। 37 अपरम् एष यिहूदीयानां राजा यीशुरित्पवादलिपिपत्रं तच्छरस ऊर्द्वव्ये योजयामासुः। 38 ततस्तस्य वामे दक्षिणे च द्वौ चैरी तेन साकं कृशेन विविधुः। 39 तदा पान्था निजशिरो लाडयित्वा तं निन्दन्तो जगदु, 40 हे ईश्वरमन्दिरभज्जक दिनत्रये तन्मिमांतः स्वं रक्ष, चेत्वरीश्वरसुतसर्तहि कृशादवरोह। 41 प्रधानयाजकाध्यापकप्राचीनाश्च तथा तिरस्कृत्य जगदु, 42 सोऽर्ज्यजनानावत्, किन्तु स्वमवितुं न शक्नोति। यदीश्वयेलो राजा भवेत्, तर्हीदानीमेव कृशादवरोहतु, तेन तं वर्यं प्रत्येष्यामः। 43 स इश्वरे प्रत्याशामकरोत्, यदीश्वरस्तस्मिन् सन्तुष्टस्तर्हीदानीमेव तमवेत्, यतः स उक्तवान् अहमीश्वरसुतः। 44 यो स्तेनो साकं तेन कृशेन विद्वौ तौ तद्वदेव तं निनिदन्तु। 45 तदा द्वितीयामात् तूरीयायां यावत् सर्वदेशो तमिरं बभूव, 46 तृतीयायामे "एली एली लामा शिवकनी", अर्थात् मदीश्वर मदीश्वर कुतो मामत्याक्षी? यीशुरुच्यैरिति जगाद। 47 तदा तत्र रित्थाः केचित् तत् उत्त्वा बधाषिरे, अयम् एलियमाहूयति। 48 तेषां मध्याद् एकः शीघ्रं गत्वा स्पज्जं गृहीत्वा तत्राम्लरसं दत्त्वा नलेन पातुं तस्मै ददी। 49 इतरेऽकथयन् तिष्ठत, तं रक्षितुम् एलिय आयति नवेति पश्यामः। 50 योशुः पुनरुचैराहय्य प्राणान् जग्नौ। 51 तो मन्दिरस्य विच्छेदवसनम् ऊर्द्ववादधी यावत् छिद्यमानं द्विधाभवत्, 52 भूमिश्वकम्पे भूधोर्यवीर्यर्थं च। शमसाने मुके भूरिपुण्यवतां सुप्तदेहा उदत्तिष्ठन्, 53 शमशानाद् विहिर्भूय तदुत्थानात् परं पुण्यपुरं गत्वा बहुजनान् दर्शयामासुः। 54 यीशुरक्षणाय नियुक्तः शतेनापातिस्तस्तङ्गिनश्च तादृशीं भूकूप्यादिघटनां दृश्वा भीता अवदन्, एष ईश्वरपुत्रो भवति। 55 या बहुवाषिते यीशुं सेवमाना गालीलस्तरप्यशादगातास्तासां मध्ये 56 मगदलीनी मरियम् याकूब्योश्यो मर्ती या मरियम् सिबद्धिपुत्रो मर्ती च योषित एता दूरे तिष्ठन्त्यो दरशुः। 57 सन्ध्यायां सत्यम् अरिमयितानगरस्य यषफ्नामा धनी मनुजो यीशोः शिष्यत्वात् 58 पीलातस्य समीपं गत्वा यीशोः कायं यायाचे, तेन पीलातः कायं दातुम् आदिदेश। 59 यूषफ् तत्कायं नीत्वा शुचिवस्त्रेणाच्छाद्य 60 स्वार्थं शैले यत् शमशानं चखान, तन्मध्ये तत्कायं निधाय तस्य द्वारि वृहत्पत्ताणं ददौ। 61 किन्तु मगदलीनी मरियम् अन्यमरियम् एते स्त्रियो तत्र शमशानसमुख उपविशतुः। 62 तदनन्तरं निस्तारोत्सवस्यायोजनदिनात् पैरेऽहनि प्रधानयाजकाः फिरुशेनश्च मिलित्वा पीलातमुपागत्याकथयन्, 63 हे महेच्छ स प्रतारको जीवन

अकथयत् दिनत्रयात् परं श्मशानादुत्थास्यामि तद्वाक्यं स्मरामो वयः 64
तस्मात् तृतीयदिनं यावत् तत् श्मशानं रक्षितुमादिशतु, नोचेत् तच्छिष्या
यामिन्यामागत्य तं हृत्वा लोकान् वदिष्यन्ति, स श्मशानादुदतिष्ठत्, तथा
सति प्रथमभ्रान्ते: शेषीयभ्रान्ति मर्हती भविष्यति। 65 तदा पीलात अवादीत्,
युष्माकं समीपे रक्षणं आस्ते, यूर्यं गत्वा यथा साध्यं रक्षयत। 66 ततस्ते
गत्वा तद्वापाषाणं मुद्राङ्कितं कृत्वा रक्षणं नियोज्य श्मशानं रक्षयामासुः।

28 ततः परं विश्रामवारस्य शेषे सप्ताहप्रथमदिनस्य प्रभोते जाते
मगदलीनी मरियम् अन्यमरियम् च श्मशानं द्रुष्टमागता। 2 तदा महान्
भूकूप्योऽभवत्; परमेश्वरीयदतः स्वगार्दवरुद्धं श्मशानद्वारात् पाषाणमपसार्यं
तदुपर्युपीविवेश। 3 तदूदनं विद्युद्रूतं तेजोमयं वसनं हिमशुभ्रज्य। 4 तदानीं
रक्षणस्तद्वायात् कम्पिता मृतवद् बभूवः। 5 स दूतो योषितो जगाद्, यूर्यं
मा भैष्ट, कुशहतयीशं मृगयध्वे तदहं वेचि। 6 सोऽत्र नास्ति, यथावदत्
तथोत्थितवान्; एतत् प्रभोः शयनस्थानं पश्यत। 7 तूर्णं गत्वा तच्छिष्यान्
इति वदत, स श्मशानाद् उदतिष्ठत, युष्माकमग्रे गालीलं यास्यति यूर्यं तत्र
तं वीक्षिष्यद्वे, पश्यताहं वात्तामिमां युष्मानवादिवं। 8 ततस्ता भयात्
महानन्दाज्यं श्मशानात् तूर्णं बहिर्भूय तच्छिष्यान् वार्ता वक्तुं थावितवत्यः।
किन्तु शिष्यान् वार्ता वकुं यान्ति, तदा यीशु ईर्षनं दत्त्वा त जगाद्, 9
युष्माकं कल्याणं भूयात्, ततस्ता आगत्य तत्पादयोः पतित्वा प्रणेमुः। 10
यीशुस्ता अवादीत्, मा विभीत, यूर्यं गत्वा मम भ्रातृन् गालीलं यातुं वदत, तत्र
ते मां द्रक्ष्यन्ति। 11 स्त्रियो गच्छन्ति, तदा रक्षणां केचित् पुरे गत्वा यद्यद्
घितं तत्सर्वं प्रधानयाजकान् ज्ञापितवन्तः। 12 ते प्राचीनैः समं संसदं कृत्वा
मन्त्रयतो बहुमुद्राः सेनाभ्यो दत्त्वावदन्, 13 अस्मासु निद्रितेषु तच्छिष्या
यामिन्यामागत्य तं हृत्वानयन्, इति यूर्यं प्रवारयत। 14 यद्यतदधिपते:
श्रोत्रगोचरीभवेत्, तर्हि तं बोधयित्वा युष्मानविष्यामः। 15 ततस्ते मुद्रा
गृहीत्वा शिक्षानुरूपं कर्मं चक्षुः, यदूदीयानां मथ्ये तस्याद्यापि किवदन्ती
विद्यते। 16 एकादशं शिष्या यीशुनिरूपितागालीलस्याद्रिं गत्वा 17 तत्र तं
संवीक्ष्य प्रणेमुः, किन्तु केचित् सन्दिग्धवन्तः। 18 यीशुस्तेषां समीपमागत्य
व्याहृतवान्, स्वर्गमेदिन्योः सर्वाधिपतित्वभारो मर्यापित आस्ते। 19 अतो
यूर्यं प्रयाय सर्वदेशीयान् शिष्यान् कृत्वा पितुः पुत्रस्य पवित्रस्यात्मनश्च
नामा तानवगाहवतः; अहं युष्मान् यद्यदादिशं तदपि पालयितुं तानुपादिशत।
20 पश्यत, जगदन्तं यावत् सदाहं युष्माभिः साकं तिष्ठामि। इति। (aiōn g165)

मार्कः

१ ईश्वरपुत्रस्य यीशुख्रीष्टस्य सुसंवादादरम्भः। २ भविष्यद्वादिनां ग्रथेषु लिपिरित्थामास्ते, पश्य स्वकीयदूतन्तु तवाग्रे प्रेषयाम्यहम्। गत्वा त्वदीयपन्थानं स हि परिष्करिष्यति। ३ "परमेश्वर्य पन्थानं परिष्कुरुत सर्वतः। तस्य राजपथञ्जैव समानं कुरुताथुमा।" इयेतत् प्रान्तरे वाक्यं वदतः कस्यचिद्रवः॥ ४ सएव योहन् प्रान्तरे मज्जितवान् तथा पापमार्जनिमित्तं मनोव्यावर्त्तकमज्जनस्य कथाज्व प्रचारितवान्। ५ ततो यिहूदादेशयिश्वालाम्बगरनिवासिनः सर्वे लोका बहि भूत्वा तस्य समीपमागत्वं स्वानि स्वानि पापान्यद्यगृहीकृत्व यईनद्यां तेन मज्जिता बभूत्। ६ अस्य योहनः परिशेयानि क्रमेलकलोमजानि, तस्य कटिबन्धनं चर्मजातम्, तस्य भक्षणिणि च शूक्रकीटा वन्यमधूनि चासन्। ७ स प्रचारयन् कथाज्वक्रे, अहं नन्नीभूय यस्य पादुकाबन्धनं मोचयितुमपि न योग्योस्मि, तादृशो मत्तो गुरुतर एकः पुरुषो मत्पथादागच्छति। ८ अहं युष्मान् जले मज्जितवान् किन्तु स पवित्र आत्मानि संमज्जयिष्यति। ९ अपरज्ज्व तस्मिन्नेव काले गालीलप्रदेशस्य नासरद्यामाद् यीशुरागत्य योहना यहननद्यां मज्जितोऽभूत्। १० स जलादुत्थितमात्रो मेषधारं मुक्तं कपोतवत् स्वस्योपरि अवरोहन्तमात्मानज्ज्व दृष्टवान्। ११ त्वं मम प्रियः पुस्त्रव्ययेव मममहासन्तोष इयमाकाशीया वाणी बभूत्। १२ तस्मिन् काले आत्मा तं प्रान्तरमध्यं निनाय। १३ अथ स चत्वारिंशदिनानि तस्मिन् स्थाने वन्यपशुभिः सह तिष्ठन् शैताना परिष्कितः; पश्चात् स्वर्गीयदूतास्तं सिधेविरे। १४ अनन्तरं योहन बन्धनालये बद्धे सति यीशु गर्लीलप्रदेशमागत्य ईश्वराज्ज्वच समीपमागतं; अतोहेतो यैर्यं मनांसि व्यावर्त्तयद्यं सुसंवादं च विश्वासित। १५ तदनन्तरं स गालीलीयसमुद्रस्य तीरे गच्छन् शिमोन् तस्य भ्राता अन्द्रियनामा च इमो द्वौ जनौ मत्स्यथारिणी सागरमध्ये जालं प्रक्षिपन्ती दृश्या ताववदत्, १७ युवां मम पश्चादगच्छते, युवामहं मनुष्यधारिणौ करिष्यामि। १८ ततस्तौ तत्क्षणमेव जालानि परित्यज्य तस्य पश्चात् जग्मतुः। १९ ततः परं तत्स्थानात् किञ्चिद् दूरं गत्वा स सिवदीपुत्रायाकूब् तद्भ्रातृयोहन् च इमौ नौकायां जालानां जीर्णमुद्दारयन्तौ दृश्या तावह्यत्। २० ततस्तौ नौकायां वेतनभुमिः सहितं स्वपितरं विहाय तत्पश्चादीयतुः। २१ ततः परं कफन्नाहूनामकं नगरमुस्तस्थाय स विश्रामदिवरे भजनग्रहं प्रविश्य समुपदिदेश। २२ तस्योपदेशालोका आश्र्यं मेनिरे यतः सोध्यापकाइव नोपदिशन् प्रभवावानिव प्रोपदिदेश। २३ अपरज्ज्व तस्मिन् भजनग्रहे अपवित्रभूतेन ग्रस्त एको मानुष आसीत्। स चीत्शब्दं कृत्वा कथायाज्ज्वके २४ भो नासरतीय यीशो त्वमस्मान् त्यज, त्वया सहास्माकं कः सम्बन्धः? त्वं किममान् नाशयितुं समागतः? त्वयीश्वरस्य पवित्रलोक इयहं जानामि। २५ तदा यीशुस्तं तज्जयित्वा जगद् तूर्णीं भव इतो बहिर्भव च। २६ ततः सोऽपवित्रभूतस्तं सम्पीडय अत्युर्वीकृत्य निर्जगाम। २७ तेनैव सर्वे चमत्कृत्य परस्परं कथायाज्ज्वक्रे, अहो किमिदः? कीदूषोऽयं नव्य उपदेशः? अनेन प्रभावेनापवित्रभूतोष्वाज्ञपितेषु ते तदाज्ञानुवर्तितो भवन्ति। २८ तदा तस्य यशो गालीलश्चतुर्दिक्स्थस्वदेशान् व्याप्तो। २९ अपरज्ज्व ते भजनग्रहाद् बहि भूत्वा याकूब्योहन्यो सह शिमोन अन्द्रियस्य च निवेशं प्रविविशुः। ३० तदा पितरस्य श्वर्णुर्जरपीडिता शश्यायामास्त इति ते तं झाटिति विजापायाज्ज्वकुः। ३१ ततः स आगत्य तस्या हस्तं धृत्वा तामुदस्थापयत्; तदैव तां ज्वरोऽत्याक्षीत् ततः परं सा तान् सिधेवे। ३२ अथास्तं गते रवी सन्ध्याकाले सति लोकास्तस्मीपं सर्वन् रेगिणो भूत्वात्थ समानिष्युः। ३३ सर्वे नामरिका लोका द्वारि समिलिताश्च। ३४ ततः स नानाविधरेगिणो बहून् मनुजानरेगिणश्चकार तथा बहून् भूतान् त्याजयाज्ज्वकार तान् भूतान् किमपि वाक्यं वकुं निषिषेद च यतोहेतोस्ते तमजानन्। ३५ अपरज्ज्व सोऽपत्रिप्रयूषे वस्तुतस्तु रात्रिशेषे समुत्थाय बहिर्भूय निर्जनं स्थानं गत्वा तत्र प्रार्थयाज्ज्वके। ३६ अनन्तरं शिमोन् तत्सङ्गिनश्च तस्य पश्चाद् गतवन्तः। ३७ तदुदेशं प्राप्य तमवदन् सर्वे लोकास्त्वां मृग्यन्ते।

३८ तदा सोऽकथयत् आगच्छत वर्यं समीपस्थानि नगराणि यामः, यतोऽहं तत्र कथं प्रवारयितुं बहिरागमम्। ३९ अथ स तेषां गालीलप्रदेशस्य सर्वेषु भजनग्रहेषु कथा: प्रचारायाज्वक्रे भूतानत्यायाज्यज्ज्व। ४० अनन्तरमेकः कुष्ठो समागत्य तत्सम्मुखे जानुपातं विनयज्व कृत्वा कथितवान् यदि भवान् इच्छति तर्हि मां परिष्कर्तुं शक्नोति। ४१ ततः कृपालु यीशुः करौ प्रसार्य तं स्पृश्वा कथयामास ४२ ममेच्छा विद्यते त्वं परिष्कृतो भव। एतत्कथायाः कथनमात्रात् स कुष्ठो रोगानुकृतः परिष्कृतोऽभवत्। ४३ तदा स तं विसृजन् गाढामादिश्य जगाद् ४४ सावधानो भव कथामिमां कमपि मा वदः स्वात्मानं याजकं दर्शय, लोकेभ्यः स्वपरिष्कृते: प्रमाणदानाय मूसानिर्णीतं यद्यानं तदुत्सृजस्व च। ४५ किन्तु स गत्वा तत् कर्म इत्थं विस्तार्य प्रचारयितुं प्रारेभे तेनव यीशुः पुनः सप्रकाशं नगरं प्रवेष्य नाशकनोत् ततोहेतोर्बहिः काननस्थाने तस्योः तथापि चतुर्द्विभ्यो लोकास्तस्य समीपमायुः।

२ तदनन्तरं यीशु कतिपयदिनानि विलम्ब्य पुनः कफन्नहृष्मगं ग्रविष्टे स गृह आस्त इति किंवदन्त्या तत्क्षणं तत्स्मीपं बहवो लोका आगत्य समुपतस्थः, २ तस्माद् गृहमये सर्वेषां कृते स्थानं नाभवद् द्वारस्य चतुर्दिक्षपि नाभवत, तत्काले स तान् प्रति कथां प्रचारायाज्वक्रे। ३ ततः परं लोकाश्वर्तुर्भिः मर्नविरेकं पक्षाधातिनं वाहयित्वा तत्स्मीपम् अनिन्युः। ४ किन्तु जानान् बहुवात् तं यीशुः सम्पुखमानेतु न शक्नुवन्तो यस्मिन् स्थाने स आस्ते तुपुरिगृहृष्टं खनित्वा छिद्रं कृत्वा तेन मार्गेण सशयं पक्षाधातिनम् अवरोहयामासुः। ५ ततो यीशुस्तेषां विश्वासं दृश्वतं पक्षाधातिनं बहाषे है वस्त तव पापानां मार्जनं भवतु। ६ तदा किन्तोऽथापाकास्तोपविशन्तो मनोभिः विर्तक्याज्वकुः, एष मनुष्य एतादृशीमीश्वरनिन्दां कथां कुतः कथयति? ७ ईश्वरं विना पापानि मार्दुं कस्य सामर्थ्यं आस्ते? ८ इत्थं ते विर्तक्यन्ति यीशुस्तस्थक्षणं मनसा तद् बुद्ध्वा तानवदद् यूयमन्तः करणैः कुत एतानि वित्क्यथ? ९ तदनन्तरं यीशुस्तस्थानात् पुनः समुद्रतटं ययौ; लोकनिवेदे तत्स्मीपमागते स तान् समुपदिदेश। १० किन्तु पृथिव्यां पापानि मार्दुं मनुष्यपुत्रस्य सामर्थ्यमस्ति, एतद् युष्मान् जापयितुं (स तस्मै पक्षाधातिनं कथयामास) ११ उत्तिष्ठ तव शयों गृहीत्वा स्वगृहं याहि, अहं त्वामिदम् आज्ञापयामि। १२ ततः स तत्क्षणम् उत्थाय शयों गृहीत्वा सर्वेषां साक्षात् जगाम; सर्वे विस्मिता एतादृशं कर्म वयम् कृदापि नापश्याम, इमां कथां कथयित्वेश्वरं धन्यमब्रवन्। १३ तदनन्तरं यीशुस्तस्थानात् पुनः समुद्रतटं ययौ; लोकनिवेदे तत्स्मीपमागते स तान् समुपदिदेश। १४ अथ गच्छन् करसञ्जव्यगृह उपविष्टम् आलक्यापुत्रं लेवि दृश्वा तामादृय कथितवान् मत्यश्चात् त्वामामच्छ ततः स उत्थाय तत्पश्चाद् ययौ। १५ अनन्तरं यीशु तस्य गृहे भोक्तुम् उपविष्ट बहवः करमज्ज्वायिनः पापिनश्च तेन तच्छिष्यैश्च सहापविविशुः यतो बहवस्तप्याशादाजग्मुः। १६ तदा स करमज्ज्वायिभिः पापिभिः सह खादति, तद् दृश्वाव्यापकाः फिरशिनश्च तस्य शिष्यानुचूः करमज्ज्वायिभिः पापिभिः सहायं कुतो भुक्ते पिवति च? १७ तदाक्षयं श्रुत्वा यीशुः प्रत्युवाच, अरेगिलोकानां चिकित्सकेन प्रयोजनं नासित, किन्तु रोगिणामेव; अहं थार्मिकानाहातुं नागतः किन्तु मनो व्यावर्तयितुं पापिन एव। १८ ततः परं योहनः फिरशिनाज्योपवासाचारिशिष्या यीशोः समीपम् आगत्य कथयामासुः, योहनः फिरशिनाज्य शिष्या उपवसन्ति किन्तु भवतः शिष्या नोपवसन्ति किं कारणमस्य? १९ तदा यीशुस्तान् बधाषे यावत् कालं सखिभिः सह कन्याया वरसित्थात तावत्कालं ते किमुपवस्तु शक्नुवन्ति? यावत्कालं वरस्तैः सह तिष्ठति तावत्कालं ते उपवस्तु न शक्नुवन्ति। २० यस्मिन् काले तेष्यः सकाशाद् वरो नेष्यते स काल आगच्छति, तस्मिन् काले ते जान उपवस्थन्ति। २१ कोपी जनः पुरातनवस्त्रे नूतनवस्त्रं न सीव्यति, यतो नूतनवस्त्रेण सह सेवते कृते जीर्ण वस्त्रं छिद्यते तस्मात् पुन र्महत् छिद्रं जायते। २२ कोपी जनः पुरातनवस्त्रे नूतनकुत्तु नूतनं द्राक्षारसं न स्थापयति, यतो नूतनद्राक्षारसस्य तेजसा ताः कुत्तो विदीर्यन्ते ततो द्राक्षारसश पतति कुत्वश्च नश्यन्ति, अतएव नूतनद्राक्षारसो नूतनकुत्तु स्थापनीयः। २३ तदनन्तरं यीशु यदा विश्रामवारे शस्यक्षेत्रेण गच्छति तदा तस्य शिष्या गच्छन्तः

शस्यमञ्जरीश्छेतुं प्रवृत्ता। 24 अतः फिरुशिनो यीश्वे कथयामासुः पश्यतु विश्रामवासरे यत् कर्म न कर्तव्यं तद् इमे कुतः कुर्वन्ति? 25 तदा स तेभ्योऽकथयत् द्यायूद् तत्संडिग्नेश्च भक्ष्याभावात् क्षुधितः सन्तो यत् कर्म कृतवन्तस्तत् किं युज्माभिर्न पठितम्? 26 अवियाथानमिके महायाजकता कुर्वति स कथमीश्वरस्यावासं प्रविश्य ये दर्शनीयपूपा याजकान् विनान्यस्य कस्यापि न भक्ष्यास्तानेव बुध्जे सङ्गिलोकेभ्योऽपि ददौ। 27 सोऽपरमपि जगाद्, विश्रामवारो मनुष्यर्थमिव निस्पितोऽस्ति किन्तु मनुष्यो विश्रामवारार्थं नैव। 28 मनुष्यपुत्रो विश्रामवारस्यापि प्रभुरास्ते।

३ अनन्तरं यीशुः पुन र्भजनगृहं प्रविष्टस्तरिम् स्थाने शुष्कहस्त एको मानव आसीत्। 2 स विश्रामवारे तमरोणिं करिष्यति नवेत्यत्र बहवस्तम् अपवदितुं छिद्रमपेक्षितवन्तः। 3 तदा स ते शुष्कहस्तं मनुष्यं जगाद् मध्यस्थाने त्वमुपिष्ठ। 4 ततः परं स तान् पप्रच्छ विश्रामवारे हीतमहितं तथा हि प्राणरक्षा वा प्राणनाश एषां मध्ये किं करणीयं? किन्तु ते निःशब्दास्तस्थुः। 5 तदा स तेषामन्तःकरणानां काठिन्यादेतो दुःखितः क्रोधात् चर्तुर्दिशो दृष्टवान् तं मानुषं गदितवान् तं हस्तं विस्तारय, ततस्तेन हस्ते विस्तृते तद्वासेऽप्यहस्तवद् अरोगो जातः। 6 अथ फिरुशिनः प्रथाय तं नाशयितुं हर्हरीदैयैः सह मन्त्रयितुमोरभिरे। 7 अतएव यीशुस्तत्स्थाने परित्यज्य शिष्योः सह पुनः सागरसमीपं गतः; 8 ततो गार्लाल्पिण्ड्राय-पिरुशालम्-इदोम्-यर्दन्दीपारस्थानेभ्यो लोकसमूहस्तस्य पश्चाद् गतः; तदन्यः सोरसीदानोः समीपवासिलोकसमूहश्च तस्य महाकर्मणां वार्त्तं श्रुत्वा तस्य सन्निधिमागतः। 9 तदा लोकसमूहश्च तस्योपरि पतति इत्याशङ्क्य स नावमेकां निकटे श्यायपितुं शिष्यानादिवान्। 10 यतोऽनेकमनुष्यामारोग्यकरणाद् व्याधिप्रस्ता: सर्वे तं स्पृष्टं परस्परं बलेन यत्नवन्तः। 11 अपरज्ज अपवित्रभूतास्तं दृष्टवा तच्चरणयोः पतिता प्रोतैः प्रोचुः, त्वमीश्वरस्य पुत्रः। 12 किन्तु स तान् दृढम् आज्ञाप्य स्वं परिचायितुं निषिद्धवान्। 13 अनन्तरं स पर्वतमारुद्धा यं यं प्रतिच्छा तं तमाहूतवान् ततस्ते तत्स्वीपमागताः। 14 तदा स द्वादशजनान् स्वेन सह स्थातुं सुसंवादप्रचाराय प्रेरिता भवितुं 15 सर्वप्रकारव्याधीनां शमनकरणाय प्रभावं प्राप्तं भूतान् त्याजयितुज्ज नियुक्तवान्। 16 तेषां नामानीमानि, शिमोन् सिवदिपुत्रा 17 याकूब् तस्य भ्राता योहन् च आन्द्रियः फिलिपो बर्थलमयः, 18 मधी थोमा च आल्फीयपुत्रो याकूब् थर्दीयः किनानीयः शिमोन् यस्तं परहस्तेष्वपर्यष्टिति स ईङ्करियोत्तेययिहृदाशा। 19 स शिमोने पितरं इत्युपनाम ददौ याकूब्योहृश्याच विनेरिगिश अर्पतो मेघानादपुत्रावित्युपनाम ददौ। 20 अनन्तरं ते निवेशनं गताः, किन्तु तत्रापि पुनर्भान् जनसमागमो उभवत् तस्माते भोक्तुमय्यकारां न प्राप्ताः। 21 ततस्तस्य सुहृल्लोका इमां वार्तां प्राप्य स हतज्ञानोभूद् इति कथं कथयित्वा तं धृत्वानेतुं गताः। 22 अपरज्ज यिरुशालम् आगता ये येऽप्याकास्ते जगदुर्युं पुरुषो भूतपत्याविष्टस्तेन भूतपतिन् भूतान् त्याजयति। 23 ततस्तानाहूय यीशु रूद्धन्ते: कथां कथितवान् शैतानं कथं शैतानं त्याजयितुं शक्नोति? 24 किञ्चन राज्यं यदि स्वविरेधेन पश्यम् भवति तर्हि तद् राज्यं स्थिरं स्थातुं न शक्नोति किन्तुच्छन्नो भवति। 27 अपरज्ज प्रबलं जनं प्रथमं न बद्धा कोपि तस्य गृहं प्रविष्य द्रव्याणि लुण्ठयितुं न शक्नोति, तं बद्वैतव तस्य गृहस्य द्रव्याणि लुण्ठयितुं शक्नोति। 28 अतोहेतो युज्मभ्यमहं सत्यं कथयामि मनुष्याणां सन्ताना यानि यानि पापानीश्वरनिद्वाज्य कुर्वन्ति तेषां तत्सर्वेषामपराधानां क्षमा भवितुं शक्नोति, 29 किन्तु यः कथित् पवित्रमात्मानं निन्दति तस्यापराधस्य क्षमा कदापि न भविष्यति सोनन्दण्डस्यार्हो भविष्यति। (aiōn g165, aiōnios g166) 30 तस्यापवित्रभूतोऽस्ति तेषामेतत्कथाहेतोः स इत्थं कथितवान्। 31 अथ तस्य माता भ्रातृगणश्चागत्य बहिस्तिष्ठनतो लोकान् प्रेष्य तमाहूतवन्तः। 32 ततस्तस्निधौ सुमुपविष्टा लोकास्तं बभाषिरे पश्य बहिस्तव माता भ्रातरश्च त्वाम् अन्विच्छन्ति। 33 तदा स तान् प्रत्युवाच मम माता का भ्रातरो वा के? ततः परं स स्वमीपोपविष्टान् शिष्यान् प्रति

अवलोकनं कृत्वा कथयामास 34 पश्यतैते मम माता भ्रातरश्च। 35 यः कश्चिद् ईश्वरस्येऽन्ति क्रियां करोति स एव मम भ्राता भगिनी माता च।

४ अनन्तरं स समुद्रते पुनरुपेद्वृष्टं प्रारेभे, ततस्तत्र बहुजनानां समागमात् स सागरोपेर नौकामास्त्राद्या सुमुपविष्टः; सर्वे लोकाः सुमुद्रलै तस्थुः। 2 तदा स दृष्टान्तकथाथि बृहूपदिवावान् उपदिशंश्च कथितवान्, 3 अवधानं कुरुत, एको बीजवता बीजानि वर्तु गतः; 4 वपनकाले कियन्ति बीजानि मार्गापाश्च पतितानि, तत आकाशीयपक्षिण एत्य तानि चखादुः। 5 कियन्ति बीजानि स्वल्पमृतिकावत्पाणभूमौ पतितानि तानि मृदोलपत्वात् शीशमङ्गुरुतिनां; 6 किन्तुदिते सूर्ये दग्धानि तथा मूलानो नाथोगतत्वात् शुष्काणि च। 7 कियन्ति बीजानि कण्टकिनमध्यं पतितानि ततः कण्टकानि संबृद्ध्य तानि जग्रसुस्तानि न च फलितानि। 8 तथा कियन्ति बीजान्युत्तमभूमौ पतितानि तानि संवद्यू फलान्युत्पादितानि कियन्ति बीजानि त्रिशदूणानि कियन्ति षष्ठिगुणानि कियन्ति शतमुणानि फलानि फलितवन्ति। 9 अथ स तानवदत यस्य श्रोतुं कर्णो स्तः स शृणोतु। 10 तदनन्तरं निर्जनसमये तत्सङ्गिनो द्वादशशिष्याश्च तं तद्वृष्टान्तवाक्यस्यार्थं प्रप्रच्छुः। 11 तदा स तानुदितवान् ईश्वरराज्यस्य निगूढवाक्यं बोद्धुं युधामाकमधिकारोऽस्ति; 12 किन्तु ये वहिर्भूतोः "ते पश्यन्तः पश्यन्ति किन्तु न जानन्ति, शृणवतः शृणवन्ति किन्तु न बुध्यन्ते, चेते मनःसु कदापि परिवर्तिते तोषां पापान्यमोचयिष्यन्तः," अतोहेतोस्तानं प्रति दृश्यतेरव तानि मया कथितवान्। 13 अथ स कथितवान् यूयं किमेतद् दृष्टान्तवाक्यं न दुर्युक्ते? तर्हि कथं स्वर्वन्द्र दृष्टान्तान भोत्युक्ते? 14 बीजवता वाक्यरूपाणि बीजानि वपतिः; 15 तत्र ये ये लोका वाक्यं शृणवन्ति, किन्तु श्रुतमात्रात् शैतान् शीर्प्रमागत्य तोषां मनःसूपानि तानि वाक्यरूपाणि बीजान्यपनयति तएव उपत्वाजीमार्गापर्श्वस्वरूपाः। 16 ये जना वाक्यं श्रुत्वा सहसा परमानन्देन गृह्णन्ति, किन्तु हृदि स्थैर्यभावात् किञ्चित् कालमात्रा तिष्ठन्ति तत्पश्चात् तद्वाक्यहेतोः 17 कुत्रिचित् क्लेशे उपर्द्रवे वा समुपरिष्ठिते तदेव विष्वं प्राप्नुवन्ति तएव उपत्वाजीपाणाश्चभूमिस्वरूपाः। 18 ये जना: कथं शृणवन्ति किन्तु सांसारिकी चिन्ता धनभ्रान्ति विषयलोभश्च एते सर्वे उपस्थाय तं कथं ग्रासन्ति ततः मा विफला भवति 19 तएव उपत्वाजीसकण्टकभूमिस्वरूपाः। (aiōn g165) 20 ये जना वाक्यं श्रुत्वा गृह्णन्ति तोषां कस्य वा त्रिशदूणानि कस्य वा षष्ठिगुणानि कस्य वा शतगुणानि फलानि भवन्ति तएव उपत्वाजीजोवर्खरभूमिस्वरूपाः। 21 तदा सोऽपरमपि कथितवान् कोपि जनो दीपाधारं परित्यज्य द्वोपस्याः खद्वाया अथे वा स्थापयितुं दीपमानयति किं? 22 अतोहेतो यैन्प्रकाशयिष्यते तादृग् लुक्कायितं किमपि वस्तु नास्ति; यद व्यक्तं न भविष्यति तादृशं गुरुं किमपि वस्तु नास्ति। 23 यस्य श्रोतुं कर्णो स्तः स शृणोतु। 24 अंपरमपि कथितवान् यूयं यद् यद् वाक्यं शृणुष्य तत्र सावधाना भवत, यतो यूयं येन परिमाणेन पारमाय तेनैव परिमाणेन युज्मदर्थमपि परिमास्यते; श्रोतारो यूयं युज्मभ्यमधिकं दास्यते। 25 यस्याश्रये वर्दुते तस्मै अपरमपि दास्यते, किन्तु यस्याश्रये न वर्दुते तस्य यत् किञ्चिदरसित तदपि तस्मान् नेष्यते। 26 अनन्तरं स कथितवान् एको लोकः क्षेत्रे बीजान्युपत्वा 27 जागरणनिद्राभ्यां दिवानिंशं गमयति, परन्तु तद्वीजं तस्याज्ञातरूपेणाङ्कुरयति वर्दुते च; 28 यतोहेतोः प्रथमतः प्राप्ताणि ततः परं कणिशानि तत्पश्चात् कणिशापूर्णानि शस्यानि भूमिः स्वयमुत्पादयति; 29 किन्तु फलेषु पृष्ठकेषु शस्यच्छदनकालं ज्ञात्वा स तत्क्षणं शस्यानि छिनति, अनेन तुल्यमीश्वराज्ञं। 30 पुनः सोऽकथयद्वृष्टं ईश्वरराज्यं केन सम? केन वस्तुना सह वा तदुपमास्यमि? 31 तत् सर्षपैकेन तुल्यं यतो मृदि वपनकाले सर्षपीज सर्वपृथिवीस्थीजात् क्षुद्रं 32 किन्तु वपनात् परम् अङ्कुरयित्वा सर्वशाकाद् बहुद् भवति, तस्य बृहत्यः शाखाश्च जायन्ते तत्सर्वच्छायां पक्षिण आश्रयन्ते। 33 इत्थं तेषां बोधानुरूपं सोऽनेकदृष्टान्तैस्तानुपदिवान्, 34 दृष्टान्तं विना कामपि कथां तेष्यो न कथितवान् पश्यानि निजेन स शिष्यान् सर्वदृष्टान्त्वार्थं बोधितवान्। 35 तदिनस्य सन्ध्यायां स तेभ्योऽकथयद् आगच्छत वयं पारं याम। 36 तदा ते लोकान् विसृज्य तमाविलम्बं गृहीत्वा नौकया प्रतिस्थिरैः अपरा रात्रि नावस्तया सह स्थितानि। 37 ततः परं

महाद्वारशगमात् नौ दोलायमाना तरङ्गोण जलैः पूर्णभवच्च। 38 तदा स नौकाचश्चद्वागे उपधाने शिरो निधाय निद्रित आसीत ततस्ते तं जागरयित्वा जगदुः, हे प्रभो, अस्माक प्राणा यान्ति किमत्र भवतिश्चिन्ना नासित? 39 तदा स उत्थाय वायुं तर्जितवान् समुद्रञ्जोक्तवान् शान्तः सुस्थिरश्च भव; ततो वायो निवृतेऽब्धिर्निस्तरङ्गोभूता। 40 तदा स तानुवाच यूयुं कुत एतातृक्षकुलाभवत? किं वो विश्वासो नासित? 41 तस्मातेऽतीवभीताः परस्परं वक्तुमारेभिरे, अहो वायुः सिन्धुशास्य निदेशग्राहिणो कीदृग्यं मनुजः।

5 अथ तू सिन्धुपारं गत्वा गिदेशीयप्रदेश उपतस्थुः। 2 नौकातो निर्गतमात्राद् अपवित्रभूतप्रस्त एकः शमशानदेत्य तं साक्षाच् चकार। 3 स शमशानेऽवासीत कोपि तं शुद्धखलेन बद्वा स्थापयितुं नाशक्नोते। 4 जनैवरं निंगडैः शृङ्खलैश्च स बद्धोपि शृङ्खलान्यकृष्य मोक्षितवान् निगडानि च भंक्त्वा खण्डं खण्डं कृतवान् कोपि तं वशीकर्तुं न शशक। 5 दिवानिं सदा पर्वतं शमशानञ्च भ्रमित्वा चीत्वाद् कृतवान् ग्रावभिश्च स्वयं स्वं कृतवान्। 6 स यीशुं दूरात् पश्यन्नेव धावन् तं प्रणानाम उच्चरूपश्चेवाच, 7 हे सर्वोपरिस्थिरश्वरुत्रे यीशो भवता सह मे कः सम्बन्धः? अहं त्वामीश्वरेण शापये मां मा यातय। 8 यतो यीशुस्तं कथितवान् रे अपवित्रभूत, अस्मान् राद् बहिर्निर्गच्छ। 9 अथ स तं पृथ्वान् किन्ते नाम? तेन प्रत्युक्तं वर्यमनेके उस्मस्ततोऽस्मन्नाम बाहिनी। 10 ततोस्मान् देशन्न प्रेषयेति ते तं प्राध्यन्त। 11 तदानीं पर्वतं निकषा बृहन् वराहव्रजश्चरन्नासीत्। 12 तस्माद् भूता विनयेन जगदुः, अमुं वराहव्रजम् आश्रयितुम् अस्मान् प्राहिणु। 13 योशुनानुज्ञातास्तेऽपवित्रभूता बहिर्निर्याय वराहव्रज प्राविशन् ततः सर्वं वराहा वस्तुतस्तु प्रायोद्विसहस्रसंख्याकाः कटकेन महाजवाद् धावन्तः सिन्धौ प्राणान् जहुः। 14 तस्माद् वराहपालकाः पलायमानाः पुरे ग्रामे च तद्वार्थं कथयाज्यकृः। तदा लोका घटितं तत्कार्यं द्रव्यं बहिर्जग्मुः। 15 योशोः सन्निधिं गत्वा तं भूतप्रस्तम् अर्थाद् बाहिनीभूतप्रस्तं नरं सर्वस्त्रं सचेतनं समुपवित्त्वं दृष्ट्वा विभ्युः। 16 ततो दृष्टतत्कार्यलोकास्तस्य भूतप्रस्तनरस्य वराहव्रजस्यापि तां धन्वानं वर्णयामासु। 17 ततस्ते स्वसीमातो बहिनीन्तु यीशुं विनेतुमारेभिरे। 18 अथ तस्य नौकारोहणकाले स भूतुमुको ना यीशुना सह स्थानुं प्राध्ययते; 19 किन्तु स तमनुमत्य कथितवान् त्वं निजात्मीयानां समीपं गृहञ्च गच्छ प्रभुस्त्वयि कृपां कृत्वा यानि कर्माणि कृतवान् तानि तान् ज्ञापय। 20 अतः स प्रस्थाय यीशुना कृतं तत्सर्वाश्चर्यं कर्म दिक्षापालिदेशे प्रचारयितुं प्रारब्धवान् ततः सर्वे लोका आश्र्य्यं मेनिरे। 21 अनन्तरं यीशो नावा पुनरन्यपार उत्तीर्णं सिन्धुते च तिष्ठति सति तत्समीपे बहुलोकानां समागमोद्भूता। 22 अपरं यायीरानामा कथिद् भजनगृहस्याधिप आगत्य तं दृश्यैव चरणयोः पतित्वा बहु निवेद्य कथितवान्; 23 मम कन्या मृतप्रायाभूद् अतो भवनेत्य तदारोग्याय तस्या गत्रे हस्तम् अर्पयतु तेनैव सा जीविष्यति। 24 तदा यीशुस्तेन सह चलितः किन्तु तत्पश्चाद् बहुलोकाश्चिलित्वा ताद्वात्रे पतिताः। 25 अथ द्वादशवर्षाणि प्रदर्शरोगेण 26 शीर्णां चिकित्सकानां नानाचिकित्साभिष्ठुः खं भुक्तवी च सर्वस्त्रं यथित्वापि नारोग्यं प्राप्ता च पुनरपि पीडितासीच्च 27 या स्त्री सा यीशो वर्तीं प्राप्य मनसाकथयत् यद्यहं तस्य वस्त्रमात्रं स्प्राणुं लभेयं तदा रोगहीना भविष्यामि। 28 अतोहेतोः सा लोकारण्यमध्ये तत्पश्चादगात्य तस्य वस्त्रं पर्पर्य। 29 तेनैव तत्क्षणं तस्या रक्तयोतः शुक्रं स्वयं तस्माद् रोगान्मुक्ता इत्पापि देहेऽनुभूता। 30 अथ स्वस्मात् शक्ति निर्गता यीशुरेतन्मनसा ज्ञात्वा लोकनिवं प्रति मुखं व्यावृत्य पृथ्वान केन मद्रवत्रं स्पृष्टं? 31 ततस्तस्य शिष्या ऊः भवतो वपुषि लोकाः संघर्षन्ति तद् दृष्ट्वा केन मद्रवत्रं स्पृष्टमिति कुतः कथयति? 32 किन्तु केन तत् कर्म कृतं तद् द्रष्टुं यीशुर्तुर्दिष्टो दृष्ट्वान्। 33 ततः सा स्त्री भीता कम्पिता च सती स्वस्या स्वक्रतिक्रिया जातेति ज्ञात्वागत्य तत्पमुखे पतित्वा सर्ववृत्तान्तं सत्यं तस्मै कथयामास। 34 तदानीं यीशुस्तुं गदितवान्, हे कन्ये तव प्रतीतिस्त्वाम् अरोगमकरोत् त्वं क्षेमेण द्रव्यं स्वरोगान्मुक्ता च तिष्ठ। 35 इतिवाक्यवदनकाले भजनगृहाधिपस्य निवेशनाल् लोका एत्याधिपं बधारिरे तव कन्या मृता तस्माद् गुरुं पुनः कुतः किल्लनासि? 36 किन्तु यीशुस्तद्

वाक्यं श्रुत्वै भजनगृहाधिपं गदितवान् मा भैषीः केवलं विश्वासिहि। 37 अथ पितरो याकूब् तदभ्राता योहन् च एतान् विना कमपि स्वपश्चाद् यातु नान्वमन्यतः। 38 तस्य भजनगृहाधिपस्य निवेशनसमीपम् आगत्य कलह बहुदेवन् विलापञ्च कुर्वतो लोकान् ददर्श। 39 तस्मान् निवेशनं प्रविश्य प्रोक्तवान् यूयं कुत इत्थं कलां रोदनञ्च कुरुथ? कन्या न मृता निद्राति। 40 तस्माते तमुपजहसुः किन्तु यीशुः सर्वान् बहिष्कृत्य कन्यायाः पितरौ स्वस्मृग्निश्च गृहीत्वा यत्र कन्यासीत् तत् स्थानं प्रविष्टवान्। 41 अथ स तस्या कन्याया हस्तौ धृत्वा तां बधारे लालीथा कूमी, अर्थतो हे कन्ये त्वमुत्तिष्ठ इत्याजापयामि। 42 तुनैव तत्क्षणं सा द्वादशवर्षवयस्का कन्या पोत्थाय चलितुमारेभे, इतः सर्वे महाविस्मय गताः। 43 तत एतस्ये किञ्चित् खाद्यं दत्तेति कथयित्वा एतत्कर्मं कमपि न जापयते ति दृढमादिष्टवान्।

6 अनन्तरं स तत्स्थानात् प्रस्थाय स्वप्रदेशमागतः शिष्याश्च तत्पश्चाद् गताः। 1 अथ विश्रामवरे सति स भजनगृहे उपदेशुमारब्धवान् ततोऽनेके लोकास्तक्त्वां श्रुत्वा विस्मित्य जगदुः, अस्य मनुजस्य ईदृशी आश्र्यक्रिया कस्माज् जाता? तथा स्वकाराभ्याम् इत्थमुदुरुं कर्म्म कर्तुम् एतस्मै कर्थं ज्ञानं दत्तम्? 3 किमसं मरियमः पुस्तस्ता नो? किमयं याकूब् योसि-यिहुदा-शिमोनां भ्राता नो? अस्य भगिन्यः किमिहास्माभिः सह नो? इत्थं ते तदर्थं प्रत्यूम् गंतः। 4 तदा यीशुस्तेभ्योऽकथयत् स्वदेशं स्वकुम्भान् स्वपरिज्ञानश्च विना कुत्रपि भविष्यद्वादी असकृतो न भवति। 5 अपवज्च तेषामप्रत्ययात् स विस्मितः कियतां रोगिणां वपुषु हस्तम् अर्पयित्वा केवलं तेषामारोग्यकरणाद् अन्यत् किमपि चित्रकार्यं कर्त्ता न शक्तः। 6 अथ स चतुर्दिक्ष्याग्रामान् भ्रमित्वा उपदिष्टवान् 7 द्वादशशिष्यान् आहूय अमेघ्यभूतान् वृशीकर्त्ता शक्तिं दत्त्वा तेषां द्वौ द्वौ जनो प्रेषितवान्। 8 पुनरित्यादिशद् यूयम् एककां यद्यै विना वस्त्रस्त्रपृष्ठः पूयः कटिबन्धे ताप्रखण्डज्व एषां किमपि मा ग्रहीत, 9 मार्गायात्रायै पादेषूपानहौ दत्त्वा द्वौ उत्तरीये मा परिधद्वन्। 10 अपरमप्युक्तं तेन यूयं यस्यां पुर्याय यस्य निवेशनं प्रवेश्यत्वं तां पुरीं यावन् त्यक्ष्यथ तावत् तनिवेशने स्थास्यथ। 11 तत्र यदि केषु युष्माकमातिष्यं न विद्यति युष्माकं कथाश्च न शृण्वन्ति तर्हि तत्पश्चानात् प्रस्थानसमये तेषां विरुद्धं साक्ष्यं दातुं स्वपादानासकाल्य रजः सम्पातयतः; अहं युष्मान् यथार्थं विष्मित्वादिने तन्नगरस्यावस्थातः सिद्मोमारोयो र्मगयोरवस्था सह्यतरा भविष्यति। 12 अथ ते गत्वा लोकानां मनः प्रावर्तनीः कथा प्रचारतवन्तः। 13 एवमनेकान् भूतांश्च त्वाजितवन्स्तथा तैलेन मध्यित्वा बहून् जननारोगानकार्पः। 14 इत्थं तस्य सुख्यातिश्चुर्दिष्टो व्याप्ता तदा हेरोद् राजा तनिशम्य कथितवान् योहन् मज्जकः शमशानाद् उत्थित अतोहेतोस्तेन सर्वा एता अद्भुतक्रिया प्रकाशन्ते। 15 अन्येऽकथयन् अयम् एलियः, केषु कथितवन्त एष भविष्यद्वादी यद्वा भविष्यद्वादीनां सदृशं एकोयम्। 16 किन्तु हेरोद् इत्याकर्ण्य भाषितवान् यस्याहं शिरिष्ठिन्नवान् स एव योहनयं स शमशानादुदितिष्ठत। 17 पूर्वं स्वभ्रातुः फिलिपस्य पत्न्या उद्धारं कृतवन्त हेरोद् योहनवादीत् स्वभ्रातुवृद्धु न विवाह्या। 18 अतः कारणात् हेरोद् लोकं प्रहित्य योहनं धृत्वा बन्धनालये बद्धवान्। 19 हेरोदिया तस्मै योहने प्रकृप्य तं हन्तुम् ऐच्छत् किन्तु न शक्ता, 20 यस्माद् हेरोद् तं धार्मिकं सत्युरुषव्य ज्ञात्वा सम्मन्य रक्षितवान्; तत्क्षणां श्रुत्वा तदुसारेण बहूनि कम्पाणि कृतवान् हृष्टमानस्तुपदेशं श्रुतवंश्च। 21 किन्तु हेरोद् यदा स्वजन्मदिने प्रधानलोकेभ्यः सेनानीभ्यश्च गालीलप्रदेशीयश्रेष्ठलोकेभ्यश्च रात्री भोज्यमेकं कृतवान् 22 तस्मिन् शुभदिने हेरोदियायः कन्या समेत्य तेषां समक्षं संनृत्य हेरोदस्तेन सहोपविश्वानाज्वय तोषमजीजनत् तता नृपः कन्यामाह स्म मत्तो यद् याचसे तदेव तुभ्यं दास्ये। 23 शपथं कृत्वाकथयत् चेद् राज्यादुर्मापि याचसे तदपि तुभ्यं दास्ये। 24 ततः सा बहि गंता स्वमातरं प्रपञ्च किमहं याचिष्ये? तदा साक्षात्यथ योहनो मज्जकस्य शिरः। 25 अथ तूर्णं भूपासमीपम् एत्य याचमानवदत् क्षणेषिम् योहनो मज्जकस्य शिरः। पात्रे निधाय देहि, एतद् याचेऽहं। 26 तस्मात् भूपोत्तिदुष्यितः, तथापि स्वपथस्य सहभोजिनाज्वानुरोधात् तदनङ्गीकर्तुं न शक्तः। 27 तत्क्षणं राजा घातकं प्रेष्य तस्य शिरं विश्वासिहि। 28 ततः

स कारागारं गत्वा तच्छ्रश्छित्वा पात्रे निधायानीय तस्यै कन्यायै दत्तवान् कन्या च स्मात्रे ददौ। 29 अनन्तरं योहनः शिष्यास्तद्वार्ता प्राप्यागत्य तस्य कुणपं शशानेऽस्थापयन्। 30 अथ प्रेषिता यीशोः सन्निधौ मिलिता यद् यच् चक्रुः शिक्ष्यामासु शुभं तत्सर्ववार्तास्तस्मै कथितवन्तः। 31 स तानुवाच यूयं विजनस्थानं गत्वा विश्राम्यत यत्स्तस्तन्धौ बुलोकानां समागमात् ते भोक्तु नावकाशं प्राप्ताः। 32 तत्स्ते नावा विजनस्थानं गुप्तं गम्युः। 33 ततो लोकिनिवहस्तेषां स्थानान्तरयानं दर्दश, अनेके तं परिचयत्य नानापुरेभ्यः पद्मव्रजिता जरेन तैषामग्रे यीशोः समीपं उपतस्थुः। 34 तदा यीशु नर्वो बहिर्गत्य लोकारण्यानीं दृश्वा तेषु करुणां कृतवान् यत्स्तेऽरक्षक्मेषा इवासन् तदा स तान् नानाप्रसङ्गान् उपदिष्टवान्। 35 अथ दिवान्ते सति शिष्या एत्य यीशूमूर्चिरे, इदं विजनस्थानं दिनञ्जिवावसन्नं। 36 लोकानां किमपि खाद्यं नास्ति, अतश्तुर्दिक्षु ग्रामान् गन्तुं भोज्यद्रव्याणि क्रेतुत्य भवन् तान् विसृज्यु। 37 तदा स तानुवाच यूयमेव तान् भोजयत; तत्स्ते जगदु वर्यं गत्वा द्विशत्संख्यै कुर्मधापादैः पूपान कीर्त्वा किं तान् भोजयिष्यामः? 38 तदा स तान् पृष्ठवान् युज्ञाकं सन्निधौ कृति पूपा आसते? गत्वा पश्यत; तत्स्ते दृश्वा तमवदन् पञ्च पूपा द्वौ मत्स्यौ च सन्ति। 39 तदा स लोकान् शस्योपरि पर्क्तिभिरुपवेशयितुम् अदिष्टवान्, 40 तत्स्ते शर्तं शर्तं जना: पञ्चाशत् पञ्चाशज्जनाश्च पर्क्तिभिरुपवेशयितुम् अदिष्टवान्। 41 अथ स तान् पञ्चपूपान् मत्स्यद्युव्यञ्च धृत्वा स्वर्गं पश्यन् ईश्वरगुणान् अन्वकीर्तयत् तान् पूपान् भंक्त्वा लोकेभ्यः परिवर्षयितु शिष्येभ्यो दत्तवान् द्वा मत्स्यौ च विभज्य सर्वेभ्यो दत्तवान्। 42 ततः सर्वे भुक्त्वात्पृथ्यन्। 43 अनन्तरं शिष्या अवशिष्यैः पूपे मर्त्यैश्च पूर्णान् द्वृश डल्लकान् जग्हूः। 44 ते भोक्तारः प्रायः पञ्च सहस्राणि पुरुषा आसन्। 45 अथ स लोकान् विसृजन्नेव नावामारोदु स्वस्मादग्रे पारे बैत्सैदापुरं यातुञ्च शिष्यान् वाढामदिष्टवान्। 46 तदा स सर्वान् विसृज्य प्रार्थयितु पञ्चतं गतः। 47 ततः सन्ध्यायां सत्यां नौः सिद्धुमूर्च्य उपस्थिता किन्तु स एकाकी स्थले स्थितः। 48 अथ सम्मुखावातहनात् शिष्या नावं वाहयित्वा परिश्रान्ता इति ज्ञात्वा स निशाचतुर्थयमे सिन्धूपरि पद्भ्यां व्रजन् तेषां समीपमेत्य तेषामग्रे यातुम् उद्यतः। 49 किन्तु शिष्याः सिन्धूपरि तं व्रजन्तं दृश्वा भूतमनुमाय रुलुवुः, 50 यतः सर्वे तं दृश्वा व्याकुलिताः। अतएव यीशुस्तक्षणं तैः सहालय्य कथितवान् सुस्थिरा भूत, अयमहं मा भैष्ट। 51 अथ नौकामासुह्य तस्मिन् तेषां सन्निधि गते वातो निवृत्तः; तस्माते मनः सुविस्मिता आश्चर्य्यं मनिरे। 52 यतस्ते मनसां कठिन्यात् तत् पूपीयम् आश्चर्य्यं कर्म न विविक्तवन्तः। 53 अथ ते पारं गत्वा गिनेष्वरत्रदेशमेत्य तत् उपस्थिता। 54 तेषु नौकातो बहिर्गतेषु तत्प्रदेशीया लोकास्तं परिचय्यत् 55 चतुर्दिक्षु धावन्तो यत्र रोगिणो नरा आसन् तान् सर्वान् खट्वोपरि निधाय यत्र कुत्रिचित् दृश्वार्ता प्रापुः तत् स्थानम् आनेतुम् अरेभिरे। 56 तथा यत्र यत्र ग्रामे यत्र पुरे यत्र यत्र पल्ल्यात्य तेन प्रवेशः कृतस्तद्वर्ममध्ये लोकाः पीडितान् स्थापयित्वा तस्य चेलग्रन्थिमात्रं स्प्रश्मु तेषामर्थे तदनुज्ञां प्रार्थयन्तः यावन्तो लोकाः पस्पृशुस्तावन्त एव गदान्मुकाः।

7 अनन्तरं यिशूशालम आगताः फिरुशिनोऽध्यापकाश्च यीशोः समीपम् आगताः। 2 ते तस्य कियतः शिष्यान् अशुविकैरैरथं अप्रक्षालितहस्तै भूज्यतो दृश्वा तानुदूषयन्। 3 यतः फिरुशिनः सर्व्यविद्युवीद्याश्च प्रायां परम्परागतवाक्यं सम्मन्य प्रतलेन हस्तान् अप्रक्षालय न भूज्यते। 4 आपानादगत्य मज्जनं विना न खादन्ति; तथा पानपात्राणां जलपात्राणां पित्तलपात्राणाम् आसनानात्य जले मज्जनम् इत्यादयोन्येपि बहवस्तेषामाचाराः सन्ति। 5 ते फिरुशिनोऽध्यापकाश्च यीशुं पञ्चच्छुः, तव शिष्याः प्राचां परम्परागतवाक्यानुसारेण नावरन्तोऽप्रक्षालितकरः कुतो भुजते? 6 ततः स प्रत्युवाच कपटिनो युज्ञान् उद्दिश्य यिशयियभविष्यद्वादी युक्तमवादीत। यथा स्वकैयैरथरैरेते सम्मन्यन्ते सैदैव मां। किन्तु मतो विप्रकर्षे सन्ति तेषां मनासि च। 7 शक्षयन्तो विधीन् न्नाज्ञा भजन्ते मां मुद्वै ते। 8 यूयं जलपात्रापात्रादीनि मज्जयन्तो मनुजपरम्परागतवाक्यं रक्षय किन्तु ईश्वराज्ञां लंघध्वे; अपरा ईदृश्योनेका: क्रिया अपि कुरुध्वे। 9

अन्यज्याकथयत् यूयं स्वपरम्परागतवाक्यस्य रक्षार्थं स्पष्टरूपेण ईश्वराज्ञां लोपयथ। 10 यतो मूसाद्वारा प्रोक्तमस्ति स्वपितरौ सम्मन्यध्यं यस्तु मातरं पितरं वा दुव्वक्यं वक्ति स नितान्तं हन्यतां। 11 किन्तु मदीयेन येन द्रव्येण तोपकारोभवत् तत् कर्बाणमथर्दु ईश्वराय निवेदितम् इदं वाक्यं यदि कीपि पितरं मातरं वा वक्ति 12 तर्हि यूयं मातुः पितु वौपकारां कर्त्ता तं वारयथ। 13 इत्थं स्वप्रचारितपरम्परागतवाक्येन यूयम् ईश्वराज्ञां मुद्धा विधद्वचे, ईदृशान्यन्यान्येकानि कर्माणि कुरुध्वे। 14 अथ स लोकानाहूय भाबाये यूयं सर्वे मद्माक्यं शृणुतु बुध्यव्यञ्च। 15 बाह्यादन्तरं प्रविश्य नरममेध्यं कर्त्ता शक्नोति ईदृशं किमपि वस्तु नास्ति, वरम् अन्तराद् बहिर्गतं यद्यस्तु तन्मनुजम् अमेध्यं करोति। 16 यस्य श्रौते श्रोत्रे सः स शृणोतु। 17 ततः स लोकान् दित्या गृहमध्यं प्रविष्टस्तदा शिष्यास्तदृशान्तवाक्यार्थं पञ्चच्छुः। 18 तस्मात् स तान् जगाद् यूयमपि किमेताद्गाबोधाः? किमपि द्रव्यं बाह्यादन्तरं प्रविश्य नरममेध्यं कर्त्ता न शक्नोति कथामिमां किं न बुध्यव्यञ्च? 19 ततः तदन्तरं प्रविशति किन्तु कुशिमध्यं प्रविशति शेषे सर्वे भुक्तवस्तुग्राहिणि बहिर्देशे निर्वाति। 20 अपरमयवादीदूयन्नरन्निरेति तदेव नरममेध्यं करोति। 21 यतोऽन्तराद् अर्थान् मानवानां मनोभ्यः कुचिन्ता परस्त्रीवेशयगमनं 22 नरवधीश्चर्यै लोभो दुष्टात्रा प्रवज्ञना कामुकता कुदृष्टिरीथरमिन्दा गव्यस्तम इत्यादीनि निर्विच्छिन्ति। 23 एतानि सर्वाणि दुरितान्यन्तरादेत्य नरममेध्यं कुव्वन्ति। 24 अथ स उत्थाय तत्स्थानात् सोरसीदोन्युप्रदेशं जगाम तत्र किमपि निवेशं प्रविश्य सर्वज्ञरातः स्थातुं मतिज्ञक्रो किन्तु गुप्तः स्थातुं न शशाक। 25 यतः सुफैनिकिदेशीयानीवोद्ग्रवसित्रायाः कन्या भूतप्रस्तासीति। सा स्त्री तद्वार्ता प्राप्य तत्समीपमागत्य तच्चरणयोः पतित्वा 26 स्वक्यातो भूतं निराकर्त्ता तस्मिन् विनयं कृतवती। 27 किन्तु यीशुस्तामवदत् प्रथमं बालकास्तपृथ्यन्तु यतो बालकानां खाद्यं गृहीत्वा कुकुकुभ्यो निक्षेपोऽनुवित्तिः। 28 तदा सा स्त्री तमवादीत् भोः प्रभो तत् सर्वं तथापि मज्जाधःस्थाः कुकुकुरा बालानां तरपतितानि खाद्यखण्डानि खादन्ति। 29 ततः सोऽकथयद् एतत्कथाहेतोः सकुशला याहि तव कन्यां त्यक्त्वा भूतो गतः। 30 अथ सा स्त्री गृहं गत्वा कन्या भूतत्यक्तां शय्यास्थितां दर्दश। 31 पुनश्च स सोरसीदोन्युप्रदेशत् प्रस्थाय दिक्पालिदेशस्य प्रान्तरभागेन गालीजलधेः समीपं गतवान्। 32 तदा लोकैकं बधिरं कद्वद्वच नं तनिकटमानीय तस्य गात्रे हस्तमर्पयितु विनयः कृतः। 33 ततो यीशु लोकारण्यात् तं निर्जनमानीय तस्य कर्णयोद्यग्नीति दृदी निश्चिवं दत्त्वा च तजिज्ञां पप्सर्ष। 34 अनन्तरं स्वर्ण निरीक्ष्य दीर्घं निश्चस्य तमवदत् इततक्तः अर्थान् मुक्ती भूयात। 35 ततस्तक्षणं तस्य कर्णो मुक्तौ जिह्वायाश्च जाड्यापगमात् स सुस्पष्टवाक्यमकथयत। 36 अथ स तान् वाढामित्यादिदेशे यूयमिमां कथां कस्मैचैदिपि मा कथयत, अन्तु न्ययेद्यत् ते तति बहुल्येन प्राचारयनः 37 तेऽतिचमत्कृत्य परस्परं कथयामासुः स बधिराय श्रवणशक्तिं मूकाय च कथनशक्तिं दत्त्वा सर्वं कर्मोत्तमरूपेण चकार।

8 तदा तस्मीपं बहवो लोका आयाता अतस्तेषां भोज्यद्रव्याभावाद् यीशुः शिष्यानाहूय जगाद्, 1 लोकिनिवहे मम कपा जायते ते दिनत्रयं मया सार्दुं सन्ति तेषां भोज्यं किमपि नास्ति। 3 तेषां मध्येऽनेके दूराद् आगताः, अभुक्षेषु तेषु मया स्वगृहमभिप्रहितेषु ते पथि क्लमिष्यन्ति। 4 शिष्या अवादिषु, एतावतो लोकान् तपर्यितुम् अत्र प्रत्तरे पूपान् प्राप्तुं केन शक्यते? 5 ततः स तान् पञ्चच्छु युज्ञाकं कृति पूपाः सन्ति? तेऽकथयन् सप्त। 6 ततः स ताल्लोकान् भूषि समुवेष्यम् आदिश्य तान् सप्त पूपान् धृत्वा ईश्वरगुणान् अनुकीर्त्यामास, भंक्त्वा परिवेषयितु शिष्यान् प्रति ददौ, ततस्ते लोकेभ्यः परिवेषयामासुः। 7 तथा तेषां समीपे ये क्षुद्रमत्यादया आसन् तानप्यादय ईश्वरगुणान् संकीर्त्य परिवेषयितुम् आदिष्टवान्। 8 ततो लोका भुक्त्वा तृप्तिं गता अवशिष्याद्यैः पूर्णाः सप्तदल्लकां गृहीताश्च। 9 एते भोक्ताः प्रायश्चतुः सहस्रपुरुषा आसन् तः ते स तान् विसर्सज्ज। 10 अथ स शिष्यः सह नावमारुह्य दल्मानूथासीमामागतः। 11 ततः परं फिरुशिन आगत्य तेन सह विवदमानास्तस्य परीक्षार्थम् आकाशीयचिह्नं द्रव्यं याचितवन्तः। 12

तदा सोऽन्तर्दीर्घं निश्चस्याकथयत्, एते विद्यमाननारा: कुतश्चिन्हं मृगयन्ते? युष्मानहं यथार्थं ब्रवीमि लोकानेतान् किमपि चिह्नं न दर्शयिष्यते। 13 अथ तान् हित्या पुन नार्वम् आरुद्धा पारमगात्। 14 एतर्हि श्छैः पूषेषु विस्मृतेषु नावि तेषां सन्निध्ये पूष एकावस्थितः। 15 तदानीं योशुस्तान् आदिष्वान् फिरुशिणं होरेदश्च किंव ग्राप्ति सतर्कः: सावधानाश्च भवत्। 16 ततस्तेऽन्योन्यं विवेचनं कर्तुम् अरेभिरे, अस्मार्कं सन्निध्ये पूषो नासीति हेतोरिदं कथयति। 17 तद् बुद्ध्वा योशुस्तेभ्योऽकथयत् युष्माकं स्थाने पूषाभावात् कुत इदं वितर्कयथ? यूयं किमपाणि किमपि न जानीथ? बोद्धुच्च न शक्नुथ? यावदय किं युष्माकं मनासि कठिनानि सन्ति? 18 सत्यु नेत्रेषु किं न पश्यथ? सत्यु कर्णेषु किं न शृणुथ? न स्पर्शथ? 19 यदाहृ पञ्चपूषान् पञ्चसहस्राणां पुरुषाणां मध्ये भंक्त्वा दत्तवान् तदानीं यूयम् अवशिष्टपूषैः पूषान् कति डल्लकान् गृहीतवन्तः? तेऽकथयन् द्वादशडल्लकान्। 20 अपरञ्च यदा चतुःसहस्राणां पुरुषाणां मध्ये पूषान् भंक्त्वादादां तदा यूयम् अतिरिक्तपूषानां कति डल्लकान् गृहीतवन्तः? ते कथयमासुः सप्तडल्लकान्। 21 तदा स कथितवान् तर्हि यूयम् अधुनापि कुतो बोद्धुच्च न शक्नुथ? 22 अनन्तरं तस्मिन् बैत्सैदानगरे प्राप्ते लोका अन्धमेकं नरं तत्समीपमानीयं तं स्प्राप्तं तं प्रार्थयाज्ञक्रिरे। 23 तदा तस्यान्धस्य करी गृहीत्वा नगराद् बहिर्देशं तं नीतवान्; तनेत्रे निष्ठीवं दत्त्वा तद्वात्रे हस्तावपीत्यता तं प्रप्रच्छ, किमपि पश्यसि? 24 स नेत्रे उम्मील्य जगाद्, वृक्षवत् मनुजान् गच्छते निरीक्षे। 25 ततो यीशुः पुनस्तस्य नयनयो हस्तावपीत्यता तस्य नेत्रे उम्मील्यामास; तस्मात् स स्वस्थो भूत्वा स्पष्टरूपं सर्वलोकान् ददर्श। 26 ततः परं त्वं ग्रामं मा गच्छ ग्रामस्थं कमपि च किमप्यनुकृत्वा निजगृहं याहीत्यादिश्य यीशुस्तं निजगृहं प्रहितवान्। 27 अनन्तरं श्छैः सहितो यीशुः कैसरीयाफिलिप्पिरुपुं जगाम, पथि गच्छन् तानपृच्छत् कोऽहम् अत्र लोकाः किं वदन्ति? 28 ते प्रत्यूः त्वां योहनं मज्जकं वदन्ति किन्तु केपि केपि एलियं वदन्ति; अपरे केपि केपि भविष्यद्वादिनाम् एको जन इति वदन्ति। 29 अथ स तानपृच्छत् किन्तु कोहम्? इत्यत्र यूयं किं वदथ? तदा पितरः प्रत्यवदत् भवान् अभिषिक्तस्त्राता। 30 ततः स तान् गाढामादिशद् यूयं मम कथा कर्मचिदपि मा कथयत। 31 मनुष्यपुत्रेणावश्यं बहवो यानाना भोक्त्वाः प्राचीनलोकैः प्रधानयाजकैरथापकेश्वरं स निन्दितः सन् धातयिष्यते तृतीयदिने उत्थास्यति च, यीशुः शिष्यानुप्रेष्टुमारञ्च कथयमिमां स्पष्टमावश्य। 32 तस्मात् पितरस्तस्य हस्ती धृत्वा तं तज्जितवान्। 33 किन्तु स मुखं परावर्त्य शिष्यगणं निरीक्ष्य पितरं तज्जितवादीद् दूरीभव विच्छकारिन् ईश्वरीयकार्यादपि मनुष्यकार्यं तुभ्यं रोचततां। 34 अथ स लोकान् शिष्यान्श्वाहूय जगाद् यः कश्चिन् मामनुगन्तुम् इच्छति स आत्मानं दास्यतु, स्वकृशं गृहीत्वा मत्पश्चाद् आयातु। 35 यतो यः कश्चित् स्वप्राणं रक्षित्वमिच्छति स तं हारयिष्यति, किन्तु यः कश्चिन् मदर्थं सुसंवादार्थं यापाणं हारयति स तं रक्षिष्यति। 36 अपरञ्च मनुजः सर्वं जगत् प्राप्य यदि स्वप्राणं हारयति तर्हि तस्य को लाभः? 37 नरः स्वप्राणविनिमयन किं दातुं शक्नोति? 38 एतेषां व्यभिचारिणां पापिनाज्व लोकानां साक्षाद् यदि केपि मां मक्त्वाच्च लज्जास्पदं जानाति तर्हि मनुजपुत्रो यदा धर्मदौतैः सह पितुः प्रभावेणागमिष्यति तदा सोपि तं लज्जास्पदं जास्यति।

9 अथ स तानवादीत् युष्मभ्यमहं यथार्थं कथयामि, ईश्वराच्च पराक्रमेणोपस्थितं न दृष्ट्वा मृत्युं नासविदिष्यन्ते, अत्र दण्डायमानानां मध्येष्यि तादृशा लोकाः सन्ति। 2 अथ पङ्किनीभ्यः परं यीशुः पितरं याकूबं योहनञ्च गृहीत्वा गिरेस्त्वस्य निर्जनस्थानं गत्वा तेषां प्रत्यक्षे मूर्त्यन्तरं दधार। 3 ततस्तस्य परिथेयम् इदृशम् उज्ज्वलाहिमपाणिङ्गरं जातं यद् जग्नाति कोपि रजको न तादृक् पाणिङ्गरं कर्त्ता शक्नोति। 4 अपरञ्च एलियो मूसाश्च तेष्यो दर्शनं दत्त्वा योशुना सह कथनं कर्तुमोभाते। 5 तदा पितरो योशुमावदीत् हे गुरोऽस्माकमत्र स्थितिरुत्तमा, ततएव वर्यं त्वत्कृते एकां मूसाकृते एकाम् एलियकृते वैकां, एतास्तिसः कुटी निर्मामा। 6 किन्तु स युदुक्वान् तत् स्वयं न बुधे ततः सर्वं बिभ्याज्ञकृः। 7 एतर्हि पर्योदस्तान् छादयामास, ममयां

प्रियः पुत्रः कथासु तस्य मनासि निवेशयते न भोवाणी तन्मेयान्निर्ययो। 8 अथ हठाते चतुर्दिशो दृष्ट्वा यीशुं विना स्वैः सहितं कमपि न ददृशुः। 9 ततः परं गिरेवरोहणकाले स तान् गाढम् दूत्यादिदेशं यावन्नरसूनोः श्मशानादुत्थाने न भवति, तावत् दर्शनस्यास्य वार्ता युष्माभिः कर्मचिदपि न वक्तव्या। 10 तदा श्मशानादुत्थानस्य कोभिप्राप्य इति विचार्यते तद्वाक्यं स्वेषु गोपायाज्ञक्रिरे। 11 अथ ते यीशुं पप्रच्छुः प्रथमत एलियेनागत्वम् इति वाक्यं कुत उपाध्याया आहुः? 12 तदा स प्रत्युवाच, एलियः प्रथममेत्य सर्वकार्याणि साधयिष्यति; नरपुत्रे च लिपि यथास्ते तथैव सोपि बहुदुःखं प्राप्यावसास्यते। 13 किन्त्वं युष्मान् वदामि, एलियार्थं लिपि यथास्ते तथैव स एत्य ययो, लोकाः स्वेच्छानुरूपं तमभिव्यवहरन्ति स्म। 14 अनन्तरं स शिष्यसमीपेत्य तेषां चतुःपार्श्वे तैः सह बहुजानान् विवदमानान् अध्यापकांश्च दृष्ट्वान्; 15 किन्तु सर्वलोकास्तं दृष्ट्वैव चमत्कृत्य तदासनं धावन्तस्तं प्रणेमुः। 16 तदा यीशुरध्यापकनप्राक्षीर्द एतैः सह यूयं किं विवदध्ये? 17 ततो लोकानां कथिदेते; प्रत्यवादीत् हे गुरो मम सुन् मूकं भूतधृतच्च भवदासन्नम् आनयं। 18 यदासौ भूतस्तमाक्रमते तदैव पातसति तथा से फेणायते, दर्तैन्तान् धर्षति क्षीणो भवति च; ततो हेतोस्तं भूतं त्वाजियतुं भवच्छिष्यान् निवेदितवान् किन्तु ते न शेषुः। 19 तदा स तमवादीत्, रे अविश्वासिनः सन्ताना युष्माभिः सह कति कालानहं स्थास्यामि? अपरान् कृति कालान् वा वा आचारान् सहिष्येत? तं मदासन्नामानयत। 20 ततस्तस्मिन्निंशि स आनीयत किन्तु तं दृष्ट्वैव भूतो बालकं धृतवान्; स च भूमौ पतित्वा फेणायमानो लुलोठ। 21 तदा स तपितरं पप्रच्छ, अस्येदूर्धी दशा कति दिनानि भूता? ततः सोवादीत् बाल्यकालात्। 22 भूतोयं तं नशयितुं बहुवारान् वहौ जले च न्यक्षिप्त किन्तु यदि भवन किमपि कर्त्ता शक्नोति तर्हि दयां कृत्वास्यान् उपकरोते। 23 तदा यीशुत्मवदत् यदि प्रत्येतु शक्नोति तर्हि प्रत्ययिने जनाय सर्वं साध्यम्। 24 ततस्तत्क्षणं तद्वालकस्य पिता प्रोच्चे रूपन् साश्रैत्रेप्रः प्रोवाच, प्रभो प्रत्येमि ममाप्रत्ययं प्रतिकुरु। 25 अथ यीशु लौकसङ्गिधं धावित्वायान्तं दृष्ट्वा तमपूत्तभूतं तज्जितवां जगाद्, रे बधिर मूकं भूत त्वमेत्प्रसाद् बहिर्भव पुनः कदापि माश्रयैनं त्वामहम् इत्यादिशामि। 26 तदा स भूतश्चीशां बृक्ता तमापीडय बहिर्जाम, ततो बालको मृतकल्पो बभूव तस्मादयं मृत्युनके कथयामासुः। 27 किन्तु कर्तं धृत्वा यीशुनोत्तेपितः स उत्तस्थै। 28 अथ यीशौ गृहं प्रविष्टे शिष्या गुप्तं तं पप्रच्छुः, वयमेन भूतं त्याजियतुं कुतो न शक्ताः? 29 स उवाच, प्राध्योपावासी विना केनाप्यन्येन कर्मणा भूतमीदृशं त्याजियतुं न शक्यं। 30 अनन्तरं स तत्स्थानादित्वा गालीत्मध्येन ययौ, किन्तु तत् कोपि जानीयादिति स नैच्छत्। 31 अपरञ्च स शिष्यानुपदिशन बधाषे, नरपुत्रो नरहस्तेषु समपीयिष्यते ते च तं हनिष्यन्ति तैस्तस्मिन् हते तृतीयदिने से उत्थास्यतीति। 32 किन्तु तत्कथां ते नाबुध्यन्त प्रछुच्च विष्यः। 33 अथ यीशुः कर्मन्धाप्युपरुमागत्य मध्येष्यैहृज्येत्य तानपृच्छद् वर्तमध्ये यूयमन्योन्यं किं विवदध्ये स्म? 34 किन्तु ते निरुत्तरास्तस्थु वर्तमातेषां को मुख्य इति वत्तमनि तेऽन्योन्यं व्यवदन्त। 35 ततः स उपविश्य द्वादशशिष्यान् आहूय बधाषे यः कश्चित् मुखो भवितुमिछित्वा स सर्वेष्यो गौणः सर्वेषां सेवकश्च भवतु। 36 तदा स बालकमेकं गृहीत्वा तानवादात् 37 यः कश्चिन्मातिथ्यं करोति स ममातिथ्यं करोति; यः कश्चिन्मातिथ्यं करोति स केवलम् ममातिथ्यं करोति तन मत्प्रेक्षस्याप्यातिथ्यं करोति। 38 अथ योहन् तम्भ्रवीत् हे गुरो, अस्माकमनुगामिनम् एकं त्वानामा भूतान् त्याजयन्तं वर्यं दृष्ट्वन्तः, अस्माकमप्शाद्रामित्वाच्च तं न्यथेषाम। 39 किन्तु यीशुवदत् तं मा निषेधत्, यतो यः कश्चिन् मनामा वित्रं कर्म करोति स सहस्रा मां निन्दितुं न शक्नोति। 40 तथा यः कश्चिद् युष्माकं विषक्षतां न करोति स युष्माकमेव सपक्षः। 41 यः कश्चिद् युष्मान् खोषिष्यान् ज्ञात्वा मन्नामा कंसैकेन पानीयं पातुं ददिति, युष्मानहं यथार्थं वच्च, स फलेन वज्चितो न भविष्यति। 42 किन्तु यदि कश्चिन् मयि विश्वासिनामेषां क्षुद्रप्रणिनाम् एकस्यापि विष्णुं जनयति, तर्हि तस्यैतकर्म कराणात् कण्ठबद्धपैषणीकस्य तस्य सागरागाथजल मज्जनं भद्रं। 43 अतः स्वकरो यदि त्वां बाधते तर्हि

तं छिन्थि; (Geenna g1067) 44 यस्मात् यत्र कीटा न प्रियन्ते वहिश्च न निवृत्ति, तस्मिन् अनिवृणाणनलनरके करद्वयवस्तव गमनात् करहीनस्य स्वर्गप्रवेशस्तव क्षेमं। 45 यदि तव पादो विघ्नं जनयति तर्हि तं छिन्थि, (Geenna g1067) 46 यतो यत्र कीटा न प्रियन्ते वहिश्च न निवृत्ति, तस्मिन् उनिवृणाणवहौ नरके द्विप्रादवतस्तव निक्षेपात् पादहीनस्य स्वर्गप्रवेशस्तव क्षेमं। 47 स्वनेत्रं यदि त्वां बाधते तर्हि तदप्युताट्य, यतो यत्र कीटा न प्रियन्ते वहिश्च न निवृत्ति, (Geenna g1067) 48 तस्मिन् उनिवृणाणवहौ नरके द्विप्रादवतस्तव इश्वरराज्ये प्रवेशस्तव क्षेमं। 49 यथा सर्वो बलि लर्वाक्तः क्रियते तथा सर्वो जनो वहिरूपेण लर्वाक्तः कारिष्यते। 50 लवणं भ्रंडि किन्तु यदि लवणे स्वादुता न तिष्ठति, तर्हि कथम् आस्वाद्युक्तं करिष्यथ? यूयं लवणयुक्ता भवत परस्परं प्रेम कुरुत।

10 अनन्तरं स तत्स्थानात् प्रस्थाय यर्हनन्याः पारे यिहूदाप्रेदेश उपस्थितवान्, तत्र तदनिके लोकानां समागमे जाते स निजीर्त्यनुसारेण पुनस्तान् उपर्दिदेश। 2 तदा फिशेनस्तस्मीपम् एत्य तं परिक्षितुं प्रप्रच्छः स्वजाया मनुजानां त्यज्या न वेति? 3 ततः स प्रत्यवादीत्, अत्र कार्ये मूसा युधान् प्रति किमाज्ञापयत? 4 त ऊचुः त्यागपत्रं लेखिन्तुं स्वपर्णीं त्यकृत्वं मूसाऽनुभयते। 5 तदा यीशुः प्रत्युवाच, युष्माकं मनसा काठिन्यादेतो मूसा निदेशमिमम् अलिखत्। 6 किन्तु सृष्टेरादै इश्वरो नरान् पुंस्पेण स्त्रीरूपेण च सर्वज। 7 "ततः कारणात् पुमान् पितृं मातरज्ज्व त्यक्त्वा स्वजायायाम् आसक्तो भविष्यति, 8 तौ द्वाव् एकाङ्गौ भविष्यतः!" तस्मात् तत्कालमारभ्य तो न द्वाव् एकाङ्गौ। 9 अतः कारणाद् इश्वरो यदयोजयत् कोपि नरस्तन्न वियेजयेत्। 10 अथ यीशु मूर्हं प्रविष्टस्तदा शिष्याः पुनस्तन्तकथां तं प्रप्रच्छुः। 11 ततः सोवदत् कश्चिद् यदि स्वभाव्यां त्यक्तवान्याम् उद्धहति तर्हि स स्वभाव्यायाः प्रातिकूल्येन व्यभिचारी भवति। 12 काचिन्नारा यदि स्वपतिं हिवान्यपुंसा विवाहिता भवति तर्हि सापि व्यभिचारीणी भवति। 13 अथ स यथा शिशून् स्पृशेत्, तर्दधं लोकैस्तदनिकं शिशव आनीयन्त, किन्तु शिष्यास्तानानीततस्तर्यामासुः। 14 यीशुस्तद दृश्वा कुध्यन् जगाद्, मनिकट्टम् आगान्तुं शिशून् मा वारयत, यत एतादृशा इश्वरराज्याधिकारिणः। 15 युपानां हं यथार्थं विद्य, यः कश्चित् शिशुरुद्भूता राज्यमीश्वरस्य न गृहीत्यात् स कदपि तद्राज्यं प्रवेषुं न शक्नोति। 16 अनन्तरं स शिशूनुइके निधाय तेषां गत्रोहु हस्तौ दत्त्वाशिं बभाषे। 17 अथ स वर्त्मना याति, एतर्हि जन एको धावन् आगात्य तस्मम्मुखे जननी पातयित्वा पृथग्वान् भोः परम्पुरो, अनन्तायुः प्राप्तये मया किं कर्त्तव्यं? (aiōnios g166) 18 तदा यीशुस्वाच, मां परमं कुतो वदसि? विनेश्वरं कोपि परमो न भवति। 19 परस्त्रीं नाभिगच्छः; नरं मा धातय; स्तेयं मा कुरु; मृषासाक्ष्यं मा देहि, हिसाज्व मा कुरु; पितरो सम्मन्यस्व; निदेशा एते त्वया ज्ञातः। 20 ततस्तन प्रत्युक्तं, हे गुरो बाल्यकालादहं स्वविनान् आचारामि। 21 तदा यीशुस्तं विलोक्य स्नेहेन बभाषे, तैवकस्याभाव आस्ते; त्वं गत्वा सर्वस्वं विक्रीय दरिद्रेभ्यो विश्राणय, ततः स्वर्गे धनं प्राप्त्यसि; ततः परम एत्य कुशं वहन मदनुवर्त्ती भवति। 22 किन्तु तस्य बहुसम्पद्विद्यमानतावृत् स इमां कथामाकर्पणं विष्णो दुःखितश्च सन् जगाम। 23 अथ यीशुश्रुतिदिशो निरीक्ष्य शिष्यान् अवादीत्, धनिलोकानाम् इश्वरराज्यप्रवेशः कीदृग् दुष्करः। 24 तस्य कथातः शिष्याश्वस्यकृुः, किन्तु स पुनरवदत्, हे बालका ये धने विश्वसनित तेषाम् इश्वरराज्यप्रवेशः कीदृग् दुष्करः। 25 इश्वरराज्ये धनिनां प्रवेशात् सूचिरन्धेण महाङ्गस्य गमनागमनं सुकरं। 26 तदा शिष्या अतीव विस्मितः परस्परं प्रोचुः, तर्हि कः परित्राणं प्राप्तुं शक्नोति? 27 ततो यीशुस्तान् विलोक्य बभाषे, तन् नरस्यासाध्यं किन्तु नेश्वरस्य, यतो हेतोरीश्वरस्य सर्वं साध्यम्। 28 तदा पितर उवाच, पश्य वय सर्वं परित्यज्य भवतोनुगमिनो जाता। 29 ततो यीशुः प्रत्यवदत्, युष्मानहं यथार्थं वदामि, मर्दयं सुसवादार्थं वा यो जनः सदनं भ्रातं भगिनीं पितरं मातरं जायां सन्तानान् भूमि वा त्यक्त्वा 30 गृहभ्रातुभगिनीपितृमातृपतीलीसन्तानभूमीनामिह शतगुणान् प्रेत्यानन्तायुक्तं न प्राप्नोति तादृशः कोपि नास्ति। (aiōn g165, aiōnios g166) 31 किन्त्वग्रीया

अनेके लोकाः शेषाः, शेषीया अनेके लोकाश्वाग्रा भविष्यति। 32 अथ यिहूदालम्यानकाले यीशुस्तेषाम् अग्रगामी बभूव, तस्मात्ते चित्रं ज्ञात्वा पश्चाद्विमिनो भूत्वा विभ्युः। तदा स पुन द्वादशशीष्यान् गृहीत्वा स्वीयं यद्यद् घटिष्यते ततते भेष्यः कथयितुं प्रारभेः; 33 पश्यत वयं यिहूदालम्युरं यामः, तत्र मनुष्यपुत्रः प्रधानयाजकानाम् उपाध्यायानाज्व करेषु समपरिष्यत्यते; ते च वर्धदण्डाङ्गां दापयित्वा परदेशीयानां करेषु तं समपरिष्यन्ति। 34 ते तमुपहस्य कथाया प्राह्यत तदपुष्पि निष्ठीप्य तं हनिष्यन्ति, ततः स तृतीयदिने प्रोत्याप्यति। 35 ततः सिवेदः पुत्रो याकूब्योहनौ तदनिकम् एत्य प्रोचतुः, हे गुरो यद् आवाभ्यां याचिष्यते तदस्तदर्थं भवान् करेतु निवेदनमिदामावयोः। 36 ततः स कथितवान् युवां किमिच्छायः? किं मया युष्मदर्थं करारीयं? 37 तदा ती प्रोचतुः, आवायोरेक दक्षिणापार्श्वं वामपाश्वं चैकं तवैश्वर्यपदे समुपवेष्युः आज्ञापय। 38 किन्तु यीशुः प्रत्युवाच युवामज्ञात्वेदं प्रारथियेथे, येन कंसेनाहं पास्यामि तेन युवाभ्यां किं पातुं शक्षयेत? यस्मिन् मज्जेनाहं मज्जिष्यते तम्भज्जेने मज्जियितुं किं युवाभ्यां शक्षयेत? तौ प्रत्यूचूतः शक्षयते। 39 तदा यीशुरवदत् येन कंसेनाहं पास्यामि तेनावश्यं युवामपि पास्यथ, येन मज्जेनेन चाहं मज्जिष्यते तत्र युवामपि मज्जिष्येथे। 40 किन्तु येषामर्थम् इदं निरुपितं, तान् विहायान्यं कमपि मम दक्षिणापार्श्वं वामपाश्वं वा समुपवेशयितुं मामधिकारो नास्ति। 41 अथान्यदशशिष्या इमां कथां श्रुत्वा याकूब्योहभ्यां चुकुपुः। 42 किन्तु यीशुस्तान् समाधय बभाषे, अन्यदेशीयानां राजात् ये कुवृन्ति ते तेषामेव प्रभुवत् कुवृन्ति, तथा ये महालोकास्ते तेषाम् अधिपतित्वं कुवृन्नीति यूयं जानीथ। 43 किन्तु युष्माकं मध्ये न तथा भविष्यति, युष्माकं मध्ये यः प्राधान्यं वाज्ञति स युष्माकं सेवको भविष्यति, 44 युष्माकं यो महान् भवितुमिच्छति स सर्वेषां किंडकरो भविष्यति। 45 यतो मनुष्यपुत्रः सेव्यो भवितुं नागतः सेवां कर्त्ता तथानेकेषो परित्राणस्य मूल्यस्पव्यापाणं दातुञ्ज्यागतः। 46 अथ ते पिरिहोनामं प्राप्तास्तस्मात् शिष्ये लोकैश्च सह यीशो गमनकाले टीमयस्य पुत्रो बर्टीमयानामा अन्धस्तन्मार्गापार्श्वं भिक्षार्थम् उपविष्टः। 47 स नासरतीयस्य यीशोरागमनवार्ता प्राप्य प्रोचै वर्कुमारेभि, हे यीशो दायूदः सन्तान मां दयस्व। 48 ततोनेके लोका मौनीभवेति तं तज्यामासुः, किन्तु स पुनराधिकमुच्चै जगाद्, हे यीशो दायूदः सन्तान मां दयस्व। 49 तदा यीशुः स्थित्वा तमाहातुं समादिदेश, ततो लोकास्तमन्धमाहूय बभाषिषे, हे नर, स्थिरो भव, उत्तिष्ठ, स त्वामाहूयति। 50 तदा स उत्तरीयवस्त्रं निक्षिष्य प्रोत्थाय यीशोः समीपं गतः। 51 ततो यीशुस्तमवदत् त्वया किं प्रारथिते? तुभ्यमहं किं करिष्यामि? तदा सोन्धस्तमवाच, हे गुरो मदीया दृष्टिभवित्। 52 ततो यीशुस्तमवाच याहि तव विश्वासस्त्वां स्वस्थमकार्षीत्, तस्मात् तत्क्षणं स दृष्टि प्राप्य पथा यीशोः पश्चाद् यौय।

11 अनन्तरं तेषु यिहूदालमः समीपस्थयो वैक्फगीवैथीयपुरुषोत्तिकस्थं जैतुनामाद्विमागतेषु यीशुः प्रेषणकाले द्वौ शिष्याविदं वाक्यं जगाद्, 2 युवाममुं सम्मुखस्थं ग्रामं यात, तत्र प्रविश्य यो नन् नावहत् तं गर्भभाशावकं द्रिष्यस्तर्थं मोचयित्वानयतं। 3 किन्तु युवां कर्म्मदं कुतः कुरुस्थः? कथामिमां यदि कोपि पृच्छति तर्हि प्रभोरत्र प्रयोजनमस्तीति कथिते स शीघ्रं तमत्र प्रेषयिष्यति। 4 ततस्तौ गत्वा द्विमापमिलने कस्यचिद् द्वारस्य पार्श्वं तं गर्भभाशावकं प्राप्य मोचयतः, 5 एतर्हि तत्रोपस्थितलोकानां कथिद् अपृच्छत्, गर्भभाशीर्वं कुतो मोचयथः? 6 तदा यीशोराज्ञानुसारेण तेभ्यः प्रत्युदिते तत्क्षणं तमादातुं तेऽनुज्जुः। 7 अथ तां यीशोः सन्निधं गर्भभाशिम् अनीय तदुपरि स्वस्त्राणि पातयामासु; ततः स तदुपरि समुपविष्टः। 8 तदानेके पथि स्ववासांसि पातयामासु; परेश्व तस्त्राखारिष्ठतवा मार्गं विकीर्णाः। 9 अपरञ्च यिहूदामिनोउग्रामिनश्च सर्वें जना उःःस्वेण वर्कुमारेभिरे, जय जय यः परमेश्वरस्य नामागच्छति स धन्य इति। 10 तथासमाकं पूर्वपूरुषस्य दायूदी यद्याज्ञं परमेश्वरनामायाति ततपि धन्यं, सर्वस्मादुच्छाये सर्वं ईश्वरस्य जयो भवेत्। 11 इत्थं यीशु यिहूदालमि मन्दिरं प्रविश्य चतुर्दिक्स्थानि सर्वाणि वस्त्रौनि दृश्वान्; अथ सायंकाल उपस्थिते द्वादशशीष्यसहितो बैथनियं जगाम। 12 अपरेहनि बैथनियाद् आगमनसमये क्षुधार्तो बभूव। 13 ततो दूरे

सप्त्रमुद्भवपादं विलोक्य तत्र किञ्चित् फलं प्राप्तुं तस्य सन्निकृष्टं यौ, तदानीं फलपातनस्य समयो नागच्छति। ततस्त्रोपस्थितः पत्राणि विना किमप्यपरं न प्राप्य स कथितवान्, 14 अद्यार्थ्य कौपि मानवस्त्वतः: फलं न भुज्जीत; इमां कथां तस्य शिष्याः शुश्रुतः। (aiōn g165) 15 तदनन्तरं तेषु यिष्णुशालमायाते युग्मं मन्दिरं गत्वा तत्रस्थानां बणिंजां मुद्रासनानि पारावतिकेतुणाम् आसनानि च न्यूज्याज्वकार सर्वान् क्रेत्रृं विक्रेत्रं श्व बहिश्वकार। 16 अपरं मन्दिरमधेन किमपि पात्रं वोङुं सर्वज्ञं निवारयामात्। 17 लोकानुपदिशन् जगाद्, मम गृहं सर्वज्ञातीयानां प्रार्थनागृहम् इति नामा प्रथितं भविष्यति एतत् कि शास्त्रे लिखितं नास्ति? किन्तु यूयं तदेव चोराणां गहरं कुरुथ। 18 इमां वार्णीं श्रुताध्यापकाः प्रधनयाजकाश्र तं यथा नाशयितु शक्नुवित तथोपायं मृग्यामासुः, किन्तु तस्योपदेशात् सर्वं लोका विस्मयं गता अतस्ते तस्माद् विश्युः। 19 अथ सायंसमय उपस्थिते यीशुर्गराद् बहिर्व्राजा। 20 अनन्तरं प्रातःकाले ते तेन मार्गेण गच्छन्तस्तमुद्भवरमहीरं समूलं शुष्कं ददृशुः। 21 ततः पितरः पूर्ववाक्यं स्मरन् यीशुं भवामां, हे गुरो पश्यतु य उद्भवितविष्टी भवता शप्तः स शुष्को बभूव। 22 ततो यीशुः प्रत्यवादीत्, यूयमीश्वरे विश्वसित। 23 युष्मानहं व्यथार्थ वदामि कोपि यद्येतदिर्व वदति, त्वमुत्थाय गत्वा जलधौ पत, प्रोक्तमिदं वाक्यमवश्यं घटिष्यते, मनसा किमपि न सन्दिह्य चेदिदं विश्वसेत् तर्हि तस्य वाक्यानुसारेण तद् घटिष्यते। 24 अतो हेतोरहं युष्मान वच्यम्, प्रार्थनाकाले यद्याकाक्षिष्यथे तत्तदवश्यं प्राप्यथ, इत्थं विश्वसित, ततः प्राप्यथ। 25 अपरञ्ज्य युष्मान् प्रार्थयितुं समुत्थितेषु यदि कोपि युष्माकम् अपराधी तिष्ठति, तर्हि तं क्षमव्यं, तथा कृते युष्माकं स्वरास्थः पितापि युष्माकमागांमि क्षमिष्यते। 26 किन्तु यदि न क्षमव्ये तर्हि वः स्वरास्थः पितापि युष्माकमागांसि न क्षमिष्यते। 27 अनन्तरं ते पुन यिष्णुशालम् प्रविविशुः, यीशु यदा मध्येमन्दिरम् इत्तस्तो गच्छति, तदार्णी प्रधानयाजका उपाध्यायाः प्राज्ञश्च तदनिकमेत्य कथामिमा पप्रच्छुः, 28 त्वं केनादेशेन कर्माण्येतानि करेषि? तथैतानि कर्माणि कर्ता केनादिष्टोसि? 29 ततो यीशुः प्रतिगदितवान् अहमपि युष्मान् एककथां पृच्छामि, यदि यूयं तस्य उत्तरं कुरुथ, तर्हि क्याज्ञाहं कर्माण्येतानि करोमि तद् युष्मायन् कथयिष्यामि। 30 योहोनो मज्जनम् ईश्वरात् जातं किं मानवात्? तम्हान् कथयत। 31 ते परस्परं विवेकुं प्रारेष्विरे, तद् ईश्वराद् बभूवेति चेद् वदामस्तर्हि कुत्स्तं न प्रत्येत? कथमेतां कथयिष्यति। 32 मानवाद् अभवदिति चेद् वदामस्तर्हि लोकभ्यो भयमस्ति यतो हेतोः सर्वं योहनं सत्यं भविष्यद्वदिनेन मन्यन्ते। 33 अतएव ते यीशुं प्रत्यवादिषु वर्यं तद् वर्कुं न शक्नुमः। यीशुरुवाच, तर्हि येनादेशेन कर्माण्येतानि करोमि, अहमपि युष्मभ्यं तन कथयिष्यामि।

12 अनन्तरं यीशु दृष्टान्तेन तेभ्यः कथयितुमरेभे, कथिदेको द्राक्षाक्षेत्रं

विधाय तच्युर्दिक्षु वारणीं कृत्वा तन्मध्य द्राक्षपेणषुकुण्डम् अखन्त्, तथा तस्य गडमपि निर्मितवान् ततस्तरक्षेत्रं कृषीवलेषु समर्प्य दूरदेशं जगाम। 2 तदनन्तरं फलकाले कृषीवलेष्यो द्राक्षाक्षेत्रफलानि प्राप्तुं तेषां सविधे भृत्यम् एकं प्राहिणोत्। 3 किन्तु कृषीवलास्तं धूत्वा प्रहृत्य रिक्तहस्तं विस्सज्जुः। 4 ततः स पुनरन्यमेकं भृत्यं प्रब्रह्यामास, किन्तु ते कृषीवलाः पाषाणाघातैस्तस्य शिरो भडकत्वा सापमानं तं व्यसर्जन्। 5 ततः परं सोपरं दासं प्राहिणोत् तदा ते तं जघ्नः, एवम् अनेकां कस्यचित् प्रहारः कस्यचिद् वधश्च तैः कृतः। 6 ततः परं मया स्वपुत्रे प्रहितं ते तमवश्यं सम्मन्यन्ते, इत्युक्त्वावर्शेषे तेषां सन्निधौ निजप्रियम् अद्विर्यीयं पुत्रं प्रेष्यामास। 7 किन्तु कृषीवलाः परस्परं जगदुः, एष उत्तराधिकारी, आगच्छत वयमेन हन्मस्तथा कृते ऽधिकारेण्यं अस्माकं भविष्यति। 8 तदर्थं धूत्वा हृत्वा द्राक्षाक्षेत्राद् बहिः प्रक्षिप्न। 9 अनेनासौ द्राक्षाक्षेत्रपतिः कि करिष्यति? स एत्य तान् कृषीवलान् संहत्य तत्क्षेत्रम् अनेषु कृषीवलेषु समर्पयिष्यति। 10 अपरञ्ज्य, "स्थपतयः करिष्यन्ति ग्रावाणां यन्तु तुच्छकं। प्राधानप्रस्तरः कोणे स एव संभविष्यति। 11 एतत् कर्म परेशस्याद्द्रुतं नो दृष्टिते भवेत्।" इमां शास्त्रायां लिपि यूयं किं नापाठिष्ट? 12 तदानीं स तानुदिश्य तां दृष्टान्तकथां कथितवान्,

त इत्थं बुद्वा तं धर्त्तमुद्यातः, किन्तु लोकेभ्यो बिभ्युः, तदनन्तरं ते तं विहाय वक्रजुः। 13 अपरञ्ज्य ते तस्य वाक्यदोषं धर्त्ता कतिपयान् फिरुशिनो हेरोदीयांश्च लोकान् तदनिकं प्रेषयामासुः। 14 त आगत्य तमवदन्, हे गुरो भवान् तथ्यभाषी कस्यान्यनुरोधं न मन्यते, पक्षपातञ्जय न करोति, यथार्थत ईश्वरीयं मार्गं दर्शयति वयमेतत् प्रजानीमः, कैसराय करो देयो न वां? वयं दास्यामो न वां? 15 किन्तु स तेषां कपटं ज्ञात्वा जगाद्, कुतो मां परीक्षधेऽ एकं मुद्रापादं समानीयं मां दर्शयति। 16 तदा तैरेकस्मिन् मुद्रापादे समानान्ते स तान् प्रपच्छ, अत्र लिखितं नाम मूर्ति वा कस्य? ते प्रत्यचूः, कैसरस्य। 17 तदा यीशुरवदत् तर्हि कैसरस्य द्रव्याणि कैसराय दत्त, ईश्वरस्य द्रव्याणि तु ईश्वरय दत्तः, ततस्ते विस्मयं मेनिर। 18 अथ मृतानामुत्थानं ये न मन्यन्ते ते सिद्धिक्लीनो यीशोः समीपमागत्य तं प्रपच्छुः; 19 हे गुरो कश्चिज्जो यदि निःसन्ततिः सन् भाव्यायां सत्यां प्रियते तर्हि तस्य भ्राता तस्य भाव्यां गृहीत्वा भ्रातु वैशोत्पत्तिं करिष्यति, व्यवस्थामिमां मूसा अस्मान् प्रति व्यलिखत। 20 किन्तु केवित सप्त भ्रातार आसन्, ततस्तेषां ज्ञेष्ठभातात विवद्य निःसन्ततिः सन् अप्रियत। 21 ततो द्वितीयो भ्राता तां स्त्रियमगृहणत् किन्तु सोपि निःसन्ततिः सन् अप्रियत; अथ तृतीयोपि भ्राता तादृशोभवत्। 22 इत्थं सतैव भ्रातरस्ता द्वित्र्यं गृहीत्वा निःसन्तानाः सन्तोषमियन्त, सर्ववेषेषां सापि स्त्री प्रियते स्म। 23 अथ मृतानामुत्थानकाले यदा त उत्थास्यन्ति तदा तेषां कस्य भाव्यां सा भविष्यति? यतस्ते सप्तैव तां व्यवहन्। 24 ततो यीशुः प्रत्युवाच शास्त्रम् ईश्वरशक्तिज्ञ यूयमज्ञात्वा किमभ्राम्यत न? 25 मृतलोकानामुत्थानं सति ते न विवहन्ति वागदत्ता अपि न भवन्ति, किन्तु सर्वार्थायदूतानां सदृशा भवन्ति। 26 पुनश्च "अहम इड्वाहीम ईश्वर इश्वरो याकूबश्वेश्वरः" यामिमां कथां स्तान्मध्ये तिष्ठन् ईश्वरो मूसामवादीत् मृतानामुत्थानार्थे सा कथा मूसालिखिते पुस्तके कि युष्माभि नरापाठिः? 27 ईश्वरो जीवां प्रभुः किन्तु मृतानां प्रभुर्भवति, तस्मादेती यूयं महाभ्रेषणे तिष्ठथ। 28 एतत्हि एकोध्यापक एत्य तेषामित्य विचारं शुश्रावः; यीशुस्तेषां वाक्यस्य सदुत्तरं दत्तवान् इति बुद्वा तं पृथ॒वान् सर्वासाम् आज्ञानां का श्रेष्ठा? ततो यीशुः प्रत्युवाच, 29 "हे इस्सायेल्लोका अवधत्, अस्माकं प्रभुः प्रभेश्वर एक एव, 30 यूयं सर्वन्तःकराणः सर्वाप्राणैः सर्वचितैः सर्वशक्तिभिश्च तस्मिन् प्रभौ परमेश्वरे प्रीव्यधं, इत्याज्ञा श्रेष्ठा। 31 तथा "स्वप्रतिवासिनि स्ववत् प्रेम कुरुव्यं, एषा या द्वितीयाज्ञा सा तादृशीः; एताभ्यां द्वाभ्याम् आज्ञाभ्याम् अन्या काप्याज्ञा श्रेष्ठा नास्ति। 32 तदा सीध्यापकस्तमवदत्, हे गुरो सत्यं भवान् यथार्थ प्रोत्तवान् यत एकस्माद् ईश्वराद् अन्यो द्वितीय ईश्वरो नास्ति; 33 अपरं सर्वान्तःकराणैः सर्वाप्राणैः सर्वचितैः सर्वशक्तिभिश्च ईश्वरे प्रेमकरणं तथा स्वमीपवासिनि स्ववत् प्रेमकरणज्ञ चर्वेभ्यो होमवलिदानादिभ्यः श्रष्टं भवति। 34 ततो यीशुः सुबुद्विवत तस्येदम् उत्तरं श्रुत्वा तं भाषितवान् त्वमीश्वरस्य राज्यान्न दूरोसाः। इतः परं तेन सह कस्यापि वाक्यस्य विचारं कर्त्ता कस्यापि प्रगल्भता न जाता। 35 अनन्तरं मध्येमन्दिरम् उपदिशन् यीशुरिम प्रश्नं चकार, अध्यापका अभिषिक्तं (तारके) कुतो दायूः; सन्तानं वदन्ति? 36 स्वयं दायूः पवित्रस्यात्मन अवेष्वेदेष कथयामास। यथा। "मम प्रभुमिदं वाक्यवदत् परमेश्वरः। तव शत्रूनहं यावत् पादपीठं करोमि न। तावत् कालं मदीये त्वं दक्षपार्श्वं उपाविश।" 37 यदि दायूः तं प्रभूं वदति तर्हि कथं स तस्य सन्तानो भविमुहीति? इतरे लोकास्तरक्तयां श्रुत्वानन्तुः। 38 तदानीं स तानुपादिश्य कथितवान् ये नरा दीर्घपरिदेयानि हृष्टे विषपौ च 39 लोककृतनमस्कारान् भजन्तु विषानानि भोजनकाले प्रधानस्थानानि च काङ्क्षन्ते; 40 विषानान् सर्वस्वं ग्रसित्वा छलाद् दीर्घकालं प्रार्थयन्ते तेष्य उपाध्ययेभ्यः सावधाना भवतः; तेऽधिकतरान् दण्डान् प्राप्यन्ति। 41 तदनन्तरं लोका भाण्डागारे मुद्रा यथा निक्षिपन्ति भाण्डागारस्य सम्मुखे समुपविश्य यीशुस्तदवलुकोः; तदानीं बहवो धनिनस्तस्य मध्ये बहूनि धनानि निरक्षिपन्। 42 पश्चाद् एका दरिद्रा विषावा समाप्त्य द्विपणमूल्यां मुद्रैकां तत्र निरक्षिपत्। 43 तदा यीशुः शिष्यान् आहूय कथितवान् युष्मानं यथार्थं वदामि ये ये भाण्डागारेऽस्मिन धनानि निःक्षिपन्ति स्म तेष्यः सर्वेभ्य इयं विषावा दरिद्राधिकम् निःक्षिपति स्म। 44 यतस्ते प्रभूतधनस्य किञ्चित्

निरक्षिपन् किन्तु दीनेयं स्वदिनयापनयोग्यं किञ्चिदपि न स्थापयित्वा सर्वस्वं निरक्षिपत्।

13 अनन्तरं मन्दिराद बहिर्मनकाले तस्य शिवाणामेकस्तं व्याहृतवान् हे गुरो पश्यतु कीदृशाः पाषाणाः कीटूक् च निधयनं। 2 तदा यीशुस्तम् अवदत् त्वं किमेतद् बहृन्चियनं पश्यसि? अस्यैकपाषाणोपि द्वितीयपाषाणोपि न स्थापयति सर्वं इथःक्षेप्यन्ते। 3 अथ यस्मिन् काले जैतुनिरा मन्दिरस्य सम्मुखे स समुपविष्टस्तस्मिन् काले पितरो याकूब् योहन् आदिन्यश्चैते तं रहसि प्रपञ्चुः; 4 एता घटना: कदा भविष्यन्ति? तथैतत्स्वर्वासां सिद्ध्युपक्रमस्य वा किं चिह्नं? तदस्मभ्यं कथयतु भवान्। 5 ततो यशुस्तान् वक्तुमारेभे, कोपि यथा युष्मान् न भ्रामयति तथात्र यूय् सावधाना भवत। 6 यतः ख्रीष्टोहमिति कथयित्वा मम नामानेके समागत्य लोकानां भ्रमं जनयिष्यन्ति; 7 किन्तु यूय् रणस्य वार्ता रणाढम्बरज्य श्रुत्वा मा व्याकुला भवत, घटना एता अवश्यमाविन्यः; किन्त्वापाततो न युगान्तो भविष्यति। 8 देशस्य विपक्षतया देशो राज्यस्य विपक्षतया च राज्यमुत्थास्यति, तथा स्थाने स्थाने भूमिकम्पो दुर्भिक्षं महाकलेशश्च समुपस्थास्यन्ति, सर्वं एते दुःख्यारम्भाः। 9 किन्तु यूय् आत्मार्थं सावधानास्तिष्ठत, यतो लोका राजसभायां युष्मान् समर्पयिष्यन्ति, तथा भजगृहे प्रहरिष्यन्ति, यूय् मर्दयेदेशाधिपन् भूपांश्च प्रति साक्षयदानाय तेषां सम्मुखे उपस्थापयिष्यच्छै। 10 शेषीभवानात् पूर्वू सर्वान् देशीयान् प्रति सुसंवादः प्रचारयिष्यते। 11 किन्तु यदा ते युष्मान् धृत्वा समर्पयिष्यन्ति तदा यूय् यद्यु उत्तरं दास्यथ, तदग्र तस्य विवेचनं मा कुरुत तर्दथं किञ्चिदपि मा चिन्तयत च, तदानीं युष्माकं मनःसु यद्यु वाक्यम् उपस्थापयिष्यते तदेव वदिष्यथ, यतो यूय् न तद्वक्तारः किन्तु पवित्र आत्मा तस्य वक्ता। 12 तदा ग्राता ग्रातरं पिता पुरुषं घातनार्थं परहस्तेषु समर्पयिष्यते, तथा पत्यानि मातापित्रो विपक्षतया तौ घातयिष्यन्ति। 13 मम नामहेतोः सर्वोर्णां सविधे यूय् युजुप्रिस्ता भविष्यथ, किन्तु यु: कश्चित् शेषपर्यन्तं धैर्यम् आलम्बिष्यते सएव परित्रास्यते। 14 दानियेलभविष्यद्वादिना प्रोक्तं सर्वनाशि युजुप्रिस्तज्य वस्तु यदा त्वयोग्यस्थाने विद्यमानं द्रक्षय (यो जनः पठति स बुद्ध्यतां) तदा ये यिहूयीयदेशे तिष्ठन्ति ते महीध्रं प्रति पलायन्तां; 15 तथा यो नरो ग्रौपरि तिष्ठति स गृहमध्यं नावरोहतु, तथा किमपि वस्तु ग्रहीतुं मध्येगृहं न प्रविशत्। 16 तथा च यो नः: क्षेत्रे तिष्ठति सोपि स्वस्त्रं ग्रहीतुं परावृत्य न व्रजतु। 17 तदानीं गंभर्वतीनां स्तन्यदात्रीणांज्य योषितां दुर्गति भविष्यति। 18 युष्माकं पलायनं शीतकाले यथा न भवति तदर्थं प्रार्थयिष्यते। 19 यतस्तदा यादृशी दुर्घटना घटिष्यते तादृशी दुर्घटना ईश्वरस्यैः प्रथममार्याय यावत् कदपि न जाता न जनिष्यते च। 20 अपरज्य परस्मेश्वरो यदि तस्य समयस्य संक्षेपं न करोति तर्हि कस्यापि प्राणभूतो रक्षा भवितु न शक्षयति, किन्तु यान् जनान् मनोनीतान् अकरोत् तेषां स्वमनोनीतानां हेतोः स तदेवहस् संक्षेप्यति। 21 अन्यच्च पश्यतु ख्रीष्टोत्र स्थाने वा तत्र स्थाने विद्यते, तस्मिन्काले यदि कश्चिद् युष्मान् एतादृशं वाक्यं व्याहरति, तर्हि तस्मिन् वाक्ये भैव विश्वसित। 22 यतोनेके मिथ्याद्वीषा मिथ्याभविष्यद्वादिनश्च समुपस्थाय बहृनि विहान्युद्भूतानि कम्माणि च दर्शयिष्यन्ति; तथा यदि सम्भवति तर्हि मनोनीतलोकानामाणि मिथ्यामति जनिष्यन्ति। 23 पश्यत घटनातः पूर्वू सर्वकार्यस्य वार्ता युष्मभ्यमदाम्, यूय् संवाधानास्तिष्ठत। 24 अपरज्य तस्य क्लेशकालस्याव्यवहिते परकाले भास्करः सान्धकारो भविष्यति तथैव चन्द्रश्चन्द्रिकां न दास्यति। 25 नभःस्थानि क्षत्राणि पतिष्यन्ति, व्योममण्डलस्था ग्रहाश्च विचलिष्यन्ति। 26 तदानीं महापाक्रमेण महेश्वर्येण च मेघमरुह्य समायान्तं मानवसुं मानवा: समीक्षिष्यन्ते। 27 अन्यच्च स निजदूतान् प्रहित्य नभोभूयोः सीमां यावद् जगतश्तुर्दिःभ्यः स्वमनोनीतलोकान् संग्रहीष्यति। 28 उद्म्बरतरो दृष्टान्तं शक्षिधं यदोदुम्बरस्य तरो नवीना: शाखा जायन्ते पल्लवादीनि च निंगच्छन्ति, तदा निदाघकालः सविदो भवतीति यूय् ज्ञातुं शक्नुथ। 29 तद्वद् एता घटना दृष्ट्वा स कालो द्वार्युपस्थित इति जानीता। 30 युष्मानहं यथार्थं वदामि, आधुनिकलोकानां

गमनात् पूर्वू तानि सर्वाणि घटिष्यन्ते। 31 यावापृथिव्यो विचलितयोः सत्प्य मर्दीया वाणी न विचलिष्यति। 32 अपरज्य स्वगस्त्थदूतगणो वा पुत्रो वा तातादन्यः कोपि तं दिवसं ते दण्डं वा न ज्ञापयति। 33 अतः स समयः कदा भविष्यति, एतज्जानाभावाद् यूय् सावधानास्तिष्ठत, सत्काश्च भूत्वा प्रार्थयिष्यते; 34 यद्वत् कश्चित् पुमान् स्वनिवेशनाद् दूरदेशं प्रति यात्राकरणकाले दासेषु स्वकार्यस्य भारमपीयत्वा सर्वान् स्वे स्वे कम्मणि नियोजयति; अपरं दौवारिकं जागरितुं समादिश्य याति, तद्वन् नरपुत्रः। 35 गृहपतिः सायंकाले निशीथे वा तृतीययामे वा प्रातःकाले वा कदागमिष्यति तद् यूय् न जानीतः; 36 स हठादगत्य यथा युष्मान् निदित्वान् न पश्यति, तदर्थं जागरितास्तिष्ठत। 37 युष्मानहं यद् वदामि तदेव सर्वान् वदामि, जागरितास्तिष्ठतेति।

14 तदा निस्तारोत्सवकिण्वीनपूरोत्सवयोरारम्भस्य दिनद्वये ऽवशिष्टे प्रधानयाजकां अध्यापकाश्च केनापि छलेन यीशुं धर्ता हन्तुञ्च मृगाज्यक्रिरे; 2 किन्तु लोकानां कलहभाद्रुचिरे, नचोत्सवकाल उचितमेतदिति। 3 अनन्तं बैत्रीनियापुरे शिमोनकुषिणो गृहे योशौ भौत्कुमुपविष्टे सति काचिद् योषित् पाण्डराषाणस्य सम्पुटकेन महार्घ्योत्तमतैलम् आनीय सम्पुटं भक्त्वा तस्योत्तमाङ्गे तैलधारां पातयाज्यक्रेत। 4 तस्मात् केचित् स्वान्ते कुप्यन्तः कुथितवंतः कुतोयं तैलापव्ययः? 5 यदेतत् तैल व्यक्तेष्यत तर्हि मुद्रापादशत्रयादप्यथिकं तस्य प्राप्तमूल्यं दरिग्लोकेभ्यो दातुमशक्यत, कथमेतां कथयित्वा तया योषिता साकं वाचायुहान्। 6 किन्तु यीशुरवाच, कुत एतस्यै कृच्छं ददासि? मह्यमियं कर्मोत्तमं कृतवती। 7 दरिद्रः सर्वदा युष्माभिः सह तिष्ठन्ति, तस्माद् यूय् यदेष्यथ तदेव तानुपकर्त्ता शक्नुथ, किन्त्वन्ह युभाभिः सह निरन्तरं न तिष्ठामि। 8 अस्या यथासाध्यं तथैवाकरोदियं, शमशानयापनात् पूर्वू समेत्य मद्रपुष्टि तैलम् अर्मद्यत्। 9 अहं युष्मभ्यं यथार्थं कथयामि, जगतां मध्ये यत्र यत्र सुसंवादोयं प्रचारयिष्यते तत्र तत्र योषित एतस्या: स्मरणार्थं तत्कृतकर्मत् त्र प्रचारयिष्यते। 10 ततः परं द्वादशानां शिष्याणामेकं ईङ्करियोतीर्तीयिहृदाख्यो यीशुं परकरेषु समर्पयिष्टुं प्रधानयाजकानां समीपमियाय। 11 ते तस्य वाक्यं समाकर्ण्य सन्तुष्टाः सन्तस्तस्यै मुद्रा दातुं प्रत्यजानतः तस्मात् स ते तेषां करेषु समर्पणायोपायं मृगायामास। 12 अनन्तरं किंपशून्यपूरोत्सवस्य प्रथेऽहनि निस्तारोत्मवार्थ मेषमारणासमये शिष्यास्तं पप्रच्छः कुत्र गत्वा वयं निस्तारोत्सवस्य भौज्यमासादयिष्यामाः? किंमिच्छति भवान्? 13 तदानीं स तेषां दुयं प्रेरयन् बभाषे युवयोः पुष्मध्यं ग्रन्थयोः सतो यां जनः सजलकुम्भं वहन् युवां साक्षात् करिष्यति तस्येव पश्चाद् यांतः; 14 स यत् सदानं प्रवेश्यति तदवनपतिं वदतं, गुरुराह यत्र सशिष्योहं निस्तारोत्सवीयं भोजनं करिष्यामि सा भोजनशाला कुत्रास्ति? 15 ततः स परिष्कृतां सुसज्जितां बृहीत्यज्य यां शालां दर्शयिष्यति तस्यामस्मदर्थं भोज्यद्रव्याण्यासादयतं। 16 ततः शिष्यो प्रस्थाय पुरं प्रविश्य स यथोक्तवान् तथैव प्राय निस्तारोत्सवस्य भौज्यद्रव्याण्यां समासादयेताम्। 17 अनन्तरं यीशुः सायकाले द्वादशाभिः शिष्यैः सार्वैः जगाम; 18 सर्वेषु भौजनाय प्रोपविष्टे सु तानुदित्वान् युष्मानहं यथार्थं व्याहरामि, अत्र युष्माकेमो जनो यो मया सह भूक्ते मां परकरेषु समर्पयिष्यते। 19 तदानीं ते दुष्खिताः सन्त एकैकशस्तं प्रष्टुमध्यवन्थनः स किमहं? पश्चाद् अन्य एकोभिदधे स किमहं? 20 ततः स प्रत्यवद् एतेषां द्वादशानां यो जनो मया समं भोजनापात्रे पाणिं मज्जयिष्यति स एव। 21 मनुजतनयमधि यादृशं लिखितमास्ते तदनुरूपा गतिस्तस्य भविष्यति, किन्तु यो जनो मानवसुं समर्पयिष्यते हन्त तस्य जन्माभावे सति भद्रमध्यविष्यत। 22 अपरज्य तेषां भोजनसमये यीशुः पूर्वं गृहीत्वेश्वर्युगान् अनुकीर्त्य भडक्त्वा तेभ्यो दत्त्वा बभाषे, एतद् गृहीत्वा भुजीध्यम् एतमम् विग्रहस्य। 23 अनन्तरं स कंसं गृहीत्वेश्वरस्य गुणान् कीर्त्यित्वा तेभ्यो ददौ, ततस्ते सर्वे पापुः। 24 अपरं स तानवादीद् बहृनां निमित्तं पातितं मम नवीननियमरूपं शोणितमेतत्। 25 युष्मानहं यथार्थं वदामि, ईश्वरस्य राज्ये यावत् सद्योजातां द्राक्षारसं पुन न पास्यामि। 26 तदनन्तरं ते गीतमेकं संगीतं बहि जैतुनं शिखिणिं ययुः 27 अथ यीशुस्तानुवाच निशायामस्यां मयि युष्माकं सर्वोर्णां

प्रत्यूहो भविष्यति यतो लिखितमास्ते यथा, मेषाणां रक्षकज्ञाहं प्रहरिष्यामि वै ततः। मेषाणां निवहो नूनं प्रविकीर्णो भविष्यति। 28 कन्तु मदुत्थाने जाते युष्माकमप्रैऽहं गालील ब्रजिष्यामि। 29 तदा पितरः प्रतिबाधाषे, यद्यपि सर्वोन्म प्रत्यूहो भवति तथापि मम नैव भविष्यति। 30 ततो यीशुरुक्तावान् अहं तुभ्यं तथ्यं कथयामि, क्षणादायामध्य कुक्कुटस्य द्वितीयवारवरवानात् पूर्वं त्वं वारत्रयं मामपहोष्यसे। 31 किन्तु स गाढं व्याहरद् यद्यपि त्वया सार्द्धं मम प्राणो याति तथापि कथयमि त्वां नापहोष्ये; सर्वेऽपीतरे तथैव बधाषिरे। 32 अपरञ्ज्य तेषु गेतिशामीनामकं स्थानं गतेषु स शिष्यान् जगाद्, यावदहं प्रार्थये तावदत्र स्थाने यूयं समुपविशत्। 33 अथ स पितरं याकूबं योहन्ज्व गृहीत्वा ब्रजाजः; अत्यन्तं त्रासितो व्याकुलितश्च तेष्यः कथयामास्, 34 निधनकालवत् प्रापाणे मेडतीव दःखमेति, यूयं जाग्रतोत्र स्थाने तिष्ठत। 35 ततः स किञ्चिद्वृदं गत्वा भूमावधोमुखं परित्वा प्रार्थितवनेतत्, यदि भवितुं शक्यं तर्हि दुखसमयोयं मत्तो दूरीभवत्। 36 अपरमुदितवान् है पितर हैं पितः सर्वे त्वया साध्यं, ततो होतेरिम कंसं मतो दूरीकुरु, किन्तु तनै ममेष्ठातो न तवेच्छातो भवतु। 37 ततः परं स एत्य तान् निद्रितान् निरीक्ष्य पितरं प्रोवाच, शिमोन् त्वं किं निद्रासि? घटिकमेकाम् अपि जागरितुं न शक्नोषि? 38 परीक्षायां यथा न पतथ तर्थं सचेतनाः सन्तः प्रार्थयध्वं; मन उद्युक्तमिति सत्यं किन्तु वपुरशक्तिका। 39 अथ स पुनर्निजत्वा पूर्ववत् प्रार्थयज्ञक्रेण। 40 परावृत्यागत्य पुनरपि तान् निद्रितान् दर्दश तदा तेषां लोचनानि निद्रया पूर्णानि, तस्मात्स्मै का कथा कथयितव्या त एतद् बोद्धुं न शेषुः। 41 ततः परं तीयवारं आगत्य तेष्यो ऽकथयद् इदानीमपि शयित्वा विश्राम्यथ? यथेष्टं जातं, समयशोपस्थितः पश्यत मानवतनयः पापिलोकानां पाणिषु समर्पयते। 42 उत्तिष्ठत, वयं व्रजामो यो जनो मां परपाणिषु समर्पयित्वा पश्यत स समीपमायातः। 43 इमां कथां कथयति स, एतद्विद्वाशनामेके पिहूदा नामा शिष्यः प्रधानयाजकानाम् उपाध्यायानां प्राचीनलोकानाज्ञ्य सन्निधेः खडगलुगुदधारिणो बहुलोकान् गृहीत्वा तस्य समीपं उपस्थितवान्। 44 अपरञ्ज्यासौ परपाणिषु समर्पयिता पूर्वमिति सङ्केतं कृतवान् यमहं चुम्बिष्यामि स एवासौ तैमेव धृत्वा सावधानं नयत। 45 अतो हेतोः स आगत्यै योशोः सविधं गत्वा हे गुरो हे गुरो, इत्युक्त्वा तं चुम्बुः। 46 तदा ते तदुपर पाणीनर्पित्वा तं दधुः। 47 ततस्तस्य पार्श्वस्थानो लोकानामेकः खड्गं निष्कोषयन् महायाजकस्य दासमेकं प्रहृत्य तस्य कर्णं चिच्छेद। 48 पश्चाद् यीशुस्तान् व्याजहार खडगान् लुगुंडश्च गृहीत्वा मां किं चौरं धृत्तं समायाताः? 49 मथ्येमन्त्रं सुमपदिशन् प्रत्यहं युष्माभिः सह इथितवानतं, तस्मिन् काले यूयं मां नादाधरत, किन्त्वनेन शास्रीयं वचनं सेधनीयं। 50 तदा सर्वे शिष्यास्तं परित्यज्य पलायाज्ञक्रिरे। 51 अथैको युवा मानवो नग्नकाये वस्त्रोके निधाय तस्य पश्चाद् ब्रजन् युवलोकै धृते 52 वस्त्रं विहाय नग्नः पलायाज्ञक्रेण। 53 अपरञ्ज्य यस्मिन् स्थाने प्रधानयाजका उपाध्यायाः प्राचीनलोकाश्च महायाजकेन सह सदसि स्थितास्तस्मिन् स्थाने महायाजकस्य समीपं यीशुं निन्द्युः। 54 पितरो दूरे तत्पश्चाद् इत्वा महायाजकस्याद्विलिकां प्रविश्य किङ्करैः। सहोपविश्य वहितापं जग्राह। 55 तदानीं प्रधानयाजकां मन्त्रिणश्च यीशुं धातयितुं तत्रातिकूल्येन साक्षिणो मृगयाज्ञक्रिके, किन्तु न प्रापातः। 56 अनेकस्तद्विरुद्धं मृगासाक्षे दत्तेषि तेषां वाक्यानि न समगच्छन्त। 57 सर्वशेषे कियन्त उथाय तस्य प्रातिकूल्येन मृगासाक्षं दत्वा कथयामासु; 58 इदं करकृतमान्दिरं विनाश्य दिनत्रयमध्ये पुनरपरम् अकरकृतं मन्दिरं निर्मास्यामि, इति वाक्यम् अस्य मुखात् श्रुतमस्माप्तिरिति। 59 किन्तु तत्रापि तेषां साक्षकथा न सङ्गाताः। 60 अथ महायाजको मध्येसभम् उत्थाय यीशुं व्याजहार, एते जनास्त्वयि यत् साक्षमदुः त्वमेत्यस्य तस्य तत्वा कथयामासु; 61 किन्तु स किमप्युत्तरं न दत्वा मौनीभूय तस्यौ; ततो महायाजकः पुनरपि तं पृथावान् त्वं सच्चिदानन्दस्य तनयो ऽभिषिक्तस्त्रतः? 62 तदा यीशुस्तं प्रोवाच भवामयम् यूज्यज्व सर्वशक्तिमतो दक्षीणपार्श्वे समुपविशनं मेघ मारुद्धा समायान्तज्य मनुष्यपुत्रं सन्द्रुक्ष्यथ। 63 तदा महायाजकः स्वं वमनं छित्वा व्यावहरत् 64 किमस्माकं साक्षिभिः प्रयोजनम्? ईश्वरनिन्दावाक्यं युष्माभिरश्रावि किं विचारयथ? तदानीं सर्वे जगदुरयं निधनदण्डमहीति।

65 ततः कश्चित् कश्चित् तद्वपुषि निष्ठीवं निचिक्षेप तथा तन्मुखमाच्छाय चपेटेन हत्वा गदितवान् गणयित्वा वद, अनुचारश्च चपेटैस्तमाजञ्जुः 66 ततः परं पितरेण गृह्णत्वं विहितापं गृह्णत्वं विलोक्य तं सुनिरीक्ष्य बधाषे त्वमपि नासरतीययीशोः सङ्गिनाम् एको जन आसीः। 68 किन्तु सोपहुत्य जगाद् तमहं न वच्छि त्वं यत् कथयमि तदप्यहं न बुद्धो। तदानीं पितरे चत्वरं गतवति कुक्कुटो रुराव। 69 अथान्या दासी पितरं दृश्वा समीपस्थान् जनान् जगाद् अयं तेषामेको जनः। 70 ततः स द्वितीयवारम् अपहुतवान् पश्चात् तत्रस्था लोकाः पितरं प्रोचुस्त्वमवश्यं तेषामेको जनः यतस्त्वं गतलीलीयो नर इति तवेच्छाराणं प्रकाशयति। 71 तदा स शपथाभिशापौ कृत्वा प्रोवाच यूयं कथां कथयथ तं नरं न जानेऽहं। 72 तदानीं द्वितीयवारं कुक्कुटो दरावीत्। कुक्कुटस्य द्वितीयवारात् पूर्वं त्वं मां वारत्रयम् अपहोष्यसि, इति यद्वाक्यं यीशुना समुदितं तत् तदा संस्मृत्य पितरो रोदितुम् आरभत।

15 अथ प्रभाते सति प्रधानयाजकाः प्राज्य उपाध्यायाः सर्वे मन्त्रिणश्च सभां कृत्वा यीशुं बन्धयित्वं पीलाताखस्य देशाधिपतेः सविधं नीत्वा समर्पयामासुः। 2 तदा पीलातस्तं पृष्ठावान् त्वं किं यिहूदीयलोकानां राजा? ततः स प्रस्तुतवान् सत्यं वदसि। 3 अपरं प्रधानयाजकासात्स्य बहुषु वाक्येषु दोषामारोपयाज्ञकुः किन्तु स किमपि न प्रत्युवाच। 4 तदानीं पीलातस्तं पूनः पप्रच्छ त्वं किं नोत्तरयसि? पश्यैते त्वद्विरुद्धं कतिपु साध्यु साक्षं ददति। 5 किन्तु यीशुस्तदपि नोत्तरं ददौ ततः पीलात आश्चर्यं जागाम। 6 अपरञ्ज्य काराबद्धे किस्तिंश्चित् जने तन्महात्सवकाले लोके याचिते देशाधिपतिस्तं मोचयति। 7 ये च पूर्वमुपपलवमकार्पुरुपपलवे वधमपि कृतवत्स्तेषां मध्ये तदानों बरबानामक एको बद्ध आसीत्। 8 अतो हेतोः पूर्वार्पीयां रीतिकां कथयित्वा लोका उच्चैरुक्तं पीलातस्य समक्षं निवेदयामासुः। 9 तदा पीलातस्तानाच्छायो तर्हि किं यिहूदीयानां राजानं मोचयिष्यामि? युष्माभिः किमिष्यते? 10 यतः प्रधानयाजका ईर्ष्यात् एव यीशुं समार्पयन्निति स विवेद। 11 किन्तु यथा बरब्बां मोचयति तथा प्रार्थयितुं प्रधानयाजका लोकान् प्रवर्तयामासुः। 12 अथ पीलातः पुनः पृष्ठावान् तर्हि ये यिहूदीयानां राजेति वदथ तस्य किं करिष्यामि युष्माभिः किमिष्यते? 13 तदा ते पुनरपि प्रोच्यः प्रोचुस्तं कुशे वेधय। 14 तस्मात् पीलातः कथितवान् कुतोः? स किं कुकर्म्म कृतवान्? किन्तु ते पुनश्च रुवन्तो व्याजहुस्तं कुशे वेधय। 15 तदा पीलातः सर्वलोकान् ताप्तियुभिच्छ्युः। 16 अनतरं सैन्यगणोऽद्वालिकाम् अर्थाद् अधिपते गृह्ण यीशुं नीत्वा सेनानिवंह समाहुयत्। 17 पश्चात् ते तं धूमलवर्णवस्त्रं परिशाप्य कण्टकमुकुं रचयित्वा शिरसि समारोप्य 18 हे यिहूदीयानां राजन् न मस्कार इत्युक्त्वा तं नमस्कर्त्तमारभिरे। 19 तस्योत्तमाङ्गे वेत्रादात चक्रुस्तदात्रे निष्ठीवज्च निचिक्षिपु, तथा तस्य समुखे जानुपातं प्राणेषुः 20 इत्थमुपहस्य धूमवर्णवस्त्रम् उत्तार्य तस्य वस्त्रं तं पर्यधापयन् कुशे वेदुं बहिर्निन्यन्युः। 21 ततः परं सेकन्दरस्य रुफस्य च पिता शिमोनामा कुराणीयलोक एकः कुतश्चिद् ग्रामादेत्य पथि याति तं ते यीशोः कुशं वोद्धु बलाद् दध्नुः। 22 अथ गुलालता अर्थात् शिरःकपलनामकं स्थानं यीशुमानीय 23 ते गं-धर्मसमित्रित द्राक्षारसं पातु तस्मै ददुः किन्तु स न जग्राह। 24 तस्मिन् कुशे विद्यु सति तेषामेकक्षः किं प्राप्ययति निर्गतय 25 तस्य परिशेयानां विभागार्थं गुटिकापातं चकुः। 26 अपरम् एष यिहूदीयानां राजेति लिखितं दोषपत्रं तस्य शिरऽद्वैक्म् अरोपयाज्ञकुः। 27 तस्य वामदक्षिणयो द्वाँ चौरै कुशयो विविधाते। 28 तेनैव "अपराधिजनैः सार्द्धं स गणितो भविष्यति," इति शास्त्रोक्तं वचनं सिद्धमभूता। 29 अनन्दरं मार्गे ये ये लोका गमनामाने चक्रुस्ते सर्वं एव शिरास्यान्दोल्य निन्दन्तो जगुः, रे मन्दिरनाशक रे दिनत्रयमध्ये तन्निर्मायिक, 30 अधुनात्मानम् अवित्वा कुशादवरोह। 31 किञ्च्य प्रधानयाजका अध्यापकाश्च तद्वत् तिरस्कृत्य परस्परं चरक्षिरे एष परानावत् किन्तु स्वमवितुं न शक्नोति। 32 यदीसायेलो राजाभिषिक्तस्त्राता भवति तद्वधुनै कुशादवरोहतु वयं तद् दृश्वा विश्वस्यामः; किञ्च्च

यौ लोकौ तेन सार्द्धं क्रुशे उविधेतां तावपि तं निर्भत्स्यामासतुः। 33
अथ द्वितीययामात् तृतीययामं यावत् सर्वो देशः सान्धकारोभूत्। 34
ततस्तृतीयप्रहरे यीशुरुच्चैवददत् एली एली लामा शिवकनी अथोद् "हे
मदीश मदीश त्वं पर्यत्प्याक्षीः कुतो हि मां?" 35 तदा समीपस्थलोकानां
केवित् तदाक्षं निशम्यावच्छुः पश्यैष एलियम् आहूयति। 36 तत एको जनो
धावितागत्य स्पज्जे उम्लरसं पूर्यिता तं नडग्रे निधाय पातुं तस्मै दत्त्वावदत्
तिष्ठ एलिय एनमवरोहयितुम् एति न वेति पश्यामि। 37 अथ यीशुरुच्चैः
समाधूय प्राणन् जहौ। 38 तदा मन्दिरस्य जवनिकोर्द्व्यादधः यन्ता विदीर्णा
द्विखुडाभूत। 39 किञ्च इत्थमुच्चैराहूय प्राणान् त्यजन्तं तं दृष्ट्वा तदक्षणाय
नियुको यः सेनापतिरासीत् सोवदद् नरोयम् ईश्वरपुत्र इति सत्यम्। 40 तदानीं
मग्दलीनी मरियम् कनिष्ठाकूबो योसेश्व मातान्यमरियम् शालोमी च याः
स्त्रियो 41 गालीलप्रदेशी यीशुं सेविता तदनुगामिन्यो जाता इमास्तदन्याश्च या
अनेका नारो यीशुना सार्द्धं यिरुशालममायातास्ताश्च दूरात् तानि ददृशुः।
42 अथासादनदिस्यार्थाद् विश्रामवारात् पूर्वादिनस्य सायंकाल अगत 43
ईश्वरारज्यापेक्ष्यरिमथीययूषफनामा मात्यमन्नी समेत्य पीलातसविधं निर्भयो
गत्वा यीशोदेहं ययाचे। 44 किन्तु स इदानीं मृतः पीलात इत्यसाभवं मत्वा
शतसेनापतिमाहूय स कदा मृत इति प्रप्रच्छ। 45 शतसेनापतिमुखात्
तज्जात्वा यूषफे यीशोदेहं ददौ। 46 पश्चात् स सूक्ष्मं वासः क्रीत्वा यीशोः
कायमवरोहा तेन वाससा वेष्यित्वा गिरौ खातश्मशाने स्थापितवान् पाषाणं
लोठियत्वा द्वारि निदधे। 47 किन्तु यत्र सोस्थाप्यत तत मग्दलीनी मरियम्
योसिमात्मरियम् च ददृशतः।

16 अथ विश्रामवारे गते मग्दलीनी मरियम् याकूबमाता मरियम् शालोमी
चेमास्तं मद्यपितुं सुगच्छिद्रव्याणि क्रीत्वा 2 सप्ताहप्रथमदिनेऽप्रत्यये
सूर्योदयकाले श्मशानमुपगताः। 3 किन्तु श्मशानद्वारपाषाणोऽतिबृहन्
तं कोऽपसारयिष्यतीति ताः परस्परं गदन्ति! 4 एतर्हि निरीक्ष्य
पाषाणो द्वारे उपसारित इति ददृशुः। 5 पश्चात्ताः श्मशानं प्रविश्य
शुक्लवरणीर्धिपरिच्छदावत्मेकं युवानं श्मशानदक्षिणपार्श्वं उपविष्टं दृष्ट्वा
चमच्यकृः। 6 सोऽपददत्, मार्घेष्यं यूयं कुरुते हतं नासरतीययीशं गवेषयथ
सोत्र नास्ति श्मशानादुस्थातुः; तै यत्र स स्थापितः स्थानं तदिदं पश्यत। 7
किन्तु तेन यथोक्तं तथा युष्माकमणे गालीलं यास्यते तत्र स युष्मान् साक्षात्
करिष्यते यूयं गत्वा तस्य शिष्येभ्यः पितराय च वात्तमिमां कथयत। 8 ताः
कामिता विस्तिताश्च तूर्णं श्मशानाद् बहिगत्वा पलायन्त भयात् कमपि किमपि
नावदंश्व। 9 (note: The most reliable and earliest manuscripts do not
include Mark 16:9-20.) अपरं यीशुः सप्ताहप्रथमदिने प्रत्यये श्मशानादुत्थाय
यस्या: सप्तभूतस्त्यजितास्तर्ये मग्दलीनीमरियमे प्रथमं दर्शनं ददौ। 10
ततः सा गत्वा शोकरोदनकृप्योऽनुगतलोकेभ्यस्तां वार्त्ता कथयामास। 11
किन्तु यीशुः पुनर्जर्वन् तस्यै दर्शनं दत्तवानिति श्रुत्वा ते न प्रत्ययन्। 12
पश्चात् तेषां द्वायो ग्रामयानकाले यीशुरन्यवेशं धृत्वा ताभ्यां दर्शनं ददौ। 13
तावपि गत्वान्यशिष्येभ्यस्तां कथां कथयाऽचक्रतुः किन्तु तयोः कथामपि
ते न प्रत्ययन्। 14 शेषत एकादशशिष्येषु भोजनोपविष्टु यीशुस्तेभ्यो
दर्शनं ददौ तथोत्थानात् परं तद्विनप्राप्तलोकानां कथायामविश्वासकरणात्
तेषामविश्वासमनः कठिन्याभ्याः हेतुभ्यां स तांस्तर्जितवान्। 15 अथ तानावच्छौ
यूयं सर्वजगद् गत्वा सर्वजनान् प्रति सुसंवादं प्रचारयत। 16 तत्र यः
कश्चिद् विश्वस्य मज्जितो भवेत् स परित्रास्यते किन्तु यो न विश्वसिष्यति स
दण्डिष्यते। 17 किञ्च ये प्रत्येष्यन्ति तैरीदृशा आश्र्यं कर्म प्रकाशयिष्यते ते
मन्नाम्ना भूतान् त्याजयिष्यन्ति भाषा अन्याश्च वदिष्यन्ति। 18 अपरं तैः सर्वेषु
धृतेषु प्राणाशकवस्तुनि पीते च तेषां कापि क्षतिर्न भविष्यति; रोगिणां गत्रेषु
करार्पिते तेऽरोगा भविष्यन्ति च। 19 अथ प्रभुस्तानित्यादिश्य स्वर्गं नीतः सन्
परमेश्वरस्य दक्षिण उपविवेश। 20 ततस्ते प्रस्थाय सर्वत्र सुसंवादीयकथां
प्रचारयितुमरेभिरे प्रभुस्तु तेषां सहायः सन् प्रकाशिताश्चर्याक्रियाभिस्तां कथां
प्रमाणवर्तीं चकार। इति।

लूकः

१ प्रथमतो ये साक्षिणो वाक्यप्रचारकाशासन् तेऽस्माकं मध्ये यद्युत् सप्रमाणं वाक्यमर्पयन्ति स्म २ तदनुसारोत्तेऽपि बहवस्तद्वान्तं रचयितुं प्रवृत्ताः। ३ अतएव हे महामहिमधियफिल् त्वं या या: कथा अशेष्यवास्तासां दुग्रप्रमाणानि यथा प्राप्नोति ४ तदर्थं प्रथममारथ्य तानि सर्वाणि ज्ञात्वाहमपि अनुक्रमात् सर्ववृत्तान्तान् तुभ्यं लेखितुं मतिमकार्घम्! ५ यिहूददेशीयहेरोदानमके राजत्वे कुर्वति अर्बीयायजकस्य पर्यायाधिकारी सिखरियनामके एको याजको हारोणवंशोद्वा इलीशोवाख्या ६ तस्य जाया द्राविदो निर्दोषौ प्रभोः सर्वज्ञा व्यवस्थाश्च समन्यं ईर्ष्यदृष्टी धार्मिकावास्ताम् ७ योः सन्तान एकोपि नासीत्, यत इलीशोवा बृश्या तौ द्वावेव वृद्धावभवताम् ८ यदा स्वपर्यनुक्रमेण सिखरिय ईश्वास्य समक्षं याजकीयं कर्म्म करोति ९ तदा यज्ञस्य दिनपरिपाया परमेश्वरस्य मन्त्रे प्रवेशकाते धूपज्ञालनं कर्म्म तस्य करणीयमासीत्। १० तदुपज्ञालनकाले लोकिनवे प्रार्थनां कर्तुं बहिस्तिष्ठति ११ सति सिखरियो यत्यां वेदां धूपं ज्वालयति तदश्किणापार्श्वं परमेश्वरस्य दूतं एकं उपस्थितो दर्शनं ददौ। १२ तं दृश्या सिखरिय उद्विजे शशङ्के च। १३ तदा स दूतस्तं बधाषे है सिखरिय मा भैरवत् प्रार्थना ग्राहा जाता तत्वं भाव्यां इलीशोवा पुत्रं प्रसोष्यते तस्य नाम योहू इति करिष्यसि। १४ किञ्च त्वं सानन्दः सहर्षं भविष्यति तस्य जन्मनि बहव आनन्दिष्यन्ति च। १५ यतो हेतोः स परमेश्वरस्य गोचरे महान् भविष्यति तथा द्राक्षारसं सुगं वा किमपि न पाप्यति, अपरं जन्मारथ्य पवित्रेणात्मना परिपूर्णः १६ सन् इसायेलंवीयान अनेकान् प्रभोः परमेश्वरस्य मार्गमानेष्यति। १७ सन्तानान् प्रति पितृणां मनांसि धर्मज्ञानं प्रत्यनाशाग्रहिणश्च परावर्तीयतुं, प्रभोः परमेश्वरस्य सेवार्थम् एकां सजिज्जतजाति विधातुरुच स एलियरूपात्मकिप्राप्तस्तस्याप्ते गमिष्यति। १८ तदा सिखरियो दूतमवादीत् कथमेतद् वेत्स्यामि? यतोह वृद्धो मम भाव्यां च वृद्धा। १९ ततो दूतः प्रत्युवाच पश्येश्वरस्य साक्षाद्वृत्तं जिन्नायेलानाम दूतोहं त्वया सह कथां गिरितुं तुभ्यमिमां शुभवार्ता दातुच्च प्रेषितः। २० किन्तु मदीयं वाक्यं काले फलिष्यति तत् त्वया न प्रतीतम् अतः कारणाद् यावेदेव तानि न सेत्यन्ति तावत् त्वं वक्तुमसक्तो मूको भव। २१ तदानी ये ये लोकाः सिखरियमपैक्षन्त ते मध्येमन्दिरं तस्य बृहुविलम्बाद् आश्वर्यं मन्त्रिने। २२ स बहिरागतो यदा किमपि वाक्यं वक्तुमसक्तः सङ्केतं कृत्वा निःशब्दतस्त्वै तदा मध्येमन्दिरं कर्त्तव्यविद्व दर्शनं तेन प्राप्तम् इति सर्वे बुवुधिरे। २३ अनन्तरं तस्य सेवनपर्यये सम्पूर्णं सति स निजगेहं जगाम। २४ कतिपयदिनेषु गतेषु तस्य भाव्या इलीशोवा गर्भवती बधूत् २५ पश्चात् सा पञ्चमासान् संगोप्याकथयत् लोकानां समक्षं ममापमानं खण्डियतुं परमेश्वरो मध्ये दृष्टिं पातायिता कर्म्मदृशं कृतवान्। २६ अपरञ्ज्य तस्या गर्भस्य षष्ठे मासे जाते गालीलप्रदेशीयानासरत्पुरे २७ दायूदो वंशीयाय यूषफनामे पुरुषाय या मरियन्नामकुमारो वागदत्तासीत् तस्याः समीपं जिन्नायेल दूत ईश्वरेण प्रहितः। २८ स गत्वा जगाद् है ईश्वरानुगृहीतकन्ये तत्वं शुभं भूयात् प्रभुः परमेश्वरस्तव सहायोस्ति नारीणां मध्ये त्वमेव धन्या। २९ तदानीं सा तं दृश्या तस्य वाक्यत उद्विज्य कीदृशं भाषणमिदम् इति मनसा चिन्तयामास। ३० ततो दूतोऽवदत हे मरियम भयं माकार्षीं, त्वयि परमेश्वरस्यानुग्रहोस्ति। ३१ पश्य त्वं गर्भं धृत्वा पुत्रं प्रसोष्यसे तस्य नाम यीशुरिति करिष्यसि। ३२ स महान् भविष्यति तथा सर्वेभ्यः श्रेष्ठस्य पुत्रं इति ख्यास्यति; अपरं प्रभुः परमेश्वरस्य स्वितुर्यूदृः सिंहासनं तस्मै दास्यति; ३३ तथा स याकूबो वंशोपरि सर्वदा राजत्वं करिष्यति, तस्य राजत्वस्यान्तो न भविष्यति। (aiōn g165) ३४ तदा मरियम तं दूरं बधाषे नाह पुरुषसङ्गं करोमि तर्हि कथमेतत् सम्भविष्यति? ३५ ततो दूतोऽकथयत पवित्र आत्मा त्वामाश्रायिष्यति तथा सर्वश्वेष्यस्य शक्तिस्तवेपरि छायां करिष्यति ततो हेतोस्तव गर्भाद् यः पवित्रबालको जनिष्यते स ईश्वरपुत्रं इति ख्याति प्राप्स्यति। ३६ अपरञ्ज्य पश्य तत्वं ज्ञातिरिलीशोवा यां सर्वे बन्ध्यामवदन् इदानी सा वार्दुक्ये सन्तानमेकं गर्भेऽधारयत् तस्य षष्ठमासोभूत्। ३७ किमपि कर्म्म

नासाध्यम् ईश्वरस्य। ३८ तदा मरियम् जगाद् पश्य प्रभेत्वं दासी मह्यं तव वाक्यानुसारेण सर्वमेतद् धटताम्; अनन्तरं दूतस्तस्याः समीपात् प्रतस्थे। ३९ अथ कतिपयदिनात् परं मरियम् तस्मात् पवित्रमयप्रदेशीययिहूदाया नगरमेकं शीघ्रं गत्वा ४० सिखरियायजकस्य गृहं प्रविश्य तस्य जायाम् इलीशोवां सम्बीध्यवदत्। ४१ ततो मरियमः सम्बोधनवाक्ये इलीशोवायाः करण्योः पविष्टमात्रे सति तस्या गर्भस्थबालको ननर्त। तत इलीशोवा पवित्रेणात्मना परिपूर्णा सती ४२ प्रोच्छैर्गदितुमारेभे, योषितां मध्ये त्वमेव धन्या, तत गर्भस्थः शिशुश्च धन्यः। ४३ त्वं प्रभोमाता, मम निवेशने त्वया चरणावरपैति, ममाद्य सौभाग्यमेतत्। ४४ पश्य तत वाक्ये मम करण्योः पविष्टमात्रे सति तमोदरस्थः शिशुरानन्दान् ननर्त। ४५ या स्त्री व्यभीतीत् सा धन्या, यतो हेतोस्ता प्रति परमेश्वरोकं वाक्यं सर्वं सिद्धं भविष्यति। ४६ तदानीं मरियम् जगाद् धन्यवादं परेशस्य करोति मामकं मनः। ४७ ममात्मा तारकेशे च समुलासं प्रगच्छति। ४८ अकरोत् स प्रभु दुर्गं स्वदास्या दुर्गांति प्रति। पश्यादरथ्य मां धन्यां वक्ष्यन्ति पुरुषाः सदा। ४९ यः सर्वक्षक्तिमान् यस्य नामापि च पवित्रकं। स एव सुमहत्कर्मं कृतवान् मनिमित्तं। ५० ये विभूतिं जनास्तस्मात् तेषां सन्तानपंक्षिषु। अनुकम्पा तदीया च सर्वदैव सुतिष्ठिति। ५१ स्वबाहुबलतस्तेन प्राकाश्यत पराक्रमः। मनःकुमन्त्रणासार्द्धं विकीर्णन्तेऽभिमानिनः। ५२ सिंहासनगताल्लोकान् बलिनश्वरोहोराह्य सः। परेष्वच्छैरुपु लोकांस्तु क्षुद्रान् संस्थापयत्पि। ५३ क्षृधितान् मानवान् द्रव्यैरुत्तमैः परितर्प्य सः। सकलानां धनिनो लोकान् विसुजेद् रिक्तहस्तकान्। ५४ इत्राहीमि च तद्रेष्य या द्यास्ति सदैव तां। स्मृत्वा पुरा पितृणां नो यथा साकाशं प्रतिश्रुतं। ५५ इसायेलसेवकस्तेन तथेषप्रियते स्वयं॥ (aiōn g165) ५६ अनन्तरं मरियम् प्रायेण मासत्रयम् इलीशोवाया सहोषित्वा व्याप्य निजनिवेशं ययै। ५७ तदनन्तरम् इलीशोवाया: प्रसवकाल उपस्थिते सति सा पुत्रं प्राप्तोष्ट। ५८ ततः परमेश्वरस्तस्या महानुग्रहं कृतवान् एतत् श्रुत्वा समीपवासिनः कुटुम्बाश्वरगत्य तया सह मुपुदिरे। ५९ तथाष्ट्रे दिने ते बालकस्य त्वचं छेत्तुम् एत्य तस्य पितृनामानुरूपं तनाम सिखरिय इति कर्तुमीषः। ६० किन्तु तस्य माताकथयत् तन्, नामास्य योहू इति कर्त्तव्यम्। ६१ तदा ते व्याहरन् तत्वं वंशमध्ये नामेदृशं कस्यापि नासिति। ६२ तः: परं तस्य पितरं सिखरियं प्रति सङ्केतेय प्रप्रच्छुः शिशोः किं नाम करिष्यते? ६३ तः: स फलकमेकं याचित्वा लिलेष्व तस्य नाम योहू भविष्यति। तस्मात् सर्वे आश्वर्यं मन्त्रिने। ६४ तत्क्षणं सिखरियस्य जिन्नाजाडेयपते सुखं व्यादाय स्पष्टवर्णमुच्चार्याय ईश्वरस्य गुणानुवादं चकार। ६५ तस्माच्यतुर्दिक्ष्याः समीपवासिलोकाभीता एवमेताः सर्वाः कथा यिहूदायाः पवित्रमयप्रदेशस्य सर्वकृतं प्रवाचिताः। ६६ तस्मात् श्रोतारो मनःसु स्थापयित्वा कथयाम्बधुवुः कीदृशेष्व बालो भविष्यति? अथ परमेश्वरस्तस्यास्य साहायोभूत्। ६७ तदा योहूः पिता सिखरियः पवित्रेणात्मना परिपूर्णः सन् एतादृशं भविष्यद्वाक्यं कथयामास। ६८ इसायेलः प्रभु यस्तु स धन्यः परमेश्वरः। अनुग्रह्य निजाल्लोकान् स एव परिसीचयेत्। ६९ विपक्षजनहस्तेभ्यो यथा मोच्यामहे वर्ये। यावज्जीवज्य धर्मांग सारल्येन च निर्भयाः। ७० सेवामहै तमेवकम् एतत्करणमेव च। स्वकीयं सुपवित्रञ्च संस्मृत्य नियमं सदा। (aiōn g165) ७१ कृपया पुरुषान् पूर्वान् निकषार्थात्तु नः पितुः। इत्राहीमः समीपे यं शपथं कृतवान् पुरा। ७२ तमेव सफलं कर्त्त तथा शत्रुगणाण्य च। ऋतीयाकारिणशैव करेष्यो रक्षणाय नः। ७३ सृष्टे: प्रथमतः स्वीयैः पवित्रै भाविवादिभिः। ७४ यथोक्तवान् तथा स्वस्य दायूदः सेवकस्य तु। ७५ वंशे त्रातारमेकं स समुत्पादितवान् स्वयम्। ७६ अतो हे बालक त्वन्तु सर्वेभ्यः श्रेष्ठ एव यः। तस्यैव भाविवादीति प्रविष्याती भविष्यति। अस्माकं चरणान् क्षेमे मार्गं चालयितुं सदा। एवं धान्तेऽर्थतो मृत्योश्छायायां ये तु मानवाः। ७७ उपविष्टास्तु तानेव प्रकाशयितुमेव हि। कृत्वा महानुक्रमाण्य हि यामेव परमेश्वरः। ७८ ऊर्ध्वात् सूर्यमुदायैवासम्भयं प्रादात् दर्शनं। तयानुकम्पया स्वस्य लोकानां पापमाचने। ७९ परित्राणस्य तेभ्यो हि जानविश्राननाय च। प्रभो मर्मी परिष्कर्तुं तथायार्यायी भविष्यति॥ ८० अथ बालकः शरीरेण बुद्ध्या च विद्धितुमारेभे; अपरञ्ज्य स इसायेलो वंशीयलोकानां समीपे यावन्न प्रकटीभूतस्तासावत् प्रान्तरे न्यवसत्।

अपरज्य तस्मिन् काले राज्यस्य सर्वेषां लोकानां नामानि लेखयितुम्
अगस्तैसर आज्ञापयामास। 2 तदनुसारेण कुरीणियनामानि सुरियादेशस्य
शासके सति नामलेखनं प्रारंभे। 3 अतो हेतो नाम लेखितुं सर्वे जना: स्वीयं
स्वीयं नगरं जग्मुः। 4 तदानीं यूषफ़ नाम लेखितुं गवादतया स्वभार्यया
गढभृत्या मरियमा सह स्वयं दायूदः सजातिवं इति कारणाद् गालीप्रदेशस्य
नासरलगाराद् 5 यहूदाप्रदेशस्य बैत्तेहमाच्छं दायूदनगारं जगाम। 6 अन्यच्च
तत्र स्थाने तयोस्मिन्नः सतो मरियमः प्रसूतिकाल उपस्थिते 7 सा तं
प्रथमसुतं प्रासोष किन्तु तस्मिन् वासगृहे स्थानाभावाद् बालकं वस्त्रेण
वेष्यित्वा गोशालायां स्थापयामास। 8 अनन्तरं ये कियन्तो मेषपालाकः
स्वमेष्वरजक्षयै तप्तप्रदेशे स्थित्वा रजन्यां प्रान्तरे प्रहरिणः कर्म कुर्वन्ति, 9
तेषां समीपं परमेश्वरस्य दूत आगत्योपतस्थौ; तदा चतुषपार्श्वं परमेश्वरस्य
तेजसः प्रकाशितत्वात् तेऽतिशशङ्किरे। 10 तदा स दूत उताव मा भैषं
पश्यताद्य दायूदः पुरे युष्मनिमित्तं त्राता प्रभुः खीषोऽजनिष्ट, 11 सर्वेषां
लोकानां महानन्दजनकम् इमं मृद्गालवृत्तात् युष्मान् जापयामि। 12 यूद्धं
(तत्स्थानं गत्वा) वस्त्रवेष्टितं तं बालकं गोशालायां शयनं द्रक्ष्यथ युष्मान्
प्रतीदं चिह्नं भविष्यति। 13 दूत इमां कथां कथितवति तत्राकस्मात् सर्वार्थाः
पृतना आगत्य कथाम् इमां कथित्यत्वे शरस्य गुणानन्ववादिषु; यथा, 14
सर्वोद्दिव्यस्थैरीश्वरस्य महिमा सम्प्रकाशयतां। शान्तिर्भूतात् पृथिव्यास्तु
सन्तोषश्च नरान् प्रति॥ 15 ततः परं तेषां सन्निधे रूटगणे सर्वं गते मेषपालाकः
परस्परम् अवेचन् आगच्छत प्रभुः परमेश्वरो यां घटनां जापितवान् तस्य याथर्य
ज्ञातुं वयमधुना बैत्तेहम्पूर्वं यामः। 16 पश्यात् ते तृणं ब्रजित्वा मरियमं यूषफं
गोशालायां शयनं बालकञ्ज ददृशुः। 17 इत्थं दृश्वा बालकस्यार्थे प्राक्तां
सर्वकथां ते प्राचारयाज्वकुः। 18 ततो ये लोकां मेषरक्षकाणां वदेनेष्यस्तां
वार्ता शुश्रुत्वस्ते महाश्चर्य्यं मेनिरे। 19 किन्तु मरियम् एतत्सर्वघटनानां
तात्पर्यं विदिच्य मनसि स्थापयामास। 20 तप्यश्च दूतविज्ञापानुरूपं श्रूता
दृश्वा च मेषपालका ईश्वरस्य गुणानुवादं धन्यवादञ्च कुर्वण्णाः परावृत्य
ययुः। 21 अथ बालकस्य त्वक्छेदनकालेऽष्टमदिवसे समुपस्थिते तस्य
गढभिस्थिते: पुर्वं सर्वार्थाद्यूतो यथाज्ञापयत् तदनुरूपं ते तन्मायेण यीशुरिति
चक्रे। 22 ततः परं मूसालाखितव्यवस्थाया अनुसारेण मरियमः शुचिवत्काल
उपस्थिते, 23 "प्रथमजः सर्वः पुरुषसन्नातनः परमेश्वरे समर्प्यतां," इति
परमेश्वरस्य व्यवस्थया 24 यीशुं परमेश्वरे समर्पितुम् स्वासीयविध्युक्तं
कपोतद्वयं पारावतशावकद्वयं वा बलि दातुं ते तं गृहीत्वा यिरुशालम्
आयुः। 25 यिरुशालम्पुरनिवासी शिमियोन्नामा थार्मिकं एक आसीत् स
इसायेले: सान्त्वनमपेक्ष्य तस्थै किञ्च विवित्र आत्मा तस्मिन्नाविर्भूतः। 26
अपरं प्रभुणा परमेश्वरेणाभिषिक्ते त्रातरि त्वया न दृष्टे त्वं न मरिष्यसीति
वाक्यं पावत्रेण आत्मना तस्म प्राकथयत। 27 अपरज्य यदा यीशोः पिता
माता च तदर्थं व्यवस्थानुरूपं कर्म कर्तुं त मन्दिरम् आनिन्द्युस्तदा। 28
शिमियोन् आत्मन आकर्षणं मन्दिरमागत्य तं क्रोडे निधाय ईश्वरस्य धन्यवादं
कृत्वा कथयामास, यथा, 29 हे प्रभो तव दासोयं निजावाक्यानुसारतः। इदामीन्तु सकल्याणे भवता संविसृज्यताम्। 30 यतः सकलदेशस्य दीपतये
दीपिरूपकं। 31 इसायेलीयलोकस्य महागौरवरूपकं। 32 यं त्रायकं जनानान्तु
सम्मुखे त्वमीजीनः। सएव विद्युतेऽस्माकं ध्रवं नयननगोचरे। 33 तदानीं
तेनोक्ता एताः सकलाः कथा: श्रूत्वा तस्य माता यूषफ़ च विस्मयं मेनाते। 34
ततः परं शिमियोन् तेभ्य आशिषं दत्त्वा तन्मातरं मरियम् उत्वच, पश्य
इसायेलो वंशमध्ये बहूनां पातनायोत्थापनाय च तथा विरोधापात्रं भवितुं
बहूनां गुपतमनोगतानां प्रकटीकरणाय बालकोयं नियुक्तोरिति। 35 तस्मात्
तवपि प्राणाः शूलेन व्यत्यन्ते। 36 अपरज्य आशेषस्य वंशीयफिन्नयेलो
दुहिता हन्नाख्या अतिजरती भविष्यद्वादित्येका या विवाहात् परं सप्त
वत्सरान् पत्या सह न्यवसत ततो विधवा भूता चतुरशीतिवर्षवयः पर्यन्तं 37
मन्दिरे स्थित्वा प्रार्थनोपवसैर्विवाहिनशम् ईश्वरम् असेवत सापि स्ती तस्मिन्
समये मन्दिरमागत्य 38 परमेश्वरस्य धन्यवादं चकार, यिरुशालम्पुरवासिनो
यावन्तो लोका मुक्तिमपेक्ष्य स्थितास्तान् यीशोर्वृत्तान्तं जापयामास। 39
इत्थं परमेश्वरस्य व्यवस्थानुसारेण सर्वेषु कृतेषु तौ पुनश्च गालीलो

नासरत्नामकं निजनगरं प्रतस्थाते। 40 तत्पश्चाद् बालकः शरीरेण वृद्धिमेत्य
ज्ञानेन परिपूर्ण आत्मना शक्तिमांशं भवितुमार्भे तथा तस्मिन् ईश्वरानुग्रहो
बभूव। 41 तस्य पिता माता च प्रतिवर्षं निस्तारोत्सवसमये यिरुशालम्
अगच्छताम्। 42 अपरज्य यीशो द्वादशवर्षवयस्के सति तौ पर्वसमयस्य
रीत्यनुसारेण यिरुशालमं गत्वा 43 पार्वणं सम्पाद्य पुनरपि यिरुशालम्
परावृत्यागतं तं मृगायाज्वक्रतुः। 44 अथ दिनत्रयात् परं पण्डितानां मध्ये
तेषां कथा: शृण्वन् तत्त्वं पृच्छश्च मन्दिरे समुपविष्टः स ताभ्यां दृशः। 45 तदा
तस्य बुद्ध्या प्रत्युतरैश्च सर्वे श्रोतारो विस्मयमापयते। 46 तदूर्धां दृश्वा तस्य
जनको जननी च चमच्यक्रतुः किञ्च तस्य माता तमवदत, हे पुत्र, कथमावां
प्रतीत्यं समावरस्त्वम्? पश्य तव पिताहृत्य शोकाकूलै सन्तौ त्वामन्विच्छावः
स्म। 49 ततः सोवदत् कृतो माम अन्वैच्छतं? पितुगृहै मया स्थातव्यम्
एतत् किं युवाभ्यां न ज्ञायते? 50 किन्तु तौ तस्यतद्वाक्यस्य तात्पर्यं बोद्दु
नाशकनुतां। 51 ततः परं स ताभ्यां सह नासरतं गत्वा तयोर्विश्वाभूतस्तरात्
किन्तु सर्वां एताः कथास्तस्य माता मनसि स्थापयामास। 52 अथ यीशो
बुद्धिः शरीरज्य तथा तस्मिन् ईश्वरस्य मानवानाज्वानुग्रहो वर्जितम् आरंभे।

3 अनन्तरं तिबिरियकैसरस्य राजत्वस्य पञ्चदशे वत्सरे सति यदा

पन्तीयपीलातो यिहूदादेशाधिपति हैरोद् तु गालीप्रदेशस्य राजा
फिलिपानामा तस्य भ्राता तु यितूरियायाखानोनीतियाप्रदेशस्य च
राजासीत् लुधानीयनामा अविलीनादेशस्य राजासीत् 2 हानन् कियफाश्वेमौ
प्रधानयाकावासां तदानीं सिखिरियस्य पुत्राय योहने मध्येप्रान्तरम् ईश्वरस्य
वाक्ये प्रकाशिते सति 3 स यद्यन उभयतटप्रदेशान् समेत्य पापमोचनार्थं
मनः परावर्तनस्य चिह्नस्पृहं यन्मज्जनं तदीयाः कथा: सर्वत्र प्रचारयितुमार्भे।
4 यिशियविधविष्यद्वृक्तुरन्ये यादृशी लिपिरास्ते यथा, परमेश्वस्य पन्थानं
परिष्कुरुत सर्वतः। तस्य राजपत्रञ्जैव समानं कुरुताधुना। 5 कारिष्यन्ते
समुच्छायाः सकला निम्नभूमयः। कारिष्यन्ते नतः सर्वे पर्वताश्रोपवर्षताः।
कारिष्यन्ते च या वक्रास्ताः सर्वाः सरला भुवः। कारिष्यन्ते समानास्ता या
उच्चीन्नीचभूमयः। 6 ईश्वरेण कृतं त्राणं द्रक्ष्यन्ति सर्वमानवाः। इत्येतत् प्रान्तरे
वाक्यं वदतः कस्यविद् रवः॥ 7 ये ये लोकां मज्जनार्थं बहिराययुस्तान्
सोवदत् रे रे सर्पिंश आगामिः कौपात् पलायितुं युष्मान् क श्रेत्यामास?
8 तस्माद् इब्राहीम अस्माकं पिता कथामीदूर्शीं मनोभिं र्न कथयित्वा यूं
मनः परिवर्तनयोग्यं फलं फलतः युष्मानं यथार्थं वदामि पाषाणेभ्य एतेभ्य
ईश्वर इब्राहीमः सन्तानोत्पादने समर्थः। 9 अपरज्य तस्मूलेऽधुनामा परशः
सलग्नोस्ति यस्तस्तुरुपत्तम् फलं न फलाति स छिद्येत्तानै निक्षिप्तते च। 10
तदानीं लोकास्तं प्रणच्छुस्तर्हि किं कर्तव्यमस्माभिः? 11 ततः सोवदीत् यस्य
द्वे वसने विद्येते स वस्त्रहीनायैकं वितरतु किञ्च यस्य खाद्यद्रव्यं विद्यते सोपि
तवैषं करोतु। 12 ततः परं करसञ्जायिनो मज्जनार्थम् आगत्य प्रच्छुः हे गुरो
किं कर्तव्यमस्माभिः? 13 ततः सोकथयत निरूपितादधिकं न गृह्णित। 14
अनन्तरं सेनागण एत्य प्रप्रच्छ किमस्माभिं वा कर्तव्यम्? ततः सोभिदधे
कस्य कामपि हानि मा कार्ष तथा मृषापावां मा कुरुत निजेवतेनेन च
सन्तुष्य तिष्ठत। 15 अपरज्य लोका अपेक्षया स्थित्वा सर्वेषीपति मनोभि
विरत्याज्वकुः, योहन्यम् अभिषिक्तस्त्राता न वेति? 16 तदा योहन् सर्वान्
व्याजाहार, जलेऽहं युष्मान् मज्जयामि सत्यं किन्तु यस्य पादुकाबन्धनं
मोचयितुमपि न योग्योस्मि तादृश एको मत्तो गुरुतरः पुमान् एति, स
युष्मान् वहिलूपे पवित्र आत्मनि मज्जयिष्यति। 17 अपरज्य तस्य हस्ते
शूर्प आस्ते स स्वशस्यानि शुद्धरूपं प्रस्फोट्य गोधूमान् सर्वान् भाण्डागारे
संग्रहीष्यति किन्तु बूषाणि सर्वाण्यपनिक्विणवहिना दाहयिष्यति। 18 योहन्
उपदेशेनेत्यं नानाकथा लोकानां समक्षं प्रचारयामास। 19 अपरज्य हेरोद्
राजा फिलिपानः सहोदरस्य भार्या हेरोदियामधि तथान्यानि यानि यानि
कुकम्माणि कृतवान् तदधि च 20 योहना तिरस्कृतो भूत्वा कारागारे तस्य

बन्धनाद् अपरमपि कुकर्म चकार। 21 इतः पूर्वं यस्मिन् समये सर्वे योहना मज्जितासदानीं यीशुरप्यागत्य मज्जितः। 22 तदनन्तरं तेन प्रथिते मेघद्वारं मुक्तं तस्माच्च पवित्रं आत्मा मूर्तिमान् भूत्वा कपोतवत् तदुपर्यवरुहोऽहं; तदा त्वं मम प्रियः पुत्रस्त्वयि मम परमः सन्तोष इत्याकाशापाणी बभूव। 23 तदानीं यीशुः प्रायेण त्रिंशूर्धृष्वयस्क आसीत। लौकिकज्ञाने तु स यूषफः पुत्रः, 24 यूषफः एले: पुत्रः, एलिर्मत्तः पुत्रः, मत्तत लेवे: पुत्रः, लेवे मल्लके: पुत्रः, मल्लिक्यार्नन्स्य पुत्रः; यान्मो यूषफः पुत्रः। 25 यूषफः मत्तथियस्य पुत्रः, मत्तथिय आमोसः पुत्रः, आमोस् नहूमः पुत्रः, नहूम् इज्ज्वः पुत्रः इलिनगीः पुत्रः। 26 नर्मगिटः पुत्रः, माट् मत्तथियस्य पुत्रः, मत्तथियः शिमिये: पुत्रः, शिमियर्यूषफः पुत्रः, यूषफः यिहूदा: पुत्रः। 27 यिहूदा योहाना: पुत्रः, योहाना रीषा: पुत्रः, रीषा: सिरुब्बालिवः पुत्रः, सिरुब्बालिव शल्तीयेलः पुत्रः, शल्तीयेल् नेरे: पुत्रः। 28 नेरिमल्लके: पुत्रः, मल्लकः अद्यः पुत्रः, अद्यी कोषमः पुत्रः, कोषम् इल्मोदद् एरः पुत्रः, इल्मोदद् एरः पुत्रः। 29 एर् योरे: पुत्रः, योरे: इलीयेषः पुत्रः, इलीयेषर् योरीपः पुत्रः, योरीम् मत्ततः पुत्रः, मत्तत लेवे: पुत्रः। 30 लेवि: शिमियोनः पुत्रः, शिमियोन् यिहूदा: पुत्रः, यिहूदा यूषफः पुत्रः, यूषफः योननः पुत्रः, यान्मो इलीयोकीमः पुत्रः। 31 इलीयोकीमः मिलेया: पुत्रः, मिलेया मैननः पुत्रः, मैनन् मत्ततस्य पुत्रः, मत्ततो नाथनः पुत्रः, नाथन् दायूः पुत्रः। 32 दायूद् यिशयः पुत्रः, यिशय ओवेदः पुत्रः, ओवेद् बोयसः पुत्रः, बोयस् सल्मोनः पुत्रः, सल्मोन् नहशोनः पुत्रः। 33 नहशोन् अम्मीनादबः पुत्रः, अम्मीनादब् अरामः पुत्रः, अराम् हिप्रोणः पुत्रः, हिप्रोणे पेरसः पुत्रः, पेरस् यिहूदा: पुत्रः। 34 यिहूदा याकूबः पुत्रः, याकूब् इस्खाकः पुत्रः, इस्खाक् इब्राहीमः पुत्रः, इब्राहीम् तरहः पुत्रः, तरह नाहोरः पुत्रः। 35 नाहोर् सिरुगः पुत्रः, सिरुग् रिच्यः पुत्रः, रिच्य पेलगः पुत्रः, पेलग् एरः पुत्रः, एवर् शेलहः पुत्रः। 36 शेलह् कैननः पुत्रः, कैनन् अर्फक्षदः पुत्रः, अर्फक्षद शामः पुत्रः, शाम् नोहः पुत्रः, नोहो लेमकः पुत्रः। 37 लेमक् मिथूशेलहः पुत्रः, मिथूशेलह् हनोकः पुत्रः, हनोक पेरदः पुत्रः, पेरद् महललेलः पुत्रः, महललेल कैननः पुत्रः। 38 कैनन् इनोशः पुत्रः, इनोश् शेतः पुत्रः, शेत् आदमः पुत्रः, आदम् ईश्वरस्य पुत्रः।

4 ततः परं यीशुः पवित्रेणात्मना पूर्णः सन् यहननद्याः परावृत्यात्मना प्रान्तरं नीतः सन् चत्वारिंशदिनानि यावत् शैताना परीक्षितोऽभूत्, 2 किञ्च तानि सर्वदिनानि भोजनं विना स्थितत्वात् काले पूर्णे स क्षुधितवन्। 3 ततः शैतानागत्य तमवदत् त्वं चेतीश्वरस्य पुत्रस्तर्हि प्रस्तरमेतान् आज्ञाया पूपान् कुरु। 4 तदा यीशुव्वाच, लिपिरिद्वीरी विद्यते मनुजः केवलेन पूपेन न जीवति किन्त्वीश्वरस्य सर्वभिरजाज्ञाभि जीवति 5 तदा शैतान् तुमच्युं पर्वतं नीत्वा निमिषकमध्ये जगतः सर्वराज्यानि दर्शितवान्। 6 पश्चात् तमवादीत सर्वम् एतद् विभवं प्रतापञ्च तुभ्यं दास्यामि तन् मयि समर्पितमास्ते यं प्रति ममेच्छा जायते तस्मै दातु शक्नोमि, 7 त्वं चेन्मां भजसे तहि सर्वमेतत् तवैव भविष्यति। 8 तदा यीशुस्तं प्रत्यक्त्वान् दूरी भव शैतान् लिपिरास्ते, निजं प्रभुं परमेश्वरं भजस्व केवलं तमेव सेवस्व च। 9 अथ शैतान् तं यिश्शालमं नीत्वा मन्दिरस्य चूडाया उपरि समुपेश्य जगाद् त्वं चेदीश्वरस्य पुत्रस्तर्हि स्थानादितो लम्फित्वाधः 10 पत यतो लिपिरास्ते, आज्ञापयिष्यति स्वीयान् दूतान् स परमेश्वरः। 11 रक्षितुं सर्वमार्गं त्वा तेन तत्त्ववरणे यथा। न लगत् प्रस्तरायात्तस्त्रां धरिष्यन्ति ते तथा। 12 तदा यीशुना प्रत्यक्त्मः इदमप्युक्तमस्ति त्वं स्वप्रभुं परेण्मां परीक्षस्व। 13 पश्चात् शैतान् सर्वपरीक्षां समाप्य क्षणात्तं त्यक्त्वा ययो। 14 तदा यीशुरात्मप्रभावात् पुनर्गालीलप्रदेशं गतस्तदा तत्सुख्यातिश्वर्तिर्शिं व्यानशेः। 15 स तेषां भजन् रूपेषु उपादिश्य सर्वेः प्रशंसितो बभूव। 16 अथ स स्वपलानस्थानं नासरत्युपेत्य विश्रामवरे स्वाचाराद् भजनेहं प्रविश्य पठितुमत्स्थाय। 17 ततो यिशयियभविष्यद्वादिः पुस्तके तस्य करदते सति स तत् पुस्तकं विस्तार्य यत्र वक्ष्यमाणानि वचनानि सन्ति तत् स्थानं प्राप्य पपाठ। 18 आत्मा तु परमेश्य मर्दीयोपरि विद्यते। दरिद्रेषु सुसवादं वर्कु मां सोभिषिक्तवान्। भग्नान्तः करणाल्लोकान् सुस्वस्थान् कर्तुमिव

च। बन्दीकृतेषु लोकेषु मुक्ते धोषयितुं वचः। नेत्राणि दातुमन्थेभ्यस्त्रातुं बद्धजनानपि। 19 परेशानुग्रहे कालं प्रचारयितुमेव च। सर्वतत्करणार्थय मामेव प्रहिणोति सः। 20 ततः पुस्तकं बद्वाच परिचारकस्य हस्ते समर्प्य चासने समुपविष्टः, ततो भजनगृहे यावन्तो लोका आसन् ते सर्वेऽन्यन्यदृष्ट्या तं विलुप्तिकरे। 21 अनन्तरम् अद्यैतानि सर्वाणि लिखितवचनानि युष्माकं मध्ये सिद्धान्ति स इमां कथां तेष्यः कथयितुमारेभे। 22 ततः सर्वे तस्मिन् अन्वरज्यन्त, किञ्च तस्य मुखानिंगताभिन्नग्रहस्य कथाभिश्मतकृत्य कथयामासुः किमयं यूषफः पुत्रै न? 23 तदा सोउवादीद् हे चिकित्सक स्वेमव स्वस्थं कुरु कफन्हार्मय यद्यत् कृतवान् तदश्रौपम ताः सर्वाः क्रिया अत्र स्वदेशो कुरु कथामेतां यूषमेवावश्यं मां वदिष्यथ। 24 पुः सोउवादीद् युष्मानं यथार्थ वदामि, कपिभविष्यद्वादी स्वदेशो सत्कारं न प्राप्नोति। 25 अपरञ्च यथार्थ वच्च, एलियस्य जीवनकाते यदा सार्वद्वितयवर्णाणि यावत् जलदप्रतिबन्धात् सर्वाणिम् देशो महादुर्भिक्षम् अजनिष्ट तदानीम् इसायेलो देशस्य मध्ये बह्यो विधावा आसन्, 26 किन्तु सीदोन्प्रदेशीयसारिफपुरुनिवासीनीम् एकां विधावा विना कस्याश्विद्यपि समीपे एलियः प्रेरितो नाभूत्। 27 अपरञ्च इलीशाय भविष्यद्वादिविद्यमानताकाले इसायेलेशो बबवः कुषिण आसन् किन्तु सुरीयदेशीयं नामान्कुषिण विना कोप्यन्यः परिष्कृतो नाभूत्। 28 इमां कथां श्रुत्वा भजनगृहस्थितां लोकाः सक्रोधम् उत्थाय 29 नगरातं बहिष्कृत्य यस्य शिखिणि उपरि तेषां नगरं स्थापितमासते तस्मान्निक्षेप्तु तस्य शिखिरं तं निन्युः 30 किन्तु स तेषां मध्यादपसुत्य स्थानान्तरं जगाम। 31 ततः परं यीशुगालीलप्रदेशीयकफन्हार्मनगर उपस्थाय विश्रामवरे लोकानुपदेष्टुम आरब्धवान्। 32 तदुपेशात् सर्वे चमच्यकु र्यतस्तस्य कथा गुरुतरा आसन्। 33 तदानीं तद्वज्ञानोहस्थितोऽमेघ्यभूतग्रस्त एको जन उच्चः कथयामास, 34 हे नासरतीयशीरोऽस्मान् त्यज, त्वया सहास्याकं कः सम्बन्धः? किमस्मान् विनाशयितुमायासिः? त्वमीश्वरस्य पवित्रो जन एतदहं जानामि। 35 तदा यीशुस्तं तर्जयित्वावदत् मौनी भव इतो बहिर्भवः ततः सोमेघ्यभूतस्तं मध्यस्थाने पाततित्वा किञ्चिदप्यहिसित्वा तस्माद् बहिर्तीवान्। 36 ततः सर्वे लोकाश्मतकृत्य परस्परं वक्तुमारेभिरे कोयं चमत्कारः। 1 एष प्रभावेण पराक्रमेण चामेघ्यभूतान् अज्ञापयति तेनैव ते बहिर्गच्छन्ति। 37 अनन्तरं चतुर्दिश्वरेशान् तस्य सुख्यातिव्याप्नोत्। 38 तदनन्तरं स भजनगृहाद् बहिरागत्य शिमोने निवेशनं प्रविवेश तदा तस्य श्वशूज्जीरणात्यन्तं पीडितासीत् शिष्यास्तदर्थं तस्मिन् विनयं चक्रुः। 39 ततः स तस्या: समीपे स्थित्वा उच्चरं तर्जयामास तेनैव तां ज्वरोऽत्याक्षीत् ततः सा तक्षणम् उत्थाय तान् सिधेषो। 40 अथ सूर्यास्तदकाले स्वेषां ये ये जना नानारोगैः पीडिता आसन् लोकास्तान् यीशोः समीपम् आनिन्युः; तदा स एकैकस्य गात्रे करमर्पीयत्वा तानरागान् चकार। 41 ततो भूता बहुभ्यो निर्गत्य चीत्वश्वं कृत्वा च बधाषिरे त्वमीश्वरस्य पुत्रोऽभिक्तत्रातः; विन्तु सोभिषिक्तत्राते ते विविदुरेत्प्रसादात् कारणात् तान् तर्जयित्वा तद्वृकु निषिद्धिष। 42 अपरञ्च प्रभाते सति स विजनस्थानं प्रतस्थं पश्चात् जनास्तमन्विच्छन्तस्तनिकं गत्वा स्थानान्तरगमार्थं तमन्वरुद्धम्। 43 किन्तु स तान् जगाद् ईश्वरीयराज्यस्य सुसंवादं प्रचारयितुम् अन्यानि पुराणयपि मया यातव्यानि यतस्तदर्थमेव प्रेरितोहं। 44 अथ गालीतो भजनगृहेषु स उपदेशेष।

5 अनन्तरं यीशुरेकदा गिनेशरत्वस्य तीर उत्तिष्ठति, तदा लोका ईश्वरीयकथां श्रीतु तदुपरि प्रपतिताः। 1 तदानीं स तदस्य तीरसमीपे नौदूर्यं ददश किञ्च मत्स्योपजीविनो नावं विहाय जालं प्रक्षालयन्ति। 3 ततस्योपद्वयो शिमोनो नावमारुह्य तीरात् किञ्चिद्वृद्धं यातुं तस्मिन् विनयं कृत्वा नौकायामुपविश्य लोकान् प्रोपदिष्वान्। 4 पश्चात् तं प्रस्तावं समाप्य स शिमोने व्याजहार, गधीरं जलं गत्वा मत्स्यान् धर्तुं जालं निष्क्रिप्त। 5 ततः शिमोन बधाषे, हे गुरो यद्यपि वयं कृत्वान् यमिनीं परिश्रम्य मत्स्यकमपि न प्राप्तास्तथापि भवतो निदेशतो जालं क्षिप्तामः। 6 अथ जाले क्षिप्ते बहुमत्स्यपतनाद् आनायः प्रचिन्णनः। 7 तस्माद् उपकर्तुम् अन्यानैस्थान् सङ्गिनेन आयातुम् इड्गितेन समाहयन् ततस्त आगत्य मत्स्यै नौदूर्यं प्रपूरयामासु यैं नौदूर्यं

प्रमग्नम्। 8 तदा शिमोन्पितरस्तद् विलोक्य यीशोश्वरणयोः पतित्वा, हे प्रभो हं पापी नरो मम निकटाद् भवन् यातु, इति कथितवान्। 9 यतो जाले पतिताना मत्स्याना यूथात् शिमोन् तत्सङ्गेनश्च चमत्कृतवत्तः; शिमोनः सहकारिणी स्विदेः पुत्रो याकूब् योहन् वेषो तादौरौ बध्वतुः। 10 तदा यीशुः शिमोनं जगाद् मा भैरीराधार्थ्य त्वं मनुष्यधरो भविष्यत्सि। 11 अनन्तरं सर्वासु नौसू तीरम् आनीतासु ते सर्वान् परित्यज्य तस्य पश्चाद्गमिनो बध्वतुः। 12 ततः परं यीशो कस्मिंश्च पुरे तिष्ठति जन एकः: सर्वाङ्गकुषलस्त् विलोक्य तस्य समीपे न्यूजः पतित्वा सविनयं वक्तुमारेभे, हे प्रभो यदि भवनन्दिति तर्हि मां परिष्कर्तुं शक्नोति। 13 तदानीं स पाणिं प्रसार्य तदद्वां सृजन् बधाषे त्वं परिष्क्रियस्वेति ममेच्छारित ततस्तक्षणं स कुष्टात् मुक्तः। 14 पश्चात् स तमाजापायामास कथामिमां करमैचिद् अकथयित्वा याजकस्य समीपञ्च गत्वा स्वं दर्शय, लोकेभ्यो निजपरिष्कृततत्स्य प्रमाणदानाय मूसाज्ञानुसारेण द्रव्यमुत्मजस्व च। 15 तथापि यीशोः सुख्याति बहू व्याप्तुमारेभे किञ्च तस्य कथां श्रौतों स्वीयरोगेभ्यो मोक्षुञ्ज लोका आजमः। 16 अथ स प्रान्तरं गत्वा प्रार्थयञ्जक्रे। 17 अपरञ्च एकदा यीशुरूपदिशति, एतर्हि गालील्युहूदाप्रदेशयोः सर्वनगरेभ्यो यिरुशालमश्च कियन्तः फिरुशिलोका व्यवस्थापकाश्च समागत्य तदन्तिके समुपविविषुः, तस्मिन् काले लोकानामारायकराणात् प्रभोः प्रभावः प्रवक्ताराः। 18 पश्चात् कियन्तो लोका एकं पक्षात्तिनं खं खट्वायां निधाय यीशोः समीपामानेतुं सम्मुखे स्थापयितुञ्च व्याप्रियन्तः। 19 किन्तु बहुजननिवसम्भावात् न शक्नुवन्तो गृहोपरि गत्वा गृहपृष्ठं खनित्वा तं पक्षायातिनं सख्तवृं गृहमय्ये यीशोः सम्मुखे उर्वोह्यामासुः। 20 तदा यीशुस्तेषाम् इदृशं विश्वास विलोक्य तं पक्षायातिनं व्याजहार, हे मानव तव पापमक्षम्यत। 21 तस्माद् अध्यापकः फिरुशिनश्च चित्तैरित्य प्रचिन्तितवत्तः, एष जन ईश्वरं निन्दति कोयं? केवलमीश्रं विना पापं क्षन्तु कः शक्नोति? 22 तदा यीशुस्तेषाम् इत्थं चिन्तनं विदिता तेभ्योकथयद् यूयं मनोभिः कुतो वितर्कयथ? 23 तव पापक्षमा जाता यद्वा त्वमूल्याय व्रज एतयो मर्यादे का कथा सुकथ्य? 24 किन्तु पृथिव्यां पापं क्षन्तु मानवसुत्स्य सामर्थ्यमस्तीति यथा यूयं ज्ञातुं शक्नुय तदर्थं (स तं पक्षायातिनं जगाद) उत्तिष्ठ स्वशयां गृहीत्वा गृहं याहीति त्वामादिशामि। 25 तस्मात् स तत्क्षणम् उत्थाय सर्वेषां साक्षात् निजशयनीयं गृहीत्वा ईश्वरं धन्यं वदन् निजिनिवेशनं ययो। 26 तस्मात् सर्वे विस्मयं प्राप्ता मनःसु भीताश्च वरयमध्यासम्भवकाश्चायन्यदर्शाम इत्युक्त्वा परमेश्वरं धन्यं प्रोदीताः। 27 ततः परं बहिर्गच्छन् करसञ्चयस्थाने लेविनामानं करसञ्चयाकं दृष्ट्वा यीशुस्तमभिदधे मम पश्चदेहि। 28 तस्मात् स तत्क्षणात् सर्वं परित्यज्य तस्य पश्चादियाय। 29 अनन्तरं लेवि निजगृहे तदर्थं महाभोज्यं चकार, तदा तैः सहानेके करसञ्चयायनस्तदन्यलोकाश्च भोक्तुमुपविविषुः। 30 तस्मात् कारणात् चण्डालानां पापिलोकानाज्व सङ्गे यूयं कुतो भांग्ये पिवथ चेति कथां कथयित्वा फिरुशिनोऽध्यापकाश्च तस्य शिष्यैः सह वायुदं कर्तुमारेभिरे। 31 तस्माद् यीशुस्तान् प्रत्यवोद् अरोगलोकानां चिकित्सकेन प्रयोजनं नास्ति किन्तु सरोगामामेव। 32 अहं थार्मिकान् आहातुं नागतोस्मि किन्तु मनः परावर्तयितुं पापिन एव। 33 ततसे प्रोचुः, योहनः फिरुशिनाज्व शिष्या वारंवारम् उपवसन्ति प्रार्थयन्ते च किन्तु तत् तथा कुतो भृजते पिवन्ति च? 34 तदा स तानाचख्यो वरे सङ्गे तिष्ठति वरस्य सखिगणं किमुपवासयितु शक्नुय? 35 किन्तु यदा तेषां निकटाद् वरो नेष्यते तदा ते समुपवत्स्यन्ति। 36 सोपरमपि दृष्टान्तं कथयाम्बधूव पुरातनवस्त्रे कोपि नुतनवस्त्रं न सीव्यति यतस्तेन सेवनेन जीर्णवस्त्रं छिद्यते, नूतनपुरातनवस्त्रयो मैलज्जय न भवति। 37 पुरातन्यां कुत्वां कोपि नूतनं द्राक्षारसं न निदधाति, यतो नवीनद्राक्षारसस्य तेजसा पुरातनं कुतू विदीर्यते ततो द्राक्षारसः पतति कुतूश्च नश्यति। 38 ततो हेतो नूतन्यां कुत्वां नवीनद्राक्षारसः निधातव्यस्तेनोभयय्य रक्षा भवति। 39 अपरञ्च पुरातनं द्राक्षारसं पीत्वा कोपि नूतनं न वाज्ञति, यतः स वक्ति नूतनात् पुरातनम् प्रशस्तम्।

6 अचरञ्च पर्वणो द्वितीयदिनात् परं प्रथमविश्रामवरे शस्यक्षेत्रेण यीशोर्गमनकाले तस्य शिष्याः कणिं छित्त्वा करेषु मर्हयित्वा खादितुमारेभिरे। 2 तस्मात् कियन्तः फिरुशिनश्चतानवदन् विश्रामवरे यत् कर्म न कर्तव्यं तत् कुतः कुरुथ? 3 यीशः प्रत्युवाच दायूद् तस्य सङ्गिनश्च क्षुधार्ता: किं चकुः स कथम् ईश्वरस्य मनिदं प्रविश्य 4 ये दर्शनीयाः पूपा याजकान् विनान्यस्य कस्याय्यभोजनीयास्तानानीय स्वयं बुभजे सङ्गिभ्योपि ददै तत् किं युष्माभिः कदापि नापाठिः? 5 पश्चात् स तानवदत् मनुजसुतो विश्रामवारस्यापि प्रभु भवति। 6 अनन्तरम् अन्यविश्रामवरे स भजनगेहं प्रविश्य समुपदिशति। तदा तत्स्थाने शुक्रदक्षिणकर एकः पुमान् उपतरिष्यवान्। 7 तस्माद् अध्यापकः फिरुशिनश्च तस्मिन् दोषमारोपयितु स विश्रामवरे तस्य स्वास्थ्यं करोति नवेति प्रतीक्षितुमारेभिरे। 8 तदा यीशुस्तेषां चिन्तनं विदित्वा तं शुक्रकं पुमांसं प्रोवाच, त्वमुत्थाय मध्यस्थाने तिष्ठ। 9 तस्मात् तस्मिन् उत्थितवति यीशुस्तान् व्याजहार, युष्मान् इमां कथां पच्छामि, विश्रामवरे हितम् अहितं वा, प्राणरक्षणं प्राणाशानं वा, एतेषां किं कर्मकरीयम्? 10 पश्चात् चतुर्विक्षु सर्वान् विलोक्य तं मानवं बधाषे, निजकरं प्रसारय; ततस्तेन तथा कृत इतरकरवत् तस्य हस्तः स्वस्थेभवत्। 11 तस्मात् ते प्रचण्डकोपनिवात् यीशु किं करिष्यन्तीति परस्परं प्रमन्त्रिताः। 12 ततः परं स पर्वतमारुद्ध्वेश्वरमुद्दिश्य प्रार्थयमानः कृत्स्नां रात्रिं यापितवान्। 13 अथ दिने सति स सर्वान् शिष्यान् आहूतवान् तेषां मध्ये 14 पितरनामा ख्यातः शिमोन् तस्य भ्राता अन्दियश्च याकूब् योहन् च फिलिप् बर्थलमयश्च 15 मधिः थोमा आल्फीयस्य पुत्रो याकूब् जलन्तनामा ख्यातः शिमोन् 16 च याकूबो भ्राता यिहूदाश्च तं यः परकरेषु समर्पयिष्यति स ईश्वरीयोतीययिहूदाश्वतान् द्वादश जनान् मनोनीतान् कृत्वा स जग्राह तथा प्रेरित इति तेषां नाम चकार। 17 ततः परं स पर्वतदावरुद्ध्वय उपव्यक्तयां तस्मै ततस्तस्य शिष्यसङ्गो यिहूदादेशात् यिहूदाश्वतामश्च सोः सीदोनश्च जलथे रोधसो जननिहाश्च एत्य तस्य कथाश्रवणार्थं रोगमुक्त्यर्थञ्च तस्य समीपे तस्युः। 18 अमेध्यभूतप्रस्ताश्च तनिकत्मागत्य स्वास्थ्यं प्रापुः। 19 सर्वेषां स्वास्थ्यकरणप्राभवस्य प्रकाशितवात् सर्वे लोका एत्य तं स्प्रां येतिर। 20 पश्चात् स शिष्यान् प्रति दृष्टें कुत्वा जगाद्, हे दरिद्रा यूयं धन्या यत ईश्वरीये राज्ये वोडधिकारोरेस्ति। 21 हे अधुना क्षुधितलोका यूयं धन्या यतो यूयं तप्स्यर्थः; हे इह रोदिनो जना यूयं धन्या यतो यूयं हसिष्यथ। 22 यदा लोका मनुष्यसूनो नमिहेतो युष्मान् कृतीयिष्यन्ते पृथक् कृत्वा निनिष्यन्ति, अथमानिव युष्मान् स्वसप्तामापाद् दूरीकरिष्यन्ति च तदा यूयं धन्याः। 23 सर्वे युष्माकं यथेष्ट फलं भविष्यति, एतदर्थं तस्मिन् दिने प्रोल्लसत आनन्देन नृत्यत च, तेषां पूर्वपुरुषाश्च भविष्यद्वादिनः प्रति तथैव व्यवहारन्। 24 किन्तु हा हा धनवन्तो यूयं सुखं प्राप्नुत। हन्त परित्पाणा यूयं क्षुधिता भविष्यथ; 25 इह हसन्तो यूयं वत युष्माभिः शोचितव्यं रोदितव्यञ्च। 26 सर्वेलाकै युष्माकं सुखातौ कृतायां युष्माकं दुर्वाति भविष्यति युष्माकं पूर्वपुरुषा मृषाभविष्यद्वादिनः प्रति तदूत् कृतवत्तः। 27 हे श्रोतारो युष्माभ्यमहं कथयामि, यूयं शत्रुषु प्रीयवर्यं ये च युष्मान् द्विषिति तेषामपि हितं कुरुत। 28 ये च युष्मान् शपन्ति तेष्य आशिषं दत्त ये च युष्मान् अवमन्त्यते तेषां मङ्गलं प्रार्थयव्यं। 29 यदि कश्चित् तव कपोले चयपेत्यात् करोति तर्हि तं प्रति कपोलम् अन्यं परवर्त्य सम्मुखीकुरु पुनश्च यदि कश्चित् तव गात्रीयवस्त्रं हरति तर्हि तं परिशेयस्त्रम् अपि ग्रहीतु मां वायरय। 30 यस्त्वां याचते तस्मै देहि, यश्च तव सम्पत्तिं हरति तो मां वायरय। 31 परेभ्यः स्वान् प्रति यथाचरणम् अपेक्षयेत् परान् प्रति यूपमपि तथाचरत। 32 ये जना युष्मास् प्रीयन्ते केवल तेषु प्रीयमाणेषु युष्माकं किं फलं? पापिलोका अपि स्वेषु प्रीयमाणेषु प्रीयन्ते। 33 यदि हितकरिण एव हितं कुरुथ तर्हि युष्माकं किं फलं? पापिलोका अपि तथा कुर्वन्ति। 34 येभ्य ऋणपरिशोधस्य प्राप्तिप्रित्यासास्ते केवलं तेषु ऋणपरिष्यते युष्माकं किं फलं? पुनः प्राप्त्याशया पापिलोका अपि पापिजनेषु ऋणम् अर्पयन्ति। 35 अतो यूयं रिपुष्वपि प्रीयवर्यं, परहितं कुरुत च; पुनः प्राप्त्याशयां त्यक्त्वा ऋणमप्यत, तथा कृते युष्माकं महाफलं भविष्यति, यूयञ्च सर्वप्रधानस्य सन्ताना इति ख्यातिं प्राप्त्यथ, यतो युष्माकं पिता

कृतधानां दुर्वित्तानाज्य हितमाचरति। 36 अत एव स यथा दयालु यूर्यमपि तादृशा दयालवो भवत्। 37 अपरञ्च परान् दोषिणो मा कुस्त तस्माद् यूर्यं दोषीकृता न भविष्यथ; अटण्डयन् मा दण्डयत तस्माद् यूर्यमपि दण्ड न प्राप्यथ; परेषां दोषान् क्षमधृतं तस्माद् यूर्यं दानापि प्राप्यथ, वरञ्च लोका: परिमाणप्रात्रं प्रदलय्य सञ्जाल्य प्रोञ्जाल्य परिपूर्य्य युष्माकं क्रोडेषु समपर्यष्यन्ति; यूर्यं येन परिमाणेन परिमाथ तेनैव परिमाणेन युष्मकृते परिमास्यते। 39 अथ स तेभ्यो दृष्टान्तकथामकथयत्, अन्यो जनः किमध्यं पन्थानं दर्शयितुं शक्नोति? तस्माद् उभावपि किं गर्ते न परिष्यतः? 40 गुरोः शिष्यो न श्रेष्ठः किन्तु शिष्ये सिद्धे सति स गुरुतुल्यो भवितुं शक्नोति। 41 अपरञ्च त्वं स्वचक्षुषि नासाम् अदृश्वा तत्र भ्रातुश्चक्षुषि यज्ञप्राप्तमस्ति तदेव कुतः पश्यमि? 42 स्वचक्षुषि या नासा विद्यते ताम् अज्ञात्वा, भ्रातस्तव नेत्रात् तृणं बहिः करोमीति वाक्यं भ्रातरं कर्थं वर्कुं शक्नोषि? हे कपटिन् पूर्वं स्वनयनात् नासां बहिः कुरु ततो भ्रातुश्चक्षुषस्तृणं बहिः कर्तुं सुदृष्टे प्राप्त्यसि। 43 अन्यञ्च उत्तमस्तरः कदापि फलमुन्मत्तम् न फलति, अनुन्तमतस्तु फलमुन्मत्तम् न फलति कारणादतः फलैस्तरवो ज्ञायन्ते। 44 काटकिपादपात् कोपि उडुब्बरफलानि न पातयति तथा शृगालकोलितृक्षादपि कोपि द्राक्षाफलं न पातयति। 45 तद्वत् साधुलोकोऽन्तःकरणरूपात् सुभाण्डागारात् उत्तमानि द्रव्याणि बहिः करोति, दुषी लोकशान्ताःकरणरूपात् कुभाण्डागारात् कुत्सितानि द्रव्याणि निर्गमयति यतोऽन्तःकरणानां पूर्णाभावानुरूपाणि वर्चासि मुखानिर्गच्छन्ति। 46 अपरञ्च ममाजानुरूपं नाचरत्वा कुतो मां प्रभो इतीत वदथ? 47 यः कश्चिन् मम निकटम् आगत्य मम कथा निशम्य तदनुरूपं कर्म्म करोति स कस्य सदृशो भवति तदहं युष्मान् ज्ञापयामि। 48 यो जनो गर्भीरं खनित्वा पाषाणस्थले भित्ति निर्मयि स्वगृहं रचयति तेन सह तस्योपमा भवति; यत आप्लाविजलमेत्य तस्य मूले वेगेन वहयति तदेवं लाभिष्यतु न शक्नोति यतस्तस्य भित्ति: पाषाणोपरि तिष्ठति। 49 किन्तु यः कश्चिन् मम कथा: श्रुत्वा तदनुरूपं नाचरति स भित्ति विना मृदुपरि गृहनिर्मात्रा समानो भवति; यत आप्लाविजलमागत्य वेगेन यदा वहति तदा तद्वृं पतति तस्य महत् पतनं जायते।

7 ततः परं स लोकानां कर्णगोचरे तान् सर्वान् उपदेशान् समाप्य यदा कफर्नाहूम्पुरं प्रविशति 2 तदा शतसेनापते: प्रियदास एको मृतकल्पः पीडित आसीत्। 3 अतः सेनापति यीशो वर्त्ती निशम्य दासस्यारेयकरणाय तस्यागमनार्थं विनयकरणाय यिहूदीयान् कियतः प्राच: प्रेषयामास। 4 ते यीशोरनितिकं गत्वा विनयतिशयं वकुमरीरभिरे, स सेनापति भूवतोनुग्रहं प्राप्तुम् अहीति। 5 यतः सौसम्जातीयुषु लोकेषु प्रीयते तथास्मकृते भजनगेहं निर्मितवान्। 6 तस्माद् यीशुस्तैः सह गत्वा निवेशनस्य समीपं प्राप, तदा स शतसेनापति वर्क्ष्यमाणवाक्यं तं वर्कुं बन्धून् प्राहिणोत्। हे प्रभो स्वयं श्रमो न कर्क्यो यद् भवता मद्रेहमध्ये पादार्पणं क्रियेत तदप्यवहं नाहीमि, 7 किञ्चाहं भवतस्मीपं यातुमपि नात्मानं योग्यं बुद्वान्, ततो भवान् वाक्यमात्रं वदतु तेनैव मम दासः स्वस्यो भविष्यति। 8 यस्माद् अहं पराधीनेपि ममाधीना या: सेना: सन्ति तासाम् एकजनं प्रति याहीति मया प्रोक्ते स याति; तदत्यं प्रति आयाहीति प्रोक्ते स आयाति; तथा निजदासं प्रति एतत् कुमित्रिति प्रोक्ते स तदेव करोति। 9 यीशुरिवं वाक्यं श्रुत्वा विस्मयं यथो, मुखं परावर्त्य पश्चादृत्तेनो लोकान् बभाषे च, युष्मानहं वदामि इसायेलो वंशमधेयेपि विश्वासमीदृशं न प्राप्तवं। 10 ततस्ते प्रेषिता गृहं गत्वा तं पीडितं दासं स्वस्थं ददृशुः। 11 परेऽहनि स नायीनाख्यं नगरं जगाम तस्यानेके शिष्या अन्ये च लोकास्तेन सार्दू युयुः। 12 तेषु तन्नगरस्य द्वारसन्निधिं प्राप्तेषु कियन्तो लोका एकं मृतमनुजं वहन्तो नगरस्य बहिर्यीति, स तन्मातुरेकपुत्रस्तन्माता च विधवा; तया सार्दू तन्नगरीया बहवो लोका आसन्। 13 प्रभुस्तां विलोक्य सानुकम्पः कथयामास, मा रोदीः। स समीपत्वा खट्वां पर्स्परं तस्माद् वाहका: स्थिगीतास्तम्युः; 14 तदा स उवाच हे युष्मनुष्यं त्वमुष्टिष्ठ, त्वामहम आज्ञापयामि। 15 तस्मात् स मृतो जनस्तक्षणमुत्थाय कथां प्रकथितः; ततो

यीशुस्तस्य मातरि तं समर्पयामास। 16 तस्मात् सर्वे लोकाः शशङ्किरेः एको महाभिष्यद्वादी मध्येऽस्माकम् समूदैत्, ईश्वरश्च स्वलोकानन्वगृहात् कथमिमां कथयित्वा ईश्वरं धन्यं जगदुः। 17 ततः परं समस्तं यिहूदादेशं तस्य चतुर्दिंस्थदेशञ्च तस्यैतत्कीर्तिं व्यानशोः। 18 ततः परं योहनः शिष्येषु तं तद्वत्तान्तं ज्ञापितवत्सु 19 स स्वशिष्याणां द्वौ जनावाहूय यीशुं प्रति वक्ष्यमाणं वाक्यं वर्कुं प्रेषयामास, यस्यागमनम् अपेक्ष्य तिष्ठामो वर्यं किं स एव जनस्त्वं? किं वयमन्यमपेक्ष्य स्थास्यामः? 20 पश्चात्तौ मानवौ गत्वा कथयामासतुः, यस्यागमनम् अपेक्ष्य तिष्ठामो वर्यं किं साएव जनस्त्वं? किं वयमन्यमपेक्ष्य स्थास्यामः? कथमिमां तु धन्यं कथयितुं योहन् मज्जक आवां प्रेषितवान्। 21 तस्मिन् दण्डे यीशूरेणिगां महाव्याधिमतो दुष्टभूतप्रस्तानश्च बहून् स्वस्थान् कृत्वा, अनेकान्वेष्यशक्षुषि दत्त्वा प्रत्युवाच, 22 युवां ब्रजतम् अन्था नेत्राणि खञ्जाश्वरणानि च प्राप्तुवन्ति, कुषिणः परिष्क्रियन्ते, बधिराः श्रवणानि मृताश्च जीवनानि प्राप्तुवन्ति, दरिद्राणां समीपेषु सुसंवादः प्रचार्यते, यं प्रति विघ्नस्वरूपेण न भवामि स धन्यः, 23 एतानि यानि पश्यथ: शृणुथश्च तानि योहनं ज्ञापयत्म्। 24 तयो दूर्तयो गर्तयोः सतो योहनां स लोकान् वर्कुमुपचक्रमे, यूर्यं मध्येप्रान्तरं किं द्रष्टुं निरामत? किं वायुना कम्पितं नडः? 25 यूर्यं किं द्रष्टुं निरामत? किं सूक्ष्मवस्त्रप्रिधियन्तं कम्पितं नरं? किन्तु ये सूक्ष्ममृदूवस्त्राणि परिदधति सूत्तमानि द्रव्याणि भुज्यते च ते राजधानीषु तिष्ठन्ति। 26 तर्हि यूर्यं किं द्रष्टुं निरामत? किमेकं विष्यद्वादिनं? तदेव सर्वं किन्तु स पुमान् भविष्यद्वादिनोपि श्रेष्ठ इत्यहं युष्मान् वदामि; 27 पश्य स्वकीयदूनतु तवाग्रं प्रेषयाम्यहं। गत्वा त्वदीयमार्णन्तु स हि परिष्करिष्यति। यदर्थे लिपिरियम् आस्ते स एव योहन्। 28 अतो युष्मानं वदामि स्त्रिया गर्भजातानां भविष्यद्वादिनां मध्ये योहनो मज्जकात् श्रेष्ठः कोपि नास्ति, तत्रापि ईश्वरस्य राज्ये यः सर्वस्मात् क्षुद्रः स योहनोपि श्रेष्ठः। 29 अपरञ्च सर्वे लोकाः करमञ्चायनश्च तस्य वाक्यानि श्रुत्वा योहना मज्जनेन मज्जिताः परमेश्वरं निर्दोषं मेनिरे। 30 किन्तु फिरुशिनो व्यवस्थापकाश्च तेन न मज्जिताः स्वान् प्रतीश्वरस्योपदेशं निष्कलम् अकुर्वन्। 31 अथ प्रभुः कथयामास, द्वादीनीतनजनान् केनोपमामिः ते कस्य सदृशाः? 32 ये बालका विपण्यम् उपविश्य परस्परम् आहूय वाक्यमिदं वदन्ति, वर्यं युष्माकं निकटे वंशीरवादिष्म, किन्तु यूर्यं न व्यलपिष्ठ, बालकैरेतादृशेस्तोसाम् उपमा भवति। 33 यतो योहन् मज्जक आगत्य पूर्ण नाखादत् द्राक्षारसञ्चयं नापित् तस्माद् यूर्यं वदथ, भूतप्रस्तोयम्। 34 ततः परं मानवसुत आगत्याखादपिवज्च तस्माद् यूर्यं वदथ, खादकः सुरापशाणादलापिणां बच्युरेको जनो दृश्यताम्। 35 किन्तु जानिनो जानं निर्दोषं विदुः। 36 पश्यादेकः फिरुशी यीशुं भोजनाय न्यन्मन्त्रयत् ततः स तस्य गृहं गत्वा भोक्तुमुपविष्ठः। 37 एतर्हि ततिप्रूफशिनो गृहे यीशु भेत्तुम् उपावेक्षीत तच्छुत्वा तन्नगरवासिनी कापि दुष्टा नारी पाण्डप्रस्तरस्य सम्पुरुके सुगन्धितेलम् आनीय 38 तस्य पश्वात् पादयोः सन्निधौ तस्यौ रुदती च नेत्राम्बुभिस्तस्य चरणी प्रक्षाल्य निजकचेरमार्कीर्ति, ततस्तस्य चरणी चुम्बिता तेन सुगांधितैलेन ममर्द। 39 तस्मात् स निमत्तिया फिरुशी मनसा चिन्तयामास, यद्यं भविष्यद्वादी भवेत् तर्हि एनं स्पृशति या स्त्री सा का कीदृशी चेति जानुं शक्नुयात् यतः सा दुष्टा। 40 तदा याशुस्तं जगाद, हे शिमोन् त्वां प्रति मम किञ्चिद् वक्त्व्यमिति; तस्मात् स बधाषे, हे गुरो तद् वदतु। 41 एकोत्तमणस्य द्वावधमणीवास्ता, तयोरेकः पञ्चवशात्मि युद्रापादान् अपरश्च पञ्चवशात् मुद्रापादान् धारयामास। 42 तदनन्तरं तयोः शोद्याभावात् स उत्तमर्णस्तयो ऋषेण चक्षमेः तस्मात् तयोर्द्वयोः कस्तस्मिन् प्रेषिते बहु? तद् बृही। 43 शिमोन् प्रत्युवाच, मया बुध्यते यस्याधिकम् ऋणं चक्षमे द्वादीति; ततो योहनुस्त व्याजहार, त्वं यथार्थं व्यचारयः। 44 अथ तां नारीं प्रति व्याघ्रय शिमोनमपोचत्, स्त्रीमिमां पश्यसि? तव गृहे मय्यागते त्वं पादप्रक्षलनार्थं जलं नादाः। किन्तु योषिदेषा नयनजलै मम पादौ प्रक्षाल्य केशरमार्कीर्ति। 45 त्वं मां नायुषीः किन्तु योषिदेषा स्वीयागमनादारश्य मदीयपादौ चुम्बितुं न व्यरंस्त। 46 त्वञ्च मदीयोत्तमाङ्गो विष्णिवदपि तैल नामर्दीः किन्तु योषिदेषा मम चरणी सुगन्धितैलेनामदर्शीत्। 47 अतस्त्वां

व्याहरामि, एतस्या बहु पापमक्षम्यत ततो बहु प्रीयते किन्तु यस्याल्पपापं क्षम्यते सोल्वन् प्रीयते। 48 ततः परं स तां बभाषे, त्वदीयं पापमक्षम्यत। 49 तदा तेन सार्दै ये भीकुम् उपविश्वुस्ते परस्परं वक्तुमारोभे, अयं पापं क्षमते क एषः? 50 किन्तु स तां नारीं जगाद, तव विश्वासस्त्वां पर्यट्रास्त त्वं क्षेमणे ब्रज।

8 अपरञ्च यीशु द्वादशाभिः शिष्यैः सार्दै नानानगरेषु नानाग्रामेषु च गच्छन् इश्वरीयराजत्वस्य सुसंवादं प्रचारयितुं प्रारेभे। 2 तदा यस्या: सप्त भूतानि रिगच्छन् सा मग्दलीनीति विख्याता मरियम् हेरोद्राजस्य गृहाधिपते: होषे भर्याय योहना शूशाना 3 प्रभृतयो या बट्व्यः स्त्रियः दुष्पूर्भ्यो रोगेभ्यश्च मुक्ताः सत्प्य निजविभूती व्यथिता तमसेवन्त, ताः सर्वास्तेन सार्दुम् आसन्। 4 अनन्तरं नानानगरेभ्यो बहवो लोका आगत्य तस्य समीपेऽमिलन्, तदा स तेभ्य एकां दृष्टान्तकथां कथयामास। एकः कृषीबलो बीजानि वप्तुं बहिर्जगाम, 5 ततो वपनकाले कतिपयानि बीजानि मार्गपार्श्वे पेतुः ततस्तानि पदतलै दीलितानि पक्षिभि भक्षितानि च। 6 कतिपयानि बीजानि पाषाणस्थले पतितानि यथापि तान्यङ्कुरितानि तथापि रसाभावात् शुशुषुः। 7 कतिपयानि बीजानि कण्टकिवनमध्ये पतितानि ततः कण्टकिवनानि संवद्धय तानि जग्रसुः। 8 तदन्यानि कतिपयबीजानि च भूष्यामुक्तमायां पेतुस्तस्तान्यङ्कुरिता शतगुणानि फलानि फेलुः। स इमा कथां कथित्यापि प्रोच्चैः प्रोवाच, यस्य श्रोतुं श्रोत्रे स्तः स शृणोतु। 9 ततः परं शिष्यास्तं पप्रच्छुस्य दृष्टान्तस्य किं तातपर्य? 10 ततः स व्याजहार, ईश्वरीयराजस्य गुह्यानि जातु युष्मभ्यमधिकारो दीयते किन्त्वयन्ये यथा दृष्टवापि न पश्यन्ति श्रुतापि म बुद्ध्यन्ते च तदर्थं तेषां पुरस्तात् ताः सर्वाः कथा दृष्टान्तेन कथन्ते। 11 दृष्टान्तस्यायभिप्रायाः, ईश्वरीयकथा बीजस्वरूपा। 12 ये कथामात्रं शृणवन्ति किन्तु पश्चाद् विश्वस्य यथा परित्राणं न प्राप्नुवन्ति तदाशयेन शैतानेत्य हृदयात् तां कथाम अपहरति त एव मार्गपार्श्वस्थूभ्यमिस्वरूपाः। 13 ये कथां श्रुत्वा सानन्दं गृहन्ति किन्त्वबद्मूलतावात् स्वल्पकालामात्रं प्रतीत्यं परीक्षाकाले भ्रश्यन्ति तएव पाषाणाभूमिस्वरूपाः। 14 ये कथां श्रुत्वा यान्ति विषयचिन्तायां धनलोभेन ऐहिकसुखे च मज्जन्त उपयुक्तफलानि न फलतन्ति त एवोदावीजकण्टकिभूस्वरूपाः। 15 किन्तु ये श्रुत्वा सरलैः शुद्धेश्वन्तः करणैः कथां गृहन्ति धैर्यम् अवलम्ब्य फलान्युत्पादयन्ति च त एवोत्तममृत्वरूपाः। 16 अपरञ्च प्रदीपं प्रज्वल्य कोपि पात्रेण नाच्छादयित तथा खटवाथोपि न स्थापयति, किन्तु दीपाधारोपयेव स्थापयति, तस्मात् प्रवेशका दीपिनि पश्यन्ति। 17 यन्न प्रकाशयित्वे तादृग् अप्रकाशितं वस्तु किमपि नास्ति यच्च न सुव्यक्तं प्रचारयित्वे तादृग् गृह्णत् वस्तु किमपि नास्ति। 18 अतो यूर्यं केन प्रकारेण शृणुथ तत्र सावधाना भवत, यस्य समीपे बद्धिते तरम् पुनर्दर्शयते किन्तु यस्याश्रये न बद्धिते तस्य यद्यदिस्ति तदपि तस्मात् नेत्रयते। 19 अपरञ्च यीशो मार्ता भ्रातरश्च तस्य समीपं जिगमिष्वः: 20 किन्तु जनतासम्बाधात् तत्सन्निधिं प्राप्तुं न शेषुः। तत्पश्चात् तत्र माता भ्रातरश्च त्वां साक्षात् चिकिर्षन्तो बहिस्तिष्ठनीति वार्तायां तस्मै कथितायां 21 स प्रत्युवाच, ये जना ईश्वरस्य कथां श्रुत्वा तदनुरूपमाचरन्ति तएव मम माता भ्रातरश्च। 22 अनन्तरं एकदा यीशैः शिष्यैः सार्दै नावामरास्तु जगाद, आयात वयं हृदयस्य पारं यामः, ततस्ते जग्मुः। 23 तेषु नौकायां वाहयत्सु स निद्रदौः 24 अथाक्षमात् प्रबलद्वैश्वर्यमाद् हृदे नौकायां तदङ्गैराच्छन्नायां विप्रतः तान् जग्रास। तस्माद् यीशोरनिकं गत्वा हे गुरो हे गुरो प्राणा नो यानीति गदित्वा तं जगरयाम्बूद्धुः। तदा स उत्थाय वायुं तरडगांशं तर्जयामास तस्मादुभौ निवृत्य रिश्वै बभूवतुः। 25 स तान् बभाषे युष्माकं विश्वासः क? तस्माते भीता विस्मिताश्च परस्परं जगदुः, अहो कीदृग्यां मनुजः। पवनं पानीयच्चादिशति तदुभ्यं तदादेशं वहति। 26 ततः परं गालीलाप्रदेशस्य समुखस्थिगदेशराप्रदेशे नौकायां लग्नन्यां तटेऽवरोहमावाद् 27 बहुतिथकालं भूतग्रस्त एको मानुषः पुरादागत्य तं साक्षाच्चकार। स मनुषो वासो न परिदृश्य गृहे च न वसन् केवलं श्मशानम् अध्युवास। 28 स यीशैः दृष्टवै चीच्छब्दं चकार तस्य समुखे पतिता प्रोच्चैर्जगाद् च, हे सर्वं प्रधानेश्वरस्य पुत्र, मया सह तव कः सम्बन्धः?

त्वयि विनयं करोमि मां मा यातय। 29 यतः स तं मानुषं त्यक्त्वा यातुम् अमेध्यभूतम् आदिदेशः; स भूतस्तं मानुषम् असकृद् दधार तस्माल्लोकाः शृङ्खलेन निगडेन च बबन्धुः; स तद् भक्त्वा भूतवशतावात् मध्येप्रान्तरं यतो। 30 अनन्तरं यीशुस्तं प्रप्रच्छ तव किनाम? स उवाच, मम नाम बाहिनो यतो बहवो भूतास्तमाशिश्रियुः। 31 अथ भूता विनयेन जगदुः, गधीरं गर्त गन्तु माज्ञापायस्मान्। (Abyssos g12) 32 तदा पर्वतोपरि वराहव्रजश्चराति तस्माद् भूता विनयेन प्रोचुः, अमुं वराहव्रजम् आश्रयितुम् अस्मान् अनुजानीहि, ततः सोनुजज्ञौ। 33 ततः परं भूतास्तं मानुषं विहाय वराहव्रजम् आश्रिश्रियुः वराहव्रजाश्च तत्क्षणात् कटकेन धावन्तो हृदे प्राणान् विजूः। 34 तद् दृष्ट्वा शूकरक्षकाः प्रतायामान नगरं ग्रामज्य गत्वा तत्सर्ववृत्तान्तं कथयामासुः। 35 ततः किं वृत्तम् एतद्वर्णार्थं लोका निर्गत्य यीशोः समीपं ययुः, तं मानुषं त्यक्त्वूर्भुं परिहितवस्त्रं स्वस्थमानुषवद् यीशोश्वरणसन्धौ सूपविशनं विलोक्य विभ्युः। 36 ये लोकास्तस्य भूतग्रस्तस्य स्वास्थ्यकरणं ददुशुस्ते तेभ्यः सर्ववृत्तान्तं कथयामासुः। 37 तदनन्तरं तस्य गिरेयीप्रदेशस्य चतुर्दिक्षस्था बहवो जना अतित्रस्ता विनयेन तं जगदुः, भवान् अस्माकं निकटाद् ब्रजतु तस्मात् स नावामरास्तु ततो व्याघृत्य जगाम। 38 तदानीं त्यक्त्वूर्भुं ऊजुस्तेन सह स्थातुं प्रार्थयाज्वक्रे 39 किन्तु तदर्थम् ईधरः कीदूभ्यमाकर्म कृतवान् इति निवेशनं गत्वा विजापय, यीशुः कथामेतां कथित्यात् विसर्जनं। ततः स ग्रजित्वा यीशुस्तदर्थं यन्महाकर्म चकार तत् पुरस्य सर्वत्र प्रकाशयितुं प्रोचेभे। 40 अथ यीशो परावृत्यागते लोकास्तं आदरेण जग्नु यस्माते सर्वे तमपेक्षाज्वक्रिरे। 41 तदनन्तरं यायानीन्मो भजनगेहस्यैकोधिप आगत्य यीशोश्वरणयोः पतित्वा स्वनिवेशनागमनार्थं तस्मिन् विनयं चकार, 42 यतस्तस्य गमनकाले मार्गे लोकानां महान् समागमे बभूव। 43 द्वादशवर्षाणि प्रदर्शणग्रास्ता नाना वैद्यश्विकिस्ता सल्वस्वं व्यित्वापि स्वास्थ्यं न प्राप्ता या योषित् सा यीशोः पश्चादागत्य तस्य वस्त्रग्रन्थं पर्यर्श। 44 तस्मात् तत्क्षणात् तस्या रक्तसावो रुद्धः। 45 तदानीं यीशुरवदत् केनाहं स्पृष्टः? ततोऽनेकैरन्दग्नीकृते पितरस्तस्य सङ्गमिनश्वावदन्, हे गुरो लोकानिकटस्थाः सन्त्वतव देहे धर्षयन्ति, तथापि केनाहं स्पृष्टाति भवान् कुतः पृच्छति? 46 यीशुः कथयामास, केनाप्यहं स्पृष्टो, यतो मतः शक्ति निर्मतिति मया निश्चितमज्ञाप्ति। 47 तदा सा नारी स्वयं न गुप्तेति विदित्वा कम्पमाना सती तस्य समुखे पापात्, येन निमित्तेन तं पर्यर्श स्पर्यस्त्राच्च येन प्रकारेण स्वस्थापतव तत तर्वत् तस्य साक्षादावच्छायौ। 48 ततः स तां जगाद् हे कन्ये सुस्थिरा भवत, तव विश्वासस्त्वां स्वस्थाम् अकार्यात् त्वं क्षेमेण याहि। 49 यीशोरत्वाक्यवदनकाले तस्याधिपते निवेशनात् कश्चिल्लोक आगत्य तं बभाषे, तव कन्या मृता गुरुं मा क्लिशन। 50 किन्तु यीशुस्तदाकण्डायीशपते व्याजहार, मा भैषोः केवलं विश्वसिहि तस्मात् सा जीविष्यति। 51 अथ तस्य निवेशने प्राप्ते स पितरं योहनं याकूबञ्च कन्याया मातरं पितरञ्च विना, अन्यं कज्जन प्रवेषुं वायामास। 52 अपरञ्च ये रुद्धिति विलपन्ति च तान् सर्वान् जनान् उवाच, यूर्यं मा रेदिष्ट कन्या न मृता निद्राति। 53 किन्तु सा निश्चितं मृतेति ज्ञाता ते तमुपजहसुः। 54 पश्चात् स सर्वान् बहिः कृत्वा कन्यायाः करौ धृत्वाजुहो, हे कन्ये त्वमुत्तिष्ठ, 55 तस्मात् तस्या: प्राणेणु पुनरागतेवु सा तत्क्षणात् दृत्यस्तौ। तदानीं तस्यै किञ्चिद् भक्ष्यं दातुम् आदिदेश। 56 ततस्तस्या: पितरौ विस्मयं गतौ किन्तु स तावादिदेश घटनाया एतस्या: कथां कस्मैविदपि मा कथयते।

9 ततः परं स द्वादशशिष्यानाहृय भूतान् त्यजयितुं रुदेणान् प्रतिकर्तञ्च तेभ्यः शक्तिमाधिपत्यञ्च ददौ। 2 अपरञ्च ईश्वरीयराजस्य सुसंवादं प्रकाशयितुम् रेगिणामारोग्यं कर्तुञ्च प्रेरणकाले तान् जगाद। 3 यात्रार्थं यषि वस्त्रपुटं भक्ष्यं मुद्रा द्वितीयवस्त्रम्, एषां किमपि मा गृहीत। 4 यूर्यञ्च यन्विशेशनं प्रविशेश नगरत्वागपर्यन्तं तनिवेशने तिष्ठत। 5 तत्र यदि कस्याचित् पुरस्य लोका युष्माकमातिथ्यं न कुर्वन्ति तर्हि तस्मान्नगराद् गमनकाले तेषां विरुद्धं साक्षार्थं युष्माकं पदधूलीः सम्पातयत। 6 अथ ते

प्रस्थाय सर्वत्र सुसंवादं प्रचारयितुं पीडितान् स्वस्थान् कर्तुज्व ग्रामेषु श्रमितुं प्रारेभिरे। 7 एतर्हि हेरोद् राजा यीशोः सर्वकर्मणां वार्ता श्रुता भृशमुद्दिविजे 8 यतः केविधूयोहन् शमशानादुदिष्टत्। केविधूय, एलियो दशनं दत्तवान् एवमन्यलोका ऊचुः पूर्वीयः कश्चिद् भविष्यद्वादी समुत्थितः। 9 किन्तु एरोदुवाच योहनः शिरोऽहमचिननदम् इदार्नीं यस्येद्कर्कर्मणाणां वार्ता प्राप्नोमि स कः? अथ स तं दृष्टम् ऐच्छत्। 10 अनन्तरं प्रेरितः प्रत्यागत्य यानि यानि कर्माणि चक्रुस्तानि यीशवे कथयामासुः ततः स तान् बैसैदानामकनगरस्य विजनं स्थानं नीत्वा गुप्तं जगाम। 11 पश्चाल् लोकास्तद् विदित्वा तस्य पश्चाद् ययुः; ततः स तान् नयन् ईश्वरीयराज्यस्य प्रसङ्गमुक्तवान्, येषां चिकित्सया प्रयोजनम् आसीत् तान् स्वस्थान् चकार च। 12 अपरञ्जद दिवावसने सति द्वादशशिष्या यीशोरनितकम् एत्य कथयामासुः, वयमत्र प्रान्तरस्थाने तिथामः, ततो नगराणि ग्रामाणि गत्वा वासस्थानानि प्राप्य भक्ष्यद्रव्याणि क्रेतुं जननिवं भवान विसृजतु। 13 तदा स उवाच, यूमेव तान् भेजयधं; ततस्ते प्रोचुरमाकं निकेते केवलं पञ्च पूपा द्वौ मृत्य्वे च विवर्ते, अतएव स्थानान्तरम् इत्या निमित्तमेतेषां भक्ष्यद्रव्याणु न क्रितेषु न भवति। 14 तत्र प्रायेण पञ्चसहस्राणि पुरुषा आसन्। 15 तदा स शिष्यान् जगद् पञ्चाशत् पञ्चाशाज्जनैः पंक्तीकृत्य तानुपवेशयत, तस्मात् ते तदनुसारेण सर्वलोकानुपवेशयापासुः। 16 ततः स तान् पञ्च पूपान् मीनद्वयज्य गृहीत्वा स्वर्गं विलोक्येश्वसुपुणान् कीर्त्याज्वक्रे भडक्तु च लोकेभ्यः परिवेषाणार्थं शिष्येषु समर्पयमाभ्यूत्। 17 ततः सर्वे भुक्त्वा तृप्तिं गता अवशिष्टानाज्य द्वादश डल्लकान् संजग्हुः। 18 अवैकादा निजिन शिष्यैः सह प्रार्थनाकाले तान् पप्रच्छ, लोका मां कं वदन्ति? 19 ततस्ते प्राचुः, त्वां योहन्मज्जकं वदन्ति; केवित् त्वाम् एलियं वदन्ति, पूर्वकालिकः कश्चिद् भविष्यद्वादी शमशानाद् उदतिष्ठ इत्यपि केविधू वदन्ति। 20 तदा स उवाच, यूयं मां कं वदथ? ततः पितर उक्तवान् त्वम् ईश्वरीयभिषितः पुरुषः। 21 तदा स तान् दृढामदिदेश, कथयेत् कस्मैचिदपि मा कथयत। 22 स पुनरुवाच, मनुष्यपुत्रेण वद्याताना भोक्त्व्या: प्राचीनलोकैः प्रधानयाजकैरथ्याकैश्च सोवज्ञाय हन्तव्यः किन्तु तृतीयदिवसे श्मशानात तेनोत्थातव्यम्। 23 अपरं स सर्वानुवाच, कश्चिद् यदि मम पश्चाद् गन्तु वाङ्गति तर्हि स स्वं दाय्यतु, दिने दिने क्रुंगं गृहीत्वा च मम पश्चादगत्वा भृतु। 24 यतो यः कश्चित् स्वप्राणान् रिरक्षिषति स तान् हारयिष्यति, यः कश्चिन् मदर्थं प्राणान् हारयिष्यति स तान् रक्षिष्यति। 25 कश्चिद् यदि सर्वं जगत् प्राप्नोति किन्तु स्वप्राणान् हारयिति स्वयं विनशयति च तर्हि तस्य को लाभः? 26 पुन यः कश्चिन मां मम वाक्यं वा लज्जास्पदं जानाति मनुष्यपुत्रो यदा स्वस्य पितुश्च पवित्राणां दूतानाज्य तेजोभिः परिवेषित आगमिष्यति तदा सोपि त लज्जास्पदं ज्ञास्यति। 27 किन्तु युषानां यथार्थं वदामि, ईश्वरीयराजत्वं न दृष्टवा मृत्युं नास्वादिष्यन्ते, एतादृशः कियन्तो लोका अत्र स्थनेऽपि दण्डायमानाः सन्ति। 28 एतादाखानकथनात् परं प्रायेणाण्टसु दिनेषु गुरुषु स पितरं योहनं याकूबज्जग्ह गृहीत्वा प्रार्थयितु पर्वतमेकं समारुहो। 29 अथ तस्य प्रार्थनाकाले तस्य मुख्याकृतिन्यरूपा जाता, तर्दीयं वस्त्रमुज्जलशुक्रतं जाते। 30 अपरञ्जव मूसा एलियश्चोमौ तेजस्विनौ दृष्टे 31 तौ तेन यिरुशालममुरे यो मृत्युः साधिष्यते तर्दीयां कथा तेन सार्द्धं कथयतुम् आरेभाते। 32 तदा पितरादयः स्वस्य सङ्गिने निदध्यकृता आसन् किन्तु जागारित्वा तस्य तेजसेन सार्द्धम् उत्तिष्ठन्तो जौनं च दशूः। 33 अथ तयोरभ्यो गमनकाले पितरो यींशु बाषपे, हे गुरोऽस्माकं स्थानेऽस्मिन् रिष्टिः शुभा, तत एका त्वर्दर्था, एका मूसार्था, एका एलियार्था, इति तिसः कुट्टेस्माभि निर्मीयनां, इमां कथां स न विविच्य कथयामास। 34 अपरञ्ज तद्वाक्यवदनकाले पयोद एक आगत्य तेषामुपरि छायां चकार, ततस्तन्मध्ये तयोः प्रवेशात ते शशङ्किरे। 35 तदा तस्मात् पयोदाद् इयमाकाशीया वाणी निर्जगाम, ममायं प्रियः पुत्र एतस्य कथायां मनो निधत्ता। 36 इति शब्दे जाते ते यीशुमेकाकिनं दशूः किन्तु ते तदार्नीं तस्य दर्शनस्य वाचेमेकामपि नोक्त्वा ममः सु स्थापयामासुः। 37 परेऽहनि तेषु तस्माच्छैलाद् अवरुद्धेतु ते साक्षात् कर्तुं बहवो लोका आजम्मुः। 38 तेषां मध्याद् एको जन उच्चैरुवाच, हे गुरो अहं विनयं करोमि मम पुत्रं प्रति कृपादृष्टिं करोतु, मम स एवैकः

पुत्रः। 39 भूतेन धृतः सन् सं प्रसभं चीच्छबदं करोति तन्मुखात् केणा निर्गच्छन्ति च, भूत इत्थं विदार्थ्य किल॒स्वा प्रायवासं न त्यजति। 40 तस्मात् तं भूतं त्याजयेत् तव शिष्यसमीपे न्यवेदये किन्तु ते न शेषुः। 41 तदा यीशुरवादीत्, रे आविश्वासिन् विपथगमिन् वंशं कतिकालान् युष्माभिः सह स्थास्याप्य युष्माकम् आवरणानि च सहिष्येत् तव पुत्रिमाहनय। 42 ततस्तस्मिन्नागतमारे भूतस्तं भूमौ पातयित्वा विदारः तदा यीशुस्तममेध्यं भूतं तज्जित्वा बालं स्वस्थं कृत्वा तस्य पितरे समर्पयामास। 43 ईश्वरस्य महाशक्तिम् इमां विलोक्य सर्वे चमच्यकुः; इत्थं यीशोः सर्वाभिः क्रियाभिः सर्वलोकैरश्वर्यम् नन्यमाने सति स शिष्यान् बाषपे, 44 कथेयं युष्माकं कर्णेषु प्रविशतु, मनुष्यपुत्रो मनुष्याणां करेषु समर्पियिष्यते। 45 किन्तु ते तां कथां न बुवुधिरे, स्पष्टात्वाभावात् तस्या अभिप्रायस्तेषां बोधगम्यो न बभूत्; तस्या आशयः क इत्यपि ते भयात् प्राणं न शेषुः। 46 तदनन्तरं तेषां मध्ये कः श्रेष्ठः कथामेतां गृहीत्वा ते मिथो विवादं चक्रुः। 47 ततो यीशुस्तेषां मनोभिग्रायं विदित्वा बालकमेकं गृहीत्वा स्वस्य निकटे स्थापयित्वा तान् जगाद्, 48 यो जनो मम नामास्य बालास्यातिथ्यं विदधाति स ममातिथ्यं विदधाति, यश्च ममातिथ्यं विदधाति स मम प्रेरकस्यातिथ्यं विदधाति, युष्माकं मध्ये: स्वं सर्वस्मात् क्षुद्रं जानीते स एव श्रेष्ठो भविष्यति। 49 अपरञ्ज योहन् व्याजहार हे प्रभो तव नामा भूतान् त्याजयन्तं मानुषम् एकं दृष्टवन्ती वर्य, किन्त्वस्माकम् अपश्चाद् गामित्वात् तं न्यषेधाम्। तदार्नीं यीशुरवाच, 50 तं मा निषेधत, यतो यो जनोस्माकं न विपक्षः स एवास्माकं सपक्षो भवति। 51 अनन्तरं तस्यारोहणसमयं उपस्थिते स स्थिरचेता यिरुशालमं प्रति यात्रां कर्तु निश्चित्यागे दूतान् प्रेषयामास। 52 तस्मात् ते गत्वा तस्य प्रयोजनीयद्रव्याणि संग्रहीतुं शीर्मोरोपायानां ग्रामं प्रविविशुः। 53 किन्तु स पियरुशालमं नगरं याति ततो हेतो लोकास्तस्यातिथ्यं न चक्रुः। 54 अतएव याकूब्बोहानो तस्य शिष्यो तद् दृष्टवा जगदतु, हे प्रभो एलियो यथा चकार तथा वयमपि किं गगाणद् आगन्तुम् एतान् भस्मीकर्तुज्य वहिमाज्ञापयामः? भवान् किमिष्छति? 55 किन्तु स मुखं परावर्त्य तान् तर्जयित्वा गदित्वान् युष्माकं मनोभावः कः, इति यूयं न जनीथी। 56 मनुजसुतो मनुजानां प्राणान् नाशयितु नाश्चत्, किन्तु रक्षतु मृगं आगच्छत्। पश्चाद् इतराग्रामं ते युः। 57 तदनन्तरं पथिं गमनकाले जन एकस्तं बभूषे, हे प्रभो भवान् यत्र याति भवता सहाहमपि तत्र यास्यामि। 58 तदार्नीं यीशुस्तमुवाच, गोमायूनां गर्त्ता आसते, विहायसीयविहगानां नीडानि च सन्ति, किन्तु मानवतनयस्य शिरः स्थापयितुं स्थानं नास्ति। 59 ततः परं स इतरजनं जगाद्, तं मम पश्चाद् एहि; ततः स उवाच, हे प्रभो पूर्वं पितरं शमशाने स्थापयितुं मानवादिशतु। 60 तदा यीशुरुवाच, मृता मृतान् शमशाने स्थापयन्तु किन्तु तं गवेर्शीरयराज्यस्य कथां प्रचारय। 61 तोत्यः कथयामास, हे प्रभो मयापि भवतः पश्चाद् गंस्यते, किन्तु पूर्वं मम निवेशनस्य परिजनानाम् अनुमतिं ग्रहीतुम् अहमादिश्यै भवता। 62 तदार्नीं यीशुस्तं प्रोक्तवान्, यो जनो लाङ्गले करमर्पयित्वा पश्चात् पश्यति स ईश्वरीयराज्यं नार्हाति।

10 ततः परं प्रभुरपरान् सपत्निशिष्यान् नियुज्य स्वयं यानि नगराणि यानि स्थानानि च गमिष्यति तानि नगराणि तानि स्थानानि च प्रति द्वौ द्वौ जौनी प्रहितवान्। 2 तेभ्यः कथयामास च शस्यानि बृहीनीति सत्यं किन्तु छेदका अल्पे; तस्मादेतोः स्यस्यक्षेत्रे छेदकान् अपरानपि प्रेषयितुं क्षेत्रस्वामिन् प्रार्थयथं। 3 यूयं यात, पश्यत, वृक्षाणां मध्ये मेषघावकानिव युष्मान् प्रहिणोमि। 4 यूयं क्षुद्रं महद् वा वसनसम्पुटं पादुकाश्व मा गृहीत, मार्गमध्ये कमपि मा नमत च। 5 अपरञ्ज यूयं यद् यत् निवेशनं प्रविशथ तत्र निवेशनस्यास्य मङ्गलालं भूयादिति वाक्यं प्रथमं वदत्। 6 तस्मात् तरिम् निवेशने यदि मङ्गलालपात्रं स्थास्यति तर्हि तस्मिंगलं तस्य भविष्यति, नोचेत् युष्मान् प्रति परावर्त्तिष्यते। 7 अपरञ्ज ते यत्किञ्चिद् दास्यन्ति तदेव भुक्त्वा पीतां तस्मिन्वेशने स्थास्यथ; यतः कर्मकारी जनो भूतिम् अहर्ति; गृहाद् गृहं मा यास्यथ। 8 अन्यच्च युष्मासु किमपि नगरं प्रविष्टेषु लोको यदि युष्माकम् आतिथ्यं करिष्यन्ति, तर्हि यत् खाद्यम् उपस्थास्यन्ति तदेव

खादिष्यथ। 9 तन्नगरस्थान् रोगिणः स्वस्थान् करिष्यथ, ईश्वरीयं राज्यं युष्माकम् अन्तिकम् आगमत् कथामेताज्य प्रचारयिष्यथ। 10 किन्तु किमपि पुरे युष्मासु प्रविष्टेषु लोको यदि युष्माकम् आतिथ्यं न करिष्यन्ति, तर्हि तस्य नगरस्य पन्थानं गत्वा कथामेतां विष्यथ, 11 युष्माकं नगरीया या धूल्योऽस्मासु समलग्नं ता अपि युष्माकं प्रतिकूल्येन साक्षार्थं सम्पातयामः; तथापीश्वरराज्यं युष्माकं समीपम् आगमत् इति निश्चितं जानीत। 12 अंहं युष्मभ्यं यथार्थं कथयामि, विचारदिने तस्य नगरस्य दशातः सिदोमो दशा सह्या भविष्यति। 13 हा हा कोरासीन् नगर, हा हा बैत्सैदानगर युवयोर्मध्ये यादृशानि आश्वय्याणि कर्माण्यिक्यन्त, तानि कर्माणि यदि सोरसीदेनो नंगरोयरकरिष्यन्त, तदा इतो बहुदिनपूर्वं तनिवासिनः शणवज्ञाणि परिधाय गत्रेषु भस्म विलिप्य समुपविश्य समखेत्यन्त। 14 अतो विचारदिवेसे युष्माकं दशातः सोरसीदेनिवासिनां दशा सह्या भविष्यति। 15 हे कफर्नाहूम्, त्वं स्वर्गं यावद् उन्नता किन्तु नकं यावत् न्यग्भविष्यसि। (Hades g86) 16 यो जनो युष्माकं वाक्यं गृह्णाति स ममैव वाक्यं गृह्णाति; किञ्च यो जनो युष्माकम् अवज्ञां करोति स ममैवावज्ञां करोति; यो जनो ममावज्ञां करोति च स मत्प्रेरकस्यैवावज्ञां करोति। 17 अथ ते सदातिशिष्या आनन्देन प्रत्यगत्य कथयामासु; हे प्रभो भवतो नामा भूता अप्यस्माकं वक्षीभवन्ति। 18 तदानीं स तान् जगाद, विद्युतमिव स्वगतिं पतन्तं शेतानम् अदर्शम्। 19 पश्यत सर्पन् वृथिकान् रिपोः सर्वपराक्रमांश्च पदतलै रूपायितुं युष्मभ्यं शक्तिं ददमि तस्माद् युष्माकं कापि हानि न भविष्यति। 20 भूता युष्माकं वक्षीभवन्ति, एतनिमित्तं ता समुल्लसत, स्वर्गं युष्माकं नामानि लिखितानि सन्तीति निमित्तं समुल्लसत। 21 तद्विटाकायां यीशु मनसि जाताहादः कथयामास हे स्वगृष्टिव्योरैकाधिपते पितस्त्वं ज्ञानवान् विदुवाज्य लोकानां पुरस्तात् सर्वमेतद् अप्रकाशय बालकानां पुरस्तात् प्राकाशय एतस्मादेतोस्त्वां धन्यं वदमि, हे पितरिष्यं भवतु यद् एतदेव तव गोचर उत्तमम्। 22 पित्रा सर्वाणि मयि समर्पितानि पितरं विना कोपि पुत्रं न जानाति किञ्च पुत्रं विना यस्मै जनाय पुत्रस्तं प्रकाशितवान् तज्ज विना कोपि पितरं न जानाति। 23 तपः परं स शिष्यान् प्रति परावृत्य गुप्तं जगाद, यूयमेतानि सर्वाणि पश्यथ ततो युष्माकं चक्षुषं धन्यानि। 24 युष्मानं वदामि, यूयं यानि सर्वाणि पश्यथ तानि बहवो भविष्यद्वादिनो भूपतयश्च द्रृश्मिच्छन्तोपि दृष्टुं न प्रानुवन्, युष्माभि या या: कथाश्च श्रूयन्ते ता: श्रोतुमिच्छन्तोपि श्रोतु नालभन्त। 25 अनन्तरम् एको व्यवस्थापक उत्थाय तं परिक्षितुं प्रपञ्च, हे उपदेशक अनन्तायुषः प्राप्तये मया किं करणीयं? (aiónios g166) 26 यीशुः प्रत्युत्वात्, अत्रार्थं व्यवस्थायां किं लिखितमिस्ति? त्वं कीदूक् पठसि? 27 ततः सोवदत्, त्वं सर्वान्तःकरणैः सर्वप्राप्तौः सर्वशक्तिः सर्वचित्तश्च प्रभौ परमेश्वरे प्रेम कुरु, समीपवासिनि स्वत्वं प्रेम कुरु च। 28 तदा स कथयामास, त्वं यथार्थं प्रत्यवैच, इत्थम् आचर तेनैव जीविष्यसि। 29 किन्तु स जनः स्वं निर्देष्यं ज्ञापयितुं यीशु प्रपञ्च, मम समीपवासी कः? ततो यीशुः प्रत्युत्वात्, 30 एको जनो यिस्शालम्पुराद् यिरीहोपुष्य याति, एतर्हि दस्यूनां करेषु पतिते ते तस्य वस्त्रादिके हृतवन्तः तमाहत्य मृतप्राप्यं कृत्वा त्यक्त्वा युपुः। 31 अकस्माद् एको याजकस्तेन मार्गेण गच्छन् तं दृष्ट्वा मार्गान्यपाश्रेन जगाम। 32 इत्थम् एको लेवीयस्तत्प्राप्यं प्राप्य तस्यानिकं गत्वा तं विलोक्यान्येन पार्श्वेन जगाम। 33 किन्तुकेः शोमिरोणीयो गच्छन् तत्प्राप्यं प्राप्य तं दृष्ट्वादयत। 34 तस्यानिकं गत्वा तस्य क्षेत्रेषु तैलं द्राक्षारसञ्ज प्रक्षिप्य क्षतानीं बृद्ध्वा निजावाहोपरि तमुपवेश्य प्रवासीयगृहम् आनीय तं सिषेवे। 35 परस्मिन् दिवसे निजगमनकाले द्वौ मुद्रापादौ तदृस्त्वामिने दत्त्वावदत् जनमेन सेवस्व तत्र योऽधिको व्ययो भविष्यति तमहं पुनरागमनकाले परिशोत्स्यामि। 36 एषां त्रयाणां मध्ये तस्य दस्युहस्तपतितस्य जनस्य समीपवासी कः? त्वया किं बुध्यते? 37 ततः स व्यवस्थापकः कथयामास यस्तस्मिन् दयां चकार। तदा यीशुः कथयामास त्वमपि गत्वा तथाचर। 38 ततः परं ते गच्छन्त एकं ग्रामं प्रविविशुः; तदा मर्थानामा स्त्री स्वपूर्वे तस्यातिथ्यं चकार। 39 तस्मात् मरियम् नामधेया तस्या भगिनी यीशोः पदसमीप उवविश्य तस्योपदेशकथा श्रोतुमारेभे। 40 किन्तु मर्त्ता नानापरिचय्यां व्यग्रा बभूव तस्माद्वोत्सस्य

समीपमागत्य बभाषे; हे प्रभो मम भगिनी केवलं ममोपरि सर्वकर्मणां भारम् अर्पितवती त्र भवता किञ्चिदपि न मनो निधीते किम्? मम साहाय्यं कर्तुं भवान् तामादिशतु। 41 ततो यीशुः प्रत्युत्वात् हे मर्त्ते हे मर्त्ते, त्वं नानाकार्येषु चिन्तितवती व्यग्रा चासि, 42 किन्तु प्रयोजीनीयम् एकमात्रम् आस्ते। अपरज्य यमुतमं भागं कोपि हर्तुं न शक्नोति सएव मरियमा वृतः।

11 अनन्तरं स कस्मिंश्चित् स्थने प्रार्थयत तत्समाप्तौ सत्या तस्यैकः शिष्यस्तं जगाद् हे प्रभो योहन् यथा स्वशिष्यान् प्रार्थयितुम् उपदिवान् तथा भवानयस्मान् उपदेशतु। 2 तस्मात् स कथयामास, प्रार्थनकाले यूयम् इत्यं कथयार्थं, हे अस्माकं सर्वास्थिपतिस्तव नाम पूज्यं भवतु; तब राजत्वं भवतुः सर्वे यथा तथा पृथिव्यामि पि तेवच्या सर्वं भवतु। 3 प्रत्यग्म् अस्माकं प्रयोजीनीयं भोज्यं देहि। 4 यथा वर्यं सर्वान् अपराधिः क्षमामहं तथा त्वमपि पापान्यस्माकं क्षमस्व। अस्मान् परीक्षां मानय किन्तु पापात्मनो रक्ष। 5 पश्यत् सोपरमपि कथितवान् यदि युष्माकं कस्यचिद् बन्धुस्तिष्ठति निशीथे च तस्य समीपं स गत्वा वदति, 6 हे बन्धो पथिक एको बन्धु र्म मनिवेशनम् आयातः किन्तु तस्यातिथ्यं कर्तुं ममान्तिके किमपि न रस्ति, अतएव पूपत्रयं मह्यम् ऋणं देहि; 7 तदा स यदि गृहमध्यात् प्रतिवदति मां मा विलशान, इदानीं द्वारं रुद्धं शयने मया सह बालकाश्च तिष्ठति तु०यं दातुम् उथातुं न शक्नोमि, 8 तर्हि युष्मानहं वदामि, स यदि मित्रत्या तस्मै किमपि दातुं नोत्तिष्ठति तथापि वारं वारं प्रार्थनात उत्थापितः सन् यस्मिन् तस्य प्रयोजनं तदेव दास्यति। 9 अतः कारणात् कथयामि, याचद्वं ततो युष्मभ्यं दास्यते, मृगायथं तत उद्देशं प्राप्यथ, द्वारम् आहत ततो युष्मभ्यं द्वार मोक्षते। 10 यो याचते स प्राप्तोति, यो मृगयते स एवोदेशं प्राप्नोति, यो द्वारम् आहन्ति तदर्थं द्वारं मोक्षते। 11 पुरेण पूपे याचिते तस्मै पापाणं ददाति वा मत्स्ये याचिते तस्मै सर्वं ददाति 12 वा अण्डे याचिते तस्मै वृश्चिकं ददाति युष्माकं मध्ये क एतादृशः पितास्ते? 13 तस्मादेव यूयमभद्रा अपि यदि स्वस्वालकेभ्य उत्तमानि द्रव्याणि दातुं जानीय तर्हस्माकं सर्गस्थः पिता निजयाचेभ्यः किं पवित्रम् आत्मानं न दास्यति? 14 अनन्तरं यीशुना कस्माच्चिद् एकस्मिन् मूकभूते त्याजिते सति स भूतात्मको मानुषो वाक्यं वकुम् आरेभे; ततो लोकाः सकला आश्र्यं मनिरे। 15 किन्तु तेषां केविदृश्यु जीवोयं बालसिवूबा अर्थाद् भूतारजेन भूतान् त्याजयति। 16 तं परीक्षितुं केविदृ आकाशीयम् एकं चिह्नं दर्शयितुं तं प्रार्थयाज्यक्रिये। 17 तदा स तेषां मनःकल्पनां ज्ञात्वा कथयामास, कस्यचिद् राज्यव्यय लोका यदि परस्परं विरुद्धति तर्हि तेपि नशयति। 18 तवैव शैतानपि स्वलोकान् यदि विस्पण्डित दाता तस्य राज्यं कथं स्थास्यति? बालसिवूबाहं भूतान् त्याजयामि यूयमिति वरदथ। 19 यद्यहं बालसिवूबा भूतान् त्याजयामि तर्हि युष्माकं सन्तानाः कैन त्याजयन्ति? तस्मात् तएव कथयाए एतस्या विचारयितारो भविष्यन्ति। 20 किन्तु यद्यहम् ईश्वरस्य पराक्रमेण भूतान् त्याजयामि तर्हि युष्माकं निकटम् ईश्वरस्य राज्यमवश्यम् उपतिष्ठति। 21 बलवान् पुमान् सुसज्जमानो यतिकालं निजाद्वालिकां रक्षति तिकालं तस्य द्रव्यं निरुपद्रवं तिष्ठति। 22 किन्तु तस्माद् अधिकबलः कश्चिदागत्य यदि तं जयति तर्हि येषु शस्त्राच्चेषु तस्य विश्वास आसीत् तानि सर्वाणि गृह्णाति। 23 अतः कारणाद् यो मम सपक्षो न स विपक्षः, यो मया सह न सगृहाति स विकिरति। 24 अपरज्य अमेघभूतो मानुषस्यानिर्गत्य शुष्कस्थाने भ्रान्त्वा विश्रामं मृगयते किन्तु न प्राप्य वदति मम यस्माद् गृहाद् आगतोहं पुनस्तद् गृहं परावृत्य यामि। 25 ततो गत्वा तद् गृहं मार्जितं शैभितज्ज दृष्ट्वा 26 तत्क्षणम् अपगत्य स्वस्मादपि दुर्मतीन् अपरान् सप्तभूतान् सहानयति ते च तद्रूपं पापिश्य निवसन्ति। तस्मात् तस्य मनुष्यस्य प्रथमदशातः शेषदशा दुःखतरा भवति। 27 अस्याः कथयाए कथनकाले जनतामस्याच्च तुम्चयःस्वर्णं प्रोवाच, या योषित् त्वां गर्भेऽधारयत् स्तन्यमपाययच्च सैव धन्या। 28 किन्तु सोकथयत् ये परमेश्वरस्य कथां श्रुत्वा तदनुरूपम् आचरन्ति तएव धन्याः। 29 ततः परं तस्यानिके बहुलोकानां समागमे जाते स वकुमारेभे, आधुनिका दुष्टलोकाश्चिह्नं द्रृश्मिच्छन्ति किन्तु

यूनसभविष्यद्वादिनश्चिह्नं विनान्यत किञ्चिच्चिह्नं तान् न दर्शयिष्यते। 30 यूनस् तु यथा नीनिवीयलोकानां समीपे चिह्नस्पौभवत तथा विद्यमानलोकानाम् एषां समीपे मनुष्यपुत्रोपि चिह्नस्पौभविष्यति। 31 विचारसमये इदानीन्तनलोकानां प्रातिकूल्येन दक्षिणदेशीया राजी प्रोत्थाय तान् दोषिणः करिष्यति, यतः सा राजी सुलोमान उपदेशकथां श्रोतुं पृथिव्याः सीमात आगच्छत् किन्तु पश्यत सुलोमानोपि गुरुतर एको जनोऽस्मिन् स्थाने विद्यते। 32 अपरज्य विचारसमये नीनिवीयलोकां अपि वर्तमानकलिकानां लोकानां वैपरीत्येन प्रोत्थाय तान् दोषिणः करिष्यन्ति, यतो हेतोस्ते यूनसो वाक्यात् चित्तानि परिवर्तयामासुः किन्तु पश्यत यूनसोतिगुरुतर एको जनोऽस्मिन् स्थाने विद्यते। 33 प्रदीपं प्रजात्य द्वोणस्थायः कुत्रापि गुरुत्थाने वा कोपि न स्थापयति किन्तु गृहप्रवेशिभ्यो दीर्घितं दातं दीपाधारोपयैर्व स्थापयति। 34 देहस्य प्रदीपश्वस्तस्मादेव बक्षु यदि प्रसन्नं भवति तर्हि तत्वं सर्वशरीरं दीपित्मद् भविष्यति किन्तु चक्षु यदि मलीमसं तिष्ठति तर्हि सर्वशरीरं सन्धकारं स्थापयति। 35 अस्मात् कारणात् तवान्तःस्थं ज्योति यथान्धकरमयं न भवति तदर्थं सावधानो भवति। 36 यतः शरीरस्य कुत्राप्यंशे सान्धकारे न जाते सर्वं यदि दीपित्मद् तिष्ठति तर्हि तुयं दीपिदायिप्रोज्जच्चन् प्रदीपं इव तत्वं सर्वर्वशरीरं दीपित्मद् भविष्यति। 37 एतत्कथायाः कथनकाले फिरुशेयको भेजनाय तं निमन्त्रयामास, ततः स गत्वा भोक्तुम् उपविवेश। 38 किन्तु भोजनात् पूर्वं नामादीक्षीत् एतद दृश्वा स फिरुश्याश्रय्य मेने। 39 तदा प्रभुस्तं प्रोवाच यूयं फिरुशिलोकाः पानपात्राणां भोजनपात्राणां च बहिः परिष्कुरुथ किन्तु युष्माकमन्त दीर्शात्यै दुष्क्रियाभिश्च परिष्पूर्णं तिष्ठति। 40 हे सर्वे निर्वोद्धयो यो बहिः सर्वज्ञ स एव किमन्त न ससर्ज? 41 तत एव युष्माभिरन्नः करणं (इश्वराय) निवेद्यात् तस्मिन् कृते युष्माकं सर्वाणि शुचितां यास्यन्ति। 42 किन्तु हन्त फिरुशिणाणा यूयं न्यायम् ईश्वरे प्रेमं च परित्यज्य पंदिनाया अरुदादीनां सर्वविषयाशकानां अन्यान् ददृशमाशान् ददृश किन्तु प्रथमं पालयित्वा शेषस्यालड्डनं युष्माकम् उचितमासीत्। 43 हा हा फिरुशिणो यूयं भजनगेहे प्रोच्चासने आपणेषु च नमस्कारेषु प्रीयध्वे। 44 वत कपटिनोऽध्यापकः फिरुशिणश्च लोकायत् शमशानम् अनुपलभ्य तदुपरि गच्छन्ति यूयम् तादृग्प्रकाशितश्मशानवाद् भवत्थ। 45 तदानीं व्यवस्थापकानाम् एका यीशुमवदत्, हे उपदेशक वाक्येनेदृशेनासाम्प्रविष्टो योषम् आरोपयसि। 46 ततः स उवाच, हा हा व्यवस्थापका यूयम् मानुषाणाम् उपरि दुःसद्वान् भारान् न्यस्यथ किन्तु स्वयम् एकाङ्गुल्यापि तान् भारान् न स्पृशत्। 47 हन्त युष्माकं पूर्वपुरुषा यान् भविष्यद्वादिनोऽवधिष्युतेषां शमशानानि यूयं निर्मार्थ। 48 तेनैव यूयं स्वपूर्वपुरुषाणां कर्माणि संमन्यव्ये तदेव सप्रमाणं कुरुथ च, यतस्ते तानवधिः यूयं तेषां शमशानानि निर्मार्थ। 49 अतएव इश्वरस्य शास्त्रे प्रोक्तमस्ति तेषामित्के भविष्यद्वादिनः प्रेरितांश्च प्रेषिष्यामि ततस्ते तेषां कांश्न हनिष्यन्ति कांश्न तादृशिष्यन्ति। 50 एतस्मात् कारणात् हावितः शोणितपातमारभ्य मन्दिर्यज्ञवेदो मर्यादे हतस्य सिखरियस्य रक्तपातपर्यन्तं 51 जगतः सृष्टिमारभ्य पृथिव्याः भविष्यद्वादिनां यतिरक्षपाता जातास्तरीमाम अपराधेणां एषां वर्तमानलोकानां भविष्यन्ति, युष्मानहं निश्चितं वदामि सर्वे दण्डा वंशस्यास्य भविष्यन्ति। 52 हा हा व्यवस्थपका यूयं ज्ञानस्य कुञ्जिकां हृत्वा स्वयं न प्रविशा ये प्रवेषुज्ज्य प्रयासिनस्तानापे प्रवेषु वारितवन्तः। 53 इत्थं कथाकथनाद् अध्यापकः फिरुशिणश्च सरकारः 54 सन्तस्तमपविदितुं तस्य कथाया दोषं धर्त्तीमिच्छन्तो नानाञ्चानकथनाय तं प्रवर्तयितुं कोपयितुज्ज्य प्रारेष्विरे।

12 तदानीं लोकाः सहस्रं सहस्रम् आगत्य समुपस्थितास्तत एकको उद्येषामुपरि पतितुम् उपचक्रमः; तदा यीशुः शिष्यान् बभाषे, यूयं फिरुशिणां किष्वरूपकापत्वे विशेषेण सावधानास्तिष्ठत। 2 यतो यन्न प्रकाशयिष्यते तदाच्छन्नं वस्तु किमपि नास्ति; तथा यन्न ज्ञायते तद् गुप्तं वस्तु किमपि नास्ति। 3 अन्धकारे तिष्ठन्तो याः कथा अकथयत ताः सर्वाः कथा दीपौ श्रोष्णन्ते निजिनि कर्णे च यदकथयत गृहपृष्ठात् तत् प्रचारयिष्यते। 4 हे बन्धवो युष्मानहं वदामि, ये शरीरस्य नाशं विना-

किमप्यपं कर्तुं न शकुवन्ति तेभ्यो मा भैष। 5 तर्हि कस्माद् भेतव्यम् इत्यहं वदामि, ये शरीरं नाशयित्वा नरकं निषेप्तुं शक्नोति तस्मादेव भयं कुरुत, पुनरपि वदामि तस्मादेव भयं कुरुत। (Geenna g1067) 6 पञ्च चटकपक्षिणः किं द्वाभ्यां ताप्रखण्डाभ्यां न विक्रीयन्ते? तथाप्यीश्वरस्तेषाम् एकमपि न विस्मरति। 7 युष्माकं शिरःकेशा अपि गणिताः सन्ति तस्मात् मा विभीत बहुठकपक्षिभ्योपि यूयं बहुमूल्याः। 8 अपां युष्मभ्यं कथयामि यः कश्चिन् मानुषाणां साक्षान् मां स्वीकरोति मनुष्यपुत्र इश्वरदूतानां साक्षात् तं स्वीकरिष्यति। 9 किन्तु यः कश्चिन्मानुषाणां साक्षात्माम् अस्वीकरोति तम् इश्वरस्य दूतानां साक्षाद् अहम् अस्वीकरिष्यामि। 10 अयच्य यः कश्चिन् मनुष्यसुतस्य निन्दाभावेन काञ्जित् कथां कथयति तस्य तपापस्य मोचनं भविष्यति किन्तु यदि कश्चित् पवित्रम् आत्मानं निन्दति तर्हि तस्य तपापस्य मोचनं न भविष्यति। 11 यदा लोका युष्मान् भजनगेहं विचारकर्तुराज्यकर्तुणां सम्पुखञ्च नेष्यन्ति तदा केन प्रकारेण किमुतं वदिष्यथ किं कथार्थेष्य चेत्प्र मा चिन्तयत; 12 यतो युष्माभिर्यद् यद् वक्तव्यं तत् तस्मिन् समयएव पवित्र आत्मा युष्मान् शिक्षिष्यति। 13 ततः परं जनतामस्यस्थः कश्चिज्जनस्तं जगाद् हे गुरो मया सह पैतृकं धनं विभक्तुं मम भ्रातरमाज्ञापयतु भवन्। 14 किन्तु स तमवदत् हे मनुष्य युवयो विचारं विभागञ्च कर्तुं मां को नियुक्तवान्? 15 अनन्तरं स लोकानवदत् लोभे सावधानाः सरकारश्च तिष्ठत, यतो बहुसम्पत्तिप्राप्त्य मनुष्यस्यायुर् न भवति। 16 पश्चाद् दृष्टान्तकथामुत्थाप्य कथयामास, एकस्य धनिनो भूमौ बृहनि शस्यानि जातानि। 17 ततः स मनसा चिन्तयित्वा कथयाम्बभूव ममैतानि समुपत्वानानि द्रव्याणि स्थापयितुं स्थानं नास्ति किं करिष्यामि? 18 ततोवद् इत्थं करिष्यामि, मम सर्वभाणुदाराराणिभङ्गत्वा बृहद्दण्डागाराणिनिर्माय तम्भद्ये सर्वफलानि द्रव्याणि च स्थापयिष्यामि। 19 अपरं निजमनो वदिष्यामि, हे मनो बहुत्सरार्थं नानाद्रव्याणि सञ्चितानि सन्ति विश्राम कुरु भुक्त्वा पीता कौतुकञ्च कुरु। किन्वीश्वरस्तम् अवदत, 20 रे निर्बोधं अद्य रात्रौ तव प्राणास्त्वतो नेष्यन्ते तत एतानि यानि द्रव्याणि त्वयासदितानि तानि कस्य भविष्यन्ति? 21 अतएव यः कश्चिद् इश्वरस्य समीपे धनसञ्चयमकृत्वा केवल स्वनिकटे सञ्चयन्ते करोति सोपि ताङ्कृतः। 22 अथ स शिष्योऽयः कथयामास, युष्मानहं वदामि, किं खादिष्यामः? किं परिशद्यामः? इत्युक्त्वा जीवनस्य शरीरस्य चार्थं चिन्तनां मा कार्ण। 23 भक्षणजीवनं भूषणाच्छरेऽज्य श्रेष्ठं भवति। 24 काकपक्षिणां कार्यं विचारयत, ते न वपन्ति शस्यानि च न छिन्नन्ति, तेषां भाण्डागाराणिनि सन्ति किष्वाशन सन्ति, तथाप्यीश्वरस्तेभ्यो भक्षणाणि ददति, यूयं पक्षिभ्यः श्रेष्ठतरा न किं? 25 अपरज्य भावयित्वा निजायुषः क्षणामात्रं वृद्धियतुं शक्नोति, एतादूशो लाको युष्माकं मध्ये कोसिति? 26 अतएव क्षुद्रं कार्यं साधयितुम् असमर्थं यूयम् अन्यस्मिन् कार्ये कुतो भावयथ? 27 अयच्य यामिप्लापुर्यं कथं वर्द्धते तदापि विचारयत, तत् कञ्जनं श्रमं न करोति तन्तूश्च न जनयति किन्तु युष्मभ्यं यथार्थं कथयामि सुलेमान् बहृश्वर्यान्वितोपि पुष्पस्यास्य सदृशो विभूषितो नासीत्। 28 अद्य क्षेत्रे वर्तमानं श्वशूल्यां क्षेप्यमानं यत् तुरं, तर्मै यदीश्वर इत्थं भूषयति तर्हि हे अल्पप्रत्ययिनो युष्मानं किं न परिधापयिष्यति? 29 अतएव किं खादिष्यामः? किं परिधायस्यामः? एतदर्थं मा चेष्टधनं यत् वस्तुषु युष्माकं प्रयोजनामास्ते इति युष्माकं पिता जानाति। 31 अतएव शरस्य राज्यार्थं सर्वेषां भवत तथा कृते सर्वाण्येतानि द्रव्याणि युष्मभ्यं प्रदायिष्यन्ते। 32 हे क्षुद्रेष्वप्रद्रव्यं यूयं मा भैष युष्मभ्यं राज्यं दातुं युष्माकं पितुः सम्मतिरस्ति। 33 अतएव युष्माकं या सम्पत्तिरस्ति तां तां विक्रीय वितरत, यत् स्थाने चौरा नागच्छन्ति, कीटाश्च न क्षाययन्ति तादूशे सर्वे निजार्थम् अजरे सम्पुत्रे १५क्षयं धनं सञ्चिनुत च; 34 यतो यत्र युष्माकं धनं वर्तते तत्रैव युष्माकं मनः। 35 अपरज्य यूयं प्रदीपं ज्वालयित्वा बद्धकट्यस्तिष्ठतः; 36 प्रभु विवाहादागत्य यदैव द्वारमाहन्ति तदैव द्वारं मोचयितुं यथा भृत्या अपेक्ष्य तिष्ठन्ते तथा योगमपि तिष्ठत। 37 यतः प्रभुरागत्य यान् दासान् सचेतनान् तिष्ठते द्रक्षयति तएव धन्याः; अहं युष्मान् यथार्थं वदामि प्रभुस्तान् भोजनार्थम् उपवेश्य स्वयं बद्धकटिः समीपमेत्य

परिवेषयिष्यति। 38 यदि द्वितीये तृतीये वा प्रहरे समागत्य तथैव पश्यति, तर्हि तएव दासा धन्या: 39 अपरज्ज्व कस्मिन् क्षणे चौरा आगमिष्यन्ति इति यदि गृहपति शांति शक्नोति तदावश्यं याग्रन् निजगृहे सन्थिं कर्त्तियु वारयति यूयमेतद् वित्त। 40 अतएव यूयमपि सज्जमानास्तिष्ठत यतो यस्मिन् क्षणे तं नाप्रक्षष्यते तस्मिन्नेव क्षणे मनुष्यपुरु आगमिष्यति। 41 तदा पितरः प्रपच्छ, हे प्रभो भवान् किमस्मान् उद्दिश्य किं सर्वान् उद्दिश्य दृष्टान्ककथामां वदति? 42 ततः प्रभुः प्रोवाच, प्रभुः सुमुचितकाले निजपरिवारार्थं भोज्यपरिवेषाणाय यं तपदे नियोक्षयति तादृशो विश्वास्यो बोद्धा कर्माधीशः कोस्ति? 43 प्रभुरागत्य यम् एतादृशे कर्मणि प्रवृत्तं द्रश्यति स एव दासो धन्यः। 44 अहं युष्मान् यथार्थं वदामि स तं निजसर्वस्वस्याधिष्ठिति करिष्यति। 45 किन्तु प्रभुविलब्देनागमिष्यति, इति विचिन्त्य स दासो यदि तदन्यदासीदासान् प्रहर्तुम् भौम्कुं पातु मदितुञ्च प्रारभते, 46 तर्हि यदा प्रभुं नापेक्षिष्यते यस्मिन् क्षणे सोऽचेतनश्च स्थास्यति तस्मिन्नेव क्षणे तस्य प्रभुरागत्य तं पदभ्रष्टं कृत्वा विश्वासहीनैः सह तस्य अंशं निरूपयिष्यति। 47 यो दासः प्रभोराज्ञां ज्ञात्वापि सञ्जितो न तिष्ठति तदज्ञानुसारेण च कार्यं न करोति सोनेकान् प्रहारान् प्राप्यति; 48 किन्तु यो जनोऽज्ञात्वा प्रहाराहं कर्म करोति सोल्पप्रहारान् प्राप्यति। यतो यस्मै बाहुव्येन दत्तं तस्मादेव बाहुल्येन ग्रहीष्यते, मानुषा यस्य निकेटे बहु समर्पयन्ति तस्माद् बहु याचन्ते। 49 अहं पृथिव्याम् अनैकयरुपं वहि निक्षेप्तुम् आगतोस्मि, स चेद् इदानीमेव प्रज्जलति तत्र मम का चिन्ता? 50 किन्तु येन मज्जजेनाहं मनो भविष्यामि यावत्कालं तस्य सिद्धि न भविष्यति तावदकं कतिकं प्राप्यता। 51 मेलनं कर्तुं यजग्द् आगतोस्मि यूयं किमित्य बोधध्वे? युष्मान् वदामि न तथा, किन्त्वहं मेलनाभावं कर्तुम् आगतोस्मि। 52 यस्मादेतत्कालमार्य एकत्रस्थपरिजनानां मध्ये पञ्जजनाः पृथग् भूत्वा त्रयो जना द्योर्जनयोः प्रतिकूला द्वी ज्ञाने च त्रयाणां प्रतिकूली भविष्यन्ति। 53 पिता पुरुत्य विपक्षः पुत्रश्च पितु विपक्षो भविष्यति माता कन्याया विपक्षा कन्या च मातु विपक्षा भविष्यति, तथा श्वश्रूषधा विपक्षा बधूश्च श्वश्रा विपक्षा भविष्यति। 54 स लोकेभ्योपरसपि कथयामास, पश्चिमदिष्ट मेषोद्रामं दृश्वा यूयं हठाद् वदथ वृष्टि भविष्यति तस्तथैव जायते। 55 अपरं दक्षिणो वायौ वाति साति वदथ निदाधो भविष्यति ततः सोपि जायते। 56 रे रे कपटिन आकाशार्य भूयाश्च लक्षणं बोद्धुं शक्नुथ, 57 किन्तु कालस्यास्य लक्षणं कुतो बोद्धुं न शक्नुथ? यूयञ्च स्वर्यं कुतो न न्यायं विचारयथ? 58 अपरज्ज्व विवादिना सार्द्धं विचारयितुः समीपं गच्छन् पथि तस्माद्द्वारां प्राप्तुं यतस्व नोचेत् स त्वां भूत्वा विचारयितुः समीपं नयति। विचारयिता यदि त्वां प्रहर्तुः समीपं समर्पयति प्रहर्त्वा त्वां कारयां बधाति 59 तर्हि त्वामहं वदामि त्वया निःशेषं कर्पकेषु न परिशेषितेषु त्वं ततो मुक्ति प्राप्तुं न शक्यसि।

13 अपरज्ज्व पीलातो येषां गालीलीयानां रक्तानि बलीनां रक्तैः सहामिश्र्यत् तेषां गालीलीयानां वृत्तान्तं कतिपयजना उपस्थाय यीशवे कथयामासु: 1 2 ततः स प्रत्युवाच तेषां लोकानाम् एतादृशी दुर्गति र्घीतिता तत्कारणाद् यूयं किमयेभ्यो गालीलीयेभ्योप्यधिकपापिनस्तान बोधध्वे? 3 युष्मानहं वदामि तथा न किन्तु मनःसु न परावर्तितेषु यूयमपि तथा नंक्षयथ। 4 अपरज्ज्व शीलोहनामन् उच्चगृहस्य पतनाद् येऽप्यादशजनाम सृतास्ते यिरुशालमि निवासिसर्वलोकेभ्योऽधिकापापादिनः किं यूयमित्य बोधध्वे? 5 युष्मानहं वदामि तथा न किन्तु मनःसु न परिवर्तितेषु यूयमपि तथा नंक्षयथ। 6 अनन्तरं स इमां दृष्टान्तकथामकथयद् एको जेनो द्राक्षाक्षेत्रमध्य एकमुद्भववृक्षं रोपितवान्। पश्चात् स आगत्य तस्मिन् फलानि गवेषयामास, 7 किन्तु फलाप्राप्ते: कारणाद् उद्यानकारं भृत्यं जगाद्, पश्य वत्सरत्रयं यावदाया एतस्मिन्नुद्भवतरी क्षलान्यन्विच्छामि, किन्तु नैकमपि प्रप्नोमि तस्यरयं कुतो वृथा स्थानं व्याप्य तिष्ठति? एन छिन्निथि। 8 ततो भृत्यः प्रत्युवाच, हे प्रभो पुनर्वसेकं स्थातुम् आदिशः एतस्य मूलस्य चतुर्दिक्षु खनित्वाहम् आलवालं स्थापयामि। 9 ततः फलितु शक्नोति यदि न फलति तर्हि पश्चात् छेत्स्यसि। 10 अथ विश्वामवारे भजनगेहे यीशुरुपदिशति 11 तस्मिन् समये

भूतप्रस्तत्वात् कुब्जीभूयाशादशवर्षणि यावत् केनाप्युपायेन ऋजु भवितुं न शक्नोति या दुर्बला स्त्री, 12 ततः तत्रोपस्थितां विलोक्य यीशुस्तामाहूय कथितवान् है नारि तव दौबर्वल्यात् त्वं मुक्ता भव। 13 ततः परं तस्या गत्रे हस्तार्पणमात्रात् सा ऋजुभूत्वेर्वश्वर्य धन्यवादं कर्मुमरेभे। 14 किन्तु विश्रामवारे यीशुना तस्या: स्वास्थ्यकरणाद् भजनगेहस्याधिपतिः प्रकुप्य लोकान् उवाच, षट्सु दिनेषु लोकैः कर्म कर्तव्यं तस्माद्देतोः स्वास्थ्यार्थं तेषु दिनेषु आगच्छत, विश्रामवारे मागच्छत। 15 तदा पभुः प्रत्युवाच रे कपटिनो युष्माकम् एकैको जेनो विश्रामवारे स्वीयं स्वीयं वृषभं गर्दभं वा बन्धनाम्नोचयिता जलं पायिष्यतुं किं न नयति? 16 तद्वाईदशवत्सरान् यावत् शैताना बद्धा इब्राहीमः सन्ततिरिय नारी किं विश्रामवारे न मोचयितव्या? 17 एषु वाक्येषु कथितेषु तस्य विपक्षाः सलज्जा जाता: किन्तु तेन कृतसर्वमहाकर्मकारणात् लोकनिवः सानन्दोऽभवत्। 18 अनन्तरं सोवदद् ईश्वरस्य राज्यं कस्य सदृशं? केन तदुपमास्यामि? 19 यत् सर्वषेषीजं गृहीत्वा कश्चिजन उद्यान उपवान तद् बीजमडुकुरितं सत् महावृक्षोऽजयत, ततस्तस्य शाखासु विहायसीयविहगा आगत्य न्यूषुः, तद्राज्यं तादृशेन सर्वपवीजेन तुल्यं। 20 पुनः कथयामास, ईश्वरस्य राज्यं कस्य सदृशं विद्यषामि? यत् किंवदं कावित् स्त्री गृहीत्वा द्रोणत्रयपरिमितोऽधूमचूर्णेषु स्थापयामास, 21 ततः क्रमेण ततः सर्वगोधूमचूर्णं व्याप्तिति, तस्य किंवद्य तुल्यम् ईश्वरस्य राज्यं। 22 ततः स यिरुशालम्नगंरं प्रति यात्रां कृत्वा नगरे नारे ग्रामे ग्रामे समुपदिशनं जगाम। 23 तदा कश्चिज्जनसंतं प्रप्रच्छ, हे प्रभो किं केवलम् अल्पे लोकाः परित्रास्यन्ते? 24 ततः स लोकान उवाच, संकीर्णद्वारेण प्रवेष्टुं यतस्वं, यतोहं युष्मान् वदामि, बहवः प्रवेष्टुं चेष्टिष्यन्ते किन्तु न शक्यन्ति। 25 गृहपतिनोत्याय द्वारे रुद्धे सति यदि यूयं वहः स्थित्वा द्वारामाहत्य वदथ, हे प्रभो हे प्रभो अस्मत्कारणाद् द्वारं मोचयतु, ततः स इति प्रतिवेश्यति, यूयं कुत्रत्या लोका इत्यहं न जानामि। 26 तदा यूयं वदिष्यथ, तव साक्षाद् वर्यं भोजनं पानञ्च कृतवन्तः, त्वञ्चास्माकं नगरस्य पथि समुपदिशवान्। 27 किन्तु स वक्ष्यति, युष्मानहं वदामि, यूयं कुत्रत्या लोका इत्यहं न जानामि; हे दुराचारणो यूयं मत्तो दीर्घभवत। 28 तदा इब्राहीमं इस्लाहं यकूबज्य विपक्षाद्वारा लोका इत्यहं न जानामि। 26 तदा यूयं वदिष्यथ, तव साक्षाद् वर्यं भोजनं पानञ्च कृतवन्तः, त्वञ्चास्माकं नगरस्य पथि समुपदिशवान्। 27 किन्तु स वक्ष्यति, युष्मानहं वदामि, यूयं कुत्रत्या लोका इत्यहं न जानामि; हे दुराचारणो यूयं मत्तो दीर्घभवत। 28 तदा इब्राहीमं इस्लाहं यकूबज्य विपक्षाद्वारा लोका इत्यहं न जानामि। 29 अपरज्ज्व पूर्वपर्वश्मदक्षिणोत्तरदिक्ष्यो लोका आगत्य ईश्वरस्य राज्ये निवत्स्यन्ति। 30 पश्यतेत्वं शेषीया लोका अग्रा भविष्यन्ति, अग्रीया लोकाश्च शेषा भविष्यन्ति। 31 अपरज्ज्व तस्मिन् दिने किंवद्यतः फिरुशिन आगत्य यीशु प्रोचुः, बहिंच्छ, स्थानादस्मात् प्रस्थानं कूरु, हेरोदं त्वां जिधांसति। 32 ततः स प्रत्यवोचत् पश्यताद्य श्वश भूतान विहाय रोगिणोरोगिणः कृत्वा तृतीयेहि सेत्यामि, कथमेतां यूयमित्वा तं भूरिमायं वदत। 33 तत्राप्य्य श्वः परश्वश्व मया गमनागमने कर्तव्ये, यतो हेतो र्यिश्वालमो बहिः कुत्रापि कोपि भविष्यद्वादी न घानिष्यते। 34 हे र्यिश्वालम् हे र्यिश्वालम् त्वं भविष्यद्वादिनो हंसि तवनिके प्रेरितान् प्रस्तरैर्मार्यसि च, यथा कुकुकी निजपक्षाधः स्वशावकान् संगृहाति, तथाहपयि तव र्यिश्वालम् हंसि तवनिके प्रेरितान् त्वं नैच्छः। 35 पश्यत युष्माकं वासस्थानानि प्रोच्छियमानानि परित्यक्तानि च भविष्यन्ति; युष्मानहं यथार्थं वदामि, यः प्रभो नामानगच्छति स धन्य इति वाचं यावत्कालं न वदिष्यथ, तावत्कालं यूयं मां न द्रश्यथ।

14 अनन्तरं विश्रामवारे यीशौ प्रधानस्य फिरुशिनो गृहे भोक्तुं गतवति ते तं कैश्चित्तुम् अरेभिरे। 2 तदा जलोदरी तस्य समुखे स्थितः। 3 ततः स व्यवस्थापकान् फिरुशिनश्च प्रप्रच्छ, विश्रामवारे स्वास्थ्यं कर्तव्यं न वा? ततस्ते विमपि न प्रत्यूतुः। 4 तदा स तं रोगिणं स्वस्थं कृत्वा विससजः, 5 तानुवाच च युष्माकं कस्यचिद् गर्दभो वृषभो वा चेद् गर्त्त पतति तर्हि विश्रामवारे तत्क्षणं स किं तं नोत्पापयिष्यति? 6 ततस्ते कथाया एतस्या: किमपि प्रतिवरुं न शेषुः। 7 अपरज्ज्व प्रधानस्थानमनोनीतवकरणं विलोक्य स निमन्त्रितान् एतदुपदेशकान् जगाद्, 8 त्वं विवाहादिभोज्येषु निमन्त्रितः सन् प्रधानस्थाने मोपावेक्षीः। त्वत्तो गौरवान्वितनिमन्त्रितजन आयाते 9 निमन्त्रियतागत्य

मनुष्यायैतस्मै स्थानं देहीति वाक्यं चेद् वक्ष्यति तर्हि त्वं सङ्कुचितो भूत्वा स्थानं इतरस्मिन् उपवेष्टुम् उद्यस्यसि। 10 अस्मात् कारणादेव त्वं निमन्त्रितो गत्वाऽप्राधानस्थानं उपविश, ततो निमन्त्रयितागत्य वदिष्यति, हे बन्धो प्रोच्यस्थानं गत्वोपविश, तथा सति भोजनोपविशनां सकलालानां साक्षात् त्वं मान्यो भविष्यसि। 11 यः कश्चित् स्वमुन्मन्यति स नमयिष्यते, किन्तु युः कश्चित् स्वं नमयति स उन्मयिष्यते। 12 तदा स निमन्त्रयितां जनमपि जगाद्, मध्याहे रात्रौ वा भोज्ये कृते निजबन्धुणां वा भ्रातृणो वा ज्ञातिगणो वा धनिगणो वा समीपवासिगणो वा एतान् न निमन्त्रय, तथा कृते चेत् ते त्वां निमन्त्रयिष्यन्ति, तर्हि परिशोधे भविष्यति। 13 किन्तु यदा भेज्यं करोषि तदा दिग्देशुष्ककरुद्यान्तान् निमन्त्रय, 14 तत आशिषं लप्पयसे, तेषु परिशोधं कर्तुंशक्तुवत्सु शमशानद्वार्मिकानामुत्थानकाले त्वं फलां लप्पयसे। 15 अनन्तरं तां कथां निशम्य भोजनोपविष्टः कश्चित् कथयामास, यो जन ईश्वरस्य राज्ये भोक्तुं लप्पयते स एव धन्यः। 16 ततः स उवाच, कश्चित् जनो रात्रौ भोज्यं कृत्वा बहून् निमन्त्रयामास। 17 ततो भोजनसमये निमन्त्रितलोकान् आहातुं दासद्वारा कथयामास, खद्यद्रव्याणि सर्वाणि समासादितानि सन्ति, यूष्यमागच्छत्। 18 किन्तु ते सर्वं एकैकं छलं कृत्वा क्षमां प्रार्थयाज्यक्रिये। प्रथमो जनः कथयामास, क्षेत्रमेकं क्रीतवानहं तदेव द्रुष्टं मया गन्तव्यम्, अतएव मां क्षन्तुं तं निवेदय। 19 अन्यो जनः कथयामास, दशवृषानहं क्रीतवान् तान् परीक्षितुं यामि तस्मादेव मां क्षन्तुं तं निवेदय। 20 अपरः कथयामास, व्युद्धवानहं तस्मात् कारणाद् यातुं न शक्नोमि। 21 पश्चात् स दासो गत्वा निजप्रभोः साक्षात् सर्ववृत्तान्तं निवेदयामास, ततोसि गृहपतिः कुपित्वा स्वदासं व्याजहार, त्वं सत्वरं नगरस्य सन्निवेशान् मार्गश्च गत्वा दिग्देशुष्ककरुद्यान्तान् अत्रानय। 22 ततो दासोऽवदत्, हे प्रभो भवत आज्ञानुसारेणाक्रियत तथापि स्थानमस्ति। 23 तदा प्रभुः पुन दर्सयाकथयत, राजपथान् वृक्षमूलानि च यात्वा मदीयगृहपूर्णार्थं लोकानागन्तुं प्रवर्तय। 24 अहं युष्मभ्यं कथयामि, पूर्वनिमन्त्रितानमेकोपि ममास्य रात्रिभोज्यस्यास्वादं न प्राप्यति। 25 अनन्तरं बहुतु लोकेषु यीशोः पश्चाद् व्रजितेषु सत्यु स व्याधुत्य तेभ्यः कथयामास, 26 यः कश्चिन मम समीपम् आगत्य स्वस्य माता पिता पत्नी सन्ताना भ्रातरो भगिम्यो निजप्राणाश्च, एतेभ्यः सर्वेभ्यो मय्यथिकं प्रेमं न करोति, स मम शिष्यो भवितुं न शक्यति। 27 यः कश्चित् स्वीयं कुशं वहन् मम पश्चान्न गच्छति, सोपि मम शिष्यो भवितुं न शक्यति। 28 दुर्गिनिमाणि कतिव्यो भविष्यति, तथा तस्य समाप्तिकरणार्थं सम्पत्तिरस्ति न वा, प्रथमसुपविश्य एतन्न गणयति, युष्माकं मध्यं एतादृशः कोस्ति? 29 नोचेद् भित्तिं कृत्वा शेषे यदि समापयितुं न शक्यति, 30 तर्हि मानुषेण निचेतुम् आरभत समापयितुं नाशक्नोत्, इति व्याहृत्य सर्वे तमुपहसिष्यन्ति। 31 अपरज्य भिन्नभूपतिना सह युद्धं कर्तुम् उद्यम्य दशसहस्राणि सैन्यानि गृहीत्वा विंशतिसहस्रैः सैन्यैः सहितस्य समीपवासिनः सम्मुखं यातुं शक्यामि न वेति प्रथमं उपविश्य न विचारयति एतादृशौ भूमिपतिः कः? 32 यदि न शक्नोति तर्हि रिपावतिरुदै तिष्ठति सति निजदूतं प्रेष्य सन्धिं कर्तुं प्रार्थयत। 33 तदू युष्माकं मध्ये यः कश्चिन् मदर्थं सर्वस्वं हातुं न शक्नोति स मम शिष्यो भवितुं न शक्यति। 34 लवणम् उत्तमम् इति सत्यं, किन्तु यदि लवणस्य लवणत्वम् अपगच्छति तर्हि तत् कथं स्वादुकुं भविष्यति? 35 तद भूमीर्थम् आलवालराशयर्थमपि भद्रं न भवति; लोकास्तद् बहिः क्षिपन्ति। यस्य श्रोतुं ऋत्रै स्तः स शृणोतु।

15 तदा करसञ्चायिनः पापिनश्च लोका उपदेशकथां श्रोतुं यीशोः समीपम् आगच्छन्। 2 ततः फिरुशिन उपाध्यायाश्च विवदमानाः कथयामासुः एष मानुषः पापिभिः सह प्रणयं कृत्वा हैः सार्द्धं भुक्ते। 3 तदा स तेभ्य इमां दृष्टान्तकथां कथितवान्, 4 कस्यचित् शतमेषषु तिष्ठत्सु तेषामेकं स यदि हारयति तर्हि मध्येप्रान्तरम् एकोनशमेषान् विहाय हारितमेषस्य उद्देशप्राप्तिपर्यन्तं न गवेषयति, एतादृशौ लोको युष्माकं मध्ये क आस्ते? 5 तस्योदेशं प्राप्य हृष्टमनास्तं स्कन्धे निधाय स्वस्थानम् आनीय बन्धुबान्धवसमीपवासिन आहूय वक्ति, 6 हारितं मेषं प्राप्तोहम् अतो हेतो

र्मया सार्द्धम् आनन्दत। 7 तदूदहं युष्मान् वदामि, येषां मनःपरावर्तनस्य प्रयोजनं नास्ति, तादृशैकोनशताभ्यामिर्मिककरणाद् य आनन्दस्तस्माद् एकस्य मनःपरिवर्तिनः पापिनः कारणात् स्वर्गं ऽधिकानन्दो जायते। 8 अपरज्य दशानां रूप्यखण्डानाम् एकखण्डे हारिते प्रदीपं प्रज्वलत्य गृहं सम्मार्ज्य तस्य प्राप्तिं यावद् यत्नेन न गवेषयति, एतादृशी योषित् कास्ते? 9 प्राप्ते सति बन्धुबान्धवसमीपवासिनीराहूय कथयति, हारितं रूप्यखण्डं प्राप्ताहं तस्मादेव मया सार्द्धम् आनन्दत। 10 तदूदहं युष्मान् व्याहारामि, एकेन पापिना मनसि परिवर्त्तिं, ईश्वरस्य दूतानां मध्येयानन्दो जायते। 11 अपरज्य स कथयामास, कस्यचिद् द्वी पुत्रावास्तां, 12 तयोः कनिष्ठः पुत्रः पित्रे कथयामास, हे पितृत्व सम्पत्त्या यमंशं प्राप्त्यायाहं विभज्य तं देहि, ततः पिता निजां सम्पत्तिं विभज्य ताभ्यां ददौ। 13 कतिपयात् कालात् परं स कनिष्ठपुत्रः समस्तं धनं संगृह्य दूदेशं गत्वा दुष्टाचरणेन सर्वां सम्पत्तिं नाशयामास। 14 तस्य सर्वधने व्यव्यं गते तदेवे महाद्विर्भक्षं बभूव, ततस्तस्य दैन्यदशा भवितुम् आरेभे। 15 ततः परं स गत्वा तेऽशीयं गृहस्थमेकम् आश्रयत; ततः सतं शूकरब्रजं चारयितुं प्रान्तरं प्रेषयामास। 16 केनापि तस्मै भक्ष्यादानात् स शूकरफलवलक्लेनं पिचिण्डपूर्णां ववाज्ञा। 17 शेषे स मनसि चेतनां प्राप्य कथयामास, हा मम पितुः समीपे कति कति वेतनभुजो दासा यथेष्टं तरोधिकञ्ज्य भक्ष्यं प्राप्तुवन्ति किन्त्वहं क्षुधा मुमुक्षुः। 18 अहमुत्थाय पितुः समीपं गत्वा कथामेतां वदिष्यामि, हे पितृ ईश्वरस्य तव च विरुद्धं पापमकरवम् 19 तव पुत्राइति विख्यातो भवितुं न योग्योस्मि च, मां तव वैतनिकं दासं कृत्वा स्थापय। 20 पश्चात् स उत्थाय पितुः समीपं जगाम; ततस्तस्य पितातिरुदो तं निरीक्ष्य दयाज्ञके, धावित्वा तस्य कण्ठं गृहीत्वा तं चुम्बच च। 21 तदा पुत्र उवाच, हे पितृ ईश्वरस्य तव च विरुद्धं पापमकरवं, तव पुत्राइति विख्यातो भवितुं न योग्योस्मि च। 22 किन्तु तस्य पिता निजदासान् आदिदेश, सर्वांतमवस्त्राण्यानीय परिधायपदेन हस्ते चाइमुरीयकम् अर्पयत पादयोश्चोपानहौ समर्पयत; 23 पुष्टं गोवत्सम् आनीय मारयत च तं भुक्त्वा वयम् आनन्दाम। 24 यतो मम पुत्रोयम् अप्रियत पुनरजीवद् हारितश्च लब्धे भूत् ततस्त आनन्दितुम् आरेभिरे। 25 तत्काले तस्य ज्येष्ठः पुत्रः क्षेत्र आसीत्। अथ स निवेशनस्य निकटं आगच्छन् नृत्यानां बायानाज्ञ शब्दं श्रुत्वा 26 दासानाम् एकम् आहूय पप्रच्छ, किं कारणमस्य? 27 ततः सोवादीत्, तव भ्रातागमत्, तव तातश्च तं सुशीरं प्राप्य पुष्टं गोवत्सं मारितवान्। 28 ततः स प्रकुप्य निवेशनान्तः प्रवेष्टुं न सम्मेवे; ततस्तस्य पिता बहिरागत्य तं साधयामास। 29 ततः स पितरं प्रत्युत्वाच, पश्य तव काच्चिदप्याज्ञां न विलंघ्य बहून वत्सरान् अहं त्वां सेवे तथापि मितैः सार्द्धम् उत्सवं कर्तुं कदपि छागमेकमपि मद्यं नाददाः; 30 किन्तु तव यः पुत्रो वेश्यागमनादिभिस्तव सम्पत्तिम् अपव्ययितवान् तस्मिन्नागतमात्रे तस्यैव निमित्तं पुष्टं गोवत्सं मारितवान्। 31 तदा तस्य पितावोचत्, हे पुत्र तं सर्वदा मया सहासि तस्मान् मय यद्यास्ते तत्सर्वं तव। 32 किन्तु तवायं भ्राता मृतः पुनरजीवद् हारितश्च भूत्वा प्राप्तोभूत्, एतस्मात् कारणाद् उत्सवानन्दै कर्तुम् उवितमस्माकम्।

16 अपरज्य यीशः शिष्येभ्योन्यामेकां कथां कथयामास कस्यचिद् धनवतो मनुष्यस्य गृहकार्याधीशो सम्पत्तेरपव्ययेऽपवादिते सति 2 तस्य प्रभुस्तवं आहूय जगाद्, त्वयि यामिमां कथां शृणोमि सा कीदृशी? त्वं गृहकार्याधीशकर्मणो गणानां दर्शय गृहकार्याधीशपदेत् त्वं न स्थापयसि। 3 तदा स गृहकार्याधीशो मनसा विन्यायामास, प्रभु यदि मां गृहकार्याधीशपदाद् ध्रंशयति तर्हि किं करिष्येऽहं? मृदं खनितुं मम शक्ति नास्ति भिक्षितुञ्ज्य लज्जिष्येऽहं। 4 अतएव मयि गृहकार्याधीशपदात् च्युते सति यथा लोका महाम् आश्रयं दास्यति तदर्थं यत्कर्म मया करपीयं तन् निर्णयोये। 5 पश्चात् स स्वप्रभुरेकैकम् अधर्मणम् आहूय प्रथमं पंप्रच्छ, त्वत्तो मे प्रभुणा कति प्राप्यम्? 6 ततः स उवाच, एकशतादकतैलानिः; तदा गृहकार्याधीशः प्रोवाच, तव पत्रामार्यी शीघ्रमुपविश्य तत्र पञ्चाशतं लिख। 7 पश्चादन्यमेकं प्रप्रच्छ, त्वत्तो मे प्रभुणा कति प्राप्यम्? ततः सोवादीद् एकशतादकोथूमाः; तदा स

कथयामास, तव पत्रमानीय अश्रिति लिख। 8 तेनैव प्रभुस्तमयथार्थकृतम् अर्थीशं तद्विद्धिनैपुण्यात् प्रशशांस; इत्थं दीप्तिरूपसन्तानेभ्य एतत्संसारस्य सन्ताना वर्तमानकालेऽधिकबुद्धिमन्तो भवन्ति। (aiōn g165) 9 अतो वदामि यूयमप्यथार्थेन धनेन मित्राणि लभध्वं ततो युम्बासु पदभ्रैषेष्पि तानि चिरकालम् आश्रयं दास्यन्ति। (aiōnios g166) 10 यः कश्चित् क्षुद्रे कार्ये विश्वास्यो भवति, किन्तु यः कश्चित् क्षुद्रे कार्येऽविश्वास्यो भवति स महति कार्येष्विश्वास्यो भवति। 11 अतएव अयथार्थेन धनेन यदि यूयमविश्वास्या जातास्तर्हि सत्यं धनं युम्बाकं क्षेषु कः समर्पीयत्वति? 12 यदि च परथनेन यूयम् अविश्वास्या भवथ तर्हि युम्बाकं स्वकीयधनं युम्बयं को दास्यति? 13 कोपी दास उभौ प्रभू सेवितुं न शक्नोति, यत एकस्मिन् प्रीयमाणोऽन्यस्मिन्प्रीयते यद्या एकं जनं समादृत्य तदन्यं तुच्छीकरोति तद्वद् यूयमपि धनेश्वरै सेवितुं न शक्नुथा। 14 तदैता: सर्वाः कथा: श्रुत्वा लोभिफक्षिणस्तमुपजहसुः। 15 ततः स उवाच, यूयं मनुष्याणां निकेटे स्वान् निर्देषान् दर्शयिथ किन्तु युम्बाकम् अन्तःकरणानीश्वरो जानाति, यत मनुष्याणाम् अति प्रशंस्यं तद् इश्वरस्य घृण्यां। 16 योहन आगमनपर्यन्तं युम्बाकं समीपे व्यवस्थाभिष्ठद्विदिनां लेखनानि चासन् ततः प्रभृति ईश्वराराज्यस्य सुसंवादः प्रवरति, एकको लोकस्तमय्य यत्नेन प्रविशति च। 17 वरं नभसः पृथिव्याश्च लोपो भविष्यति तथापि व्यवस्थाया एकबिन्दोपि लोपो न भविष्यति। 18 यः कश्चित् स्वीयां भार्या विहाय स्त्रियमन्यां विवहति स परदारान् गच्छति, यश्च त त्यक्तां नारीं विवहति सोपि परदारान गच्छति। 19 एको धनी मनुष्यः शुक्लानि सूक्ष्माणिं वस्त्राणि पर्यद्धत्त प्रतिदिनं परितोष्प्रेणाभुक्तपिवच्च। 20 सर्वाङ्गे क्षतयुक्त इलियासरसनामा कश्चिद् दरिद्रस्त्वय धनवतो भोजनपात्रात् पतितम् उच्छिर्भुक्तं भोकुं वाज्ञन् तस्य द्वारे पतित्वात्तिष्ठतु; 21 अथ श्वन आगत्य तस्य क्षतान्पलिहा। 22 कियत्कालात्परं स दरिद्रः प्राणान् जहो; ततः स्वर्गीयदूतास्तं नीतावा इत्राहीमः क्रोड उपवेशयामासुः। 23 पश्चात् स धनवानोपि ममार, तं शमशेन स्थापयामासुश्च; किन्तु परलोके स वेदानकुलः सन् ऊर्ध्वां निरीक्ष्य बहुदूराद् इत्राहीमं तत्कोड इलियासरज्य विलोक्य स्वन्नुवाच; (Hades g86) 24 हे पितृ इत्राहीम् अनुगृह्य अङ्गुल्यग्रभागं जले मज्जयित्वा मम जिह्वां शीतलां कर्तुम् इलियासरं प्रेरय, यतो वहिश्विखातो हृव्यथितोस्मि। 25 तदा इत्राहीम् बधाषे, हे पुत्र त्वं जीवन् सम्पदं प्राप्तवान् इलियासरस्तु विपर्दं प्राप्तवान् एतत् स्मर, किन्तु सम्प्रति तस्य सुखं तव च दुखं भवति। 26 अपरमपि युम्बाकम् अस्माकञ्च स्थानयो मध्ये महद्विच्छेदोदस्ति तत एतत्स्थानस्य लोकास्तत स्थानं यातुं यद्या तत्स्थानस्य लोका एतत स्थानमायातुं न शक्नुवन्ति। 27 तदा स उत्तवान्, हे पितृस्तर्हि त्वां निवेदयामि मम पितृं गैं हे मम पञ्च भ्रातरः सन्ति 28 ते यथैतद् यातानास्थानं नायास्यन्ति तथा मन्त्राणां दातुं तेषां समीपम् इलियासरं प्रेरय। 29 तत इत्राहीम् उत्तवाच, मूसा भविष्यद्विदिनाज्व पुस्तकानि तेषां निकटे सन्ति ते तद्वचनानि मन्यन्तां। 30 तदा स निवेदयामास, हे पितृ इत्राहीम् न तथा, किन्तु यदि मृतलोकानां कश्चित् तेषां समीपं याति तर्हि ते ममासि व्याघोटिष्यन्ति। 31 तत इत्राहीम् जगाद, ते यदि मूसा भविष्यद्विदिनाज्व वचनानि न मन्यन्ते तर्हि मृतलोकानां कस्मिंश्चिद् उत्थितेपि ते तस्य मन्त्राणां न मंस्यन्ते।

17 इतः परं यीशुः शिष्यान् उत्तवाच, विघ्नैरवश्यम् आगन्तव्यं किन्तु विघ्नायेन घटिष्यन्ते तस्य दुर्गतिः भविष्यति। 2 एतेषां क्षुद्रप्राणिनाम् एकस्यापि विघ्नजननात् कण्ठबद्धपेणीकस्य तस्य सागरागाधजले मज्जनं भद्रं। 3 यूयं स्वेषु सावधानास्तिष्ठत; तव भ्राता यदि तव किञ्चिद् अपाध्यति तर्हि तं तर्जय, तेन यदि मनः परिवर्त्यति तर्हि तं क्षमस्व। 4 पुरोकदिनमये यदि स तव सप्तकृत्प्रोपाध्यति किन्तु सप्तकृत्व आगत्य मनः परिवर्त्य मयापाद्रम् इति वदति तर्हि तं क्षमस्व। 5 तदा प्रेरताः प्रभुम अवदन अस्माकं विश्वासं दर्द्य। 6 प्रभुरुचाच, यदि युम्बाकं सर्षपैकप्रमाणो विश्वासोस्ति तर्हि तं समूलमुत्पाटितो भूत्वा समुद्रे रोपितो भव कथयाम् एतस्याम् एतदुद्भवाय

कथितायां स युम्बाकमाज्ञावहो भविष्यति। 7 अपरं स्वदासे हलं वाहयित्वा वा पशून् चारयित्वा क्षेत्राद् आगते सति तं वदति, एहि भोक्तुमुपविश, युम्बाकम् एतादृशः कोस्ति? 8 वरज्य पूर्वं मम खायमासाया यावद् भुजेऽपि पिवामि च तावद् बद्धकटि। परिचर पश्चात् त्वमपि भोक्ष्यसे पायसि च कथामीदृशैः किं न वक्ष्यति? 9 तेन दासेन प्रभोराजानुरूपे कर्मणि कृते प्रभुः किं तस्मिन् वाधितो जातः? नेत्यं बुध्यते मया। 10 इत्थं निरुपितेषु सर्वकर्मसु कृतेषु सत्मु यूयमपीदं वाक्यं वदथ, वयम् अनुपकारिणो दासा अस्माभिर्याकृत्तर्यं तमात्रमेव कृतं। 11 स यिस्थालिम् यात्रां कुर्वन् शोमिरोणालीप्रदेशमध्येन गच्छति, 12 एतर्हि कुत्रिचिद् ग्रामे प्रवेशमात्रे दशकुष्ठिनस्तं साक्षात् कृत्वा 13 द्वै तिष्ठनत उच्चै वृक्षमारभेते, हे प्रभो यीशो दयस्वासमान्। 14 ततः स तान् दृष्ट्वा जगाद्, यूयं याजकानां समीपे स्वान् दर्शयत, ततस्ते गच्छन्तो रोगात् परिष्क्रातः। 15 तदा तेषामेकः स्वं स्वस्थं दृष्ट्वा प्रोच्चैरीश्वरं धन्यं वदन् व्याधुद्व्यायातो यीशो गुणानुनवन् तद्वरणाथेभूमौ पपातः 16 स चासीत् शोमिरोणी। 17 तदा यीशुरुचत्, दशजनाः किं न पारेकृतः? तद्वन्ये नवजनाः कुत्रः? 18 ईश्वरं धन्यं वदन्तम् एनं विदेशिनं विना कोप्यन्यो न प्राप्यत। 19 तदा स तमुवाच, त्वमुत्युय याहि विश्वासस्ते त्वां स्वस्थं कृतवान्। 20 अथ कदेश्वरस्य राजत्वं भविष्यत्वात्तिपि फिरशिभिः पृष्ठे स प्रत्युवाच, ईश्वरस्य राजत्वम् ऐश्वर्यदेशनिन न भविष्यति। 21 अत एतस्मिन् पश्य तस्मिन् वा पश्य, इति वाक्यं लोका वर्तु न शक्यन्ति, ईश्वरस्य राजत्वं युम्बाकम् अन्तरेवास्ते। 22 ततः स शिष्यान् जगाद्, यदा युम्बाभि मनुजसुतस्य दिनमेकं द्रुष्ट्वा वाञ्छिष्यते किन्तु न दर्शयते, ईदृक्वालालायात। 23 तदात्र पश्य वा तत्र पश्यते वाक्यं लोका वक्ष्यन्ति, किन्तु तेषां पश्यात् मायात, मानुगच्छत च। 24 यतस्तदिद् यथाकाशैकदिश्युदयित्वा तद्यामपि दिशं व्याय प्रकाशते तद्वद् निजदिने मनुजसूः: प्रकाशिष्यते। 25 किन्तु तत्पूर्वं तेनानिकानि दुखानि भोक्त्वायेतद्वर्तमानलाकैथं सोऽवजातव्यः। 26 नोहस्य विद्यमानकाले यथाभवत् मनुष्यसूनोः कालेपि तथा भविष्यति। 27 यावत्कालं नोहो महापातं नारोहद् आप्लाविवार्येत्य सर्वं नानाशयच्च तावत्कालं यथा लोका अभुजतापिन् व्यवहन् व्यावहयं च; 28 इत्थं लोटो वर्तमानकालेपि यथा लोका भोजनपानक्रयविक्रयोपणगृहानिर्माणकर्मसु प्रावर्तन्त, 29 किन्तु यदा लोट् सिदोमो निर्जगाम तदा नभसः सगान्धकामिन्वृष्टे भूत्वा सर्वं व्यानाशयत् 30 तद्वन् मानवपुत्रप्रकाशदिनेपि भविष्यति। 31 तदा यदि कश्चिद् गृहोपरि तिष्ठति तर्हि स गृहमध्यात् किमपि द्रव्यमानेतुम् अवरुद्धा नैतु; यश्च क्षेत्रे तिष्ठति सोपि व्याधुत्य नायातु। 32 लोटः पर्ती स्मरत। 33 यः प्राणान् रक्षितुं चेष्टिष्यते स प्राणान् हारिष्यति यस्तु प्राणान् हारिष्यति सएव प्राणान् रक्षिष्यति। 34 युम्बानहं वैमि तस्यां रात्रौ शयैकगतयो लोक्यैरोको धारिष्यते परस्त्यक्ष्यते। 35 स्त्रियो युगप् पैषणीं व्यावर्त्तीयिष्यतस्तयोरेको धारिष्यते परस्त्यक्ष्यते। 36 पुरुषो क्षेत्रे स्थायस्तस्तयोरेको धारिष्यते परस्त्यक्ष्यते। 37 तदा ते प्रपञ्चुः, हे प्रभो कुत्रेत्यं भविष्यति? ततः स उत्तवाच, यत्र शवसिताष्टति तत्र गृहा मिलन्ति।

18 अपरज्य लोकैकरकलान्ते निरन्तरं प्रार्थयित्वम् इत्याशयेन यीशुना दृष्टान्त एकः कथितः। 2 कुत्रिविन्नारेऽकश्चित् प्राद्विवाक आसीत् स ईश्वरान्नामिभेत् मानुषांशं नामन्यत। 3 अथ तपुरवासिनी काचिदिद्धिवा तत्समीपेत्य विवादिनो सह मम विवादं परिष्कर्वितं निवेदयामास। 4 ततः स प्राद्विवाकः कियद्विनानि न तद्वग्नीकृतवान् पश्याचित्ते चिन्त्यामास, यद्यपीश्वरान्व बिभेति मनुष्यानपि न मन्ये 5 तथाप्येषा विधवा मां किलशनाति तस्माद्यान् विवादं परिष्करिष्यामि नोचेत् सा सदागत्य मां व्यग्रं करिष्यति। 6 पश्यत् प्रभुरुचत् असावन्यायप्राद्विवाको यदाह तत्र मनो निश्चयं 7 ईश्वरस्य ये उभिरुचितलोका दिवानिंशं प्रार्थयन्ते स बहुदिनानि विलम्ब्यापि तेषां विवादान् किं न परिष्करिष्यति? 8 युम्बानहं वदामि त्वरया परिष्करिष्यति, किन्तु यदा मनुष्यपुत्र आगमिष्यति तदा पृथिव्यां किमीदृशं विश्वासं प्राप्यति? 9 ये स्वान् धार्मिकान् जात्वा परान् तुच्छीकुवृत्तिं एतादृभ्यः, कियद्भ्य इमं दृष्टान्तं कथयामास। 10 एकः फिरश्यपरः करसज्जायी द्वाविमौ प्रार्थयितुं

मन्दिरं गतौ। 11 ततोऽसौ फिरुश्येकपार्श्वे तिष्ठन् हे ईश्वर अहमन्यलोकवत् लोठियान्यायी पारदासिकश्च न भवामि अस्य करसञ्चायिनस्तुल्यश्च न, तस्मात्त्वा धन्यं वदामि। 12 सप्तसु दिनेषु दिनद्वयमुपवसामि सर्वेसम्पत्ते दीशमांशं ददामि च, एतत्कथां कथयन् प्रार्थ्यामास। 13 किन्तु स करसञ्चायिन् द्वे तिष्ठन् सर्वां द्रुं नेछन् वक्षसि कराशांतं कुवृन् हे ईश्वर पापिष्ठं मां दयस्व, इत्थं प्रार्थ्यामास। 14 युधामानं वदामि, तयोर्द्यो मर्येहे केवलः करसञ्चायी पुण्यवत्त्वेन गणिते निजगंहं जगाम, यतो यः कश्चित् स्वमुन्मयति स नामयिष्यते किन्तु यः कश्चित् स्वं नमयति स उन्नमयिष्यते। 15 अथ शिशूनां गत्रस्पर्शार्थं लोकास्तान् तस्य समीपामानिन्दुः शिष्यास्तद् दृष्टवनेन् तज्जनामासुः। 16 किन्तु यीशुस्तानाहृष्य जगाद्, मनिकट्यं आगान्तु शिशून् अनुजानीध्वं तांश्च मा वारयत्; यत ईश्वराज्यायिकरिण एषां सदृशाः। 17 अहं युधामान् यथार्थं वदामि, यो जनः शिशौः सदृशो भूत्वा ईश्वराज्यं न गृह्णाति स केनापि प्रकारेण तत् प्रवेष्टुं न शक्नोति। 18 अपरम् एकोधिपतिस्त प्रपच्छ, हे परमगुरो, अनन्तायुधः प्राप्तये मया किं कर्तव्यं? (aiōnios g166)

19 यीशुरुचाच, मां कुतः परमं वदसि? ईश्वरं विना कोपि परमो न भवति। 20 परदारान् मा गच्छ, नरं मा जहि, मा चोर्य, मिथ्यासाक्षं मा देहि, मातरं पितरञ्च संमन्यस्व, एता या आज्ञाः सन्ति तास्त्वं जानासि। 21 तदा स उवाच, बाल्यकालात् सर्वां एता आवरामि। 22 इति कथां श्रुत्वा यीशुस्तमवदत्, तथापि तवैकं कर्म न्यूनामास्ते, निजं सर्वस्वं विक्रीय दरिद्रेभ्यो वितर, तस्मात् सर्वेण धनं प्राप्यसि; तत आगत्य ममानुगामी भव। 23 किन्त्वतां कथां श्रुत्वा सोधिपतिः शुश्रो, यतस्तस्य बुधुनमासीत। 24 तदा यीशुस्तमतिशोकान्वितं दृष्ट्वा जगाद्, धनवताम् ईश्वराज्यप्रवेशः कीदृग् दुष्करः। 25 ईश्वराज्ये धनिनः प्रवेशात् सूरेशिष्ठेऽण महाङ्गस्य गमनगमने सुकरे। 26 श्रोताः प्रपच्छुस्तर्हि केन परित्राणं प्राप्यते? 27 स उक्तवान्, यन् मानुषिणाशक्वयं तद् ईश्वरेण शक्वयं। 28 तदा पितर उवाच, पश्य वयं सर्वस्वं परित्यज्य तप पश्चाद्विनोऽभवाम। 29 ततः स उवाच, युधामानं यथार्थं वदामि, ईश्वराज्यार्थं गृहं पितरौ भ्रातृगणं जायां सन्तानांश्च त्यक्तवा 30 इह काले ततोऽधिकं परकाले जन्नन्तायुश्च न प्राप्यति लोक ईदृशः कोपि नास्ति। (aiōn g165, aiōnios g166) 31 अनन्तरं स द्वादशशिष्यानाहृष्य बधाषे, पश्यत वयं प्रियस्तालमग्नं यामः, तस्मात् मनुष्यपुत्रे भविष्यद्वादिभिरुक्तं यदस्ति तदनुरूपं तं प्रति घटिष्यते; 32 वस्तुस्तु सोऽन्यदेशीयानां हस्तेषु समपरिष्यते, ते तमुपहसिष्यन्ति, अन्यायमाचरिष्यन्ति तद्वृष्टिं निष्ठीवं निष्ठेप्यन्ति, कशाभिः प्रहृत्य तं हनिष्यन्ति च, 33 किन्तु तीतीयदिने स शमशानाद् उत्थास्यति। 34 एतस्या: कथाया अभिप्रायं किञ्चिदपि ते बोद्धुं न शेकुः: तेषां निकटेऽस्पष्टात् तत्त्व्यतासां कथानाम् आशयं ते जातुं न शेक्षशा 35 अथ तस्मिन यिरिहोः पुरस्यानिकं प्राप्ते कश्चिदन्ध्यः पथः पार्श्वं उपविश्य भिक्षाम् अकरोत् 36 स लोकासमूहस्य गमनशब्दं श्रुत्वा तत्कारणं पृष्ठवान् 37 नासरतीयीशुर्यातीति लोकैरुक्ते स उच्चर्वकुमारेभे, 38 हे दायूदः सन्तान यीशो मां दयस्व। 39 ततोग्रामामिनस्त मौनी तिष्ठति तर्जयामासुः किन्तु स पुनाश्वन् उवाच, हे दायूदः सन्तान मां दयस्व। 40 तदा यीशुः स्थिगितो भूत्वा स्वान्तिके तमानेतुम् आदिदेश। 41 ततः स तस्यानिकम् आगमत्, तदा स तं प्रपच्छ, तं किमिच्छसि? तदर्थमहं किं करिष्यामि? स उक्तवान् हे प्रभोऽहं द्रष्टुं लभै। 42 तदा यीशुरुचाच, दृष्टिशक्तिं गृहाण तव प्रत्ययस्त्वां स्वस्थं कृतवान्। 43 ततस्तत्क्षात् तस्य चक्षीय प्रसन्ने; तस्मात् स ईश्वरं धन्यं वदन् ततपश्चाद् यतौ, तदालोक्य सर्वे लोकां ईश्वरं प्रश्नसितुम् आरेभिरे।

19 यदा यीशु र्थिरीहोपुरं प्रविश्य तन्मध्येन गच्छंस्तदा 2 सक्केयनामा करसञ्चायिनां प्रधानो धनवानेको 3 यीशुः कीरूपिति द्रुं चेष्टिवान् किन्तु खर्वत्वाल्लोकसंघमध्ये तद्वर्णनमप्राप्य 4 येन पथा स यास्यति तत्परेष्व धावित्वा तं द्रष्टुम् उडुम्बरतरुम्लरोहे। 5 पश्चाद् यीशुस्तस्तथानम् इत्वा ऊर्ध्वं विलोक्य तं दृष्टवावादीत्, हे सक्केय त्वं शीघ्रमवरोह मयाद्य त्वद्देहे वस्तव्यं। 6 ततः स शीघ्रमवरुह्य साहादं तं जग्राह। 7 तद् दृष्ट्वा सर्वे विवदमाना वकुमारेभे, सोतिथित्वेन दुष्टलोकगृहं गच्छति। 8 किन्तु

सक्केयो दण्डायमानो वकुमारेभे, हे प्रभो पश्य मम या सम्पत्तिरस्ति तदर्द्दु दरिद्रेभ्यो ददे, अपरम् अन्यायं कृत्वा कस्मादपि यदि कदापि किञ्चित् मया गृहीत तर्हि तच्छतुर्गुणं ददामि। 9 तदा यीशुस्तमुक्तवान् अयमपि इत्त्राहीमः सन्तानोऽतः कारणाद् अद्यास्य गृहै त्राणमुपस्थितं। 10 यद् हरितं तत् मृगयितुं रक्षितुञ्च मनुष्यपुत्रं आगतवान्। 11 अथ स यिश्वालमः समीप उपातिष्ठद ईश्वराजत्वस्यानुष्ठानं तदैव भविष्यतीति लोकैरन्वभ्यत, तस्मात् स श्रोतृभ्यः पुनर्दृष्टान्तकथाम् उत्थाप्य कथयामास। 12 कोपि महाल्लोको निजार्थं राजत्वपदं गृहीत्वा पुनरागान्तुं दूरदेशं जगाम। 13 यात्राकाले निजान् दशदासान् आहूय दशस्वर्णमुद्रा दत्त्वा ममागमनपर्यन्तं वाणिज्यं कुरुतेत्यादिदेश। 14 किन्तु तस्य प्रजास्तमवकायम् मनुष्यमेनम् अस्माकमुपरि राजत्वं न कारयिवायम् इमां वार्ता तन्मिकटे प्रेरयामासु। 15 अथ स राजत्वपदं प्राप्यागतवान् एकैको जनो बाणिज्येन कि लब्धवान् इति ज्ञातुं येषु दासेषु मुद्रा अर्थयत् तान् आहूयानेतुम् आदिदेश। 16 तदा प्रथम आगत्य कथितवान् हे प्रभो तव तवैक्यामा मुद्रया दशमुद्रा लब्ध्या। 17 ततः स उवाच त्वमुत्तमो दाशः स्वल्पेन विश्वास्यो जात इतः कारणात् त्वं दशनगराणम् अधिपो भव। 18 द्वितीय आगत्य कथितवान् हे प्रभो तवैक्यामा मुद्रया पञ्चमुद्रा लब्ध्या। 19 ततः स उवाच, त्वं पञ्चानां नगराणमधिपति भव। 20 ततोन्य आगत्य कथयामास, हे प्रभो पश्य तव या मुद्रा अहं वस्त्रे बद्धवस्थापयं सेव्य। 21 त्वं कृपणो यन्नास्थापयस्तदपि गृह्णासि, यन्नावपसदेव च छिनत्यि तोहं त्वत्तो भीतः। 22 तदा स जगाद्, रे दृष्टवास तव वाक्येन त्वा दोषिणं करिष्यामि, यदहं नास्थापयं तदेव गृह्णामि, यदहं नावपञ्च तदेव छिनद्यि, एतादृशः कृपणोहमिति यदि त्वं जानासि, 23 तर्हि मम मुद्रा बणिजां निकटे कुतो नास्थापयः? तया कृतेऽहम् आगत्य कुसीदेन सार्दुं मुद्रां निजमुद्रा अप्राप्यम्। 24 पश्चात् स समीपस्थान् जनान् आज्ञापयत् अस्मात् मुद्रा आनीय यस्य दशमुद्रा: सन्ति। 25 युष्मानं वदामि यस्याश्रये वद्धते उद्धिकं तस्मै दायिष्यते, किन्तु यस्याश्रये न वद्धते तस्य यद्यदस्ति तदपि तस्मान् नायिष्यते। 27 किन्तु ममाधिपतित्वस्य वशत्वे स्थाप्तुम् असम्म्यामाना ये मम रिपवस्तानानीय मम समक्षं संहरत। 28 इत्युपदेशकथां कथयित्वा सोग्रगः सन् यिश्वालमपुरं ययोः। 29 ततो बैतकीविधनीयाग्रामयोः समीपे जैतुनाद्रेनितकम् इत्वा शिष्यद्वयम् इत्युक्तवा प्रेषयामास, 30 युवामसुं सम्मुखस्थग्रामं प्रविश्यैव यं कोपि मानुषः कदापि नारोहत् तं गर्दभशावकं बद्धं द्रक्ष्यथस्तं मोचयित्वान्यतं। 31 तत्र कुतो मोचयथः? इति चेत् कोपि वक्षति तर्हि वक्ष्यथः प्रभारत्र प्रयोजनम् आस्ते। 32 तदा तौ प्रतिरौती गत्वा तत्कथानुसरेण सर्वं प्राप्तोः। 33 गर्दभशावकमोचनाकाले तत्वामिन ऊचुः, गर्दभशावकं कुतो मोचयथः? 34 तावूचूतुः प्रभारत्र प्रयोजनम् आस्ते। 35 पश्चात् तौ त गर्दभशावकं यीशोरनितकमानीय तत्पृष्ठे निजवसनानि पातयित्वा तदुपरि यीशुमारोह्यामासतुः। 36 अथ यात्राकाले लोकाः पथि स्ववस्त्राणि पातयितुम् आरेभिरे। 37 अपरं जैतुनाद्रेनुरूपत्यकाम् इत्वा शिष्यसंघः पूर्वदृशानि महाकमणि स्मृत्वा, 38 यो राजा प्रभो नामायायति स धन्यः स्वर्णे कुशलं सर्वोच्चे जयध्वनि भवतु, कथामेतां कथयित्वा सानन्दम् उच्चेरीश्वरं धन्यं वकुमारेभे। 39 तदा लोकारण्यमध्यस्थः कियन्तः फिस्शनस्तदत् श्रुत्वा यीशु प्रोचुः, हे उपदेशक स्वशिष्यान् तर्जय। 40 स उवाच, युष्मानं वदामि यद्यमी नीरवासितष्ठान्ति तर्हि पापाणा उत्तैः कथाः कथयिष्यन्ति। 41 पश्चात् तत्पुरानितकमेत्य तदवलोक्य साश्रूपातं जगाद्, 42 हा हा चेत् त्वमग्रेऽज्ञास्यथः, तवास्मिन्नेव दिने वा यदि स्वमङ्गलम् उपालप्यथः, तर्हुतमम् अभविष्यत, किन्तु क्षणेस्मिन् तत्वत दृष्टैरोगचरम् भवति। 43 त्वं स्वत्राणकाले न मनो न्यधत्या इति हेतो यंकाले तव रिपवस्त्वा चुर्दिक्षु प्राचीरेण वेष्टयित्वा रोत्स्यन्ति 44 बालकैः सार्दुं भूमिसात् करिष्यन्ति च त्वमध्ये पाषाणैकोपि पाषाणोपरि न स्थास्यति च, काल ईदृश उपस्थाप्यति। 45 अथ मध्येमन्दिरं प्रविश्य तत्रत्यान् क्रयिविक्रयिणो बहिष्कृत्वन् 46 अवदत् मद्भूं प्रार्थनागृहमिति लिपिरासते किन्तु यूयं तदेव चैराणां गह्वरं कुरुथ। 47 पश्चात् स प्रत्यवं मध्येमन्दिरम् उपदिदेशः ततः

प्रधानयाजका अध्यापका: प्राचीनाश्वं तं नाशयितुं चिचेष्टिैः 48 किन्तु तदुपदेशे सर्वे लोका निविदितिः स्थितास्तस्मात् ते तत्कृतं नावकाशं प्रापुः।

20 अथैकदा यीशु मन्दिरे सुसंवादं प्रचारयन् लोकानुपदिशति, एतहि प्रधानयाजका अध्यापका: प्राच्यश्च तन्मिकटमागत्य पप्रच्छुः 2 कयाज्या त्वं कर्माण्येतानि करोषि? को वा तामाजापयत? तदस्मान् वद। 3 स प्रत्युवाच, तर्हि युष्मानपि कथामेका पृच्छामि तस्योत्तं वदत। 4 योहनो मज्जनम् ईश्वरस्य मानुषाणां वाजातो जातं? 5 ततस्ते मिथो विविच्य जगदुः, यदीश्वरस्य वदामस्तर्हि तं कुतो न प्रत्यैत स इति वक्ष्यति। 6 यदि मनुष्यस्येति वदामस्तर्हि सर्वे लोका अस्मान् पाषाणं हीनघ्यन्ति यतो योहन् भविष्यद्वदीति सर्वे दृढं जानन्ति। 7 अतएव ते प्रत्यूः कस्याज्या जातम् इति वक्तु न शक्नुमः। 8 तदा यीशुवदत् तर्हि कयाज्या कर्माण्येतानि करोमीति च युष्मान् न वक्ष्यामि। 9 अथ लोकानां साक्षात् स इमां दृश्यान्तकथं वक्तुमारेभे, कथिष्ठ द्राक्षाक्षेत्रं कृत्वा तत् क्षेत्रं कृषीवलानां हस्तेषु समर्प्य बहुकालार्थं दूरदेशं जगाम। 10 अथ फलकाले फलानि ग्रहीतु कृषीवलानां समीपे दासं प्राहिणोत् किन्तु कृषीवलास्तं प्रहृत्य रिक्तहस्तं विससर्जुः। 11 ततः सोधिपतिः पुनरन्यं दासं प्रेषयामास, ते तमपि प्रहृत्य कुर्यावह्य रिक्तहस्तं विससर्जुः। 12 ततः स तृतीयवारम् अन्यं प्राहिणोत् ते तमपि क्षताङ्गां कृत्वा बहि निचिक्षिष्युः। 13 तदा क्षेत्रपति विचारयामास, ममेदानी किं कर्तव्यं? मम प्रिये पुत्रे प्रहिते ते तमवश्यं दृश्या समादरिष्यन्ते। 14 किन्तु कृषीवलास्तं निरीक्ष्य परस्परं विविच्य प्रोतु, अयमुत्तराधिकारी आगच्छतैनं हन्मस्ततोधिकारोस्मार्कं भविष्यति। 15 ततस्ते तं क्षेत्राद् बहि निर्णयत्य जग्नुस्तस्मात् स क्षेत्रपतिस्तान् प्रति किं करिष्यति? 16 स आगत्य तान् कृषीवलान् हत्वा परेषां हस्तेषु तत्क्षेत्रं समर्पीयष्यति; इति कथां श्रुत्वा ते उवदन् एतादृष्टी घटना न भवतु। 17 किन्तु यीशुस्तानवलोक्य जगाद्, तर्हि, स्थपतयः करिष्यन्ति ग्रावाणं यन्तु तुच्छक। प्रधानप्रस्तरः कोणे स एव हि भविष्यति। एतस्य शास्त्रीयवचनस्य किं तात्पर्य? 18 अपरं तात्पाणांपरि यः पतिष्यति स भूक्षयते किन्तु यस्योपरि स पाषाणः पतिष्यति स तेन धूलिवच् चूर्णीभविष्यति। 19 सोस्माकं विस्तुदं दृश्यान्तमिमं कथितवान् इति ज्ञात्वा प्रधानयाजका अध्यापकाश्च तदैव तं धर्तुं ववाच्छुः किन्तु लोकेभ्यो विभ्युः। 20 अतएव तं प्रति सतर्कः सन्तः कथं तद्वाक्यदोषं धृत्वा तं देशाधिपस्य साधुवेशधारिणश्चरान् तस्य समीपे प्रेषयामासुः। 21 तदा ते तं प्रप्रच्छुः, हे उपदेशक भवान् यथार्थं कथयन् उपदिशति, कमायनपैश्य सत्यवेनैश्चं मार्गमुपदिशति, वयमेतज्जनीमः। 22 कैसराजाय करोस्माभि देयो न वा? 23 स तेषां वज्चनं ज्ञात्वावदत् कुतो मां परीक्षयेत्? मां मुद्रामेकं दर्शयत। 24 इह लिखिता मूर्तिरियं नाम च कस्य? तेऽवदन् कैसरस्य। 25 तदा स उवाच, तर्हि कैसस्य द्रव्यं कैसराय दत्तः ईश्वरस्य तु द्रव्यीमश्चराय दत्त। 26 तस्माल्लोकानां साक्षात् तत्कथायः कमपि दोषं धर्तुमप्राय ते तस्योत्तराद् आश्चर्यं मयमाना मौनिनस्तस्युः। 27 अपरञ्च श्मशानादुत्थानान्डीकारिणां सिद्धूकिनां किन्तो जना आगत्य तं प्रप्रच्छुः, 28 हे उपदेशक शास्त्रे मूरा अस्मान् प्रतीति लिलेख यस्य भ्राता भार्यायां सत्यां निःसन्तानो प्रियते स तज्जायां विवद्य तद्वैशम् उत्पादिष्यति। 29 तथाच केचित् सप्त भ्रातर आसन् तेषां ज्येष्ठो भ्राता विवद्य निरपत्यः प्राणान् जहौ। 30 अथ द्वितीयस्तस्य जायां विवद्य निरपत्यः सन् ममार्। तृतीयश्च तामेव व्युवाहः; 31 इत्थं सप्त भ्रातरस्तामेव विवद्य निरपत्यः सन्तो ममुः। 32 शेषे सा स्त्रीं च ममार्। 33 अतएव श्मशानादुत्थानकाले तेषां सप्तजनानां कस्य सा भार्या भविष्यति? यतः सा तेषां सप्तानामेव भार्यासीत्। 34 तदा यीशुः प्रत्युवाच, एतस्य जगतो लोका विवद्यनि वादत्ताश्च भवन्ति (aiōn g165), 35 किन्तु ये तज्जगत्प्राप्तियोग्यतेन गणितां भविष्यन्ति श्मशानाच्योत्थायन्ति ते न विवहन्ति वादत्ताश्च न भवन्ति, (aiōn g165), 36 ते पुन नै प्रियन्ते किन्तु श्मशानादुत्थापिताः सन्त ईश्वरस्य सन्तानाः स्वर्गीयदूतानां सदृशाश्च भवन्ति। 37 अधिकन्तु मूसाः स्तम्बोपाख्याने परमेश्वर ईश्वारीम् ईश्वर इस्हाक ईश्वरो याकूबक्षेश्वर इत्युक्त्वा मृतानां श्मशानाद् उत्थानस्य प्रमाणं लिलेख। 38

अतएव य ईश्वरः स मृतानां प्रभु न किन्तु जीवतामेव प्रभुः; तन्निकटे सर्वे जीवन्तः सन्ति। 39 इति श्रुत्वा किन्तो याप्याका ऊचुः, हे उपदेशक भवान् भद्रं प्रत्युक्तवान्। 40 इतः परं ते किमपि प्रदृष्टं तेषां प्रगल्भता नाभूत्। 41 पश्चात् स तन् उवाच, यः ख्येष्टः स दायूदः सन्तान एतां कथां लोकाः कथं कथयन्ति? 42 यतः मम प्रभुमिदं वाक्यमवदत् परमेश्वरः। तव शत्रूनं हायत् पादपीठं करोमि न। तावत् कालं मदीते त्वं दक्षपाश्च उपाविश। 43 इति कथां दायूदं स्वयं गीतग्रन्थेऽवदत्। 44 अतएव यदि दायूदं तं प्रभुं वरदिति, तर्हि स कथं तस्य सन्तानो भवति? 45 पश्चाद् यीशुः सर्वजनानां कर्पांगोचरे शिष्यानुवाच, 46 येऽध्यापका दीर्घपरिच्छदं परिधाय भ्रमन्ति, हृष्टपण्यो नैमस्करो भजनगृहस्य प्रोच्चासने भोजनगृहस्य प्रधानस्थाने च प्रीयन्ते 47 विधवानां सर्वस्वं ग्रसित्वा छलेन दीर्घकालं प्रार्थयन्ते च तेषु सावधाना भवत, तेषामुग्रदण्डो भविष्यति।

21 अथ धनिलोका भाण्डागारे धनं निक्षिपन्ति स तदेव पश्यति, 2 एतहि काचिद्विना विधावा पण्डियं निक्षिपति तद् दर्दश। 3 ततो यीशुवाच युष्मानं हयं यथार्थं वदमि, दरिद्रेयं विधावा सर्वे भ्योधिं न्यक्षेप्तीत्, 4 यतोन्ये स्वप्राप्त्यन्थेभ्य ईश्वराय किञ्चित् न्यक्षेप्तुः, किन्तु दरिद्रेयं विधावा दिनयापानार्थं स्वस्य यत् किञ्चित् स्थितं तत् सर्वे न्यक्षेप्तीत्। 5 अपरञ्च उत्तमप्रस्तरैस्तुवैश्व भन्दिरं सुखोभतेरां कैश्चिदित्युक्ते स प्रत्युवाच 6 यूयं यदिदं निचयनं पश्यथ, अस्य पाषाणैकोप्यन्यपाषाणोपरि न स्थायति, सर्वे भूसाद्विष्यन्ति कालोयमायाति। 7 तदा ते प्रप्रच्छुः, हे गुरो घटनेदृषी कदा भविष्यति? घटनाया एतस्यसिद्धिं वा किं भविष्यति? 8 तदा स जगाद्, सावधाना भवत यथा युष्मानं भ्रमं कोपि न जनयति, खीषोहमित्युक्त्वा मम नामा बहव उपस्थायन्ति स कालः प्रायेणोपस्थितः, तेषां पश्चान्मा गच्छत। 9 युद्धोप्योपलवस्य च वार्ता श्रुत्वा मा शड्कध्वं, यतः प्रथमम् एता घटना अवश्यं भविष्यन्ति किन्तु नापाते युगान्तो भविष्यति। 10 अपरञ्च कथयामास, तदा देशस्य विषपक्षत्वेन देशो राज्यस्य विषपक्षत्वेन राज्यम् उत्थायति, 11 नानास्थानेषु महाभूकम्पो दुर्भिक्षं मारी च भविष्यन्ति, तथा व्योमण्डलस्य भयद्वकरदर्नान्यश्चर्यलक्षणानि च प्रकाशयन्ति। 12 किन्तु सर्वासामेतासां घटनानां पूर्वं लोका युष्मान् धृत्वा ताडिष्यन्ति, भजनालये कारायाच्च समर्पीयन्ति तम मानाकारणाद् युष्मान् भूपानां शासकानाज्च सम्मुखं निष्पन्नति च। 13 साक्षायार्थं एतानि युष्मान् प्रति घटिष्यन्ते। 14 तदा किमुतं वाक्यम् एतत् न विन्दियिष्याम इति मनःसु निश्चिन्तनुत। 15 विषक्षा यस्मात् किमप्युत्तरम् आपत्तिज्वरं नै शक्यन्ति तादृशं वाक्यपृत्वं ज्ञात्वा युष्मभ्यं दास्यामि। 16 किञ्च यूयं प्रिया मात्रा भ्रात्रा बन्धुना ज्ञात्वा कृत्म्बेन च परकरेषु समर्पीयन्यध्वं; ततस्ते युष्माकं कञ्जन कञ्जन धातयिष्यन्ति। 17 मम नामः कारणात् सर्वे मनुष्यै यूयम् ऋतीयन्यध्वं। 18 किन्तु युष्माकं शिरःकेशोपि न विन्दन्यति, 19 तस्मादेव धैर्यमवलम्ब्य स्वस्वप्राणान् रक्षत। 20 अपरञ्च यिश्वशालम्पुरं सैन्यवेणितं विलोक्य तस्योच्छिन्नान्तायाः समयः समीप इत्यवगमिष्यथ। 21 तदा यिदुदादेशस्था लोकाः पर्वतं पलायन्ता, ये च नगरे तिष्ठन्ति ते देशान्तरं पलायन्ता, ये च ग्रामे तिष्ठन्ति ते नगरं न प्रविशन्तु, 22 यतस्तदा समुचितदण्डनाय धर्मपुस्तके यानि सर्वाणि लिखितानि तानि सफलानि भविष्यन्ति। 23 किन्तु या यास्तदा गर्भवत्यः स्तन्यदायव्यश्च तामां दुर्गति भविष्यति, यत एताल्लोकान् प्रति कोपो देशे च विषपुरुगति धृष्टिष्यते। 24 वस्तुतस्तु ते खडगधारपरिवद्धां लप्स्यन्ते बद्धाः सन्तः सर्वदेशो नायिष्यन्ते च किञ्चान्यदेशीयानां समयोपस्थितपर्यन्ते यिश्वशालम्पुरं तैः पदतलै दर्शयन्ते। 25 सूर्यघनक्षेत्रेषु लक्षणादि भविष्यन्ति, भूवि सर्वदीर्घायानां दुखं चिन्ता च सिन्धौ वीचीनां तर्जनं गर्जनच्च भविष्यन्ति। 26 भूभौ भविष्यन्तानि विन्दियत्वा मनुजा भियामृतकल्पा भविष्यन्ति, यतो व्योमण्डले तेजस्विनो दोलायमाना भविष्यन्ति। 27 तदा पराक्रमेणा महातेजसा च मेघारुदं मनुष्यपुत्रम् आयानं द्रक्ष्यन्ति। 28 किन्त्वेतासां घटनानामारम्भे सति यूयं मस्तकान्युत्तोल्य उर्दध्वं द्रक्ष्यन्ति।

भविष्यति। 29 ततस्तेनैतदृष्टान्तकथा कथिता, पश्यत उद्भवरादिवक्षाणां 30 नवीनपत्राणि जातानीति दृष्ट्वा निदावकाल उपस्थित इति यथा यूयं ज्ञातुं शक्नुथ, 31 तथा सर्वासामासो घटनानाम् आरम्भे दृष्टे नातीश्वरस्य राजत्वं निकटम् इत्यपि जास्यथ। 32 युष्मानहं यथार्थं वदामि, विद्यमानलोकानामेषां गमनात् पूर्वम् एतानि घटिष्यन्ते। 33 नभोभुवोरोपो भविष्यति मम वाक् तु कदपि तुप्ता न भविष्यति। 34 अतएव विषमाशनेन पानेन च सामारिकचिनाभिश्च युष्माकं चित्तेषु मतेषु तदिनम् अकस्माद् युष्मान प्रति यथा नोपतिष्ठति तदर्थं स्वेषु सावधानास्तिष्ठत। 35 पृथीवीस्थसर्वलोकान् प्रति तदिनम् उत्तमाथ इव उपस्थास्यति। 36 यथा यूयम् एतद्विघटना उत्तर्तुं मनुजसुतस्य सम्मुखे संस्थातुज्ज्व योग्या भवत्वं कारणादस्मात् सावधानाः सन्तो निरन्तरं प्रार्थयत्वं। 37 अपरञ्च स दिवा मन्दिरं उपदिश्य रात्रै जैतुमाद्विं गत्वातिष्ठत। 38 ततः प्रत्यूषे लाकास्तकथां श्रोतुं मन्दिरे तदनिकम् आगच्छन्।

22 अपरञ्च किणवशून्यपौपोत्सवस्य काल उपस्थिते 2 प्रधानयाजका अध्यायकाश्च यथा तं हन्तुं शक्नुविन्ति तथोपायाम् अवेष्टन्ति किन्तु लोकेभ्यो बिभ्युः। 3 एतस्तिन् समये द्वादशशिष्येषु गणित ईष्करियोतीयरुदिमान् यो यिहूदास्तस्यान्तःकरणं शैतानाश्रितत्वात् 4 स गत्वा यथा यीशुं तेषां करेषु समर्पयितुं शक्नोति तथा मन्त्राणां प्रधानयाजकैः सेनापतिभिश्च सह चकारा। 5 तेन ते तुश्टास्तस्मै मुद्रां दातुं पुणं चकुः। 6 ततः सोऽुग्नीकृत्य यथा लोकानामगोचरे ते परकरेषु समर्पयितुं शक्नोति तथावकाशं चैष्टियुमारभे। 7 अथ किणवशून्यपौपोत्सवदिने, अथात् यस्मिन् दिने निस्तारोत्सवस्य मेषो हन्तव्यस्तस्मिन् दिने 8 यीशुः पितरं योहनञ्चाहृय जगाद्, युवां गत्वास्माकं भोजनार्थं निस्तारोत्सवस्य द्रव्याण्यासादयत। 9 तदा तौ पप्रच्छतुः कुचासादायावे भवतः केच्छा? 10 तदा सोवादीत्, नन्दे प्रविष्टे किष्जिज्जलकृष्मादाय युवां साक्षात् करिष्यति स यन्निवेशनं प्रविशति युवामपि तन्निवेशनं तत्प्रश्नादित्वा निवेशनपतिम् इति वाक्यं वदत, 11 यत्राहं निस्तारोत्सवस्य भोज्यं शैष्यैः सार्दुं भोक्तुं शक्नोमि सातिथिशलाला कुत्र? कथमिमां प्रभुस्तत्पां पृच्छति। 12 ततः स जनो द्वितीयप्रकोष्ठीयम् एकं शस्त्रं कोष्ठं दर्शयिष्यति तत्र भोज्यमासादयत। 13 ततस्तौ गत्वा तद्वाक्यानुसारेण सर्वं दृष्ट्वा तत्र निस्तारोत्सवीयं भोज्यमासादायामासतुः। 14 अथ उल उपस्थिते यीशु द्वादशभिः प्रेरितैः सह भोक्तुमुपविश्य कथितवान् 15 मम दुःखोमात् पूर्वं युष्माभिः सह निस्तारोत्पत्तस्यैतस्य भोज्यं भोक्तुं मयातिवज्ञा कृता। 16 युष्मान् वदामि, यावत्कालम् ईश्वरराजत्वस्य भोजनं न करिष्यते तावत्कालम् इदं न भोक्त्ये। 17 तदा स पानपात्रामादाय ईश्वरस्य गुणान् कीर्तियत्वा तेभ्यो दत्त्वावदत, इदं गृहीत यूयं विभज्य पिवत। 18 युष्मान् वदामि यावत्कालम् ईश्वरराजत्वस्य संस्थापनं न भवति तावद् द्राक्षाफलरसं न पास्यामि। 19 ततः पूर्णं गृहीत्वा ईश्वरयुग्मान् कीर्तियत्वा भद्रकृता तेभ्यो दत्त्वावदत, युष्मदर्थं समर्पितं यन्मम वपुस्तदिदं, एतत् कर्म मम समराणाथं कुरुच्व। 20 अथ भोजनान्ते तादृशं पात्रं गृहीत्वावदत, युष्मत्कृते पातितं यन्मम रक्तं तेन निर्णीतवनियमरूपं पानपात्रमिदं। 21 पश्यत यो मां परकरेषु समर्पयिष्यति स मया सह भोजनासन उपविशति। 22 यथा निरूपिमास्ते तदनुसारेण मनुष्युत्रस्य गति भीषिष्यति किन्तु यस्तं परकरेषु समर्पयिष्यति तस्य सन्तानो भविष्यति। 23 तदा तेषां को जन एतत् कर्मं करिष्यति तत ते परस्परं प्रस्तुपरिभिरे। 24 अपरं तेषां को जनः श्रेष्ठत्वेन गणयिष्यते, अत्रार्थं तेषां विवादोभवत्। 25 अस्मात् कारणात् सोवदत, अन्यदेशीयानां राजानः प्रजानामुपरि प्रभुत्वं कुर्वन्ति दारुणशासनं कृत्वापि ते भूपतित्वेन विख्याता भवन्ति च। 26 किन्तु युष्माकं तथा न भविष्यति, यो युष्माकं श्रेष्ठो भविष्यति स कनिष्ठवद् भवतु, यश मुख्यो भविष्यति स सेवकवद्वत्। 27 भोजनोपविष्टपरिचारकयोः कः श्रेष्ठः? यो भोजनायोपविशति स कि श्रेष्ठो न भवति? किन्तु युष्माकं मध्येऽहं परिचारकइवस्मि। 28 अपरञ्च युयं मम परीक्षकाले प्रथमारभ्य मया सह स्थिता 29 एतत्कारणात् पित्रा यथा मदर्थं राज्यमेकं निरूपितं तथाहमपि युष्मदर्थं राज्यं निरूपयामि। 30

तस्मान् मम राज्ये भोजनासने च भोजनपाने करिष्यते सिंहासनेषूपविश्य चेसायेलीयानां द्वादशवंशानां विचारं करिष्यत्वे। 31 अपरं प्रभुस्वाच, हे शिमोन् पश्य तितउना धान्यानीयव युष्मान् शैतान् चालयितम् ऐच्छत, 32 किन्तु तव विश्वासस्य लोपो यथा न भवति एतत् त्वदर्थं प्रार्थितं मया, त्वन्मनसि परिवर्त्तिं च भ्रातृणां मनांसि स्थिरीकृतु। 33 तदा सोवदत्, हे प्रभोहें त्वया सार्दुं कारां मृतिज्वयातुं माज्जितोमि। 34 ततः स उवाच, हे पितर त्वां वदामि, अद्य कुकुरवत् पूर्वं त्वं मतपरिचयं वाररथ्यम् अपहोयस्ते। 35 अपरं स प्रच्छ, यदा मुद्रासम्पुर्णं खाद्यपात्रं पादुकाज्व विना युष्मान् प्राहिणवं तदा युष्माकं कस्याप्य न्यूनतारीत्? ते प्रोचुः कस्यापिन। 36 तदा सोवदत् किन्त्वदानीं मुद्रासम्पुर्णं खाद्यपात्रं वा यस्यास्ति तेन तद्यतीत्वं, यस्य च कृपाणो नास्ति तेन स्ववस्त्रं विक्रीय स क्रेतव्यः। 37 यतो युष्मानहं वदामि, अपराधिजैनः सार्दुं गणितः स भविष्यति। इदं यच्छास्त्रीयं वचनं लिखितमस्ति तन्मणि फलिष्यति यतो मम सम्बन्धीयं सर्वं सेत्यस्यति। 38 तदा ते प्रोचुः प्रभो पथय इमौ कृपाणौ। ततः सोवदत् एतो यथेष्टो। 39 अथ स तस्माद्विह गृत्वा स्वाचारानुसारेण जैतुनामादिं जगाम शिष्याश्च तत्प्रश्नाद् ययुः। 40 तजोपस्थाय स तानुवाच, यथा परीक्षायां न पथत तदर्थं प्रार्थयत्वं। 41 पश्चात् स तस्माद् एकशरक्षेपाद् बहि गृत्वा जानुनी पातपित्वा एतत् प्रार्थयाज्ज्व्रे, 42 हे पित यदि भवान् सम्मन्यते तर्हि कंसमेन ममान्तिकाद् दूरय किन्तु मदिच्छानुरूपं न त्वदिच्छानुरूपं भवतु। 43 तदा तर्मै शक्तिं दातुं स्वर्णयद्वौदो दर्शनं ददौ। 44 पश्चात् सोत्यन्तं यातनया व्याकुलो भूत्वा पुनर्दृष्टे प्रार्थयाज्ज्व्रे, तस्माद् बृहच्छोणितविन्दव इव तस्य स्वेदबिन्दवः पृथिव्यां पतितुमारभे। 45 अथ प्रार्थनात उत्थाय शिष्याणां समीपमेत्य तान् मनोदुष्खिनो निद्रितान् दृश्वावदत् 46 कुतो निद्राद? परीक्षायाम् अपतनार्थं प्रर्थयत्वं। 47 एतत्कथायाः कथनकाले द्वादशशिष्याणां मध्ये गणितो यिहूदानामा जनतासहितस्तोषाम् अग्रे चलित्वा योशोश्वमनार्थं तदनिकम् आययौ। 48 तदा यीशुवाच, हे यिहूदा किं चुम्बेन मनुष्यपुत्रं परकरेषु समर्पयसि? 49 तदा यद्यद् धर्मिष्यते तदनुमाय सङ्गमिभिरुक्तं, हे प्रभो वर्यं कि खड्गेन धातयिष्यामः? 50 तत एकः करवालेनाहत्य प्रधानयाजकस्य दासस्य दाक्षिणं कर्णं चिछेदत। 51 अधूना निवर्त्तस्व इत्युक्त्वा यीशुस्तस्य श्रुतिं स्पृश्वा स्वस्यं चकार। 52 पश्चाद् यीशुः समीपस्थान् प्रधानयाजकान् मन्दिरस्य सेनापतीन् प्राचीनांश्च जगाद्, यूयं कृपाणान् यर्थीश्च गृहीत्वा मां किं चोरं धर्तुमायाताः? 53 यदाहं युष्माभिः सह प्रतिदिनं मन्दिरेऽतिष्ठ तदा मां धर्तं न प्रवृत्ता, किन्त्वदानीं युष्माकं समयोन्धकारस्य चायिष्यत्यमस्ति। 54 अथ ते तं धूत्वा महायाजकस्य निवेशनं निन्युः। ततः पितरो द्वौ द्वौ पश्चादित्वा 55 बृहत्कोषस्य मध्ये यत्राग्निं ज्वालयित्वा लोकाः समेत्योपविशासत्रतःैः सार्दुम् उपविशेष। 56 अथ वहिसन्धीयो समुपवेशकाले काचिद्वासी मनो निविश्य ते निरीक्ष्यावदत् पुमानयं तस्य सङ्गेऽस्थात्। 57 किन्तु स तद् अपहृत्यावदीत् हे नारि तमहं न परिचिनोमि। 58 क्षणान्तरेऽन्यजनस्तं दृश्वावृत्तीत् त्वमपि तेषां निकरस्येकजनोमि। पितरः प्रत्युवाच हे नर नाहमस्मि। 59 ततः सार्दुदण्डवायात् परं पुमस्यो जने निश्चित्य बभाषे, एष तस्य सङ्गीति सत्यं यतोयं गालीलीयो लोकः। 60 तदा पितर उवाच हे नर त्वं यद् वदमि तद्वं बोद्दु न शक्नोमि, इति वाक्ये कथितमात्रे कुकुकुटो रुवाच। 61 तदा प्रभुणा व्याधूद्युत्य पितरे निरीक्षिते कृकवाकुरवत् पूर्वं मां त्रिरप्होष्यसे इति पूर्वोक्तं तस्य वाक्यं पितरः स्मृत्वा 62 बहिंगत्वा महाखेदेन चक्रन्द। 63 तदा यै यीशुर्धृतस्ते तमुपहस्य प्रहर्तुमारभेरि। 64 वस्त्रेण तस्य दृश्वा बद्ध्वा कपोले चपेटावात् कृत्वा प्रच्छुः, कस्ते कपोले चपेटावात् कृत्वान? गणयित्वा तद् वद। 65 तदन्यत् तदिल्लुरुदं बहुनिद्वावाक्यं वक्तुमारभेरि। 66 अथ प्रभाते सति लोकप्राज्वः प्रधानयाजका अध्यापकाश्च सभां कृत्वा मध्येसंभं यीशुमानीय प्रपच्छुः, त्वम् अभिषिकतोसि न वासमान् वद। 67 स प्रत्युवाच, मया तस्मिन्मुक्तेऽपि यूयं न विश्वसिष्यथ। 68 कस्मिंश्चद्वाक्ये युष्मान् पृष्ठोपि मां न तदुत्तरं वक्ष्यथ न मां त्वय्यक्ष्यथ च। 69 किन्त्वितः परं मनुजसुतः सर्वशक्तिमत ईश्वरस्य दक्षिणे पाश्चेषु समुपवेक्ष्यति। 70 ततस्ते प्रपच्छुः, तिंह त्वमीश्वरस्य पुत्रः? स कथयामास, यूयं यथार्थं वदथ स एवाहं।

71 तदा ते सर्वे कथयामासुः; तिंह साक्षेऽन्सस्मिन् अस्माकं किं प्रयोजनं? अस्य स्वमुखादेव साक्षं प्राप्तम्।

23 ततः सभास्था: सर्वलोका उत्थाय तं पीलातसमुखं नीताप्रोद्य वक्तुमारेभिरे, 2 स्वमभिषिक्त राजानं बदन्त कैमरराजाय करदानं निषेधन्तं राज्यविपर्ययं कुरुं प्रवर्तमानम् एन प्राप्ता वर्यं। 3 तदा पीलातस्तं पृष्ठावान् त्वं किं यिहूदीयानां राजा? स प्रत्युवाच त्वं सत्यमुक्तवान्। 4 तदा पीलातः प्रधानयाजकादिलोकान जगाद्, अहमेतस्य कमप्यपराधं नापत्वान्। 5 ततस्ते पुनः साहमिनो भूत्वावदन्, एष गालील एतत्थानपर्यन्ते सर्वस्मिन् यिहूदोदेशे सर्वल्लोकानुपर्यश्य कुप्रवृत्तं ग्राहीतवान्। 6 तदा पीलातो गालीलप्रदेशस्त नाम श्रुत्वा प्रप्रच्छ, किमयं गालीलीयो लोकः? 7 ततः स गालीलप्रदेशीयो हेरोद्राजस्य तदा स्थितेस्तस्य समीपे यीशुं प्रेषयामास। 8 तदा हेरोद् यीशुं विलोक्य सन्तुष्ट, यतः स तस्य बहुवृत्तान्तश्वरावान् ततस्य किञ्चिद्वाश्वर्यकर्म पश्यति इत्याशां कृत्वा बुकालमारभ्यं तं द्रष्टुं प्रयासं कृतवान्। 9 तस्मात् तं बुक्ताथाः प्रप्रच्छ किन्तु स तस्य कस्यापि वाक्यस्य प्रत्युत्तरं नोवाच। 10 अथ प्रधानयाजका अध्यापकाश्र प्रोत्तिष्ठन्तः साहसेन तमपदिदुं प्रारेभिरे। 11 हेरोद् तस्य सेनागणश्व तमवज्ञाय उपहासत्वेन राजवस्त्रं परिधाप्य पुनः पीलातं प्रति तं प्राहिणोत्। 12 पूर्वे हेरोदपीलातायोः परस्परं वैरभाव आसीत् किन्तु तदिने द्वयो मेलनं जातम्। 13 पश्चात् पीलातः प्रधानयाजकान् शासकान् लोकांश्व युपापदादृय बधाषे, 14 राज्यविपर्ययकारकोयम् इत्युक्त्वा मनुष्यमेन मम निकटमानैष किन्तु पश्यत युष्माकं समक्षम् अस्य विचारं कृत्वापि प्रोक्तापावादानुरूपेणार्थ्य कोप्यपराधः सप्रामाणो न जातः, 15 यूहूज्व हेरोदः सन्मिथौ प्रेषित मया तत्रास्य कोप्यपराधस्तेनापि न प्राप्तः। पश्यतानेन वधहेतुं किमपि नापराद्वा। 16 तस्मादेन ताडियित्वा विहास्यामि। 17 ततोस्त्वे तेषामेको मोचयितव्यः। 18 इति हेतोस्ते प्रोच्चैरेकदा प्रोऽुः, एन दूरीकृत्य बरब्बानामानं मोचय। 19 स बरब्बा नगर उपप्लववधारपाधाभ्यां कारायां बद्धु आसीत्। 20 किन्तु पीलातो यीशुं मोचयितुं वाञ्छन् पुनस्तातुवाच। 21 तथाप्येनं कुशे व्यथ कुशे व्यथेति बदन्तस्ते रुलुः। 22 ततः स तृतीयवारं जगाद् कुरुः? स किं कर्म कृतवान्? नाहमस्य कमपि वधापाराधं प्राप्तः। केवलं ताडियित्वामुं त्यज्यामि। 23 तथापि ते पुनरेनं कुशे व्यथ इत्युक्त्वा प्रोच्चैर्दृढं पर्वथ्याज्जिक्रिरे; 24 ततः प्रधानयाजकादीनां कलरवे प्रबले सति तेषां प्रार्थनारूपं कर्तुं पीलात आदिदेशा। 25 राजदोहवधयोरपराधेन कारारथं य जनं ते यथाचिरे तं मोचयित्वा यीशुं तेषामिच्छायां समाप्यत्। 26 अथ ते यीशुं गृहीत्वा यन्ति, एतर्हि प्रामादागतं शिमोनानामानं कुरीणीयं जनं धृत्वा यीशोः पश्यन्ते तस्य स्कर्थं कृशमर्पयामासुः। 27 ततो लोकारण्यमध्ये बहुस्त्रियो रुदत्यो विलपन्त्यश्व यीशोः पश्चाद् युः। 28 किन्तु स व्याघृत्य त उवाच, हे यिश्शालमो नार्यो युयं मर्दथं न रुदित्वा स्वार्थं स्वापत्यार्थ्यञ्च रुदितः; 29 पश्यत यः कदपि गर्भवत्यो नाभवन् स्तन्यज्व नापाययन् तादृशी वैन्या यदा धन्या वक्ष्यन्ति स काल आयाति। 30 तदा हे शीला अस्माकमुपरि पतत, हे उपरीला अस्मानाच्छादयत कथामीदृशीं लोका वक्ष्यन्ति। 31 यतः सतेजसि शाखिनि चेदेतद् घटे तर्हि शुक्षकशाखिनि किं न घटिष्यते? 32 तदा ते हन्तुं द्वावपराधिनी तेन सार्द्धं निन्युः। 33 अपरं शिरःकपालानामकस्थानं प्राप्य तं कुशे विविधुः। तदृशोरपराधिनोरेकं तस्य दक्षिणो तदन्यं वामे कुशे विविधुः। 34 तदा यीशुरकथयत्, हे पितरेतान् क्षमस्व यत एते यत कर्म कुर्वन्ति तन् न विदुः; पश्चाते गुटिकापातं कृत्वा तस्य स्त्राणि विभज्य जग्मुः। 35 तत्र लोकसंघरितात्मन् दर्शनः; ते तेषां शासकाश्व तमुपहस्य जग्मुः, एष इतरान् रक्षितवान् यदीश्वरेणाभिरुचितोऽभिषिक्तस्त्राता भवति तर्हि स्वमधुना रक्षतु। 36 तदन्यः सेनागणा एत्य तस्मै अम्लरसं दत्वा परिहस्य प्रोवाच, 37 चेत्त्वं यिहूदीयानां राजासि तर्हि स्वं रक्ष। 38 यिहूदीयानां राजेति वाक्यं यूनानीयोरोमीयीब्राह्मीक्षरे लिखितं तच्छरस उर्द्धेऽस्त्राप्यत। 39 तदोभयपार्थयो विंद्वौ यावपराधिनौ तयोरेकस्तं विनिन्य बधाषे, चेत्तम् अभिषिक्तोसि तर्हि स्वमवाज्व रक्ष। 40 किन्त्वन्यस्तं तज्जियत्वावदत्,

ईश्वरात्मव किञ्चिदपि भयं नास्ति किं? त्वमपि समानदण्डोसि, 41 योग्यपात्रे आवां स्वस्वकर्मणां समुचितफलं प्राप्नुवः किन्त्वनेन किमपि नापराद्व। 42 अथ स यीशुं जगाद् हे प्रभे भवान् स्वराज्यप्रवेशकाले मां स्मरतु। 43 तदा यीशुः कथितवान् त्वं यथार्थ वदापि त्वमधैव मया सार्द्धं परलोकस्य सुखस्थानं प्राप्यसि। 44 अपरज्ज्व द्वितीयायामात् तृतीयायामपर्यन्तं र्वेसेजोसान्तर्हितत्वात् सर्वदेशोऽन्धकरेणावृतो 45 मन्दिरस्य यवनिका च छिद्यमाना द्विधा बधूव। 46 ततो यीशुरुच्चैरुवाच, हे पित र्ममात्मानं तव करे समर्पये, इत्युक्त्वा स प्राणान् जहाः। 47 तदैता घटना दृष्ट्वा शतसेनापतीरीश्वरं धन्यमुक्त्वा कथितवान् अयं नितान्तं साधुमनुष्य आसीत्। 48 अथ यावन्तो लोका द्रष्टुं आगतास्ते ते घटना दृष्ट्वा वक्षः सुकरायांतं कृत्वा व्याघृत्य गताः। 49 यीशो ज्ञातयो या या योविष्ट श्वागलीलस्तेन सार्द्धमायातास्ता अपि दूरे स्थित्वा तत् सर्वं ददशुः। 50 तदा यिहूदीयानां मन्त्रणां क्रियाज्वासम्न्यामान ईश्वरस्य राजत्वम् अपैक्षमाणो 51 यिहूदिदेशीयो उर्मिथीयनगरीयो यूषपनामा मन्त्री भद्रो धार्मिकश्व पुमान् 52 पीलातानिकं गत्वा यीशो दैंय याचे। 53 पश्चाद् वपुरवरोह्य वाससा सेवेष्य यत्र कोपि मानुषो नास्थाप्यत तस्मिन् शैले स्वाते श्वमशाने तदस्थाप्यत। 54 तदिनामयोजनीयं दिनं विश्रामवारश्व समीपः। 55 अपरं यीशुना सार्द्धं गालील आगत योषितः पश्चादित्वा श्वमशाने तत्र यथा वगुः स्थापितं तच्च दृष्ट्वा 56 व्याघृत्य सुगन्धिद्रव्यतैलानि कृत्वा विधिवद् विश्रामवारे विश्रामं चक्रुः।

24 अथ सप्ताहप्रथमदिनेऽतिप्रत्यूषे ता योषितः सम्पादितं सुगन्धिद्रव्यं गृहीत्वा तदन्याभिः कियर्तोभिः स्त्रीभिः सह श्वमशाने ययुः। 1 किन्तु श्वमशानद्वारात् पाणामणपसारितं दृष्ट्वा 3 ताः प्रविश्य प्रभो देहमप्राप्य 4 व्याकुला भवन्ति एतर्हि तेजोमयवस्त्रान्वितौ द्वौ पुरुषो तासां समीपे समुपस्थितौ 5 तस्माताः शङ्कायुक्ता भूमावधोमुख्यस्यस्थः। तदा तौ ता ऊचतु मृतानां मध्ये जीवन्तं कुतो मृगयथ? 6 सोत्र नास्ति स उदस्थात्। 7 पापिनां करेयु समर्पितेन कुशे हतेन च मनुष्युप्रेण तृतीयदिवसे श्वमशानदुत्थात्वयम् इति कथां स गालीलि तिष्ठन् युष्मभ्य कथितवान् तां स्मरत। 8 तदा तस्य सा कथा तासां मनःसु जाता। 9 अनन्तरं श्वमशानदुत्थागत्वा ता एकादशशिष्यादिभ्यः सर्वेभ्यस्तां वार्त्ता कथयामासुः। 10 मगदीनीमरियम्, योहना, याकूबो माता मरियम् तदन्यः सङ्खिनियो योषितश्वे प्रेरितेभ्य एताः सर्वां वार्ताः कथयामासुः। 11 किन्तु तासां कथाम् अनर्थकाच्छानामात्रं दुरुधा कोपि न प्रत्यैत्। 12 तदा पितर उत्थाय श्वमशानानिकं दधाव, तत्र च प्रहो भूत्वा पार्श्वकस्थापितं केवलं वस्त्रं दर्शनः तस्मादाश्वर्यं मर्यमानो यदधर्त तन्मनसि विचारयन् प्रतस्थे। 13 तस्मिन्वेद दिने द्वौ शिष्यो यिश्शालमश्वतुष्ठोशेनान्तरितम् इम्मायुगाम गच्छन्ती 14 तासां घटनानां कथामकस्थायां 15 तयोरालापविचारयोः काले यीशुरागत्य ताभ्यां सह जगाम 16 किन्तु यथा तौ तं न परिविनुतस्तदर्थं तयो दृष्टिः संरुद्धा। 17 स तौ पृष्ठवान् युवां विषण्णौ किं विचारयन्तौ गच्छथः? 18 ततस्तयोः क्विलयानामा प्रत्युवाच यिश्शालमपुरेऽधुना यान्यन्धन्त त्वं केवलविदेशी किं तद्रुतान्तं न जानासि? 19 स प्रप्रच्छ का घटनाः? तदा तौ वक्तुमारेभाते यीशुनामो नासरतीयो भविष्यद्वादी ईश्वरस्य मानुषाणाज्व साक्षात् वाक्ये कम्पिणि च शक्तिमानासीत् 20 तम् अस्माकं प्रधानयाजका विचारकाश्व केनापि प्रकारेण कुशे विद्युत्वा तस्य प्राणाननाशयन् तदीया घटनाः; 21 किन्तु य इस्त्रायेलीयलोकान् उद्धारयिष्यति स एवायम् इत्याशास्माभिः कृता। तदीया तथास्तु तस्य घटनाय अद्य दिनत्रयं गतं। 22 अधिकन्त्वस्माकं सङ्खिनीनां कियत्स्त्रीणां मुखेभ्योऽसभववाक्यमिदं श्रुतं; 23 ताः प्रत्यूषे श्वमशाने गत्वा तत्र तस्य देहम् अप्राप्य व्याघृत्येत्वा प्रोक्तवत्प्रत्यः स्वर्गासदूतौ दृष्ट्वावस्माभिस्तौ चावादिदृष्टिः स जीवितवान्। 24 ततोस्माकं कैश्चित् श्वमशानमग्यप्त तेऽपि स्त्रीणां वाक्यानुसृपं दृष्टवत्तः किन्तु त नापश्यन्। 25 तदा स तावुचाच, हे अलोधीं हे भविष्यद्वादिभिरुक्तवाक्यं प्रयेतु विलम्बानो; 26 एतत्सर्वदुःखे भुक्त्वा स्वभूतिप्राप्तिः किं श्रीष्टस्य न न्याय्या? 27 ततः स मूसग्रन्थमारभ्य सर्वभविष्यद्वादिनां सर्वासास्त्रे स्वस्मिन् लिखिताख्यानाभिप्रायं बोधयामास। 28 अथ गम्यामाभ्यर्थं

प्राप्य तेनाग्रे गमनलक्षणे दर्शते २९ तौ साधयित्वावदतां सहावाभ्यां तिष्ठ दिने गते सति रात्रिरभूतः । ततः स ताभ्यां सार्द्धं स्थातुं गृहं ययौ । ३० पश्चाद्दोजनोपवेशकाले स पूर्णं गृहीत्वा ईश्वरगुणान् जगाद तज्ज्व भंकत्वा ताभ्यां ददौ । ३१ तदा तयो दृष्टौ प्रसन्नायां तं प्रत्यभिज्ञतुः किन्तु स तयोः साक्षादन्तर्दर्थे । ३२ ततस्तै मिथोभिष्ठातुम् आरब्धवन्तौ गमनकाले यदा कथमकथयत् शास्त्रार्थञ्जवोधयत् तदावयो बुद्धिः किं न प्राज्वलत्? ३३ तौ तत्क्षणादुत्थाय यिरुशालमपुरं प्रत्याययतुः, तत्स्थाने शिष्याणाम् एकादशानां सङ्गिनाञ्ज दर्शनं जातं । ३४ ते प्रोचुः प्रभुरुदतिष्ठद् इति सत्यं शिमोने दर्शनमदाच्च । ३५ ततः पथः सर्वघटनायाः पूपभञ्जनेन तत्परिचयस्य च सर्ववृत्तातं तौ वकुमारेभाते । ३६ इत्यं ते परस्परं वदन्ति तत्काले यीशुः स्वयं तेषां मध्य प्रोत्थ्य युष्माकं कल्पाणं भूयाद् इत्युवाच, ३७ किन्तु भूतं पश्याम इत्यनुपाय ते समुद्द्रिविजिरे त्रेषुश्च । ३८ स उवाच, कुतो दुखिता भवथ? युष्माकं मनःसु सन्देहं उदेति च कुतः? ३९ एषोहं, मम करौ पश्यत वरं स्पष्ट्वा पश्यत, मम यादृशानि पश्यथ तादृशानि भूतस्य मांसास्थीनि न सन्ति । ४० इत्युक्त्वा स हस्तपादान् दर्शयामास । ४१ तेऽसम्भवं ज्ञात्वा सानन्दा न प्रत्ययन् । ततः स तान् प्रप्रच्छ, अत्र युष्माकं समीपे खाद्यं किञ्चिददर्शित? ४२ ततस्ते कियद्वाधमत्स्यं मधुं च ददुः । ४३ स तदादाय तेषां साक्षाद् बुभुजे ४४ कथयामास च मूसाव्यवस्थायां भविष्यद्वद्विनां ग्रन्थेषु गीतपुस्तके च मयि यानि सर्वाणि वचनानि लिखितानि तदनुरूपाणि घटिष्यन्ते युष्माभिः सार्द्धं स्थित्वाहं यदेतद्वाक्यम् अवरं तदिदानीं प्रत्यक्षमभूत् । ४५ अथ तेभ्यः शास्त्रबोधाधिकारं दत्वावदत्, ४६ खीषेनेत्यं मृतियात्ना भोक्त्वा तृतीयदिने च शमशानादुत्थातव्यञ्ज्येति लिपिरस्ति; ४७ तन्नाम्ना यिरुशालममारभ्य सर्वदिशे मनःपरावर्तनस्य पापमोचनस्य च सुसंवादः प्रचारयितव्यः, ४८ एषु सर्वेषु यूयूं साक्षिणः । ४९ अपरञ्ज्व पश्यत पित्रा यत् प्रतिज्ञातं तत् प्रेषपिष्यामि, अतएव यावत्कालं यूयूं स्वर्गीयां शक्तिं न प्राप्यथ तावत्काले यिरुशालमगरे तिष्ठत । ५० अथ स तान् वैथनीयापर्यन्तं नीत्वा हस्तामुत्तोल्य आशिष वकुमारेभे ५१ आशिषं वदन्नेव च तेभ्यः पृथग् भूत्वा स्वर्गाय नीतोऽभवत् । ५२ तदा ते तं भजमाना महानन्देन यिरुशालमं प्रत्याजम्मः । ५३ ततो निरन्तरं मन्दिरे तिष्ठन्त ईश्वरस्य प्रशंसां धन्यवादञ्ज्य कर्त्तम् आराभिरे इति ॥

योहनः

1 आदौ वाद आसीत् स च वाद ईश्वरेण सार्थमासीत् स वादः स्वयमीश्वर एव। 2 स आदावीश्वरेण सहासीत्। 3 तेन सर्वं वस्तु सप्तसौ सर्वेषु सूष्टवस्तुषु किमपि वस्तु तेनासृष्टं नरस्ति। 4 स जीवनस्याकारः, तच्च जीवनं मनुष्याणां उच्यते: 5 तज्ज्योतिष्ठ प्रमाणं दातुं साक्षिस्वरूपो भूत्वागमत्, 8 स स्वयं तज्ज्योति नं किन्तु तज्ज्योतिष्ठ प्रमाणं दातुमागमत्। 9 जगत्यागत्य यः सर्वमनुजेभ्यो दीपितं ददाति तदेव सत्यज्योतिः। 10 स यज्जगदसृजत् तम्य एव स आसीत् किन्तु जगतो लोकास्तं नाजान्। 11 निजाधिकारं स आगच्छत् किन्तु प्रजास्तं नाग्हन्। 12 तथापि ये ये तमग्हन् अर्थात् तस्य नाभिन्व्यश्वसन् तेभ्य ईश्वरस्य पुत्रा भवितुम् अधिकारम् अदादात। 13 तेषां जनि: शोणितान् शारीरिकभिलाषान्मानवानामिछातो न किन्त्वीश्वरादभवत्। 14 स वादो मनुष्यरूपेणावारीर्य सत्यतानुग्रहाभ्यां परिपूर्णः सन् सार्थम् अस्माभिन्व्यश्वसन् तः पितुरद्वितीयपुत्रस्य योग्यो यो महिमा तं महिमानं तस्यापश्याम। 15 ततो योहनपि प्रत्यार्थं साक्ष्यमिदं दत्तवान् यो मम पश्चात् आगमिष्यति स मतो गुरुतः; यतो मत्पूर्वं स विद्यमान आसीत्; यदथेऽन्म अहं साक्ष्यमिदम् अदां स एष। 16 अपरञ्च तस्य पूर्णताया वयं सर्वे क्रमशः क्रमशोनुग्रहं प्राप्तात। 17 मूसाद्वारा व्यवस्था दत्ता किन्त्वनुग्रहः सत्यत्वञ्च यीशुखीष्टद्वारा सम्पुतिष्ठां। 18 कोपि मनुज ईश्वरं कदापि नापश्यत् किन्तु पितुः क्रोडस्थैर्ड्वितीयः पुत्रस्तं प्रकाशयत्। 19 त्वं कः? इति वाक्यं प्रेषु यदा यिहूदीयलोका याजकान् लेविलोकांश्च यिरुशालमो योहनः समीपे प्रेषयामासु; 20 तदा स स्वीकृतवान् नापहूतवान् नाहम् अभिषिञ्च इत्यङ्गीकृतवान्। 21 तदा तेऽपृच्छन् तर्हि को भवान् कः किं एलियः? सीवदत् न; ततस्तेऽपृच्छन् तर्हि भवान् स भविष्यद्वादी? सीवदत् नाहं स। 22 तदा तेऽपृच्छन् तर्हि भवान् कः? वयं गत्वा प्रेरकान् त्वयि किं वक्ष्यामः? स्वस्मिन् किं वदसि? 23 तदा सोवदत्। परमेश्वर्य पन्थानं परिष्कुरुत सर्वतः। इतीदं प्रान्ते वाक्यं वदतः कस्यचिद्विवः। कथामिमां यस्मिन् यिशयियो भविष्यद्वादी लिखितवान् सोहम्। 24 ये प्रेषितास्ते फिरुशिलोकाः। 25 तदा तेऽपृच्छन् यदि नाभिषिञ्चोसि एलियोसि न स भविष्यद्वाद्यपि नासि च, तर्हि लोकान् मज्जयसि कुतः? 26 ततो योहन् प्रत्यवोचत्, तोयेदां मज्जयामीति सत्यं किन्तु यं यूयं न जानीथ तादृश एको जनो युषाकं मध्य उपतिष्ठति। 27 स मत्पश्चात् आगतोपि मत्पूर्वं वर्तमान आसीत् तस्य पादुकाबन्धनं मोचयितुमपि नाहं योग्योस्मि। 28 यद्यन्नद्याः पारस्थैर्थवारायां यस्मिस्थाने योहनमज्जयत् तस्मिन् स्थाने सर्वमेतद् अघटत। 29 परेऽहनि योहन् स्वनिकत्यागच्छन्तं यिशु लिलोक्य प्रावोचत् जगतः पापमोक्षम् ईश्वरस्य मेषशवकं पश्यत। 30 यो मम पश्चादगमिष्यति स मतो गुरुतः, यतो हेतोर्मत्पूर्वो सोऽवर्तत यस्मिन्नां कथामिमां कथितवान् स एवायां। 31 अपरं नाहमेनं प्रत्यविभजातवान् किन्तु इसायेलोका एनं यथा परिविन्निति तदभिप्रायेणाहं जले मज्जयितुमागच्छम्। 32 पुनश्च योहनपरेके प्रमाणं दत्वा कथितवान् विहायसः कपोतवद् अवतरन्तमात्मानम् अस्योपर्यवित्तिष्ठन्तं च दृष्टवानहम्। 33 नाहमेनं प्रत्यविभजातवान् इति सत्यं किन्तु यो जले मज्जयितुं मां प्रैरयत् स एवेमां कथामकथ्यत् यस्योपर्यामानम् अवतरन्तम् अवतिष्ठन्तच द्रक्षयसि सावधं पवित्रे आत्मनि मज्जयिष्यति। 34 अवस्तनिरीक्ष्यायम् ईश्वरस्य तनय इति प्रमाणं ददामि। 35 परेऽहनि योहन् द्वायां शिव्याभ्यां सादौ तिष्ठन् 36 यिशु गच्छन्तं लिलोक्य गदितवान्, ईश्वरस्य मेषशवकं पश्यत। 37 इमां कथां श्रुत्वा द्वौ शिष्यां यीशोः पश्चाद् ईयतुः। 38 ततो यीशुः परावत्य तौ पश्चाद् आगच्छन्तो दृष्ट्वा पृष्ठवान् युवां किं गवेशयथः? तावपृच्छतां हे रञ्ज अर्थात् हे गुरो भवान् कुत्रि तिष्ठति? 39 ततः सोवादित् एत्य पश्यतं। ततो दिवसस्य तृतीयप्रहरस्य गतवात् तौ तदिनं तस्य सङ्गोऽस्थानां। 40 यौ द्वौ योहनो वाक्यं श्रुत्वा यिशोः पश्चाद् आगमतां तयोः शिमोनिपतरस्य भ्राता आन्द्रियः 41 स इत्वा प्रथमं निजसोदरं शिमोनं साक्षात्प्राप्य कथितवान् वयं खीष्म अर्थात् अभिषिञ्चपुरुषं साक्षात्कृतवन्तः। 42 पश्चात् स तं यिशोः समीपम् आनयत्। तदा यीशुस्तं दृष्टवावदत् त्वं यूनसः पुत्रः शिमोन् किन्तु त्वन्माधेयं कैफः वा पितरः अर्थात् प्रस्तरो भविष्यति। 43 परेऽहनि यीशौ गालीलं गन्तुं निश्चितचेतसि सति फिलिपनामानं जनं साक्षात्प्राप्यवोचत् मम पश्चाद् आगच्छ। 44 बैत्स्वादानामि यस्मिन् ग्रामे पितरान्दिन्ययोर्वास आसीत् तस्मिन् ग्रामे तस्य फिलिपस्य वसतिरासीत्। 45 पश्चात् फिलिपो निथेनलं साक्षात्प्राप्यवदत् मूसा व्यवस्था ग्रन्थे भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु च यस्याख्यानं लिखितमास्ते तं यूषफः पुत्रं नासरीयं यीशुं साक्षात् अकार्ष्य वयं। 46 तदा निथेनलं कथितवान् नासरन्गरात् किं कश्चित्तुम उत्पन्नं शक्नोति? ततः फिलिपो ऽवोचत् एत्य पश्य। 47 अपरञ्च यीशुः स्वस्य समीपं तम् आगच्छन्तं दृष्ट्वा व्याहृतवान्, पश्यायं निष्कपटः सत्य इसायेलोकः। 48 ततः सोवदद् भवान् मां कथं प्रत्याभिजानाति? यीशुरादीत् फिलिपस्य आहानात् पूर्वं यदा त्वमुद्भवरस्य तरोमैलृस्तास्तदा त्वामदर्शम्। 49 निथेनलं अचकथत्, हे गुरो भवान् नितान्तम् ईश्वरस्य पुत्रोसि, भवान् इसायेलवंशस्य राजा। 50 ततो यीशु व्याहृत, त्वामुद्भवरस्य पादपस्य मूले दृष्ट्वानाहं मैतस्माद्वाक्यात् किं त्वं व्यश्वसीः? एतस्मादप्याश्वर्याणि कायाणि द्रक्ष्यसि। 51 अन्यच्चावादीद् युष्मानाहं यथार्थ वदामि, इतः परं मोचिते मेघद्वारे तस्मान्मनुजसूना ईश्वरस्य दूतगणम् अवरोहन्तामारोहन्तञ्च द्रक्ष्यथ।

2 अनन्तरं त्रुतीयादिवसे गालील् प्रदेशिये कानानामि नगरे विवाह आसीत् तत्र च यीशोर्मार्ता तिष्ठत्। 2 तस्मै विवाहाय यीशुस्तस्य शिष्याश्व निमन्त्रिता आसन्। 3 तदनन्तरं द्राक्षारासस्य न्यूनत्वाद् यीशोर्मार्ता तमवदत् एतेषां द्राक्षारसो नास्ति। 4 तदा स तामवोचत् हे नारि मया सह तव किं कार्य? मम समय इदानीं नोपतिष्ठति। 5 ततस्तस्य माता दासानवोचद् अयं यद् वदति तदेव कुरुत। 6 तस्मिन् स्थाने यिहूदीयानां शुचित्करणव्यवहारानुसारेणाढकैकजलधराणि पाषाणमयानि षड्वहत्प्राणिआसन्। 7 तदा यीशुस्तान् सर्वकलाशान् जलैः पूरयितुं तानाज्ञापयत्, ततस्ते सर्वान् कुम्भानार्कं जलैः पर्यपूर्यन्। 8 अथ तेष्यः किञ्चिद्वितार्य्य भोज्याधिपातेःसमीपं नेतुं स तानादिशत्, ते तदनन्यन्। 9 अपरञ्च तज्जलं कथं द्राक्षारसोऽभवत् तज्जलावाहकादासा जातुं शक्ता: किन्तु तदोत्तार्याधिपो जातुं नाशकोत् तदवलिहा वरे संम्बोधावदत्, 10 लोकाः प्रथमं उत्तमद्राक्षारसं ददति तपु यथेष्ट पितवत्सु तस्मा किञ्चिद्वतुत्तमञ्च ददति किन्तु त्वमिदानीं यावत् उत्तमद्राक्षारसं स्थापयसि। 11 इथं यीशुर्गालीलप्रदेशो आश्वर्यकार्म प्रारभ निजमहिमानं प्राकाशयत् ततः शिष्यास्तस्मिन् व्यश्वसन्। 12 ततः परम् स निजमात्रूभात्रुस्तिष्यैः सार्दू कर्पार्नाभूम् आगमत् किन्तु तत्र बृहदिनानि आतिष्ठत्। 13 तदनन्तरं यिहूदियानां निस्तारोत्सवे निकटमागते यीशु र्यिंश्वालम् नगरम् आगच्छत्। 14 ततो मन्दिरस्य मध्ये गोमेषपारावदत्विक्रियणो वाणिजक्ष्वोपविषान् विलोक्य 15 रज्जुभिः कशां निर्मार्य सर्वगेमेषादिभिः सार्दू तान् मन्दिराद् द्रीकृतवान्। 16 वणिजां मुद्रादि विकीर्य आसानानि न्यूबूजीकृत्य पारावत्विक्रियभ्योऽकथयद् अस्मात् स्थानात् सर्वाण्येतानि नयत्, मम पितुगृहं वाणिज्यगृहं मा कार्ष्य। 17 तस्मात् तनमन्दिराश्च उद्योगो यस्तु स ग्रस्तीव माम। इमां शास्त्रीयलिपि शिष्याः समस्मस्न्। 18 ततः परम् यिहूदीयलोका यीशिमवदन् तवमिदृकार्मकरणात् किं विहमस्मान् दर्शयसि? 19 ततो यीशुस्तानवोचद् युष्माभिरे तस्मिन् मन्दिरे नाशिते दिनत्रयमध्येऽहं तद् उत्थापयिष्यामि। 20 तदा यिहूदिया व्याहृषु, एतत्य मन्दिरस निर्माणेन षट्चत्वारिंशद् वत्सरा गता, त्वं किं दिनत्रयमध्ये तद् उत्थापयिष्यसि? 21 किन्तु स निजदेहरूपमन्दिरे कथामिमां कथितवान्। 22 स यदेतादृशं गदितवान् तच्छिष्याः शमशानात् तदीयोत्थाने सति स्मृत्या धर्मग्रन्थे यीशुनोक्तकथायां च व्याप्तिसुषु। 23 अनन्तरं निस्तारोत्सवस्य भोज्यसमये यिरुशालम् नगरे तत्कृताश्वर्यकार्मणि विलोक्य बहुभिस्तस्य नामनि विश्वसित। 24 किन्तु स

तेषां करेषु स्वं न समर्पयत् यतः स सर्वनैवैत्। 25 स मानवेषु कस्यचित् प्रमाणान् नापेक्षत यतो मनुजानां मध्ये यद्यदस्ति तत्तत् सोजानात्।

3 निकटिमनामा यिहूदीयानाम् अथिपतिः फिल्सी क्षणदायां 2 यीशैरभ्यर्थम्
आक्रम्य व्याहारीत्, हे गुरु भवन् ईश्वराद् आगत् एक उपदेश, एतद् अस्माभिज्ञयिते; यतो भवता यान्याश्वर्यकमाणि क्रियन्ते परमेश्वरस्य साहाय्यं विना केनपि तत्तकमाणि कर्तुं न शक्यन्ते। 3 तदा यीशुरुपरं दत्तवान् तवाहं यथार्थतं व्याहारमि पुनर्जन्मनि न सति कोपि मानव ईश्वरस्य राज्यं द्रष्टुं न शक्नोति। 4 ततो निकटीमः प्रत्यवोचत् मनुजो वृद्धो भूत्वा कथं जनिष्यते? स किं पुन र्मातृजठं प्रविश्य जनिन्तु शक्नोति? 5 यीशुरवादीद् यथार्थतर्म् अहं कथयामि मनुजे तोयात्मभ्यां पुन न जाते स ईश्वरस्य राज्यं प्रवेष्टुं न शक्नोति। 6 मांसाद् यत् जायते तन् मांसमेव तथात्मनो यो जायते स आसैव। 7 युष्माभिः पुन जनितव्यं ममैतस्यां कथयाम् आशर्यं मा मंस्थाः। 8 सदागितिर्या दिशमिच्छति तस्यामेव दिशि वाति, त्वं तस्य स्वनं शुणोषि किन्तु स कुत आयाति कुत्र याति वा किमपि न जानासि तद्वाद् आत्मनः सकाशात् सर्वेषां मनुजानां जन्म भवति। 9 तदा निकटीमः पृष्ठवान् एतत् कथं भवितुं शक्नोति? 10 यीशुः प्रत्यक्वान् त्वमिसायेलो गुरुर्भूत्वापि किमेतां कथां न वेत्सि? 11 तु भयं यथार्थं कथयामि, वर्यं यद् विद्वास्तद् वच्मः यंच्च पश्यामस्तस्यैव साक्षयं दद्धः किन्तु युष्माभिरस्माकं साक्षित्वं न गृह्यते। 12 एतस्य संसारस्य कथायां कथितायां यदि यूयं न विश्वसिथ तर्हि स्वर्गयायां कथायां कथं विश्वसिष्यथ? 13 यः स्वर्गस्ति यं च स्वगांद अवारोहत् तं मानवतनयं विना कोपि स्वर्गं नारोहत्। 14 अपरञ्च मूसा यथा प्रात्मरे सर्पं प्रोत्थापितवान् मनुष्यपुत्रोऽपि तथैवोत्थापितव्यः; 15 तस्माद् यः कश्चित् तस्मिन् विश्वसिष्यति सौडविनाश्यः सन् अनन्तायुः प्राप्यति। (aiōnios g166) 16 ईश्वर इत्थं जगददयत यत् स्वमद्वितीयं तनयं प्रादात् ततो यः कश्चित् तस्मिन् विश्वसिष्यति सौडविनाश्यः सन् अनन्तायुः प्राप्यति। (aiōnios g166) 17 ईश्वरो जगतो लोकान् दण्डयितुं स्वपुंतं न प्रेष्य तान् परित्रातुं प्रेषितवान्। 18 अतएव यः कश्चित् तस्मिन् न विश्वसिति स दण्डाहोर्न भवति, यतः स ईश्वरस्याद्वितीयपुत्रस्य नामनि प्रत्ययं न करोति। 19 जगतो मध्ये ज्योतिः प्राकाशत किन्तु मनुष्याणां कर्मणां दृश्यतात् ते ज्योतिषोपि तिमिरे प्रीयन्ते एतदेव दण्डय्य कारणां भवति। 20 यः कुकर्म्म करोति तस्याचारस्य दृश्यतात् स ज्योतिर्तीर्तीयित्वा तनिकर्तं नायाति; 21 किन्तु यः सत्कर्म्म करोति तस्य सर्वाणि कर्मणीश्वरेण कृतानीति सथा प्रकाशते तदभिप्रायेण स ज्योतिः सन्निधिम् आयाति। 22 ततः परम् यीशुः शिष्यैः सार्द्धं यिहूदीयदेशं गत्वा तत्र रिस्त्वा मज्जयितुम् आरभत्। 23 तदा शालम् नगरस्य समीपस्थायिनि ऐनं ग्रामे बहुतरोत्यायस्थितेस्त्र योहन् अमज्जयत् तथा च लोका आगत्य तेन मज्जिता अभवन्। 24 तदा योहन् कारायां न बद्धः। 25 अपरञ्च शाचकमाणि योहानः शिष्यैः सह यिहूदीयलोकानां विवादे जाते, ते योहनः संनिधिं गत्वाकथयन्, 26 हे गुरु यद्वन्नदयाः पारे भवता सार्द्धं य आसीत् यस्मिंश्च भवन् साक्षयं प्रदात् पश्यतु सोपि मज्जयति सर्वे तस्य समीपं यन्निति च। 27 तदा योहन् प्रत्यवोचद् ईश्वरेण न दत्ते कोपि मनुजः किमपि प्राप्तुं न शक्नोति। 28 अहं अभिषिक्तो न भवामि किन्तु तद्वे प्रेषितोस्मि यामिमां कथां कथितवानां हं तत्र यूयं सर्वे साक्षिणः स्थ। 29 यो जनः कन्यां लभते स एव वरः किन्तु वरस्य सन्निधी दण्डायामानं तस्य यन्मित्रं तेन वरस्य शब्दे श्रुतेऽतीवाहायाते ममापि तद्वा आनन्दसिद्धिजाति। 30 तेन क्रमशो वर्दितव्यं किन्तु मया हितस्तव्यं। 31 य ऊर्ध्वादिगच्छत् स सर्वेषां मुख्यो यश्च संसाराद् उदपद्यत स सांसारिकः संसारीयां कथञ्च कथयति यस्तु स्वर्गादिगच्छत् स सर्वेषां मुख्यः। 32 स यदपश्यदशृणोच्च तस्मिन्नेव साक्षयं ददति तथापि प्रायशः कश्चित् तस्य साक्षयं न गृह्णाति; 33 किन्तु यो गृह्णाति स ईश्वरस्य सत्यवादितं मुद्राङ्गमित करोति। 34 ईश्वरो यः प्रेरितः स एव ईश्वरीयकथां कथयति यत् ईश्वर आत्मानं तस्मै अपरिमितम् अददात्। 35 पिता पुत्रे स्नेहं कृत्वा तस्य हस्ते सर्वाणि समर्पितवान्। 36 यः

कश्चित् पुत्रे विश्वसिति स एवानन्तम् परमायुः प्राप्नोति किन्तु यः कश्चित् पुत्रे न विश्वसिति स परमायुषो दर्शन न प्राप्नोति किन्त्वीश्वरस्य कोपभाजनं भूत्वा तिष्ठति। (aiōnios g166)

4 यीशुः स्वयं नामज्जयत् केवलं तस्य शिष्या अमज्जयत् किन्तु योहनोउधिकशिष्यान् स करोति मज्जयति च, 2 फिरुशिन इमां वार्तामशृणवन् इति प्रभुरवायां 3 यिहूदीयदेशं विहाय पुन गालीलम् आगत्। 4 ततः शोमिरोणप्रादेशस्य मध्येन तेन गतव्ये सति 5 याकूब् निजुत्राय यूषेभ्यां यो भूमिम् अददात् तत्समीपस्थायि शोमिरोणप्रादेशस्य सुखार् नामा विख्यातस्य नगरस्य सन्निधावुपस्थात्। 6 तत्र याकूब् प्रहिरासीत्; तदा द्वितीयामवेलायां जातायां स मार्गं श्रमापन्स्तस्तस्य प्रहेः पार्श्वं उपाविशत्। 7 एतर्हि काचित् शोमिरोणीया योषित् तोयोत्तोलनार्थम् त्रापागमत् 8 तदा शिष्याः खायद्वयाणि क्रेतुं नगरम् अगच्छन्। 9 यीशुः शोमिरोणीयां तां योषितम् व्याहारीत् मह्यं किञ्चित् पानीयं पातुं देहि किन्तु शोमिरोणीयैः साकं यिहूदीयलोका न व्यवहारन् तस्माद्देहोः साकथयत् शोमिरोणीया योषितदहं त्वं यिहूदीयोसि कथं मत्तः पानीयं पातुम् इच्छसि? 10 ततो यीशुरवदद् ईश्वरस्य यद्यानं तत्कीदूक् पानीयं पातुं मह्यं देहि य इत्थं त्वां याचते स वा क इति चेद्वास्यायस्तर्हि तमयाविष्यथाः स च तु ध्यममृतं तोयमदास्यत्। 11 तदा सा सीमन्तिनी भाषितवति, हे महेच्छ प्रहिर्मार्भोरो भवतो नीरोत्तोलनपात्रं नास्ती च तस्मात् तदमृतं कीलालं कुतः प्राप्यसि? 12 योस्मभ्यम् इममध्यं ददौ, यस्य च परिजना गोमेषादयश्च सर्वेऽस्य प्रहेः पानीयं पुरुतेदृप्तो योस्माकं पूर्वपुरुषो याकूब् तस्मादपि भवन् महान् किं? 13 ततो यीशुरकथयद् इदं पानीयं सः पिवति स पुनस्तृपृष्ठान्तों भविष्यति, 14 किन्तु मया दत्तं पानीयं यः पिवति स पुनः कदापि तृष्णातों न भविष्यति। मया दत्तम् इदं तोयं तस्यान्तः प्रस्वरणलूपं भूत्वा अनन्तायुर्वात् सोष्यति। (aiōnios g165, aiōnios g166) 15 तदा सा वनिताकथयत हे महेच्छ तर्हि मम पुनः पीपासा यथा न जायते तोयोत्तोलनाय यथात्रागमनं न भवति च तदर्थं मह्यं ततोयं देही। 16 ततो यीशुरवदद् तव पतिमाहू स्थानेऽगच्छ। 17 सा वामावदत् मम पतिनासिति। यीशुरवदत् मम पतिनासीति वाक्यं भद्रमोवेः। 18 यतस्तव पञ्च पतयोभवन् अधुना तु त्वया सार्द्धं यस्तिष्ठति स तव भर्त्ता न वाक्यमिदं सत्यमवादिः। 19 तदा सा महिला गदितवति हे महेच्छ भवान् एको भविष्यद्वादीति बुद्धं मया। 20 अस्माकं पितुतोका एतस्मिन् शिलोच्चयेऽभजन्त, किन्तु भवद्विरुच्यते यिहूदाशालम् नारे भजनयोग्यं स्थानमास्ते। 21 यीशुरवोचत् हे योषित् मम वाक्ये विश्वसिहि यदा यूयं केवलशैलेऽस्मिन् वा यिहूदाशालम् नारे पितुर्भजनं न करिष्यध्वे काल एतादृशं आयति। 22 यूयं यं भजय्ये तं न जानीथ, किन्तु वयं यं भजामहे तं जानीमहे, यतो यिहूदीयलोकानां मध्यात् परित्राणं जायते। 23 किन्तु यदा सत्यभक्ता आत्मा सत्यरूपेण च पितुर्भजनं करिष्यन्ते समये एतादृशं आयाति, वरम् इदानीमपि पिव्यते, यत एतादृशो भक्तान् पिता चेष्टते। 24 ईश्वर आत्मा; ततस्तस्य ये भक्तास्तैः स आत्मना सत्यरूपेण च भजनीयः। 25 तदा सा महिलावदीत् खीष्टानामा विख्यातोऽभिषिक्तः पुरुष आगमिष्यतीति जानामि स च सर्वाः कथा अस्मान् ज्ञापयिष्यति। 26 ततो यीशुरवदत् त्वया सार्द्धं कथनं करोमि योहम् अहमेव स पुरुषः। 27 एतस्मिन् समये शिष्या आगत्य तथा स्त्रिया सार्द्धं तस्य कथोपक्षन्ते महाश्वर्यम् अमयन्त तथापि भवान् किमिच्छति? यद्वा किमर्थम् एतया सार्द्धं कथां कथयति? इति कोपि नापृच्छत्। 28 ततः परं सा नारी कलशं स्थापयित्वा नगरमध्यं गत्वा लोकेभ्योकथायद् 29 अहं यद्यत कम्माकरवं तत्सर्वं महामकथयद् एतादृशं मानवेकम् आगत्य पश्यत रु किम् अभिषिक्तो न भवति? 30 ततस्ते नगराद् बहिरागत्य तातस्य समीपम् आयन्। 31 एतर्हि शिष्याः साधयित्वा तं व्याहारुः गुरु भवान् किञ्चिदृच्छत्। 32 ततः सोबदद् युष्माभिर्यन्न ज्ञायते तादृशं भक्षयं ममास्ते। 33 तदा शिष्याः परस्परं प्रुद्म् आरभन्त, किमस्मै कोपि किमपि भक्षयमानीय दत्तवान्? 34 गीशुरवोचत् त्वयाकथयति यत्वा भक्षयमानीय दत्तवान्? 35 मासचतुष्टये जाते शस्यकर्तनसमयो

भविष्यतीति वाक्यं युष्माभिः किं नोद्यते? किन्त्वहं वदामि, शिर उत्तोल्य क्षेत्राणि प्रति निरीक्ष्य पश्यत, इदानीं कर्तन्योग्यानि शुक्लवरणान्यभवन्। 36 यश्छनन्ति स वैतनं लभते अनन्तायुःस्वरूपं शस्यं स गृह्णाति च, तेनैव वप्ता छेता च युगपद् आनन्दतः। (aiōnios g166) 37 इत्थं सति वपत्येकश्छिन्तन्य इति वचनं सिद्धयति। 38 यत्र यूयं न पर्यथ्श्राप्यत तादृशं शस्यं छेतु युष्मान् प्रैरयम् अन्ये जनाः पर्यथ्श्राप्यन् यूयं तेषां श्रगस्य फलम् अलभध्वम्। 39 यस्मिन् काले यद्यत् कर्माकार्षं तत्सर्वं स महाम् अकथयत् तस्या वनिताया इदं साख्यवाक्यं श्रुत्वा तन्मगरनिवासिनो बहवः शोमिरेणीयलोका व्यश्वसन्। 40 तथा च तस्यान्तिके समुपस्थय स्वेषां सन्निधौ कतिचिद् दिनानि स्थातुं तस्मिन् विनयम् अकुञ्चनं तस्मात् स दिनद्वयं तत्थाने न्यवद्धत्। 41 ततस्तस्योपदेशेन बहवोऽपरे विश्वस्य 42 तां योषामवदन् केवलं तत्र वाक्येन प्रतीम इति न, किन्तु स जगतोऽभिषिक्तस्त्रातेति तस्य कथां श्रुत्वा वयं स्वयमेवाज्ञासमहि। 43 स्वदेशो भविष्यद्वक्तुः सत्कारो नास्तीति यद्यपि यीशुः प्रमाणां दत्ताकथयत् 44 तथापि दिवसद्व्यात परं स तस्मात् स्थानाद् गालीलं गतवान्। 45 अनन्तरं ये गालीली लियलोका उत्स्वे गता उत्स्वसमये यिस्वशलम् नगरे तस्य सर्वा: किया अपश्यन् ते गालीलम् आगतं तम् आगृह्णन्। 46 ततः परम् यीशु यस्मिन् कानानगरे जलं द्राक्षारसम् आकरोत् तत् स्थानं पुनरगात्। तस्मिन्नेव समये कस्यचिद् राजसभास्तरस्य पुत्रः कफर्नाहूमपुरी रोगप्रस्त आसीत्। 47 स येहूदीयदेशाद् यीशो गालीलागमनवार्ता निशम्य तस्य समीपं गत्वा प्रार्थ्य व्याहृतवान् मम पुत्रस्य प्रायेण काल आसन्नः भवान आगत्य तं स्वस्थं करोतु। 48 तदा यीशुरकथयद् आश्वर्यं कर्म चित्रं चिह्नं च न दृश्य यूयं न प्रत्येष्यथ। 49 ततः स साभासदवदत् है महेष्ठ मम पुत्रे न मृते भवानागच्छु। 50 यीशुस्तम्बवदद् गच्छ तत्र पुत्रोऽजीवीत् तदा यीशुनोक्तवाक्ये स विश्वस्य गतवान्। 51 गमनकाले मार्गमध्ये दासस्तं साक्षात्प्रायावदन् भवतः पुत्रोऽजीवीत्। 52 ततः कं कालमारभ्य रोगप्रतीकारारम्भो जाता इति पृष्ठे तैरुक्तं ह्याः सार्वदण्डद्वयाधिकद्वितीयामे तस्य ज्वरत्यागोऽभवत्। 53 तदा यीशुस्तम्बिन् क्षणे प्रोक्तवान् तत्र पुत्रोऽजीवीत् पिता तदुद्ध्वा सपरिवारो व्यश्वसीत्। 54 यिहूदीयदेशाद् आगत्य गालीली यीशुरेतद् द्वितीयम् आश्वर्यकर्माकरोत्।

5 ततः परं यिहूदीयानाम् उत्सव उपस्थिते यीशु यिस्वशलमं गतवान्।

2 तस्मिन्नागरे मेषानामो द्वारस्य समीपे द्वीप्यभासया बैथेस्दा नामा पिष्टकरीणी पञ्चद्वयुक्तासीत्। 3 तस्यस्तेषु घेषु घेषु किलालकम्पम् अपेक्ष्य अन्थुख्यचशुष्काङ्गादयो बहवो रोगिणः पतन्तस्तिथान्ति स्म। 4 यतो विशेषकाले तस्य सर्वो वारि स्वर्गीयदृष्ट एत्याकम्पयत तत्कीलालकम्पनात् परं यः क्षिद् रोगी प्रथमं पानीयमवारोहत् स एव तत्क्षणाद् रोगमुकोऽभवत्। 5 तदाष्टात्रिश्वषाणि यावद् रोगप्रस्त एकजनस्तस्मिन् स्थाने स्थितवान्। 6 यीशुस्तं शयितं दृष्ट्वा बहुकालिकरोगीति ज्ञात्वा व्याहृतवान् त्वं किं स्वस्थो बुभूषिसि? 7 ततो रोगी कथितवान् है महेष्ठ यदा कीलालं कम्पते तदा मां पुष्टकरीणम् अवरोहयितुं मम कोपि नास्ति, तस्मान् मम गमनकाले क्षिद्योऽग्रो गत्वा अवरोहति। 8 तदा यीशुरकथयद् उत्तिष्ठ, तत्र शयामुत्तोल्य गृहीत्वा याहि। 9 स तत्क्षणात् स्वस्थो भूत्वा शयामुत्तोल्यादय गतवान् किन्तु तदिनं विश्रामवारः। 10 तस्माद् यिहूदीया: स्वस्थं नं व्याहरन् अद्य विश्रामवारे शयनीयमादय न यात्य्यम्। 11 ततः स प्रत्यवोचद् यो मां स्वस्थम् अकार्षीत् शयनीयम् उत्तोल्यादय यातुं मां स एवादिशत्। 12 तदा तेऽपृच्छन् शयनीयम् उत्तोल्यादय यातुं य आजापयत् स कः? 13 किन्तु स क इति स्वस्थीभूतो नाजानाद् यतस्तस्मिन् स्थाने जनतासत्त्वाद् यीशुः स्थानान्तरम् आगमत्। 14 ततः परं येशु मर्मिदरे त नरं साक्षात्प्रायाकथयत् पश्येदानीम् अनामयो जातोसि यथाधिका दुर्द्वाश न घटते तदेतोः पापं कर्म पुनर्माकार्षीः। 15 ततः स गत्वा यिहूदीयान् अवदद् यीशु मार्म अरोगिणम् अकार्षीत्। 16 ततो यीशु विश्रामवारे कर्मदृष्टं कृतवान् इति हेतो रिंहूदीयासंतं ताडित्वा हन्तुम् अचेष्टन्त। 17 यीशुस्तानास्यत् मम पिता यत् कार्यं करोति तदनुरूपम् अहमपि करोति। 18 ततो यिहूदीयासंतं हन्तुं पुनरयतन्त

यतो विश्रामवारं नामन्यत तदेव केवलं न अधिकन्तु ईश्वरं स्वपितं प्रोच्य स्वमपीश्वरतुल्यं कृतवान्। 19 पश्चाद् यीशुरवदद् युष्मानहं यथार्थतरं वदामि पुत्रः पितरं यद्यत् कर्म कुर्वन्तं पश्यति तदतिरिक्तं स्वेच्छातः किमपि कर्म कर्तुं न शक्नोति। पिता यत् करोति पुत्रेषिं तदेव करोति। 20 पिता पुत्रे स्नेहं करोति तस्मात् स्वयं यद्यत् कर्म करोति तत्सर्वं पुत्रं दर्शयति; यथा च युष्माकं आश्वर्यज्ञानं जनिष्यते तदधर्मं इतोपि महाकर्म तं दर्शयिष्यति। 21 वस्तुतस्तु पिता यथा प्रमितान् उत्थाप्य सजिवान् करोति तद्वत् पुत्रोपि यं यं इच्छति तं तं सजीवं करोति। 22 सर्वे पितरं यथा सत्कुर्वन्ति तथा पुत्रमपि सत्कारयितुं पिता स्वयं कस्यापि विचारमृक्त्वा सर्वविचाराणां भारं पुत्रे समर्पितवान्। 23 यः पुत्रं सत् करोति स तस्य प्रेरकमपि सत् करोति। 24 युष्मानाहं यथार्थतरं वदामि यो जनो मम वाक्यं श्रुत्वा मत्प्रेरके विश्वसिति सोनन्तायुः प्राप्नोति कदापि दण्डबाजनं न भवति निधनादुत्थाय परमायुः प्राप्नोति। (aiōnios g166) 25 अहं युष्मानतियथार्थं वदामि यदा मृता ईश्वरपुत्रस्य निनादं श्रोष्णाति ये च श्रोष्णाति ते सजीवा भविष्यन्ति समय एतादृशा आयाति वरम् इदानीमप्युपतिष्ठति। 26 पिता यथा स्वयज्जीवी तथा पुत्राय स्वयज्जीवित्वाधिकारं दत्तवान्। 27 स मनुष्यपुत्रः एतस्मात् कारणात् पिता दण्डकरणाधिकारमपि तस्मिन् समर्पितवान्। 28 एतदर्थं यूयम् आश्वर्यं न मन्थवं यतो यस्मिन् समये तस्य निनादं श्रुत्वा शमशानस्थाः सर्वे बहिरागमिष्यन्ति समय एतादृशं उपस्थायति। 29 तस्माद् ये सत्कम्पाणि कृतवन्तस्त उत्थाय दण्डं प्राप्यन्ति। 30 अहं स्वयं किमपि कर्तुं न शक्नोमि यथा शुणोमि तथा विचारयामि मम विचारज्य न्याय्यः यतोहं स्वीयाभीष्टं नेहित्वा मत्प्रेरयितुः पितुरिष्टम् इहि। 31 यदि स्वस्मिन् स्वयं साक्षयं ददामि तर्हि तत्साक्ष्यम् आग्राह्यं भवति; 32 किन्तु मदर्थेऽपरो जनः साक्षयं ददाति मदर्थं तस्य यत् साक्षयं तत् सत्यम् एतदत्यव्यं जानामि। 33 युष्माभिः योहनं प्रति लोकेषु प्रेरितेषु स सत्यकथायां साक्ष्यमददात। 34 मानुषादहं साक्षयं नोपेक्षे तथापि यूयं यथा परित्रयध्वे तदर्थम् इदं वाक्यं वदामि। 35 योहनं देदीप्यमानो दीप इव तेजस्वी स्थितवान् यूयम् अल्पकालं तस्य दीप्यानन्दितुं सममन्यवं। 36 किन्तु तत्तमाणादपि मम गुरुतरं प्रमाणं विद्यते पिता मां प्रेष्य यद्यत् कर्म समापयितुं शक्तिमददात् मया कृतं तत्तत् कर्म मदर्थे प्रमाणं ददाति। 37 यः पिता मां प्रेरितवान् मोपि मदर्थं प्रमाणं ददाति। तस्य वाक्यं युष्माभिः कदापि न श्रुतं तस्य रूपज्य न दृष्टे 38 तस्य वाक्यज्य युष्माकम् अन्तः कदापि स्थानं नापोति यतः स यं प्रेरितवान् यूयं तस्मिन् न विश्वसित्य। 39 धर्मपुस्तकानि यूयम् आलोचयध्वं तै वै कर्व्यैरनन्तायुः प्राप्यायम् इति यूयं बुद्ध्यध्वे तदर्थम् पुस्तकानि मदर्थे प्रमाणं ददाति। (aiōnios g166) 40 तथापि यूयं परमायुःप्राप्ये मम संनिधिम् न जिग्मिष्यथ। 41 अहं मानुषेयः सत्कारं न गृहामि। 42 अहं युष्मान् जानामि; युष्माकमन्तर ईश्वरप्रेम नास्ति। 43 अहं निजपितु नामागतोस्मि तथापि मां न गृहीथ किन्तु कश्चिद् यदि स्वनामा समागमिष्यति तर्हि तं ग्रहीयथ। 44 यूयम् ईश्वरास्त् सत्कारं न विष्टत्वा केवलं परस्परं सत्कारम् वेद् आदध्वे तर्हि कथं विश्वसितुं शक्युपु? 45 पुत्रः समीपेऽहं युष्मान् अपवदियामीति मा चिन्तयत यस्मिन् यस्मिन् युष्माकं विश्वसः सएव मूसा युष्मान् अपवदति। 46 यदि यूयं तस्मिन् व्यशसिष्यत तर्हि मय्यपि व्यशसिष्यत, यत् स मयि लिखितवान्। 47 ततो यदि तेन लिखितवानि न प्रतिथं तर्हि मम वाक्यानि कथं प्रत्येष्य?

6 ततः परं यीशु गालीलं प्रदेशीयस्य तिविरियानामः सिन्धोः पारं गतवान्। 2 ततो व्याधिमल्लकंसवास्थ्यकरणरूपाणि तस्याश्वर्याणि कर्माणि दृष्ट्वा बहवो जनासत्यप्रायद्वाच्छन्। 3 ततो यीशुः पर्वतमारुद्ध्वा तत्र शिष्यैः साक्षम्। 4 तस्मिन् समयं निस्तारोत्सवनामि यिहूदीयानाम उत्सव उपस्थिते 5 यीशु नेत्रे उत्तोल्य बहुलोकान् स्वसमीपागातान् विलोक्य फिलिप्पं पृष्ठवान् एतेषां भोजनाय भोजद्रव्याणि वयं कुत्र क्रेतुं शक्मः? 6 वाक्यमिदं तस्य परीक्षाथम् अवादीत् किन्तु यत् करिष्यति तत् स्वयम् अजानात्। 7 फिलिप्पः प्रत्यवोचत् एतेषाम् एकैको यद्यल्पम् अल्पं प्राप्नोति तर्हि मुद्रापादद्विशतेन

क्रीतपूपा अपि न्यूना भविष्यन्ति। 8 शिमोन् पितरस्य भ्राता आन्द्रियाख्यः शिष्याणामेको व्याहृतवान् 9 अत्र कस्यचिद् बालकस्य समीपे पञ्च यावपूपौः क्षुभ्रस्त्यद्युज्यज्व सन्ति किन्तु लोकानां एतावातां मध्ये तैः किं भविष्यति? 10 पश्चाद् यीशुरवदत् लोकानुवेशयत तत्र बहुयवसस्त्वात् पञ्चसहस्रेभ्यो न्यूना अधिका वा पुरुषा भूम्याम् उपाविशन्। 11 ततो यीशुस्तान् पूपानादाय ईश्वरस्य गुणान् कीर्तियता शिष्येषु समार्पयत् ततस्ते तेभ्य उपविष्टलोकेभ्यः पूपान् यथेष्टमत्यज्ज्वाप्राद्। 12 तेषु तपेषु स तानवोचद् एतेषां किञ्चिदपि यथा नापाचीयते तथा सर्वाण्यवशिष्टानि संग्रहीत। 13 ततः सर्वेषां भोजनात् परं ते तेषां पञ्चानां यावपूपानां अवशिष्टान्यखिलानि संग्रह्य द्वादशडल्लकान् अपूर्यन्। 14 अपरं यीशुरेतादृशीम् आश्वर्यक्रियां दृश्वा लोका मिथो वकुमारेभिरे जगति यस्यागमनं भविष्यति स एवायम् अवश्यं भविष्यद्वक्ता। 15 अतएव लोका आगत्य तमाक्रम्य राजानं करिष्यन्ति यीशुस्तेषाम् ईदृशं मानसं विजाय पुनश्च पर्वतम् एकाकी गतवान्। 16 सायंकाल उपस्थिते शिष्या जलधितं ब्रजित्वा नावमारुद्ध नारदिशि सिन्धौ वाहयितागमन्। 17 तस्मिन् समये तिमिर उपातिष्ठत् किन्तु यीशुस्तेषां समीपं नामच्छत्। 18 तदा प्रबलपवनहनात् सागरे महातरङ्गो भविष्यतुम् आरेभे। 19 ततस्ते वाहयिता द्वित्रान् क्रोशान् गता: पश्चाद् यीशुं जलधरुपरि पद्यभ्यां ब्रजन्त नौकान्तिकम् आगच्छन्त विलोक्य त्रासयुक्ता अभवन् 20 किन्तु स तानुक्तवान् अयमहं मा भैष। 21 तदा ते तं स्वरूपं नावि गृहीतवन्तः तदा तक्षणाद् उद्दिष्टस्थाने नौरुपास्थात्। 22 यया नावा शिष्या अगच्छन् तदन्या कापि नौका तस्मिन् स्थाने नासीत् ततो यीशुः शिष्यैः साकं नागमत् केवलः शिष्या अगमन् एतत् पारस्था लोका ज्ञातवन्तः। 23 किन्तु ततः परं प्रभु यैर्त ईश्वरस्य गुणान् अनुकृत्य लोकान् पूपान् अभोजयत् तत्स्थानस्य समीपस्थितिविशिष्याया अपरास्तरण्य आगमन्। 24 यीशुस्तत्र नास्ति शिष्या अपि तत्र ना सन्ति लोका इति विज्ञाय यीशुं गवेषितु तरिष्याभिः कफन्हार्घ्यं पुरं गता:। 25 ततस्ते सरित्पते: परे तं साक्षात् प्राप्य प्रावोचन् हे गुरो भवान् अत्र स्थाने कदागमत्? 26 तदा यीशुस्तान् प्रत्यवदाद् युष्मानं हयथार्थतरं वदामि आश्वर्यकर्मदर्शनाद्वेतो ने किन्तु पूपभोजनात् तेन तपात्वाच्च मां गवेषयथा 27 क्षयणीयभक्ष्यार्थं मा श्रामष्ट किन्त्वन्त्युर्भक्ष्यार्थं श्राम्यत, तस्मात् तादृशं भक्ष्यं मनुजपुत्रो युष्माभ्यं दास्यति; तस्मिन् तात ईश्वरः प्रमाणं प्रादात्। (aiōnios g166) 28 तदा तेऽपृच्छन् ईश्वराभिमतं कर्म कर्तुम् अस्माभिः किं कर्त्तव्यं? 29 ततो यीशुरवदद् ईश्वरो यं प्रैरयत् तस्मिन् विश्वसनम् ईश्वराभिमतं कर्म। 30 तदा ते व्याहरन् भवता किं लक्षणं दर्शितं यद्वृष्वा भवति विश्वसिष्यामः? त्वया किं कर्म कृतं? 31 अस्माकं पूर्वपुरुष महाप्रान्ते मानान् भोक्तुं प्रापुः यथा लिपिरास्ते। स्वर्गीयाणि तु भक्ष्याणि प्रददौ परमेश्वरः। 32 तदा यीशुरवदद् अहं युष्मानतियथार्थं वदामि मूसा युष्माभ्यं सर्वाण्यं भक्ष्यं नादात् किन्तु मम पिता युष्माभ्यं स्वर्गीयं परमं भक्ष्यं ददाति। 33 यः स्वगादवरुद्ध जगते जीवनं ददाति स ईश्वरदत्तभक्ष्यरूपः। 34 तदा ते प्रावोचन् हे प्रभो भक्ष्यमिदं नित्यमस्मभ्यं ददातु। 35 यीशुरवदद् अहमेव जीवनरूपं भक्ष्यं यो जनो मम सन्निधिम् आगच्छति स जातु क्षुधार्तो न भविष्यति, तथा यो जनो मां प्रत्येति स जातु तृषार्तो न भविष्यति। 36 मां दृष्टवापि यूयं न विश्वसिथ युष्मानहम् इत्यवोचाः 37 पिता मह्यं यावतो लोकानदादत् ते सर्वं एव ममान्तिकम् आगमिष्यन्ति यः कक्षित्य मम सन्निधिम् आयास्यिति तं केनापि प्रकारेण न दूरीकरिष्यामि 38 निजाभिमतं साध्यितु न हि किन्तु प्रेरयितुरभिमतं साध्यितुं स्वगार्द् आगतोस्मि। 39 स यान् यान् लोकान् महामदादत् तेषामेकमपि न हारयित्वा शेषदिने सर्वानहम् उत्थापयामि इदं मत्त्रेकस्याभिमतं। (aiōnios g166) 41 तदा स्वगार्द् यद् भक्ष्यम् अवारोहत् तद् भक्ष्यम् अहमेव यिहूदीयलोकास्तस्यैतद् वाक्ये विवदमाना वकुमारेभिरे 42 यूषफः पुत्रो यीशु यैसामातापितृरो वर्यं जानीम एष कि सएव न? तर्हि स्वगार्द् अवारोहम् इति वाक्यं कर्त्तव्यति? 43 तदा यीशुस्तान् प्रत्यवदत् परस्परं मा विवदेष्वं 44 मत्त्रेकेण पित्रा नाकृष्टः

कोपि जनो ममान्तिकम् आयातुं न शक्नोति किन्त्वागतं जनं चरमेऽहि प्रोत्थापयिष्यामि। 45 ते सर्वं ईश्वरेण शिक्षिता भविष्यन्ति भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु लिपिरित्यमास्ते अतो यः कक्षित् पितुः सकाशात् श्रुत्वा शिक्षते स एव मम समीपम् आगमिष्यति। 46 य ईश्वराद् अजायत तं विना कोपि मनुष्यो जनकं नार्थर्तं केवलः सएव तातम् अद्राक्षीत्। 47 अहं युष्मान् यथार्थतरं वदामि यो जनो मयि विश्वासं करोति सोनन्तायुः प्राप्नोति। (aiōnios g166) 48 अहमेव तज्जीवनभक्ष्यं। 49 युष्माकं पूर्वपुरुषा महाप्रान्तरे मन्नाभक्ष्यं भूक्तापि मृता: 50 किन्तु यद्दक्ष्यं सर्वादागच्छत् तद् यदि कक्षित् भुडक्ते तर्हि स न श्रियते। 51 यज्जीवनभक्ष्यं स्वगादागच्छत् सोहेमेव इदं भक्ष्यं यो जनो भुडक्ते स नित्यजीवी भविष्यति। पुश्यं जगते जीवनार्थमहं यत् स्वकीयपिण्डितं दास्यामि तदेव मया वितरितं भक्ष्यम्। (aiōn g165) 52 तस्माद् यिहूदीयाः परस्परं विवदमाना वक्तुमारेभिरे एष भोजनार्थं स्वीयं पललं कथम् अस्मध्यं दास्यति? 53 तदा यीशुस्तान् आवोचद् युष्मानहं यथार्थतरं वदामि मनुष्यपुत्रस्यामिषे युष्माभिर्भु भुक्ते तस्य रुधिरे च न पीते जीवेन सार्वाद् युष्माकं सम्बन्धो नास्ति। 54 यो ममामिषं स्वादति मम सुधिरज्ज्व पिवति सोनन्तायुः प्राप्नोति ततः शेषेऽहि तमहम् उत्थापयिष्यामि। (aiōnios g166) 55 यतो मदीयमामिषं परमं भक्ष्यं तथा मदीयं शोणितं परमं पैयं। 56 यो जनो मदीयं पललं स्वादति मदीयं रुधिरज्ज्व पिवति स मयि वसति तस्मिन्नहज्ज्व वसामि। 57 मत्त्रेयित्रा जीवता तातेन यथाहं जीवामि तद्वद् यः कक्षिन् मामाति सोपि मया जीविष्यति। 58 यद्दक्ष्यं स्वगादागच्छत् तदिदं यन्मान्ना स्वादिता युष्माकं पितरोऽप्नियन्त तादृशम् इदं भक्ष्यं न भवति इदं भक्ष्यं यो भक्षति स नित्यं जीविष्यति। (aiōn g165) 59 यदा कफन्नार्घ्यम् पुर्यां भजनगहे उपादिशत् तदा कथा एता अकथयत्। 60 तदेत्यं श्रुत्वा तस्य शिष्याणाम् अनेके परस्परम् अकथयन् इदं गाढं वाक्यं वाक्यमीदूर्घाः कः श्रोतुं श्रूक्यात्? 61 किन्तु यीशुः शिष्याणाम् इत्थं विवादं स्वचिते विज्ञाय कथितवान् इदं वाक्यं किं युष्माकं विन्दं जनयति? 62 यदि मनुजसुतं पूर्ववासस्थानम् उर्द्वं गच्छन्तं पश्यथ तर्हि किं भविष्यति? 63 आत्मैव जीवनदायकः वपु निष्फलं युष्मभ्यमहं यानि विचासि कथयामि तान्यात्मा जीवत्यज्ज्व। 64 किन्तु युष्माकं मध्ये केवल अविश्वासिनः सन्ति के न विश्वसन्ति को वा तं परकरेषु समर्पयिष्यति तान् यीशुराप्रश्वमाद् वेत्ति। 65 अपरमपि कथितवान् अस्मात् कारणाद् अकथयं पितुः सकाशात् शक्तिमप्रायं कोपि ममान्तिकम् आगन्तु न शक्नोति। 66 तत्कालेऽनेके शिष्या व्याहृत्य तेन सार्वं पुन नामच्छत्। 67 तदा यीशु द्वादशशिष्यान् उक्तवान् यूयमपि किं यास्यथ? 68 ततः शिमोन् पितरः प्रत्यवोचत् है प्रभो कस्याभ्यां गमिष्यामः? (aiōnios g166) 69 अनन्तजीवनदायिन्यो याः कथासास्तवैवै। भवान् अमेरेश्वरस्याभिष्विक्तपुरुष इति विश्वस्य निश्चितं जानीमः। 70 तदा यीशुरवदत् किमहं युष्माकं द्वादशजनान् मनोनीतान् न कृतवान्? किन्तु युष्माकं मध्येषीपि कक्षिदेको विघ्नकारी विद्यते। 71 इमां कर्त्तव्यं स शिमोनः पुत्रम् ईक्षीरीयोतीयं यिहूदाम् उद्दिश्य कथितवान् यतो द्वादशानां मध्ये गणितः स तं परकरेषु समर्पयिष्यति।

7 ततः परं यिहूदीयलोकास्तं हन्तुं समैहन्त तस्माद् यीशु यिहूदाप्रदेशे पर्यटितु नेच्छन् गालीलु प्रदेशे पर्यटितुं प्रारभत। 2 किन्तु तस्मिन् समये यिहूदीयानां दूष्यवासानामोत्तमं उपस्थिते 3 तत्य भ्रातरस्तम् अवदन् यानि कम्पाणि त्वया क्रियन्ते तानि यथा तव शिष्या: पश्यन्ति तदर्थं त्वमिति: स्थानाद् यिहूदीयदेशं व्रज। 4 यः कक्षित् स्वयं प्रविचकाशिषति स कदापि गुप्तं कर्म न करोति यदीदृशं कर्म करोषि तर्हि जगते निजं परिचायय। 5 यतस्तस्य भ्रातरोपि तं न विश्वसन्ति। 6 तदा यीशुस्तान् अवोचत् मम समय इदानीं नोपतिष्ठति किन्तु युष्माकं समयः सतमत् उपतिष्ठति। 7 जगतो लोका युष्मान् ऋतीयितु न शकुन्वन्ति किन्तु मामेव ऋतीयन्ते यतस्तेषां कम्पाणि दृष्टानि तत्र साक्ष्यमिदम् अहं ददामि। 8 अतएव यूयम् उत्सेवऽप्नियन्त यात इदानीं पूर्यम् । 9 इति वाक्यम् उक्तव्या स गालीलि रिथतवान् 10 किन्तु तस्य भ्रातृषु तत्र प्रस्थितेषु

सत्सु सोडप्रकट उत्सवम् अगच्छत्। 11 अनन्तरम् उत्सवम् उपस्थिता प्रियूदीयासं मृगित्वापृच्छन् स कुत्र? 12 ततो लोकानां मध्ये तस्मिन् नानाविधा विवादा भवितुम् आरब्धवन्तः। केविद् अवोचन् स उत्तमः पुरुषः केविद् अवोचन् न तथा वरं लोकानां भ्रमं जनयति। 13 किन्तु प्रियूदीयानां भयात् कोपि तस्य पक्षे स्पष्टं नाकथयत्। 14 ततः परम् उत्सवस्य मध्यसमये यीशु मन्दिनं गत्वा समुपदिशति स्म। 15 ततो प्रियूदीया लोका आश्रव्यं ज्ञात्वाकथयन् एषा मानुषो नाथीत्या कथम् एतादृशो विद्वानभूत्? 16 तदा यीशुः प्रत्यवोचेद् उपदेशोयं न मम किन्तु यो मां प्रेषितवान् तस्य। 17 यो जनो निदेशं तस्य ग्रहीष्यति ममोपदेशो मन्तो भवति किम् ईश्रद् भवति स गनस्तज्जातुं शक्षयति। 18 यो जनः स्वतः कथयति स स्वैर्यं गौरवम् ईते किन्तु यः प्रेरितु गौरवम् ईते स सत्यवादी तस्मिन् कोप्यथम्नो नास्ति। 19 मूसा युष्मभ्यं व्यवस्थाग्रन्थं किं नादादात्? किन्तु युष्माकं कोपि तां व्यवस्थां न समाचरति। मां हन्तुं कुतो यत्थे? 20 तदा लोका अवदन् त्वं भूतग्रस्तस्त्वां हन्तुं को यत्थे? 21 ततो यीशुरुवेद् एकं कर्म मयाकारै तमाद् यूयं सर्वं महाश्रव्यं मन्यथे। 22 मूसा युष्मभ्यं त्वक्क्षेत्रविधिं प्रदर्शै स मूसातो न जातः किन्तु पितृपूर्षेष्वो जातः तेन विश्रामवरेऽपि मानुषाणां त्वक्क्षेदं कुरुथ। 23 अतएव विश्रामवरे मनुष्याणां त्वक्क्षेदे कृते यदि मूसाव्यवस्थामङ्गनं न भवति तर्हि मया विश्रामवरे मानुषः सम्पूर्णस्पैण स्वस्थोऽकारि तत्काराणाद् यूयं किं मह्यं कुप्यथ? 24 सपक्षपातं विचारमकृत्वा न्यायं विचारं कुरुत। 25 तदा यिरुशालम् निवासिनः कतिपयजना अकथयन् इमे यं हन्तुं चेष्टन्ते स एवायं किं न? 26 किन्तु पश्यत निर्भयः सन् कथां कथयति तथापि किमपि अ वदन्त्वेते अयमेवाभिषिक्तो भवतीति निश्चितं किमधिपतयो जानन्ति? 27 मनुजोयं कस्मादगमद् इति कोपि ज्ञातुं न शक्षयति। 28 तदा यीशु मध्येमन्दिरम् उपदिशन् उच्चैःकारम् उत्तरवान् यूयं किं मां जानीथ? कस्माच्यागतोस्मि तदपि किं जानीथ? नाहं स्वत आगतोस्मि किन्तु यः सत्यवादी सएव मां प्रेषितवान् यूयं तं न जानीथ। 29 तमहं जाने तेनाहं प्रेरित अगतोस्मि। 30 तस्माद् प्रियूदीयासं धर्तुम् उद्यतास्तथापि कोपि तस्य गत्रे हस्तं नार्ययद् यतो हेतोस्तदा तस्य समयो नोपातिष्ठति। 31 किन्तु बु बहवो लोकास्तस्मिन् विश्वस्य कथितवान्तोऽभिषिक्तपुरुष आगत्य मानुषस्यास्य क्रियाभ्यः किम् अधिका आश्रव्यः क्रिया: करिष्यति? 32 ततः परं लोकास्तस्मिन् इत्थं विवदन्ते फिरुशिनः प्राधनयाजकाज्ज्वेति श्रुतवन्तस्तं धृत्वा नेतुं पदातिगणं प्रेषयामासुः। 33 ततो यीशुरुवदद् अहम् अल्पदिनानि युष्माभिः सार्दू रिष्ठत्वा मत्त्ररयितुः समीप यास्यामि। 34 मां मृगियिष्यध्ये किन्तूदेशं न लप्यथ्ये ऋत्र स्थास्यामि तत्र यूयं गन्तुं न शक्षयथ। 35 तदा प्रियूदीया: परस्परं वक्तुमारेभिरे अस्योदेशं न प्राप्ययाम एतादृशं किं स्थानं यास्यति? भिन्नदेशे विकीर्णानां प्रियूदीयानां सन्निधिम् एष गत्वा तान् उपदेश्यति किं? 36 नो चेत् मां गवेषयिष्यथ किन्तूदेशं न प्राप्ययथ एव कोदृशं वाक्यमिदं वदति? 37 अनन्तरम् उत्सवस्य चरमेऽहनि अर्थात् प्रथानदिने यीशुरुत्तिष्ठन् उच्चैःकारम् आहम् उदितवान् यदि कश्चित् तृष्णार्तो भवति तर्हि ममान्तिकम् आगत्य पिवत्। 38 यः कथिन्मति विश्वसिति धर्मग्रन्थस्य वचनानुसारेण तस्याभ्यन्तरात्मृतोयस्य सोतांसि निर्गमिष्यन्ति। 39 ये तस्मिन् विश्वसन्ति त आत्मानं प्राप्यन्तीत्यं स इदं वाक्यं व्याहतवान् एतत्कालं यावद् यीशु विभवं न प्राप्तस्तस्मात् पवित्र आत्मा नादीयत। 40 एतां वाणीं श्रुत्वा बहवो लोका अवदन् अयमेव निश्चितं स भविष्यद्वादी। 41 केविद् अकथयन् एषएव सोभिषिक्तः किन्तु केविद् अवदन् संभिषिक्तः किं गालीलं प्रदेशे जनिष्यते? 42 सोभिषिक्तो दायुदो वंशे दायुदो जन्मस्थाने वैत्लेहमि पतने जनिष्यते धर्मग्रन्थे किमित्यं लिखितं नास्ति? 43 इत्थं तस्मिन् लोकानां भिन्नवाक्यता जाता। 44 कतिपयलोकास्तं धर्तुम् ऐच्छन् तथापि तद्वृपुषि कोपि हस्तं नार्ययत्। 45 अनन्तरं पादातिगणे प्राधनयाजकानां फिरुशिनाऽच्च समीपामगतवति ते तान् अपृच्छन् कुतो हेतोस्तं नानयत? 46 तदा पदातयः प्रत्यवदन् स मानव इव कोपि कदापि नोपादिशत्। 47 ततः फिरुशिनः प्रावोचन् यूयमपि किमभ्रामिष्ट? 48 अथिपतीनां फिरुशिनाऽच्च कोपि किं

तस्मिन् व्यश्वसीत्? 49 ये शास्त्रं न जानन्ति त इमेऽधमलोकाएव शापग्रस्ताः। 50 तदा निकटीमानामा तेषामेको यः क्षणदायां यीशोः सन्निधिम् आगत् स उक्तवान् 51 तस्य वाक्ये न श्रुते कर्मणीं च न विदिते उस्माकं व्यवस्था कि कञ्जन मनुजं दोषीकरेति? 52 ततस्ते व्याहरन् त्वमपि किं गालीलीयलोकः? विविच्य पश्य गलीति कोपि भविष्यद्वादी नोतप्यते। 53 ततः परं सर्वे स्वं स्वं गृहं गतः किन्तु यीशु जैनुनामानं शिलोच्चयं गतवान्।

8 प्रत्यूषे यीशुः पनर्मन्दिरम् आगच्छत् 2 ततः सर्वेषु लोकेषु तस्य

समीप आगतेषु स उपविश्य तान् उपदेष्टुम् आरभत। 3 तदा अध्यापकः फिरुशिनञ्च व्यभिचारकमणि धृतं स्त्रियमेकाम् आनिय सर्वेषां मध्ये स्थापयित्वा व्याहरन् 4 हैं गुरो योषितम् इमां व्यभिचारकम्भ कुर्वाणां लोका धृतवत्तनः। 5 एतादृशलोकाः पाषाणाधारेतन हन्तव्या इति विथिर्मूसाव्यवस्थाग्रन्थे लिखितोस्ति किन्तु भवान् किमादिशति? 6 ते तमपविदितुं परीक्षाभिप्रायेण वाक्यमिदम् अपृच्छन् किन्तु स प्रहीभूय भूमावङ्गत्या लेखितुम् आरभत। 7 ततस्तैः पुनः पुनः पृष्ठ उत्थाय कथितवान् युष्माकं मध्ये यो जनो निरपराधी सएव प्रथमम् एनां पाषाणेनाहन्तुन्। 8 पश्यात् स पुनश्च प्रहीभूय भूमौ लेखितुम् आरभत। 9 तां कथं श्रुता ते स्वरवमनसि प्रबोधं प्राया ज्येष्ठानुक्रमं एकैकशः सर्वे बहिराच्छन् ततो यीशुरेकाकी तयवत्तोभवत् मध्यस्थाने दण्डायमाना सा योषा च स्थिता। 10 तत्पश्चाद् यीशुरुत्थाय तां वनितां विना कमयपरं न विलोक्य पृष्ठवान् हे वामे तवापवाकाः कुत्र? कोपि त्वां किं न दण्डयति? 11 सावदत हे महेच्छ कोपि न तदा यीशुरुवत् नामामि दण्डयामि याहि पुनः पापं माकार्षीः। 12 ततो यीशुः पुनरपि लोकेभ्य इत्थं कथित्युम् आरभत जगतोहं ज्योतिः स्वरूपो यः कश्चिन् मत्पश्चाद् गच्छति स तिमे न भ्रमित्वा जीवनरूपां दीर्घिं प्राप्यति। 13 ततः फिरुशिनोऽवादिषुस्त्वं स्वार्थं स्वयं साक्ष्यं ददासि तस्मात् तव साक्ष्यं ग्राह्यं न भवति। 14 तदा यीशुः प्रत्युदितवान् यद्यपि स्वार्थेऽहं स्वयं साक्ष्यं ग्राह्यं न भवति। 15 यूयं लौकिकं विचारयथ नाहामि किन्तु कुत्र आगतोस्मि कुत्र गच्छामि च तद यूयं न जानीथ। 16 यूयं लौकिकं विचारयथ नाहामि किमपि विचारयामि। 17 यूयं लौकिकं विचारयथ नाहामि किन्तु कुत्र आगतोस्मि कुत्र गच्छामि च तद यूयं न जानीथ। 18 यूयं लौकिकं विचारयथ नाहामि किमपि विचारयामि। 19 किन्तु यदि विचारयामि तर्हि मम विचारो ग्रहीत्वयो यतोहम् एकाकी नास्मि प्रेरयिता पिता मया सह विद्यते। 17 द्वयो जनयोः साक्ष्यं ग्रहीणीयं भवतीति युष्माकं व्यवस्थाग्रन्थे लिखितमस्ति। 18 अहं स्वार्थं स्वयं साक्षित्वं ददामि यश्च मम तातो मां प्रेरितवान् सोपि मदर्थं साक्ष्यं ददाति। 19 तदा तेषाऽच्छन् तव तातः कुत्र? ततो यीशुः प्रत्यवादीद् यूयं मां न जानीथ मतिपत्रज्ञ न जानीथ यदि माम् अक्षास्यत तर्हि मम तातमप्यक्षास्यत। 20 यीशु मन्दिर उपदिश्य भण्डागारे कथा एता अकथयत् तथापि तं प्रति कोपि करं नोदतोलयत। 21 ततः परं यीशुः पुनरादितवान् अधुनाहं गच्छामि यूयं मां गवेषयिष्यथ किन्तु निजैः पापै मरिष्यथ यत् स्थानम् अहं यास्यामि तत् स्थानम् यूयं यातुं न शक्षयत। 22 तदा प्रियूदीया: प्रावोचन् किमयम् आत्माधातं करिष्यति? यतो यत् स्थानम् अहं यास्यामि तत् स्थानम् यूयं यातुं न शक्षयत इति वाक्यं ब्रवीति। 23 ततो यीशुरुत्थेभ्यः कथितवान् यूयम् अथः स्थानीया लोका अहम् ऊर्द्ववस्थानीयः यूयम् एतज्जगत्सम्बन्धीया अहम् एतज्जगत्सम्बन्धीयो न। 24 तस्मात् कथितवान् यूयं यातुं निजैः पापै मरिष्यथ यतोहं स पुमान् इति यदि न विश्वसित तर्हि निजैः पापै मरिष्यथ। 25 तदा ते षाऽच्छन् कस्त्वं? ततो यीशुः कथितवान् यूयम् अथः स्थानीया लोका अहम् ऊर्द्ववस्थानीयः यूयम् एतज्जगत्सम्बन्धीया अहम् एतज्जगत्सम्बन्धीयो न। 26 युष्मासु मया बहुवाक्यं वक्तव्यं विचारयित्वाच्च किन्तु मत्प्रेरयिता सत्यवादी तस्य समीपे यदहं श्रुतवान् तदेव जगते कथयामि। 27 किन्तु स जनके वाक्यमिदं प्रोक्तवान् इति ते नाबुध्यन्त। 28 ततो यीशुरुक्तयद् यदा मनुष्यपुत्रम् ऊर्द्वव उत्थापयिष्यथ तदाहं स पुमान् केवलः स्वयं किमपि कर्म न करोमि किन्तु तातो यथा शिक्षयति तदनुसारेण वाक्यमिदं वदामीति च यूयं जातुं न शक्षयत। 29 मत्प्रेरयिता पिता माम् एकाकिनं न त्यजति स मया सार्दू तिष्ठाति यतोहं तदभिमतं कर्म सदा करोमि। 30 तदा तस्यैतानि वाक्यानि श्रुत्वा बहुवस्तास्मिन् व्यश्वसन्। 31 ये प्रियूदीया

व्यश्वसन् यीशुस्तेभ्योऽकथयत् 32 मम वाक्ये यदि यूयम् आस्थां कुरुथ तर्हि मम शिष्या भूत्वा सत्यत्वं ज्ञास्यथ ततः सत्यतया युष्माकं मोक्षो भविष्यति । 33 तदा ते प्रत्यवादिषुः वयम् इड्वाहीमो वंशः कदापि कस्यापि दासा न जातास्तर्हि युष्माकं मुक्तिं भर्विष्यतीति वाक्यं कथं ब्रवीषि? 34 तदा यीशुः प्रत्यवदद् युष्मानं हयथार्थतरं वदामि यः पापं करोति स पापस्य दासः। 35 दासश्च निरन्तरं निवेशेन ते तिष्ठति किन्तु पुत्रो निरन्तरं तिष्ठति ।

(aiōn g165) 36 अतः पुत्रो यदि युष्मान् मोचयति तर्हि नितान्तमेव मुक्ता भविष्यथा । 37 युयम् इड्वाहीमो वंश इत्यहं जानामि किन्तु मम कथा युष्माकम् अन्तःकरणेषु स्थाने न प्राप्नुवित्त तस्मादेतोर्मा हन्तुम् ईहव्ये । 38 अहं स्वपितुः समाप्ते यदपश्यत् तदेव कथयामि तथा यूयमपि स्वपितुः समाप्ते यदपश्यत् तदेव कुरुथ्वे । 39 तदा ते प्रत्यवोचन् इड्वाहीम् अस्माकं पिता ततो यीशुरकथयद् यदि यूयम् इड्वाहीमः सन्ताना अभविष्यत तर्हि इड्वाहीम आचारणवद् आचरिष्यत । 40 ईश्वरस्य मुखात् सत्यं वाक्यं श्रुत्वा युष्मान् ज्ञापयामि योहं तं मां हन्तुं चेष्टध्ये इड्वाहीम् एतादृशं कर्म न चकार । 41 यूयं स्वस्वपितुः कर्माणि कुरुथ तदा तेरुक्तं न वयं जारजाता अस्माकम् एकाव वितास्ति स एवेश्वरः 42 ततो यीशुना कथितम् ईश्वरो यदि युष्माकं तातो भविष्यत् तर्हि यूयं मयि प्रेमाकरिष्यत योहम् ईश्वरान्गिरात्यागतोस्मि स्वतो नागतोहं स मां प्राहिषोत् । 43 यूयं मम वाक्यमिदं न बुध्यध्ये कुतोऽयतो यीशुं ममोपदेशं सोहुं न शक्नुश्च । 44 यूयं शैतान् पितुः सन्ताना एतस्माद् युष्माकं पितुरभिलाषं पूर्यथ स आ प्रथमात नरघाती तदन्तः सत्यत्वस्य लेशोपि नास्ति कारणादतः स सत्यतायां नातिष्ठत स यदा मृषा कथयति तदा निजस्वभावानुसारेणैव कथयति यतो स मृषाभाषी मृषोत्पादकश्च । 45 अहं तथ्यवाक्यं वदामि कारणादस्माद् यूयं मां न प्रतीति । 46 मयि पापमस्तीति प्रमाणं युष्माकं को दातुं शक्नोति? यद्यहं तथ्यवाक्यं वदामि तर्हि कुतो मां न प्रतित? 47 यः कश्चन ईश्वरीयो लोकः स ईश्वरीयकथायां ममो निधत्ते यूयम् ईश्वरीयलोका न भवथ तनिन्दानात तत्र न मनासि निधद्वा । 48 तदा यिहौदीयाः प्रत्यवादिषुः त्वमेकः शोमिरोणीयो भूतग्रस्तश्च वयं किमिदं भंद्रं नावादेष्म? 49 ततो यीशुः प्रत्यवादीत् नानं भूतग्रस्तः तेरु निजतातं सम्मये तस्माद् यूयं माम् अपमय्याते । 50 अहं स्वसुख्याति न चेष्टे किन्तु चेष्टिता विचारायिता चापर एक आस्ते । 51 अहं युष्मभ्यम् अतीव यथार्थं कथयामि यो नरो मर्दीयं वाचं मन्यते स कदाचन निधनं न द्रश्यति । (aiōn g165) 52 यिहौदीयास्तमवद् त्वं भूतग्रस्त इतीदानीम् अवेष्मा । इड्वाहीम् भविष्यद्वादिनञ्च सर्वे मृताः किन्तु त्वं भाषरे यो नरो मम भारतीं गृहाति स जातु निधानास्वादं न लप्यते ।

(aiōn g165) 53 तर्हि त्वं किम् अस्माकं पूर्वपुरुषद् इड्वाहीमोपि महान्? यस्मात् सोपि मृतः भविष्यद्वादिनोपि मृताः त्वं स्वं कं पुमांसं मनुषे? 54 यीशुः प्रत्यवोचद् यद्यहं स्वं स्वयं सम्मये तर्हि मम तत् सम्मननं किमपि न किन्तु मम तातो ये यूयं स्वीयम् ईश्वरं भाष्वधे साव एव मां सम्मनुते । 55 यूयं तं नावगच्छथ किन्त्वहं तमवगच्छामि तं नावगच्छामि वाक्यं यदि वदामि तर्हि यूयमिव मृषाभाषी भवामि किन्त्वहं तमवगच्छामि तदाक्षामपि गृहामि । 56 युष्माकं पूर्वपुरुष इड्वाहीम् मम समयं द्रष्टुम् अतीवावाज्ज्ञत तनिरक्ष्यानन्दच्च । 57 तदा यिहौदीया अपृच्छन् तत्र वयः पञ्चाशद्वस्ता न त्वं किम् इड्वाहीमम् अद्वाक्षी? 58 यीशुः प्रत्यवादीद् युष्मानं हयथार्थतरं वदामि इड्वाहीमो जन्मनः पूर्वकालमारभ्याहं विद्ये । 59 तदा ते पाणाणान् उत्तोल्य तमाहन्तुम् उदयच्छन् किन्तु यीशु गुप्तो मन्तिराद् बहिर्गत्य तेषां मध्येन प्रस्थितवान् ।

9 ततः परं यीशुराच्छन् मार्गमध्ये जन्मान्तं नरम् अपश्यत् । 2 ततः शिष्यास्तम् अपृच्छन् हे गुरो नरोयं स्वपापेन वा स्वपित्रः पापाद् एतादृशोभूद् इति नहि किन्त्वनेन यथेश्वरस्य कर्म प्रकाशयते तद्वेतरेव । 4 दिने तिष्ठति मन्त्रेरयितुः कर्म मया कर्तव्यं यदा किमपि कर्म न क्रियते तादृशी निशागच्छति । 5 अहं यावत्कालं जगति तिष्ठामि तावत्कालं जगतो ज्योतिःस्वरूपोस्मि । 6 इत्युक्ता भूमौ निष्ठीवं निष्क्रियं तेन पङ्ककं कृतवान् 7 पश्चात् तत्पङ्कके

तस्यान्धस्य नेत्रे प्रलिप्य तमित्यादिशत् गत्वा शिलोहे ऽर्थात् प्रेरितनाम्नि सरसि स्नाहि । ततोन्धो गत्वा त्रासानात् ततः प्रनवक्षु भूत्वा व्याघ्रुत्यागात् । 8 अपरज्य समीपवासिनो लोका ये च तं पूर्वमन्धम् अपश्यन् ते बक्तुम् आरभन्त योन्थलोको वर्तमन्युपविशयाभिक्षत स एवायं जनः किं न भवति? 9 केविदवदन् स एव केविदवोचन् तादृशी भवति किन्तु स स्वयमब्रवीति स एवाहं भवामि । 10 अतएव ते ऽपृच्छन् त्वं कथं दृष्टिं पापात्वान? 11 ततः सोवदद् यीशनामक एको जनो मम नयने पङ्ककेन प्रलिप्य इत्याजापयत् शिलोहकासारं गत्वा तत्र स्नाहि । ततस्तत्र गत्वा मयि स्ताते दृष्टिमहं लब्धवान् । 12 तदा ते ऽवदन् स पुमान् कुत्र? तेनोक्तं नाहं जानामि । 13 अपरं तस्मिन् पूर्वान्धे जने फिरुशिनां निकटम् आनीते सति फिरुशिनोपि तमपृच्छन् कथं दृष्टिं प्राप्तोसि? 14 ततः स कथितवान् स पङ्ककेन मम नेत्रे उलिप्तं पश्चाद् स्नात्वा दृष्टिमलभे । 15 किन्तु यीशु विश्वामवरे कर्दमं कृत्वा तस्य नयने प्रसन्नेऽकरोद् इतिकारणात् कठिपयिफिरुशिनोऽवदन् 16 स पुमान् ईश्वरान् यतः स विश्वामवरं न मन्यते । ततोये केवित् प्रत्यवदन् पापी पुमान् किम् एतादृशम् आश्र्व्य्य कर्म कर्तुं शक्नोति? 17 इत्थं तेषां परस्परं भिन्नवाक्यत्वम् अभवत् । पश्चात् ते पुनरपि तं पूर्वान्धं मानुषम् अप्राक्षुः यो जनस्तव चक्षुषी प्रसन्ने कृतवान् तस्मिन् त्वं किं वदसि? स उक्तवान् स भविष्यद्वादी । 18 स दृष्टिम् आपत्वान इति यिहौदीयास्तस्य दृष्टिं प्राप्तस्य जनस्य पित्रो मुखाद् अश्रुता न प्रत्ययन् । 19 अतएव ते तावपृच्छन् युवयो र्युं पुत्रं जन्मान्धं वदथः स किमयं? तर्हादारीनि कथं दृष्टुं शक्नोति? 20 ततस्तस्य पितरौ प्रत्यवोचताम् अयम् आपयोः पुत्र आ जनेरस्यथ तदप्यावां जानीवः 21 किन्त्वधुना कथं दृष्टिं प्राप्तवान् तदावान् न जानीवः कोस्य चक्षुषी प्रसन्ने कृतवान् तदपि न जानीव एष वयःप्राप्त एन पृच्छत स्वकथां स्वयं वक्ष्यति । 22 यिहौदीयानां भयात् तस्य पितरौ वाक्यमिदम् अवदतां यतः कोपि मनुष्यो यदि यीशुम् अभिषिक्त वदति तर्हि स भजनगृहाद् द्वौरीकारिष्यते यिहौदीया इति मन्त्रायाम् अकुर्वन् 23 अतस्तस्य पितरौ व्याहरताम् एष वयःप्राप्त एन पृच्छत । 24 तदा ते पुनश्च तं पूर्वान्धम् आहूय व्याहरन् ईश्वरस्य गुणान् वद एष मनुष्यः पापीति वयं जानीमः । 25 तदा स उक्तवान् स पापो न वेति नाहं जाने पूर्वान्ध आसमहम् अशुना परायामीति मात्रां जानामि । 26 ते पुनरपृच्छन् स त्वा प्रति किमकरोत्? कथं नेत्रे प्रसन्ने ऽकरोत्? 27 ततः सोवादीद् एककृत्वोक्तथं यूयं न शृणुत तर्हि कुत्रः पुनः श्रोतुम् इच्छथ? यूयमपि किं तस्य शिष्या भवितुम् इच्छथ? 28 तदा ते तं तिरस्कृत्य व्याहरन् त्वं तस्य शिष्यो वयं मूसा: शिष्याः । 29 मूसावक्त्रेणश्वरो जगाद् तज्जानीमः किन्त्वेष कुरुत्यलोक इति न जानीमः । 30 सोवदद् एष मम लोचने प्रसन्ने ऽकरोत् तथापि कृत्वलोक इति यूयं न जानीथ एतद् आश्र्व्य्य भवति । 31 ईश्रः पापिनां कथां न शृणोति किन्तु यो जनस्तस्मिन् भक्तिं कृत्वा तदिष्टिक्रियां करोति तस्यैव कथां शृणोति एतद् वयं जानीमः । 32 कोपि मनुष्यो जन्मान्ध्य चक्षुषी अदात् जगदारम्भाद् एतादृशीं कथां कोपि कदापि नाशृणोत् । (aiōn g165) 33 अस्माद् एष मनुष्यो यदीश्वरान्नायात तर्हि किञ्चिद्यदपीदृशं कर्म कर्तुं नाशकोत् । 34 ते व्याहरन् त्वं पापाद् अजायथः किमस्मान् त्वं शिक्षयसि? पश्चाते तं बहिरकुर्वन् । 35 तदनन्तरं यिहौदीयैः स बहिरक्रियत यीशुरिति वार्ता श्रुत्वा तं साक्षात् प्राप्य पृष्ठवान् ईश्वरस्य पुत्रे त्वं विश्वसिति? 36 तदा स प्रत्यवोचत् हे प्रभो स को यत् तस्मिन्नन्दं विश्वसिमि? 37 ततो यीशुः कथितवान् त्वं तदृशवान् त्वया साक्षात् कथं कथयति सएव सः । 38 तदा हे प्रभो विश्वसिमीत्युक्त्वा स तं प्रणामत् । 39 पश्चाद् यीशुः कथितवान् नयनहीना नयनानि प्राप्नुवित्त नयनवन्तश्चान्धा भवन्तीत्यप्राप्नयेण जगदाहम् आगच्छम् । 40 एतत् श्रुत्वा निकटस्थः कथितपयः किरुशिनो व्याहरन् वयमपि किमन्था? 41 तदा यीशुराकादीद् यद्यन्धा अभवत तर्हि पापानि नातिष्ठन् किन्तु पश्यमीति वाक्यवदाद् युष्माकं पापानि तिष्ठन्ति ।

10 अहं युष्मानितिर्थार्थं वदामि, यो जनो द्वारेण न प्रविश्य केनाप्यन्येन मेषगृहं प्रविशति स एव स्तेनो दस्युश्च । 2 यो द्वारेण प्रविशति स एव मेषपालकः । 3 दौवारिकस्तस्मै द्वारं मोचयति मेषगणश्च तस्य वाक्यं

शृणोति स निजान् मेषान् स्वस्वनामाहूय बहिः कृत्वा नयति। 4 तथा निजान् मेषान् बहिः कृत्वा स्वयं तेषाम् अगे गच्छति, ततो मेषास्तस्य शब्दं बुध्यन्ते, तस्मात् तस्य पश्चाद् ब्रजन्निति। 5 किन्तु परस्य शब्दं न बुध्यन्ते तस्मात् तस्य पश्चाद् ब्रजन्निति वरं तस्य समीपात् पलायिष्यन्ते। 6 वीथुस्तेभ्य इमां दृष्टान्तकथाम् अकथयत् किन्तु तेन कथितकथायासात्पर्य ते नाबुध्यन्त। 7 अतो यीशुः पुनरकथयत्, युग्मानाहं यथार्थं व्याहारमि, मेषगृहस्य द्वारम् अहमेव। 8 मया न प्रविश्य य आगच्छन् ते स्तेना दस्यवश किन्तु मेषासेतां कथा नाशृणवन्। 9 अहमेव द्वारस्वरूपः, मया यः कश्चित् प्रविशति स रक्षां प्राप्यति तथा बहिस्तश्च गमनागमने कृत्वा चरणस्थानं प्राप्यति। 10 यो जनस्तेतः स केवल स्तैन्यवधविनाशान् कृत्मेव समायाति किन्त्वहम् आयु दर्तुम् अथात् बालूयेन तदेव दातुम् आगच्छम्। 11 अहमेव सत्यमेषपालको यस्तु सत्यो मेषपालकः स मेषार्थं प्राणत्यागं करोति; 12 किन्तु यो जनो मेषपालको न, अर्थाद् यस्य मेषा निजा न भवन्ति, य एतादौ वैतनिकः स वृक्म् आगच्छतं दृष्ट्वा मेजव्रंजं विहाय पलायते, तस्माद् वृक्सं ब्रंजं धूत्वा विकरिति। 13 वैतनिकः पलायते यतः स वेतनार्थं मेषार्थं न चिन्तयति। 14 अहमेव सत्यो मेषपालकः, पिता मां यथा जनान्ति, अहच्च यथा पितरं जानामि, 15 तथा निजान् मेषानपि जानामि, मेषाश्व मां जानान्ति, अहच्च मेषार्थं प्राणत्यागं करोमि। 16 अपरज्य एतद् गृहीय मेषभ्यो भिन्ना अपि मेषा मम सन्ति ते सकला आनयितव्याः; ते मम शब्दं श्रोष्यन्ति तत एको व्रज एको रक्षको भविष्यति। 17 प्राणानहं त्यक्त्वा पुनः प्राणान् ग्रीष्मायामि, तस्मात् पिता मयि स्नेहं करोति। 18 कश्चिज्जनो मम प्राणान् हन्तु न शक्नोति किन्तु स्वयं तान् समर्पयामि तान् समर्पयितुं पुनर्ग्रीहीतुञ्च मम शक्तिरास्ते भारमिमं स्वपितुः सकाशात् प्राप्तोहम्। 19 अस्मादुपदेशात् पुनश्च यिहूदीयानां मध्ये भिन्नवाक्याता जाता। 20 ततो बहवो व्याहरन् एष भूतप्रस्त उमत्तश्च, कुत् एतस्य कथं शृणुषु? 21 केविद् अवदन् एतस्य कथा भूतप्रस्तस्य कथावन्न भवन्ति, भूतः किम् अन्धाय चक्षुषी दातुं शक्नोति? 22 शीतकाले यिस्शालमि मन्दिरोत्सापवर्णयुपस्थिते 23 यीशुः सुलेमानो निःसारेण गमनागमने करोति, 24 एतस्मिन् समये यिहूदीयास्तं वेष्यित्वा व्याहरन् करित कालान् अस्माकं विचिकितां स्थापयिष्यामि? यद्याभिषिको भवति तर्हि तत स्पष्टं वद। 25 तदा यीशुः प्रत्यवद् अहम् अचकथं किन्तु यूयं न प्रतीथ, निजपितु नाम्ना यां यां क्रियां करोमि सा क्रियै वम साक्षिस्वरूपा। 26 किन्त्वहं पूर्वमकथयं यूयं मम मेषा न भवथ, कारणादस्मान् न विश्विसिद्धि। 27 मम मेषा मम शब्दं शृणवन्ति तानहं जानामि ते च मम पश्चाद् गच्छन्ति। 28 अहं तेभ्योऽनन्तायु दृद्यामि, ते कदापि न नंश्वन्ति कोपि मम करात् तान् हन्तु न शक्यति। (aiōn g165, aiōnios g166) 29 यो मम पिता तान् महां दत्तवान् स सर्वस्मात् महान्, कोपि मम पितुः करात् तान् हन्तु न शक्यति। 30 अहं पिता च द्वौरेकत्वम्। 31 ततो यिहूदीया: पुनरपि ते हन्तुं पाषाणान् उदत्तोलयन्। 32 यीशुः कथितवान् पितुः सकाशाद् बृहन्युत्तमकर्माणि युष्माकं प्राकाशयं तेषां कस्य कर्माणः कारणान् मां पाषाणार्हाहन्तुम् उद्यातः स्थ? 33 यिहूदीया: प्रत्यवदन् प्रशस्तकमहितो ने किन्तु चं मापुः स्वमीश्वरम् उक्तेष्वं निन्दिति कारणादस्मात् त्वां पाषाणार्हान्मः। 34 तदा यीशुः प्रत्यक्तवान् मया कथितं यूयम् ईश्वरा एतद्वयनं युष्माकं शास्त्रे लिखितं नास्ति कि? 35 तस्माद् येषाम् उद्देशे ईश्वरस्य कथा कथिता ते यदीश्वरणां उच्यते धर्मग्रन्थस्यायन्यथा भवितु न शब्दं, 36 तद्वाहीम् ईश्वरस्य पुत्र इति वाक्यस्य कथनात् यूयं पित्राभिषिकं जगति प्रेरितज्य पुमांसं कथम् ईश्वरनिन्दकं वादय? 37 यद्यहं पितुः कर्म न करोमि तर्हि मां न प्रतीत; 38 किन्तु यदि करोमि तर्हि मयि युष्माभिः प्रत्यये न कृतेऽपि कार्य्यं प्रत्ययः क्रियतां, ततो मयि पितास्तीति पितर्यहम् असमीति च क्षत्वा विश्वसिष्यथ। 39 तदा ते पुनरपि तं धर्तुम् अचेष्टत किन्तु स तेषां करेभ्यो निस्तीर्य 40 पुन यर्द्धन् अद्यास्ते यत्र पूर्वं योहन् अमज्जयत् तत्रागत्य न्यवसत्। 41 ततो बहवो लोकास्तस्मीपम् आगत्य व्याहरन् योहन् किमप्याश्र्यं कर्म नाकरोत् किन्त्वमिन् मनुष्ये या यः कथा अकथयत् ताः सर्वाः सत्याः; 42 तत्र च बहवो लोकास्तस्मिन् व्यश्वसन्।

योहनः

11 अनन्तरं मरियम् तस्या भगिनी मर्था च यस्मिन् वैथनीयाग्रामे वसतस्तस्मिन् ग्रामे इलियासर् नामा पीडित एक आसीत्। 2 या मरियम् प्रभुं सुगन्धितलेन महीयित्वा स्वेशैरतस्य चरणौ सममज्जत् तस्या भ्राता स इलियासर् रोगी। 3 अपरज्य हे प्रभो भवान् यस्मिन् प्रीयते स एव पीडितोस्तीति कथां कथितिवा तस्य भगिन्यौ प्रेषितवत्यौ। 4 तदा यीश्वरिमां वार्ता श्रुत्वाकथयत पीडेणं मरणार्थं न किन्त्वीश्वरस्य महिमार्थम् ईश्वरप्रस्त्रस्य महिमप्रकाशार्थज्य जाता। 5 यीशु यद्यपिर्मार्थां तद्गिन्याम् इलियासरि चाप्रीयत, 6 तथापि इलियासरः पीडाया: कथं श्रुत्वा यत्र आसीत् तत्रै दिनद्युमतिष्ठत्। 7 ततः परम् स शिष्यानकथयद् वयं पुन यिहूदीयप्रदेशं यामः। 8 तस्तेते प्रत्यवदन् हे गुरो स्वल्पदिनानि गतानि यिहूदीयास्त्वां पाषाणी हन्तुम् उद्यास्तथापि किं पुनस्तत्र यास्यसि? 9 यीशुः प्रत्यवदत्, एकस्मिन् दिने किं द्वादशशटिका न भवन्ति? कोपि दिवा गच्छन् न स्खलति यतः स एतज्जगतो दीपितं प्राप्नोति। 10 किन्तु रात्रौ गच्छन् खलति यतो हेतोस्तर दीपि नास्ति। 11 इमां कथां कथितिवा स तानवदद् अस्माकं बन्धुः इलियासर निद्रितोभूद् इदार्नीं तं निद्रातो जगरयितुं गच्छामि। 12 यीशु मृत्यौ कथामिमां कथितवान् किन्तु विश्रामार्थं निद्रायां कथितवान् इति ज्ञाता शिष्या अकथयन्, 13 हे गुरो स यदि निद्राति तर्हि भद्रमेव। 14 तदा यीशुः स्पष्टं तान् व्याहरत् इलियासर् अप्रियतः, 15 किन्तु यूयं यथा प्रतीथ तदथमहं तत्र न शिथतवान् इत्यस्माद् युष्मन्निमित्तम् आहादितोहं, तथापि तस्य समीपे याम। 16 तदा थोमा यं दिदुम् वदन्ति स सङ्गिनः शिष्यान् अवदद् वयमपि गत्वा तेन सार्द्धं प्रियायमहै 17 यीशुस्त्रोत्रप्रस्थाय इलियासरः शमशाने स्थापनात् चत्वारि दिनानि गतानीति वार्ता श्रुतवान्। 18 वैथनीया यिरूशलामः समीपस्था क्रोशैकमात्रान्तरिता; 19 तस्माद् बहवो यिहूदीया मर्था मरियमज्य भ्यातृशोकापन्नां सान्त्वयितुं तयोः समीपम् आगच्छन्। 20 मर्था यीशोरामगमनवार्ता श्रुत्वै तं साक्षाद् अकरोत् किन्तु मरियम् गेह उपविश्य स्थिता। 21 तदा मर्था यीशुमवादत्, हे प्रभो यदि भवान् अत्रास्थास्यत् तर्हि मम भ्राता नामरिष्यत। 22 किन्त्वदानीमपि यद् ईश्वरे प्रार्थीयत्वे ईश्वरस्तद् दास्यतीति जानेऽहं। 23 यीशुवारीत् तव भ्राता समुत्थायति। 24 मर्था व्याहरत् शेषदिवसे स उत्थानसमये प्रोत्थास्यतीति जानेऽहं। 25 तदा यीशुः कथितवान् अहमेव उत्थापयिता जीवयिता च यः कथन च जीवन् मयि विश्वसिति स कदापि न मरिष्यति, अस्यां कथायां किं विश्वसिति? (aiōn g165) 27 सावदत् प्रभो यस्यावतरणापेक्षास्ति भवान् साएवाभिषिक्त ईश्वरपुत्र इति विश्वसिमि। 28 इति कथां कथितिवा स गत्वा स्वां भगिनीं मरियमं गुप्तमाहूय व्याहरत् गुरुरुपतिष्ठति त्वामाहूयति च। 29 कथामिमां श्रुत्वा सा तूर्णम् उत्थाय तस्य समीपम् आगच्छत्। 30 यीशु ग्राममध्यं न प्राविश्य यत्र मर्था तं साक्षाद् अकरोत् तत्र स्थितवान्। 31 ये यिहूदीया मरियमा साक् गृहे तिष्ठन्तस्ताम् असान्त्वयन ते तां क्षिप्रम् उत्थाय गच्छन्ति विलोक्य व्याहरन्, स शमशाने रोदितुं याति, इत्युक्त्वा ते तस्या: पश्चाद् आगच्छन्। 32 यत्र यीशुस्तानं तस्याः सङ्गिनो यिहूदीयांश्च रुदतो विलोक्य शोकार्तः सन् दीर्घं निश्चस्य कथितवान् तं कुत्रास्थापयत? 34 ते व्याहरन्, हे प्रभो भवान् आगाय पश्यतु। 35 योशुना क्रन्दिताः। 36 अतएव यिहूदीया अवदन्, पश्यतायं तस्मिन् किंद्रू अप्रियत। 37 तेषां केषिद् अवदन् योन्धाय चक्षुषी दत्तवान् स किम् अस्य मृत्युं निवारयितुं नाशकनोत्? 38 ततो यीशुः पुनरन्दर्दीर्घं निश्चस्य शमशानान्तिकम् अगच्छत्। तत् शमशानम् एकं गहरं तन्मुखे पाषाण एक आसीत्। 39 तदा यीशुरवदद् एनं पाषाणम् अपसारयत, ततः प्रमीतस्य भगिनी मर्थावदत् प्रभो, अधूना तत्र दुर्गच्छ्यो जातः, यतोद्य चत्वारि दिनानि शमशाने स तिष्ठति। 40 तदा यीशुवारीत् यदि विश्वसिति तद्विश्वस्य महिमप्रकाशं द्रक्ष्यसि कथामिमां किं तु युयं नाकथयत? 41 तदा मृतस्य शमशानात् पाषाणोऽप्यसारिते यीशुर्सूर्वूक्ष्म पश्यन् अकथयत्, हे पित र्म मनेवसनम् अशृणोः कारणादस्मात् त्वां धन्यं वदामि। 42 त्वं

सततं शृणोषि तदप्यहं जानामि, किन्तु त्वं मां यत् प्रैरयस्तद् यथास्मिन् स्थाने स्थिता लोका विश्वसन्ति तदर्थम् इदं वाक्यं वदामि। 43 इमां कथां कथयित्वा स प्रोच्चरैह्यत, हे इलियासर् बहिरागच्छ। 44 ततः स प्रमीतः श्मशानवस्त्रै बृद्धहस्तपादे गात्रमार्जनवासासा बद्धमुख्यं बहिरागच्छत् यीशुरुदितवान् बन्धनानि मोचयित्वा त्यजतैनै। 45 मरियमः समीपम् आगता ये यिहूदीयलोकास्तदा यीशोरेतत् कर्मपापश्यन् तेषां बहो व्यश्वसन्। 46 किन्तु केचिदन्ये फिरुशिनां समीपं गत्वा यीशोरेतस्य कर्मणो वार्ताम् अवदन्। 47 ततः परं प्रधानयाजकाः फिरुशिनाश्श सभां कृत्वा व्याहरन् वयं किं कुर्म? एष मानवो बहून्याश्चर्यकर्मणिं करोति। 48 यदीदृशं कर्मं कर्तु न वायामस्तर्हि सर्वें लोकास्तस्मिन् विश्वसिष्टिं रोमिलोकाश्चात्यसामाकम् अनया राजधान्या सार्दु राज्यम् आछेत्यन्ति। 49 तदा तेषां कियफानामा यस्तस्मिन् वत्सरे महायाजकपदे न्युयुज्यत स प्रत्यवदद् यूयं किमपि न जानीथ; 50 समग्रदेशस्य विनाशतोपि सर्वलोकार्थम् एकस्य जनस्य मरणम् अस्माकं मङ्गलेहतुकम् एतस्य विवेचनामिपि न कुरुथ। 51 एतां कथां स निजबुद्ध्या व्याहरद् इति न, 52 किन्तु यीशुस्तदेशीयानां कारणात् प्राणान् त्यक्ष्यति, दिशि दिशि विकीर्णान् ईश्वरस्य सन्तानान् संगङ्घैकजाति करिष्यति च, तस्मिन् वत्सरे कियफा महायाजकत्वपदे नियुक्तः सन् इदं भविष्यद्वाक्यं कथितवान्। 53 तद्विनमारभ्य ते कथं तं हन्तु शकुन्त्नीति मन्त्रणां कर्तु प्रारेभिरे। 54 अतएव यिहूदीयानां मध्ये यीशुः सप्रकाशां गमनागमने अकृत्वा तस्माद् गत्वा प्रान्तरस्य समीपस्थायप्रदेशस्येकायिम नाम्नि नगरे शिष्यैः साकं कालं यापयितु प्रारेभे। 55 अनन्तरं यिहूदीयानां निस्तारोत्सवे निकटवर्त्तिनि सति तदुत्सवात् पूर्वू व्याहरन् शुचीन् कर्तु बहवो जना ग्रामेभ्यो यिश्वालम् नगरम् आगच्छन्, 56 यीशोरुन्वर्षणं कृत्वा मन्दिरे दण्डायमानाः सन्तः परस्परं व्याहरन्, युष्माकं कीटोद्यो बोधो जायते? स किम् उत्सवेऽस्मिन् अत्रागमिष्यति? 57 स च कुत्रासित यदेतत् कश्चिद् वेति तर्हि दर्शयतु प्रधानयाजकाः फिरुशिनश्श तं धर्तु पूर्वम् इमाम् आजां प्राचारायन्।

12 निस्तारोत्सवात् पूर्वू दिनषट्के स्थिते यीशु यं प्रमीतम् इलियासरं श्मशानाद् उदस्थापरत् तस्य निवासस्थानं बैथनियाग्रामम् आगच्छत्। 2 तत्र तदर्थं रन्यान् भोज्ये कृते मर्था पर्यवेशयद् इलियासर् च तस्य सङ्गमिः सार्दु भोजनासन उपाविशत्। 3 तदा मरियम् अद्दुसेट्कं बहुमूलं जटामासीये तैलम् आनीये यीशोश्रणण्यो मर्द्यित्वा निजकेशे मार्हुम् आरभतः, तदा तैलस्य परिमलेन गृहम् आमोदितम् अभवत्। 4 यः शिरोनः पुत्र इंद्रियोतीयो यिहूदानामा यीशुं परकरेषु समर्पयिष्यति स शिष्यस्तदा कथितवान्, 5 एततैलं त्रिभिः शते भूद्वापदे विक्रीतं सद् दरिद्रेभ्यः कुतो नादीयत? 6 स दरिद्रोलोकार्थम् अचिन्त्यद् इति न, किन्तु स चौर एवं तनिकटे मुद्रासम्पुटकरिष्यत्वा तन्मये यदीत्तष्ट् तदपाहरत् तस्मात् कारणाद् इमां कथामकथयत्। 7 तदा यीशुरुक्षयद् एतां मा वायर्य सा मम श्मशानस्थापनदिनार्थं तदरक्षयत्। 8 दरिद्रा युष्माकं सन्निधीं सर्वदा तिष्ठन्ति किन्त्वहं सर्वदा युष्माकं सन्निधीं न तिष्ठामि। 9 ततः परं यीशुस्त्रास्तीति वार्ता श्रुत्वा बहवो यिहूदीयास्तं श्मशानादुद्यापितम् इलियासरञ्च द्रुतं तत् स्थानम् आगच्छन्। 10 तदा प्रधानयाजकास्तम् इलियासरमपि संहर्तुम् अमन्त्रयन्; 11 यतस्तेन बहवो यिहूदीया गत्वा यीशु व्यश्वसन्। 12 अनन्तरं यीशु यिश्वालम् नगरम् आगच्छतीति वार्ता श्रुत्वा तेषां परेऽहमि उत्सवागता बहवो लोकाः 13 खज्जूरूपत्रायानीयं तं साकाशात् कर्तु बहिरागत्य जय यजेति वाचं प्रोच्चीर्वै कुर्म् आरभन्त, इसायेलो यो राजा परमेश्वरस्य नामागच्छति स धन्यः। 14 तदा "हे सियोनः कन्ये मा भैषीः पश्यायं तव राजा गद्धभशावकम् आरुद्यागच्छति" 15 इति शास्त्रीयवचनानुसरेण यीशुरेकं युवराख्भं प्राप्य तुपुर्यरोहत्। 16 अस्या: घटानायासात्पत्यं शिष्या: प्रथमं नाबुध्यन्त, किन्तु यीशौ महिमानं प्राप्ते सति वाक्यमिदं तस्मिन् अकथयत लोकाश्च तम्प्रतीत्यम् अकुर्वन् इति ते स्मृतवन्तः। 17 स इलियासरं श्मशानाद् आगन्तुम् आहृतवान् श्मशानञ्च उदस्थापयद् ये ये लोकास्तक्तम्यं साक्षाद् अपश्यन् ते प्रमाणं दातुम् आरभन्त। 18 स एतादृशम् अद्भुतं कर्मकरोत् तस्य जनश्रुते लोकास्तं साक्षात्

कर्तुम् आगच्छन्। 19 ततः फिरुशिनः परस्परं वक्तुम् आरभन्त युष्माकं सर्वश्चेष्टा वृथा जाताः, इति किं यूयं न बुध्यध्वे? पश्यत सर्वे लोकास्तस्य पश्चाद्वृत्तिनो भवन्। 20 भजने कर्तुम् उत्सवागतानां लोकानां कतिपया जना अन्यदेशीया आसन्, 21 ते गालीलीयबैत्सेदामिनवासिनः फिलिपस्य समीपम् आगत्य व्याहरन् हे महेष्य वयं यीशु द्रूम् इच्छामः। 22 ततः फिलिपो गत्वा आन्द्रियम् अवदत् पश्चाद् आन्द्रियफिलिपो यीशैवे वार्ताम् अकथयतां। 23 तदा यीशुः प्रत्युदितवान् मानवसुतस्य महिमप्राप्तिसमय उपस्थितः। 24 अहं युष्मानातियार्थं वदामि, धन्यवीजं मृत्तिकायां पतित्वा यदि न मृते तद्वेकाकी तिष्ठति किन्तु यदि मृते तर्हि बहुगुणं फलं फलति। 25 यो जनो निजप्राणान् प्रियान् जानाति स तान् हारयिष्यति किन्तु यो जन इहलोके निजप्राणान् अप्रियान् जानाति सोनान्तायुः प्राप्तु तान् रक्षिष्यति। (aiōnios g166) 26 कश्चिद् यदि मम सेवको भवितुं वाज्ञति तर्हि स मम पश्चाद्वामी भवतु, तस्माद् अहं यत्र तिष्ठिमि मम सेवकोपि तत्र स्थास्यति; यो जनो मां सेवते मम पितापि तं समस्यते। 27 साम्रांत मम प्राणं व्याकुला भवन्ति, तस्माद् हे पितर एतस्मात् समयान् मां रक्ष, इत्यहं किं प्रार्थयिष्ये? किन्तव्यहम् एतस्मात्यार्थम् अवतीर्णवान्। 28 हे पितरः स्वनामो महिमानं प्रकाशय; तनैव स्वनामो महिमानम् अहं प्राकाशयं पुनरपि प्रकाशयिष्यामि, एषा गणीया वाणी तस्मिन् समयेऽजायत। 29 तच्छ्रुत्वा समीपस्थलोकाना केविद् अवदन् मेषोऽगर्जाति, केचिद् अवदन् स्वर्गीयद्वौडेन सह कथामचकथत्। 30 तदा यीशुः प्रत्यवादीत, मदर्थं शब्दोयं नाभूत् युष्मदर्थमेवाभूत्। 31 अधुना जगतोस्य विचारः समपत्यते, अधुनाय्य जगतः पती राज्यात् च्याप्यति। 32 यद्यई पृथिव्या ऊर्द्धवे प्रोत्पापितोस्मि तर्हि सर्वान् मानवान् स्वसमीपम् आकर्षिष्यामि। 33 कथं तस्य मृति भविष्यति, एतद् बोधयितुं स इमां कथाम् अकथयत्। 34 तदा लोका अकथयन् सोभिष्यितः सर्वदा तिष्ठतीति व्यवस्थाप्राण्ये श्रुतम् अस्मापि; तर्हि मनुष्यपुत्रः प्रोत्पापितो भविष्यतीति वाक्यान् कथं वदसि? मनुष्यपुत्रोयं क?: (aiōn g165) 35 तदा यीशुरकथायद् युष्माभिः सार्दुम् अल्पदिनानि ज्योतिरास्ते, यथा युष्मान् अन्धकारो नाच्छादयति तर्दथं यावत्कालं युष्माभिः सार्दु ज्योतिस्तिष्ठति तावत्कालं गच्छति; यो जनोऽन्धकारो गच्छति स कुत्र यातीति न जानाति। 36 अतएव यावत्कालं युष्माकं निकटे ज्योतिरास्ते तावत्कालं ज्योतीर्लपसन्ताना भवितु ज्योतिषि विश्वसितः, इमां कथां कथयित्वा यीशुः प्रस्थाय तेष्यः स्वं गुप्तवान्। 37 यद्यपि यीशुस्तेषां समक्षम् एतावदाश्चर्यकर्मणिं कृतवान् तथापि ते तस्मिन् न व्यश्वसन्। 38 अतएव कः प्रत्येति सुसंवादं परेशस्मत् प्रचारितः? प्रकाशते परेशस्य हस्तः कस्य च सनिधौ? यिशयियभविष्यद्वादिना यदेतद् वाक्यमुक्तं तत् सफलम् अभवत्। 39 ते प्रत्येतु नाशन्कुवन् तस्मिन् यिशयियभविष्यद्वादिति पुनरवादीद्, 40 यदा, "ते नन्यन् न पश्यन्ति बुद्धिभिश्च न बुध्यन्ते ते मनःसु परिवर्तितुं च तानहं यथा स्वस्थान् न करोमि तथा स तेषां लोचनान्यन्यानि कृत्वा तेषामन्तःकरणानि गाढानि करिष्यति।" 41 यिशयियो यदा यीशौ महिमानं विलोक्य तस्मिन् कथामकथयत् तदा भविष्यद्वाक्यम् ईदूरं प्रकाशयत्। 42 तथाप्यविपतिम् बहवस्तस्मिन् प्रत्यायन्। किन्तु फिरुशिनस्तान् भजनगृहद् दूरीकुर्वन्तीति भयात् ते तं न स्वीकृतवन्तः। 43 यत ईश्वरस्य प्रशंसातो मानवानां प्रशंसायां तेऽप्रियत्वः। 44 तदा यीशुरुपत्रायानीयं तं साकाशात् कर्तु बहिरागत्य जय यजेति वाचं प्रोच्चीर्वै कुर्म् आरभन्त, इसायेलो यो राजा परमेश्वरस्य नामागच्छति स धन्यः। 45 तदा "हे सियोनः कन्ये मा भैषीः पश्यायं तव राजा गद्धभशावकम् आरुद्यागच्छति" 46 इति शास्त्रीयवचनानुसरेण यीशुरेकं युवराख्भं प्राप्य तुपुर्यरोहत्। 47 मम कथां श्रुत्वा यदि कश्चिन् न विश्वसिति तर्हि तमहं दोषिणं न करोमि, यतो हेतो जगतो जनान् दोषान् निश्चितान् कर्तु नागत्य तान् परिचात्म् आगतोस्मि। 48 यः कश्चिन् मां न श्रद्धाय मम कथं न गृह्णाति, अन्यस्तं दोषिणं करिष्यति वस्तुतस्तु यां कथामहम् अकथयत् सा कथा चरमेऽन्तिः ते दोषिणं करिष्यति। 49 यतो हेतोरहं स्वतः किमपि न कथयामि, किं कि मया कथयितव्यं कि समुपदेष्यञ्च इति मत्प्रेरयिता पिता मामाज्ञापयत्। 50 तस्य साज्ञा

अनन्तायुरित्यहं जानामि, अतएवाहं यत् कथयामि तत् पिता यथाज्ञापयत् तथैव कथयाम्यहम्। (aiōnios g166)

13 निस्तारोत्सवस्य किञ्चित्कालात् पूर्वं पृथिव्याः पितुः समीपगमनस्य समयः सन्निकर्षेष्वभूत् इति जात्वा यीशुराप्रथमाद् येषु जगत्प्रवासिव्यात्मीयलोके प्रेम करोति स्म तेषु शेषं यातवत् प्रेम कृतवान्। 2 पिता तस्य हस्ते सर्वं समर्पितवान् स्वयम् ईश्वरस्य समीपाद् आगच्छद् ईश्वरस्य समीपं यास्यति च, सर्वाण्येतानि ज्ञात्वा रजन्यां भोजने सम्पूर्णं सति, 3 यदा शैतान् तं परहस्तेषु समर्पितयुं शिमोनः पुत्रस्य ईङ्कारियोतियस्य यिहूदा अन्तःकरणे कुप्रवृत्तिं समार्पयत्, 4 तदा यीशु र्भोजनासनाद् उत्थाय गात्रस्त्रे मोचयित्वा गात्रमाजनवस्त्रं गृहीत्वा तेन स्वकाटिम् अवब्राह्त, 5 पश्चाद् एकपत्रे जलम् अभिषिद्य शिष्याणां पादान् प्रक्षाल्य तेन कटिबद्धाग्रामाजनवाससा मार्हुं प्रारभत्। 6 ततः शिमोनिपतरस्य समीपगमाते स उक्तवान् हे प्रभो भवान् किं मम पादौ प्रक्षालयिष्यति? 7 यीशुलदितवान् अहं यत् करोमि तत सम्प्रति न जानामि किन्तु पश्चाज ज्ञायसि। 8 ततः पितरः कथितवान् भवान् कदापि मम पादौ न प्रक्षालयिष्यति। यीशुरकथयद् यदि त्वां न प्रक्षालये तर्हि मयि तव कोप्यंशो नास्ति। (aiōn g165) 9 तदा शिमोनिपतरः कथितवान् हे प्रभो तर्हि केवलपादौ न, मम हस्ते शिरश्च प्रक्षालयतु। 10 ततो यीशुरवद्दूयो जनो धौतस्तस्य सर्वाङ्गपरिष्कृतत्वात् पादौ विनान्याङ्गास्य प्रक्षालनापेक्षा नास्ति। यूयं परिष्कृता इति सत्यं किन्तु न सर्वे, 11 यतो यो जनस्तं परकरेषु समर्पयिष्यति तं स ज्ञातवानः अतएव यूयं सर्वं सर्वे न परिष्कृता इमां कथां कथितवान्। 12 इत्यं यीशुस्तेषां पादान् प्रक्षाल्य वस्त्रं परिधायासने समुपविश्य कथितवान् अहं युष्मान् प्रति किं कर्माकार्णं जानीथ? 13 यूयं मां गुरुं प्रभुञ्ज्य वदथ तत् सत्यमेव वदथ यतोहं सएव भवामि। 14 यद्यहं प्रभु गुरुश्च सन् युष्माकं पादान् प्रक्षालितवान् तर्हि युष्माकमपि परस्परं पादप्रक्षालनम् उचितम्। 15 अहं युष्मान् प्रति यथा व्यवाहरं युष्मान् तथा व्यवहर्तुं प्रभु एकं पन्थानं दर्शितवान्। 16 अहं युष्मानतियथार्थं वदामि, प्रभो दर्शो न महान् प्रेरकाच्च प्रेरितो न महान्। 17 इमां कथां विदित्वा यदि तदनुसारतः कर्माणि कुरुथ तर्हि यूयं धन्या भविष्यथ। 18 सर्वेषु युष्मासु कथामिमां कथयामि इति न, ये मम मनोनीतासानां जानामि, किन्तु मम भक्षयाणि यो भुडक्ते मत्पाणाप्रातिकूल्यतः। उत्थापयति पादस्य मूलं स एष मानवः यदेतद् धर्मपुस्तकस्य वचनं तदनुसारेणावश्यं घटिष्यते। 19 अहं स जन इत्यत्र यथा युष्माकं विश्वासो जायते तदर्थं एतादृशघटनात् पूर्वम् अहमिदानीं युष्मभ्यमकथयम्। 20 अहं युष्मानतीव यथार्थं वदामि, मया प्रेरितं जनं यो गृहाति स मासेव गृहाति यश्च मां गृहाति स मध्रेवंकं गृहाति। 21 एतां कथां कथयित्वा यीशु दुःखी सन् प्रमाणं दत्त्वा कथितवान् अहं युष्मानतियथार्थं वदामि युष्माकम् एको जनो मां पक्षरेव समर्पयिष्यति। 22 ततः स कमुदिश्य कथामतां कथितवान् इत्यत्र सन्दिधिः शिष्याः परस्परं मुख्यमालोकयितुं प्रारभन्त। 23 तस्मिन् समये यीशु येरिस्मन् अपीयत स शिष्यस्तस्य वक्षःस्थलम् अवालम्बत्। 24 शिमोनिपतरस्तं सङ्केतेनावदत्, अयं कमुदिश्य कथामेताम् कथयतीति पृच्छ। 25 तदा स यीशो वक्षःस्थलम् अवालम्ब्य पृष्ठवान्, हे प्रभो स जनः कः? 26 ततो यीशुः प्रत्यवदद् एकखण्डं पूयं मज्जयित्वा यस्मै दास्यामि सएव सः; पश्चात् पूयपृष्ठण्डमेकं मज्जयित्वा शिमोनः पुत्राय ईङ्करियोतीयाय यिहूदै दत्तवान्। 27 तस्मिन् दत्ते सति शैतान् तमाश्रयत्; तदा यीशुस्तम् अवदत् त्वं यत् करिष्यसि तत् क्षिप्रं कुरु। 28 किन्तु स येनाशयेन तां कथमकथायत् तम् उपविष्टलोकानां कोपि नाबुध्यतः; 29 किन्तु यिहूदे: समीपे मुदासमुटकरिथेतः केविद् इत्थम् अबुध्यन्त पार्वणासादनाथ किमपि द्रव्यं क्रेनं वा दरिष्यतः. किञ्चिद् वितरितुं कथितवान्। 30 तदा पूयपृष्ठण्डग्रहणात् परं स तूर्णं वहिगच्छत्; रात्रिश्च समुपस्थिता। 31 यिहूदे बहिगति यीशुरकथयद् इदानीं मानवसुतस्य महिमा प्रकाशते तेनेश्वरस्यापि महिमा प्रकाशते। 32 यदि तेनेश्वरस्य महिमा प्रकाशते तर्हीश्वरोपि स्वेन तस्य महिमानं प्रकाशयिष्यति तूर्णमेव प्रकाशयिष्यति। 33 हे वत्सा अहं युष्माभिः सार्द्धं किञ्चित्कालमात्रम् आसे, ततः परं मां

मृगयिष्यधे किन्त्वहं यत्स्थानं यूयं गन्तु न शक्ष्यथ, यामिमां कथां यिहूदीयेभ्यः कथितवान् तथाथुना युष्मभ्यमपि कथयामि। 34 यूयं परस्परं प्रीयवधम् अहं युष्मासु यथा प्रीयेये यूयमपि परस्परम् तथैव प्रीयध्य, युष्मान् इमां नवीनाम् आज्ञाम् आदिदाशमि। 35 तेवै यदि परस्परं प्रीयध्ये तर्हि लक्षणेनानेन यूयं मम शिष्या इति सर्वे जातुं शक्ष्यन्ति। 36 शिमोनिपतरः पृष्ठवान् हे प्रभो भवान् कुत्र यास्यति? ततो यीशुः प्रत्यवदत्, अहं यत्स्थानं यामि तत्स्थानं सम्प्रत मम पश्चाद् गन्तु न शक्नोति किन्तु पश्चाद् गमिष्यसि। 37 तदा पितरः प्रत्युदितवान्, हे प्रभो साम्प्रतं कुतो हेतास्तव पश्चाद् गन्तु न शक्नोमि? त्वदर्थं प्राणान् दातुं शक्नोमि। 38 ततो यीशुः प्रत्युदितवान् मन्मिन्ति किं प्राणान् दातुं शक्नोमि? त्वामहं यथार्थं वदामि, कुक्कुटरवणात् पूर्वं त्वं त्रि माम् अपहोष्यसे।

14 मनोदुःखिनो मा भूत्; इश्वरे विश्वसित मयि च विश्वसित। 2 मम पितु गृहे बृहनि वासस्थानि सन्ति नो चेत् पूर्वं युष्मान् अज्ञापयिष्यं युष्मदर्थं स्थानं सज्जयितुं गच्छामि। 3 यदि गत्वाहं युष्मनिमित्तं स्थानं सज्जयामि तर्हि पनरागत्य युष्मान् स्वस्त्रीमं नेष्यामि, ततो यत्राहं तिष्ठामि तत्र यूयमपि स्थास्यथ। 4 अहं यत्स्थानं ब्रजामि तत्स्थानं यूयं जानीथ तस्य पन्थानमपि जानीथ। 5 तदा थोमा अवदत्, हे प्रभो भवान् कुत्र याति तद्वयं न जानीमः, तर्हि कथं पन्थानं जातुं शक्नुमः? 6 यीशुरकथयद् अहमेव सत्यजीवनरूपपथो मया न गन्ता कोपि पितुः समीपं गन्तु न शक्नोति। 7 यदि माम् अज्ञास्यत तर्हि मम पितरमप्यज्ञास्यत किन्त्वहुनातस्तं जानीथ पश्यथ च। 8 तदा फिलिपः कथितवान्, हे प्रभो पितरं दशय तसादस्माकं यथेण्टं भविष्यति। 9 ततो यीशुः प्रत्यावादीत्, हे पिलिप युष्माभिः सार्द्धम् एतावदिनानि स्थितमपि मा किं न प्रत्यभिजानासि? यो जनो माम् अपश्यत् स पितरमप्यपश्यत् तर्हि पितरम् अस्मान् दर्शयिति कथां कथं कथयसि? 10 अहं पितरि तिष्ठामि पिता मयि तिष्ठतीति किं त्वं न प्रत्यषित? अहं यद्वाक्यं वदामि तत् स्वतो न वदामि किन्तु यः पिता मयि विराजते स एव सर्वकर्माणि कराति। 11 अतएव पितर्यहं तिष्ठामि पिता च मयि तिष्ठति ममास्यां कथायां प्रत्ययं कुरुत, नो चेत् कमरितोः प्रत्ययं कुरुत। 12 अहं युष्मानतियथार्थं वदामि, यो जनो मयि विश्वसिति सोहमिव कर्माणि करिष्यति वरं ततोपि महाकर्माणि करिष्यति यतो हेतोरहं पितुः समीपं गच्छामि। 13 यथा पुत्रेण पितु महिमा प्रकाशते तदर्थं मम नाम ग्रोच्य यत् प्राथयिष्यधे तत् सफलं करिष्यामि। 14 यदि मम नामा यत् किञ्चिद् याचच्च तर्हि तदहं साधयिष्यामि। 15 यदि मयि प्रीयध्ये तर्हि ममाज्ञा: समाचरत। 16 ततो मया पितुः समीपे प्राथिते पिता निरन्तरं युष्माभिः सार्द्धं स्थातुम् इतरमेकं सहायम् अर्थात् सत्यमयम् आत्मानं युष्माकं निकटं प्रेषयिष्यति। (aiōn g165) 17 एतज्जगतो लोकास्त ग्रहीतुं न शक्नुन्ति यतस्ते तं नापश्यन् नाजनश्च किन्तु यूयं जानीथ यतो हेतोः स युष्माकमन्त निवसति युष्माकं मध्ये स्थास्यति च। 18 अहं युष्मान अनाथान् कृत्वा न यास्यामि पुनरपि युष्माकं समीपम् आगमिष्यामि। 19 कियत्कालरूपं परम् अस्य जगते लोका मां पुन नं द्रश्यन्ति किन्तु यूयं द्रश्यथ; अहं जीविष्यामि तस्मात् कारणाद् यूयमपि जीविष्यथ। 20 पितर्यहस्मि मयि च यूयं स्थ, तथाहं युष्मास्वस्मि तदपि तदा ज्ञास्यथ। 21 यो जनो ममाज्ञा गृहीत्वा ता आचरति साएव मयि प्रीयते; यो जनश्च मयि प्रीयते साएव मम पितुः प्रियापां भविष्यति, तथाहापिति तस्मिन् प्रीत्वा तस्मै स्वं प्रकाशयिष्यामि। 22 तदा ईङ्करियोतीयाद् अन्यो यिहूदास्तमवदत्, हे प्रभो भवान् जगते लोकानां सन्निधौ प्रकाशितो न भूत्वास्माकं सन्निधौ कुतः प्रकाशितो भविष्यति? 23 ततो यीशुः प्रत्युदितवान्, यो जनो मयि प्रीयते स ममाज्ञा अपि गृहाति, तेन मम पितापि तस्मिन् प्रेष्यते, आवाज्य तन्निकमात्य तेन सह निवत्स्यावः। 24 यो जनो मयि न प्रीयते स ममाज्ञा अपि गृहाति, यिहूदे बहिगति यीशुरकथयद् इदानीं मानवसुतस्य महिमा प्रकाशते तेनेश्वरस्यापि महिमा प्रकाशते। 25 इदानीं युष्माकं निकटे विद्यमानोहम् एताः सकलाः कथा: कथयामि। 26 किन्त्वितः परं पित्रा यः सहायोऽर्थात् पवित्र आत्मा मम नाम्नि प्रेरयिष्यति स सर्वं शिक्षयित्वा

मयोक्ता: समस्ताः कथा युष्मान् स्मारयिष्यति। 27 अहं युष्माकं निकटे शान्तिं स्थापयित्वा यामि, निजां शान्तिं युष्मभ्यं ददामि, जगती लोका यथा ददाति तथाहं न ददामि; युष्माकम् अन्तःकरणानि दुखितानि भीतानि च न भवन्तु। 28 अहं गत्वा पुनरपि युष्माकं समीपम् आगमिष्यामि मयोक्तं वाक्यमिदं यूयम् अश्रौषं, यदि मय्येष्यव्यच्छं तर्हयं पितुः समीपं गच्छामि ममास्यां कथायां यूयम् अह्निदिष्यव्यच्छं यतो मम पिता मत्तोपि महान्। 29 तस्या घटनाया: समये यथा युष्माकं श्रद्धा जगते तदर्थम् अहं तस्या घटनाया: पूर्वम् इदानीं युष्मान् एतां वार्ता वदामि। 30 इतः परं युष्माभिः सह मम बहव आलापा न भविष्यन्ति यतः कारणाद् एतस्य जगतः पतिरागच्छति किन्तु मया सह तस्य कोपि सम्बन्धो नास्ति। 31 अहं पितरि प्रेम करोमि तथा पितु विधिवत् कर्माणि करोमीति येन जगती लोका जानन्ति तदर्थम् उत्तिष्ठत वर्यं स्थानादस्माद् गच्छाम।

15 अहं सत्यद्वाक्षालतास्वरूपो मम पिता तृघानपरिचारकस्वरूपञ्च।

2 मम यासु शाखासु फलानि न भवन्ति ताः स छिन्नति तथा फलवत्यः शाखा यथाधिकफलानि फलन्ति तदर्थं ताः परिष्करोति। 3 इदानीं मयोक्तोपदेशनं यूयं परिष्कृताः। 4 अतः कारणात् मयि तिष्ठत तेनाहमपि युष्मासु तिष्ठामि, यतो हेतो द्रव्यक्षालतायाम् असंलग्ना शाखा यथा फलवती भवितुं न शक्नोति तथा यूयमपि मय्यतिष्ठन्तः फलवन्तो भवितुं न शक्नुथ। 5 अहं द्रव्यक्षालतास्वरूपो यूयञ्च शाखास्वरूपोः; यो जनो मयि तिष्ठत यत्र चाहं तिष्ठामि, स प्रवूरुफलैः फलवान् भवति, किन्तु मां विना यूयं किमपि कर्तुं न शक्नुथ। 6 एः कविष्म मयि न तिष्ठति स शुक्षक्षाखेव वहि निर्क्षिप्यते लोकाश्व ता आहृत्य वहौ निक्षिप्य दाहयिष्यति। 7 यदि यूयं मयि तिष्ठत यत्र कथा च युष्मासु तिष्ठति तर्हि यद् वाञ्छित्वा याचिष्यव्यच्छं युष्माकं तदेव सफलं भविष्यति। 8 यदि यूयं प्रचूरफलवन्तो भवथ तर्हि तद्वारा मम पितु महिमा प्रकाशिष्यते तथा यूयं मम शिष्या इति परिष्काशयिष्यते। 9 पिता यथा मयि प्रीतवान् अहमपि युष्मासु तथा प्रीतवान् अतो हेतो यूयं निरस्तं रम प्रेमपात्राणि भूत्वा तिष्ठत। 10 अहं यथा पितृराजा गृहीत्वा तस्य प्रेमभाजनं तिष्ठामि तथैव यूयमपि यदि ममाज्ञा गृहीत्वा तर्हि मम प्रेमभाजनानि स्थास्यथ। 11 युष्मानिमित्तं मम य आहादः स यथा चिरं तिष्ठति युष्माकम् अनान्दश्च यथा पूर्वते तदर्थं युष्मभ्यम् एताः कथा अत्रकथम्। 12 अहं युष्मासु यथा प्रीये यूयमपि परस्परं तथा प्रीयव्यम् एषा ममाज्ञा। 13 मित्राणां कारणात् स्वप्राणादनपर्यन्तं यत् प्रेम तस्मान् महाप्रेम कस्यापि नास्ति। 14 अहं यद्यद् आदिशमि तत्तदेव यदि यूयम् आचरत तर्हि यूयमेव मम मित्राणि। 15 अद्यारभ्य युष्मान दासान न वदिष्यामि यत प्रभु यैर्त कोरोति दासस्तद् न जानाति; किन्तु पितुः समीपे यद्यद् अशृणवं तत् सर्वं यूष्मान् अज्ञापयम् तत्कारणाद् युष्मान् मित्राणि प्रोक्तवान्। 16 यूयं मां रोचितवत्त इति न, किन्त्वहमेव युष्मान् रोचितवान् यूयं गत्वा यथा फलान्युत्पादयथ तानि फलानि काक्षयाणि भवन्ति, तदर्थं युष्मान् न्यजुनं तस्मान् मम नाम प्रोच्य पितरं यत् किञ्चिद् याचिष्यव्यच्छे तदेव स युष्मभ्यं दास्यति। 17 यूयं परस्परं प्रीयव्यम् अहम् इत्याज्ञापयामि। 18 जगतो लोके यूष्मासु ऋतीयितुपु ते पूर्वं मामेवार्तीयन्त इति यूयं जानीथ। 19 यदि यूयं जगतो लोका अभविष्यत तर्हि जगतो लोका युष्मान् आन्तीयान् बुद्ध्वाप्रयत्नतः; किन्तु यूयं जगतो लोका न भवथ, अहं युष्मान् अस्माज्जगतोडोरोचयम् एतस्मात् कारणाज्जगतो लोका युष्मान् ऋतीयन्ते। 20 दासः प्रभो महान् न भवति ममैतत् पूर्वीयं वाक्यं स्मरतः ते यदि मामेवाताडयन् तर्हि युष्मानपि ताडयिष्यन्ति, यदि मम वाक्यं गृह्णन्ति तर्हि युष्माकमपि वाक्यं ग्रहीष्यन्ति। 21 किन्तु ते मम नामकारणाद् युष्मान् प्रति ताडां व्यवहरिष्यन्ति यतो यो मां प्रेरितवान् तं ते न जानन्ति। 22 तेषां सन्निधम् आगत्य यद्यहं नाकथिष्यव्यच्छं तर्हि तेषां पापं नाभविष्यत किन्त्वधुना तेषां पापमाचादयितुम् उपायो नास्ति। 23 यो जनो माम् ऋतीयते स मम पितरमपि ऋतीयते। 24 यदृशानि कर्माणि केनापि कदापि नाक्रियन्त तादृशानि कर्माणि यदि तेषां साक्षाद् अहं नाकरिष्य तर्हि तेषां पापं नाभविष्यत् किन्त्वधुना ते दृश्वापि मां मम पितरञ्चार्तीयन्त। 25

तस्मात् तेऽकारणं माम् ऋतीयन्ते यदेतद् वचनं तेषां शास्त्रे लिखितमास्ते तत् सफलम् अभवत्। 26 किन्तु पितु निर्गतं यं सहायमर्थात् सत्यमयम् आत्मानं पितुः समीपाद् युष्माकं समीपै प्रेषयिष्यामि स आगत्य मयि प्रमाणं दास्यति। 27 यूयं प्रथममारभ्य मया सार्दू तिष्ठत तस्माद्वेतो यूयमपि प्रमाणं दास्यथ।

16 युष्माकं यथा वाधा न जायते तदर्थं युष्मान् एतानि सर्ववाक्यानि व्याहारं। 2 लोका युष्मान् भजनगृहेभ्यो दूरीकरिष्यन्ति तथा यस्मिन् समये युष्मान् हत्वा ईश्वरस्य तुष्टि जनकं कर्माकुर्मम् इति मंस्यन्ते स समय आगच्छन्ति। 3 ते पितरं मात्रं न जानन्ति, तस्माद् युष्मान् प्रतीदृशम् आचरिष्यन्ति। 4 अतो हेता: समये समुपस्थिते यथा मम कथा युष्माकं मनःसु: समुपतिष्ठति तदर्थं युष्माभ्यम् एतां कथां कथयामि युष्माभिः: सार्दूप् अहं तिष्ठन् प्रथमं तां युष्मभ्यं नाकथयं। 5 साम्प्रतं स्वस्य प्रेरिष्युः समीपं गच्छामि तथापि त्वं कक्षसि कथामेतां युष्माकं कोपि मां न पृच्छति। 6 किन्तु मयोक्ताभिराभिः कथाभिः यूष्माकम् अन्तःकरणानि दुखेन पूर्णन्यभवन। 7 तथाप्यहं यथार्थं कथयामि मम गमनं युष्माकं हितार्थमिव, यतो हेतो गमने न कृते सहायो युष्माकं समीपं नाममिष्यति किन्तु यदि गच्छामि तर्हि युष्माकं समीपे तं प्रेषयिष्यामि। 8 ततः स आगत्य पापपुयदण्डेषु जगतो लोकानां प्रबोधं जनयिष्यति। 9 ते मयि न विश्वसन्ति तस्माद्वेतोः पापप्रबोधं जनयिष्यति। 10 युष्माकम् अदृश्यः सन्हन्ह पितुः समीपं गच्छामि तस्माद् पुण्ये प्रबोधं जनयिष्यति। 11 एतजगतोऽधिपति दृण्डाज्ञानं प्राप्नोति तस्माद् दण्डे प्रबोधं जनयिष्यति। 12 युष्मभ्यं कथयितुं ममानेका: कथा आसते, ताः कथा इदानीं यूयं सोहुं न शक्नुथ; 13 किन्तु सत्यमय आत्मा यदा समागमिष्यति तदा सर्वं सत्यं युष्मान् नेष्यति, स स्वतः किमपि न वदिष्यति किन्तु यच्छ्रोत्यति तदेव कथयात्मा भाविकार्यं युष्मान् ज्ञापयिष्यति। 14 मम महिमानं प्रकाशयिष्यति यतो मदीयां कथां गृहीत्वा युष्मान् बोधयिष्यति। 15 पितु यद्यद् आसते तत् सर्वं मम तस्माद् कारणाद् अवादिष्यं स मदीयां कथा गृहीत्वा युष्मान् बोधयिष्यति। 16 कियत्कालात् परं यूयं सोहुं न शक्नुथ; 17 किन्तु सत्यमय आत्मा यदा समागमिष्यति तदा सर्वं सत्यं युष्मान् नेष्यति, स स्वतः किमपि न वदिष्यति तत् यद्यद् आसते तत् कथा इदानीं यूयं सोहुं न शक्नुथ; 18 कियत्कालात् परं यूयं सोहुं न लप्यथ्यद्ये किन्तु पितु यद्यद् आसते तत् कथा इदानीं यूयं सोहुं न लप्यथ्यद्ये यतोहं पितुः समीपं गच्छामि। 19 ततः शिष्याणां कियन्तो जना: परस्परं वदित्म् आरभन्त, कियत्कालात् परं मां द्रृष्टुं न लप्यथ्यद्ये किन्तु कियत्कालात् परं पुन् द्रृष्टुं न लप्यथ्यद्ये यतोहं पितुः समीपं गच्छामि, इति यद् वाक्यम् अयं वदति तत् किं? 20 ततः कियत्कालात् परम् इति तस्य वाक्यं किं? तस्य वाक्यस्याभिरायं वद्य बोद्दु न शक्नुस्तर्वैति 21 निगदिते यीशुस्तेषां प्रश्नेच्छां ज्ञात्वा तेभ्योऽकथयत् कियत्कालात् परं मां द्रृष्टुं न लप्यथ्यद्ये, किन्तु कियत्कालात् परं पुन् द्रृष्टुं न लप्यथ्यद्ये, यामिमां कथामकथयं तस्या अभियायं किं यूयं परस्परं मग्यथ्यद्ये? 22 युष्मानहम् अतियार्थं वदामि यूयं क्रन्दिष्यथ विलिष्यथ च, किन्तु जगतो लोका आनन्दिष्यन्ति; यूयं शोकाकुला भविष्यथ किन्तु शोकाकृतं परं आनन्दुक्ता भविष्यथ। 23 प्रसवाकाल उपरिस्थिते नारी यथा प्रसववेदनया व्याकुला भवति किन्तु पुत्रे भूमिष्ठे सति मनुष्यैको जन्मना नरलोके प्रविष्ट इत्यानन्दात् तस्यास्तस्वर्यं दुख्यं मनसि न तिष्ठति, 22 तथा यूयमपि साम्प्रतं शोकाकुला भवथ किन्तु पुनरपि युष्मभ्यं दर्शनं दास्यामि तेन युष्माकम् अन्तःकरणानि सानन्दानि भविष्यन्ति, युष्माकं तम् अनन्दज्ञ कोपि हर्तु न शक्षयति। 23 तस्मिन् दिवसे कामपि कथां मां न प्रक्षयथ। युष्मानहम् अतियार्थं वदामि, मम नामा यत् किञ्चिद् पितरं याचिष्यव्यच्छे तदेव स दास्यति। 24 पूर्वे मम नामा किमपि नायाचार्थं, याचार्थं ततः प्राप्यथ तस्माद् युष्माकं सम्पूर्णानन्दो

नोक्त्वाधुना स्पष्टं वदति। 30 भवान् सर्वज्ञः केनचित् पृष्ठे भवितुमपि भवतः प्रयोजनं नास्तीत्यधुनास्माकं स्थिरज्ञानं जातं तस्माद् भवान् ईश्वरस्य समीपाद् आगतवान् इत्यत्र वयं विश्वसिमः। 31 ततो यीशुः प्रत्यवादीद् इदानीं किं यूयं विश्वसितः? 32 पश्यत सर्वे यूयं विकीर्णाः सन्तो माम् एकाकिन पीरत्यज्य स्वं स्वं स्थानं गमिष्यथ, एतादृशः समय आगच्छति वरं प्राणेणोपस्थितवान्; तथाप्यहं नैकाकी भवामि यतः पिता मया सार्दूलम् आस्ते। 33 यथा मया युष्माकं शान्तिं जर्यते तदर्थम् एताः कथा युष्मभ्यम् अचक्थां; अस्मिन् जगति युष्माकं क्लेशो घटिष्ठते किन्त्वक्षोभा भवत यतो मया जगज्जितं।

17 ततः परं यीशुरेताः कथा: कथयित्वा स्वर्गं विलोक्यैतत् प्रार्थयत्, हे पितः समय उपस्थितवान्; यथा तब पुरुषस्व महिमानं प्रकाशयति तदर्थं त्वं निजपुरस्य महिमानं प्रकाशय। 2 त्वं योल्लोकान् तस्य हस्ते समर्पितवान् स यथा तेभ्योऽनन्ताय दृदिति तदर्थं त्वं प्राणिमात्राणाम् अधिपतित्वाभारं तस्मै दत्तवान्। (aiōnios g166) 3 यस्त्वम् अद्वितीयः सत्यं ईश्वरस्त्वया प्रेरितश्च यीशुः खीष्ट एतयोरुभयोः परिचये प्राप्तेऽनन्ताय भवति। (aiōnios g166) 4 त्वं यस्य कर्मणो भारं महां दत्तवान्, तत् सम्पन्नं कृत्वा जगत्प्रसिद्धम् तब महिमानं प्रकाशय। 5 अतएव हे पित जंगत्यविद्यमाने त्वया सह तिष्ठतो मम यो मकिमासीत् सम्प्रति तब समीपे मां तं महिमानं प्रापय। 6 अन्यच्च त्वम् एतज्जगतो याल्लोकान् महाम् अददा अहं तेभ्यस्तव नाम्नस्तत्त्वज्ञानम् अददां, ते तैवासन, तं तान् महामददाः, तस्माते तौपदेशम् अग्रहृन्। 7 त्वं महां यत् किञ्चिद् अददास्तस्तर्वत्वं तत्त्वो जायते इत्यधुनां जानन्। 8 महां यमुपदेशम् अददा अहमपि तेभ्यस्तमुपदेशम् अददां तेपि तमग्नहून् त्वतोहं निर्मित्य त्वया प्रेरितो भवम् अत्र च व्यश्वसन्। 9 तेषामेव निमित्प्रार्थयेहं जगतो लोकनिमित्तं न प्रार्थये किन्तु याल्लोकान् महाम् अददास्तेषामेव निमित्प्रार्थयेहं यतस्ते तैवासतो। 10 ये मम ते तव ये च तब ते मम तथा तै र्मं महिमा प्रकाशयते। 11 साम्प्रतम् अस्मिन् जगति ममावस्थितेः शेषम् अभवत् अहं तब समीपं गच्छामि किन्तु ते जगति स्थास्यन्ति, हे पवित्र पितरावयो यथैकत्वमास्ते तथा तेषामप्येकत्वं भवति तदर्थं याल्लोकान् महाम् अददास्तान् स्वनामा रक्ष। 12 यावन्नि दिनानि जगत्प्रसिद्धम् तैः सहाहमासं तावन्ति दिनानि तान् तव नामाहं रक्षितवान्; याल्लोकान् महाम् अददास्तान् स्वर्वान् अहमरक्षं, तेषां मध्ये केवलं विनाशपात्रं हारितं तेन धर्मपुस्तकस्य वचनं प्रत्यक्षं भवति। 13 किन्तु याल्लोकान् तस्य सन्निधिं गच्छामि मया यथा तेषां सम्पूर्णानन्दो भवति तदर्थमहं जगति तिष्ठन् एताः कथा अकथयम्। 14 तोपदेशं तेभ्योऽददां जगतो सह यथा मम सम्बन्धी नास्ति तथा जगता सह तेषामपि सम्बन्धाभावाज् जगतो लोकास्तान् ऋतीयन्ते। 15 त्वं जगत्स्तान् ग्रहाणेति न प्रार्थये किन्त्वश्चाद् रक्षेति प्रार्थयेहम्। 16 अहं यथा जगत्सम्बन्धीयो न भवामि तथा तेपि जगत्सम्बन्धीया न भवन्ति। 17 तव सत्यकथया तान् पवित्रीकृत तव वाक्यमेव सत्तम्। 18 त्वं यथा मां जगति प्रैरयस्तथाहमपि तान् जगति प्रैरवं। 19 तेषां हितार्थं यथाहं स्वं पवित्रीकरोमि तथा सत्यकथया तेपि पवित्रीभवन्तु। 20 केवलं एतेषामये प्रार्थयेहम् इति न किन्त्वेतेषां सर्वेषाम् एकत्वं भवतु तव यथा मयि मम च यथा त्वयेकत्वं तथा तेषामाप्यावयोरेकत्वं भवतु तेन त्वं मां प्रेरितवान् इति जगतो लोकाः प्रतियन्तु। 22 यथावयोरेकत्वं तथा तेषामप्येकत्वं भवतु तेष्वां मयि च त्वम् इत्थं तेषां सम्पूर्णमेकत्वं भवतु, त्वं प्रेरितवान् त्वं मयि यथा प्रीयसेच तथा तेष्वपि प्रीतवान् एतदीया जगतो लोकाजानन्ति 23 तदर्थं त्वं यं महिमानं महाम् अददास्तं महिमानम् अहमपि तेभ्यो दत्तवान्। 24 हे पित जगतो निमाणित् पूर्वं मयि स्नेहं कृत्वा यं महिमानं दत्तवान् मम तं महिमानं यथा ते पश्यन्ति तदर्थं याल्लोकान् महां दत्तवान् अहं यत्र तिष्ठति तेपि यथा तत्र तिष्ठन्ति ममैषा वाञ्छा। 25 हे यथार्थिक पित जगतो लोकैस्त्वयज्ञातेपि त्वामहं जने त्वं मां प्रेरितवान् इतीमे शिष्या जानन्ति। 26 यथाहं तेषु तिष्ठति तदर्थं तव नामाहं तान् जापितवान् पुनरपि ज्ञापयिष्यामि।

18 ताः कथा: कथयित्वा यीशुः शिष्यानादाय किद्वेनामकं सोत उत्तीर्य शिष्यैः सह तत्रत्योदयान् प्राविशत्। 2 किन्तु विश्वासघातियहूदास्त् त्वान् परिचये यतो यीशुः शिष्यैः सार्दूलं कदाचित् तत् स्थानम् अगच्छत्। 3 तदा स यिहूदा: सैन्यगणं प्रधानयाजकानां फिरशिनाज्य पदातिगणज्य गृहीत्वा प्रदीपान् उल्कान् अस्त्राणि चादय तस्मिन् स्थान उपस्थितवान्। 4 स्वं प्रति यद् घटिष्ठते तज् ज्ञात्वा यीशुग्रेसरः सन् तानपृच्छत कं गवेषयथ? 5 ते प्रत्यवदन् नासरतीयं यीशुः ततो यीशुरवादीद् अहमेव सः; तैः सह विश्वासघाती यिहूदाश्वातिष्ठत्। 6 तदाहमेव स तस्यैतां कथां श्रुत्वै ते पश्चादेत्प भूमौ पतिताः। 7 ततो यीशुः पुनरपि पृष्ठवान् कं गवेषयथ? ततस्ते प्रत्यवदन् नासरतीयं यीशुः। 8 तदा यीशुः प्रत्युदितवान् अहमेव स इमां कथामचक्थम्; यदि मामन्विच्छथ तर्हीमान् गृन्तु मा वारयत्। 9 इत्थं भूते महां याल्लोकान् अददास्तेषाम् एकमपि नाहारयम् इमां यां कथां स स्वयमकथयत् सा कथा सफला जाता। 10 तदा शिरोनिपतरस्य निकटे खड्गलिस्थते: स तं निक्षोक्तं कृत्वा महायाजकस्य माल्यनामानं दासम् आहत्य तस्य दक्षिणकर्णं छिन्नवान्। 11 ततो यीशुः पितरम् अवदत्, खड्गं कोषे स्थापय मम पिता महां पातुं यं कंसम् अददात् तेनाहं किं न पास्यामि? 12 तदा सैन्यगणः सेनापति र्धिहूदीयानां पदातयश्च यीशु घृत्वा बद्ध्वा हानन्नामः कियफाः श्वशुरस्य समीपं प्रथमम् अनयन्। 13 स कियफास्तरिमन वत्सरे महायाजत्वपदे नियुक्तः 14 सन् साधारणलोकानां मङ्गलार्थम् एकजनस्य मरणुमितम् इति यिहूदीैः सार्दूलम् अमन्त्रयत्। 15 तदा शिरोनिपतरोऽन्यैकशिष्यश्च यीशोः पश्चात् अगच्छतां तस्यान्यशिष्यस्य महायाजकेन परिचितत्वात् स यीशुना सह महायाजकस्याद्वालिकां प्राविशत्। 16 किन्तु पितरो बहिर्द्वारस्य समीपेतिष्ठू अतएव महायाजकेन परिचितः स शिष्यः पुनर्बीर्हित्वा दौवायिकायै कथयित्वा पितरम् अभ्यन्तरम् अनयत्। 17 तदा स द्वारक्षिका पितरम् अवदत् त्वं किं न तस्य मानवस्य शिष्यः? ततः सोवद् अहं न भवामि। 18 ततः परं यत्स्थाने दासाः पदातयश्च शीतहेतोरडगारै वैहिं प्रज्वाल्य तापं सेवितवन्तस्तस्थाने पितरस्तिष्ठन् तैः सह वहितापं सेवितुम् आरभत। 19 तदा शिष्येषूपदेशे च महायाजकेन यीशुः पृष्ठः 20 सन् प्रत्युक्तवान् सर्वलोकानां समक्षं कथामकथयं गुप्तं कामापि कथां न कथयित्वा यत् स्थानं यिहूदीयाः सुतं गच्छन्ति तत्र भजनोहे मन्दिरे चाशिक्षयं। 21 मतः कुतः पृष्ठसिः? ये जना मटुपदेशम् अशृण्वन् तानेव पृष्ठं यद्यद् अवदत् ते तत् जानन्ति। 22 तदेत्प्रत्युदितवात् निकटस्थपदाति यीशु चपेटेनाहत्य व्याहरत महायाजकम् एवं प्रतिवदसि? 23 ततो यीशुः प्रतिगदितवान् यद्यथार्थम् अचक्थां तर्हि तस्यायाथर्थस्य प्रमाणं देहि, किन्तु यदि यथार्थं तर्हि कुतो हेतो मार्म् अताडयः? 24 पूर्वं हानन् सबन्धनं तं कियफामहायाजकस्य समीपं प्रैषयत्। 25 शिरोनिपतरस्तिष्ठन् वहितापं सेवते, एतस्मिन् समये कियन्तस्तम् अपृच्छन् त्वं किम् एतस्य जनस्य शिष्यो न? ततः सोपहृत्याब्रीद् अहं न भवामि। 26 तदा महायाजकस्य यस्य दासस्य पितरः कर्णमित्तिन् तस्य कुटुम्बः प्रत्युदितवान् उद्याने तेन सह तिष्ठन्तं त्वां किं नापश्य? 27 किन्तु पितरः पुनरपहृत्य कथितवान्; तदानीं कुक्कुटोऽरौतै। 28 तदनन्तरं प्रत्यूषे ते कियफागृहूद अधिपते गृहं यीशुम् अनयन् किन्तु यस्मिन् अशुचिते जाते तै निस्तारात्पेव न भोक्तव्यं, तस्य भयाद् यिहूदीयासद्गृहं नाविशन्। 29 अपरं पीलातो बहिराग्यत् तान् पृष्ठवान् एतस्य मनुष्यस्य कं दोषं वदत? 30 तदा ते पैतेरवदन् दुष्कर्मकारीणि न सति भवतः समीपै नैनं सामाप्यिष्यामः। 31 ततः पीलातोऽवदद् यूयमेन गृहीत्वा स्वेषां व्यवस्थया विचारयत। तदा यिहूदीयाः प्रत्यवदन् कस्यापि मनुष्यस्य प्राणदण्डं कर्तु नासामकम् अधिकारोऽस्ति। 32 एवं सति यीशुः स्वस्य मृत्यै यां कथां कथितवान् सा सफलाभवत्। 33 तदनन्तरं पीलातः पुनरपि तद् राजगृहं गत्वा यीशुमाहूय पृष्ठवान् त्वं किं यिहूदीयानां राजा? 34 यीशुः प्रत्यवदत् त्वम् एतां कथां स्वतः कथयसि किमन्यः कश्चिन् मयि कथितवान्? 35 पीलातोऽवदद् अहं किं यिहूदीयः? तव स्वदेशीया विशेषतः प्रधानयाजका मम निकटे त्वां समार्पयन्, त्वं किं कृतवान्? 36 यीशुः प्रत्यवदत् मम राज्यम् एतज्जगत्सम्बन्धीयं न भवति यदि येन प्रेमा करोस्त् तेषु तिष्ठति तदर्थं तव नामाहं तान् जापितवान् पुनरपि ज्ञापयिष्यामि।

अभिव्यत् तर्हि यिहूदीयानां हस्तेषु यथा समर्पितो नाभवं तदर्थं मम सेवका अयोत्स्यन् किन्तु मम राज्यम् ऐहिकं न। 37 तदा पीलातः कथितवान् तर्हि त्वं राजा भवसिः? यीशुः प्रत्युक्तवान् त्वं सत्यं कथयसि, राजाहं भवामि; सत्यतायां साक्ष्यं दातुं जनिं गृहीत्वा जगत्यस्मिन् अवतीर्णवान्, तस्मात् सत्यधर्मपक्षपातिनो मम कथां शृणवन्ति। 38 तदा सत्यं किं? एतां कथां पष्टवा पीलातः पुनरपि बहिर्गत्वा यिहूदीयान अभाषत, अंहं तस्य कमप्यपराधं न प्राप्नोमि। 39 निस्तारोत्सवसमये युष्माभिरभिरुचित एको जनो मया मोचयितव्य एषा युष्माकं रीतिरस्ति, अतएव युष्माकं निकटे यिहूदीयानां राजानं किं मोचयामि, युष्माकम् इच्छा का? 40 तदा ते सर्वे रुवन्तो व्याहरन् एनं मानुषं नहि बरब्जा मोचया, किन्तु स बरब्जा दस्युरासीत्।

19 पीलातो यीशुम् आनीय कशया प्राहारयत्। 2 पश्चात् सेनागणः कण्टकनिर्मितं मुकुटं तस्य मस्तके समर्प्य वात्तकीवर्णं राजपरिच्छदं परिधाप्य, 3 हे यिहूदीयानां राजन् नमस्कार इत्युक्त्वा तं चेपेनाहन्तुम् आरभत। 4 तदा पीलातः पुनरपि बहिर्गत्वा लोकान् अवदत्, अस्य कमप्यपराधं न लभेऽहं, पश्यत तद् युष्मान् जापयितुं युष्माकं सन्निधै बहिरेनम् आनयामि। 5 ततः परं यीशुः कण्टकमुकुटवान् वात्तकीवर्णवसनवांशं बहिरगच्छत्। ततः पीलात उक्तवान् एनं मनुष्यं पश्यत। 6 तदा प्रधानयाजकः: पदातयश्च तं दृष्टवा, एनं कुशे विध, एनं कुशे विध, इत्युक्त्वा रवितुं आरभन्त। ततः पीलातः कथितवान् यूयं स्वयम् एनं नीत्वा कुशे विधत, अहम् एतस्य कमप्यपराधं न प्राप्तवान्। 7 यिहूदीया: प्रत्यवदन् अस्माकं या व्यवस्थास्ते तदनुसरेण्या प्राणहननम् उचितं यतोयं स्वम् ईश्वरय्य पुत्रमवदत्। 8 पीलात इमां कथां श्रुत्वा महावासयुक्तः 9 सन् पुनरपि राजगृह आगत्य यीशुं पृथ्वीवान् त्वं कुत्रत्वो लोकः? किन्तु यीशस्तस्य किमपि प्रत्युतरं नावदत्। 10 1 ततः पीलात् कथितवान् त्वं किं मया सार्द्धं न संलिप्यसिः? त्वां कुशे वेधितुं वा मोचयितुं शक्ति मर्मास्ते इति किं त्वं न जानासिः? तदा यीशुः प्रत्यवदद् ईश्वरेणादां ममोपरि तव किमप्यधिपतित्वं न विद्यते, तथापि यो जनो मां तव हस्ते समार्पयत् तस्य महापातकं जातम्। 11 तदा यीशुः प्रत्यवदद् ईश्वरेणादां ममोपरि तव किमप्यधिपतित्वं न विद्यते, तथापि यो जनो मां तव हस्ते समार्पयत् तस्य महापातकं जातम्। 12 तदारभ्य पीलातस्तं मोचयितुं चेष्टितवान् किन्तु यिहूदीया रुवन्तो व्याहरन् यदीमं मानवं त्यजिसि तर्हि त्वं कैसरस्य मित्रं न भवसि, यो जनः स्वं राजानं वक्ति सएव कैमरस्य विरुद्धां कथां कथयति। 13 एतां कथां श्रुत्वा पीलातो यीशु बहिरानीय निस्तारोत्सवस्य आसादनदिनस्य द्वितीयप्रहरात् पूर्वं प्रस्तरबन्धनान्मि स्थाने उर्थत् इत्यीयभाषया यद् गव्बिथा कथयते तस्मिन् स्थाने विचारासन उपाविशत्। 14 अनन्तरं पीलातो यिहूदीयान अवदत्, युष्माकं राजानं पश्यत। 15 किन्तु एनं दूरीकुरु, एनं दूरीकुरु, एनं कुशे विध, इति कथां कथयित्वा ते रवितुम् आरभन्त; तदा पीलातः कथितवान् युष्माकं राजानं कि कुशे वेधिव्यामि? प्रधानयाजका उत्तरम् अवदन् कैसरं विना कोपि राजास्माकं नास्ति। 16 ततः पीलातो यीशु कुशे वेधितुं तेषां हस्तेषु समार्पयत्, ततस्ते तं धृत्वा नीतवन्तः। 17 ततः परं यीशुः कुशं वहन् शिरःकपालम् अर्थात् यद् इत्यीयभाषया गुल्वालां वदन्ति तस्मिन् स्थाने उपस्थितः। 18 ततस्ते मध्यस्थाने तं तस्योभयाप्रश्ने द्वावपरा कुशेविधन्। 19 अपरम् एष यिहूदीयानां राजा नासरतीयीयशुः, इति विजापनं लिखित्वा पीलातस्तस्य कुशोपरि समयोजयत्। 20 सा लिपिः इत्यीययूनानीयरोमीयभाषाभि लिखिता; यीशोः कुशवेधनस्थानं नगरस्य समीपं, तस्माद् बहवो यिहूदीयास्तां पठितुम् आरभन्त। 21 यिहूदीयानां प्रधानयाजका: पीलातमिति न्यवेदयम् यिहूदीयानां राजेति वाक्यं न किन्तु एष स्वं यिहूदीयानां राजानम् अवदद् इत्थं लिखतु। 22 ततः पीलात उत्तरं दत्तवान् यल्लेखनीयं तल्लिखितवान्। 23 इत्थं सेनागणो यीशुं कुशे विधित्वा तस्य परिद्येवस्त्रं चतुरो भागान् कृत्वा एकैकसेना एकैकभागम् अग्रहृत तस्योत्तरीयवस्त्रञ्चायगृहत्। किन्तूतरीयवस्त्रं सूचिसेवनं विना सर्वम् ऊतां। 24 तस्माते व्याहरन् एतत् कः प्राप्स्यति? तन्न खण्डित्वा तत्र गुटिकापातं

करवाम। विभजन्ते धरीयं मे वसनं ते परस्परं। ममोत्तरीयवस्त्रार्थं गुटिकां पातयन्ति च। इति यद्वाक्यं धर्मपुस्तके लिखितमास्ते तत् सेनागणेनेतदं व्यवहणात् सिद्धमभवत्। 25 तदानीं यीशो मर्माता मातु भूगीनीं च या किलयपा भायां मरियम् मग्दलीनी मरियम् च एतास्तस्य कृशस्य सन्निधै समष्टिन्। 26 ततो यीशुः स्वामतारं प्रियतमशिष्यज्ञं समीपे दण्डायमानौ विलोक्य मातरम् अवदत्, हे योषिद् एनं तव पुत्रं पश्य, 27 शिष्यन्त्वदवद्, एनां तव मातरं पश्य। ततः स शिष्यसद्विटिकायां तां निजगृहं नीतवान्। 28 अनन्तरं सर्वं कर्माधुना सम्पन्नमभूत् यीशुरिति ज्ञाता धर्मपुस्तकस्य वचनं यथा सिद्धं भवति तदर्थम् अकथयत् तम् पिपासा जाता। 29 ततस्तस्मिन् स्थाने अस्तरसेन पूर्णप्रतिश्चित्या ते स्पृज्जमेकं तदस्तरसेनार्दीकृत्य एसोनले तद् योजयित्वा तस्य मुखस्य सन्निधावस्थापयन्। 30 तदा यीशुरस्तरसं गृहीत्वा सर्वं सिद्धम् इति कथां कथयित्वा मस्तकं नमयन प्राणान् पर्यत्यजत्। 31 तद्विनम् आसादनदिनं तस्मात् परेऽहनि विश्रामवारे देहा यथा कृशोपरि न तिष्ठन्ति, यतः स विश्रामवारो महादिमासीत्, तरमाद् यिहूदीयः पीलातनिकं गत्वा तेषां पादभजनस्य स्थानान्तरनयनस्य चानुमति प्रार्थयन्ता। 32 अतः सेना आगत्य यीशुना सह कुशो हतयोः प्रथमद्वितीयचोरयोः पादान् अभज्जन्; 33 किन्तु यीशोः सन्निधिं गत्वा स मृत इति दृष्टवा तस्य पादो नाभज्जन्। 34 पश्चात् एको योद्धा शूलाधातेन तस्य कुक्षिम् अविधत् तक्षणात् तस्माद् रक्तं जलज्व निरगच्छत्। 35 यो जनोऽस्य साक्षयं दत्तिति स स्वयं दृष्टवान् तस्येदं साक्षयं सत्यं तस्य कथा युष्माकं विश्वासं जनयितुं योग्या तत् स जानाति। 36 तस्यैकम् अस्थिपि न भंग्यते, 37 तद्वद् अन्यथासाप्रेपि लिखते, यथा, "दृष्टिपातं करिष्यन्ति तेऽविधनं यन्तु तमप्रति।" 38 अरिमधीयनगरस्य यूष्मानाम् शिष्य एक आसीत् किन्तु यिहूदीयेऽयो भयात् प्रकाशितो न भवति; स यीशो देहं नेतुं पीलातस्यानुमति प्रार्थयत, ततः पीलातेनानुमते सति स गत्वा यीशो देहम् अनयत्। 39 अपरं यो निकटीमो राजी यीशोः समीपम् अगच्छत् सोपि गन्धरसेन मिश्रितं प्रायेण पञ्चाशत्सेकमगुरुं गृहीत्वागच्छत्। 40 ततस्ते यिहूदीयानां शमशाने स्थापननीत्यनुसारेण तत्सुगाधिद्वयणं सहितं तस्य देहं वस्त्रेणावेष्यन्। 41 अपरज्ञ यत्र स्थाने ते कुशेऽविधन् तस्य निकटस्थायो यत्र किमपि मृतेऽहं कदापि नास्थाप्यत तादृशम् एकं नूतनं शमशानम् आसीत्। 42 यिहूदीयानाम् आसादनदिनागमनात् ते तस्मिन् समीपस्थशमशाने यीशुम् अशाययन्।

20 अनन्तरं सप्ताहस्य प्रथमादिने डतिप्रत्यौ उच्यकरे तिष्ठति मदलीनी मरियम् तस्य शमशानस्य निकटं गत्वा शमशानस्य मुखात् प्रस्तरमपसारितम् अपशयत्। 2 पश्चात् धायित्वा शिमेन्पितराय यीशोः प्रियतमशिष्याय चेदम् अकथयत्, लोकाः शमशानात् प्रभुं नीत्वा कुत्रास्थापयन् तद् वर्कुं न शक्नोमि। 3 अतः पितरः सोन्यशिष्यश्च वर्भं भूत्वा शमशानस्थानं गन्तुम् आरभेतां। 4 उभयोर्धावतोः सोन्यशिष्यः पितरं पश्चात् त्यक्त्वा पूर्वं शमशानस्थान उपस्थितवान्। 5 तदा प्रहीभूय स्थापितवस्त्राणि दृष्टवान् किन्तु न प्राविशत्। 6 अपरं शिमोन्पितर आगत्य शमशानस्थानं प्रविश्य 7 स्थापितवस्त्राणि मस्तकस्य वस्त्रज्व धृत्यकृत्य स्थानान्तरे स्थापितं दृष्टवान्। 8 ततः शमशानस्थानं पूर्वम् आगतो योन्यशिष्यः सोपि प्रिविश्य तादृशं दृष्ट्य व्यश्वसीत्। 9 यतः शमशानात् स उत्थापयितव्य एतस्य धर्मपुस्तकवयनस्य भावं ते तदा वोरुं नाशकुन्त। 10 अनन्तरं तौ द्वौ शिष्यो रुपं स्वं स्वं गृहं परावृत्यागच्छताम्। 11 ततः परं मरियम् शमशानद्वारास्य बहिः स्थित्वा रोदितुम् आरभत तो रुदती प्रहीभूय शमशानं विलोक्य 12 यीशोः शयनस्थानस्य शिरःस्थाने पदतले च द्वयो दिशो द्वौ स्वर्गायदूतावुपविष्टे समपश्यत्। 13 तौ पृष्ठवन्तो हे नारि कुतो रोदिषि? सावदत् लोका मम प्रभुं नीत्वा कुत्रास्थापयन् इति न जानामि। 14 इत्युक्त्वा मुख्यं परावृत्य यीशुं दण्डायमानम् अपशयत् किन्तु स यीशुरिति सा ज्ञातुं नाशकन्तोत्। 15 तदा यीशुस्ताम् अपृच्छत् हे नारि कुतो रोदिषि? कं वा मृगयसे? ततः सा तम् उद्यानसेवकं ज्ञात्वा व्याहरत्, हे महेच्छ त्वं यथीतः स्थानात् तं नीतवान् तर्हि कुत्रास्थापयस्तद् वद तत्स्थानात् तम् आनयामि। 16 तदा यीशुस्ताम् अवदत् हे मरियम्। ततः

सा परावृत्य प्रत्यवदत् हे रब्बूनी अर्थात् हे गुरो। 17 तदा यीशुरवदत् मां मा धर, इदार्मि पितुः समीपे ऊर्द्ध्वगमनं करोमि किन्तु यो मम युष्माकञ्च पिता मम युष्माकञ्चेश्वरस्तस्य निकट ऊर्द्ध्वगमनं कर्तुम् उद्यतोरेस्मि, इमां कथां तं गत्वा मम भ्रातृगणं ज्ञापय। 18 ततो मगदलीनीमिरथम् तत्क्षणाद् गत्वा प्रभुस्तस्यै दर्शनं दत्वा कथा एता अकथयद् इति वार्ता॑ शिष्येभ्योऽकथयत्। 19 ततः परं सप्ताहस्य प्रथमदिनस्य सन्ध्यासमये शिष्या एकत्र मिलित्वा यिहूयेभ्यो भिया द्वारारुद्धम् अकुर्वन्, एतिम्न् काले यीशुसेषां मध्यस्थाने तिष्ठन् अकथयद् युष्माकं कल्याणं भूयात्। 20 इत्युक्त्वा निजहस्तं कुक्षिज्व दर्शितवान्, ततः शिष्याः प्रभुं दृश्वा हृष्टा अभवन्। 21 यीशुः पुनर्वदद् युष्माकं कल्याणं भूयात् पिता यथा मां प्रैयत्, तथाहमपि युष्मान् प्रेषयामि। 22 इत्युक्त्वा स तेषामुपरि दीर्घप्रशासं दत्वा कथितवान् पवित्रम् आत्मानं गृहीत। 23 यूयं येषां पापानि मोचयिष्यथ ते मोचयिष्यन्ते येषाज्ज्व पापाति न मोचयिष्यथ ते न मोचयिष्यन्ते। 24 द्वाराशमध्ये गणितो यमजो थोमानामा शिष्यो यीशुरागमनकारैतैः सार्द्धं नासीत्। 25 अतो वयं प्रभुम् अपश्यमेति वाक्येऽन्यशिरैरुक्ते सो वादत्, तस्य हस्तयो लौहकीलकानां चिह्नं न विलोक्य तिच्छहम् अङ्गुल्या न सृष्ट्वा तस्य कुक्षीं हस्तं नारोप्य चाहं न विश्वसिष्यामि। 26 अपरम् अष्टमेऽहि गते सति थोमासहितः शिष्यगण एकत्र मिलित्वा द्वारं रुद्धव्याख्यन्तर आसीत्, एतर्हि यीशुसेषां मध्यस्थाने तिष्ठन् अकथयत्, युष्माकं कुशलं भूयात्। 27 पश्चात् थामै कथितवान् त्वम् अङ्गुलीम् अत्रार्पित्वा मम करै पश्य करं प्रसार्य मम कुक्षावर्पय नाविश्यस्य। 28 तदा थोमा अवदत् हे मम प्रभो हे मदीश्वर। 29 यीशुरकथयत्, हे थोमा मां निरीक्ष्य विश्वसिष्य ये न दृश्वा विश्वसन्ति तएव धन्या। 30 एतद्यन्यानि पुस्तकेऽस्मिन् अलिखितानि बृहन्याश्वर्यकर्माण्णियीशुः शिष्याणां पुस्ताद् अकरोत्। 31 किन्तु यीशुरीश्वरस्याभिषिक्तः सुत एवेति यथा यूयं विश्वसिथ विश्वस्य च तस्य नाम्ना परमायुः प्रायुष्य तदथम् एतानि सर्वाण्यलिख्यन्त।

21 ततः परं तिबिरियाजलधेस्तरे यीशुः पुनरपि शिष्येभ्यो दर्शनं दत्वान् दर्शनस्याख्यानमिदम्। 2 शिमोन्पितरः यमजथोमा गालीलीयकानानामगरनिवासी निथेनेल् सिवदे; पुत्रावन्यो द्वौ शिष्यो चैतेषेकत्र मिलितेषु शिमोन्पितरोऽकथयत् मत्यान् धर्तु यामि। 3 ततस्ते व्याहरन् तर्हि वयमपि त्वया सार्द्धं यामः तदा ते बहिर्हातः सन्तः क्षिप्रं नावम् आरोहन् किन्तु तस्यां रजन्याम् एकमपि न प्राप्नुवन्। 4 प्रभाते सति यीशुपृच्छत्, हे वत्सा सन्निधौ किञ्चित् खायद्रव्यम् आस्ते? तेऽवदन् किमपि नास्ति 6 तदा सोऽवदत् नौकाया दक्षिणार्थे जालं निक्षिपत ततो लप्यथ्य, तस्मात् तै निक्षिप्ते जाले मत्या एतावन्तोऽपतन् येन ते जालमाकृष्य नोतोलयितु शक्ता। 7 तस्माद् यीशुः प्रियतमशिष्यः पितरायाकथयत् एष प्रभु भवेत्, एष प्रभुरिति वाचं श्रुत्वै शिमोन् नग्नताहेतो मर्त्यवधारिण उत्तरीयस्त्रं परिधाय हृदं प्रत्युदलम्फयत्। 8 अपरे शिष्या मत्स्यैः सार्द्धं जालम् आकर्षन्तः क्षुद्रान्तौकां वाहित्वा कूलमानयन् ते कूलाद् अतिदूरे नासन् द्विशतहस्तेभ्यो दूर आसन् इत्यनुमीयते 9 तीरं प्राप्तैस्तैस्त्र प्रज्वलितानिस्तदुपरि मत्स्याः पूपाश्र दृष्टै। 10 ततो यीशुरकथयद् यान् मत्स्यान् अधरत तेषां कितिपायन् आनयत। 11 अतः शिमोन्पितरः परावृत्य गत्वा बृहदिस्त्रिपञ्चाशदधिकशतमत्स्यैः परिषूर्णं तज्जालम् आकृष्योदतोलयत् किन्त्वेतावद्दि॒ मर्त्यैरपि जालं नाछिद्यत। 12 अनन्तरं यीशुस्तान् अवादीत् यूयमागत्य भुम्धवः; तदा सएव प्रभुरिति जातत्वात् त्वं कः? इति प्रभुं शिष्याणां कस्यापि प्रगल्भता नाभवत्। 13 ततो यीशुरागत्य पूपान् मत्स्यांश्च गृहीत्वा तेभ्यः पर्यवेषयत्। 14 इत्थं शमशानदुत्यानात परं यीशुः शिष्येभ्यस्तृतीयवारं दर्शनं दत्वान। 15 भोजने समाप्ते सति यीशुः शिमोन्पितरं पृष्ठवान्, हे यूनसः पुत्र शिमोन् त्वं किम् एतेभ्योधिकं मयि प्रीयसे? ततः स उदितवान् सत्यं प्रभो त्वयि प्रीयेऽहं तद् भवान् जानाति; तदा यीशुरकथयत् तर्हि मम मेषशावकगणं पालय। 16 ततः स द्वितीयवारं पृष्ठवान् हे यूनसः पुत्र शिमोन् त्वं किमयि प्रीयसे? ततः स

उक्तवान् सत्यं प्रभो त्वयि प्रीयेऽहं तद् भवान् जानाति; तदा यीशुरकथयत तर्हि मम मेषगणं पालय। 17 पश्चात् स तृतीयवारं पृष्ठवान्, हे यूनसः पुत्र शिमोन् त्वं किं किमयि प्रीयसे? एतद्वाक्यं तृतीयवारं पृष्ठवान् तस्मात् पितरो दुखितो भूवाऽकथयत् हे प्रभो भवतः किमप्यगोचरं नास्ति त्वयिहं प्रीये तद् भवान् जानाति; ततो यीशुरवदत् तर्हि मम मेषगणं पालय। 18 अहं तुभ्यं यथार्थं कथयामि यौवनकाले स्वयं बद्धकृत यंत्रेच्छा तत्र यातवान् किन्त्वितः परं वृद्धे वयसि हस्तं विस्तारयिष्यसि, अन्यजनस्त्वां बद्ध्वा यत्र गन्तुं तेवेच्छा न भवति त्वां धृता तत्र नेष्यति। 19 फलतः कीदृशेन मरणेन स ईश्वरस्य महिमानं प्रकाशयिष्यति तद् बोधयितुं स इति वाक्यं प्रोक्तवान्। इत्युक्ते सति स तमवोचत् मम पश्चाद् आगच्छ। 20 यो जनो रत्रिकाले यीशो वैक्षेप्त्वालम्ब्य, हे प्रभो को भवन्त परकरेषु समर्पयिष्यतीति वाक्यं पृष्ठवान्, तं यीशोः प्रियतमशिष्यं पश्चाद् आगच्छन्तं 21 पितरो मुखं परावर्त्य लिलोक्य यीशुं पृष्ठवान्, हे प्रभो एतस्य मानवस्य कीदृशी गति भविष्यति? 22 स प्रत्यवदत्, मम पुनरागमनपर्यन्तं यदि तं स्थापयितुम् इच्छामि तत्र तव किं? त्वं मम पश्चाद् आगच्छ। 23 तस्मात् स शिष्यो न मरिष्यतीति भ्रातृगणमध्ये किंवदन्ती जाता किन्तु स न मरिष्यतीति वाक्यं यीशु नावदत् केवलं मम पुनरागमनपर्यन्तं यदि तं स्थापयितुम् इच्छामि तत्र तव किं? इति वाक्यम् उक्तवान्। 24 यो जन एतानि सव्वाणि लिखितवान् अत्र साक्ष्यञ्च दत्तवान् सएव स शिष्यः, तस्य साक्ष्यं प्रमाणमिति वर्यं जानीमः। 25 यीशुरेभ्योऽपराण्यपि बहुनि कर्माणि कृतवान् तानि सव्वाणि यद्येकैकं कृत्वा लिख्यन्ते तर्हि ग्रन्था एतावत्तो भवन्ति तेषां धारणे पृथिव्यां स्थानं न भवति। इति॥

प्रेरिता:

1 हे थियफिल, यीशुः स्वमनोनीतान् प्रेरितान् पवित्रेणात्मना समादिश्य तानि सर्वाणि पूर्वं मया लिखितानि । 2 स स्वनिधनदुःखभोगात् परम् अनेकप्रत्यक्षप्रमाणौः स्वं सीरीं दर्शयित्वा 3 चत्वारिंशद्विनानि यावत् तेभ्यः प्रेरितेभ्यो दर्शनं दत्तेश्चराज्यस्य वर्णनम् अकरोत् । 4 अनन्तरं तेषां सभां कृत्वा इत्याजापयत्, यूयं यिरुशालमोद्यन्त्रकं गमनमकृत्वा यस्तिन् पित्राङ्गीकृते मम वदनात् कथा अशृणुत् तत्प्राप्तिम् अपेक्ष्य तिष्ठत् । 5 योहन् जलं मज्जितावान् किंतत्पादिनमध्ये यूयं पवित्रं आत्मानि माजिताभिविष्यथ । 6 पश्चात् ते सर्वे मिलित्वा तम् अपृच्छन् हे प्रभो भवान् किमिदानी पुनरपि राज्यम् इस्यायेलीयलोकानां केरेषु समपर्यष्टितः? 7 ततः सोवदत् यान् सर्वान् कालान् समयोऽश्च पिता स्ववर्णेऽस्थापयत् तान् जातां युष्माकम् अधिकारो न जायते । 8 किन्तु युपासु पवित्रस्यात्मनं आविभवि सति यूयं शक्तिं प्राप्य यिरुशालमि समस्तायूद्घाशोमिरोणदेशयोः पृथिव्याः सीमां यावद् यावन्तो देशस्तेषु यव्येषु च मयि साक्ष्यं दास्यथ । 9 इति वाक्यमुक्त्वा स तेषां समक्षं स्वर्गं नीतोऽभवत्, ततो मेधमारुण्यं तेषां दृष्टेयोर्चोरोऽभवत् । 10 यस्मिन् समये ते विहायसं प्रत्यन्नदृष्ट्या तस्य तादृशम् ऊर्द्वव्यगमनम् अपश्यन् तस्मिन्नेव समये शुक्लवस्त्रौ द्वौ जनै तेषां सन्निधी दण्डायमानौ कथितवन्तौ, 11 हे गालीतीयलोका यूयं किमर्थं गगान् प्राप्ति निरीक्ष्य दण्डायमानास्तिष्ठ? युष्माकं समीपात् स्वर्गं नीतो यो यीशुस्तं यूयं यथा स्वर्गम् आरोहन्तम् अशर्मं तथा स पुनश्चागमिष्यति । 12 ततः परं ते जैतुनानाम् पवर्ताद् विश्रामवारस्य पथः परिमाणम् अर्थात् प्रायेणाद्विक्षोः दुरस्थं यिरुशालमगं परावृत्यावच्छन् । 13 नगरं प्रविश्य पितरो याकूब् योहन् आनिद्रियः फिलिपः थोमा बर्थजसमयो मधिरालीयपुत्रो याकूब् उद्यगीणी शिमोन् याकूबो भ्राता यिहूदा एते सर्वे यत्र स्थाने प्रवसन्ति तस्मिन् उपरितनप्रकोष्ठे प्राविश्यन् । 14 पश्चाद् इमे कियत्यः स्त्रियश्च यीशो मर्ता मरियम् तस्य भ्रातरश्चेते सर्वं एकवित्तीभूतं सततं विनयेन विनयेन प्रार्थयन्त । 15 तस्मिन् समये तत्र स्थाने साकृत्येन विश्वायिकशतं शिष्या आसन् । ततः पितरस्तेषां मध्ये तिष्ठन् उक्तवान् 16 हे भ्रातृगणं यीशुधारिणां लोकानां पथदर्शको यो यिहूदास्तस्मिन् दायूदा पवित्र आत्मा यों कथं कथयामास तस्या: प्रत्यक्षीभवनस्यावश्यकत्वम् आसीत् । 17 स जनोऽस्माकं मध्यवर्तीं सन् अस्या: सेवाया अंशम् अलभत् । 18 तदनन्तरं कुकर्मणा लब्ध्य यन्मूलं तेन क्षेत्रमेकं क्रीतम् अपरं तस्मिन् अधोमुखे भूमो परिते सति तस्योदरस्य विदीर्णत्वात् सर्वां नाड्यो निरागच्छन् । 19 एतां कथं यिरुशालमिवासिनः सर्वे लोका विदान्तिः तेषां निजभाषया तत्क्षेत्रञ्च हकल्यामा, अर्थात् रक्तक्षेत्रामिति विख्यातमास्ते । 20 अन्यच्च, निकेतनं तदीयन्तु शुन्यमेव भविष्यति । तस्य दूधे निवासार्थं कोपि स्थास्यति नैव हि । अन्य एव जनस्त्वय पदं संप्राप्यति ध्रुवं । इत्थं गीतुसुस्तके लिखितमास्ते । 21 अतो योहनो मज्जनम् आरभ्यासाकं समीपात् प्रभो यीशोः स्वगरीहावदिनं यावत् सोस्माकं मध्ये यावन्ति दिनानि यापितवान् । 22 तावन्ति दिनानि ये मानवा अस्माभिः सार्द्धं तिष्ठन् तेषाम् एकेन जनेनास्माभिः सार्द्धं यीशोरुस्थाने साक्षिणा भवितव्यं । 23 अतो यस्य रुद्धं युष्टो यं शब्दवेत्युक्त्वाहूवन्ति स यूफः मतथिश्च द्वावेतो पृथक् कृत्वा त ईश्वरस्य सन्निधीं प्रार्थ्यं कथितवन्तः । 24 हे सर्वान्तर्यामिन् परेषे श्वरः, यिहूदः सेवनप्रेरितत्वपदच्युतः 25 सन् निजस्थानम् अगच्छत्, ततपदं लब्ध्युम् एनयो जनयो मध्ये भवता कोऽभिरुपतिस्तदस्मान् दर्शयतां । 26 ततो गुटिकापाटे कृते मतविनिर्विचायत तस्मात् सोन्येषाम् एकादशानां प्रेरितानां मध्ये गणितोभवत् ।

2 अपरञ्च निस्तारोत्सवात् परं पञ्चाशत्तमे दिने समुपस्थिते सति ते सर्वे एकावितीभूय स्थानं एकस्मिन् मिलिता आसन् । 2 एतस्मिन्नेव समयेऽकस्माद् आकाशात् प्रचण्डात्युग्रवायोः शब्दवद् एकः शब्द आगत्य यस्मिन् गृहे त उपाविशन् तद् गृहं समस्तं व्यापोत् । 3 ततः परं वहिशिखास्वरूपा जिहा: प्रत्यक्षीभूय विभक्ता: सत्यः प्रतिज्ञोर्दध्ये

स्थगिता अभूवन् । 4 तस्मात् सर्वे पवित्रेणात्मना परिपूर्णाः सन्त आत्मा यथा वाचितवान् तदनुसारेणान्वदेशीयानां भाषा उक्तवन्तः । 5 तस्मिन् समये पूर्थीवीस्थस्वदेशभ्यो यिहूदीयमतावलम्बिनो भक्तलोका यिरुशालमि प्रावसन्; 6 तस्याः कथायाः किंवदन्त्या जातत्वात् सर्वे लोका मिलित्वा निजनिजभाषया शिष्याणां कथाकथं श्रुत्वा समुद्दिना अभवन् । 7 सर्वेषां विस्मयापन्ना आश्वर्यान्विताश्च सन्तः परस्परं उक्तवन्तः पश्यत ये कथां कथयन्ति ते सर्वे गालीलीयलोकाः किं न भवन्ति? 8 तर्हि वयं प्रत्येकशः स्वस्वज्ञमदेशीयभाषाभिः कथा एतेषां शृणुमः किमिदं? 9 पार्थी-मादी-आराम्हरयिम्देशनिवासिमनो यिहूदा-कप्पदकिया-पत्न-आशिया- 10 फुगिया-पम्फुलिया-मिसरनिवासिनः कुरीणीनिकटवर्तिलूबीयप्रदेशनिवासिनो रोमनगराद् आगता यिहूदीयलोका यिहूदीयमतप्राहिणः क्रीतीया अराबीयादयो लोकाश्च ये वयम् । 11 अस्माकं निजनिजभाषाभिरेतेषाम् ईश्वरीयमहाकर्मव्याख्यानं शृणुमः । 12 इत्थं ते सर्वेषां विस्मयापन्नः सन्निध्यत्तिः सन्तः परस्परं रूचूः, अस्य को भावः? 13 अपरे केचित् परिहस्य कथितवन्त एते नवीनद्राक्षरसेन मत्ता अभवन् । 14 तदा पितरं एकादशभिः जर्वैः साकं तिष्ठन् ताल्लोकान् उच्चःकारम् अवदत्, हे यिहूदीया हे यिरुशालमिन्वासिनः सर्वे, अवधानं कृत्वा मदीयवाक्यं बुद्ध्यव्यवहारं । 15 इदानीम् एकयामाद् अधिका वेला नास्ति तस्माद् यूयं यद् अनुमाथ मानवा इमे मध्यपानेन मत्तास्तन्न । 16 किन्तु योयेल्भविष्यद्वक्त्रैतद्वाक्यमुक्तं यथा, 17 ईश्वरः कथयामास युगान्तसमये त्वहम् । वर्षिष्यामि स्वामानाम् संवर्पाणयुपरि ध्रुवम् । भाविवाक्यं वदिष्यन्ति कन्या: पुत्राश्च वस्तुतः । प्रत्यादेशज्य प्राप्त्यन्ति युष्माकं युवमानवा: । तथा प्राचीनलोकास्तु स्वप्नान् द्रक्ष्यन्ति निश्चिं । 18 वर्षिष्यामि तदात्मानं दासादीसीजोपीरि । तेनैव भाविवाक्यं ते वदिष्यन्ति हि सर्वेशः । 19 ऊर्द्धवस्थे गगाने चैव नीचस्थे पूर्थीवीतले । शोणितानि बृद्धान् नून् धर्मादिकानि च । चिह्नानि दर्शयिष्यामि महाश्वर्यक्रियास्तथा । 20 महाभायनकरसैव तद्विनस्य परेशितुः । पुरागमाद् रविः कृष्णो रक्तश्वरो भविष्यतः । 21 किन्तु यः परमेश्वर्य नामिन सम्प्राप्तिष्यते । सएव मनुजो नून् परित्रातो भविष्यति ॥ 22 अतो हे इस्यालेलीयलोकाः सर्वे कथायामेतस्याम् मनो निधदूनं नासरतीयो यीशुरीश्वरस्य मनोनीतः पुमान् एतद् ईश्वरस्तत्कृतैराश्वर्यद्विकम्भिर्लक्षणैश्च युष्माकं साक्षादेव प्रतिपादितवान् इति यूयं जानीथ । 23 तस्मिन् यीशो ईश्वरस्य पूर्वनिश्चितमन्त्रणानिरूपणानुसारेण मृत्यौ समप्तिं सति यूयं तं धृत्वा दुष्टोलोकानां हस्तैः कृशे विदित्वाहत । 24 किन्चित्वार्थरसं निधनस्य बन्धनामोचयित्वा उदस्थापयत् यथ: स मृत्युना बद्धस्तिष्ठतीति न सम्भवति । 25 एतस्मिन् दायूदूपि कथितवान् यथ, सर्वदा मम साक्षात् स्थापय परमेश्वरं । स्थिते मद्विक्षणे तस्मिन् स्खलिष्यामि त्वहं नहि । 26 आनन्दिष्यति तदेतो मांकीनं मनस्तु वै । आहादिष्यति जिहापि मदीया तु तथैव च । प्रत्याशया शरीरन्तु मदीय वैश्ययिष्यते । 27 परलोके यतो हेतोस्त्वं मां नैव हि त्यक्ष्यसि । स्वकीयं पुण्यवन्तं त्वं क्षयितुं नैव दायस्यि । एवं जीवनमार्गं त्वं मामेव दशिष्यति । (Hades g86) 28 स्वसम्मुखे य आनन्दो दक्षिणे स्वस्य यत् सुखं । अनन्तं तेन मां पूर्णं करिष्यति न संशयः ॥ 29 हे भारतोऽस्माकं तस्य पूर्व्युरुषस्य दायूदः कथां स्पृष्टं कथयितुं माम् अनुमन्यधं, स प्राणान् त्यक्त्वा शमशाने स्थापितोभवद् अद्यापि तत् शमशानम् अस्माकं सन्निधौ विद्यते । 30 फलतो लौकिकभावेन दायूदो वंशे ख्रीष्टे जन्म ग्राहयित्वा तस्यैव सिहासने समुद्देष्यं तमुत्थापयिष्यति परमेश्वरः शपथं कृत्वा दायूदः समीप इमम् अङ्गीकारं कृतवान् । 31 इति जात्वा दायूद् भविष्यद्वादी सन् भविष्यत्कालीयज्ञानेन ख्रीष्टोत्थाने कथामिमां कथयामास यथा तस्यात्मा परलोके न त्यक्ष्यते तस्य शरीरञ्च न क्षेष्यति; (Hades g86) 32 अतः परमेश्वर एनं यीशुं शमशानाद् उदस्थापयत् तत्र वयं सर्वे साक्षिण आस्महे । 33 स ईश्वरस्य दक्षिणकरेणोन्ति प्राप्य पवित्र आत्मिन पिता यम्भीकारं कृतवान् तस्य फलं प्राप्य यत् पश्यत्य शृणुष्ट च तदर्थत् । 34 यतो दायूद् स्वर्गं नारुदोह किन्तु स्वयम् इमां कथाम् अकथयद् यथा, मम प्रभुमिदं वाक्यमवदत् परमेश्वरः । 35 तव शत्रूनहं यावत् पादपीठं करोमि न ।

तावत् कालां मदीये त्वं दक्षवाश्र्व उपाविश। 36 अतो यं यीशुं यूं क्रुशेऽहतं परमेश्वरसं प्रभुत्वाभिषिक्तवपदे न्युक्तेति इसायेलीया लोका निश्चितं जानन्। 37 एतादृशौं कथां श्रुत्वा तेषां हृदयानां विदीर्णत्वात् ते पितराय तदन्यप्रिरेत्प्रथम् कथितवन्तः, हे भ्रातृगण वर्यं किं करिष्यामः? 38 ततः पितरः प्रत्यवद् यूं सर्वे स्वं स्वं मनः परिवर्त्यव्यं तथा पापमोचनार्थं यीशुखीष्टस्य नामा मजिजातश्च भवत, तस्माद् दानरूपं परित्रम् आत्मानं लप्यथ। 39 यतो युष्माकं युष्मत्सन्तानानाज्य दूरस्थसर्वलोकानाज्य निमित्तम् अर्थाद् अस्माकं प्रभुः परमेश्वरो यावतो लाकान् आहास्यति तेषां सर्वेषां निमित्तम् अयमङ्गीकार आस्ते। 40 एतदन्यप्रिवृहुकथाभिः प्रमाणं दत्वाकथयत् एतेष्यो विपथमामिभ्यो वर्तमानलोकेभ्यः स्वान् रक्षत्। 41 ततः परं ये सानन्दस्तां कथाम् अगृह्णते मजिजाता अभवन्। तस्मिन् दिवसे प्रायेण त्रीणि सहस्राणि लोकास्तेषां सपक्षाः सन्तः 42 प्रेरितानाम् उपदेशे सङ्गतौ पूपभज्ञने प्रार्थनासु च मनःसंयोगं कृत्वातिष्ठन्। 43 प्रेरितैर्नानाप्रकारलक्षणेषु महाश्रृक्यकममसु च दर्शिषु सर्वलोकानां भयमुपस्थितं। 44 विश्वासकारिणः सर्वं च सह तिष्ठन्तः। सर्वेषां सर्वाः सम्पत्तीः साधारण्येन स्थापयित्वा भुज्जत। 45 फलतो गृहणी द्रव्याणि च सर्वाणि विक्रीय सर्वेषां स्वस्वप्रयोजनानुसारेण विभज्य सर्वेष्योऽददन्। 46 सर्वं एकवित्तीभूय दिने दिने मन्दिरे सन्तिष्ठानान् गृहे गृहे च पूपानभज्ञन्त ईश्वरस्य धन्यवादं कुर्वन्तो लोकैः समादृताः परमानन्देन सरलान्तःकरणेन भोजनं पानञ्चकुर्वन्। 47 परमेश्वरो दिने दिने परित्राणभाजने मण्डलीम् अवर्द्धयत्।

3 तृतीयामेवलायां सत्यां प्रार्थनायाः समये पितरयोहनौ साम्भूय मनिर्गच्छतः। 2 तस्मिन्नेव समये मनिद्रप्रवेशकानां समीपे भिक्षारणार्थं यं जन्मचञ्जमानुषं लोका मनिद्रस्य सुन्दरनामिनि द्वारे प्रतिदिनम् अस्थापयन् तं वहन्तस्तद्वारं आनयन्। 3 तदा पितरयोहनौ मनिर्ग्रं प्रवेशुम् उद्यतौ विलोक्य स खञ्जस्तो किञ्चिद् भिक्षितवान्। 4 तस्माद् योहाना सहितः पितरस्तम् अनन्यदृस्या निरीक्ष्य प्रोक्तवान् आवां प्रति दृष्टि कुरु। 5 ततः स किञ्चित् प्राप्त्याशया तौ प्रति दृष्टि कृतवान्। 6 तदा पितरो गदितवान् मम निकटे स्वर्णरूप्यादि किमपि नास्ति किन्तु यदास्ते तद् ददिमा नासरतीयस्य यीशुखीष्टस्य नामा त्वमुत्थाय गमनागमने कुरु। 7 ततः परं स तस्य दक्षिणकरं धृत्वा तम् उदत्तोलयतः; तेन तक्षणात् तस्य जनस्य पादागुलक्ष्योः सबलत्वात् स उल्लम्फ्य प्रोत्याय गमनागमने उकरोत्। 8 ततो गमनागमने कुर्वन् उल्लम्फ्न ईश्वरं धन्यं वदन् ताथ्यां सार्दू मनिर्ग्रं प्राविशत्। 9 ततः सर्वे लोकास्तं गमनागमने कुर्वन्तम् ईश्वरं धन्यं वदन्तञ्च विलोक्य 10 मनिद्रस्य सुन्दरे द्वारे ये उपविश्य भिक्षितवान् साएवायम् इति ज्ञात्वा तं प्रति तया घटनया चमत्कृता विस्मयापन्नाश्चाभवन्। 11 यः खञ्जः स्वस्थोभवत् तेन पितरयोहनाः करयोद्धर्तयोः सतोः सर्वे लोका सन्निधिम् आगच्छन्। 12 तद् दृष्ट्वा पितरसेभ्योऽकथयत्, हे इसायेलीयलोका यूं कुरुते उनेनाश्र्यं मन्यधेव? आवां निजशक्त्या यद्वा निजुपेण खञ्जमनुष्यमेन गमितवन्तविति चिन्तयित्वा आवां प्रति कुरुतेऽनन्यदृष्टिं कुरुते? 13 यं यीशुं यूं परकरेषु समार्पयत ततो यं पीलातो मोचयितुम् ऐच्छत् तथापि यूं तस्य साक्षान् नाडीगीकृतवन्त इडाहीम इस्हाको याकूबेश्व्रेऽर्थाऽप्समां पूर्वपुरुषाणाम् ईश्वरः स्वपुत्रस्य तस्य यीशो महिमाने प्राकाशयत्। 14 किन्तु यूं यूं तं पवित्रं धार्मिकं पुमांसं नाडीकृत्य हृत्याकारिणमेकं स्वेष्यो दातुम् अयाच्छये। 15 पश्चात् तं जीवनस्थायिपतिम् अहत किन्त्वीश्वरः शशानात् तम् उदस्थापयत तत्र वर्यं साक्षिण आस्महे। 16 इमं यं मानुषं यूं पश्यथ परिविनुश्य च स तस्य नामिनि विश्वासकरणात् चलनशक्तिं लब्धवान् तस्मिन् तस्य यो विश्वासः स तं युष्माकं सर्वेषां साक्षात् सम्पूर्णरूपेण स्वस्थम् अकार्णीत। 17 हे भ्रातरो यूं युष्माकम् अधिष्ठयश्च अजात्वा कमर्माण्येतानि कृतवन्त इदानीं ममैष बोधो जायते। 18 किन्त्वीश्वरः खीष्टीश्वर्य दुःखभेगे भविष्यद्वादिनां मुखेभ्यो यां यां कथां पूर्वमकथयत् ता: कथा इत्थं सिद्धा अकरोत्। 19 अतः सर्वेषां पापमोचनार्थं खेदं कृत्वा मनांसि परिवर्त्यव्यं, तस्माद् ईश्वरात् सन्त्वनाप्राप्तेः समय उपस्थापयति; 20 पुनश्च पूर्वकालम्

आरभ्य प्रचारितो यो यीशुखीष्टस्तम् ईश्वरो युष्मान् प्रति प्रेषयिष्यति। 21 किन्तु जगतः सृष्टिमारभ्य ईश्वरो निजपित्रिभविष्यद्वादिगणोन यथा कथितवान् तदुनुसारेण सर्वेषां कार्याणां सिद्धिपूर्यन्ते तेन स्वर्णे वासः कर्तव्यः। (aiōn g165) 22 युष्माकं प्रभुः परमेश्वरो युष्माकं भ्रातृगणमध्यात् मत्सदृशं भविष्यद्वत्कारम् उत्पादयिष्यति, ततः स यत् किञ्चित् कथयिष्यति तत्र यूं मनासि निधदृष्टवे। 23 किन्तु यः कश्चित् प्राणी तस्य भविष्यद्वादिनः कथां न ग्रीष्मीष्यति स निजलोकानां मध्याद् उच्छेत्प्रयते, "इमां कथाम् अस्माकं पूर्वपुरुषेभ्यः केवले मूसा: कथयामास इति नहि, 24 शैमूयेलविष्यद्वादिनम् आरभ्य यावतो भविष्यद्वाक्यम् अकथयन् ते सर्वेषां समयस्यैतस्य कथाम् अकथयन्। 25 यूयमपि तेषां भविष्यद्वादिनाः सन्तानाः; "तव वंशोद्वापुंसा सर्वदेशीया लोका आशिषं प्राप्ता भविष्यन्ति", इत्राहीमे कथमेतां कथयित्वा ईश्वरेस्माकं पूर्वपुरुषैः सार्दू यं नियमं स्थिरीकृतवान् तस्य नियमस्याधिकारिणोपि यूं यूं भवत्। 26 अत ईश्वरो निजपुत्रं यीशुम् उत्थाय युष्माकं सर्वेषां स्वस्वपापात् परावर्त्य युष्मभ्यम् आशिषं दातुं प्रथमतस्त युष्माकं निकंतं प्रेषितवान्।

4 यस्मिन् समये पितरयोहनौ लोकान् उपदिशतस्तस्मिन् समये याजका मनिस्तरस्य सेनापतयः सिद्धकागणश्च 2 ततोऽउपदेशकरणे खीष्टस्योत्थानम् उपलक्ष्य सर्वेषां मृतानाम् उत्थानप्रस्तावे च व्यग्राः सन्तसतावुपागमन्।

3 तौ धृत्वा दिनावासानकारणात् परदिनपर्यन्तन्त रुद्ध्वा स्थापितवन्तः। 4 तथापि ये लोकास्तयोरुपदेशम् अशृणवन् तेषां प्रायणं पञ्चसहस्राणि जना व्यश्वसन्। 5 परेऽहनि अधिष्ठपतयः प्राचीना अथायापकाश्च हाननामा महायाजकः 6 कियफा योहन् सिकन्दर इत्यादयो महायाजकस्य ज्ञातयः सर्वे यिश्वालम्नगरे मिलिताः। 7 अनन्तरं प्रेरितौ मध्ये स्थापयित्वापूर्छन् युवां कथा शक्त्या वा केन नामा कर्माण्येतानि कुरुतः? 8 तदा पितरः पवित्रेणात्मना परिपूर्णः सन् प्रत्यवारीत्, हे लोकानाम् अधिष्ठपितिगण हे इसायेलीयप्राचीनाः, 9 एतस्य दुर्बलमानुषस्य हितं यत् कर्माक्रियत, अर्थात्, स येन प्रकारेण स्वस्थोभवत तच्चेद् अद्यावां पृथ्यथ, 10 तर्हि सर्वे इसायेलीयलोका यूं यूं जानीती नासरतीयो यो यीशुखीः कुरुते युष्मभिष्यद्विष्यत यशेष्वरेण शमशानाद् उत्थापितः, तस्य नामा जनोयं स्वस्थः सन् युष्माकं सम्पुर्ये प्रोत्तिष्ठाति 11 निचेतृष्मि युष्माभिरयं यः प्रस्तरोऽवजातोऽभवत् स प्रधानकोस्य प्रस्तरोऽभवत्। 12 तदिनादपरात् कस्मादपि परित्राणं भवितुं न शक्नोति, येन त्राणं प्रायेत भूमण्डलस्यलोकानां मध्ये तादृशं किमपि नाम नास्ति। 13 तदा पितरयोहनरितादृशीम् अक्षेभतां दृश्वा तावविद्वांसौ नीचलोकाविति बुद्ध्वा आश्र्यम् अमयन्त तौ च यीशोः सङ्गमिनौ जाताविति जातुम् अशक्नुवन्। 14 किन्तु ताथ्यां सार्दू तं स्वस्थमानुषं तिष्ठन्त दृश्वा ते कामप्यराम् आपत्तिं कर्त्त नाशक्नुन्। 15 तदा ते सभातः स्थानान्तरं गन्तु तान् आजाप्य स्वयं परस्परम् इति मन्त्राणामुकुर्वन् 16 तौ मानवौ प्रति किं कर्तव्यं? तावेकं प्रसिद्धम् आश्र्यं कर्म कृतवन्तौ तद यिश्वालम्निवासिनां सर्वेषां लोकानां समीपे प्राकाशत तच्च वयमप्यहोतुं न शक्नुमः। 17 किन्तु लोकानां मध्यम् एतद् यथा न व्याप्तोति तदर्थं तौ भयं प्रदर्शयते तेन नामा कमपि मनुष्यं नोपदिशतम् इति दृशं निषेधमः। 18 ततस्ते प्रेरितावाह्य एतदज्ञापयन् इतः परं यीशो नामा कदापि कामपि कथां मा कथयते किमपि नोपदिशत्वा। 19 ततः पितरयोहनौ प्रत्यवदात् ईश्वरस्याज्ञापर्णं वा युष्माकम् आजाग्रहणम् एतयो मध्ये ईश्वरस्य गोरे किं विहितं? यूं तस्य विवेचनां कुरुते। 20 वर्यं यद् अपश्याम यदशृणुम् च तन्न प्राचारयिष्याम एतत् कदापि भवितुं न शक्नोति। 21 यदधटत तद् दृश्वा सर्वे लोका ईश्वरस्य गुणान् अन्वदन् तस्मात् लोकभयात् तौ दण्डयितु कमयुपायं न प्राप्य ते पुनरापि तर्जीयता तावत्यजन्। 22 यस्य मानुषस्यैतत् स्वास्थ्यकरणम् आश्र्यं कर्माक्रियत तस्य वयश्चत्वारिंशद्वत्सरा व्यतीताः। 23 ततः परं तौ विसृष्टी सन्ती स्वसङ्गमिनां सन्निधिं विश्वासः ते निषेधित्वा जातीयाजकैः प्राचीनलोकैश्च प्रोक्ताः सर्वाः कथा ज्ञापितवन्तौ। 24 तच्छुत्वा सर्वं एकवित्तीभूय ईश्वरपुद्दिश्य प्रोच्चैरत् प्रार्थयन्त, हे प्रभो गणापृथिवीपोधीनां तेषु च यद्यद् आस्ते तेषां सदैश्वरस्त्वं।

25 तं निजसेवकेन दायूदा वाक्यमिदम् उवचिथ, मनुष्या अन्यदेशीयाः कुर्वन्ति कलहं कुतः। लोकाः सर्वे किर्मथ वा चिन्तां कुर्वन्ति निष्फलां। 26 परमैश्वर्य तेनवाभिकृतस्य जनस्य च। विरुद्धम् भित्तिष्ठन्ति पृथिव्याः पतयः कुतः॥ 27 फलतस्तव हस्तेन मन्त्रणया च पूर्वं यद्यत् स्थिरीकृतं तद् यथा सिद्धं भवति तदर्थं तं यम् अथिषिक्तवान् स एव पवित्रो यीशुस्तस्य प्रातिकूल्येन होरोद पन्तीयपीलातो 28 इन्यदेशीयलोकाः इसायेल्लोकाश्च सर्वं एते सभायाम् अतिष्ठन्। 29 हे पर्मेश्वर अधुना तेषां तर्जनं गर्जनञ्च शणुः 30 तथा स्वास्थ्यकरणकर्मणा तत्र बाहुबलप्रकाशपूर्वकं तत्र सेवकान् निर्भयेन तत्र वाक्यं प्रचारयितुं तत्र पवित्रपुत्रस्य यीशो नामा आश्वर्यार्थायसम्भवानि च कम्पणिं कर्तुज्याजापय। 31 इत्थं प्रार्थनया यत्र स्थाने ते सभायाम् आसन् तत् स्थानं प्राकम्पत; ततः सर्वे पवित्रेणात्मना परिषूर्णाः सन्त ईश्वरस्य कथाम् अक्षोभेण प्राचारयन्। 32 अपरञ्च प्रत्ययकरितोकसमूहा एकमनस एकचिरीभूय स्थिताः। तेषां केषि निजसम्पत्तिं स्वीयां नाजानन किन्तु तेषां सर्वाः सम्पत्तिः साधारणेन स्थिताः। 33 अन्यच्च प्रेरिता महाशक्तिक्राशपूर्वकं प्रभो यीशोरुत्थाने साक्ष्यम् अददुः, तेषु सर्वेषु महानुग्रहो भवत्य। 34 तेषां मध्ये कर्त्तापि द्रव्यन्यूनता नाभद् यतस्तेषां गृहभूम्याद्याया: सम्पत्त्य आसन् ता विक्रिये 35 तम्मूल्यमानीये प्रेरितानां चरणेषु तैः स्थापितं; ततः प्रत्येकशः प्रयोजनानुसारेण दत्तमभवत्। 36 विशेषतः कुप्रोपदीपीयो योसिनामको लेविवंशजात एको जनो भूयधिकारी, यं प्रेरिता बर्णब्ला अर्थात् सान्त्वनादायक इत्युक्त्वा समाहूयन्, 37 स जनो निजभूमि विक्रीये तम्मूल्यमानीये प्रेरितानां चरणेषु स्थापितवान्।

5 तदा अनानियनामक एको जनो यस्य भार्याया नाम सकीरा स स्वाधिकारं विक्रीये 2 स्वभार्या ज्ञापित्वा तम्मूल्यस्वीकारं सङ्गोप्य स्थापयित्वा तदन्यांशमात्रामानीये प्रेरितानां चरणेषु समर्पितवान्। 3 तस्मात् पितोकथयत् हे अनानिय भूमे मूल्यं किञ्चित् सङ्गोप्य स्थापयितुं पवित्रस्यात्मनः सन्निधौ मृदावाक्यं कथितुज्य शैतान् कुतस्तवान्तःकरणे प्रवृत्तिमन्यतर्? 4 सा भूमि यदा तत्र हस्तगता तदा किं तत्र स्वीया नारीत्? तर्हि स्वान्तःकरणे कुत एतादूरी कुकल्पना त्वया कृताः? त्वं केवलमनुष्यस्य निकटे मृदावाक्यं नावादीः किन्त्वीश्वरस्य निकटेऽपि। 5 एतां कथां श्रूत्वै सोऽनानियो भूमौ पतन् प्राणान् अत्यजत, तदृतान्तं यावन्तो लोका अशृणवन् तेषां सर्वेषां महाभयम् अजायत्। 6 तदा युवलोकास्तं वस्त्रेणाछ्याद् बहि नीत्वा शम्पानेऽस्थापयन्। 7 ततः प्रहरैकानन्तरं किं वृत्तं तन्मागत्य तस्य भार्यापि तत्र समुपस्थिता। 8 ततः पितरस्ताम् अपृच्छत्, युवाभ्याम् एतावन्मुद्भ्यो भूमि विर्किताना वा? एतत्वं वद; तदा सा प्रत्यवादीत् सत्यम् एतावद्भ्यो मुद्राभ्य एव। 9 ततः पितरोकथयत् युवा कथं परमेश्वरस्यात्मानं परिक्षितुम् एकमन्त्रणावभवतां? पश्य ये तत्र पति शमशाने स्थापितवन्तस्ते द्वारस्य समीपे समुपतिष्ठन्ति तामपि बहिर्ब्यन्ति। 10 ततः सापि तस्य चरणसनिधौ पतित्वा प्राणान् अत्याक्षीत्। पश्यत ते युवानोऽभ्यन्तरम् आगत्य तामपि मृतां दृश्वा बहि नीत्वा तस्या: पत्युः पाश्चे शमशाने स्थापितवन्तः। 11 तस्मात् मण्डल्याः सर्वे लोका अय्यलोकाश्च तां वार्ता श्रुत्वा साध्वसं गताः। 12 ततः परे प्रेरितानां हस्तै लोकानां मध्ये बहाश्वर्याण्यदुत्तिनि कम्पण्यक्रियन्तः, तदा शिष्याः सर्वे एकचिरीभूय सुलेमानो उलिन्दे सम्भूयासन्। 13 तेषां संधारात्मर्गं भविन्तु कोपि प्रगल्भताना नागमत किन्तु लोकास्तान् समाद्वियन्त। 14 स्त्रियः पुरुषाश्च बहवो लोका विश्वास्य प्रभुं शरणमापन्ना। 15 पितरस्य गमनागमनाभ्यां केनापि प्रकारेण तस्य छाया कस्मिंश्चिज्जने लग्नियतीत्यशया लोका रोगिणः शिविक्या खट्टव्या चानीषं पथि पथि स्थापितवन्तः। 16 चतुर्दिक्स्थगरेभ्यो बहवो लोकाः सम्भूय रोगिणोऽपवित्रभुतग्रस्तांश्च यिस्शालमस्म् आनयन् ततः सर्वे स्वस्था अक्रियन्त। 17 अनन्तरं महायाजकः सिद्धकिनां मत्राहिणसेषां सहचराश्च 18 महाक्रोधानित्वाः सन्तः प्रेरितान् धृत्वा नीचलोकानां कारायां बद्ध्वा स्थापितवन्तः। 19 किन्तु रात्रौ परमेश्वरस्य दूतः काराया द्वारं मोचयित्वा तान् बहिरनीयाकथयत्, 20 यूयं गत्वा मन्दिरे दण्डायमानाः

सन्तो लोकान् प्रतीमां जीवनदायिकां सर्वां कथां प्रचारयत। 21 इति श्रुत्वा ते प्रत्यूषे मन्दिर उपस्थाय उपदिष्टवन्तः। तदा सहचरायणेन सहितो महायाजक आगत्य मन्त्रिगणाम् इसायेल्लोकाश्च राजसभासदः सभास्थान् कृत्वा कारायास्तान् आपयितुं पदातिगणं प्रेरितवान्। 22 ततस्ते गत्वा कारायां तान् अप्राप्य प्रत्यागत्य इति वार्ताम अवादिषुः, 23 वर्यं तत्र गत्वा निर्विघ्नं काराया द्वारां रुद्धं रक्षकांश्च द्वाराय बहिर्दण्डायमानान् अदर्शम् एव किन्तु द्वारां मोचयित्वा तन्मध्ये कमपि द्रुष्टुं न प्राप्ताः। 24 एतां कथां श्रुत्वा महायाजको मन्दिरस्य सेनापतिः प्रधानयजकाश्च, इति परं किमपरं भविष्यतीति चिन्तित्वा सन्दिन्धचित्ता अभवन्। 25 एतस्मिन्नेव समये कश्चित् जन आगत्य वात्तमितम् अवदत् पूर्यत यूयं यान् मानवान् कारायाम् अस्थापयत ते मन्दिरे तिष्ठन्तो लोकान् उपदिष्टवन्ति। 26 तदा मन्दिरस्य सेनापतिः पदातयश्च तत्र गत्वा चेल्लोकाः पाषाणान् निक्षिप्यायमान् मारयन्तीति भिया विनत्याचारं तान् आनयन्। 27 ते महासभाया मध्ये तान् अस्थापयन् तः परं महायाजकस्तान् अपृच्छत्, 28 अनेन नामा समुपदेष्टुं वयं किं दृढं न न्येषेधाम? तथापि पश्यत यूयं स्वेषां तेनोपदेशेने यिस्शालमं परिपूर्णं कृत्वा तस्य जनस्य रक्षपातजानेतापाराधम् अस्मान् प्रत्यानेतुं चेष्टध्वे। 29 ततः पितरोन्प्रेरिताश्च प्रत्यवदन् मानुषस्याश्राहणाद् ईश्वरस्याज्ञाहणम् अस्माकमुचितम्। 30 य यीशु यूयं क्रुषी वेधित्वाहत तम् अस्माकं पैतृक ईश्वर उत्थाप्य 31 इसायेल्लंशानां मनः परिवर्त्तनं पापक्षमाज्य कर्तुं राजानं परित्रातारञ्च कृत्वा स्वदक्षिणपाश्चेष्ट तस्यान्तिम् अकरोत्। 32 एतस्मिन् व्ययमपि साक्षिण आस्महे, तत् केवलं नहि, ईश्वर आजाग्राहिभ्यो यं पवित्रम् आत्मनं दत्तवान् सोपि साक्षिस्ति। 33 एतद्वाक्ये श्रुते तेषां हृदयानि विद्वान्यभवन् ततस्ते तान् हन्तु मन्त्रितवन्तः। 34 एतस्मिन्नेव समये तत्सभास्थानां सर्वलोकानां मध्ये सुखाते गमिलीयेत्नामक एको जनो व्यवस्थापकः फिरशिलोक उत्थाय प्रेरितान् क्षणार्थं स्थानान्तरं गत्वा अदिश्य कथितवान्, 35 हे इसायेल्लंशायाः सर्वे यूयम् एतान् मानुषान् प्रति यत् कर्तुम् उद्यातस्तस्मिन् सावधाना भवत। 36 इतः पूर्वं धूदानामैको जन उपस्थाय स्वं कमपि महापुरुषम् अवदत्, ततः प्रायेण चतुःशतलोकास्तस्य मत्राहिणोभवन् पश्चात् स होत्वाभवत् तस्याज्ञाहिणो यावन्तो लोकास्ते सर्वे विर्किणाः सन्तो उड़काकार्या अभवन्। 37 तस्माज्जनात् परं नामलेखनसमये गालीलीयियहृदानामैको जन उपस्थाय बहूल्लोकान् स्वमत ग्राहीत्वान् ततः सोपि व्यनश्यत तस्याज्ञाहिणो यावन्तो लोका आसन् ते सर्वे विकीर्णा अभवन्। 38 अधुना वदामि, यूयम् एतान् मनुष्यान् प्रति किमपि न कृत्वा क्षान्ता भवत, यत एष सङ्कल्पं एतत् कर्मं च यदि मनुष्यादभवत तर्हि विफलं भविष्यति। 39 यदीश्वरादभवत् तर्हि यूयं तस्यान्यथा कर्तुं न शक्यथ, वरम् ईश्वरोधका भविष्यथ। 40 तदा तस्य मन्त्राणां स्वीकृत्य ते प्रेरितान् आगृह्य प्रहृत्य यीशो नामा कामपि कथां कथयितुं निषिद्ध्य व्यसर्जन्। 41 किन्तु तस्य नामार्थं वयं लज्जाभोगस्य योग्यत्वेन गणिता इत्यरते सानन्दः सन्तः सभास्थानां साक्षात् अगच्छन्। 42 ततः परं प्रतिदिनं मन्दिरे गृहे गृहे चाविश्रामम् उपदिश्य यीशुश्वीरस्य सुसंवादं प्रचारितवन्तः।

6 तस्मिन् समये शिष्याणां बाहुल्यात् प्रात्यहिकदानस्य विश्राणै भिन्नदेशीयानां विधास्त्रीणां संविधास्त्रीणां उपेक्षिते सति इवीयलोकैः सहान्यदेशीयानां विवाद उपातिष्ठत्। 2 तदा द्वादशप्रेरिताः सर्वान् शिष्याणां संगृहाकथयन् ईश्वरस्य कथाप्राचारं परित्यज्य भोजनगवेषणाम् अस्माकम् उचितं नहि। 3 अतो हे भ्रातुराण वयम् एतत्कर्मणो भारं येष्यो दातुं शक्तुम् एतादूशान् सुखात्यापन्नान् पवित्रेणात्मना ज्ञानेन च पूर्णान् सप्तजनान् यूयं स्वेषां मध्ये मनोनीतान् कुरुत, 4 किन्तु वयं प्रार्थनायां कथाप्रचारकर्मणि च नित्यप्रवृत्ताः स्थास्यमः। 5 एतस्यां कथायां सर्वे लोकाः सन्तुष्टाः सन्तः स्वेषां मध्यात् स्तिष्ठानः फिलिः प्रखरो निकानोर् तीमन् परिमणा यिहृदिमत्राहारी-आन्तियखिणागरेभ्यो निकला एतान् परमभक्तान् पवित्रेणात्मना परिपूर्णान् सप्त जनान् 6 प्रेरितानां समक्षम् आनयन्, ततस्ते प्रार्थनां कृत्वा तेषां शिःसुहस्तान् आर्पयन्। 7 अपरञ्च ईश्वरस्य कथा देशं व्याप्तेऽविषेषतो

यिरुशालमि नगरे शिष्याणां संख्या प्रभूतरुपेणावर्द्धत याजकाना॒ मध्येपि बहवः खीष्मतप्राहिणोऽभवन्। ८ स्तिफानो विश्वासेन पराक्रमेण च परिपूर्णः सन् लोकानां मध्ये बहुविधम् अद्भुतम् अश्वर्य्ये कर्मांकरोत्। ९ तेन लिबितीनीयनामा विख्यातसद्ग्रस्य कतिपयजनाः कुरीणीयसिकन्द्रीय-किलिकीयाशीयादेशीयाः कियन्तो जनाश्चेत्थाय स्तिफानेन सार्द्धं व्यवदन्त। १० किन्तु स्तिफानो ज्ञानेन पवित्रेणात्मना च ईर्द्धशी कथां कथितवान् यस्यास्ते आपत्ति कर्तु नाशकनुवन्। ११ पश्चात् तै लोभिताः कतिपयजनाः कथमेनाम् अकथयन् वयं तत्य मुखोत्तो मूसा ईश्वरस्य च निन्दावाक्यम् अश्वौष्ठा। १२ ते लोकानां लोकप्राचीनानाम् अथापकानाऽच्च प्रवृत्ति जनयित्वा स्तिफानस्य सन्निधिम् आगत्य तं धृत्वा महासभामध्यम् आनयन्। १३ तदनन्तरं कतिपयजनेषु मिथ्यासाक्षिषु समानीतेषु तेऽकथयन् एष जन एतत्पुण्यस्थानव्यवस्थयो निन्दातः कदापि न निवर्तते। १४ फलतो नासरतीयवीशुः स्थानमेतद् उच्छिन्नं करिष्यति मूसासमर्पितम् अस्माकं व्यवहरणम् अन्यरूपं करिष्यति तस्यैतदृशीं कथां वयम् अशृणुमा। १५ तदा महासभास्या: सर्वे तं प्रति स्थिरां दृष्टि कृत्वा स्वर्गदूतमुखसदृशं तस्य मुखम् अपश्यन्।

७ ततः परं महायाजकः पृष्ठान्, एषा कथां किं सत्या? २ ततः स प्रत्यवदत् हे पितरो हे भारतः: सर्वे लाका मनांसि निधृद्धृष्टः। अस्माकं पूर्वपुरुष इब्राहीम् हारणनगरे वासकरणात् पूर्वं यदा अराम्-नहरयिमदेशे आसीत् तदा तेजोमय ईश्वरो दर्शनं दत्वा ३ तमवदत् त्वं स्वदेशज्ञातिमित्राणि परित्पत्य यं देशमानं दर्शयिष्यामि तं देशं ब्रज। ४ अतः स कर्स्दीयदेशं विहाय हारणनगरे न्यवसत्, तदनन्तरं तस्य पितरि मृते यत्र देशे यूयं निवसथ स एनं देशमानाच्छत्। ५ किन्त्वीश्वरस्तस्यै कमप्यथिकारम् अर्थाद् एकपदपरिमिता भूमिमपि नाददातः; तदा तस्य कोपि सन्तानो नासीत् तथापि सन्तानैः सार्द्धम् एतस्य देशस्याधिकारी त्वं भविष्यसीति तप्त्वयड्यांकीतवान्। ६ ईश्वर इत्थम् अपरमपि कथितवान् तव सन्तानाः परेष्ये निवत्यन्ति ततस्तदेशीयलोकाश्चतुःशतवत्सरान् यावत् तान् दासत्वे स्थापयित्वा तान् प्रति कुव्यवहारं करिष्यन्ति। ७ अपरम् ईश्वर एनो कथामपि कथितवान्, ये लोकास्तान् दासत्वे स्थापयिष्यन्ति ताल्लोकान् अहं दण्डयिष्यामि, ततः परं ते बहिर्हातः: सन्तो माम् अत्र स्थाने सेविष्यन्ते। ८ पश्चात् स तस्मै त्वक्क्षेदद्यन् नियमं दत्वान्, अत इस्हानान्मि इब्राहीम् एकपुत्रे जाते, अष्टमदिने तस्य त्वक्क्षेदम् अकरोत्। तस्य इस्हाकः पुतो याकूब्, ततस्य याकूबोत्समाकं द्वादशं पूर्वपुरुषा अजायन्त। ९ ते पूर्वपुरुषा ईर्ष्या परिपूर्णा मिसरदेशं प्रेषयितुं यूषं व्यक्रीणन्। १० किन्त्वीश्वरस्तस्य सहायो भूत्वा सर्वस्या दुरुति रक्षित्वा तरमै बुद्धिं दत्वा मिसरदेशस्य राजः फिरौणः प्रियपात्रं कृतवान् ततो राजा मिसरदेशस्य स्वीयसर्वपरिवारस्य च शासनपदं तस्मै दत्तवान्। ११ तस्मिन् समये मिसर-किनानदेशयो दुर्भक्षेहतेरतिक्लिप्तवात् नः पूर्वपुरुषा भक्ष्यद्रव्यं नालभन्त। १२ किन्तु मिसरदेशे शस्यानि सन्ति, याकूब् इमां वार्ता श्रुत्वा प्रथमम् अस्माकं पूर्वपुरुषान् मिसरं प्रेषितवान्। १३ ततो द्वितीयवरागमने यूषफ् स्वप्रातिष्ठिः परिचितोऽभवतः; यूषफो भारतः: फिरौणः राजेन परिचिता अभवन्। १४ अनन्तरं यूषफ् भ्रातुराङ्गं प्रेष्य निजपितं याकूबं निजान् पञ्चाधिकसप्ततिसंख्याकान् जातिजनांश्च समाहूतवान्। १५ तस्माद् याकूब् मिसरदेशं गत्वा स्वयम् अस्माकं पूर्वपुरुषाश्च तस्मिन् स्थानेऽग्नियन्। १६ तस्ते शिखिम् नीता यत् शमशानम् इब्राहीम् मुद्रादत्वा शिखिमः पितु हमोरः पुरेभ्यः क्रीतवान् तत्वशाने स्थापयाज्वर्किरेत्। १७ ततः परम् ईश्वर इब्राहीमः सन्धीयै शपथं कृत्वा यां प्रतिज्ञां कृतवान् तस्याः प्रतिज्ञायाः फलनसमये निकटे सति इसायेल्लोका सिमरेष्ये वर्द्धमाना बहुसंख्या अभवत्। १८ शेषे यूषं यूषफं यो न परिचिनोति तादृशं एको नरपतिरुपस्थाय १९ अस्माकं जातिष्ठिः सार्द्धं धूर्तां विधाय पूर्वपुरुषान् प्रति कुव्यवहरणपूर्वकं तेषां वेशनाशनाय तेषां नवजातान् शिशून् बहि निरक्षेपयत्। २० एतस्मिन् समये मूसा जज्ञे, स तु परमसुन्दरोऽभवत् तथा पितृगृहे मासत्रयपर्यन्तं पालितोऽभवत्। २१ किन्तु तस्मिन् बहिनिक्षिप्ते सति फिरौणराजस्य कन्या तम् उत्तोल्य-

नीत्वा दत्तकपुत्रं कृत्वा पालितवती। २२ तस्मात् स मूसा मिसरदेशीयायाः सर्वविद्यायाः पारदृष्ट्वा सन् वाक्ये क्रियायाऽच्च शक्तिमान् अभवत्। २३ स सम्पूर्णचत्वारिंशद्वृत्तवरयस्को भूत्वा इसायेलीयवरशनिजभ्रातृन् साक्षात् कर्तुं मति चक्रे। २४ तेषां जनमेकं हिसिंत दृश्वा तस्य सपक्षः सन् हिसितजनम् उपकृत्य मिसरयेजनं जघान। २५ तस्य हस्तेनश्वरस्तान् उद्धरिष्यति तस्य भ्रातुरणं इति ज्ञास्यति स इत्यनुमानं चकार, किन्तु ते न बुधिरेति। २६ ततपरे ऽहनि तेषाम् उभयो जनयो वर्किलह उपस्थिते सति मूसैः समीपं गत्वा तयो मैलानं कर्तुं मतिं कृत्वा कथयामास, हे महाशयो युवां भ्रातौरै परस्परम् अन्यायं कुतः कुरुथः? २७ ततः समीपवासिनं प्रति यो जनोऽन्यायं चकार स तं दूरीकृत्य कथयामास, अस्माकमुपरि शास्त्रत्वविचारयित्वपदयोः कस्त्वा नियुक्तवान्? २८ ह्यो यथा मिसरीयं हतवान् तथा किं मामपि हनिष्यसि? २९ तदा मूसा एतादृशीं कथां श्रुत्वा पलायनं चक्रे, ततो मिदियनदेशं गत्वा प्रवासी सन् तस्यै, ततस्तत्र द्वौ पूत्रै जग्नते। ३० अनन्तरं चत्वारिंशद्वृत्तरेषु गतेषु सीनयपर्वतस्य प्रान्नरे प्रज्वलितस्तत्त्वस्य विहिषिखायां पमेश्वरदूततस्मै दर्शनं ददै। ३१ मूसास्तस्मिन् दृश्नि विस्मयं मत्वा विशेषं जातु निकटं गच्छति, ३२ एतस्मिन् समये, अहं तव पूर्वपुरुषाणाम् ईश्वरोऽथाद् इब्राहीम् ईश्वर इस्हाक ईश्वरो याकूब ईश्वरश्च, मूसामुद्दिश्य परमेश्वरस्यैतदृशी विहायसीया वाणी बधूव, ततः स कम्पान्वितः सन् पुन निरिक्षितुं प्रगल्भो न बधूव। ३३ परमेश्वरस्तं जगाद, तव पादयोः पादुके मोचय यत्र तिष्ठसि सा पवित्रभूमिः। ३४ अहं मिसरदेशस्थानां निजलोकानां दुर्शिंशानि नितान्तम् अपश्यं, तेषां कात्यौपीक्ष्यं श्रुतवान् तस्मात् तान् उद्दर्श्म अवरुद्धागममः; इदानीम् आगच्छ मिसरदेशं तावं प्रेषयामि। ३५ कस्त्वां शास्त्रत्वविचारयित्वपदयो नियुक्तवान्, इति वाक्यमुक्त्वा तै यो मूसा अवजातस्तमेव ईश्वरः स्तम्बमध्ये दर्शनदात्रा तेन दूरेन शास्तारं मुक्तिदातरज्य कृत्वा प्रेषयामास। ३६ स च मिसरदेशे सूफ्नामिनि समुद्रे च पश्चात् चत्वारिंशद्वृत्तस्त्रान् यावत् महाप्रान्तरे नानाप्रकाराण्यपूतानि कम्पाणि लक्षणानि च दर्शयित्वा तान् बहिः कृत्वा समानिनाय। ३७ प्रभुः परमेश्वरो युम्भाकं भ्रातुरागस्य मध्ये मादृशम् एकं भविष्यद्वृत्तारम् उत्पादयिष्यति तस्य कथायां यूयं मनो निधास्यथ, यो जन इसायेलः सन्तानेभ्य एनां कथां कथयामास स एष मूसा। ३८ महाप्रान्तरस्थमउल्लिमेश्वरपि स एव सीनयपर्वतोपरि तेन सादृशं संलापिनो दूतस्य चासपतित्वरूपाणस्य मध्यस्थः सन् अस्मभ्यं दातव्यनि जीवनदायकानि वाक्यानि लेभे। ३९ अस्माकं पूर्वपुरुषास्तम् अमान्यं कत्वा स्वेभ्यो दूरीकृत्य मिसरदेशं परावृत्य गन्तुं मनोभिरभित्त्वय हारोणं जगादुः, ४० अस्माकम् अग्रेऽग्रे गन्तुम् अस्मदर्थं देवगणं निम्महिं यतो यो मूसा अस्मान् मिसरदेशाद् बहिः कृत्वानीतवान् तस्य किं जातं दस्माभिं न जायते। ४१ तस्मिन् समये ते गोवत्साकृतिं प्रतिमां निर्मय तामुदिश्य नैवेद्यमुत्पद्य च्वहस्तकृतवस्तुना आनन्दितवन्तः। ४२ तस्माद् ईश्वरस्तेषां प्रति विमुखः सन् आकाशस्थं ज्योतिर्गणं पूजयितुं तेभ्योऽमुतिं ददौ, यादृशं भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु लिखितमास्ते, यथा, इसायेलीयवंशे रे चत्वारिंशत्समान् पुरा। महाति प्रान्तरे संस्था यूवन्तु यानि च। बलिहोमादिकमाणिं कृतवन्तस्तु तानि किं। मा समुद्दिश्य युषाभिः प्रकृतानीति नैव च। ४३ किन्तु वो मोलकाख्यरूप्य देवस्य दूष्यमेव च। युषाभिः रिम्फनाख्याया देवतायाश्च तारका। एतयोरुभयो मूर्तीं युषाभिः परिपूजिते। अतो युषांस्तु बाबेलः पारं नेष्यामि निश्चितं। ४४ अपरज्व यन्निदर्शनम् अपश्यस्तदुसारेण दूष्यं निम्महिं यस्मिन् ईश्वरो मूसां एतद्वाच्यं भवाषे तत् तस्य निरुपितं साक्ष्यस्वरूपं दूष्यम् अस्माकं पूर्वपुरुषैः सह ग्रन्थानुग्रहं प्राप्य याकूब् ईश्वरारम् एकं दूष्यं निर्मातुं वाचाज्जः, ४५ पश्चात् यिहोशूयेन सहितैसेषां वंशजातैरसमत्वपूर्वुरुषैः स्वेषां समुखाद् ईश्वरेण दूरीकृतानाम् अन्यदेशीयानां देशाधिकतिकाले समानीतं तद् दूष्यं दायूदोधिकारं यावत् तत्र स्थान आसीत्। ४६ स दायूद् परमेश्वरस्यानुग्रहं प्राप्य याकूब् ईश्वरारम् एकं दूष्यं निर्मातुं वाचाज्जः, ४७ किन्तु सुलेमान् तदर्थं मन्दिरम् एकं निर्मितवान्। ४८ तथापि यः सर्वोपरिस्थः स कस्तिंश्वद् हस्तकृते मन्दिरे निवसतीति नहि, भविष्यद्वादी कथामेतां कथयति, यथा, ४९ परेषो वदति स्वगां राजसिंहासनं मम। मदीयं पादपीठज्ज्वला वृथिती भवति धूंवं। तर्हि यूयं कृते मे किं प्रनिम्मास्यथ मन्दिरं। विश्रामाय मदीयं वा

स्थानं किं विद्यते त्विह। 50 सर्वाण्येतानि वस्तूनि किं मे हस्तकृतानि न॥ 51 हे अनन्जाग्राहका अन्तःकरणे श्रवणे चापावित्रलोकाः यूयम् अनवरतं पवित्रस्यात्मनः प्रातिकूल्यम् आचरथ, युष्माकं पूर्वपुरुषा यादृता यूयमपि तादृता। 52 युष्माकं पूर्वपुरुषा: कं भविष्यद्वादिनं नाताडयन्? ये तस्य धार्मिकस्य जनस्यागमनकथां कथितवन्तस्तान् अघन्त् यूयम् अधन्ता विश्वासधातिनो भूत्वा तं धार्मिकं जनम् अहत। 53 यूयं सर्वगीयदृतगणेन व्यवस्थां प्रायापि तां नाचरथ। 54 इमां कथां श्रुत्वा ते मनः सु बिद्वा: सन्तस्तं प्रति दन्तधर्षणम् अकुर्वन्। 55 किन्तु स्तिफानः पवित्रेणात्मना पूर्णो भूत्वा गगणं प्रति स्तिरदृष्टि कृत्वा ईश्वरस्य दक्षिणे दण्डग्रामानं यथुशुच्च विलोक्य कथितवानः; 56 पश्य, मैथूद्वारे मुक्तम् ईश्वरस्य दक्षिणे स्थितं मानवसुतुच्च पश्यामि। 57 तदा ते प्रोच्चेः शब्दं कृत्वा कर्णज्वलगुली निधाय एकवितीभूय तम् आक्रमन्। 58 पश्चात तं नगराद बहिः कृत्वा प्रस्तरैराघ्नम् साक्षिणो लाकाः शौलनामो युनश्वरणसन्धौ निजवस्त्राणि स्थापितवन्तः। 59 अनन्तरं हे प्रभो यीशो मर्दीयमामानं गृहाण रितिफानस्येति प्रार्थनवक्ष्यवदनसमये ते तं प्रस्तरैराघ्नम्। 60 तस्मात् स जानुनी पातीयत्वा प्रोच्चे: शब्दं कृत्वा, हे प्रभे पापमेतद् एतेषु मा स्थापय, इत्युक्त्वा महानिद्रां प्राप्नोत्।

8 तस्य हृत्याकरणं शौलोपि सममन्यता तस्मिन् समये यिरुशालम्नगरस्यां मण्डलीं प्रति महाताडनायां जातायां प्रेरितलोकान् हित्वा सर्वेऽपरे यिहूदाशोमिरोणदेशो ननास्थाने विकीर्णाः सन्तो गताः। 2 अन्यच्च भक्तलोकास्तं स्तिफानं श्मशाने स्थापयित्वा बहु व्यलपन्। 3 किन्तु शौलो गृहे गृहे भ्रमित्वा स्त्रियः पुरुषांश्च धृत्वा कारायां बद्ध्वा मण्डल्या महोपातं कृतवान्। 4 अन्यच्च ये विकीर्णां अभवन् ते सर्वत्र भ्रमित्वा सुखंवादं प्राचारयन्। 5 तदा फिलिः शोमिरोणगरं गत्वा ख्रीसाख्यानं प्राचारयत्; 6 तोतुशुचि-भृतप्रस्तलोकेभ्यो भूताश्चीकृत्यागच्छन् तथा बहवः पक्षाधातिनः खज्जा लोकाश्च स्वस्था अभवन्। 7 तस्मात् लाका ईदृशं तस्याश्चर्य्यं कर्म विलोक्य निशम्य च सर्वं एकवितीभूय तेनोक्ताख्याने मनासि न्यदधुः। 8 तस्मिन्नारे महानन्दाभवत्। 9 ततः पूर्वं तस्मिन्नारे शिमोनामा कश्चिज्जनो बही र्मायकिया: कृत्वा स्वं कृच्चन महापुरुषं प्रोच्य शोमिरोणीयानां मोहं जनयामास। 10 तस्मात् स मानुषं ईश्वरस्य महाशक्तिस्वरूपं इत्युक्त्वा बालवृद्धवनिताः सर्वे लाकास्तस्मिन् मनासि न्यदधुः। 11 स बहुकालान् मायाविक्रियया सर्वान् अतीव मोहाज्जकार, तस्मात् ते ते मनिरे। 12 किन्त्वीश्वरस्य राजस्य यीशुश्रीस्त्रय नामश्वाख्यानप्राचारिणः फिलिपस्य कथायां विश्वस्य तेषां स्त्रीपुरुषोभयलोका मज्जिता अभवन्। 13 शेषे स शिमोनपि स्वयं प्रत्यैत ततो मज्जितः सन् फिलिपेन कृतम् आश्र्वर्यीक्रियां लक्षणज्ञ विलोक्यासाभवं मन्यमानस्तेन सह रितवन्। 14 इत्थं शोमिरोणेशीयलोका ईश्वरस्य कथाम् अगृहन् इति वार्तां यिरुशालम्नगरस्थप्रेरिताः प्राप्य पितरं योहनन्द्य तेषां निकटे प्रेषितवन्तः। 15 ततस्तीति तत् स्थानम् उपस्थाय लोका यथा पवित्रम् आत्मानं प्रानुवन्ति तदर्थं प्रार्थयेतां। 16 यतस्ते पुरा केवलप्रभुीशो नन्मा मज्जितमात्रा अभवन्, न तु तेषां मये कमपि प्रति पवित्रस्यात्मन आविभवो जातः। 17 किन्तु प्रेरिताभ्यां तेषां गात्रेषु करेष्वपितेषु सत्सु ते पवित्रम् आत्मानम् प्राप्नुवन्। 18 इत्थं लोकानां गात्रेषु प्रेरितयोः करार्पणेन तान् पवित्रम् आत्मानं प्राप्नुवन् दृश्या स शिमोन् तयोः समीपे मुद्रा आनीय कथितवानः। 19 अहं यस्य गात्रे हस्तम् अर्पयेत्यामि तस्यापि यथेत्थं पवित्रात्मप्राप्ति भवति तादृशीं शक्तिं महा दर्ता। 20 किन्तु पितरस्तं प्रत्यवदत् तत् मुद्रास्त्वया विनश्यन्तु यत ईश्वरस्य दानं मुद्राभिः क्रीयते त्वमित्यं बुद्वान्; 21 ईश्वराय तावन्तःकरणं सरलं नहि, तस्माद् अत्र तवांशोऽधिकारश्च कोपि नास्ति। 22 अत एतत्पापेतोः खेदान्वितः सन् केनापि प्रकारेण तत् मनसे एतस्याः कुकल्पनायाः क्षमा भवति, एतदर्थम् ईश्वरे प्रार्थनां कुरुः; 23 यतस्तं तिक्ष्पिते पापस्य बन्धने च यदसि तन्मया बुद्धम्। 24 तदा शिमोन् अकथयत तर्हि युवा भ्यामुदिता कथा मयि यथा न फलति तदर्थं युवां मन्निमित्तं प्रभो प्रार्थनां कुरुते। 25 अनेन प्रकारेण तौ साक्ष्यं दत्त्वा प्रभोः कथां प्रचारयन्तौ शोमिरोणीयानाम्

अनेकग्रामेषु सुसंवादञ्च प्रचारयन्तौ यिरुशालम्नगरं परावृत्य गतौ। 26 ततः परम् ईश्वरस्य दूतः फिलिपम् इत्यादिशत्, त्वमुत्थाय दक्षिणस्यां दिशि यो मार्गो ग्रान्तरस्य मध्येन यिरुशालमो उसानगर याति ते मार्गं गच्छ। 27 ततः स उत्थाय गतवान्; तदा कन्दाकीनामः कूश्लोकानां राज्याः सर्वसम्पत्तेरीशः कूशदेशीय एकः षण्डो भजनार्थं यिरुशालम्नगरम् आगत्य 28 पुनरपि रथमारुह्य यिशयिनामो भविष्यद्वादिनो ग्रन्थं पठन् प्रत्यागच्छति। 29 एतस्मिन् समये आत्मा फिलिपम् अवदत्, त्वम् रथस्य समीपं गत्वा तेन सार्वं मिल। 30 तस्मात् स धावन् तस्य सनिधावुपस्थाय तेन पठ्यमानं यिशयियथविष्यद्वादिनो वाक्यं श्रुत्वा पृष्ठवान् यत् पठसि तत् किं बुध्यसे? 31 ततः स कथितवान् केनचिन्न बोधितो है कर्थं बुध्येयः? ततः स फिलिपं रथमारोहुं स्वेन सार्वम् उपवेष्टुञ्च न्यवेदयत्। 32 स शास्त्रस्येतद्वाक्यं पठितवान् यथा, समानीयत धाताय स यथा मेषशावकः। लोमच्छेदकसाक्षाच्च मेषश्च नीरवो यथा। आबध्य वदनं स्वीयं तथा स समतिष्ठत। 33 अन्यायेन विचरेण स उच्छिन्नो उभवत् तदा। तक्कालीनमनुष्यान् को ज्ञो वर्णयितुं क्षमः। यतो जीवनृणां देशात् स उच्छिन्नो उभवत् धूवृत्। 34 अनन्तरं स फिलिपम् अवदत् निवेदयामि, भविष्यद्वादीयामिमां कथां कथयामास स किं स्वस्मिन् वा कस्मिंश्च अन्यस्मिन्? 35 ततः फिलिपस्तप्रकरणम् आरभ्य यीशोरुपाख्यानं तस्याग्रे प्रास्तीत्। 36 इत्थं मार्गेण गच्छन्तौ जलाशयस्य समीप उपस्थितौ; तदा कलीबोऽवादीत् पश्यत्र स्थाने जलमासते मम मज्जने का बाधा? 37 ततः फिलिप उत्तरं व्याहरत् स्वान्तःकरणेन साकं यदि प्रत्येषि तर्हि बाधा नास्ति। ततः स कथितवान् यीशुश्रीं ईश्वरस्य पुरु इत्यहं प्रत्येषि। 38 तदा रथं स्थगितं कर्तुम् आदिष्टे फिलिपकर्तीबौ द्वौ जलम् अवारुहताः; तदा फिलिपस्तम् मज्जयामास। 39 तत्पश्चात् जलमध्याद् उत्थितयोः सतोः परमैश्वरस्यात्मा फिलिपं हृत्वा नीतवान्, तस्मात् कर्तीबौ पुनस्तं न दृश्यान् तथापि हृषितिः सन् स्वमार्गेण गतवान्। 40 फिलिपस्त्वद्वादिनरम् उपस्थाय तस्मात् कैसरियानगर उपस्थितिकालपर्यन्तं सर्वस्मिन्नारे सुसंवादं प्रचारयन् गतवान्।

9 तत्कालापर्यन्तं शौलः प्रभोः शियाणां प्रातिकूल्येन ताडनावधयोः कथां निःसारयन् महायाजकस्य सनिधिं गत्वा 2 स्त्रियं पुरुषञ्च तन्मत्प्राहिणं यं कञ्चित् पश्यति तान् धृत्वा बद्ध्वा यिरुशालम् आनयतीत्याशयेन दमेषकनारीयं धर्मसमाजान् प्रति पत्रं याचितवान्। 3 गच्छन् तु दमेषकनारिकटं पुरिस्थानवान्; ततोऽकस्माद् आकाशत् तत्य चतुर्दिश्मूले तेजसः प्रकाशनात् स भूमावपत्। 4 पश्चात् हे शौल हे शौल कुतो मां ताडयसि? स्वं प्रति प्रोक्तम् एतं शब्दं श्रुत्वा 5 स पृष्ठवान्, हे प्रभो भवान् कः? तदा प्रभुरकथयत् यं यीशुं त्वं ताडयसि स एवाहं; कण्टकस्य मुखे पदाघातकरणं तव कष्टम्। 6 तदा कम्पमानो विस्मयापन्नश्च सोवदत् हे प्रभो मया किं कर्तव्यं? भवत इच्छा का? ततः प्रभुराजापयद् उत्थाय नगरं गच्छ तत्र त्वया यत कर्तव्यं तद् वदिष्यते। 7 तस्य सङ्गिनो लोका अपि तं शब्दं श्रुतवन्तः किन्तु कमपि न दृश्या सत्व्याः सन्तः स्थितवन्तः। 8 अनन्तरं शौलो भूमित उत्थाय चक्षुषीं उन्नील्य कमपि न दृश्यान्। तदा लोकास्तस्य हस्तौ धृत्वा दमेषकनाराम् आनयन्। 9 ततः स दिनत्रयं यावद् अन्यो भूत्वा न भूक्तवान् पीतवांश्च। 10 तदनन्तरं प्रभुस्तद्वामेषकनारावसिन एकस्मै शिष्याय दर्शनं दत्त्वा आहूतवान् हे अनियत। ततः स प्रत्यवादीत्, हे प्रभो पश्य शूणोमि। 11 तदा प्रभुस्तमाजापयद् त्वमुत्थाय सरलनामानं मार्गं गत्वा यिहूदानिवेशने तार्षनगराय शौलनामानं जनं गवेषयन् पृच्छ; 12 पश्य स प्रार्थयते, तथा अननियनामक एको जनस्तस्य समीपम् आगत्य तस्य गात्रे हस्तापणं कृत्वा दृष्टि दातीत्यं स्वप्ने दृश्यान्। 13 तस्माद् अननियः प्रत्यवदत् हे प्रभो यिरुशालमि पवित्रोलोकान् प्रति सोऽनेकहिंसा कृतवान्; 14 अत्र स्थाने च ये लोकास्तव नामिन् प्रार्थयन्ति तार्षनगराय शौलनामानं जनं गवेषयन् पृच्छ; 15 अनेन प्रकारेण तौ साक्ष्यं दत्त्वा प्रभोः कथां प्रचारयन्तौ शोमिरोणीयानाम् निकटे मम नाम प्रचारयितुं स ज्ञो मम मनोनीतपात्रमास्ते। 16 मम

नामनिमित्तज्य तेन कियन् महान् क्लेशो भोक्तव्य एतत तं दर्शयिष्यामि। 17 ततो इननियो गत्वा गृहं प्रविश्य तत्य गात्रे हस्तार्पणं कृत्वा कथितवान्, हे भ्रातः शौलं त्वं यथा दृष्टि प्राप्नोषि पवित्रेणात्मना परिपूर्णो भवसि च, तदर्थं तवागमनकाले यः प्रभुशुशुभृत्य दर्शनम् अददात् स मां प्रेषितवान्। 18 इत्युक्तमात्रे तत्य चक्षुभ्याम् मीनश्लक्वद् वस्तुनि निगते तत्क्षणात् स प्रसन्नचक्षु भूत्वा प्रोत्थाय मजितोऽभवत् भूक्त्वा पीत्वा सबलोभवच्च। 19 ततः परं शौलः शिष्यैः सह कतिपयदिवसान् तस्मिन् दम्पेषकनगरे स्थित्वाऽविलम्बं 20 सर्वभजनभवनानि गत्वा यीशुरीश्वरस्य पुरु इमां कथां प्राचारयत्। 21 तस्मात् सर्वे श्रोतारश्मकृत्य कथितवतो यो यिश्वालम्नापार एतन्नामाना प्रार्थयितुलोकान् विनाशितवान् एवम् एतादृशलोकान् बद्धवा प्रधानयाजकनिकटं नयतीयाशया एतत्थानमप्यागच्छत् सएव किमयं न भवति? 22 किन्तु शौलः क्रमश उत्साहावान् भूत्वा यीशुरीश्वरेणाभिषिक्तो जन एतस्मिन् प्रमाणं दत्वा दम्पेषक-निवासियिहृदीयलोकान् निरुत्तरान् अकरोत्। 23 इत्थं बहुतथे काले गते यिहृदीयलोकास्तं हन्तु मन्त्रयामासः 24 किन्तु शौलस्तेषामतस्या मन्त्रणाया वार्ता प्राप्तवान्। ते तं हन्तुं तु दिवानिशं गुप्ताः सन्तो नगरस्य द्वारेऽप्तिष्ठन्; 25 तस्मात् शिष्यास्तं नीत्वा रात्रे पिटके निधाय प्रार्थीरणावारोहयन्। 26 ततः परं शौलो यिश्वालमं गत्वा शिष्यगणेन सार्दू स्थातुम् ऐहत्, किन्तु सर्वे तस्मादविभ्युः स शिष्य इति च च न प्रत्ययन्। 27 एतस्माद् बर्णबास्तं गृहीत्वा प्रेरितानां समीपमानीय मार्गमध्ये प्रभुः कथं तस्मै दर्शनं दत्तवान् याः कथाश्च कथितवान् स च यथाक्षोभः सन् दम्पेषकनगरे यीशो नाम प्राचारयत् एतान् सर्ववृत्तान्तान् तान् ज्ञापितवान्। 28 ततः शौलस्तैः सह यिश्वालमि कालं याप्यन् निर्भयं प्रभो र्योः नाम प्राचारयत्। 29 तस्माद् अन्यदेशीयलोकैः सार्दू विवादस्योपस्थितत्वात् ते तं हन्तुम् अयेऽन्तः। 30 किन्तु भ्रातृगणस्तज्जात्वा त कैसरियानां नीत्वा तार्तनगरे प्रेषितवान्। 31 इत्थं सति यिहृदियागात्मिलशिरोणदेशीयाः सर्वा मण्डल्यो विश्रामं प्राप्तास्तस्तासां निष्ठाभवत् प्रभो र्थिया पवित्रस्यात्मनः सान्त्वनया च कालं क्षेपयित्वा बहुसंख्या अभवन्। 32 ततः परं पितरः स्थाने भ्रमित्वा शेषे लोद्गनगरनिवासिपवित्रलोकानां समीपे स्थितवान्। 33 तदा तत्र पक्षाधात्याक्षयाधिनाईै वस्तरान् श्यायगतम् ऐेन्यामानम् मनुष्यां साक्षत् प्राप्य तमवदत्, 34 हे ऐेन्य यीशुरुद्धीष्टस्त्वं स्वस्थम् अकार्यात्, त्वमुत्थाय स्वशयां निक्षिप्त, इत्युक्तमात्रे स उदत्तिष्ठत्। 35 एतादृशं दृश्वा लोद्गारोणनिवासिनो लोकाः प्रभुं प्रति परावर्तन्त्। 36 अपरज्य भिक्षादानादिषु नानक्रियासु निर्यं प्रवृत्ता या याकोनगरनिवासिनी ताबिधानामा शिष्या यां दर्क्या अर्थाद् हरिणीमयुक्त्वा आहयन् सा नारी 37 तस्मिन् समये रुग्ना सर्ती प्राणान् अत्यजत्, ततो लोकास्तां प्रक्षाल्योपरिस्थप्रकोष्ठे शाययित्वास्थापयन्। 38 लोद्गनगरं याकोनगरस्य समीपस्थं तस्मात्तत्र पितर आस्ते, इति वार्ता भूत्वा तूर्णं तस्यागमनार्थं तस्मिन् विनयमुक्त्वा शिष्यगणो द्वौ मनुजो प्रेषितवान्। 39 तस्मात् पितर उत्थाय ताभ्यां सार्दूम् आगच्छत्, तत्र तस्मिन् उपस्थित उपरिस्थप्रकोष्ठं समानीते च विविधाः स्वाभिः सह स्थितिकाले दर्क्यया कृतानि यायुतरीयाणि परिथेयानि च तानि सर्वाणि तं दीर्घायित्वा रुदत्यश्वतसुषु दिक्षितविष्टन्। 40 किन्तु पितरस्ता: सर्वा बहिः कृत्वा जानुनी पातयित्वा प्रार्थितवान्; पश्चात शरं प्रति दृष्टि कृत्वा कथितवान्, हे टावीत्वं त्वमिष्ट, इति वाक्यं उक्ते सा स्त्री चक्षुषी प्रान्मील्य पितरम् अवलोक्योत्थायोपाविश्वात्। 41 ततः पितरस्तस्या: करौ धृत्वा उत्तोल्य पवित्रलोकान् विधवाश्वाहृय तेषां निकटे सजीवीं तां समाप्तयत्। 42 एषा कथा समस्तयापोनगरं व्याप्ता तस्माद् अनेके लोकाः प्रभो व्यश्वसन्। 43 अपरज्य पितरस्तद्याकोनगरीयस्य कस्यचित् शिमोनाम्नश्वर्मकारस्य गृहे बहुदिवानि न्यवसत्।

10 कैसरियानगर इतालियाख्यसैन्यान्तर्गतः कर्णालियनामा सेनापतिरासीत् 2 स सपरिवरो भक्त ईश्वरपरायणशासीत्; लोकेभ्यो बहूनि दानादीनि दत्वा निरन्तरम् ईश्वरे प्रार्थयज्वक्रे। 3 एकदा तृतीयप्रहवेलायां स दृश्वान् ईश्वरस्यैको दूतः सप्रकाशं तत्समीपम् आगच्छ कथितवान्, हे कर्णालिय। 4 किन्तु स तं दृश्वा भीतोऽकथयत्, हे प्रभो किं?

प्रेरिताः

तदा तमवदत् तव प्रार्थना दानादि च साक्षिस्वरूपं भूत्वेश्वरस्य गोचरमभवत्। 5 इदानीं यापोनगरं प्रति लोकान् प्रेष्य समुद्रतीरे शिमोनाम्नश्वर्मकारस्य गृहे प्रवासकारी पितरनामा विख्यातो यः शिमोन् तम् आह्वायय; 6 तस्मात् त्वया यद्यत् कर्तव्यं तत्तत् स विद्यष्टि। 7 इत्युपदिश्य दूते प्रस्थिते सति कर्णालियः स्वगृहस्थानां दासानां द्वौ जैन नित्यं वस्सुदगिनां सैन्यानाम् एकां भक्तसेनाज्याहृय 8 सकलमेते वृत्तान्तं विज्ञाप्य यापोनगरं तान् प्राहिणोत्। 9 परस्मिन् दिने ते यात्रां कृत्वा यदा नगरस्य समीप उपातिष्ठन्, तदा पितरो द्वितीयप्रहवेलायां प्रार्थयितुं गृहपृष्ठम् आरोहत्। 10 एतस्मिन् समये क्षुद्धात्: सन् किञ्चिद् भूरुम् ऐच्छत् किन्तु तेषाम् अनासादनसमये स मूर्च्छितः सन्नपत्। 11 ततो मेष्वद्वारं सुर्कं चतुर्भिः कोणे लम्बितं बृहद्वृश्मिये किञ्चन भाजनम् आकाशात् पृथिवीम् अवारोहीतीति दृश्वान्। 12 तन्मध्ये नानप्रकारा ग्राम्यवन्यपश्चवः खेचरोरोगाप्रभृतयो जन्तवश्वासन्। 13 अनन्तरं हे पितर उत्थाय हत्वा भूक्ष्व तम्प्रतीयं गणाणीया वाणी जाता। 14 तदा पितरः प्रत्यवदत्, हे प्रभु ईश्वरम् मा भवतु, अहम् एतत् कालं यावत् निषिद्धम् अशुचि वा द्रव्यं किञ्चिदपि न भुक्तवान्। 15 ततः पुनरपि तादृशी विहर्यसीया वाणी जाता यद् ईश्वरः शुचि कृतवान् तत् त्वं निषिद्धं न जानीहि। 16 इत्थं त्रिः सति तत् पात्रं पुनराकृष्टं आकाशम् अगच्छत्। 17 ततः परं यद् दर्शनं प्राप्तवान् तस्य को भाव इत्यपि पितरो मनसा सन्देशित्, एतस्मिन् समये कर्णालियस्य ते प्रेषिता मनुष्या द्वारस्य सन्निधावुपस्थाय, 18 शिमोनो गृहमनिच्छन्तः सम्पूछ्याहृय कथितवन्तः पितरनामा विख्यातो यः शिमोन् स किमत्र प्रवसति? 19 यदा पितरस्तद्वशनस्य भावं मनसान्देलयति तदात्मा तमवदत्, पश्य त्रयो जनास्त्वां मृगयन्ते। 20 त्वम् उत्थायावस्थान्विनःसन्देशं तैः सह गच्छ मयैव ते प्रेषिताः। 21 तस्मात् पितरोऽवरुद्ध्य कर्णालियेरितलोकानां निकटमागत्य कथितवान् पश्यत् यूयं यूयं किन्निमित्तम् अगताः? 22 तस्ते प्रत्यवदन् कर्णालियनामा शुद्धसत्त्वं ईश्वरपरायणो यिहृदीयदेशस्थानां सर्वेषां सन्निधीं सुख्यात्यापन् एकः सेनापति र्मिजगृहं त्वामाहृय नेतुं त्वतः कथा श्रोतुञ्च पवित्रदूतेन समाप्तिः। 23 तदा पितरस्तान्भयन्तरं नीत्वा तेषामातिथ्यं कृतवान्, परेऽहनि तैः सार्दू यात्रामकरोत्, यापोनिवासिनां भ्रातृणां कियत्तो जनाश्वते तेन सह गतेः। 24 परस्मिन् दिवसे कैसरियानगरमध्यप्रवेशसमये कर्णालियो ज्ञातिबन्धून् आहूयानीय तान् अपेक्ष्य स्थितः। 25 पितरे गृह उपस्थिते कर्णालियस्तं साक्षात्कृत्य चरणयोः पतित्वा प्राणमत्। 26 पितरस्तमुत्थाय कथितवान्, उत्तिष्ठाहमपि मानुषः। 27 तदा कर्णालियेन साक्षम् आलपन् गृहं प्राविशत् तन्मध्ये च बहुलोकानां समाप्तम् दृश्वा तान् अवदत्, 28 अन्यजातीयलोकैः महालपन् वा तेषां गृहमध्ये प्रवेशने यिहृदीयानां निषिद्धम् अस्तीति यूयम् अवगच्छथः किन्तु कमपि मानुषम् अव्यवहार्यम् अशुचिं वा जात्नं मम नोचितम् इति परमेश्वरो मां ज्ञापितवान्। 29 इति हेतोराहान्वश्रवणमात्रात् काञ्चनापतिम् अकृत्वा युष्माकं समीपम् आगतोस्मि; पृच्छामि यूयं किन्निमित्तं माम् आहूयत? 30 तदा कर्णालियः कथितवान्, अय चत्वारि दिवानि जातानि एतादेव्वालां यावद् अहम् अनाहार आसन् तत्सत्तृतीयप्रदरे सति गृहे प्रार्थनसमये तेजोमयवस्त्रभृद् एको जनो मम समक्षं तिष्ठन् एतां कथाम् अकथयत्, 31 हे कर्णालिय त्वरीया प्रार्थना ईश्वरस्य कर्णगोचरीभूता तव दानादि च साक्षिस्वरूपं भूत्वा तस्य दृष्टिओचम्भवत्। 32 अतो योपानेगरं प्रति लोकान् प्रहित्य तत्र समुद्रतीरे शिमोनाम् कस्याचिच्छम्भकारस्य गृहे प्रवासकारी पितरनामा विख्यातो यः शिमोन् तमाहूयय; ततः स आगत्य त्वाम् उपदेश्यति। 33 इति कारणात् तत्क्षणात् तव निकटे लोकान् प्रेषितवान्, त्वमागतवान् इति भद्रं कृतवान्। ईश्वरो यान्याख्यानानि कथयितुम् आदिशत् तानि श्रोतुं वयं सर्वेषां सम्प्रतम् ईश्वरस्य साक्षाद् उपस्थिताः स्मः। 34 तदा पितर इमां कथां कथयितुम् आरब्धवान्, ईश्वरो मनुष्याणाम् अपक्षपाती सन् 35 यस्य क्यस्यचिद्देशस्य यो लोकास्तस्माद्भीत्वा सत्कर्मे करोति स तस्य ग्राही भवति, एतस्य निश्चयम् उपलब्धवानहम्। 36 सर्वेषां प्रभु यों यीशुरुद्धीष्टस्तेन ईश्वर इसायेल्वशानां निकटे सुसंवादं प्रेष्य सम्मेलनस्य यं संवादं प्राचारयत् तं संवादं यूयं श्रुतवन्तः। 37 यतो योहना

मज्जने प्रचारिते सति स गालीलदेशमारभ्य समस्तयूहीदीयदेशं व्याप्नोत्; 38 फलत ईश्वरेण पवित्रेणात्मना शक्त्या चाभिषित्तो नासरतीययीशुः स्थाने स्थाने भ्रमन् सुक्रियां कुञ्जन् शैताना विलाशन् सख्वलोकान् स्वस्थन् अकरोत्, यत ईश्वरस्तस्य सहाय आसीत्; 39 वयञ्च यिहूदीयदेशे पिरुशालम्नगे च तेन कृतानां सर्वेषां कर्मणां साक्षिणो भवामः। लोकास्तं कृशे विद्वधा हतवन्तः; 40 किन्तु तुरीयदिवसे ईश्वरस्तमूलात्प्य सप्रकाशशम् अदर्शयत्। 41 सर्वलोकानां निकटे इति न हि, किन्तु तस्मिन् श्मशानादुप्रिये सति तेन सार्दू भोजनं पानञ्च कृतवन्त एतादृशा ईश्वरस्य मनोनीताः साक्षिणो ये वयम् अस्माकं निकटे तमदर्शयत्। 42 जीवितमृतोभ्यलोकानां विचारं कर्तुम् ईश्वरो ये नियुक्तवान् स एव स जनः, इमां कथां प्रचारयितुं तस्मिन् प्रमाणं दातुञ्च सोऽस्मान् आज्ञापयत्। 43 यस्तस्मिन् विश्वसिति स तस्य नामा पापान्मुक्तो भविष्यति तस्मिन् सर्वे भविष्यद्वादिनोपि एतादृशं साक्षयं ददति। 44 पितरस्यैतत्कथाकथनकाले सर्वेषां प्रतृष्णामुपरि पवित्र आत्मावारोहत्। 45 ततः पितरेण सार्दूम् आगतास्त्वक्षेदिनो विश्वासिनो लोका अन्यदेशीयेभ्यः पवित्र आत्मनि दत्ते सति 46 ते नानाजातीयभाषाभिः कथां कथयन्त ईश्वरं प्रशंसन्ति, इति दृश्वा श्रुत्वा च विस्मयम् आपद्यन्त। 47 तदा पितरः कथितवान्, वयमिव ये पवित्रम् आत्मानं प्राप्तास्त्वेषां जलमज्जनं किं कोपि निषिद्धुं शक्नोति? 48 ततः प्रभो नामा मज्जिता भवतेरि तानाजापयत्। अनन्तरं ते स्वैः सार्दू कतिपयदिनानि स्थातुं प्रार्थयन्त।

11 इत्थं भिन्नदेशीयलोका अपीश्वरस्य वाक्यम् अग्रहन् इमां वार्तां
यिहूदीयदेशस्थप्रेरिता भ्रातृगमपश्च श्रुतवन्तः। 2 ततः पितरे
यिरुशालम्नगरं गतवति त्वक्षेदिनो लोकास्तेन सह विवदमाना अवदन्, 3
त्वम् अत्वक्षेदिलोकानां गृहं गत्वा तैः सार्दू भुक्तवान्। 4 ततः पितर आदितः
क्रमशस्तकार्यस्य सर्ववृत्तान्तमाख्यातुम् आरब्धवान्। 5 याफोनगर एकदानं
प्रार्थयमानो मूर्च्छितः सन् दशनिनं चतुर्षु कोपेषु लम्बनमानं वृहदस्त्रमिव
पात्रमेकम् आकाशदशवरूप्य मन्निकटम् आगच्छ अपश्यम्। 6 पश्चात् तद्
अनन्यदृष्ट्या दृश्वा विविच्य तस्य मध्ये नानाप्रकारान् ग्रायव्यव्यप्तशून्
उरोगमिष्येचारंश्च दृश्वान्; 7 हे पितर त्वमुत्थाय गत्वा भुक्त्वा मां सम्नोद्यम
कथयन्तं शब्दमेकं श्रुतवर्णश्च। 8 ततोऽपि प्रत्यवर्दं, हे प्रभो नेतर्थं भवतु, यतः
किञ्चन निषिद्धम् अशुचि द्रव्यं वा मम मुखमध्यं कदपि न प्राविशत्। 9
अपरम् ईश्वरो यत् शुचि कृतवान् तन्निषिद्धं न जानीहि द्वि मार्मतीदृशी
विहायसीया वार्णी जाता। 10 त्रिरिथं सति तत् सर्वं पुराकाशम् आकृं
11 पश्चात् कैसरियानगरात् त्रयो जना मनिकटं प्रेषिता यत्र निवेशने स्थिताहं
तस्मिन् समये तत्रोपातिष्ठन्। 12 तदा निःसन्देहं तैः सार्दू यातुम् आत्मा
मामादिष्टवान्; ततः परं मया सहैतेषु षड्भ्रातृषु गतेषु वर्यं तस्य मनुजस्य
गृहं प्राविशाम्। 13 सोस्माकं निकटे कथामेताम् अकथयत् एकदा दूत
एकः प्रत्यक्षीभूय मम गृहमध्ये तिष्ठन् मामित्याज्ञापितवान्, याफोनगरं प्रति
लोकान् प्रहित्यं पितरनामा विख्यातं शिमोनम् आहूयय; 14 ततस्तव
त्वदीयपरिवाराणां येन परित्राणं भविष्यति तत् स उपदेश्यति। 15 अहं
तां कथमुत्थाप्य कथितवान् तेन प्रथमम् अस्माकम् उपरि यथा पवित्र
आत्मावरुद्धान् तथा तेषामप्युपरि समवरुद्धान्। 16 तेन योहन् जले
मज्जितवान् इति सत्यं किन्तु यूयं पवित्र आत्मनि मज्जिता भविष्यथ, इति
यद्वाक्यं प्रभुरुदितवान् तत् तदा मया स्मृतम्। 17 अतः प्रभा यीशुपूर्णे
प्रत्ययकारिणो ये वयम् अस्मभ्यम् ईश्वरो यद् दत्तवान् तत् तेभ्यो लोकेभ्योपि
दत्तवान् ततः कोह? किमहम् ईश्वरं वारयितुं शक्नोमि? 18 कथमेतां श्रुता ते
क्षान्ता ईश्वरस्य गुणान अनुकीर्त्य कथितवन्तः, तर्हि परमायुःप्राप्तिनिमित्तम्
ईश्वरान्यदेशीयलोकेभ्योपि मनःपरिवर्तनरूपं दानम् अदात्। 19 स्तफान
प्रति उपद्रवे घटिते ये विकीर्णा अभवन् तैः फैनीकीकुप्रान्तियखियासु
भ्रमित्वा केवलयिहूदीयलोकान् विना कस्यायन्यस्य समीप ईश्वरस्य
कथां न प्राचारयन्। 20 अपरं तेषां कुप्रीया: कुप्रीयीयाश्च कियन्तो जना
आन्तियखियानगरं गत्वा युनानीयलोकानां समीपेषी प्रभोर्यशोः कथा
प्राचारयन्। 21 प्रभोः करस्तेषां सहाय आसीत् तस्माद् अनेके लोका विश्वस्य

प्रभुं प्रति परावर्तन्त। 22 इति वार्तायां यिरुशालमस्थमण्डलीयलोकानां
कर्णगोचरीभूतायाम् आन्तियखियानगरं गन्तु ते बर्णब्बां प्रैरवन्। 23 ततो
बर्णब्बास्त्रत उपरिथतः सन् ईश्वरस्यानुग्रहस्य फलं दृश्वा सानन्दो जातः;
24 स स्वर्यं साधु विश्वासेन पवित्रेणात्मना च परिपूर्णः सन् गनेनिष्याप्र
भ्रावास्थां कर्तुं सर्वान् उपदिष्टवान् तेन प्रभोः शिष्या अनेके बर्भूत्। 25
शेषे शौलं मग्नयितुं बर्णब्बास्तान्तरं ग्रस्तं प्रस्थितवान्। तत्र तस्योदेशं प्राप्य
तम् आन्तियखियानगरम् आनयत्; 26 ततस्तौ मण्डलीस्थलोकैः सभां
कृत्वा संवत्सरमेकं यावद् बहुलोकान् उपादिशतां; तस्मिन् आन्तियखियानगरे
शिष्या: प्रथमं खीरीयानामा विख्याता अभवन्। 27 ततः परं भविष्यद्वादिगणे
यिरुशालम आन्तियखियानगरम् आगते सति 28 आगाबनामा तेषामेक
उत्थाय आत्मनः शिक्ष्या सच्चिदेशे दुर्भिक्षं भविष्यतीति ज्ञापितवान्; ततः
क्लौदियकैसरस्याधिकारे सति तत् प्रत्यक्षम् अभवत्। 29 तस्माद् शिष्या
एकैकशः स्वस्वकृत्यनुसारतो यिहूदीयदेशनिवासिनां भ्रूतां दिनयापनार्थ
धनं प्रेषयितुं निश्चित्य 30 बर्णब्बाशौलयो द्वारा प्राचीनलोकानां समीपं तत्
प्रेषितवन्तः।

12 तस्मिन् समये हेरोदाराजो मण्डल्या: कियज्जनेभ्यो दुःखं दातुं प्रारभत्।

2 विशेषतो योहनः सोदं याकूबं करवालायातेन हतवान्। 3 तस्माद्
यिहूदीया: सन्तुष्टा अभवन् इति विज्ञाय स पितरमपि धर्तुं गतवान्। 4 तदा
किणवशून्यपूपोत्सवसमय उपातिष्ठतः अत उत्सवे गते सति लोकानां समक्षं
तं बहिरानेयामीति मनसि स्थिरीकृत्य स तं धारयित्वा रक्षणार्थम् येषाम्
एकैकसंघे चत्वारो जनाः सन्ति तेषां चतुर्णां रक्षकसंघानां समीपे तं समप्य
कारायां स्थापितवान्। 5 किन्तु पितरस्य कारारिथितिकारणात् मण्डल्या
लोका अविश्रामम् ईश्वरस्य समीपे प्रार्थयन्त। 6 अनन्तरं हेरोदितं बहिरानायितुं
उद्योते सति तस्यां रात्रै पितरो रक्षकद्वयमध्यस्थाने शुद्धखलद्वयेन बद्धवः सन्
निद्रित आसीत्, दौवारिकाशं कारायाः समुखे तिष्ठनतो द्वारम् अरक्षिषु। 7
एतस्मिन् समये परमेश्वरस्य दूते समुपरिथितं कारा दीपित्मती जाता; ततः स
दूतः पितरस्य कुक्षावावातं कृत्वा तं जागरयित्वा भाषितवान् तूर्णमुत्तिष्ठः
ततस्तस्य हस्तरथशूद्धखलद्वयं गलत् पतितं। 8 स दूतस्तमवदत्, बद्धकिटः
सन् पादयोः पादुके अर्पय; तेन तथा कृते सति दूतस्तम उक्तवान् गात्रीयवस्त्रं
गात्रे निधाय मम पश्चाद् एहि। 9 ततः पितरस्तस्य पश्चाद् ब्रजन बहिरगच्छत्,
किन्तु दूतेन कर्मेतत् कृतमिति सत्यमज्जात्वा स्वप्नदर्शनं ज्ञातवान्। 10
इत्थं तौ प्रथमां द्वितीयाच्च कारां लङ्घित्वा येन लौहिनिर्मितद्वये नगरं
गम्यते तस्मीपं प्राप्तुं; ततस्तस्य कवाटं स्वयं मुक्तमभवत् ततस्तौ
तत्स्थानाद् बहि भूत्वा मार्गेकस्य सीमां यावद् गतौ; ततोऽक्षस्मात् स दूतः
पितरं त्यक्तवान्। 11 तदा स चेतनां प्राप्य कथितवान् निजदूतं प्रहित्य
परमेश्वरो हेरोदो हस्ताद् यिहूदीयलोकानां सर्वाशयाश्च मां समुद्भवान् इत्यहं
निश्चयं ज्ञातवान्। 12 स विविच्य मार्कानाप्रा विख्यातस्य योहनो मातु मरीयमो
यस्मिन् गृहे बहवः सम्भूय प्रार्थयन्त तन्निवेशनं गतः। 13 पितरेण बहिद्विर
आहते सति रोदानामा बालिका द्रुष्टुं गता। 14 ततः पितरस्य स्वरं श्रुवा
सा हर्षयुक्ता सती द्वारं न मोचयित्वा पितरो द्वारे तिष्ठतीति वार्ता वक्तुम्
अभ्यन्तरं धावित्वा गतवाती। 15 ते प्रावोचनं त्वमुन्मता ज्ञातासि किन्तु सा
मुहर्मुरुक्तवीति सत्यमिवेततः। 16 तदा ते कथितवन्तस्तहिं तस्य दूतो भवेत्।
17 पितरो द्वारमाहतवान् एतस्मिन्नन्तरे द्वारं मोचयित्वा पितरं दृश्वा विस्मयं
प्राप्ताः। 18 ततः पितरो निःशब्दं स्थातुं तान् प्रति हस्तेन सङ्केतं कृत्वा
परमेश्वरो येन प्रकारेण तं काराया उद्भृत्यानीतवान् तस्य वृत्तान्तं तानज्ञापयत्,
यूयं गत्वा याकूबं भ्रातृगमण्ड वात्तामितां वदतेत्युक्ता स्थानान्तरं प्रस्थितवान्।
19 प्रभाते सति पितरः क्व गत इत्यत्र रक्षकाणां मध्ये महान् कलहो जातः।
20 हेरोद बहु मृगयित्वा तस्योदेशे न प्राप्ते सति रक्षकान् संचृच्छ्य तेषां
प्राणान् हन्तुम् आदिष्टवान्। 21 पश्चात् स यिहूदीयप्रदेशयो लोकेभ्यो हेरोदितं युयुत्सौ सति
ते सर्वं एकमन्त्राणाः सन्तस्तस्य समीप उपस्थाय ल्वास्तनामानं तस्य
वस्त्रगृहाधीशं सहाय आसीत् तस्माद् अनेके लोका विश्वस्य

देशेन तेषां देशीयानां भरणम् अभवत् 23 अतः कुत्रचिन् निरुपितदिवे हेरोद् राजकीयं परिच्छद् परिधाय सिंहासने समुपीवश्य तान् प्रति कथाम् उक्तवान्। 24 ततो लोका उच्चैः कारं प्रत्यवदन्, एष मनुजरवो न हि, ईश्वरीयरवः। 25 तदा हेरोद् ईश्वरस्य सम्मानं नाकरोत्; तस्मादेतोः पमेश्वरस्य दूरो हठात् तं प्राहरत् तेनैव स कैटि: क्षीणः सन् प्राणान् अजहात्। किन्त्वीश्वरस्य कथा देशं व्याप्य प्रबलाभवत्। ततः परं बर्णबांशौली यस्य कर्मणो भारं प्राप्नुतो ताथ्यां तस्मिन् सम्पादिते सति मार्कनामा विख्यातो यो योहन् तं सङ्गिनं कृत्वा यिश्वालाम्नगरात् प्रत्यागतौ।

13 अपरज्य बर्णबा

राजा सह कृतविद्याभ्यासो मिनहेम् शौलश्रेते ये किञ्चन्तो जना भविष्यद्वादिन उपर्दैश्यरथान्तियखियानगरस्यमडल्लाम् आसन्, 2 ते यदोपवासं कृत्वेश्वरम् असेवन्त तस्मिन् समये पवित्र आत्मा कथितवान् अहं यस्मिन् कर्मणि बर्जिकाशीलौ नियुक्तवान् तत्कर्म कर्तु तौ पृथक् कुरुत। 3 ततस्तैरुपवासप्रार्थनयोः: कृतयोः सतोस्ते तयो गंत्रयो हस्तार्पणं कृत्वा तौ व्यसृजन्। 4 ततः परं तौ पवित्रेणात्मना प्रेरितौ सन्तौ सिलुकियानगरम् उपस्थाय समुद्रपथेन कुप्रोपनीषप्तम् अगच्छतां। 5 ततः सालामीनगरम् उपस्थाय तत्र यिहूदीयानां भजनभवनानि गत्वे श्रवस्य कथां प्राचारयतः; योहनपि तत्सवरोऽभवत्। 6 इत्थं ते तस्योपदीपस्य सर्वत्र भ्रमन्तः पाफनगरम् उपस्थिताः; तत्र सुविवेकयनं सर्जियपौलनामा तदेशाधिपतिना सह भविष्यद्वादिनो वेशधारी बर्यीशुनामा यो मायावी यिहूदी आसीत् तं साक्षात् प्राप्तवतः। 7 तदेशाधिपि ईश्वरस्य कथां श्रोतुं वाज्ञन् पौलबर्जिबौ न्यमन्त्रयत्। 8 किन्त्विलुमा यं मायाविनं ददन्ति स देशाधिपति धर्ममार्गाद् बहिर्भूतं कर्तुम् अयतत। 9 तस्मात् शोलोऽर्थत् पौलः पवित्रेणात्मना परिपूर्णः सन् त मायाविनं प्रत्यन्नदृष्टि कृत्वाकथयत्, 10 हे नरकिन धर्मद्विषयेन कौटिल्यदुष्कर्मपरिपूर्ण, त्वं कि प्रभोः सत्पत्पस्य विपर्ययकरणात् कदापि न निवर्त्तिष्यसे? 11 अथुना परमेश्वरस्तत्व समुचितं करिष्यति तेन कतिपयदिनानि त्वम् अन्धः सन् सूर्यमपि न द्रक्ष्यसि। तत्क्षणाद् रात्रिवद् अध्यकारस्तस्य दृष्टिम् आच्छादितवान्; तस्मात् तस्य हस्तं धर्तु स लोकमन्वित्त्वान् इतस्ततो भ्रमणं कृत्वान्। 12 एनां घटनां दृष्ट्वा स देशाधिपतिः प्रभूपदेशाद् विस्मित्य विश्वासं कृत्वान्। 13 तदनन्तरं पौलस्तत्वडगिनौ च पाफनगरात् प्रते चालयित्वा पम्फुलियादेशस्य पर्मानगरम् अगच्छन् किन्तु योहन् तयोः समीपाद् एत्य यिस्शालमं प्रत्यगच्छत्। 14 पश्चात् तौ पर्पातो यात्रां कृत्वा पिसिदियादेशस्य अनित्यखियानगरम् उपस्थाय विश्रामवरे भजनभवनं प्रविश्य समुपाविशतां। 15 व्यवस्थाभविष्यद्वाक्ययोः: पठितयोः सतो हैं भ्रातरौ लोकान् प्रति युवयोः काचिद् उपदेशकथा यद्यस्ति तर्हि तां वदत् तौ प्रति तस्य भजनभवनस्याधिपतयः: कथाम् एतां कथयित्वा प्रैषयन्। 16 अतः पौल उत्तिष्ठन् हस्तेन सङ्केतं कुर्वन् कथितवान् हे इस्यायेलीयमुष्या ईश्वरपरायणा: सर्वे लोका यूयम् अवथद्धुः। 17 एतेषामिसायेल्लोकानाम् ईश्वरोऽस्माकं पूर्वपूर्वान् मनोनीतान् कृत्वा गृहीतवान् ततो मिसरि देशे प्रवसनकाले तेषामुन्नतिं कृत्वा तस्मात् स्वीयावाहुवलेन तान् बहिः कृत्वा समानयत्। 18 चत्वारिंशद्विस्तरान् यावच्य महाप्रातरे तेषां भरणं कृत्वा 19 किनान्देशनन्तर्वर्तीणि सप्तराज्यानि नाशयित्वा गुटिकापातेन तेषु सवृद्धेशु तेष्योऽधिकारं दत्तवान्। 20 पञ्चाशत्यधिकवतु-शतेषु वत्सरेषु गतेषु च शिम्पूरेत्वमिव्यद्वादिपर्यन्तं तेषामुपरि विचारयितृन् नियुक्तवान्। 21 तैश्च राज्ञि प्राथिते, ईश्वरो विन्यामीनो वंशजातस्य कीशः: पुत्रं शौलं चत्वारिंशद्वृष्टपर्यन्तं तेषामुपरि राजानं कृतवान्। 22 पश्चात् तं पदच्युतं कृत्वा यो मादिक्रियाः सर्वाः करिष्यति तादृशं मम मनोभिमतम् एकं जनं यिशयः पुत्रं दायूदं प्राप्तवान् इदं प्रमाणं यस्मिन् दायूदि स दत्तवान् तं दायूदं तेषामुपरि राजत्वं कर्तुम् उत्पादितवान। 23 तस्य स्वप्रतिश्रुतस्य वाक्यस्यानुसारेण इस्यायेल्लोकानां निमित्तं तेषां मनुष्याणां वंशाद् ईश्वर एकं यीशुं (त्रातारम्) उदपादयत्। 24 तस्य प्रकाशनात् पूर्व्यं योहन् इस्यायेल्लोकानां सन्निधौ मनः परावर्तनसंपूर्णं मज्जनं प्राचारयत्। 25 यस्य च कर्मणो भारं प्रपत्वान्

योहन् तन् निष्पादयन् एतां कथां कथितवान्, यूयं मां कं जनं जनीनी? अहम् अभिषिक्ततानि नहि, किन्तु पश्यत यस्य पादयोः पादुकयो र्बन्धने मोचयितुमपि योग्यो न भवामि तादृशं एको जनो मम पश्चाद् उपतिष्ठति। 26 हे इदाहीमो वंशजाता भ्रातो हे ईश्वर्मीभीता: सर्वलोका युष्मान् प्रति परित्राणस्य कथैषा प्रेरिता। 27 यिश्वालम्निवासिनस्तेषाम् अधिपतयश्च तस्य योशोः परिचयं न प्राप्य प्रतिविश्वामवारं पठ्यमानानां भविष्यद्वादिकथानाम् अभिप्रायम् अबुद्ध्वा च तस्य वर्धेन ताः कथा: सफला अकुर्वन्। 28 प्राणग्नहननयं कमापि हेतुम् अप्राप्यपि पीलातस्य निकटे तस्य वर्धं प्रार्थयत। 29 तस्मिन् याः कथा लिखिताः सन्ति तदनुसारेण कर्म सप्ताय तं कुशाद् अवतार्य शमशाने शायितवत्तः। 30 किन्त्वीश्वरः शमशानात् तमुद्दस्यापयत, 31 पुनर्शं गालीलप्रेदेशाद् यिस्सालमनगरं तेन सार्दू ये लोका आगच्छन् स बहुदिनानि तेभ्यो दर्शनं दत्तवान्, अतस्त इदानीं लोकान् प्रति तस्य साक्षिणः सन्ति। 32 अस्माकं पूर्व्युरुषाणां समक्षम् ईश्वरो यस्मिन् प्रतिज्ञातवान् यथा, त्वं मे पुत्रोसि चाच्य त्वां समुत्थापितवानहम्। 33 इदं यद्वचनं द्वितीयगीते लिखितमास्ते तद यीशोरुस्थानेन तेषां सन्ताना ये वयम् अस्माकं सन्निधौ तेन प्रत्यक्षी कृतं, युष्मान् इमं सुसंवादं ज्ञाप्यामि। 34 परमेश्वरेण शमशानाद् उत्थापितं तदीयं शरीरं कदापि न क्षेष्यते, एतस्मिन् स स्वयं कथितवान् यथा दायूदं प्रति प्रतिज्ञातो यो वरस्तमहं तुभ्यं दायस्यामि। 35 एतदन्यस्मिन् गीतेऽपि कथितवान्। स्वकीयं पुण्यवत्तं त्वं क्षयितुं न च दायस्यसि। 36 दायूदा ईश्वरभिमतसेवायै निजायुषि व्ययिते सति स महानिद्रां प्राप्य निजैः पूर्व्युरुषैः सह मिलितः सन् अक्षीयत; 37 किन्तु यमीश्वरः शमशानाद् उदस्थापयत् स नाक्षीयत। 38 अतो हे भ्रातोः, अनेन जनेन पापमोचनं भवतीति युष्मान् प्रति प्रचारितम् आस्ते। 39 फलतो मूसाय्वरस्थाय यूयं येष्यो दोषभ्यो मुक्ता भवितुं न शक्यथ तेभ्यः सर्वदोषेभ्य एतस्मिन् जने विश्वासिनः सर्वे मुक्ता भविष्यत्वीति युष्माभि ज्ञयितां। 40 अपञ्जय। अवज्ञाकरिणो लोकाश्वक्षुर्मील्यं पश्यत। तथैवासम्भवं ज्ञात्वा स्यात् यूयं विलज्जिताः। यतो युष्मासु तिष्ठत्सु करिष्ये कर्मम् तादृशं। येनैव तस्य वृत्तान्ते युष्मभ्यं कथितेऽपि हि। यूयं न तन्तु वृत्तान्तं प्रत्येष्यथ कदाचन॥ 41 येयं कथा भविष्यद्विदिनां ग्रन्थेषु लिखितास्ते सावधाना भवत स कथा यथा युष्मान् प्रति न घटते। 42 यिहूदीयभजनभवनान् निर्गतयोस्तयो घिन्देयीर्यै वैक्ष्यमाणा प्रार्थना कृता, आगामिनि विश्वामवरिष्यति कथेयम् अस्मान् प्रति प्रचारिता भवत्विति। 43 सभाया भड्गे सति बहवो यिहूदीयलोका यिहूदीयमतग्रहिणो भक्तलोकाश्र बर्णबालैयोः पश्चाद् आगच्छन्, तेन तो तैः सह नानाकथा: कथयित्वे श्रान्तु ग्रहाश्रये स्थातु तान् प्रावर्तयतां। 44 परविश्वामवारे नगरस्य प्रायेण सर्वे लाका ईश्वरीया कथां श्रोतु मिलिताः, 45 किन्तु यिहूदीयलोका जननिवहं विलोक्य ईश्वर्या परिझूपाः सन्तो विपरीतकथाकथनेनेश्वरनिन्दया च पौलेनोक्तां कथां खण्डयितुं वेष्टितवन्तः। 46 ततः पौलबण्डबावक्षीभौ कथितवत्तौ प्रथमं युष्माकं सन्निधावीश्वरीयकथायाः प्रचारणम् उचितमासीत् किन्तुं तदग्राहात्करणेन यूयं स्वान् अनन्तायुषोऽयोग्यान् दर्शयथ, एतकरणाद् वयम् अन्यदेशीयलोकानां समीपं गच्छामः। (aiōnios g166) 47 प्रभुरस्मान् इश्वरम् आदिष्ठानान् यथा, यावच्य जगतः सीमा लोकानां त्राणकारणात्। मयान्यदेशमध्ये त्वं स्थापितो भूः प्रदीपवत्॥ 48 तदा कथामीदृशीं श्रुत्वा भिन्नदेशीया आह्वादिताः सन्तः प्रभोः कथां धन्यां धन्याम् अवदन्, यावन्तो लोकाश्व परमाः प्राप्तिनिमित्तं निरूपिता आसन ते व्यश्वसन्। (aiōnios g166) 49 इत्थं प्रभोः कथा सर्वदेशं व्याप्तोत्। 50 किन्तु यिहूदीया नगरस्य प्रथानपुरुषान् सम्मान्या: कथिपया भक्ता योषितश्च कुप्रवृत्तिं ग्राहयित्वा पौलबण्डबाव तादृशित्वा तस्मात् प्रदेशाद् दूरीकृतवन्तः। 51 अतः कारणात् तौ निजपद्धूलीस्तेषां प्रतिकूल्येन पातयित्वेकनियं नगरं गतौ। 52 ततः शिष्यगण आनदेन पवित्रेणात्मना च परिपर्णेभवत्।

१४ तौ द्वौ जनौ युगपद् इकनियनगरस्थयिहृदीयानां भजनभवनं
गत्वा यथा बहवो यिहृदीया अन्यदेशीयलोकाश्च व्यश्वसनं तादृशीं

कथां कथितवन्तौ। 2 किन्तु विश्वासहीना यिहूदीया अन्यदेशीयलोकान् कुप्रतिर्दिक्षिणे ग्राहयित्वा भ्रातृगणं प्रति तेषां वैरं जनितवन्तः। 3 अतः स्वानुग्रहकथायाः प्रमाणं दत्वा तयो हस्ते बहुलक्षणम् अद्रुतकर्म्म च प्राकाशयद् यः प्रभुस्तस्य कथा अक्षोभेन प्रचार्य तौ तत्र बहुदिनानि समवातिष्ठेतां। 4 किन्तु कियन्तो लोका यिहूदीयानां सपक्षाः कियन्तो लोकोः प्रेरितानां सपक्षाः जाताः; अतो नागरिकजननिवहमये भिन्नवाक्यत्वम् अभवत्। 5 अन्यदेशीया यिहूदीयास्तेषोमां अधिपतयश्च दौरात्यं कुत्वा तौ प्रस्तरैराहन्तुम् उद्यताः। 6 तौ तद्वार्त्ता प्राप्य पलायित्वा लुकायनियदेशस्यान्तवर्त्तिलुक्षाद्वर्बो 7 तत्समीपस्थदेशज्य गत्वा तत्र सुसंवादं प्रचारयतां। 8 तत्रोभयादयोश्वलनशक्तिहीनो जन्मारभ्य खञ्जः कदापि गमनं नाकरोत् एतादृशं एको मानुषो लुक्षानगर उपविश्य पौलस्य कथां श्रुतवान्। 9 एतस्मिन् समये पौलस्तम्प्रति दृष्टिं कृत्वा तत्य स्वास्थ्ये विश्वासं विदित्वा प्रोच्छैः कथितवान् 10 पद्ध्यामुत्तिष्ठन् ऋजु र्भवातः स उल्लम्फं कृत्वा गमनागमने कुत्वावान्। 11 तदा लोकोः पौलस्य तत् कार्यं विलोक्य लुकायनीयाभाषया प्रोच्छैः कथामेतां कथितवन्तः, देवा मनुष्यरूपं धृत्वासामां समीपम् अवारोहन्। 12 ते बर्णबां यूपितरम् अवदन् पौलस्थ मुख्यो वक्ता तस्मात् तं मर्कुरियम् अवदन्। 13 तस्य नगरस्य सम्मुखे स्थापितस्य यूपितरविग्रहस्य याजको वृषाण् पुण्यमालाश्च द्वारासमीपम् आनीय लोकैः सर्द्धं तावुद्दिश्य समुत्त्यज्य दातुम् उद्यतः। 14 तद्वार्त्ता श्रुत्वा बर्णबापौलौ स्वीयवस्त्राणि छित्वा लोकानां मध्ये वेगेन प्रविश्य प्रोच्छैः कथितवन्तौ, 15 हे मेहच्छा: कुत एतादृशं कर्म कुरुथ? आवामपि युष्मादृशै सुखुदुःखभोगिनै मनुष्यो, युग्म् एताः सर्वा वृथाकल्पनाः परित्यज्य यथा गगणवसुन्धराजलनिधीनां तम्भयस्थानां सर्वव्याप्त्य साटारमरम् ईश्वरं प्रति परावर्त्तये तदर्थम् आवां युष्माकं सन्निधौ सुसंवादं प्रचारयावः। 16 स ईश्वरः पूर्वकाले सर्वश्रीयालोकान् स्वस्वर्माणं चलितुमनुभविते दत्तवान्, 17 तथापि आकाशात् तोयवर्षणेन नानाप्रकारशस्योत्पत्त्या च युष्माकं हितैषी सन् भक्ष्यैराननदेन च युष्माकम् अन्तःकरणानि तर्पयन् तानि दानानि निजसाक्षिस्वरूपाणि स्थितवान्। 18 किन्तु तदृशायां कथायां कथितायामपि तयोः समीपं उत्सर्जनात् लोकनिवं ग्रावेण निवर्त्तियुतं नाशकुत्वाम्। 19 आनित्यखिया-इकनियनगरायां कतिपययिहूदीयलोका आगत्य लोकान् प्रावर्त्यन्त तस्मात् तै पौलं प्रस्तरैराहन्न् तेन स मृत इति विज्ञाय नगरस्य बहिस्तम् आकृष्य नीतवन्तः। 20 किन्तु शिष्यगणे तस्य चतुर्दिशि तिष्ठति सति स स्वयम् उत्थाय पुनरपि नगरमध्यं प्राविशत् तत्परेऽहमि बर्णबासहितो दर्भासनां गतवान्। 21 तत्र सुसंवादं प्रचार्य बहुलोकान् शिष्यान् कृत्वा तौ लुक्षाम् इकनियम् आनित्यखियाज्य परावृत्य गतौ। 22 बहुदुःखानि भुक्त्वापीश्वरात्यं प्रवेष्यत्वम् इति कारणाद् धर्ममार्गं स्थानुं विनयं कृत्वा शिष्यागास्य मनःस्वीर्यम् अकुरुतां। 23 मण्डलीनां प्राचीनवर्गानि नियुज्य प्रार्थनोपवासौ कृत्वा यत्रभी ते व्यश्वसन् तस्य हस्ते तान् समर्थं 24 पिसिदियामध्येन पाम्पुलियादेशं गतवन्ती। 25 पश्चात् पग्निगरं गत्वा सुसंवादं प्रवार्य अतालियानगरं प्रस्थितवन्ती। 26 तस्मात् समुद्रपथेन गत्वा ताभ्यां यत् कर्म सम्पन्नं तत्कर्म्म साधयितुं यन्नगरे दयालोरीश्वर्य हस्ते समपत्ती जातौ तद् आनित्यखियानगरं गतवन्ता। 27 तत्रोपस्थाय तन्गरस्थमण्डलीं संगृह्य स्वाभ्याम् ईश्वरो यद्यत कर्मकरोत् तथा येन प्रकारेण भिन्नदेशीयलोकान् प्रति विश्वासस्त्रपद्मारम् अमोचयद् एतान् सर्ववृत्तान्तान् तान् जापितवन्तौ। 28 ततस्तौ शिर्यैः सर्द्धं तत्र बहुदिनानि न्यवसताम्।

15 यहूदादेशात् कियन्तो जना आगत्य भ्रातृगणमित्यं शिक्षितवन्तो मूसाव्यवस्थाय यदि युष्माकं त्वक्छेदो न भवति तर्हि यूयं परित्राणं प्राप्तुं न शक्यथ। 2 पौलबर्णबां तौः सह बहून् विचारान् विवादांश्च कृतवन्तौ, ततो मण्डलीयोनोका एतस्या: कथायासत्त्वं ज्ञातुं परिश्वालम्नगरस्थान् प्रेरितान् प्राचीनांश्च प्रति पौलबर्णबाप्रभृतीन् कतिपयजनान् प्रेषयितु निश्चयं कृतवन्तः। 3 ते मण्डल्या प्रेरिताः सन्तः फैणीकीशोमिरोन्देशाभ्यां गत्वा

भिन्नदेशीयानां मनःपरिवर्तनस्य वार्त्या भ्रातृणां परमाहादम् अजनयन्। 4 यिरुशालाम्युपस्थाय प्रेरितगणेन लोकप्राचीनगणेन समाजेन च समुपगृहीताः सन्तः स्वैरेश्वरो यानि कर्माणि कृतवान् तेषां सव्ववृत्तान्तान् तेषां समक्षम् अकथयन्। 5 किन्तु विश्वासिनः कियन्तः फिर्खिमतग्राहिणो लोका उत्थाय कथमेतां कथितवन्तो भिन्नदेशीयानां त्वक्छेदं कर्तुं मूसाव्यवस्थां पालयितुज्व यस्मादेष्यम्। 6 ततः प्रेरित लोकप्राचीनाश्च तस्य विवेचनां कर्तुं सभाया स्थितवन्तः। 7 बहुविचारेषु जातषु पितर उत्थाय कथितवान्, हे भ्रातरो यथा भिन्नदेशीयलोको मम मुखात् सुसंवादं श्रुत्वा विश्वसन्ति तदर्थं बहुदिनात् पूर्वम् ईश्वरोसामां मध्ये मां वृत्ता नियुक्तवान्। 8 अन्तर्यामीश्वरो यथास्मभ्यं तथा भिन्नदेशीयेभ्यः पवित्रमात्मानं प्रदाय विश्वसेन तेषाम् अन्तःकरणानि पवित्राणि कृत्वा 9 तेषाम् अस्माकञ्च मध्ये किमपि विशेषं न स्थापयित्वा तानधि स्वयं प्रमाणं दत्तवान् इति यूयं जानीत्व। 10 अतेवासामाकं पूर्वपुरुषा वयज्व स्वयं यद्यास्य भावं सोहुं न शक्ताः समप्रति तं शिष्यगणस्य स्कन्देषु न्यसितुं कुत ईश्वरस्य परीक्षां करिष्यथ? 11 प्रभो यीर्षुख्याइष्यानुग्रहेण ते यथा वयमपि तथा परित्राणं प्राप्तुम् आशां कुर्माः। 12 अनन्तरं बर्णबापौलाभ्याम् ईश्वरो भिन्नदेशीयानां मध्ये यद्यद् आश्वर्यम् अद्रुतज्व कर्म्म कृतवान् तदृचान्तं तौ स्वमुखाभ्याम् अवर्णयतां सभास्था: सर्वे नीरवाः सन्तः श्रुतवन्तः। 13 तयोः कथायां समाप्तायां सत्यां याकूब् कथयितुम् आरब्धवान् 14 हे भ्रातरो मम कथायाम् मनो निधत्। ईश्वरः स्वनामार्थं भिन्नदेशीयलोकानाम् मध्याद् एकं लोकसंघं ग्रहीतुं मतिं कृत्वा येन प्रकारेण प्रथमं तान् प्रति कृपावलकनं कृतवान् तं शिमोन् वर्णितवान्। 15 भविष्यद्विद्विभ्रक्तानि यानि वाक्यानि तैः सार्द्धम् एतस्यैक्यं भवति यथा लिखितमास्ते। 16 सर्वेषां कर्माणं यस्तु साधकः परमेश्वरः। स एवेदं वदेष्वाक्यं शेषाः सकलमानवाः। भिन्नदेशीयलोकाश्च यावन्तो मम नामतः। भवन्ति हि सुविच्छातास्ते यथा परमेश्वरितुः। 17 तत्वं सम्यक् समीहते तन्निमित्तमहं किल। परावृत्य समागत्य दायूदः परितं पुनः। दूष्यमुत्थायिष्यामि तदीयं सर्ववस्तु च। परितं पुनरुथाया सज्जयिष्यामि सर्वांश्च॥ 18 आ प्रथमाद् ईश्वरः स्वीयानि सर्वकर्माणि जानाति। (aiōn g165) 19 अतएव मम निवेदनमिदं भिन्नदेशीयलोकानां मध्ये ये जाना ईश्वरं प्रति परावर्तनं तेषामुपरि अन्यं कमपि भारं न न्यस्य 20 देवताप्रासादशुचिभक्ष्यं व्यभिचारकम् कण्ठसम्पीडनमारितप्राणिभक्ष्यं रक्तभक्ष्यज्व एतानि परित्यकु लिखामः। 21 यतः पूर्वकालतो मूसाव्यवस्थाप्रचारणो लोकान नगरे नगरे सन्ति प्रतिविश्वामावारज्व भजनभवने तस्या: पाठो भवति। 22 ततः परं प्रेरितगणो लोकप्राचीनगणः सर्वा मण्डली च स्वेषां मध्ये दर्शबा नामा विख्यातो मनोनीतौ कृत्वा पौलबर्णबाभ्यां सार्द्धम् आनित्यखियानगरं प्रति प्रेषणम् उत्तिं बुद्ध्या ताभ्यां पत्रं प्रैषयन्। 23 तस्मिन् पत्रे लिखितमिदं, आनित्यखिया-सुरिया-किलिकियादेशस्थभिन्नदेशीयभ्रातृगणाय प्रेरितगणस्य लोकप्राचीनगणास्य भ्रातृगणास्य च नमस्कारः। 24 विशेषोदस्माकम् आजाम् आप्रायापि कियन्तो जना अस्माकं मध्याद् गत्वा त्वक्छेदो मूसाव्यवस्था च पालयित्वाविति युष्मान् शिक्षयित्वा युष्माकं मनसामस्यैर्य कृत्वा युष्मान् ससन्देहान् अकुर्वन् एतां कथां वयम् अशृम्। 25 तत्करणाद् वयम् एकमन्त्राणः सन्तः सभायां स्थित्वा प्रभो यीर्षुख्याइष्य नामनिमित्त मृत्युमुखगताभ्यामसामाकं 26 प्रियबर्णबापौलाभ्यां सार्द्धं मनोनीतोकानां केषांज्वद् युष्माकं सन्निधौ प्रेषणम् उत्तिं बुद्ध्या ताभ्यां पत्रं प्रैषयन्। 27 अतो यिहूदासीलौ युष्मान् प्रति प्रेषितवन्तः, एतयो मुख्याभ्यां सर्वां कथां जास्यथ। 28 देवताप्रासादभक्ष्यं रक्तलीपीडनमारितप्राणिभक्ष्यं व्यभिचारकम् वेमानि सर्वाणि युष्माभिस्त्याज्यानि; एतत्प्रयोजनायाज्ञावितिरेकेन युष्माकम् उपरि भारमन्यं न न्यसितुं पवित्रस्यात्मनोऽस्माकञ्च उचितज्ञानम् अभवत्। 29 अतएव तेभ्यः सर्वे रुपक्षेषु युष्मां भद्रं कर्म्म करिष्यथ। युष्माकं मङ्गलं भूयात्। 30 ते विसृष्टाः सन्त आनित्यखियानगर उपस्थाय लोकनिवहं संगृह्य पत्रम् अददन्। 31 ततस्ते तत्पत्रं पठित्वा सान्त्वनां प्राप्य सानन्दा अभवन्। 32 यिहूदासीलौ च स्वयं प्रचारकौ भूता भ्रातृगणं नानोपदिश्य तान् सुस्थिरान् अकुरुताम्। 33 इत्थं तौ तत्र तैः साकं कतिपयदिनानि यापयित्वा

पश्चात् प्रेरितानां समीपे प्रत्यागमनार्थं तेषां सन्निधे: कल्याणेन विसृष्टावभवतां। 34 किन्तु सीलसत्र स्थातुं वाञ्छितवान्। 35 अपरं पौलबर्णब्बौ बहवः शिष्याश्च लोकान् उपदेश्य प्रभौः सुसंवादं प्रचारयन्त आनितयिखियां काल यापितवतः। 36 कतिपयदिनेषु गतेषु पौलो बर्णब्बाम् अवदत् आगच्छावां येषु नगरेष्विधरस्य सुसंवादं प्रचारयतवन्तै तानि सर्वनगराणि पुनर्निवा भ्रातः कीदृशाः सन्तीति द्रुतं तान् साक्षात् कुर्व्वः। 37 तेन मार्कानामा विख्यातं योहनं सङ्गीणिं कर्तुं बर्णब्बा मतिमकरेत्, 38 किन्तु स पूर्वं तथां सह कार्यार्थं न गत्वा पाम्फूलियादेशे तौ त्यक्तवान् तत्कारणात् पौलसं सङ्गिणिं कर्तुम् अनुचितं ज्ञातवान्। 39 इत्थं तयोरतिशयविरेष्यस्योपरिस्थितत्वात् तौ परस्पर पृथग्भवतां ततो बर्णब्बा मार्क गृहीत्वा पोतेन कुप्रोपदीपं गतवान्; 40 किन्तु पौलः सीलं मनोनीतं कृत्वा भ्रातृभिरीश्वरानुग्रहे समर्पितः सन् प्रस्थाय 41 सुरियाकिलिकियादेशाभ्यां मण्डलीः स्थिरीकुर्व्वन् अगच्छत्।

16 पौलो दर्बार्लुस्त्रानगरयोपस्थितोभवत् तत्र तीमथियनामा शिष्य

एक आसीत्; स विश्वासिन्या यिहूदीयाया योषितो गर्भजातः किन्तु तस्य पितान्यदेशीयलोकः। 2 स जनो लुस्त्रा-इकनियनगरस्थानां भ्रातृणां समीपेषि सुख्यातिमान् आसीत्। 3 पौलसं स्वसंडिग्निं कर्तुं मतिं कृत्वा ते गृहीत्वा तदशनिवासिनां यिहूदीयानाम् अनुरोधात् तस्य त्वच्छेषं कृतवान् यतस्तस्य पिता भिन्नदेशीयलोक इति सर्वेन्ज्ञायत। 4 ततः परं ते नगरे नगरे भ्रमित्वा यिश्वालमस्थैः प्रेतिर्लोकप्राचीनैश्च निरूपितं यद् व्यवस्थापत्रं तदनुसारेणाचिरंतु लोकेभ्यस्तद् दत्तवन्तः। 5 तेनैव सर्वे धर्मसमाजाः खीष्ठर्म्म सुस्थिराः सन्तः प्रतिदिनं वर्द्धिता अभवन। 6 तेषु फुगियागालातियादेशमध्येन गतेषु सत्यु पवित्र आत्मा तान् अशियादेशे कथा प्रकाशयितुं प्रतिषिद्धवान्। 7 तथा मुसियादेश उपस्थाय विशुनियां गन्तुं तैसुष्योगे कृते आत्मा तान् नान्वमन्यत। 8 तस्मात् ते मुसियादेशं परित्यज्य त्रोयानगरे गत्वा समुपस्थिताः। 9 रात्री पौलः स्वप्ने दृष्टवान् एको माकिदनियालोकस्तिष्ठन् विनयं कृत्वा तस्मै कथयति, माकिदनियादेशम् अगत्यास्मान् उपकुर्विति। 10 तस्येत्यं स्वप्नदर्शनात् प्रभुस्तदेशीयलोकान् प्रति सुसंवादं प्रचारयितुम् अस्मान् आहूयतीति निश्चिं बुद्ध्वा वयं तृणं माकिदनियादेशं गन्तुम् उद्योगम् अकुर्म। 11 ततः परं वयं त्रोयानगराद् प्रस्थाय ऋजुमार्गेण सामथ्रिकीयोपदीपेन गत्वा परेऽहनि नियापलिनार उपस्थिताः। 12 तस्माद् गत्वा माकिदनियान्तर्विति रोमीयवसतिस्थानं यत् फिलिपीनामप्रधाननगरे तत्रोपस्थाय कतिपयदिनानि तत्र रिथितवन्तः। 13 विश्रामवारे नगराद् बहिर्गत्वा नदीते यत्र प्रार्थनाचार आसीत् तत्रोपविश्य समागता नारीः प्रति कथां प्राचारयाम। 14 ततः शुयातीरानगरीया धूषराम्बरविक्रायिणी लुदियानामिकाया ईश्वरसेविका योषित् श्रोत्रीणां मध्य आसीत् तथा पौलोक्तवाक्यानि यद् गृह्याते तदर्थं प्रभुस्तदया मनोद्वारं मुक्तवान्। 15 अतः सा योषिति सपरिवारा मजिता सती विनयं कृत्वा कथितवती, युष्माकं विचाराद् यदि प्रभौ विश्वासिनी जाताहं तर्हि मम ग्रहम् आगत्य तिष्ठत। इत्थं सा यत्नेनास्मान् अस्थापयत। 16 यस्या गणनया तदधिपतीनां बुधुधोनोपाजिनं जातं तादृशी गणकभूतप्रस्ता कावन दासी प्रार्थनास्थानगमनकाल आगत्यास्मान् साक्षात् कृतवती। 17 सासामां पौलस्य च पश्चाद् एत्य प्रोच्छैः कथामिमां कथितवती, मनुष्या एते सर्वोपरिस्थित्येरस्य सेवका: सन्तोऽस्मान् प्रति परित्राणस्य मार्गं प्रकाशयन्ति। 18 सा कन्या बहुदिनानि तादृशम् अकरोत् तस्मात् पौलो दुःखितः सन् मुखं परावर्त्य तं भूतमवदद्, अहं यीशुवीष्टस्य नामात्माजापयामि त्वमस्या बहिर्छिच्छ, तेनैव तत्क्षणात् स भूतस्तस्या बहिर्हीतः। 19 ततः स्वेषां लाभस्य प्रत्याशा विचारस्थानेऽपितीनां समीपम् अनयन्। 20 ततः शासकानां निकटं नीत्वा रोमिलोका वयम् अस्माकं यद् व्यवहरणं ग्रहीतुम् आचरितुज्व निषिद्धं, 21 इमे यिहूदीयलोकाः सन्तोषे पितोदेव शिक्षयित्वा नगरेऽस्माकम् अतीव कलनं कुर्विति, 22 इति कथिते सति लोकनिवहस्तयोः प्रातिकूल्येनोदातिष्ठत् तथा शासकास्तयो वस्त्राणि छित्वा वित्राधात् कर्तुम् आज्ञापयन्। 23 अपरं ते तौ बहु प्रहार्य त्वमेतौ कारां नीत्वा सावधानं रक्षयेति

कारारक्षकम् आदिशन। 24 इत्थम् आजां प्राप्य स तावभ्यन्तरस्थकारां नीत्वा पादेषु पादपाशीभी बर्दध्वा स्थापितावान्। 25 अथ निशीथसमये पौलसीलालोकाश्वरमुद्दिश्य प्राथनां गानज्य कृतवन्तौ, कारास्थिता लोकाश्व तदशृण्वन् 26 तदाकस्मात् महान् भूमिकप्पोऽभवत् तेन भित्तिमूलेन सह कारा कम्पिताभूत तत्क्षणात् सर्वाणि द्वाराणि मुक्तानि जातानि सर्वेषां बन्धनानि च मुक्तानि। 27 अतएव कारारक्षको निद्राते जागरित्वा काराया द्वाराणि मुक्तानि दृश्य बन्दिलोकाः पलायिता इत्यनुमाय कोषात खड्गं बहिः कृतात्मधातं कर्तुम् उद्यतः। 28 किन्तु पौलः प्रोच्छैस्तमाहूय कथितवान् पश्य वयं सर्वेऽत्रासम्ह, त्वं निजप्राणहिसां माकार्षाः। 29 तदा प्रदीपम् आनेतुम् उक्तवा स कम्पमानः सन् उत्तरम्याभ्यन्तरस्य आगत्य पौलसीलयोः पादेषु पतितवान्। 30 पश्चात् स तौ बहिरानीय पृथवान् है महेषु परित्राणं प्राप्तुं मया किं कर्तव्यं? 31 पश्चात् तौ स्वगृहमानीय तयोः सम्मुखे खाद्यद्रव्याणि स्थापितवान् तथा स स्वयं तदीया: सर्वे परिवाराश्वश्वरे विश्वसन्तः सानन्दिता अभवन्। 32 तस्मै तस्य गृहीष्ठितसर्वलोकेभ्यश्च प्रभोः कथां कथितवन्तौ। 33 तथा रात्रेस्तरिम्नेव दण्डे स तौ गृहीत्वा तयोः प्रहाराणां क्षतानि प्रक्षालितवान् ततः स स्वयं तस्य सर्वे परिजनाश्च मजिता अभवन्। 34 पश्चात् तौ स्वगृहमानीय तयोः सम्मुखे खाद्यद्रव्याणि स्थापितवान् तथा स स्वयं तदीया: सर्वे परिवाराश्वश्वरे विश्वसन्तः सानन्दिता अभवन्। 35 दिन उपस्थिते तौ लोकां मोचयेति कथां कथियितुं शासकाः पदातिगां प्रेषितवन्तः। 36 ततः कारारक्षकः पौलाय तां वार्ता कथितवान् युवां त्याजियुं शासका लोकान् प्रेषितवन्त इदानीं युवां बहि भूत्वा कुशलेन प्रतिष्ठेतां। 37 किन्तु पौलस्तान् अवदत् रोमिलोकयोरावयोः कमापे दोषम् न निश्चित्य सर्वेषां समक्षम् आवां कशया ताडियत्वा कारायां बद्धवन्त इदानीं किमावां गुप्तं विस्त्रक्षयन्ति? तन्न भविष्यति, स्वयमागत्यावां बहिः कृत्वा नयन्तु। 38 तदा पदातिगिभः शासकेभ्य एतद्वात्तर्यां कथितायां तौ रोमिलोकाविति कथां श्रुत्वा ते भीताः 39 सन्तस्तयोः सन्निधिमागत्य विनयम् अकुर्वन् अपरं बहिः कृत्वा नगरात् प्रस्थातुं प्रार्थितवन्तः। 40 ततस्तौ काराया निर्गत्य लुटियाया गृहं गतवन्तौ तत्र भ्रातृगणं साक्षात्कृत्य तान् सान्वयित्वा तस्मात् स्थानात् प्रस्थितौ।

17 पौलसीलौ आम्फिपल्यापल्लोनियानगराभ्यां गत्वा यत्र यिहूदीयानं

भजनभवनमेकम् आस्ते तत्र थिष्लनीकीनगर उपस्थितौ। 2 तदा पौलः स्वाचारानुसारेण तेषां समीपं गत्वा विश्रामवरत्रये तैः सार्द्दं धर्मपुस्तकीयकथाया विचारं कृतवान्। 3 फलतः खींसेन दुःखभोगः कर्तव्यः श्मशानुत्थानञ्च कर्तव्यं युष्माकं सन्निधौ यस्य यीशोः प्रस्तावं करोमि स ईश्वरेणाभिविक्तः स एता: कथाः प्रकाश्य प्रमाणं दत्वा दिशीरकृतवान्। 4 तस्मात् तेषां कतिपयदिनानि अन्यदेशीया बहवो भक्तलोकाबहिः प्रधानार्थ्यश्च विश्वस्य पौलसीलयोः पश्चाद्विमोनो जाताः। 5 किन्तु विश्वासीना यिहूदीयलोकाः ईर्ष्यां परिपूर्णाः सन्तो हटदस्य कतिनयलम्पत्लोकान् सङ्गिणः कृत्वा जनतया नगरमध्ये महाकलनं कृत्वा यासोनो गृहम् आक्रम्य प्रेरितान् धृत्वा लोकनिवहस्य समीपम् आनेतु चेष्टितवन्तः। 6 तेषामुद्देशम् अप्राप्य च यासोनं कतिपयान् भ्रातुं शृद्धं धृत्वा नगराधिपतीनां निकटमानीय प्रोच्छैः कथितवन्तो ये मनुष्या जगद्गुटाटितवन्तस्ते ऽत्रायुपस्थिताः सन्ति, 7 एष यासोन् अतिथ्य कृत्वा तान् गृहीत्वा। यीशुनामक एको राजसीति कथयन्तस्ते कैसरस्याज्ञाविसुद्धं कर्म्म कुर्विति। 8 तेषां कथामिमां श्रुत्वा लोकनिवहो नगराधिपतयश्च समुद्दिना अभवन्। 9 तदा यासोनस्तदेष्योषाज्च धनदण्डं गृहीत्वा तान् परित्यक्तवन्तः। 10 ततः परं भ्रातृगणो रजन्यां पौलसीलौ शीघ्रं विरयानगरं प्रेषितवन्तः तौ तत्रोपस्थाय यिहूदीयानां अन्यदेशीयानां मन्या स्त्रियः पुरुषाश्वानेके व्यवस्थान्। 11 तत्रस्था लोकाः थिष्लनीकीथस्थलोकेभ्यो महात्मान आसन् यत इत्थं भवति न वेति जातु दिने दिने धर्मग्रन्थस्यालोचनां कृत्वा स्वैरं कथाम् अग्रहन्। 12 तस्माद् अनेके यिहूदीया अन्यदेशीयानां मन्या स्त्रियः पुरुषाश्वानेके व्यवस्थान्। 13 किन्तु बिरयानगरे पौलेनेश्वरीया कथा प्रचार्यत इति थिष्लनीकीस्था यिहूदीया जात्वा तत्स्थानमप्यागत्य लोकानां कुप्रवृत्तिम् अजनयन्। 14

अतएव तस्मात् स्थानात् समुद्रेण यान्तीति दर्शयित्वा भ्रातरः क्षिप्रं पौलं प्राहिष्वन् किन्तु सीलतीमधियौ तत्र स्थितवत्तौ। 15 ततः परं पौलस्य मार्गदर्शकास्तम् आथीनीनगर उपस्थापयन् पश्चाद् युवां तूष्मण् एतत् स्थानं आगमिष्यथः सीलतीमधियौ प्रतीमाम् ज्ञानां प्राप्य ते प्रत्यागताः। 16 पौल आथीनीनगरे तावपेक्ष्य तिष्ठन् तन्नारं प्रतिमाभिः परिपूर्णं दृश्वा सन्तप्तदद्यो ५ भवत्। 17 ततः स भजनभवते यान् यिहूदीयान् भक्तलोकांश्च हुए च यान् अपश्यत् तैः सह प्रतिदिनं विचारिवान्। 18 किन्त्वपिकूरीयमतग्रहिणः स्तोयिकीयमतग्राहिणश्च कियन्तो जनास्तेन सार्वद्वयवदन्तः। तत्र केचिद् अकथयन् एष वाचालः किं वक्तुम् इच्छति? अपरे केचिद् एष जनः केषाचिद् विशेषीयदेवानां प्रचारक इत्पुमीपते यतः स यीशुम् उत्थितिज्व प्रचारयत्। 19 ते तम् अरेयपागानाम विचारस्थानम् आनीय प्रावोचन् इदं यन्वीनं मनं त्वं प्रावीकश किं इदं कीदृशं एतद् अस्मान् श्रावयः; 20 यामिमाम् असम्भवकथाम् अस्माकं कर्णगोरीकृतवान् अस्या भावार्थः क इति वर्यं ज्ञातुम् इच्छामः। 21 तदार्थीनीनिवासिनस्तन्नग्रप्रवासिनश्च केवलं कस्याश्च नवीनकथायाः श्रवणेन प्रचारणेन च कालम् अयापयन्। 22 पौलोत्तरेयपागास्य मध्ये तिष्ठन् एतां कथं प्रचारितवान् है आथीनीयलोका यूयं सर्वथा देवपूजायाम् आसक्ता इत्यह प्रत्यक्षं पश्यामि। 23 यतः पर्यटनकाले युम्बाकं पूजनीयानि पश्यन् ‘अविज्ञातेश्वराय’ एतलिपियुक्तां यज्ञवेदीमेकां दृश्वान्; अतो न विदित्वा यं पूजयथे तस्यैव तत्वं युम्बान् प्रति प्रचारयामि। 24 जगतो जगत्स्थानां सर्ववस्तुनान्व स्थाय इश्वरः स खर्गपृथिव्योरेकाधिपतिः सन् करनिर्मितमन्दिरेषु न निवसति; 25 स एव सर्वेभ्यो जीवनं प्रापान् सर्वसामाग्रीश्च प्रददाति; अतएव स कस्याश्चित् सामग्रा अभावहेतो मनुष्याणां हस्तैः सेवितो भवतीति न। 26 स भूमाङ्गले निवासार्थं एकस्मात् शोणितात् सर्वान् मनुष्यान् सूक्ष्या तेषां पूर्वनिरुपितसमयं वसितीसीमाज्ज निरचिनोत्; 27 तस्मात् लोकैः केनापि प्रकारणं मृगायित्वा परमवशस्य तत्वं प्राप्तुं तस्य गवेषणं करणीयम्। 28 किन्तु सोऽस्माकं कस्माचिद्यपि द्वे तिष्ठतीति नहि, वयं तेन निश्चसनप्रश्नसनगमनागमनप्राणधारणानि कुर्मः, पुनश्च युम्बाकमेव कतिपयाः कवयः कथयन्ति ‘तस्य वंशा वयं स्मो हि’ इति। 29 अतएव यदि वयम् इश्वरस्य वंशा भवामस्तर्ति मनुष्ये विद्यया कौशलेन च तक्षितं स्वर्णं स्पृण्यं दृशद् वैतेषामीश्वरत्वम् अस्माभिः न ज्ञातव्यं। 30 तेषां पूर्वीयलोकानाम् ज्ञानानां प्रतीश्वरो यद्यपि नावाधर्त तथापीदानां सर्वत्र सर्वान् मनः परिवर्त्यितुम् आज्ञापयति, 31 यतः स्वनियुक्तेन पुरुषेण यदा स पृथ्वीस्थानां सर्वलोकानां विचारं करिष्यति तद्दिनं न्यूपयत्; तस्य शमशानोत्थापनेन तस्मिन् सर्वेभ्यः प्रमाणं प्रादात्। 32 तदा शमशानाद् उत्थानस्य कथां श्रुत्वा केचिद् उपाहमन्, केचिदवदन् एनां कथां पुनरपि त्वतः श्रोष्यामः। 33 ततः पौलस्तेषां समीपात् प्रस्थितवान्। 34 तथापि केचिल्लोकास्तेन सार्वद्वयित्वात् स्वत्वात् मध्ये उरेयपारीयदियनुसियो दामारीनामा काचिन्नारी कियन्तो नराशासन्।

18 तद्वतानाः परं पौल आथीनीनगराद् यात्रां कृत्वा करिन्थनगरम् आगच्छत्। 2 तस्मिन् समये क्लौदियः सर्वान् यिहूदीयान् रोमानानां विहाय गन्तुम् आज्ञापयत्, तस्मात् प्रिस्किल्लानामा जायया सार्द्धम् इतालियादेशात् किञ्चित्पूर्वम् आगमत् यः पन्तदेशो जात आकिकलनामा यिहूदीयलोकः पौलस्तं साक्षात् प्राप्य तयोः समीपितवान्। 3 तौ दूष्यनिर्माणजीविनौ, तस्मात् परस्परम् एकवृत्तिकत्वात् स ताभ्यां सह उषित्वा तत् कम्पाकरोत्। 4 पौलः प्रतिविश्रामवारं भजनभवनं गत्वा विचारं कृत्वा यिहूदीयान् अन्यदेशीयांश्च प्रवृत्तिं ग्राहितवान्। 5 सीलतीमधियो माकिनियादेशात् समेतयोः सतोः पौल उत्पत्तमा भूत्वा यीशुरीश्वरेणाभिषिक्तो भवतीति प्रमाणं यिहूदीयानां समीपे प्रादात्। 6 किन्तु ते उत्तीव विरोधं विधाय पाषण्डीयकथां कथितवन्तस्तः पौलो वस्त्रं धून्वन् एतां कथां कथितवान्, युम्बाकं शोणितपातपाराधो युम्बान् प्रत्येव भवतु, तेनाहं निरपराधो द्यावस्य भिन्नदेशीयानां समीपं यामि। 7 स तस्मात् प्रस्थाय भजनभवनसमीपस्थस्य युस्तनामन् इश्वरभक्तस्य

भिन्नदेशीयस्य निवेशनं प्राविशत्। 8 ततः क्रीष्णपामा भजनभवनाधिपतिः सपरिवारः प्रभौ व्यश्वसीत्, करिन्थनगरीया बहवो लोकाश्च समाकर्ण्य विश्वस्य मज्जिता अभवन्। 9 क्षणदायां प्रभुः पौल दर्शनं दत्वा भाषितवान्, मा भैषीः, मा निरसीः, कथां प्रचाराय। 10 अहं त्वया सार्द्धम् आस हिंसार्थं कोपी त्वं स्पर्णु न शक्यति नारेऽस्मिन् मदीया लोका बहव आसते। 11 तस्मात् पौलस्तन्नगरे प्रायेण सार्द्धवत्सरपर्यन्तं संस्थायेश्वरस्य कथाम् उपादिशत्। 12 गालिल्यानामा कश्छिद् आखायादेशस्य प्राङ्गिवाकः समभवत्, ततो यिहूदीया एकवाक्याः सत्तः पौलम् आक्रम्य विचारस्थानं नीत्वा 13 मानुषं एष व्यवस्थाय विरुद्धम् ईश्वरभजनं कर्तुं लोकान् कुप्रवृत्तिं ग्राहयतीति निवेदितवत्तौ। 14 ततः पौले प्रत्युतं दामुः उत्ते सति गालिल्या यिहूदीयान् व्याहरत्, यदि कस्यविद् अन्यायस्य वातिशयदुष्टात्वारणस्य विचारोऽभिष्यत् तर्हि युम्बाकं कथा मया स्थानीयाभविष्यत्। 15 किन्तु यदि केवलं कथाया वा नामो वा युम्बाकं व्यवस्थाया विवादो भवति तर्हि तस्य विचारमहं न करिष्यामि, यूयं तस्य मीमांसां कुरुत। 16 ततः स तान् विचारस्थानाद् दूरीकृतवान्। 17 तदा भिन्नदेशीयाः सोस्थिनिनामानं भजनभवनस्य प्रधानाधिपति धृत्वा विचारस्थानस्य सम्मुखे प्राहरन् तथापि गालिल्या तेषु सर्वकर्मसु न मनो न्यदधात्। 18 पौलस्त्रत्र पुनर्बुद्धिनानि न्यवसत्, ततो भ्रातृगाणाद् विसर्जनं प्राप्य किञ्चननवतनिमित्तं किञ्चियानगरे शिरो मुण्डित्या प्रिस्किल्लाकिकलाभ्यां सहितो जलपथेन सुरियादेशं गतवान्। 19 तत इफिषनगर उपस्थाय तत्र तौ विसुज्य स्वयं भजनभवनं प्रविश्य यिहूदीयैः सह विचारितवान्। 20 ते स्वैः सार्द्धं पुनः कतिपयदिनानि स्थातुं तं व्यनयन्, स तदनुरीकृत्य कथामेतां कथितवान्, 21 यिहूलालिमि आगाम्युत्सवपालनार्थं मया गमनीयं; पश्चाद् इश्वरेच्छायां जातायां युम्बाकं समीपं प्रत्यागमिष्यामि। ततः परं स ते विसृष्टः सन् जलपथेन इफिषनगरात् प्रस्थितवान्। 22 ततः कैसरियाम् उपस्थितः सन् नारे गत्वा समाजं नमस्कृत्य तस्माद् आन्तियच्छियानगं रं प्रस्थितवान्। 23 तत्र कियत्कालं यापयित्वा तस्मात् प्रस्थाय सर्वेषां शिष्याणां मनांसि सुस्थिराणि कृत्वा क्रमशो गलातियाकुरुगियादेशयो भ्रमित्वा गतवान्। 24 तस्मिन्नेव समये सिक्कन्द्रियानरे जात आपल्लोनामा शास्त्रविवेत सुवका यिहूदीय एको जन इफिषनगरम् आगतवान्। 25 स शक्तिप्रभुमार्गो मनसोद्योगी च सन् योहनो मज्जिनमात्रं ज्ञात्वा यथार्थतया प्रभोः कथां कथयन् समुपादिशत्। 26 एष जनो निर्भयत्वेन भजनभवने कथित्युम् आरब्धवान्, ततः प्रिस्किल्लाकिकलौ तस्योपेदशकथां निश्चयं तं स्वयोः समीपम् आनीय शुद्धरूपेणश्वरस्य कथाम् अबोधयताम्। 27 पश्चात् स आखायादेशं गन्तुं मतिं कृतवान्, तदा तत्रत्यः शिष्यगोणो यथा तं गृहात् तदर्थं भ्रातृगाणेन समाश्रस्य पत्रे लिखिते सति, आपल्लास्त्रोपस्थितः सन् अनुग्रहेण प्रत्ययिनां बृहपकाराम् अकरोत्, 28 फलतो योशुरभिषिक्तस्त्रातीति शास्त्रप्रमाणं दत्वा प्रकाशरूपेण प्रतिपन्नं कृत्वा यिहूदीयान् निरुत्तरान् कृतवान्।

19 करिन्थनगर आपल्लसः स्थितिकाले पौल उत्तरप्रदेशैरागच्छन् इफिषनगरम् उपस्थितवान्। तत्र कतिपयशिष्यान् साक्षत् प्राप्य तान् अपृच्छत्, 2 यूयं विश्वस्य पवित्रमात्मानं प्राप्ता न वा? ततस्ते प्रत्यवदन् पवित्र आमास दीयते इत्यसम्भिः श्रुतमपि नहि। 3 तदा साऽवदत् तर्हि यूयं केन मज्जिता अभवतः? तेऽकित्यन् योहनो मज्जिनेन। 4 तदा पौल उत्तरान् इतः परं य उपस्थायति तस्मिन् अर्थत् यीशुश्वीष्टे विश्वसितव्यमित्युक्त्वा योहन् मनः परिवर्त्तनसूक्षेकेन मज्जिनेन जले लोकान् अमज्जियत्। 5 तादृशीं कथां श्रुत्वा ते प्रभो यीशुश्वीष्टस्य नामा मज्जिता अभवन्। 6 ततः पौलेन तेषां गत्रेषु करेऽपि तेषामुपरि पवित्र आत्मावरुद्धवान्, तस्मात ते नामादेशीया भाषा भविष्यत्कथाश्च कथितवत्तः। 7 ते प्रायेण द्वादशजना आसन्। 8 पौलो भजनभवने गत्वा प्रायेण मासात्रयम् ईश्वरस्य राज्यस्य विचारं कृत्वा लोकान् प्रवर्त्य साहसेन कथामकथयत्। 9 किन्तु कठिनान्तः करणत्वात् कियन्तो जना न विश्वस्य सर्वेषां समक्षम् एतत्पवस्थस्य निन्दां कर्तुं प्रवृत्ताः, अतः पौलस्तेषां समीपात् प्रस्थाय शिष्याणां पृथक्कृत्वा प्रत्यहं तुरान्नामः

कस्यचित् जनस्य पाठशालायां विचारं कृतवान्। 10 इत्थं वत्सरद्वयं गतं तस्माद् आशियादेशनिवासिनः सर्वे यिहूदीया अन्यदेशीयलोकाश्रु प्रभो यीशोः कथाम् अश्रौणन्। 11 पौलेन च इधर एतादृशान्यद्गुटानि कर्माणि कृतवान् 12 यत् परिधेये गात्रमार्जनवस्त्रे वा तस्य देहात् पीडितलोकानाम् समीपम् आनीते ते निरामया जाता अपवित्रा भूताश्श तेभ्यो बहर्वितवन्तः। 13 तदा देशाटनकारिणः कियन्तो यिहूदीया भूतपासारिणे भूतप्रस्तनोकानां सन्निधौ प्रभे यीशो नमिं जप्त्वा वाक्यमिदम् अवदन्, यस्य कथां पौलः प्रचारयति तस्य यीशो नमिं युष्मान् अज्ञापयामः। 14 स्किवनामो यिहूदीयानां प्रधानयाजकस्य सप्ताभिः पुरैस्तथा कृते सति 15 कश्चिद् अपवित्रो भूतः प्रत्युदितवान्, यीशु जनामि पौलञ्ज्य परिचिनोमि किन्तु के यूयं? 16 इत्युक्त्वा सोपवित्रभूतप्रस्तो मनुष्यो लम्फ कृत्वा तेषामुपरि पतित्वा बलेन तान् जितवान्, तस्माते नग्ना: क्षताङ्गाश्च सन्तस्तस्त्वामाद् गेहात् पलायन्त। 17 सा वाग इफिषनगरनिवासिनसं सर्वेषां यिहूदीयानां भिन्नदेशीयानां लोकानाऽन्य श्रेवोगचरीभूतः; ततः सर्वे भयं गतः प्रभो यीशो नमिं यशो उवर्द्धत। 18 येषामनेकेषां लोकानां प्रतीतिरजयत त आगत्य स्वैः कृताः क्रियाः प्रकाशरूपेणाङ्गीकृतवन्तः। 19 बहवो मायाकर्मकारिणः स्वस्वप्रन्थान् आनीय राशीकृत्य सर्वेषां समक्षम् अदाहयन्, ततो गणनां कृत्वाबुध्यन्त पञ्चायुतस्यमुद्रमूल्यपुस्तकानि ददधानि। 20 इत्थं प्रभोः कथा सब्दिर्शं व्याप्तं प्रबला जाता। 21 सर्वेषेतेषु कर्मसु उपमन्तेषु सत्यु पौलो माकिदनियाखायादेशाभ्यां यिरुशलामं गन्तुं मति कृत्वा कथितवान् तत्थानं यात्रायां कृतायां सत्यां मया रोमानगरं द्रष्टव्यं। 22 स्वानुगतलोकानां तीमथियेरास्तौ द्वौ जनौ माकिदनियादेशं प्रति प्रहित्य स्वयम आशियादेशे कतिपयदिनानि स्थितवान्। 23 किन्तु तस्मिन् समये मतेऽस्मिन् कलहो जातः। 24 तत्कारणमिदं, अर्तिमीदेव्या रूप्यमन्दिरनिर्माणेन सर्वेषां शिलिप्नां यथेष्टलाभम् अजनयन् यो दीर्घित्रियनामा नाडीन्थमः 25 स तान् तत्कर्मजीविनः सर्वलोकांश्च समाध्य भाषितवान् हे महेच्छा एतेन मन्दिरनिर्माणेनासामां जीविका भवति, एतद् यूयं वित्थः 26 किन्तु हस्तनिर्मितिश्च ईश्वरा नहि पौलानामा केनविज्जेन कथामिमां व्याहृत्य केवलोफिषनगरे नहि प्रायेण सर्वस्मिन् आशियादेशे प्रवृत्तिं ग्राहयित्वा बहुलोकानां शेषुषी परावर्तिता, एतद् युष्माभिः दृश्यते श्रूयते च। 27 तेनासामां वाणिज्यस्य सर्वथा हाने: सम्भवनं केलवलमिति नहि, आशियादेशस्य वां सर्वजगत्स्थै लोकैः पूज्या या तिर्मी महादेवी तस्य मन्दिरस्यावज्ञानस्य तस्या ऐश्वर्यस्य नाशस्य च सम्भावना विद्यते। 28 एतादृशी कथां श्रुत्वा ते महाक्रोधान्विताः सन्त उच्चैः कारं कथितवन्त इफिषीयानाम् अर्तिमी देवी महती भवति। 29 ततः सर्वगंगं कलहेन परिपूर्णमध्वरत्, ततः परं ते माकिदनीयायारिस्तार्खनामानौ पौलस्य द्वौ सहरौ धृत्यैकचित्ता रङ्गाभूमि जवेन धावितवन्त। 30 ततः पौलो लोकानां सन्निधिं यातुम् उद्यतवान् किन्तु शिष्यगणस्तं वरितवान्। 31 पौलस्यतीया आशियादेशस्थाः कतिपया: प्रधानलोकास्तस्य समीपं नरमेकं प्रेष्य त्वं रङ्गाभूमि मागा इति न्यवेदयन्। 32 ततो नामालोकानां नामाकथाकथनात् सभा व्याकुला जाता किं कारणाद् एतावती जनताभवत् एतद् अधिकै लोकै नर्जायि। 33 ततः परं जनतामध्याद् यिहूदीयैर्बहिर्हिकृतः सिक्नदोरा हस्तेन सङ्केतं कृत्वा लोकेभ्य उत्तरं दातुमुद्यवान्, 34 किन्तु स यिहूदीयलोक इति निश्चिते सति इफिषीयानाम् अर्तिमी देवी महतीति वाक्यं प्रायेण पञ्च दण्डान् यावद् एकस्वरेण लोकनिवैः प्रोक्तं। 35 ततो नगराधिपतिस्तान् स्थिरान् कृत्वा कथितवान् हे इफिषाया: सर्वे लोका आकर्णयत, अर्तिमीमहदेव्या महादेवात् पतितायास्तत्रिमायाश्च पूजनम् इफिषनगरस्थाः सर्वे लोकाः कुर्वन्ति, एतत् के न जानन्ति? 36 तस्माद् एतत्रप्रतिकूलं केपि कथयितुं न शक्नुन्ति, इति ज्ञाता युष्माभिः सुस्थिरत्वेन स्थातव्यम् अविविच्य किमपि कर्म न कर्तव्यज्ञः। 37 यान् एतान् मनुष्यान् यूयमत्र समानयत ते मन्दिरद्वयापहारका युष्माकं देव्या निन्दकाश्च न भवन्ति। 38 यदि कञ्चन प्रति दीर्घित्रियस्य तस्य सहायानाऽन्य कथिद् आपत्ति विद्यते तर्हि प्रतिनिधिलोका विचारस्थानञ्च सन्ति, ते तत् स्थानं गत्वा उत्तरप्रत्युत्तरे

कुर्वन्तु। 39 किन्तु युष्माकं काचिदपरा कथा यदि तिष्ठति तर्हि नियमितायां सभायां तस्या निष्पत्ति भविष्यति। 40 किन्त्वेतस्य विरोधस्योत्तरं येन दातु शक्नुम् एतादृशस्य कस्यचित् कारणस्याभावाद् अद्यतनघटनाहेतो राजद्रेहिणामिवास्माकम् अभियोगे भविष्यतीति शङ्का विद्यते। 41 इति कथित्वा स सभास्थलोकान् विसृष्टवान्।

20 इत्थं कलहे निवृते सति पौलः शिष्यगणम् आहूय विसर्जनं

प्राप्य माकिदनियादेशं प्रस्थितवान्। 2 तेन स्थानेन गच्छन् तदैशीयान् शिष्यान् बहुपूरिष्य यूनानीयदेशम् उपस्थितवान्। 3 तत्र मासार्थ्ये रिष्टत्वा तस्मात् सुरियादेशं यातुम् उद्यतः, किन्तु यिहूदीयास्तं हन्तुं गुप्ता अतिष्ठन् तस्मात् स पुनरपि माकिदनियामार्गेण प्रत्यागान्तुं मति कृतवान्। 4 बिरयानगरीयसोपात्रः थिष्लनीकीयारिस्तार्खसिकुन्दौ दर्बोंगरीयागायतीमथियौ आशियादेशीयतुखिकत्रिफौ च तेन सार्द्धे आशियादेशे यावद् गतवन्तः। 5 एते सर्वे ऋग्रसारः सन्तोऽस्मान् अपेक्ष्य त्रोयानगरे स्थितवन्तः। 6 किणव्याशून्यपूपोत्सवदिने च गते सति वयं फिलीपीनगरात् तोयपथेन गत्वा पञ्चभिः दिवैस्त्रोयानगरम् उपस्थाय तत्र सप्तदिनान्यविताशाम। 7 सप्ताहस्य प्रथमदिने पूपान् भंगु शिष्येषु मिलितेषु पौलः पदिते तस्मात् प्रस्थातुम् उद्यतः सन् तदहि प्रायेण क्षपाया यामद्वयं यावत् शिष्येभ्यो धर्मकथाम् अकथयत्। 8 उपरिस्थे यस्मिन् प्रकोष्ठे सभां कृत्वासन् तत्र बहवः प्रदीपाः प्राज्वलन्। 9 उतुखनामा कश्चन युवा च वातायन उपविशन् धोरतरनिद्राप्रस्तोऽभूत् तदा पौलेन बहुक्षणं कथायां प्रचारितायां निद्रामग्नः स तस्माद् उपरिस्थतृतीयप्रकोष्ठाद् अपतत्, ततो लोकास्ते मृतकल्पं धृत्योदतोलयन्। 10 ततः पौलोऽवस्थ्य तस्य गत्रे पतित्वा तं क्रोडे निधाय कथितवान्, यूयं व्याकुला मा भूत नायं प्राणे वियुक्तः। 11 पश्चात् स पुनश्चोपरि गत्वा पूपान् भंगुक्त्वा प्रभातं यावत् कथोपकथने कृत्वा प्रस्थितवान्। 12 ते च तं जीवन्त युवान् गृहीत्वा गत्वा परमाप्यायिता जाताः। 13 अनन्तरं वयं पोतेनाग्रसरा भूत्वासनगरम् उत्तीर्थ्य पौलं ग्रीहीतुं मतिम् अकुर्मय यतः स तत्र पद्यभ्यां व्रजितुं मति कृत्वेति निरूपितवान्। 14 तस्मात् तत्रास्माभिः सार्द्धे तस्मिन् मिलिते सति वयं तं नीता मिलुत्तेन्युपदीप्तं प्राप्तवन्तः। 15 तस्मात् पौते मौचयित्वा पेरङ्गहि खीयोपदीपस्य समुख्यं लब्धवन्तस्तस्माद् एकान्नाहा सामोपदीप्तं प्राप्तं पोते लाग्यित्वा त्रोगुलिलये स्थित्वा परस्मिन् दिवसे मिलीतनगरम् उपताशाम। 16 यतः पौल आशियादेशे कालं यापयितुम् नाभित्रणम् इफिषनगरं त्यक्त्वा यातुं मन्त्राणां स्थिरीकृतवान्, यस्माद् यदि साध्यं भवति तर्हि निस्तारोत्सवस्य पञ्चाशत्तमदिने स यिरुशलाम्युपस्थातुं मति कृतवान्। 17 पौलो मिलीताद् इफिषं प्रति लोकं प्रहित्य समाजस्य प्राचीनान् आहूयानीतीवान्। 18 तेषु तस्य समीपम् उपस्थितेषु स तेभ्य इमां कथां कथितवान्, अहम् आशियादेशे प्रथमागमनम् आरभ्याद्य यावद् युष्माकं सन्निधौ रिष्टत्वा सर्वस्मये यथाचरितवान् तद् यूयं जानीथः। 19 फलतः सर्वथा नग्रमानः सन् बहुश्चपातेन यिहूदीयानाम् कुमन्त्राणाजातनानापरीक्षाभिः प्रभोः सेवामकर्त्वं। 20 कामपि हितकथां न गोपायितवान् तं प्रचार्य्य सप्रकाशं गृहे गृहे समुपदिशेश्वरं प्रति मनः परावर्त्तीनीयं प्रभौ यीशुखीषे विश्वसनीयं 21 यिहूदीयानाम् अन्यदेशीयलोकानाऽन्य समीपएतदृशं साक्षयं ददामि। 22 पश्यत साम्प्रतम् आत्मनाकृष्टः सन् यिरुशलामगरे यात्रां करोमि, तत्र मासप्रति यद्यू घटिष्यते तान्यहं न जानामि; 23 किन्तु मया बन्धनं क्लेशश्च भोक्त्य इति पवित्र आत्मा नगरे नगरे प्रमाणं ददाति। 24 तथापि तं क्लेशमहं तृणाय न मये; ईश्वरस्यानुग्रहविषयकस्य सुसंवादस्य प्रमाणं दातुं, प्रभो यीशोः सकाशाद् यस्याः सेवायाः भारं प्राप्नवं तां सेवां साधायितुं सानन्दं स्वमार्गं समापयितुञ्च निजप्रापाणपि प्रियन् न मन्ये। 25 अधुना पश्यत येषां समीपेहम् ईश्वरीयराज्यस्य सुसंवादं प्रचार्य्य भ्रमाणं कृतवान् एतादृशा यूयं मय ददान् उन्न द्रेष्टुं न प्राप्यस्थ एतदृप्यहं जानामि। 26 युष्मभ्यम् अहम् ईश्वरस्य सर्वान् आदेशान् प्रकाशयितु न न्यवर्ते। 27 अहं सर्वेषां लोकानां रक्षपातदोषाद् यन्दिर्दोष आसे तस्याद्य युष्मान् साक्षिणः करोमि। 28 यूयं स्वेषु तथा यस्य व्रजस्याध्यक्षन् आत्मा युष्मान् विधाय

न्ययुक्त तत्सर्वस्मिन् सावधाना भवत, य समाजज्ञ प्रभु निजरक्तमूल्येन क्रीतवान तम् अवत, 29 यतो मया गमने कृतएव दुर्जया वृक्ता युष्माकं मथ्यं प्रविश्य ब्रज प्रति निर्दयतम् आचारिष्यन्ति, 30 युष्माकमेव मथ्यादपि लोका उत्थाय शिष्यगणम् अपहन्तुं पुपरीतम् उपदेक्ष्यनीतीत्यहं जानामि। 31 इति हेतो यूर्यं सचैतन्यः सन्तस्तिष्ठत, अहज्य साश्रुपातः सन् वत्सरत्रयं यावद् दिवानिंशं प्रतिजनं बोधयितुं न न्यवर्त्तं तदपि स्मरत। 32 द्वारानि हे भ्रातो युष्माकं निष्ठां जनयितुं पवित्रीकृतलोकानं मध्येऽधिकारज्ज्व दातुं समर्थो य ईश्वरस्तस्यानुग्रहस्य यो वादश्च तयोरुभयो युष्मान् समार्पयम् 33 कस्यापि स्वर्णं स्वर्णं स्वर्णं वस्त्रं वाप्रति मया लोभो न कृतः। 34 किन्तु मम मत्यहरलोकानाज्ज्वादश्यकव्ययाय मदीयमिदं करद्युम् अप्राप्यद् एतद् यूर्यं जानीथ। 35 अनेन प्रकारेण ग्रहणद् दानं भद्रमिति यद्याक्वं प्रभु यौशु कथितवान् तत् स्मर्तुं दिरद्रलोकानामुपकाराथ्य श्रमं कर्तुज्य युष्माकम् उचितम् एतत्सर्वं युष्मानहम् उपदेष्टवान्। 36 एतां कथां कथयित्वा स जानुनी पातयित्वा सर्वं: सह प्रार्थयत। 37 तेन ते क्रन्दन्तः 38 पुन र्म मुखुं न द्रक्ष्य विशेषत एषा या कथा तेनाकथि तत्करणात् शोकं विलापञ्च कृत्वा कण्ठं धृत्वा चुम्बितवन्तः। पश्चात् ते तं पोतं नीतवन्तः।

21 तै विसृष्टः: सन्तो वर्यं पोतं बाहयित्वा ऋजुमोर्णेण कोषम् उपदीप्तपम् आगत्य परेऽहनि रोदियोपूरीपम् आगच्छाम ततस्तस्मात् पातारायाम् उपातिष्ठाम। 2 तत्र फैनीकियादेशगामिनम् पोतमेकं प्राप्य तमारुहृ गतवन्तः। 3 कुप्रोपदीपं दृश्वा तं स्वदिशि स्थापयित्वा सुरियादेशं गत्वा पोतस्थद्रव्याप्ययोरहयितुं सोरनगे लापितवन्तः। 4 तत्र शिष्यगणस्य साक्षत्करण्य वर्यं तत्र सप्तदिनानि स्थितवन्तः पश्चात्ते पवित्रेणात्मना पौलं व्याहरन् त्वं यिरुशालमनगरं मा गमः। 5 ततस्तेषु सप्तसु दिनेषु यापितेषु सत्सु वर्यं तस्मात् स्थानात् निजवर्त्मना गतवन्तः; तस्मात् ते सबालवृद्धवनिता अस्माभिः सह नगरस्य परिसरपर्यन्तम् आगताः पश्चाद्युयं जलघितटे जानुपातं प्रार्थयामहि। 6 ततः परस्परं विसृष्टाः सन्तो वर्यं पोतं गतास्ते तु स्वस्वगृहं प्रत्यागतवन्तः। 7 वर्यं सोरनगरात् नावा प्रस्थाय तलिमायिनगरम् उपातिष्ठाम तत्रासाकं समुद्रीयमार्गस्यान्तोऽभवत् तत्र भाटागणं नमस्कृत्य दिनमेकं तैः सार्द्धम् उष्टवतवन्तः। 8 परेऽहनि पौलस्तस्य सङ्गिनो वयञ्च प्रतिष्ठामानाः कैसरियानगरम् आगत्य सुसंवादप्रचारकानां सप्तजनानां फिलिपनान् एकस्य गृहं प्रविश्यावतिष्ठाम। 9 तस्य चतसो दुहितोरेऽनूढा भविष्यद्वादित्य आसन्। 10 तत्रासामु सुहुदिनानि प्रोपितेषु यिहूदीयदेशाद् आगत्यागाबनामा भविष्यद्वादी समुपस्थितवन्तः। 11 सोसमाकं समीपमेत्य पौलस्य कटिबन्धनं गृहीत्वा निजहस्तापादान बद्धाभाषितवान यस्येदं कटिबन्धनं तं यिहूदीयलोका यिरुशालमनगर इत्येवं बद्धाभाषितवान भिन्नदेशीयानां करेषु समर्पीयव्यनीतीति वाक्यं पवित्र आत्मा कथयति। 12 एतादृशीं कथं श्रुत्वा वर्यं तन्नगरवासिनो भ्रातरश्च यिरुशालमं न यातुं पौलं व्यन्यामहि; 13 किन्तु स प्रत्यावादीत् यूर्यं किं कुरुथ? किं क्रन्दनेन ममान्तः करणं विदीर्णं करिष्यथ? प्रभो यीशो नन्मो निमित्तं यिरुशालमि बद्धो भवितुं केवल तन्न प्राणान् दातुमपि ससज्जोस्मि। 14 तेनासाकं कथयाम् अग्नीतायाम् ईश्वरस्य यथेच्चा तथैव भवतित्यकृत्वा वर्यं निरस्याम। 15 परेऽहनि पाथेयद्रव्याणि गृहीत्वा यिरुशालमं प्रति यात्राम् अकुर्मा। 16 ततः कैसरियानगरनिवासिनः करिष्यतः शिष्या अस्माभिः सार्द्धम् इत्वा कृपीयेन म्यासन्नाम्या येन प्राचीनशिष्येन सार्द्धम् अस्माभिः वर्सत्वयं तस्य समीपम् अस्मान् नीतवन्तः। 17 असामासु यिरुशालम्पुरिष्ठेषु तत्रस्थप्राताणोऽस्मान् आहादेन गृहीतवान्। 18 परस्मिन् दिवसे पौलेऽस्माभिः सह याकूबो गृहं प्रविष्टे लोकप्राचीनाः सर्वं तत्र परिषिदि संस्थिताः। 19 अनन्तरं स तान् नत्वा स्वीयप्रचारणेन भिन्नदेशीयान् प्रतीश्वरो यानि कर्मणां साधितवान तदीयां कथाम् अनुक्रमात् कथितवान्। 20 इति श्रुत्वा ते प्रभुं धर्यं प्रोच्य वाक्यमिदम् अभासन्त, हे भ्रात यिहूदीयानां मध्ये बहुसहस्राणि लोका विश्वासिन आसते किन्तु ते सर्वे व्यवस्थामताचारिण एतत् प्रत्यक्षं पश्यसि। 21 शिशुनां त्वक्छेदानाद्याचरणं प्रतिष्ठियं त्वं भिन्नदेशनिवासिनो

यिहूदीयलोकान् मूसावाक्यम् अश्रद्धातुम् उपदिशसीति तैः श्रुतमस्ति। 22 त्वमत्रागतोसीति वार्ता समाकर्ण्य जननिवहो मिलित्वावश्यमवाग्मिष्यति; अताएव किरणीयम? अत्र वर्यं मन्त्रयित्वा समुपायं त्वा वदामस्तं त्वमाचर। 23 व्रतं कर्तुं कृतसङ्कल्पा येऽस्माकं चत्वारो मानवाः सन्ति 24 तान् गृहीत्वा तैः सहितः स्वं शुचि कुरु तथा तेषां शिरोमुण्डेन यो व्ययो भवति तं त्वं देहि। तथा कुरो त्वदीयाचारे या जनश्रुति जयिते सालीका किन्तु त्वं विधिं पालयन् व्यवस्थानुसरेणवाचरसीति ते भोत्सन्ते। 25 भिन्नदेशीयानां विश्वासिलोकानां निकेत वर्यं पत्रं लिखित्वेत्य स्थिरीकृतवन्तः देवप्रासादभोजनं रक्षणां गलपीडनमारितप्राणिभोजनं व्यभिचारशैतेभ्यः स्वरक्षणव्यतिरेकेण तेषामन्यविधिपालनं करपीयं न। 26 ततः पौलस्तान् मानुषानादाय परस्मिन् दिवसे तैः सह शुचि भूत्वा मन्दिरं गत्वा शौचकर्मणो दिनेषु सम्पूर्णेषु तेषाम् एककार्थं नैवेद्यायुत्सर्वो भविष्यतीति ज्ञापितवान्। 27 तेषु सप्तसु दिनेषु समाप्तकर्त्येषु आशियादेशनिवासिनो यिहूदीयासं मध्येमन्दिरं विलोक्य जननिवहस्य मनसु कुप्रवृत्ति जनयित्वा तं धृत्वा 28 प्रोच्यः प्रावोचन् हे इसायेलोकाः सर्वे साहाय्यं कुरुत। यो मनुज एतेषां लोकानां मूसाव्यवस्थाय एतस्य स्थानस्यापि विपरीतं सर्वत्र सर्वान् शिक्षयति स एषः; विशेषतः स भिन्नदेशीयलोकान् मन्दिरम् आनीय पवित्रस्थानमेतद् अपवित्रमकरोत्। 29 पूर्वं ते मध्येनगरम् इफिषनगरीयं त्रफिमं पौलेन सहितं दृष्टवन्त एतस्मात् पौलस्तं मन्दिरमध्यम् आनयद इत्यन्विमित। 30 अताएव सर्वस्मिन् नारे कलहोतपन्त्वात् धावन्तो लोकाः आगत्य पौलं धृत्वा मन्दिरस्य बहिराक्षण्यानयन तत्क्षणाद् द्वाराणि सर्वाणि च रुद्धानि। 31 तेषु तं हन्तुमुद्येषु यिरुशालमगरे महानुपद्रवो जात इति वार्तायां सहस्रसेनापते: कण्णोचरीभूतायां सत्यां स तत्क्षणात् सैन्यानि सेनापतिगात्र्य गृहीत्वा जवेनागतवान्। 32 ततो लोकाः सेनागणेन सह सहस्रसेनापतिम् आगच्छन्तं दृश्या पौलताडनातो न्यवत्तन्त। 33 स सहस्रसेनापतिः सन्निधावागम्य पौलं धृत्वा शृद्धखलद्वयेन बद्धम् आदिश्य तान् पृष्ठावान् एष कः? किं कर्म चायं कृतवान्? 34 ततो जनसमूहस्य कश्चिद् एकप्रकारं कश्चिद् अन्यप्रकारं वाक्यम् अरीत् स तत्र सत्यं जातुम् कलहकारणाद् अशक्तः सन् तं दुर्म नेत्रुम् आज्ञापत्। 35 तेषु सोपानस्योपरि प्रादेषु लोकानां साहसकारणात् सेनागणः पौलमुत्तोल्य नीतवान्। 36 ततः सर्वे लोकाः पश्चाद्विषिः सन्त एन दुरीकुरुतेति वाक्यम् उच्चैरवदन्। 37 पौलस्त्य द्वारानियनसमये स तस्मै सहस्रसेनापतये कथितवान्, भवतः पुरस्तात् कथां कथयितुं किम् अनुमन्यते? स तमपृच्छत् त्वं किं यूनानीयां भाषां जानासि? 38 यो मिसरीयो जनः पूर्वं विरोधं कृत्वा चत्वारि सहस्राणि धातकान् सङ्गिनः कृत्वा विपिनं गतवान् त्वं किं सएव न भवसि? 39 तदा पौलोऽकथयत् अह किलिकियादेशस्य तार्षनगरीयो यिहूदीयो, नाहं सामान्यनारीयो मानवः; अताएव विनयेऽहं लोकानां समक्षं कथां कथयितुं माननुजानीष्व। 40 तेनानुजातः पौलः सोपानोपरि तिष्ठन् हस्तेनेङुगीतं कृतवान्, तस्मात् सर्वे सुस्थिरा अभवन्। तदा पौल इत्रीयभाषया कथयितुम् आभरत,

22 हे पितृगणा हे भ्रातृगणाः, इदानीं मम निवेदने समवधत्त। 2 तदा स इत्रीयभाषया कथां कथयतीति श्रुत्वा सर्वे लोका अतीव निःश्वासा सन्तोऽतिष्ठन्। 3 पश्चात् सोऽकथयद् अहं यिहूदीय इति निश्चयः किलिकियादेशस्य तार्षनारं मम जन्मभूमिः, एतनगरीयस्य गमिलीयेलानामोऽध्यापकस्य शिष्यो भूत्वा पूर्वपुरुषाणां विधिव्यवस्थानुसारेण सम्पूर्णस्पैणे शिक्षितोऽभवम् इदानीन्तान् यूर्य यादृशा भवत् ताद्वौऽहमपीश्वरसेवायाम् उद्योगी जातः। 4 मतमेतद् द्विद्यवा तद्याहिनारपुरुषान् कारायां बद्ध्या तेषां प्राणनशपर्यन्तां विषक्षताम् अकरवम्। 5 महायाजकः सभासदः प्राचीनलोकाश्च ममैतस्या: कथायाः प्रमाणं दातुं शक्तुवन्ति, यस्मात् तेषां समीपाद् दम्पेषकनगरनिवासिभ्रातृगणार्थम् आज्ञापत्राणि गृहीत्वा ये तत्र स्थितास्तान् दण्डयितुं यिरुशालम् आनयनार्थं दम्पेषकनगरं गतोस्मि। 6 किन्तु गच्छन् तन्नगरस्य समीपं प्रापावान् तदा पौल इत्रीयप्रहरवेलायां सत्याम् अक्समाद् गणगान्निर्गत्य महती दीपि र्म

चतुर्दिशि प्रकाशितवती। 7 ततो मयि भूमौ पतिते सति, हे शौल हे शौल कुतो मां ताड्यसि? माम्प्रति भाषित एतादृश एको र्वेषि मया श्रुतः। 8 तदाहं प्रत्यवदं, हे प्रभे को भवान्? ततः सोऽवादीत् य त्वं ताड्यसि स नासरीयो यीशुहं। 9 मम सङ्गिनो लोकास्ता दीपितं दृश्वा भियं प्राप्ताः, किन्तु माम्प्रत्युदितं तद्वाक्यं ते नाबुध्यन्त। 10 ततः परं पृष्ठानां, हे प्रभो मया किं कर्तव्यं? ततः प्रभुरकथयत्, उत्थाय दम्भेषकनगरं याहि त्वया यद्यत् कर्तव्यं निरुपितमास्त तत् तत्र त्वं ज्ञापयिष्यसे। 11 अनन्तरं तस्या: खरतरस्तीते: कारणात् किमपि न दृश्वा सङ्गिगणेन धृतहस्तः सन् दम्भेषकनगरं ब्रजितवान्। 12 तन्नगरनिवासिनां सर्वेणां यिहूदीयानां मान्यो व्यवस्थानुसारेण भक्तश्च हनानीयनामा मानव एको 13 मम सन्निधिम् एत्वं तिष्ठन् अकथयत्, हे भ्रातः शौल सुदृष्टि भव तस्मिन् दण्डेहं सम्यक् तं दृष्टवान्। 14 ततः स महं कथितवान् यथा त्वम् ईश्वरस्याभिप्राय वैस्ति तस्य शुद्धसत्त्वजनस्य दर्शनं प्राप्य तस्य श्रीमुखस्य वाक्यं शृणुषि तनिमित्तम् अम्माकं पूर्वपुरुषाणाम् ईश्वरस्त्वां मनोनीनीं कृतवान्। 15 यतो यद्यद् अद्राक्षीराश्रीश्च सर्वेणां मानवानां समीपे त्वं तेषां साक्षी भविष्यसि। 16 अतएव कुतो विलम्बसे? प्रभो नर्मा प्रार्थ्य निजपाप्रक्षालनार्थं मज्जनाय समुत्तिष्ठ। 17 ततः परं यिरुशालाम्नगरं प्रत्यागत्य मन्दिरेऽहम् एकदा प्रार्थये, तस्मिन् समयेऽहम् अभिभूतः सन् प्रभूं साक्षात् पश्यन्, 18 त्वं त्वया यिरुशालमः प्रतिष्ठस्व यतो लोकामयि तव साक्षं न ग्रहीष्यन्ति, माम्प्रत्युदितं तस्येदं वाक्यम् अश्रौषम्। 19 ततोहं प्रत्यवादिषम् हे प्रभो प्रतिभजनभवनं त्वयि विश्वासिनो लोकान् बद्ध्वा प्रहृतवान्, 20 तथा तव साक्षिणः स्तिफानस्य रक्तपातनसमये तस्य विनाशं समान्य सन्निधौ तिष्ठन् हन्त्वालोकानां वासासि रक्षितवान्, एतत् ते विदुः। 21 ततः सोऽकथयत् प्रतिष्ठस्व त्वां दूरस्थभिन्नदीयानां समीपं प्रेषयिष्ये। 22 तदा लोका एतावत्पर्यन्तां तदीयां कथां श्रुत्वा प्रीच्येवकथयन्, एन भूमप्लादं दूरीकुरुत, एतादशजनस्य जीवनं नोचितम्। 23 इत्युच्चैः कथयित्वा वसनानि परित्यज्य गणणं प्रति धूलीरक्षिष्पन्। 24 ततः सहस्रसेनापतिः पौलं दुर्गम्भ्यन्तरं नेतुं समादिशत्। एतस्य प्रतिकूलाः सन्तो लोकाः किन्निमित्तम् एतावदुच्छैःस्वम् अकुर्वन्, एतद् वेतुं तं कशया प्रहृत्य तस्य परीक्षां कर्तुमादिशत्। 25 पदातयश्चर्मनिर्मितरञ्जुभिस्तस्य बन्धनं कर्तुमयुतास्तास्तदानीं पौलः सम्मुखस्थितं शतसेनापतिम् उक्तवान् दण्डाज्ञायाम् अप्राप्तायाः कि रोमिलोकं प्रहर्तु युम्भाकम् अथिकारोस्ति? 26 एनां कथां श्रुत्वा स सहस्रसेनापतिः सन्निधिं गत्वा तां वार्तामवदत् स रोमिलोक एतस्मात् सावधानः सन् कर्म कुरु। 27 तस्मात् सहस्रसेनापतिः गत्वा तमप्राक्षीत् त्वं किं रोमिलोकः? इति मां ब्रूहि। सोऽकथयत् सत्यम्। 28 ततः सहस्रसेनापतिः कथितवान् बुद्धिविणं दद्वाहं तत् पौरसर्वत्रां प्राप्तवान्; किन्तु पौलः कथितवान् अहं जनुना तत् प्राप्तोऽस्मि। 29 इत्थं सति ये प्राप्तवान् तं परीक्षितुं समुद्राता आसन् ते तस्य समीपात् प्रतिष्ठन्; सहस्रसेनापतिस्तं रोमिलोकं विजाय वस्य यत् तस्य बन्धनम् अकार्पात् तत्कारणाद् अविभेत्। 30 यिहूदीयलोकाः पौलं कुतोऽप्यवदन्ते तस्य वृत्तान्तं जातु वाऽन्ध् सहस्रसेनापतिः परेऽहनि पौलं बन्धनात् मोचयित्वा प्रधानायाजकान् महासभाया: सर्वलोकाश्च समुपस्थातुम् आदिश्य तेषां सन्निधौ पौलम् अवरोह्य स्थापितवान्।

23 सभासद्वालोकान् प्रति पौलोऽन्यन्यदृश्या पश्यन् अकथयत्, हे भ्रातुरगणं अद्य यावत् सरलेन सर्वान्तःकरणेनश्वरस्य साक्षात् आचरामि। 2 अनेन हनानीयनामा महायाजकस्तं कपोते चपेटानाहन्तुं समीपस्थलोकान् आदिष्वान्। 3 तदा पौलस्तमवदत्, हे बहिष्परिष्कृत, ईश्वरस्त्वां प्रहर्तुम् उद्यतोरिति, यतो व्यवस्थानुसारेण विचारयितुम् उपविश्य व्यवस्थां लङ्घितवा मां प्रहर्तुम् आज्ञापयसि। 4 ततो निकटस्था लोका अकथयन्, त्वं किम् ईश्वरस्य महायाजकं निन्दसि? 5 ततः पौलः प्रतिभाषितवान् हे भ्रातुरगण महायाजकं एष इति न बुद्धं मया तदन्यच्च स्वलोकानाम् अथिपतिं प्रति दुव्वक्यं मा कथय, एतादृशी लिपिरस्ति। 6 अनन्तरं पौलस्तोकाम् अद्दृ सिद्धालोका अद्दृं फिरुशिलोका इति दृश्वा प्रोच्चैः सभास्थलोकान् अवदत् हे भ्रातुरगण अहं फिरुशिमतावलम्बी फिरुशिनः सल्लानश्च, मृतलोकानाम् उत्थाने प्रत्याशाकरणाद् अहमपवादितोस्मि। 7 इति कथायां कथितायां फिरुशिसद्विकीनोः परस्परं भिन्नवाक्यत्वात् सभाया मध्ये द्वौ संघो जातौ। 8 यतः सिद्धालोका उत्थाने सर्वान्यदूता आत्मानश्च सर्वेषाम् एतेषां कमपि न मन्यन्ते, किन्तु फिरुशिनः सर्वम् अडीगीकुर्वन्ति। 9 ततः परस्परम् अतिशयकोलाहले समुपस्थिते फिरुशिनां पक्षीयाः सभास्था अध्यापकाः प्रतिपक्षा उत्तिष्ठन्तो उकथयन्, एतस्य मानवस्य कमपि दोषं न पश्यामः; यदि कश्छिद् आत्मा वा कश्छिद् दूत एनं प्रत्यादिशत् तर्हि वयम् ईश्वरस्य प्रातिकूल्येन न योत्स्यामः। 10 तस्माद् अतीव भिन्नवाक्यत्वे सति ते पौलं खण्डं खण्डं करिष्यन्तीत्यशङ्कया सहस्रसेनापतिः सेनागाणं तत्थानं यातु सभातो बलात् पौलं धृत्वा दुर्मा नेतज्वाज्ञापयत्। 11 रात्रो प्रभुस्तस्य समीपे तिष्ठन् कथितवान् हे पौल निर्भयो भव यथा यिरुशालाम्नगरे मयि साक्षयं दत्तवान् तथा रोमानगरे पत्वा दातव्यम्। 12 दिने समुपस्थिते सति कियन्तो यिहूदीयलोका एकमन्त्रणाः सन्तः पौलं न हत्वा भाजनपाने करिष्याम इति शपथेन स्वान् अबद्धन्। 13 चत्वारिंशज्जनेभ्योऽधिकालोका इति पाणम् अकुर्वन्। 14 ते महायाजकानां प्राचीनोलोकानाज्यच समीपं गत्वा कथयन्, वयं पौलं न हत्वा किमपि न भोक्ष्यमहे दृढेनानेन शपथेन बद्ध्वा अभवाम। 15 अतएव सम्प्रतं सभासद्वालोकैः सह वयं तस्मिन् कञ्जिद् विशेषविचारं करिष्यामस्तदर्थं भवान् श्वो उस्माकं समीपं तम् आनयत्विति सहस्रसेनापतये निवेदनं कुरुत तेन युष्माकं समीपं उपस्थितेः पूर्वं वयं तं हन्तु सज्जिष्याम। 16 तदा पौलस्य भागिनेयस्तेषामिति मन्त्रणां विजाय दुर्मा गत्वा तां वार्तां पौलम् उक्तवान्। 17 तस्मात् पौल एकं शतसेनापतिम् आहूय वाक्यमिदम् भाषितवान् न सहस्रसेनापते: समीपेऽस्य युवमनुष्यस्य किञ्चिन्निवेदनम् आस्ते, तस्मात् तत्सविधम् एनं नय। 18 ततः स तमादाय सहस्रसेनापते: समीपम् उपस्थाय कथितवान्, भवतः समीपेऽस्य किमपि निवेदनमास्ते तस्मात् बन्धः; पौलो मामाहूय भवतः समीपम् एनम् आनेतुं प्रार्थितवान्। 19 तदा सहस्रसेनापतिस्तस्य हस्तं धृत्वा निर्जनस्थानं नीत्वा पृथग्नां नवत्वं कत्वं किं निवेदनं? तत् कथय। 20 ततः सोकथयत्, यिहूदीयलोकाः पौले कमपि विशेषविचारं छलं कृत्वा तं सभां नेतुं भवतः समीपे निवेदनमास्ते तस्मात् बन्धः; पौलो मामाहूय भवतः समीपम् एनम् आनेतुं प्रार्थितवान्। 21 किन्तु मवता तन्न स्वीकर्त्तव्यं यत्सेषां मध्येवतिन्शत्वारिंशज्जनेभ्योऽधिकालोका एकमन्त्रणां भूत्वा पौलं न हत्वा भोजनं पानज्यन् न करिष्याम इति शपथेन बद्धाः; सन्तो धातका इव सज्जिता इदानीं केवलं भवते न जुनतिम् अपेक्षन्ते। 22 यामिमां कथां त्वं निवेदितवान् तां कस्मैचिदपि मा कथयेत्युक्त्वा सहस्रसेनापतिस्तं युवानं विसृष्टवान्। 23 अनन्तरं सहस्रसेनापतिः द्वौं शतसेनापती आहूयेदम् आदिशत्, युवां रात्रा प्रहर्त्वाकाशिण्यां संस्त्वा कैसरियानगरं यातुं पादितसैन्यानां द्वौं शते धोटाकारोहिसैयानां सप्तति शक्तिधरिसैयानां द्वौं शते च जनान् सज्जितान् कुरुतं। 24 पौलम् आरोहयितुं फीलिनाशिधपते: समीपं निविर्घं नेतुञ्च वाहनानि समुपस्थापयत्। 25 अपरं स पत्रं लिखित्वा दत्तवान् तरिलिखितमेतत्, 26 महामहिमश्रीयुक्तफिलिक्षियितपतये क्लौदियलुपियस्य नमस्कारः। 27 यिहूदीयलोकाः पूर्वम् एनं मानवं धृत्वा स्वहस्तै हन्तुम् उद्यता एतस्मिन्नन्तरे सैन्योहं तत्रोपस्थाय एष जनो रोमीय इति विजाय तं रक्षितवान्। 28 किन्निमित्तं ते तमपवदन्ते तज्जातुं तेषा सभां तमानायितवान्। 29 ततस्तेषां व्यवस्थाया विरुद्धया क्यायचन कथया सोऽपवादितोऽभवत्, किन्तु स शुख्खलबन्धनाहों वा प्राणानाशाहों भवतीदृशः कोप्यपराधो मयास्य न दृशः। 30 तथापि मनुष्यस्यास्य वधार्थं यिहूदीया घातकाइव सज्जिता एतां वार्तां श्रुत्वा तत्क्षणात तव समीपमेनं प्रेषितवान् अस्यापवादकांश्च तव समीपं गत्वापवदितुम् आज्ञापयम्। 31 सैन्यगण आज्ञानुसारेण पौलं गृहीत्वा तस्यां रजन्याम् आन्तिपात्रिनगरम् आनयत्। 32 परेऽहनि तेन सह यातु धोटाकारोहिसैयानगणः कैसरियानगरम् उपस्थाय तत्पत्रम् अधिपते: करे समर्प्य तस्य समीपे पौलम् उपस्थापितवान्। 34 तदाधिपतिस्तत्पत्रं पठित्वा पृथग्नां एष किमप्रदेशीयो जनः? स किलिकियाप्रदेशीय एको जन

इति ज्ञात्वा कथितवान् ३५ तवापवादकगण आगते तव कथां श्रोष्यामि। हेरोद्राजग्रहे तं स्थापयितुम् आदिष्वान्।

24 पञ्चभ्यो दिनेभ्यः परं हन्तानीयानामा महायाजकोऽधिपते: समक्षं पौलस्य प्रतिकूल्येन निवेदयितुं तर्तुल्लानामानं कज्जन वक्तारं प्राचीनजनोश्च सङ्गिनिः कृत्वा कैसरियानगरम् आगच्छत्। २ ततः पौले समानीते सति तर्तुल्लास्तस्यापवादकथां कथयितुम् आरभत हे महामहिमफलिक्ष भवतो वयम् अतिनिर्विच्छिन्नं कालं यापयामो भवतः परिणामदर्शितया एतदेशीयानां बहूनि मध्गलानि धतितानि, ३ इति हेतो वर्यमतिकृतज्ञाः सन्तः सर्वत्र सर्वदा भवतो गुणान् गायमः। ४ किन्तु बहुधिः कथाभ्यं भवन्तं येन न विरज्यायमि तमाद् विनये भवान् बहुकृप्य मदल्पकथा शृणोतु। ५ एष महामारीस्वरूपो नासरतीयमतप्राहिसंघातस्य मुख्यो भूत्वा सर्वदेशेषु सर्वेषां यिहूदीयानां राजद्रोहाचरणप्रवृत्तिं जनयतीत्यस्माभिः निश्चितं। ६ स मन्दिरमपि अशुवि कर्तुं वेष्टितवान्; इति कारणाद् वयम् एनं धूत्वा स्वव्यवस्थानुसारेण विचारयितुं प्रावत्तमाहि, ७ किन्तु लुषिः सहस्रसेनापतिरागत्य बलाद् अस्माकं करेभ्य एनं गृहीत्वा ८ एतस्यापवादकान् भवतः समीपम् आगन्तुम् आज्ञापयत्। वयं यस्मिन् तमपवादामो भवता पदपवादकथायां विचारितायां सत्यां सर्वं वृत्तान्तं वेदितुं शक्षयते। ९ ततो यिहूदीया अपि स्वीकृत्य कथितवन्त एषा कथा प्रमाणम्। १० अधिपतौ कथां कथयितुं पौलं प्रतीक्षितं कृतवति स कथितवान् भवान् बहून् वत्सरान् यावद् एतदेशस्य शासनं करोतीति विज्ञाय प्रत्युत्तरं दातुम् अक्षोभोऽभवतम्। ११ अद्य केवलं द्वादश दिनानि यातानि, अहम् आराधनां कर्तुं यिहूदालम्बनं गतवान् एषा कथा भवता ज्ञातुं शक्यते; १२ किन्त्विभे मां मध्येमन्दिरं केनापि सह विषट्ठां कुर्वन्तं कुत्रापि भजनभवने नारे वा लोकान् कुप्रवृत्तिं जनयन्तु न दृष्टवन्तः। १३ इदानीं यस्मिन् यस्मिन् माम् अपवदन्ते तस्य किमपि प्रमाणां दातु न शक्तुन्वन्ति। १४ किन्तु भविष्यद्वाक्यप्रत्ये व्यवस्थाग्रन्थे च या या कथा लिखितास्ते तासु सर्वासु विश्वस्य यन्मतम् इमे विधर्मं जानन्ति तन्मतानुपारेणाहं निजपितृपुरुषाणाम् ईश्वरम् आराधायामीत्यहं भवतः समक्षम् अङ्गीकरोमि। १५ धार्मिकाणाम् धार्मिकाणाज्ज्व प्रमीतलोकानामेवोत्थानं भविष्यतीति कथामिमे स्वीकुर्वन्ति तथाहमपि तस्मिन् ईश्वरे प्रत्याशां करोमि; १६ ईश्वरस्य मानवानाज्ज्व समीपे यथा निर्देशे भवामि तदर्थं सततं यत्नवान् अस्मि। १७ बहुशु वत्सरेषु गतेषु स्वदेशीयलोकानां निमित्तं दानीयद्रव्याणि नैवेद्यानि च समादाय पुनरागमनं कृतवान्। १८ ततोहं शुचि भूत्वा लोकानां समागमं कलहं वा न कारितवान् तथायाशियादेशीयाः कियन्तो यिहूदीयलोका मध्येमन्दिरं मां धृतवन्तः। १९ ममोपरि यदि काचिदपवादकथास्ति तर्तुं भवतः समीपम् उपस्थाय तेषामेव साक्षयदानम् उचितम्। २० नोचेत् पूर्वे महासभास्थानां लोकानां सनिधौ मम दण्डायामानत्समये, अहमद्य मृतानामुत्थाने युज्ञाभिः विचारितोस्मि, २१ तेषां मध्ये तिष्ठन्ह यामिमां कथामुच्चैः स्वरेण कथितवान् तदन्यो मम कोपि दोषेऽलभ्यत न वेति वरम् एते समुपस्थितलोका बदन्तु। २२ तदा फैलिक्ष एतां कथां श्रुत्वा तन्मतस्य विशेषवृत्तान्तं विज्ञातुं विचारं स्थगितं कृत्वा कथितवान् तुष्ये सहस्रसेनापतौ समायाते सति युज्ञाकं विचाराम् अहं निष्यादिष्यामि। २३ अनन्तरं बन्धनं विना पौलं रक्षितुं तस्य सेवनाय साक्षात्करणाय वा तदीयात्मीयबन्धुजनान् न वारयितुच्य शमसेनापतिम् आदिष्वान्। २४ अल्पदिनात् परं फैलिक्षोऽधिपति दृष्टिल्लानामा यिहूदीयाया स्वभार्याया सहागत्य पौलमाहूय तस्य मुखात् ख्रीष्टधर्मस्य वृत्तान्तम् अश्रौषीत्। २५ पौलेन न्यायस्य परिमितभोगस्य चरमविचारस्य च कथायां कथितायां सत्यां फैलिक्षः कम्पमानः सन् व्याहरद् इदानीं याहि, अहम् अवकाशं प्राप्य त्वाम् आहूस्यामि। २६ मुक्तिप्रत्यर्थं पौलेन मह्यं मुद्रादास्यन्ते इति पत्याशां कृत्वा स पुनः पुनस्तमाहूय तेन साकं कथोपकथनं कृतवान्। २७ किन्तु वत्सरद्वयात परं पर्कियकषेष फैलिक्षस्य पदं प्राप्ते सति फैलिक्षो यिहूदीयान् सन्तुष्टान् चिकिर्षन् पौलं बद्धं संस्थाप्य गतवान्।

25 अनन्तरं फैष्टे निजराज्यम् आगत्य दिनत्रयात् परं कैसरियातो यिहूदालम्बनम् आगमत्। २ तदा महायाजको यिहूदीयानां प्रथानलोकाश्च तस्य समक्षं पौलम् अपावदन्त। ३ भवान् तं यिहूदालम्बनम् आनेतुम् आज्ञापयित्वति विनीय ते तस्माद् उन्मुग्रं वाञ्छितवन्तः। ४ यतः पथिमध्ये गोपनेन पौलं हन्तुं तै धर्तका नियुक्ताः। फैष्ट उत्तरं दत्तवान् पौलः कैसरियां स्थापयिति पुनरल्पदिनात् परम् अहं तत्र यास्यामि। ५ ततस्तस्य मानुषस्य यदि कश्चिद् अपराधस्तिष्ठति तर्हि युज्ञाकं ये शक्वन्ति ते मया सह तत्र गत्वा तमपवदन्तु स एतां कथां कथितवान्। ६ दशदिवसेऽयोऽधिकं विलम्ब्य फीष्टस्तस्मात् कैसरियानगरं गत्वा परस्मिन् दिवसे विचारासन उपदेश्यं पौलम् आनेतुम् आज्ञापयत्। ७ पौले समुपस्थिते सति यिहूदालम्बन उत्तरापति विचारितो यिहूदीयलोकास्तं चतुर्दिशि संवेष्ट्य तस्य विलुदं बहून् महादोषान् उत्थापितवन्तः किन्तु तेषां किमपि प्रमाणां दातुं न शक्तुन्वन्तः। ८ ततः पौलः स्वस्मिन् उत्तरामिदम् उदितवान्, यिहूदीयानां व्यवस्थाया मन्दिरस्य कैसरस्य वाप्रतीकूलं किमपि कर्म नाहं कृतवान्। ९ किन्तु फैष्टे यिहूदीयान् सन्तुष्टान् कर्तुम् अभिलषन् पौलम् अभाषत तत्र किं यिहूदालम्बन गत्वास्मिन् अभियोगे मम साक्षात् दृविचारितो भविष्यसि? १० ततः पौल उत्तरं प्रोक्तवान्, यत्र मम विचारो भवितुं योग्यः कैसरस्य तत्र विचारासन एव समुपस्थितोस्मि; अहं यिहूदीयानां कामपि हानिं नाकार्षम् इति भवान् यथार्थतो विजानाति। ११ कञ्जिदपराधं कृत्वा वर्धान् कर्म वायद्यम् अकरिष्यं तर्हि प्राणहननदण्डमपि भोक्तुम् उद्योऽभविष्यत्, किन्तु ते मम समपवादं कुर्वन्ति स यदि कल्पितमात्रा भवति तर्हि तेषां करेषु मां समर्पयितुं कस्याप्यधिकारो नास्ति, कैसरस्य निकटे मम विचारो भवतु। १२ तदा फैष्टे मन्त्रिभिः सार्द्धं संमन्यं पौलाय कथितवान् तै कैसरस्य निकटे किं तत्र विचारो भविष्यति? कैसरस्य समीपं गमिष्यसि। १३ कियदिनेभ्यः परम् आग्रिप्पराजा बर्णांकी च फैष्टे साक्षात् कर्तुं कैसरियानगरम् आगतवन्तो। १४ तदा तौ बहुविनानि तत्र स्थितौ ततः फैष्टसं राजानं पौलस्य कथां विज्ञाप्य कथयितुम् आरभत पौलानामानम् एकं बन्दि फैलिक्षो बद्धं संस्थाप्य गतवान्। १५ यिहूदालम्बिः मम स्थितिकाले महायाजको यिहूदीयानां प्राचीनलोकाश्च तम् अपेद्य तमप्राति दण्डासां प्रार्थन्यत्। १६ ततोहम् इत्पुत्रतम् अवदं यावद् अपोदितो जनः स्वापवादकान् साक्षात् कृत्वा स्वस्मिन् योऽपराध आरोपितस्तस्य प्रत्युत्तरं दातुं सुयोगं न प्राप्नोति, तावत्कालं कस्यापि मानुषस्य प्राणानाशाक्षापनं रोमिलोकानां रीति नहि। १७ ततस्तोवत्रागतेषु परस्मिन् दिवसेऽहम् अविलम्बं विचारासन उपविश्य तं मानुषम् आनेतुम् आज्ञापयत्। १८ तदनन्तरं तस्यापवादका उपस्थाय यादृशम् अहं चिन्तितवान् तादृशं कञ्जन महापवादं नोत्थाप्य १९ स्वेषां मते तथा पौलो यं सजीवं वदति तस्मिन् यीशुनामिन् मृतजने च तस्य विलुदं कथितवन्तः। २० ततोहं तादृग्वितरे संशयानः सन् कृथितवान् त्वं यिहूदालम्बन गत्वा किं तत्र विचारितो भवितुम् इच्छसि? २१ तदा पौलो महाराजस्य निकटे विचारितो भवितुं प्रार्थयत, तस्माद् यावत्कालं तं कैसरस्य समीपं प्रेषयितुं न शक्तोमि तावत्कालं तमत्र स्थापयितुम् आदिष्वान्। २२ तत आग्रिप्पः फैष्टम् उक्तवान्, अहमपि तस्य मानुषस्य कथां श्रोतुम् अभिलषामि। तदा फैष्टे व्याहरत् श्वस्तदीयां कथां त्वं श्रोत्यसि। २३ परस्मिन् दिवसे आग्रिप्प बर्णांकी च महासमागमं कृत्वा प्रथानवाहीनीपतिभिः नंगरस्प्रथानलोकाकैश्च सह मिलित्वा राजगृहमागत्य समुपस्थितौ तदा फैष्टस्याज्या पौल आनीतोऽभवत्। २४ तदा फैष्टः कथितवान् हे राजन् आग्रिप्प हे उपस्थितः सर्वे लोका यिहूदालम्बने यिहूदीयलोकसमूहो यिहूदिन् मानुषे मम समीपे निवेदनं कृत्वा प्रोच्यैः कथामिमां कथितवान् पुनरल्पकालमपि तस्य जीवनं नोचितं तमेति मानुषं प्रश्यत। २५ किन्तुष्टे जनः प्राणानाशहं किमपि कर्म न कृतवान् इत्यजानां तथापि स महाराजस्य सन्निधौ विचारितो भवितुं प्रार्थयत, तस्माद् यावत्कालं तं कैसरस्य समीपं त्रेषयितुं न श्रेष्ठतयां कथां त्वं श्रोत्यसि। २६ किन्तु श्रीयुक्तस्य समीपम् एतस्मिन् किं लेखनीयम् इत्यस्य कस्यचिन्नं निर्णयस्य न जातत्वाद् एतस्य विचारे सति यथाह लैखितुं किञ्जन निश्चितं प्राज्ञोमि तदर्थं युज्ञाकं समक्षं विशेषतो

हे आग्रिप्पराज भवतः समक्षम् एतम् आनये। 27 यतो बन्दिप्रेषणसमये
तस्याभियोगस्य किञ्चिदलेखनम् अहम् अयुक्तं जानामि।

26 तत आग्रिप्प: पौलम् अवादीत्, निजां कथां कथियतुं तुभ्यम् अनुमति दीर्घते। तस्मात् पौलः करं प्रसार्य स्वस्मिन् उत्तरम् अवादीत्। 2 हे आग्रिप्पराज यत्कारणादहं यिहूदीयैरपवादितोऽभवत् तस्य वृत्तात्म् अद्य भवतः: साक्षान् निवेदियुमनुमतात्महं इदं स्वीर्यं परमं भायां मन्ये; 3 यतो यिहूदीयलोकानां मध्ये या या रीतिः सूक्ष्मविचाराश्च सन्ति तेषु भवान् विजतमः; अतएव प्रार्थये धैर्यमवलम्ब्य मम निवेदनं शृणुतु। 4 अहं यिरुशालम्गरे स्वदेशीयलोकानां मध्ये तिष्ठन् आ यौवनकालाद् यद्यप्तम् आचरितवान् तद् यिहूदीयतोकः: सर्वे विदान्ति। 5 अस्माकं सर्वेभ्यः शुद्धतम् यत् फिर्णीयमते तदवलम्बी भूत्वाहं कालं यापितवान् ये जना आ बाल्यकालान् मां जानान्ति ते एतादृशं साक्षयं यदि ददति तर्हि दातुं शकुवन्ति। 6 किन्तु हे आग्रिप्पराज इश्वरोऽस्माकं पूर्व्युरुषाणां निकटे यद् अङ्गीकृतवान् तस्य प्रत्याशाहेतोरहम् इदानीं विचारस्थाने दण्डायमानेस्मि। 7 तस्याङ्गीकारस्य फलं प्राप्तुम् अस्माकं द्वादशवांश दिवानिंशं महायत्नाद् इश्वरसेवनं कृता यां प्रत्याशां कुव्वन्ति तस्या: प्रत्याशाया होतोरहं यिहूदीयैरपवादितोऽभवम्। 8 इश्वरो मृतान् उत्तरापिय्यतीति वाक्यं युज्ञाकं निकेटसम्भवं कुतो भवेत्? 9 नासरतीयवीरो नाम्नो विरुद्धं नानाप्रकारप्रतिकूलाचरणम् उचितम् इत्यहं मनसि यथार्थं विज्ञाय 10 पिरुशालमगरे तदकर्वं फलतः प्रधानयाजकस्य निकटात् क्षमतां प्राप्य बहून् पवित्रलोकान् कारायां बद्धवान् विशेषतसेषां हननसमये तेषां विरुद्धान् निजां सम्मतिं प्रकाशितवान्। 11 वारं वारं भजनभवनेषु तेष्यो दण्डं प्रदत्तवान् बलात् तं धर्मं निन्द्यतिवांशं पुनश्च तान् प्रति महाक्रोधाद् उमत्तः सन् विदेशीयनगराणि यावत् तान् ताडितवान्। 12 इत्थं प्रधानयाजकस्य समीपात् शक्तिम् आजापत्रञ्ज्य लब्ध्या दमेषक्कनगरं गतवान्। 13 तदाहं हे राजन् मार्गमध्ये मध्याहकाले मम मर्दीयसङ्गिनां लोकानाज्य चतस्रूषु दिक्षु गणाणत् प्रकाशमानां भास्करतोपि तेजस्वती दीपिं दृश्यवान्। 14 तस्माद् अस्मासु सर्वेषु भूमौ पतितेषु सत्सु दे शैलं है शैल कृतो मां ताडयसि? कण्टकानां सुखे पादाहननं तव द्वासाथ्यम् इत्रीयभाषया गदित एतादृशं एकः शब्दो मया श्रुतः। 15 तदाहं पृथग्न् हे प्रभो को भवान्? ततः स कथितवान् यं यीशुं त्वं ताडयसि सोहं, 16 किन्तु समुत्तिष्ठ त्वं यद् दृश्यवान् इतः पुनञ्ज्य यद्यत् त्वां दर्शयिष्यामि तेषां सर्वेषां कार्याणां त्वा साक्षिणं मम सेवकञ्च कर्तुम् दर्शनम् अदाम। 17 विशेषतो यिहूदीयलोकेभ्यो भिन्नजातीयेभ्यश्च त्वां मनोनीतं कृत्वा तेषां यथा पापमोचनं भवति 18 यथा ते मयि विश्वर्य पवित्रीकृतानां मध्ये भागं प्राप्नुवन्ति तदभिप्राप्येण तेषां ज्ञानवक्ष्यषि प्रसन्नानि कर्तुं तथान्धकाराद् दीपिं प्रति शैतानाधिकाराच्च इश्वरं प्रति मतीः परावर्त्तयुं तेषां समीपं त्वां प्रेष्यामि। 19 हे आग्रिप्पराज एतादृशं स्वर्गीयप्रत्यादेशं अग्राह्यम् अकृत्वाहं 20 प्रथमतो दमेषक्कनगरे ततो यिरुशालमि सर्वेस्मिन् यिहूदीयदेशे अन्येषु देशेषु च येन लोका मतिं परावर्त्त इश्वरं प्रति परावर्त्तयन्ते, मनःपरावर्त्तनयोग्यानि कर्माणि च कुर्वन्ति तादृशम् उपदेशं प्रचारितवान्। 21 एतत्कारणाद् यिहूदीया मध्येमिन्द्रं मां धूत्वा हन्तुम् उद्यताः। 22 तथापि स्त्रीषो दुःखे भूक्त्वा सर्वेषां पूर्वं शमशानाद् उत्थाय निजदेशीयानां भिन्नदेशीयानाज्य समीपे दीपिं प्रकाशियष्यति 23 भविष्यद्विदिग्नां मूसाश्च भाविकार्यस्य यदिदं प्रमाणम् अदुरुतेद् विनान्यां कथां न कथियत्वा इश्वराद् अनुग्रहं लब्ध्या महातां क्षुद्राणाज्य सर्वेषां समीपे प्रमाणं दत्त्वाय यावत् तिष्ठामि। 24 तस्यमां कथां निश्चयं फीष उच्चैः स्वरेण कथितवान् हे पौल त्वम् उन्मत्तोसि बहुविद्याभ्यासेन त्वं हतज्ञानो जातः। 25 स उक्तवान् हे महामाहिम फीष नाहम् उमत्तः किन्तु सर्वं विवेचनीयञ्च वाक्यं प्रस्तौमि। 26 यस्य समीपे दीपिं क्राकाशियष्यति 27 हे आग्रिप्पराज भवान् कि भविष्यद्विदिग्नांकानि वाक्यानि प्रत्येति? भवान् प्रत्येति तदहं जानामि। 28 तत आग्रिप्पः पौलम् अभिहितवान् तं प्रवृत्ति जनयित्वा प्रायेण मामपि स्त्रीषीयं करोषि। 29 ततः

सोऽवादीत् भवन् ये ये लोकाश्रम मम कथाम् अद्य शृणवित् प्रायेण इति नहि किन्वतेत् शृङ्खलबन्धनं विना सर्वथा ते सर्वे मादृशा भवन्ति तीश्वर्य समीपे प्रार्थयेद्हम्। 30 एतस्यां कथायां कथितायां स राजा सोऽधिपति बर्णकी सभास्था लोकाश्रम तस्माद् उत्थाय 31 गोपने परस्परं विविच्य कथितवन्त एष जनो बन्धनार्हं प्राणहननार्हं वा किमपि कर्म नाकरोत्। 32 तत आग्निपः फीष्म् अवदत्, यद्येष मानुषः कैसरस्य निकटे विचारितो भवितुं न प्रार्थयिष्यत् तर्हि मुक्तो भवितुम् अशक्यत्।

27 जलपथेनासमाकम् इतीलयादेशं प्रति यात्रायां निश्चितायां सत्प्यां ते
यूलियनानो महाराजस्य संघातान्तर्गतस्य सेनापतेः समीपे पौलं तदन्यान् कृतियजनानश्च समार्पयन्। 2 वयम् आदामुतीयं पीतमेकम् अरुद्ध्य अशियादेशस्य तदसमीपेन यातुं मति कृत्वा लङ्घारम् उत्थाय पोतम् अमीवयाम; माकिन्दियादेशस्थितिष्ठलनीकीनिवास्यारिस्ताख्नामा कश्चिद् जनोऽस्माभिः सार्द्धम् आसीत्। 3 परस्मिन् दिवसे ऽस्माभिः सीदोन्नगरे पोते लाभिते तत्र यूलियः सेनापतिः पौलं प्रति सौजन्यं प्रदर्थ्य सन्त्वनार्थं बच्युबान्धवान् उपयातुम् अनुज्ञात्। 4 तस्मात् पोते मोचिते सति समुख्यवायोः सम्भवाद् वयं कुप्रोपद्वीपस्य तीरसमीपेन गतवन्तः। 5 किलिकायाः पाम्फूलियायाश्च समुद्रस्य पारं गतवा लूकियादेशान्तर्गतं मुरानगरस्य उपतिष्ठाम। 6 तत्स्थानाद् इतालियादेशं गच्छति यः सिकन्दरियानगरस्य पोतस्तं तत्र प्राप्य शतसेनापतिस्तं पोतम् अस्मान् आरोहयत्। 7 ततः परं बहूनि दिनानि शैनैः शैनैः गत्वा कीर्णपाश्चोपस्थितेः पूर्वं प्रतिकूलेन पवनेन वयं सल्लोन्याः सम्मुखम् उपस्थाय क्रीत्युपद्वीपस्य तीरसमीपेन गतवन्तः। 8 कष्टेन तमुतीर्थं लासेयानगरस्याधः सुन्दरानामकं खातम् उपतिष्ठाम। 9 इत्थं बहुतिथः कालो यापित उपवासदिनञ्जातीतं, तत्कारणात् नौवर्त्मनि भयड़करे सति पौलौ विनयेन कथितवान्, 10 हे महेच्छा अहं निश्चयं जानामि यात्रायामस्याम् अस्माकं कलेश बहूनामपचयाश्च भविष्यन्ति, ते केवलं पोतसामग्योरिति नहि, किन्त्वस्माकं प्राणानामपि। 11 तदा शतसेनापतिः पौलोक्तवाक्यतोपीपि कण्ठाधारस्य पोतवणिजश्च वाक्यं बहुपंस्त। 12 तत् खातं शीतकाले वासार्हस्थानं न तस्माद् अवारीप्रतीचोर्धिशोः क्रीत्याः फैर्नीकियखातं यातुं यदि शक्नुवन्तसर्त्तं तत्र शीतकालं यापयितुं प्रायेण सर्वे मन्त्रयामासुः। 13 ततः परं दीक्षिणवायु र्मन्दं बहीति विलोक्य निजाभिप्रायस्य सिद्धेः सुयोगो भवतीति बुद्ध्या पोतं मोचयित्वा क्रीत्युपद्वीपस्य तीरसमीपेन चलितवन्तः। 14 किन्त्वल्पक्षणात् परमेव उरकलुदोनामा प्रतिकूलः प्रचण्डो वायु वर्हन् पोतेऽलगीत् 15 तस्याभिमुखं गन्तुम् पोतस्याशक्तत्वाद् वयं वायुना स्वयं नीताः। 16 अनन्ततं क्लौदीनाम्न उपद्वीपस्य कूलसमीपेन पोतं गमयित्वा बहुना कष्टेन क्षुद्रानावम् अरक्षाम। 17 ते तामारुद्ध्य रज्ज्या पोतस्याधोभागम् अबद्धनं तदनन्तरं चेत् पोतो सैकंते लगतीति भयाद् वातवसनान्यमोचयन् ततः पोतो वायुना चालितः। 18 किन्तु क्रमशो वायोः प्रबलत्वात् पोतो दोलायामोऽभवत् परस्मिन् दिवसे पोतस्थानि कतिपयानि द्रव्याणि तोये निक्षिप्तानि। 19 तृतीयदिवसे वयं स्वहस्तैः पोतसज्जनद्रव्याणि निक्षिप्ततन्तः। 20 ततो बुद्धिनानि यावत् सूर्यनक्षत्रादीनि समाच्छन्नानि ततो ऽतीव वात्यागमाद् अस्माकं प्राणरक्षायाः कापि प्रत्याशा नातिष्ठृत्। 21 बहुदिषु लोकेरनाहरेण यापितेषु सर्वेषां साक्षत् पौलस्तिष्ठन् अकथयत्, हे महेच्छा: क्रीत्युपद्वीपात् पोतं न मोचयितुम् अहं पूर्वं यद् अवदं तद्ग्रहणं युष्माकम् उचितम् आसीत् तथा कृते युष्माकम् एषा विपद् एषाऽपचयश्च नाधिष्ठेताम्। 22 किन्तु साम्रात् युष्मानं विनीय ब्राह्म्यं, यूयं न क्षुभ्यत युष्माकम् एकात्पायप्राणिनो हानि न भविष्यति, केवलस्य पोतस्य हानि भविष्यति। 23 यतो यस्येश्वरस्य लोकोऽहं यज्वाहं परिचरामि तदीय एको दूतो ह्यो रात्रौ ममनिके तिष्ठन् कथितवान्, 24 हे पौल मा भैषीः कैसरस्य सम्मुखे त्वयोपस्थातव्यं; तवैतान् सङ्गिनो लोकान् ईंधरस्तुभ्यं दत्तवान्। 25 अतएव हे महेच्छा यूयं स्थिरमनसो भवत महां या कथाकथि सावर्थ्यं घटिष्ठे मैतैतदीय विश्वास ईश्वरे विद्यते, 26 किन्तु कस्यचिद् उपद्वीपयोपरी पतितव्यम् अस्माभिः 27 ततः परस् आदियासमद्वे पोतस्थैव दोलायामानः

सन् इतस्तो गच्छन् चर्तुर्शदिवसस्य रात्रे द्वितीयप्रहरसमये कस्यचित् स्थलस्य समीपमुपतिष्ठतीति पोतीयलोका अन्वमन्यन्। 28 ततस्ते जलं परिमाय तत्र विशेषते व्यामा जलानीति जातवन्तः। किञ्चिद्भूर् गत्वा पुनरपि जलं परिमितवन्तः। तत्र पञ्चदश व्यामा जलानि दृष्ट्वा 29 चेत् पापाणे लगतीति भयात् पोतस्य पश्चाद्गतं शथुरो लङ्गरान् निक्षिप्य दिवाकरम् अपेक्ष्य सर्वे स्थितवन्तः। 30 किन्तु पोतीयलोकोः पोताप्रभागे लङ्गरनिक्षेपे छलं कृत्वा जलधौ क्षुद्रानाम् अवरोद्ध्वा पलायितुम् अचेष्टन्। 31 ततः पौलः सेनापतये सैन्यगणाय च कथितवान्, एते यदि पोतमध्ये ने तिष्ठन्ति तर्हि युष्माकं रक्षणं न शक्यं। 32 तदा सेनागणो रज्जून् छित्वा नावं जले पतिष्ठुम् अददात्। 33 प्रभातसमये पौलः सर्वान् जनान् भोजनार्थं प्रार्थ्य व्याहरत्, अद्य चतुर्शदिवानि यावद् यूयम् अपेक्षामाना अनाहारा: कालम् अयापयत किमपि नामांधुर्थ। 34 अते विनयेऽहं भक्ष्यं भुज्यतां ततो युष्माकं मङ्गलं भविष्यति, युष्माकं कस्यचिज्जनस्य शिरसः केत्रीकेपि न नंक्षयति। 35 इति व्याहृत्य पौलं पूर्णं गृहीत्वेश्वरं धन्यं भाष्माणस्तं भंक्त्वा भोक्तुम् अरव्यवान्। 36 अनन्तरं सर्वे च सुस्थिराः सन्तः खाद्यानि पर्यग्नहून्। 37 अस्माकं पोते षट्सप्तत्विक्षतश्वद्यलोका आसन्। 38 सर्वेषु लोकेषु यथेष्टं भुक्तव्यसु पोतस्थन् गौथूमान् जलधौ निक्षिप्य तैः पोतस्य भारो लघूकृतः। 39 दिने जातोपि स को देश इति तदा न पर्यव्यीयतः; किन्तु तत्र समतम् एकं खातं दृष्ट्वा यदि शक्त्वानुस्तर्हि वयं तस्याभ्यन्तरं पोतं गमयाम इति मतिं कृत्वा ते लङ्गरान् छित्वा जलधौ त्यक्तवन्तः। 40 तथा कर्णबन्धनं मोचयित्वा प्रधानं वातवसनम् उत्तोल्य तीरसमीपं गतवन्तः। 41 किन्तु द्वयोः समुद्रयोः सङ्घामस्थाने सैकौतोपरि पोते निक्षिप्ते इग्रभागे बाधिते पश्चाद्ग्रे प्रबलतरङ्गोऽलगत् तेन पोतो भग्नः। 42 तस्माद् बद्यश्वेद् बाहुभिस्तरस्तः पलायन्ते इत्याशङ्कया सेनागणस्तान् हन्तुम् अमन्त्रयत्; 43 किन्तु शतसेनापतिः पौलं रक्षितुं प्रयत्नं कृत्वा तान् तत्वेष्याणा निवर्त्य इत्यादिष्वान्, ये बाहुतरणं जानन्ति तेऽप्रे प्रोललम्य समुद्रे पतित्वा बाहुभिस्तीर्चा कूलं यान्तु। 44 अपरम् अवशिष्टा जना: काष्ठं पोतीयं द्रव्यं वा येन यत् प्राप्यते तदवलम्ब्य यान्तुः। इत्थं सर्वे भूमि प्राप्य प्राणे जीविताः।

28 इत्थं सर्वेषु रक्षां प्राप्तेषु तत्रत्रयोपदीपस्य नाम मिलीतेति ते जातवन्तः। 2 असभ्यलोका यथेष्म् अनुकम्पां कृत्वा वर्त्मानवैष्टः शीताच्च वहि प्रज्ज्वाल्यास्माकम् आतिथ्यम् अकुर्वन्। 3 किन्तु पौल इन्धनानि संग्रहौ यदा तस्मिन् अग्री निरक्षिपत्, तदा वहैः प्रतापात् एकः कृष्णसंपाणि निर्वित्य तस्य हस्ते द्रष्टवान्। 4 तेऽसभ्यलोकास्तस्य हस्ते सर्पम् अवलम्बमानं दृष्ट्वा परस्परम् उक्तवन्त एष जनोऽवश्यं नरहा भविष्यति, यतो यद्यपि जलधे रक्षां प्राप्तवान् तथापि प्रतिफलदायक एनं जीवितुं न ददाति। 5 किन्तु स हस्तं विषुवृन् तं सर्पम् अग्निसमये निक्षिप्य कामापि पीडां नाप्तवान्। 6 ततो विषज्जालया एतस्य शरीरं स्फीतं भविष्यति यद्वा हठादयं प्राणान् त्यक्ष्यतीति निश्चित्य लोका बुद्धक्षणानि यावत् तद् द्रव्यं स्थितवन्तः किन्तु तस्य कस्याश्चिद् विपदोऽधनात् ते तद्विरप्तिं विज्ञा भाषितवन्त एष कश्चिद् देवो भवेत्। 7 पुलियनामा जन एकस्तस्योपदीपस्याधिपतिरासीत् तत्र तस्य भूम्यादि च स्थितं। स जनोऽस्मान् निजगृहं नीत्वा सौजन्यं प्रकाश्य दिनत्रयं यावद् अस्माकं आतिथ्यम् अकरोत्। 8 तदा तस्य पुलियस्य पिता ज्वरातिसरणे पीडयमानः सन् शय्यायाम् आसीत् तदः पौलस्तस्य समीपं गत्वा प्रार्थनां कृत्वा तस्य गत्रे हस्तं सर्पम् तं स्वस्तं कृतवान्। 9 इत्थं भूते तद्वीपनिवासिन इतरेषि रोगिलोका आगत्य निरामया अभवन्। 10 तस्मात्तेऽस्माकम् अतीव सत्कारं कृतवन्तः, विशेषतः प्रस्थानसमये प्रयोजनीयानि नानद्रव्याणि दत्तवन्तः। 11 इत्थं तत्र त्रिषु मासेषु गतेषु यस्य चिह्नं दियस्कूरी तादृशं एकः सिकन्द्रीयनगरस्य पोतः शीतकालं यापयन् तस्मिन् उपद्वीपे ऽतिष्ठत् तमेव पोतं वयम् आस्त्रव्य यात्राम् अकुर्मा। 12 ततः प्रथमतः सुराकूसनगरम् उपस्थाय तत्र त्रिणि दिनानि स्थितवन्तः। 13 तस्माद् आवृत्य शीतायनगरम् उपरिष्ठतः दिनेकस्मात् परं दक्षिणवयों सानुकूल्यै सति परस्मिन् दिवसे पतियलीनगरम् उपातिष्ठाम। 14 ततोऽस्मासु तत्रत्यं भ्रातृगणं

प्राप्तेषु ते स्वैः सार्द्धम् अस्मान् सप्त दिनानि स्थापयितुम् अयतन्त, इत्थं वर्यं रोमानगरम् प्रत्यगच्छाम। 15 तस्मात् तत्रत्यः भ्रातरोऽस्माकम् आगमनवार्ता श्रुत्वा आपियफरन्ति श्रिष्टवर्णीन्य यावद् अग्रेसराः सन्तोऽस्मान् साक्षात् कर्तुम् आगमनः; तेषां दर्शनात् पौल ईश्वरं धन्यं वदन् आश्वासम् आप्तवान्। 16 अस्मासु रोमानगरं गतेषु शतसेनापतिः सव्वर्ण बन्दीन् प्रधानसेनापते: समीपे समापर्यत् किन्तु पौलाय स्वरक्षकपदातिना सह पृथग् वस्तुम् अनुमतिं दत्तवान्। 17 दिनत्रयात् परं पौलस्तदेशस्थान् प्रधानयिहूदिन आहूतवान् ततस्तेषु समुपस्थितेषु स कथितवान्, हे भ्रातृगण निजलोकानां पूर्वपुरुषाणां वा रीते विरपिरातं किञ्चन कर्माहं नाकरं तथापि यिरूशालमीनवासिनो लोकां मां बन्दिं कृत्वा रोमिलोकानां हस्तेषु समर्पितवन्तः। 18 रोमिलोका विचार्य मम प्राणहनानां किमपि कारणं न प्राप्य मां मोचयितुम् ऐच्छन्; 19 किन्तु यिहूदिलोकानाम् आप्तत्या मया कैसराजस्य समीपे विचारस्य प्रार्थना कर्तव्या जाता नोचेत् निजदेशीर्यलोकान् प्रति मम कोप्यभियोगे नासित। 20 एतत्कारणाद् अहं युष्मान् द्रव्यं संलपितुवृच्छायूम् इस्यालेल्लशीयानां प्रत्याशाहेतोहम् एतेन शुद्धखलेन बद्धोऽभवम्। 21 तदा ते तम् अवादिषु, यिहूदीयदेशाद् वयं त्वामधि किमपि पत्रं न प्राप्ता ये भ्रातरः समायातसेषों कोपिए तव कामपि वार्ता नावदत् अभद्रमपि नाकथयच्च। 22 तव मतं किमिति वयं त्वतः श्रुतिमिच्छामः। यद् इदं नवीनं मतमुर्वितं तत् सर्वत्र सर्वेषां निकटे निन्दितं जातम् इति वयं जानीमः। 23 तैस्तदर्थम् एकस्मिन् दिने निरूपिते तस्मिन् दिने बहव एकं मिलित्वा पौलस्य वासगृहम् आगच्छन तस्मात् पौल आ प्रातःकालात् सन्ध्याकालं यावन् मूसाव्यवस्थग्रन्थाद् भविष्यद्विदिनां ग्रन्थेभ्यश्च यीशोः कथाम उत्थाप्य ईश्वरस्य राज्ये प्रमाणं दत्वा तेषां प्रवृत्तिं जनयितुं चेतिवान्। 24 केचित्तु तस्य कथां प्रत्यायन् केचित्तु न प्रत्यायन्; 25 एतत्कारणात् तेषां परस्परम् अनैक्यात् सर्वे चलितवन्तः; तथापि पौल एतां कथामेकं कथितवान् तेषां परस्परम् अनैक्यात् चलितवन्तः; 26 "उपात्य जनानेतान् त्वं भास्वस्व वचस्त्विदं। कर्णः श्रोष्यथ यूयं हि किन्तु यूयं न भोत्स्यथ। नेत्रै द्रृक्ष्यथ यूयञ्च ज्ञातुं यूयं न शक्यथ। 27 ते मानुषा यथा नेत्रै परिपश्यन्ति नैव हि। कर्णः यथा न शृणवन्ति बुद्ध्यते न च मानसैः। व्यावर्त्यस्तु चित्तानि काले कुत्रिपि तेषु वै। मत्तस्ते मनुजाः स्वस्ता यथा नैव भवन्ति च। तथा तेषां मनुष्याणां सन्ति स्थूला हि बुद्धयः। बधिरीभूतकर्णाश्च जाताश्च मुद्रिता दृशः॥ 28 अत ईश्वराद् यत् परित्राणं तस्य वार्ता भिन्नदेशीयानां समीपं प्रेषिता ताव तं ग्रहीष्यन्ति यूयं जानीत। 29 एतादृश्यां कथायां कथितायां सत्यां यिहूदिनः परस्परं बहुविचारं कुर्वन्तो गतवन्तः। 30 इत्थं पौलः सम्पूर्ण वस्त्रद्रव्यं यावद् भाटकीये वासगृहे वसन् ये लोकास्तस्य सन्निधिम् आगच्छन्ति तान् सर्वानेव परिगृहून्। 31 निर्विघ्नम् अतिशयनि: क्षोभम् ईश्वरीयराजत्वस्य कथां प्रचारयन् प्रभौ यीशो ख्रीष्टे कथाः समुपादिशत्। इति॥

रोमिणः

१ ईश्वरो निजपुत्रमध्ये य सुसंवादं भविष्यद्विभिर्धर्मग्रन्थे प्रतिश्रुतवान् तं सुसंवादं प्रचारयितुं पृथक्कृत आहूतः प्रेरितश्च प्रभो यीशुख्रीष्टस्य सेवको यः पौलः २ से रोमानगरस्थानं ईश्वरप्रियान् आहूतश्च पवित्रलोकान् प्रति पत्रं लिखति। ३ अस्माकं स प्रभु यशुः ख्रीष्टः शारीरिकसम्बन्धेन दायुदो वंशोद्दृवः ४ पवित्रस्यात्मनः सम्बन्धेन चेश्वरस्य प्रभाववान् पुत्र इति शमशानात तस्योत्थानेन प्रतिपन्नं। ५ अपरं येषां मध्ये यीशुना ख्रीष्टेन यूयमप्याहृतास्ते उन्न्यदेशीयलोकास्तस्य नामिनि विश्वस्य निदेशग्राहिणो यथा भवन्ति ६ तदभिप्रायेण वयं तस्माद् अनुग्रहं प्रेरितत्वपदज्ञ प्राप्ताः। ७ तातोनास्माकम् ईश्वरेण प्रभुणा यीशुख्रीष्टेन च युष्मभ्यम् अनुग्रहः शान्तिश्च प्रदीयतेऽन्तः। ८ प्रथमतः सव्यस्मिन् जगति युष्माकं विश्वासस्य प्रकाशितत्वाद् अहं युष्माकं सर्वेषां निमित्तं यीशुख्रीष्टस्य नाम गृहन् ईश्वरस्य धन्यवादं करोमि। ९ अपरम् ईश्वरस्य प्रसादाद् बहुकालात् परं साम्प्रतं युष्माकं समीपं यातुं कथमपि यत् सुयोगं प्राप्नोमि, एतदर्थं निरन्तरं नामान्युच्चारयन् निजासु सर्वप्रार्थनासु सर्वदा निवेदयामि, १० एतस्मिन् यमहं तत्पुत्रीयसुसंवादप्रचारणेन मनसा परिचरामि स ईश्वरो मम साक्षी विद्यते। ११ यतो युष्माकं मम विश्वासेन वयम् उभये यथा शान्तियुक्त भवाम इति कारणाद् १२ युष्माकं स्थैर्यकरणार्थं युष्मभ्यं किञ्चित्परमार्थदानदानाय युष्मान् साक्षात् कर्तुं मदीया वाज्ञा। १३ हे भ्रातृणं भिन्नदेशीयलोकानां मध्ये यद्वत् तद्वद् युष्माकं मध्येष्यि यथा फलं भुजेत तदभिप्रायेण मुहुर्मुहु युष्माकं समीपं गन्तुम् उद्योडेऽहं किन्तु यावद् अद्य तस्मिन् गमने मम विघ्नो जाता इति यूयं यद् अजातास्तिष्ठथ तदहम् उचितं न बुध्ये। १४ अहं सभ्यासभ्यानां विद्वदविद्विताज्च सर्वेषाम् ऋणी विद्ये। १५ अतएव रोमानिवासिनां युष्माकं समीपेऽपि यथाशक्ति सुसंवादं प्रचारयितुम् अहम् उद्यतोऽस्मि। १६ यतः ख्रीष्टस्य सुसंवादो मम लज्जास्पदं नहि स ईश्वरस्य शक्तिस्वरूपः सन् ए यिहूदीयेभ्यो उन्यजातीयान् यावत् सर्वजातीयानां मध्ये यः कश्चिद् तत्र विश्वसिति तस्यैव त्राणं जनयति। १७ यतः प्रत्ययस्य समपरिमाणम् ईश्वरदत्तं पुण्यं तत्सुसंवादे प्रकाशते। तदधि धर्मपुस्तकेपि लिखितमिदं “पुण्यवान् जनो विश्वासेन जीविष्यति”। १८ अतएव ये मानवाः पापकर्माणां सत्यतां रूप्यन्ति तेषां सर्वस्य दुराचारणसाधर्मस्य च विसर्दुं स्वगार्दि ईश्वरस्य कोपः प्रकाशते। १९ यत ईश्वरमध्ये यद्यपि ज्ञेयं तद्विश्वरः स्वयं तान् प्रति प्रकाशितवान् तस्मात् तेषाम् अगोचरं नहि। २० फलतस्तस्यानन्तशक्तीश्वरत्वादीन्द्रश्यान्यपि सृष्टिकालम् आरभ्य कर्मसु प्रकाशमानानि दृश्यन्ते तस्मात् तेषां दोषप्रकाशलनस्य पन्था नास्ति। (aiōdios g126) २१ अपरम् ईश्वरं ज्ञात्वापि ते तम् ईश्वरज्ञानेन नाद्रियन्त कृतज्ञा वा न जाताः; तस्मात् तेषां सर्वे तर्का विफलीभूताः; अपरञ्ज्व तेषां विवेकशूल्यानि मनांसि तिमिरे मग्नानि। २२ ते स्वान् ज्ञानिनो ज्ञात्वा ज्ञानीहाना अभवन् २३ अनश्वरेष्येश्वरस्य गौरवं विहाय नश्वरमनुष्पदशुक्युरोग्यामिप्रभृतोराकृतिविशेषित्रिमास्तरौश्रिताः। २४ इत्यं त ईश्वरस्य सत्यतां विहाय मृषामतम् आश्रितवन्तः सचिदानन्दं सृष्टिकर्तरं त्यक्त्वा सृष्टवस्तुः पूजां सेवाञ्च कृतवन्तः; २५ इति हेतोरीश्वरस्तान् कुक्रियां समर्प्य निजनिजकुचिन्नाभिलाषाभ्यां संवं संवं शरीरं परस्परम् अपमानितं कर्तुम् अददात। (aiōn g165) २६ ईश्वरेण तेषु क्वभिलाषे समर्पितेषु तेषां योचितः स्वाभाविकवरणम् अपाहाय विपरीतकृत्ये प्रावर्तन्तः; २७ तथा पुरुषा अपि स्वाभाविकयोषितसङ्गमं विहाय परस्परं कामकृशानुना दधाः सन्तः पुरांसः पुंभिः साकं कुकृत्ये समासज्य निजनिजभ्रान्ते: समुचितं फलम् अलभन्त। २८ ते स्वेषां मनः द्योश्वरस्य स्थानं दातुम् अनिच्छुकासततो हेतोरीश्वरस्तान् प्रति दुष्टमनस्तकत्वम् अविहितक्रियत्वं दत्तवान्। २९ अतएव ते सर्वे उन्यायो व्यभिचारो दुष्टत्वं लोभो जिधांसा ईर्ष्या वधो विवादशातुरी कुमतिरित्यादिभिर्दुष्कर्माभिः परिपूर्णः सन्तः ३० कर्णेजपा अपवादिनि ईश्वरद्वेषका हिंसका अहङ्कारिण आत्मश्लाघिनः कुकर्मोत्पादकः किंतु लाङालङ्घका ३१ अविचारका नियमलङ्घिनः स्नेहरहिता अतिद्रौषिणो

निर्दयाश्च जाताः। ३२ ये जना एतादृशं कर्म कुर्वन्ति तत्वं मृतियोग्या ईश्वरस्य विचारमीदृशं जात्वापि त एतादृशं कर्म स्वयं कुर्वन्ति केवलमिति नहि किन्तु तादृशकम्कारिणु लोकेष्वपि प्रीयन्ते।

२ हे परदूषक मनुष्य यः कश्चन त्वं भवसि तवोत्तरदानाय पन्था नास्ति यतो यस्मात् कर्मणः परस्त्वया दूष्यते तस्मात् त्वमपि दूष्यसे, यतस्तं दूषयन्पति त्वं तद्वद् आचरसि। २ किन्त्वेतादृगाचारिभ्यो यं दण्डम् ईश्वरो निश्चिनोति स यथार्थं इति वयं जानीमः। ३ अतएव हे मानुषं त्वं यादृगाचारिणो दूषयसि स्वयं यदि तादृगाचारसि तर्हि त्वम् ईश्वरदण्डात् पलायितुं शक्यसीति कि बुध्येसे? ४ अपरं तव मनसः परिवर्तनं कर्तुम् ईश्वरस्यानुग्रहो भवति तन्न बुद्ध्वा त्वं किं तीव्रानुग्रहक्षमाचिरसहिष्णुत्वनिधि तुच्छीकोरोषि? ५ तथा स्वानातः करणस्य कठोरत्वात् खेदादित्याचेश्वरस्य न्यायविचारप्रकाशनस्य क्रोधस्य च दिनं यावत् किं स्वार्थं कोपं सज्जिनोषि? ६ किन्तु स एकैकमनुजाय तत्कर्मानुसारेण प्रतिफलं दास्यति; ७ वस्तुतस्तु ये जना धैर्य्यं धृत्वा सत्कर्मं कुर्वन्तो महिमा सत्कारोऽमरत्वज्ञतानि मृग्यन्ते तेभ्योऽनन्ताय दास्यति। (aiōnios g166) ८ अपरं ये जनाः सत्यधर्मम् अगृहीत्वा विपरीतधर्मम् गृहन्ति तादृशा विरोधिजानाः कोपं क्रोधञ्ज्व भौक्ष्यन्ते। ९ आ यिहूदिनोऽन्यदेशिनः पर्यन्तं यावनः कुकर्मकारिणः प्राणिनः सन्ति ते सर्वे दुःखं यातनाज्व गमिष्यन्ति; १० किन्तु आ यिहूदिनो भिन्नदेशिपर्यन्ता यावनः सत्कर्मकारिणो लोकाः सन्ति तान् प्रति महिमा सत्काराः शान्तिश्च भविष्यन्ति। ११ ईश्वरस्य विचारे पक्षपातो नास्ति। १२ अलब्ध्यव्यस्थास्त्रै यैः पापानि कृतानि व्यवस्थाशस्त्रालब्धत्वानुरूपस्तोऽनि विनाशो भविष्यति; किन्तु लब्ध्यव्यवस्थाशस्त्रा ये पापान्यकुवैन् व्यवस्थानुसारादेव तेषां विचारो भविष्यति। १३ व्यवस्थाश्रोतार ईश्वरस्य समीपे निष्पापा भविष्यन्तीति नहि किन्तु व्यवस्थाचारिण एव सपुण्या भविष्यन्ति। १४ यतो उलब्ध्यव्यवस्थाशस्त्रा भिन्नदेशीयलोका यदि द्वाभावतो व्यवस्थानुरूपान् आचारान् कुर्वन्ति तर्हलब्धशास्त्राः सन्तोषिते स्वेषां व्यवस्थाशस्त्रमिव स्वयमेव भवन्ति। १५ तेषां मनसि साक्षिस्वरूपे सति तेषां वितर्केषु च कदा तान् दोषिणः कदा वा निर्दोषान् कृतवस्तु ते स्वान्तरितिष्ठान्य व्यवस्थाशस्त्रस्य प्रमाणं स्वयमेव दत्तिः। १६ यस्मिन् दिने मया प्रकाशितस्य सुसंवादस्यानुसाराद् ईश्वरो यीशुख्रीष्टेन मानुषाणाम् अन्तःकरणानां गृदाभिप्रायान् धृत्वा विचारयिष्यति तस्मिन् विचारदिने तत् प्रकाशिष्यते। १७ पश्य त्वं स्वयं यिहूदिति विचारो व्यवस्थोपाद विश्वासं करोषि, १८ ईश्वरमुद्दिश्य स्वं श्लाघसे, तथा व्यवस्थाय शिक्षितो भूत्वा तस्याभिमतं जानासि, सर्वासां कथानां सारं विविक्षे, १९ अपरं जानन्य सत्यतायाश्चकरस्वरूपं शास्त्रं समीपे विद्यते अतोऽस्थलोकानां मार्गदर्शिता २० तिमिरस्थितलोकानां मध्ये दीपितस्वरूपोऽज्ञानलोकेभ्यो ज्ञानदाता शिशूनि शिक्षिताहमेवेति मन्यसे। २१ परान् शिक्षयन् स्वयं स्वयं किं न शिक्षयसि? वस्तुतशौर्य्यनिषेधव्यवस्थां प्रचारयन् त्वं किं स्वयमेव चोरयसि? २२ तथा परदारागमनं प्रतिषेधन् स्वयं किं परदारान गच्छसि? तथा त्वं स्वयं प्रतिमाद्वेषी सन् किं मन्दिरस्य द्रव्याणि हरसि? २३ यस्त्वं व्यवस्थां श्लाघसे से त्वं किं व्यवस्थाम् अवमत्य नेश्वरं सम्मायसे? २४ शास्त्रे यथा लिखति “भिन्नदेशिनां समीपे युष्माकं दोषात् ईश्वरस्य नामो निन्दा भवति।” २५ यदि व्यवस्थां पालयसि तर्हि तव त्वक्छेदोऽत्वक्छेदो भविष्यति। २६ यतो व्यवस्थाशस्त्रादिष्ठधर्मकर्माचारी पुमान् अत्वक्छेदी सन्नपि किं त्वक्छेदिनां मध्ये न गणयिष्यते? २७ किन्तु लब्ध्यव्यवस्थित्यन्तवक्त च त्वं यदि व्यवस्थालङ्घनं करोषि तर्हि व्यवस्थापालकः स्वाभाविकाच्छिन्नत्वाचो लोकास्त्वां किं न दूषयिष्यन्ति? २८ तस्माद् यो बाह्यो यिहूदी स यिहूदी नहि तथाङ्गस्य यस्त्वक्छेदः स त्वक्छेदो नहि; २९ किन्तु यो जन आन्तरिको यिहूदी स एव यिहूदी अपरञ्ज्व केवललिखितया व्यवस्थाय न किन्तु मानसिको यस्त्वक्छेदो यस्य च प्रशंसा मनुष्येभ्यो न भूत्वा ईश्वराद् भवति स एव त्वक्छेदः।

3 अपरज्य यिहूदिनः किं श्रेष्ठत्वं? तथा त्वक्छेदस्य वा किं फलं? 2 सर्वथा बहूनि फलानि सन्ति, विशेषत ईश्वरस्य शास्त्रं तेभ्योऽदीयत। 3 कैश्चित् अविश्वसने कृते तेषाम् अविश्वसनात् किम् ईश्वरस्य विश्वास्यताया हानिरुपत्त्यते? 4 केनापि प्रकारेण नहि। यद्यपि सर्वे मनुष्या मिथ्यावादिनस्तथापीश्वः सत्यवादी। शास्त्रे वयथा लिखितमास्ते, अतस्त्वनु त्ववाक्येन निर्देषो हि भविष्यति। विचारे चैव निष्पापे भविष्यति न संशयः। 5 अस्माकम् अन्यायेन यदीश्वरस्य न्यायः प्रकाशते तर्हि किं वदिष्यामः? अहं मानुषाणां कथामिव कथां कथायामि, ईश्वरः समुचितं दण्डं दत्वा किम् अन्यायी भविष्यति? 6 इत्थं न भवतु, तथा सतीश्वः कथं जगतो विचारयित भविष्यति? 7 मम मिथ्यावाक्यवदनाद् यदीश्वरस्य सत्प्रवेन तस्य महिमा वद्धते तर्हि कस्मादहं विचारेऽपराधितेन गणयो भवामि? 8 मङ्गलार्थं पापमपि करणीयमिति वाक्यं त्वया कुतो नोच्यते? किन्तु यैरुच्यते ते नितानं दण्डस्य पात्राणि भवन्ति; तथापि तद्वाक्यम् अस्माभिरुप्युच्यते इत्यस्माकं ग्लानिं कुर्वन्तः कियन्तो लोका वदन्ति। 9 अन्यलोकेभ्यो वयं किं श्रेष्ठाः? कदाचन नहि यतो यिहूदिनो ईश्वरेशिनश्च सर्वाएव पापस्थायत्ता इत्प्रस्य प्रमाणां वयं पूर्वम् अददाम। 10 लिपि यथास्ते, नैकोपि धार्मिको जनः। 11 तथा ज्ञानीश्वरज्ञानी मानवः कोपि नास्ति हि। 12 विमार्गामिनः सर्वे सर्वे दुष्कर्मकारिणः। एको जनोपि नो तेषां सापुकर्म करोति च। 13 तथा तेषान्तु वै कण्ठा अनावृतश्मशानवत्। स्तुतिवादं प्रकुञ्चितं जिहाभिस्ते तु केवलं। तेषामोष्टस्य निम्ने तु विषं तिष्ठति सर्पवत्। 14 मुखं तेषां हि शापेन करेन च पूर्यते। 15 रक्तपाताय तेषां तु पदानि क्षिप्रामानि च। 16 पथि तेषां मनुष्याणां नाशः क्लेशश्च केवलः। 17 त जना नहि जानन्ति पन्थानं सुखदायिनं। 18 परमेशाद् भयं यत्तत् त्वच्वक्षुषोरोचरं। 19 व्यवस्थायां यद्यलिखति तद् व्यवस्थाधीनान् लोकान् उद्दिश्य लिखितीति वयं जानीमः। ततो मनुष्यमात्रो निरुत्तरः सन् ईश्वरस्य साक्षात् अपराधी भवति। 20 अतएव व्यवस्थानुरूपः कर्मभिः कश्चिदपि प्राणीश्वरस्य साक्षात् सपुण्यीकृतो भवितुं न शक्यति यतो व्यवस्थाया पापज्ञानमात्रं जायते। 21 किन्तु व्यवस्थायाः पृथग् ईश्वरेण देयं यत् पुण्यं तद् व्यवस्थाया भविष्यद्विगणस्य च चर्चनैः प्रमाणीकृतं सद् इदानीं प्रकाशते। 22 योशुद्धीषे विश्वासकरणाद् ईश्वरेण दत्तं तत् पुण्यं सकलेषु प्रकाशितं सत् सव्वान् विश्वासिनः प्रति वर्तते। 23 तेषां कोपि प्रभेदो नास्ति, यतः सर्वाएव पापिन् ईश्वरीयतेजोहीनाश्च जाताः। 24 त ईश्वरस्यानुग्रहाद् मूल्यं विना ख्रीट्यकृतेन परित्राणेन सपुण्यीकृता भवन्ति। 25 यस्मात् स्वशोणितेन विश्वासात् पापनाशको बली भवितुं स एव पूर्वम् ईश्वरेण निश्चितः, इत्थम् ईश्वरीयसहिष्णुत्वात् पुराकृतपापानां मार्जनकरणे स्वीयायाथार्थ्यं तेन प्रकाशयते, 26 वर्तमानकालीयमपि स्वयाथार्थ्यं तेन प्रकाशयते, अपरं यीरो विश्वासिनं सपुण्यीकुर्वन्ति पि स याथर्थिकस्तिष्ठति। 27 तर्हि कुत्रात्मश्लाघय? सा दूरीकृताः क्या व्यवस्थाय? किं क्रियाहृपव्यवस्थाय? इत्थं नहि किन्तु तत् केवलविश्वासरूपया व्यवस्थयै भवति। 28 अतएव व्यवस्थानुरूपाः क्रिया विना केवलेन विश्वासेन मानवः सुपुण्यीकृतो भवितुं शक्नोतीत्यस्य रादानां दर्शयामः। 29 स किं केवलपिहूदिनाम् ईश्वरो भवति? भिन्नदेशिनाम् ईश्वरो न भवति? भिन्नदेशिनामपि भवति; 30 यस्माद् एक ईश्वरो विश्वासात् त्वक्छेदिनो विश्वासेनात्कछेदिनश्च सपुण्यीकरिष्यति। 31 तर्हि विश्वासेन वयं किं व्यवस्थां लुप्ताम? इत्थं न भवतु वयं व्यवस्थां संस्थापयाम एव।

4 अस्माकं पूर्वपुरुष इब्राहीम् कायिकिक्रियाः किं लब्धवान् एतदधि किं वदिष्यामः? 2 स यदि निजक्रियाभ्यः सपुण्यो भवेत् तर्हि तस्यामस्त्वायां कर्तुं पन्था भवेदिति सत्यं, किन्त्वीश्वरस्य समीपे नहि। 3 शास्त्रे किं लिखित? इब्राहीम् ईश्वरे विश्वसनात् स विश्वासस्तस्मै पुण्यार्थं गणितो बभूव। 4 कर्मकारिणो यद् वेतनं तद् अनुग्रहस्य फलं नहि किन्तु तेनोपार्जितं मन्तव्यम्। 5 किन्तु यः पापिनं सपुण्यीकरोति तस्मिन् विश्वासिनः कर्महीनस्य जनस्य यो विश्वासः स पुण्यार्थं गणयो भवति। 6 अपरं यं क्रियाहीनम् ईश्वरः सपुण्यीकरोति तस्य धन्यवादं दायूद् वर्णयामास, यथा, 7 स धन्योऽधानि मृष्टानि यस्यागांस्यावृतानि च। 8 स च धन्यः परेशनं पापं यस्य न

गण्यते। 9 एष धन्यवादस्त्वकछेदिनम् अत्वकछेदिनं वा कं प्रति भवति? इब्राहीमो विश्वासः पुण्यार्थं गणित इति वयं वदामः। 10 स विश्वासस्तस्य त्वक्छेदित्वावस्थायां किम् अत्वकछेदित्वावस्थायां करिस्मन् समये पुण्यमिव गणितः? त्वक्छेदित्वावस्थायां नहि किन्त्वत्वकछेदित्वावस्थायां। 11 अपरज्य स यत् सर्वेषाम् अत्वकछेदिना विश्वासिनाम् आदिपुरुषो भवेत्, ते च पुण्यवत्त्वेन गण्येन; 12 ये च लोकाः केवलं छिन्नत्वचो न सन्तो उस्मत्पूर्वपुरुष इब्राहीम अछिन्तवक्त् सन् येन विश्वासमारोगं गतवान् तेनैव तस्य पादचिह्नेन गच्छन्ति तेषां त्वक्छेदिनामायादिपुरुषो भवेत् तदर्थम् अत्वकछेदिनो मानवस्य विश्वासात् पुण्यम् उत्पद्यत इति प्रमाणस्वरूपं त्वक्छेदचिह्नं स प्राप्नोते। 13 इब्राहीम् जगतोऽधिकारी भविष्यति यैषा प्रतिज्ञा तं तस्य वंशज्य प्रति पूर्वम् अक्रियत सा व्यवस्थामूलिका नहि किन्तु विश्वासजन्यपुण्यमूलिका। 14 यतो व्यवस्थावलम्बिनो यद्यक्षिकारिणो भवन्ति तर्हि विश्वासो विफलो जायते सा प्रतिज्ञापि लुप्तैव। 15 अधिकन्तु व्यवस्था कोपं जनयति यतो उविद्यमानायां व्यवस्थायाम् आज्ञालङ्घनं न सम्भवति। 16 अतएव सा प्रतिज्ञा यद् अनुग्रहस्य फलं भवेत् तदर्थं विश्वासमूलिका यतस्तथात्वे तद्वृशसमुदायं प्रति अर्थते ये व्यवस्थया तद्वृशसम्भवः केवलं तान् प्रति नहि किन्तु य इब्राहीमीयमिविश्वासेन तत्सम्भवासानपि प्रति सा प्रतिज्ञा स्थानुर्भवति। 17 यो निजीवान् सजीवान् अविद्यमानानि वस्तुनि च विद्यमानानि करोति इब्राहीमो विश्वासभूप्रेस्तस्यैश्वरस्य साक्षात् सोऽस्माकं सर्वेषाम् आदिपुरुषं कृत्वा नियुक्तवान्। 18 त्वदीयस्तादूशो वंशो जनिष्यते यदिदं वाक्यं प्रतिश्रुतं तद्वृशसाराद् इब्राहीम् बहुदेशीयलोकानाम् आदिपुरुषो यद् भवति तदर्थं सोऽनपेक्षितव्यमयपेक्षिक्षमाणो विश्वासं कृतवान्। 19 अपरज्य क्षीणविश्वासो न भूत्वा शतवत्सरवयस्कत्वात् स्वशरीरस्य जरां सारानामः स्वभायांया रजोमिवृत्तिज्य तुरायां न मेन। 20 अपरम् अविश्वासाद् ईश्वरस्य प्रतिज्ञावचने कमपि संशयं न चकार; 21 किन्चीवश्वेण यत् प्रतिश्रुतं तत् साधयितुं शक्यत इति निश्चितं विज्ञाय दृढविश्वासः सन् ईश्वरस्य महिमानं प्रकाशयाज्यकर। 22 इति हेतोस्तस्य स विश्वासस्तदीयोपुण्यमिव गणयाज्यक्रो। 23 पुण्यमिवागण्यत तत् केवलस्य तस्य निमित्तं लिखितं नहि, अस्माकं निमित्तमपि, 24 यतोऽस्माकं पापनाशार्थं समर्पितोऽस्माकं पुण्यप्राप्त्यर्थज्योत्थापितोऽभवत् योऽस्माकं प्रभुं यीर्थुस्तस्योत्थापयितरीश्वरे 25 यदि वयं विश्वासामस्तर्हस्माकमपि सएव विश्वासः पुण्यमिव गणयिष्यते।

5 विश्वासेन सपुण्यीकृता वयम् ईश्वरेण सादृश्वरुणास्माकं यीशुद्धीषेन मेलनं प्राप्ताः। 2 अपरं वयं यस्मिन् अनुग्रहाश्रये तिष्ठामस्तन्मध्यं विश्वासमारोगं तेनैवानीता वयम् ईश्वरीयविभवप्राप्तिप्रत्याशया समानन्दामः। 3 तत् केवलं नहि किन्तु क्लेशाद्योगेऽप्यानन्दामो यतः क्लेशाद् धैर्यं यायत इति वयं जानीमः; 4 धैर्याच्य परीक्षितत्वं जायते, परीक्षितत्वात् प्रत्याशा जायते, 5 प्रत्याशातो त्रीडितत्वं न जायते, यस्माद् अस्मध्यं दजेन पवित्रेणात्मनास्माकम् अन्तःकरणानीश्वरस्य प्रेमवारिणा सिक्तानि। 6 अस्मासु निरुपयेषु सत्यु ख्रीष्टं उपयुक्ते समये पापिनां निमित्तं स्वीयान् प्रणान् अत्यजत। 7 हितकारिणो जनस्य कृते कोपि प्रणान् त्यकुं साहसं कर्तुं शक्नोति, किन्तु धार्मिकस्य कृते प्रायेण कोपि प्रणान् न त्यजति। 8 किन्त्वसामु पापिषु सत्स्वपि निमित्तमस्माकं ख्रीष्टः स्वप्राणान् त्यक्तवान्, तत् ईश्वरेसामान् प्रति निजं परमप्रेमाणं दर्शितवान्। 9 अतएव तस्य रक्तपातेन सपुण्यीकृताव यतं नितानं तेन कोपाद् उद्धारिष्यामहे। 10 फलतो वयं यदा रिपव आस्म तदेश्वरस्य पुत्रस्य मरणेन तेन सादृश्वरुणास्माकं मेलनं जातं तर्हि मेलनप्राप्ताः सन्तोऽवश्यं तस्य जीवनेन रक्षां लप्त्यामहे। 11 तत् केवलं नहि किन्तु येन मेलनम् अलभामहि तेनास्माकं प्रभुणा यीशुद्धीषेन साम्प्रतम् ईश्वरे समानन्दामश्च। 12 तथा सति, एकेन मानुषेण पापं पापेन च मरणं जगतीं प्राविशत् अपरं सर्वेषां पापित्वात् सर्वेषां मानुषां मृते र्मित्रा अभवत्। 13 यतो व्यवस्थादानसमये यावत् जगतीं पापम् आसीत् किन्तु यत्र व्यवस्था न विद्यते तत्र पापस्यापि गणना न विद्यते। 14 तथाप्यादामा यादूशं पापं

कृतं तादृशं पापं ये नकारि आदम् आरभ्य मूसां यावत् तेषामप्युपरि मृत्यु राजत्वम् अकरोत् स आदम् भाव्यादमो निदर्शनमेवास्ते। 15 किन्तु पापकर्मणो यादृशो भावस्तादृग् दानकर्मणो भावो न भवति यत एकस्य जनस्यापाधेन यदि बूढ़ान् मरणम् अघटत तथापीश्वानुग्रहस्तदुग्रहमूलं दानञ्जयैकेन जनेनाथात् यीशुना खीष्णेन बहुषु बाहुल्यातिबाहुल्येन फलति। 16 अपरम् एकस्य जनस्य पापकर्म यादृक् फलयुक्तं दानकर्म तादृक् न भवति यतो विचारकर्मकं पापम् आरभ्य दण्डजनकं बधूव, किन्तु दानकर्म बहुपापान्यारभ्य पुण्यजनकं बधूव। 17 यत एकस्य जनस्य पापकर्मतस्तनेकेन यदि मरणस्य राजतं जातं तर्हि ये जना अनुग्रहस्य बाहुल्यं पुण्यदानञ्जया प्राप्तुरुति त एकेन जनेन, अर्थात् यीशुखीष्णेन, जीवेन राजत्वम् अवश्यं करिष्यन्ति। 18 एकोऽपराधो यद्यूत सर्वमानवानां दण्डगामी मार्गोऽभवत् तद्वद् एकं पुण्यदानं सर्वमानवानां जीवनयुक्तपुण्यगामी मार्गं एव। 19 अपरम् एकस्य जनस्याज्ञालङ्घनाद् यथा बहवोऽपराधिनो जातस्तद्वद् एकञ्जयाचरणाद् बहवः सपुण्यीकृतं भवन्ति। 20 अधिकन्तु व्यवस्थामानाद् अपराधस्य बाहुल्यं जातं किन्तु यत्र पापस्य बाहुल्यं तत्रैव तस्माद् अनुग्रहस्य बाहुल्यम् अभवत्। 21 तेन मृत्युना यद्यूत पापस्य राजत्वम् अभवत् तद्वद् अस्माकं प्रभुयीशुखीष्णद्वारानन्तजीवनदायिपुण्येनानुग्रहस्य राजतं भवति। (aiōnios g166)

6 प्रभूतरूपेण यद् अनुप्रहः प्रकाशते तर्दधं पापे तिष्ठाम इति वाक्यं किं वयं वदिष्यामः? तन्न भवतु। 2 पापं प्रति मृता वयं पुनस्तस्मिन् कथम् जीविष्यामः? 3 वयं यावतो लोका यीशुखीष्णेन माजिता अभवाम तावत्न एव तस्य मरणे माजिता इति किं यूयं न जानीथ? 4 ततो यथा पितुः पराक्रमेण श्मशानात् खीष्णेन उत्थापितस्तथा वयमपि यत् नूतनजीविन इवाचारामस्तदर्थं मज्जनेन तेन सार्वं मृत्युरुपे श्मशाने संस्थापितो। 5 अपरं वयं यदि तेन संयुक्तः सन्तः स इव मरणभागिनो जातास्तर्हि स इवोत्थानभगिनोऽपि भविष्यामः। 6 वयं यत् पापस्य दासः पुन न भवामस्तदर्थम् अस्माकं पापस्परशरस्य विनाशार्थम् अस्माकं पुराणपुरुषस्तेन साकं कुशेऽहन्यते तिवयं जानीमः। 7 यो हतः स पापात् मृक्तं एव। 8 अतएव यदि वयं खीष्णेन सार्वम् अहन्यामि तर्हि पुरुषपि तेन सहिता जीविष्याम इत्यवास्माकं विश्वासो विद्यते। 9 यतः श्मशानाद् उत्थापितः खीष्णो पुन न श्रियत इति वयं जानीमः। तस्मिन् कोप्यथिकारो मृत्यो नस्ति। 10 अपरञ्ज स यद् अप्रियत तेनैकदा पापम् उद्दिश्याप्रियत, यच्च जीवति तेनेश्वरम् उद्दिश्य जीवति, 11 तद्वद् यूपमपि स्वान् पापम् उद्दिश्य मृतान् अस्माकं प्रभुणा यीशुखीष्णेनेश्वरम् उद्दिश्य जीवन्तो जानीत। 12 अपरञ्ज कुस्तिसाभिलाषान् पूरयितुं युष्माकं मत्यदेषु पापम् आधिपत्यं न करोतु। 13 अपरं स्वं स्वम् अङ्गाम अधर्मस्यास्त्रं कृत्वा पापसेवायां न समर्पयत, किन्तु श्मशानाद् उत्थापितानिव स्वान् ईश्वरे समर्पयत स्वान्यङ्गानि च धर्मास्त्रस्वरूपाणीश्वरम् उद्दिश्य समर्पयत। 14 युष्माकम् उपरि पापस्यापित्पर्यं पुन न भविष्यति, यस्माद् यूयं व्यवस्थाया अनायत्ता अनुग्रहस्य चायत्ता अभवत। 15 किन्तु वयं व्यवस्थाया अनायत्ता अनुग्रहस्य चायत्ता अभवाम, इति कारणात् किं पापं करिष्यामः? तन्न भवतु। 16 यतो मृतजिनकं पापं पुण्यजनकं निदेशाचरणञ्जत्यैर्द्योयो यीस्मिन् आज्ञापालनार्थं भृत्यानिव स्वान् समर्पयथ, तत्यैव भृत्या भवथ, एतत् किं यूयं न जानीथ? 17 अपरञ्ज पूर्वं यूयं पापस्य भृत्या आस्तेति सर्वं किन्तु यस्यां शिक्षास्पायां मूषायां निक्षिप्ता अभवत तस्या आकृतिं मनोभिं लब्धवत्त इति कारणाद् ईश्वरस्य धन्यवादो भवतु। 18 इत्थं यूयं पापसेवातो मुक्ताः सन्तो धर्मस्य भृत्या जाताः। 19 युष्माकं शारीरिक्या दुर्बलताया हेतो मनवद् अहम् एतद् ब्रवीमि; पुनः पुराधर्मकरणार्थं यद्यत् पूर्वं पापामेथ्यो भृत्यते निजाङ्गानि समार्पयत। 20 यदा यूयं पापस्य भृत्या आस्त तदा धर्मस्य नायत्ता आस्त। 21 तर्हि यानि कम्माणि यूयम् इदानीं लज्जाजनकानि बुद्ध्यध्ये पूर्वं यै युष्माकं को लाभ आसीत्? तेषां कर्मणां फलं मरणमेव। 22 किन्तु साम्प्रतं यूयं पापसेवातो मुक्ताः सन्त ईश्वरस्य भृत्याऽभवत तस्माद् युष्माकं

पवित्रत्वस्पं लभ्यम् अनन्तजीवनरूपञ्च फलम् आस्ते। (aiōnios g166) 23 यतः पापस्य वेतनं मरणं किन्त्वस्माकं प्रभुणा यीशुखीष्णेनानन्तजीवनम् ईश्वरदत्त पारितोषिकम् आस्ते। (aiōnios g166)

7 हे भ्रातृगण व्यवस्थाविदः प्रति ममेदं निवेदनं। विधिः केवलं यावज्जीवं मानोपर्य्यधिपतित्वं करोतीति यूयं किं न जानीथ? 2 यावत्कालं पति जीवति तावत्कालम् ऊदा भार्या व्यवस्थया तस्मिन् बद्धा तिष्ठति किन्तु यदि पति मित्रियते तर्हि सा नारी पत्यु व्यवस्थातो मुच्यते। 3 एतत्कारपात् पत्युर्जीवनकाले नारी यद्यन्यं पुरुषं विवहति तर्हि सा व्यभिचारिणी भवति किन्तु यदि स पति मित्रियते तर्हि सा तस्या व्यवस्थया मुक्ता सती पुरुषान्तरेण व्युद्धापि व्यभिचारिणी न भवति। 4 हे मम भ्रातुगाम, ईश्वरनिमित्तं यदस्माकं फलं जायते तदर्थं श्मशानाद् उत्थापितेन पुरुषेण सह युष्माकं विवाहो यद् भवेत् तदर्थं खीष्णस्य शरीरेण यूयं व्यवस्थां प्रति मृतवन्तः। 5 यतोऽस्माकं शरीरिकाचरणसमये मरणानिमत्तं फलम् उत्पादयितुं व्यवस्थ्या दूषितः पापाभिलाषोऽस्माकम् अङ्गेषु जीवन् आसीत्। 6 किन्तु तदा यस्या व्यवस्थाया वशे आस्महि साम्प्रतं तां प्रति मृत्वाद् वयं तस्या अधीनत्वात् मुक्ता इति हेतोरीश्वरोऽस्माभिः पुरातनलिखितानुसारात् न सेवितव्यः किन्तु नवीनस्वभावैव सेवितव्यः 7 तर्हि वयं किं ब्रूमः? व्यवस्था किं पापजिनिका भवति? नेत्रं भवतु। व्यवस्थाम् अविद्यमानायां पापं किम् इत्यहं नावेदं; किञ्च लोभं मा कार्षीरिति चेद् व्यवस्थाग्रथे लिखितं नाभविष्यत् तर्हि लोभः किम्भूतस्तदहं नाज्ञास्यं। 8 किन्तु व्यवस्थया पापं छिंगं प्राप्यास्माकम् अन्तः सर्वीवं धुकुस्तिताभिलाषम् अजनयतुः यतो व्यवस्थायाम् अविद्यमानायां पापं मृतं। 9 अपरं पूर्वं व्यवस्थायाम् अविद्यमानायाम् अहम् अजीवं ततः परम् आज्ञायाम् उपस्थितायाम् पापम् अजीवत् तदाहम् अप्रिये। 10 इत्थं सति जीवननिमित्ता याज्ञा सा मम मृत्युजिनिका भवतु। 11 यतः पापं छिंगं प्राप्य व्यवस्थितादेशेन मां वज्चियित्वा तेन माम् अहन्। 12 अतएव व्यवस्था पवित्रा, आदेशश्च पवित्रो न्यायो हितकरी च भवति। 13 तर्हि यत् स्वयं हितकृत तत् किं मम मृत्युजनकम् अभवत? नेत्रं भवतु; किन्तु पापं यत् पातकमिव प्रकाशते तथा निदेशेन पापं यद्यतीव पातकमिव प्रकाशते तदर्थं हितोपायेन मम मरणम् अजनयत्। 14 व्यवस्थात्वबोधिकेति वयं जानीमः किन्त्वहं शारीरताचारी पापस्य ख्रीतकिङ्करो विद्ये। 15 यतो यत् कर्म करोमि तत् मम मनोऽभिमतं नहि; अपं यन् मम मनोऽभिमतं तन्न करोमि किन्तु यद् ऋतीये तत् करोमि। 16 तथाते यन् ममानभिमतं तद् यदि करोमि तर्हि व्यवस्था सूक्तमेति स्वीकरोमि। 17 अतएव सम्प्रति तत् कर्म मया क्रियत इति नहि किन्तु मम शरीरस्थेन पापेनैव क्रियते। 18 यतो मयि, अर्थात् मम शरीरे, किमप्युत्तमं न वसति, एतद् अहं जानामि; ममेच्छुकतायां तिष्ठन्त्यामप्यहम् उत्तमकर्मसाधने समर्थो न भवामि। 19 यतो यामुत्तमां क्रियां कर्तुमहं वाज्ञामि तां न करोमि किन्तु यत् कुत्सितं कर्म कर्तुम् अनिछुकोऽस्मिं तदेश करोमि। 20 अतएव यद्यत् कर्म कर्तुम ममेच्छा न भवति तद् यदि करोमि तर्हि तत् मया न क्रियते, ममान्तर्वर्तिन्तं पापेनैव क्रियते। 21 भद्रं कर्तुम् ईच्छुकं मां योऽभद्रं कर्तुं प्रवर्तयति तादृशं स्वभावमेकं मयि पश्यामि। 22 अहम् अन्तरिक्पुरुषेष्वभव्यवस्थायों सन्तुष्ट आसे; 23 किन्तु तद्रिपुरीतं युध्यन्तं तद्यमेकं स्वभावं मरीयाङ्गास्थितं प्रपश्यामि, स मरीयाङ्गास्थितापापव्यवस्थावास्यायत्तं मां कर्तुं चेष्टते। 24 हा हा योऽहं दुर्भाग्यो मनुजस्तं माम् एतस्मान् मृताच्छरीरात् को निस्तारयिष्यति? 25 अस्माकं प्रभुणा यीशुखीष्णेन निस्तारयितारम् ईश्वरं धन्यं वदामि। अतएव शरीरेण पापव्यवस्थाया मनसा तु ईश्वरव्यवस्थाया: सेवनं करोमि।

8 ये जाना: खीष्णं यीशुम् आश्रित्य शरीरिकं नाचरन्त आत्मिकमाचरन्ति तेऽधुना दण्डार्हा न भवन्ति। 2 जीवनदायकस्यात्मनो व्यवस्था खीष्णीयेनु यापमरणयो व्यवस्थातो मामामोचयत्। 3 यस्माच्छारीरस्य दुर्बलतादृशं व्यवस्थया यत् कर्मसाध्यम् ईश्वरो निजपुत्रं पापिशरीररूपं पापनाशकलिलूपञ्च प्रेष्य तस्य शरीरे पापस्य दण्डं कुर्वन् तत्कर्म साधितवान्। 4 ततः शारीरिकं नाचरित्वास्माभिरात्मिकम्

आचारद्विर्वचस्थाग्रन्थे निर्दिष्टानि पुण्यकर्माणि सर्वाणि साध्यन्ते। ५ ये शारीरिकाचारिणस्ते शारीरिकान् विषयान् भावयन्ति ये चात्मिकाचारिणस्ते आत्मनो विषयान् भावयन्ति। ६ शारीरिकभावस्य फल मृत्युः किञ्चात्मिकभावस्य फले जीवनं शनित्शस्ति। ७ यतः शारीरिकभाव ईश्वरस्य विरुद्धः शत्रुताभाव एव स ईश्वरस्य व्यवस्थाया अधीनो न भवति भवित्यज्ञनं शक्नोति। ८ एतस्मात् शारीरिकाचारिणूषु तोषम् ईश्वरेण न शक्यतः। ९ किन्त्वाणीश्वरस्यात्मा यदि युष्माकं मध्ये वसति तर्हि यूयं शारीरिकाचारिणो न सन्त असिमिकाचारिणो भवतः। यस्मिन् तु ख्रीष्टस्यात्मा न विद्यते स तत्सम्भवो नहि। १० यदि ख्रीष्टो युष्मान् अथितिष्ठति तर्हि पापम् उद्धिष्य शरीरं मृतं किन्तु पुण्यमुद्दिश्यात्मा जीवति। ११ मृतगणाद् यशु यैनोत्थपितृतस्यात्मा यदि युष्मन्मध्ये वसति तर्हि मृतगणात् ख्रीष्टस्य स उत्थापयिता युष्मन्मध्यवसिना स्वकीयात्मना युष्माकं मृतदेहानपि पुन जीवयिष्यति। १२ हे भ्रातृणं शरीरस्य व्यवस्थमर्णा न भवामोऽतः शारीरिकाचारोऽस्माभिः कर्तव्यः। १३ यदि यूयं शारीरिकाचारिणो भवेत तर्हि युष्माभिः मर्त्यव्येव किन्त्वामना यदि शरीरकर्माणि धातयेत तर्हि जीविष्यति। १४ यतो यावन्तो लोका ईश्वरस्यात्मनाकृष्टन्ते ते सर्व ईश्वरस्य सन्ताना भवन्ति। १५ यूयं पुनरपि भयजनकं दास्यभावं न प्राप्ताः किन्तु येन भावेनेश्वरं पितः पितरिति प्रोच्य सम्बोधयथ तादृशं दत्तकपुत्रभावम् प्राप्नुत। १६ अपरञ्च वयम् ईश्वरस्य सन्ताना एतस्मिन् पवित्र आत्मा स्वयम् अस्माकम् आत्माभिः सार्दृ प्रमाणं ददाति। १७ अतएव वयं यदि सन्तानासत्त्वाधिकारिणः, अर्थाद् ईश्वरस्य स्वत्वाधिकारिणः ख्रीष्टेन सहाधिकारिणश्च भवामः; अपरं तेन सार्दृ यदि दुःखभागिनो भवामस्तर्हि तस्य विभवस्यापि भागिनो भविष्यामः। १८ किन्त्वस्याम् यो भावीविभवः प्रकाशिष्यते तस्य समीपे वर्तमानकालीनं दुःखमहं तृणय मन्ये। १९ यतः प्राणिणां ईश्वरस्य सन्तानानां विभवप्राप्तिम् आकाङ्क्षान् नितान्म् अपेक्षते। २० अपरञ्च प्राणिणां स्वरैम् अलीकातया वशीकृतो नाभवत् २१ किन्तु प्राणिणोऽपि नश्वरताधीनत्वात् मुक्तः सन् ईश्वरस्य सन्तानानां परममुक्तिं प्राप्त्यतीत्यभिप्रायेण वशीकर्त्र वशीक्रेत्। २२ अपरञ्च प्रसूयमानावद् व्यथितः सन् इदानीं यावत् कृत्स्नः प्राणिणां आर्तस्वरं करोतीति वयं जानीमः। २३ केवलः स इति नाहि किन्तु प्रथमजातफलस्वरूपम् आत्मानं प्राप्ताः वयमपि दत्तकपुत्रपदप्राप्तिम् अर्थात् शरीरस्य मुक्तिं प्रतीक्षमाणास्तद्वृद् अन्तरात्मारावं कुर्मः। २४ वयं प्रत्याशया त्राणम् अलभामहि किन्तु प्रत्यक्षवस्तुयो या प्रत्याशा सा प्रत्याशा नहि, यतो मनुष्यो यत् समीक्षते तस्य प्रत्याशां कृतः करिष्यति? २५ यद् अप्रत्यक्षं तस्य प्रत्याशां यदि वयं कुर्व्यमहि तर्हि धैर्यम् अवलम्ब्य प्रतीक्षामहे। २६ तत आत्मापि स्वयम् अस्माकं दुर्बलतायाः सहायतं करोति, यतः किं प्रार्थितव्यं तद् बोद्धं वयं न शक्नुमः, किन्त्वस्यामैर्तर्त्तर्गवैरात्मा स्वयम् अस्मान्मित्तं निवेदयति। २७ अपरम् ईश्वराभिमतस्तपेण पवित्रलोकान् कृते निवेदयति य आत्मा तस्याभिप्रायोऽन्तर्यामिना जायते। २८ अपरम् ईश्वरीयनिरूपणानुसारेणाहूताः सन्तो ये तस्मिन् प्रीयन्ते सर्वाणि मिलितां तेषां मङ्गलां साधयन्ति, एतद् वयं जानीमः। २९ यत ईश्वरो बहुप्रतृताणं मध्ये स्वपुत्रं उद्येष्ट कर्तुम् इच्छन् यान् पूर्वं लक्षीकृतवान् तान् तस्य प्रतिमूर्त्यः सादृश्यप्राप्त्यर्थं न्युयुक्तं। ३० अपरञ्च तेन ये नियुक्तास्त आहूता अपि ये च तेनाहूतास्ते सपुण्यीकृताः, ये च तेन सपुण्यीकृतास्ते विभवयुक्ताः। ३१ इत्यत्र वयं किं ब्रूमः? ईश्वरो यद्यप्सामकं सपक्षो भवति तर्हि को विषप्तीस्माकं? ३२ आत्मपुत्र न रक्षित्वा योऽस्माकं सर्वेषां कृते ते प्रदत्तवान् स कि तेन सहासम्भ्यम् अन्यानि सर्वाणि न दास्यति? ३३ ईश्वरस्याभिरुचितेषु केन दोष आरोपयिष्यते? य ईश्वरस्तान् पुण्यवत इव गणयति किं तेन? ३४ अपरं तेभ्यो दण्डानाजा वा केन करिष्यते? योऽस्मान्मित्तं प्राणान् त्यक्तवान् केवलं तन्न किन्तु मृतगणमध्याद् उत्थितवान्, अपि चेश्वरस्य दक्षिणे पार्श्वे तिष्ठन् अद्याप्यस्माकं निमित्तं प्रार्थत एवम्भूतो यः ख्रीष्टः किं तेन? ३५ अस्माभिः सह ख्रीष्टस्य प्रेमविच्छेदं जनयितुं कः शक्नोति? कलेशो व्यसनं वा ताडाना वा दुर्भिंश्च वा वस्त्रहीनत्वं वा प्राणसंशयो वा खड्गो वा किमेतानि शक्नुवन्ति? ३६ किन्तु लिखितम् आस्ते, यथा, वयं तव निमित्तं स्मो मृत्युवक्रेऽखिलं दिनं। बलेद्यो

यथा मेषो वयं गण्यामहे तथा। ३७ अपरं योऽस्मासु प्रीयते तेनैतासु विपत्सु वयं सम्यग् विजयामहे। ३८ यतोऽस्माकं प्रभुना यीशुख्तिएनेश्वरस्य यत् प्रेम तस्माद् अस्माकं विच्छेदं जनयितु मृत्युं जीवनं वा दिव्यदूता वा बलवन्तो मुख्यदूता वा वर्तमानो वा भविष्यन् कालो वा उच्चपदं वा नीचपदं वापरं किमपि सृष्टवस्तु ३९ वैतैषां केनापि न शक्यमित्यस्मिन् दृढविश्वासो ममास्ते।

९ अहं काञ्चिद् कल्पितां कथां न कथयामि, ख्रीष्टस्य साक्षात् सत्यमेव ब्रवीमि पवित्रस्यात्मनः साक्षात् मदीयं मन एतत् साक्षयं ददाति। २ ममान्तरतिशयदुःखं निरन्तरं खेदश्च ३ तस्माद् अहं स्वजातीयभातृपाणं निमित्तात् स्वयं ख्रीष्टाच्छापाक्रान्तो भवितुम् ऐच्छम्। ४ यतस्त इसायेलस्य वंशा अपि च दत्तकपुत्रत्वं तेजो नियमो व्यवस्थादानं मन्दिरे भजनं प्रतिज्ञाः पृथुपूरुषांशैतेषु सर्वेषु तेषाम् अधिकारोऽस्ति। ५ तत् केवलं नहि किन्तु सर्वाध्यक्षः सर्वदा सच्यदानन्दं ईश्वरो यः ख्रीष्टः सोऽपि शारीरिकसम्बन्धेन तेषां वंशसम्बन्धः। (aiōn g165) ६ ईश्वरस्य वाक्यं विफलं जातम् इति नहि यत्करणाद् इसायेलो वंशे ये जातास्ते सर्वे वस्तुत इसायेलीया न भवन्ति। ७ अपरम् इडाहोमो वंशे जाता अपि सर्वे तस्यैव सन्ताना न भवन्ति किन्तु इस्थाको नाम्ना तव वंशो विख्यातो भविष्यति। ८ अर्थात् शारीरिकसंसर्गात् जाताः सन्ताना यावन्तस्तावन्त एवेश्वरस्य सन्ताना न भवन्ति किन्तु प्रतिश्रवणाद् ये जायन्ते तावेश्वरवंशे गण्यते। ९ यतस्ततिश्रूते वर्क्येतत्, एतादृशे समये ५५ पुनरागमिष्यामि तत्पूर्वं सारायाः पुत्र एको जनिष्यते। १० अपरमपि वदामि स्वमनोऽभिलाषात ईश्वरेण यन्निरूपितं तत् कर्मतो नहि किन्त्वाहयितु जीवतेष्ट् यथा सिद्धत्वाति ११ तदर्थं रिक्कानामिक्या योषिता जैनकस्माद् अर्थाद् अस्माकम् इस्हाकः पूर्वपुरुषाद् ग्रंथे धृते तस्याः सन्तानयोः प्रसवात् पूर्वं किञ्च तयोः शुभाशुभकर्माणः करणात् पूर्वं १२ तां प्रतीदं वाक्यम् उत्तं, ज्येष्ठः कनिष्ठं सेविष्यते, १३ यथा लिखितम् आस्ते, तथायेवावि न प्रीत्वा याकूबि प्रीतवान् अहं। १४ तर्हि वयं किं ब्रूमः? ईश्वरः किम् अन्यायकारी? तथा न भवतु। १५ यतः स स्वयं मूसाम् अवददः, अहं यस्मिन् अनुग्रहं चिकिर्षामि तमेवानुग्रहामि, यज्च दयितुम् इच्छामि तमेव दये। १६ अतएवेच्छाया यतमानेन वा मानवेन तन्न साध्यते दयाकारिणेश्वरैव साध्यते। १७ फिरौणि स्वास्त्रे लिखिति, अहं त्वद्वारा मत्पराक्रमं दशयितु सर्वपृथिव्यां निजानाम प्रकाशयितुव्य त्वां स्थापितवान्। १८ अतः स यम अनुग्रहातुम् इच्छति तमेवानुग्रहातु, यज्च निग्रहातुम् इच्छति तं निग्रहाति। १९ यदि वदसि तर्हि स दोषं कुरुते गृह्णति? तदीयेच्छायाः प्रतिबध्यकत्वं कर्त्त कस्य सामर्थ्यं विद्यते? २० हे ईश्वरस्य प्रतिपक्ष मर्त्यं त्वं कः एतादृशं मां कुरुते सृष्टवान्? इति कथां सृष्टवस्तु सार्वे किं कथयिष्यति? २१ एकस्मान् मृत्यिणाद् उत्कृष्टपृक्ती द्विविधी कलशो कर्तुं कुलालस्य सामर्थ्यं नास्ति? २२ ईश्वरः कोपं प्रकाशयितु निजशक्तिं ज्ञापयितुञ्चेच्छन् यदि विनाशस्य योग्यानि क्रोधभाजानानि प्रति बहुकालं दीर्घसहिष्युताम् आश्रयति; २३ अपरञ्च विभवप्राप्त्यर्थं पूर्वं नियुक्तान्युप्रहाप्राणिप्रति निजविभवस्य बाहुल्यं प्रकाशयितु तेवेलियानां नहि भिन्नदेशिनामपि मध्याद् २४ अस्मानिव तान्याहयति तत्र तव किं? २५ होशेयग्रन्थे यथा लिखितम् आस्ते, यो लोको मम नासीत् तं वदिष्यामि मदीयकं। या जाति मैषप्रिया चासीत् तां वदिष्याम्यहं प्रियां। २६ यूयं मदीयलोका न यत्रेति वाक्यमौच्यता। अमरेश्वरस्य सन्ताना इति ख्यायति तत्र ते। २७ इसायेलीयलोकेषु यिशयियोऽपि वाचमेतां प्राचारयत, इसायेलीयवंशानां या संख्या सा तु निश्चितं। समुद्रसिकतासंख्यासमाना यदि जायते। तथापि केवलं लोकैरलैस्त्राणं व्रजिष्यते। २८ यतो न्यायेन स्वं कर्म परेशः साधयिष्यति। देशे साएव संक्षेपानिजं कर्म करिष्यति। २९ यिशायियोऽपमपि कथयामास, सैन्याद्यक्षप्रेरणेन चेत् किञ्चिन्नोदशिष्यत। तदा वयं सिद्धेमेवाभविष्याम विनिश्चितं। यद्या वयम् अमोराया अगमिष्याम तुल्यतां। ३० तर्हि वयं किं वश्यामः? इतरदेशीया लोका अपि पुण्यार्थम् अयतमाना विश्वासेन पुण्यम् अलभन्तः; ३१ किन्त्वस्यायेलोकां व्यवस्थापालेन युग्मार्थार्थं यतमानस्तन् नालभन्त। ३२ तस्य किं कारणं? ते विश्वासेन नहि किन्तु व्यवस्थायाः क्रियया

चेष्टिता तस्मिन् स्खलनजनके पाशाणे पादस्खलनं प्राप्ताः। 33 लिखितं यादृशम् आस्ते, पश्य पादस्खलार्थं हि सीयोनि प्रस्तरन्तथा। बाधाकारच्च पाशाणं परिस्थापितवानहम्। विश्वसिष्यति यस्त्र स जनो न त्रपिष्यते।

10 हे भ्रातर इसायेलीयलोका यत् परित्राणं प्राप्तुवन्ति तदहं मनसाभिलषनं साक्षायसिम्; किन्तु तेषां सा चेष्टा सज्जना नाहि, 3 यतस्त ईश्वरदत्तं पुण्यम् अविज्ञाय स्वकृतपुण्यं स्थापयितुम् चेष्टमाना ईश्वरदत्तस्य पुण्यस्य निन्दन्त्वं न स्वीकुर्वन्ति। 4 खींश्च एकैकैविश्वासिजनाय पुण्यं दातुं व्यवस्थायाः फलस्वरूपो भवति। 5 व्यवस्थापालनेन यत् पुण्यं तत् मूसा वर्णयामास, यथा, यो जनस्तां पालिष्यति स तद्वारा जीविष्यति। 6 किन्तु प्रत्येयेन यत् पुण्यं तद् एतादृशं वाक्यं वदति, कः स्वर्गम् आरुह्य खींश्च अवरोहयिष्यति? 7 को वा प्रेतलोकम् अवस्थृ खींश्च मृगणमध्याद् आनेष्यतीति वाक् मनसि त्वया न गदितव्या। (Abyssos g12) 8 तर्हि किं ब्रवीति? तद् वाक्यं तत्र समीपस्थम् अर्थात् तत्र वदने मनसि चास्ते, तत्त्वं वाक्यम् अस्माभिः प्रचार्यामाणं विश्वासस्य वाक्यमेव। 9 वस्तुतः प्रभु यीशुं यदि वदनेन स्वीकरीषि, तथेश्वरस्त श्मशानाद् उदस्थापयद् इति यद्यन्तःकरणेन विश्वसिष्ठि तर्हि परित्राणं लप्पयसे। 10 यस्मात् पुण्यग्राप्त्यर्थम् अन्तःकरणेन विश्वसितव्यं परित्राणार्थञ्च वदनेन स्वीकर्तव्यं। 11 शास्त्रे यादृशं लिखितं विश्वसिष्यति यस्त्र स जनो न त्रपिष्यते। 12 इत्यत्र यिहूदिनि तदन्यलोके च कोपि विशेषो नास्ति यस्माद् यः सर्वेषाम् अद्वितीयः प्रभुः स निजायाचकान सर्वान् प्रति वदान्यो भवति। 13 यतः, यः कश्चित् परमेश्वर्य नाम्ना हि प्रार्थीष्यते। स एव मनुजो नूनं परित्रातो भविष्यति। 14 यं ये जना न प्रत्यायन् ते तमुद्दिश्य कथं प्रार्थीष्यन्ते? ये वा यस्याख्यानं कदपि न श्रुतवन्तस्ते तं कथं प्रत्येष्यन्ति? अपरं यदि प्रचारयितारो न तिष्ठन्ति तदा कथं ते श्रोष्यन्ति? 15 यदि वा प्रेरिता न भवन्ति तदा कथं प्रचारयिष्यन्ति? यादृशं लिखितम् आस्ते, यथा, माड्गालिकं सुसंवादं ददत्यानीय ये नराः। प्रचारयन्ति शान्तेश्व सुसंवादं जनास्तु ये। तेषां चराजाङ्गानि कीदृक् शोभान्वितानि हि। 16 किन्तु ते सर्वे तं सुसंवादं न गृहीतवन्तः। यिशायियो यथा लिखितवान्। अस्मरप्रचारिते वाक्ये विश्वासमकरोद्धि कः। 17 अतएव श्रवणाद् विश्वास ऐश्वर्याक्यप्रचारात् श्रवणञ्च भवति। 18 तद्वाहं ब्रवीमि तैः किं नाश्राविति? अवश्यम् अश्रावि, यस्मात् तेषां शब्दो महीं व्याप्नोद् वाक्यञ्च निखिलं जगत्। 19 अपरमपि वदामि, इसायेलीयलोकाः किम् एतां कथं न बुद्यन्ते? प्रथमतो मूसा इदं वाक्यं प्रोवाच, अहमुत्तापायिष्ये तान् अगण्यमानवैरपि। क्लेश्यामि जातिम् एताज्च प्रोम्न्त्वभिन्नजातिभिः। 20 अपरच्च यिशायियोऽतिशयाक्षोभेण कथयामास, यथा, अथि मां यैस्तु नाचेष्टि सम्प्राप्ततर्त जैरेह। अथि मां यै ने सम्पृष्टं विज्ञातस्ते जैरेह। 21 किन्त्वासायेलीयलोकान् अथि कथयाज्वकार, यैराजालालिघिभि लौके विरुद्धं वाक्यमुच्यते। तान् प्रत्येव दिनं कृत्स्नं हस्तौ विस्तारायाम्यह।

11 ईश्वरेण स्वीकीयलोका अपसरिता अहं किम् ईदृशं वाक्यं ब्रवीमि? तन्न भवतु यतोऽहमपि बिन्यामीनगोत्रीय इत्ताहीमवंशीय इसायेलीयलोकोऽस्मि। 2 ईश्वरेण पूर्वं ये प्रदृष्टास्ते स्वीकीयलोका अपसरिता इति नहि। अपरम् एलियोपाख्याने शास्त्रे यल्लिखितम् आस्ते तद् यूयं किं न जानीर्थ? 3 हे परमेश्वर लोकास्त्वदीयाः सर्वा यज्ञवेदीरभज्जन् तथा तव भविष्यद्वादिनः सर्वन् अञ्जन् केवल एकोऽहम् अवशिष्ट आसे ते ममापि प्राणान् नाशयितु वेष्टन्ते, एतां कथाम् इसायेलीयलोकाना विरुद्धम् एलिय ईश्वराय निवेदयामास। 4 ततस्त प्रतीश्वरस्योत्तर किं जाते? बालान्मो देवस्य साक्षात् यै जर्जन्मि न पातितानि तादृशः सप्त सहस्राणि लोका अवशेषिता मया। 5 तद्वद् एतस्मिन् वर्तमानकालेऽपि अनुग्रहेणाभिरुचितास्तेषाम अवशिष्टाः कतिपाया लोकाः सन्ति। 6 अतएव तद् यद्यनुग्रहेण भवति तर्हि क्रियया न भवति नो चेत् क्रिया क्रियेव न भवति। 7 तर्हि किं? इसायेलीयलोका यद् अमृगयन्त तन्न प्रापुः। किन्त्वभिरुचितलोकास्तत्

प्रापुस्तदन्ये सर्वं अन्धीभूताः। 8 यथा लिखितम् आस्ते, घोरनिद्रालुताभावं दृष्टिहने च लोचने। कर्णो श्रुतिविहीनो च प्रददौ तेभ्य ईश्वरः। 9 एतेस्मिन् दायूदपि लिखितवान् यथा, अतो भुक्त्यासनं तेषाम् उन्माथवद् भविष्यति। वा वंशयन्त्रवद् बाधा दण्डवद् वा भविष्यति। 10 भविष्यन्ति तथान्धास्ते नेत्रैः पश्यन्ति नो यथा। वेष्टुः कटिदेश्य तेषां निर्त्यं भविष्यति। 11 पतनार्थं ते स्खलितवन्त इति वाच किमहं वदामि? तन्न भवतु किन्तु तान् उद्योगिनः कर्तुं तेषां पतनाद् इतरदेशीयलोकैः परित्राणं प्राप्तं। 12 तेषां पतनं यदि जगतो लोकानां लाभजनकम् अभवत् तेषां हासोऽपि यदि भिन्नदेशिनां लाभजनकोऽभवत् तर्हि तेषां वृद्धः कति लाभजनिका भविष्यति? 13 अतो हे अन्यदेशिनो युष्मान् सम्बोध्य कथयामि निजानां ज्ञातिबन्धूनां मनःसूदीयां जनयन् तेषां मध्ये कियातां लोकानां यथा परित्राणं साधयामि 14 तन्निमित्तम् अन्यदेशिनां निकटे प्रेरितः सन् अहं स्वपदस्य महिमानं प्रकाशयामि। 15 तेषां निग्रहेण यदीश्वरेण सह जगतो जनानां मेलनं जातं तर्हि तेषाम् अनुगृहीतत्वं मृतदेहे यथा जीवनाभस्तद्वद् किं न भविष्यति? 16 अपरं प्रथमजातं फलं यदि पवित्रं भवति तर्हि सर्वमेव फलं पवित्रं भविष्यति; तथा मूलं यदि पवित्रं भवति तर्हि शाखा अपि तथैव भविष्यति। 17 कियतीनां शाखानां छेदने कृते त्वं तत्र वन्यजितवृक्षस्य शाखा भूत्वा यदि तच्छाखानां स्थाने रोपिता सति जितवृक्षीयमूलस्य रसं भूक्षेः, 18 तर्हि तासां भिन्नशाखानां विरुद्धं मां गर्वीः; यदि गर्वसि तर्हि त्वं मूलं यन्न धारयसि किन्तु मूलं त्वां धारयतीनि संस्मर। 19 अपरञ्च यदि वदसि मां रोपयितुं ताः शाखा विभन्ना अभवनः; 20 भद्रम्, अप्रत्ययकाराणात् ते विभिन्ना जातास्तथा विश्वासकाराणात् त्वं रोपितो जातस्तस्माद् अहड्कारम् अकृत्वा सासाधसो भव। 21 यत् ईश्वरो यदि स्वाभाविकीः शाखा न रक्षति तर्हि सावधानो भव चेत् त्वमपि न स्थापयति। 22 इत्यत्रेश्वरस्य यादृशी कृपा तादृशं भयानकत्वमपि त्वया दूर्यताः; ये पतितास्तान् प्रति तस्य भयानकत्वं दृश्यतां, त्वच्य यदि तत्कृपाश्रितस्तिष्यति तर्हि त्वां प्रति कृपा द्रक्ष्यते; नो चेत् त्वमपि तद्वत् छिन्नो भविष्यसि। 23 अपरञ्च ते यद्यप्रत्यये न तिष्ठन्ति तर्हि पुनरपि रोपयिष्यन्ते यस्मात् तान् पुनरपि रोपयितुम् ईश्वरस्य शक्तिराते। 24 वन्यजितवृक्षस्य शाखा सन् त्वं यदि ततश्छिन्नो रीतिव्यत्ययेनोत्तमाजितवृक्षे रोपितोऽभवस्तर्हि तस्य वृक्षस्य स्वीया याः शाखास्ता: किं पुनः स्ववृक्षे संलग्नितु न शक्नुवन्ति? 25 हे भ्रातरो युष्माकम् आत्माभिमानो यन्न जायते तदर्थं ममेदृशी वाज्ञा भवति यूयं एतन्निगूढतत्त्वम् अजानन्तो यन्न तिष्ठ; वस्तुतो यावत्कालं सम्पूर्णिष्येण भिन्नदेशिनां संग्रहो न भविष्यति तावत्कालम् अंशत्वेन इसायेलीयलोकानाम् अन्धता स्थास्यति; 26 पश्चात् ते सर्वे परित्रास्यन्ते; एतादृशं लिखितमप्यास्ते, आगमिष्यति सीयोनाद् एको यस्त्राणदायकः। अथर्वं याकुबो वंशात् स तु दूरीकरिष्यति। 27 तथा दूरीकरिष्यामि तेषां पापान्यह यदा। तदा तैरेव सार्दू में नियमोऽपि भविष्यति। 28 सुसंवादात् ते युष्माकं विपक्षा अभवन् किन्त्वभिरुचितवात् ते पितॄलोकानां कृते प्रियपात्राणि भवन्ति। 29 यत् ईश्वरस्य दानाद् आहानाज्य यश्चात्तापो न भवति। 30 अतएव पूर्वम् ईरेऽपि विश्वासिनः सन्तोऽपि यूयं यद्यत् सम्प्रति तेषाम् अविश्वासकाराणाद् ईश्वरस्य कृपापात्राणि जातास्तद्वद् 31 इदानीं तेऽविश्वासिनः सन्ति किन्तु युष्माभिरुचितवात् तैरपि कृपा लप्पयते। 32 ईश्वरः सर्वान् प्रति कृपां प्रकाशयितु सर्वान् अविश्वासिवेन गण्यति। (eleēse 1653) 33 अहो ईश्वरस्य जानान्दुद्दिरूपयो धनयोः कीदृक् प्राचुर्यं। तस्य राजाशासनस्य तत्त्वं कीदृग् अप्राच्यं। तस्य मार्गाश्च कीदृग् अनुपलक्ष्याः। 34 परमेश्वरस्य सङ्कल्पं को ज्ञातवान्? तस्य मन्त्री वा कोऽभवत्? 35 को वा तस्योपकारी भूत्वा तत्कृते तेन प्रत्युपकर्त्तव्यः? 36 यतो वस्तुमात्रमेव तस्मात् तेन तस्मै चाभवत् तदीयो महिमा सर्वदा प्रकाशितो भवतु। इति। (aiōn 1653)

12 हे भ्रातर ईश्वरस्य कृपयां युष्मान् विनये यूयं स्वं स्वं शरीरं सजीवं पवित्रं ग्राह्यं बलिम् ईश्वरमुद्दिश्य समुस्तृजत, एषा सेवा युष्माकं योग्या। 2 अपरं यूयं सांसारिका इव माचरत, किन्तु स्वं स्वं स्वं व्यभावं परावर्त्य

नूतनाचारिणो भवत, तत ईश्वरस्य निदेशः कीदृग् उत्तमो ग्रहणीयः सम्पूर्णश्चेति युष्माभिन्नभाविष्यते। (aiōn g165) 3 कश्चिदपि जनो योग्यत्वादधिकं स्वं न मन्यतां किन्तु ईश्वरो यस्ये प्रत्ययस्य यत्परिमाणम् अददात् स तदनुसारते योग्यरूपं स्वं मनुताम् ईश्वराद् अनुग्रहं प्राप्तः सन् युष्माकम् एकैकं जनम् इत्याज्ञापयामि। 4 यतो यद्वदस्माकम् एकस्मिन् शरीरे बहून्यद्वागामा सन्ति किन्तु सर्वेषांमङ्गानां कार्यं समानं नहि; 5 तद्वदस्माकं बहुतेऽपि सर्वे वयं खीष्टे एकशरीरः परस्परम् अङ्गप्रत्यड्यग्वनेन भवामः। 6 अस्माद् ईश्वरानुग्रहेण विशेषं विशेषं दानम् अस्मासु प्राप्तेषु सत्यु कोपि यदि भविष्यद्वाक्यं वदति तर्हि प्रत्ययस्य परिमाणानुसारतः स तद् वदतु; 7 यद्वा यदि कश्चित् सेवनकारी भवति तर्हि स तस्तेवनं करोतु; अथवा यदि कश्चित् अध्यापिण्या भवति तर्हि सोऽध्यापयतु; 8 तथा य उपदेश भवति स उपदेशतु यश्च दाता स सरलतया ददातु स्त्वयिष्यतः स यत्नेनाधिपतित्वं करोतु यश्च दयालुः स हृष्टमनसा दयताम्। 9 अपरज्य युष्माकं प्रेम कापात्यवर्जितं भवतु यद् अभद्रं तद् ऋतीयर्थं यच्च भद्रं तस्मिन् अनुज्यध्यम्। 10 अपरं आप्रत्येष्माना परस्परं प्रीयर्थं समादाराद् एकोऽपरजनं श्रेष्ठं जानीवध्म्। 11 तथा कार्यं निरालस्या मनसि च सोहोगाः सन्तः प्रभुं सेवध्म्। 12 अपरं प्रत्याशायाम् अनन्दितां दुःखसमये च धैर्यर्थुक्ता भवतः प्रार्थनायां सततं प्रवर्तत्वं। 13 पवित्राणां दीनतां दूरीकुरुद्धम् अतिथिसेवायाम् अनुज्यध्यम्। 14 ये जना युष्मान् ताड्यन्ति तान् आशिषं वदत शापम् अदत्त्वा ददृश्वामाशिध्म्। 15 ये जना आनन्दन्ति तैः सार्द्धम् आनन्दत ये च रुदन्ति तैः सह रुदित। 16 अपरज्य युष्माकं मनसां परस्परम् एकोभावे भवतु; अपरम् उच्चपदम् अनाकाङ्क्ष्य नीचलोकैः सहापि मार्ददम् आचरत; स्वान् ज्ञानिनो न मन्यत्वं। 17 परस्माद् अपकारं प्राप्यापि परं नापकुरुत। सर्वेषां दृष्टितो यत् कर्मात्मतम् तदेव कुरुत। 18 यदि भवितुं शक्यते तर्हि यथाशिकि सर्वलोकैः सह निविरेधेन कालं यापयत। 19 हे प्रियबन्धवः, कर्मेचिद् अपकारस्य समुचितं दण्डं स्वयं न ददृश्वं, किन्त्वीश्वरीयक्रोधाय स्थानं दत्त यतो लिखितमास्ते परमेश्वरः कथयति, दानं फलस्य मत्कर्म सूचितं प्रददाय्यहं। 20 इतिकारणाद् रिपु यदि क्षुधारत्से तर्हि तं त्वं प्रभोजय। तथा यदि तृष्णातः स्यात् तर्हि तं परिपायय। तेन त्वं मस्तके तस्य ज्जलदग्निं निधास्यासि। 21 कुक्रियया पराजिता न सन्त उत्तमक्रिया कुक्रियां पराजयत।

13 युष्माकम् एकैकजनः शासनपदस्य निष्ठो भवतु यतो यानि शासनपदापि सन्ति तानि सर्वाणीश्वरेण स्थापितानि; ईश्वरं विना पदस्थापनं न भवति। 2 इति हेतोः शासनपदस्य यत् प्रातिकूल्यं तद् ईश्वरीयनिरूपणस्य प्रतिकूल्यमेव; अपरं ये प्रातिकूल्यम् आचरन्ति ते सर्वेषां समुचितं दण्डं स्वयमेव घटयत्ने। 3 शास्ता सदाचारिणां भयप्रदो नहि दुराचारिणामेव भयप्रदो भवति; त्वं किं तस्मान् निर्भयो भवितुम् इच्छासि? तर्हि सत्कर्माचर, तस्माद् यशो लप्स्यसे, 4 यतस्तव सदाचारणाय स ईश्वरस्य भृत्योऽस्ति। किन्तु यदि कुकर्माचरसि तर्हि तं शङ्कस्व यतः स निरर्थकं खड्गं न धारयति; कुकर्माचारिणं समुचितं दण्डयितुम् स ईश्वरस्य दण्डदभृत्य एव। 5 अतएव केवलदण्डभयान्हि किन्तु सदसद्वेधादपि तस्य वरयेन भवितव्यं। 6 एतस्माद् युष्माकं राजकरदानमयुचितं यस्माद् ये करं गृह्णिति त ईश्वरस्य किङ्करा भूता सततम् एतस्मिन् कर्मणि निविश्वसितान्तिः। 7 अस्मात् कराग्रहिणे करं दत्त, तथा शुल्कग्राहिणे शुल्कं दत्त, अपरं यस्माद् भेतत्वं तस्माद् विभीत, यश्च समादर्पणीयस्तं समाद्रियध्मः; इत्थं यस्य यत् प्राप्य तत् तस्मै दत्त। 8 युष्माकं परस्परं प्रेम विना ऽन्यत् किमपि देयम् ऋणं न भवतु, यतो यः परस्मिन् प्रेम करेति तेन व्यवस्था सिध्यति। 9 वस्तुतः परदारान् मा गच्छ, नरहत्यां मा कार्षी, चैर्यं मा कार्षी, मिथ्यासाक्ष्यं मा देहि, लोभं मा कार्षी; एताः सर्वा आज्ञा एताभ्यो भिन्ना या काचिद् आज्ञास्ति सापि स्वसमीपवासिनोऽशुभं न जनयति तस्मात् प्रेमा सर्वा व्यवस्था पाल्यते। 11 प्रत्ययीभवनकालेऽस्माकं परित्राणस्य सामीप्याद् इदानीं तस्य सामीप्यम् अव्यवहितः; अतः समयं विविच्यास्माभिः साम्रप्रतम् अवश्यमेव

निद्रातो जागर्तव्यं। 12 बहुतरा यामिनी गता प्रभातं सन्निधिं प्राप्तं तस्मात् तामसीया: किया: परित्यज्यास्माभिः वसिरीया सज्जा परिधातव्या। 13 अतो हेतो वयं दिवा विहितं सदाचरणम् आचरिष्यामः। रुग्मासो मत्तत्वं लम्पटत्वं कामुकत्वं विवाद ईर्ष्या चैतानि परित्यक्ष्यामः। 14 यूयं प्रभुभृत्याशृणुपूरणाय शरीरिकावरणं माचरत।

14 यो जनोऽदृढविश्वासस्तं युष्माकं सङ्गिनं कुरुत किन्तु सन्देहाविचाराद् नहि। 2 यतो निषिद्धं किमपि खाद्यद्रव्यं नास्ति, कस्यविज्जनस्य प्रत्यय एतादृशो विवादे किन्त्वदृढविश्वासः: कश्चिदपरो जनः केवलं शाकं भुडक्तु। 3 तर्हि यो जनः साथारणं द्रव्यं भुइके स विशेषद्रव्यभोक्तारं नावजानीयात् तथा विशेषद्रव्यभोक्तापि साथारणद्रव्यभोक्तारं दोषिणं न कुर्यात्, यस्माद् ईश्वरस्तम् अगृह्णात्। 4 हे परदासस्य दूषयितस्तत्क्षमः क? निजप्रभोः समीपे तेन पदस्थेन पदच्युतेन वा भवितव्यं स च पदस्थ एव भविष्यति यत ईश्वरस्तं पदस्थं कर्तुं शक्नोति। 5 अपरज्य कश्चिज्जनो दिनाद् दिनं विशेषं मन्यते कश्चित्तु सर्वाणि दिनानि समानानि मन्यते, एकैको जनः स्वीयमनसि विविच्य निश्चिनोतु। 6 यो जनः किञ्चन दिनं विशेषं मन्यते स प्रभुभक्त्या तन् मन्यते, यश्च जनः किमपि दिनं विशेषं न मन्यते सोऽपि प्रभुभक्त्या तन् मन्यते; अपरज्य यः सर्वाणि भक्ष्यद्रव्याणि भुइके स प्रभुभक्त्या तनि भुडक्ते यतः स ईश्वरं धन्यं वक्ति, यश्च न भुडक्ते सोऽपि प्रभुभक्त्यैव न भुज्जान ईश्वरं धन्यं ब्रूते। 7 अपरम् अस्माकं कश्चित् निजनिमित्तं प्राणान् धारयति निजनिमित्तं प्रियते वा तन्न; 8 किन्तु यदि वयं प्राणान् धारायामस्तहि प्रभुनिमित्तं प्राणान् धारयति निजनिमित्तं धारायामः, यदि च प्राणान् त्यजामस्तहि प्रभुनिमित्तं त्यजामः, अतएव जीवने मरणे वा वयं प्रभोरेवास्महे। 9 यतो जीवन्तो मृताश्वेत्यभ्येषां लोकानां प्रभुव्याप्त्यर्थं खीषीं मृतं उरित्वाः पुनर्जीवितश्च। 10 किन्तु त्वं निजं भ्रातं कुतो दूषयसि? तथा त्वं निजं भ्रातं रुक्तसुरुच्छं जानासि? खीष्टस्य विचारसिंहासनस्य समुखे सर्वेषांस्माभिरुपस्थापत्वं; 11 यदृशं लिखितम् आस्ते, परेशः शपथं कर्वन् वाक्यमेतत् पुरावदत्। सर्वो जनः समीपे मे जानुपातं करिष्यति। जिह्वैकैका तथेशस्य निचत्वं स्वीकरिष्यति। 12 अतएव ईश्वरसमीपेऽस्माकम् एकैकजनेन निजा कथा कथयितव्या। 13 इत्थं सति वयम् अद्यार्थ्य परस्परं न दूषयतः स्वभ्रातु विच्छो व्याघातो वा यन्न जायेत तादृशीमीहां कुमर्हि। 14 किमपि वस्तु स्वभावतो नाशुचि भवतीत्यं जाने तथा प्रभुना वीशुखीषेनानि निश्चितं जाने, किन्तु यो जनो यद् द्रव्यम् अपवित्रं जानीते तस्य कृते तद् अपवित्रम् आस्ते। 15 अतएव तव भक्ष्यद्रव्येण तव भ्राता शोकनिवो भवति तर्हि त्वं भ्रातं प्रति प्रेमा नावरसि। खीषीयो यस्य कृते स्वप्राणान् व्ययितवान् त्वं निजेन भक्ष्यद्रव्येण तं न नाशय। 16 अपरं युष्माकम् उत्तमं कर्म निन्दितं न भवतु। 17 भक्ष्यं पैयेज्येश्वराज्यस्य सारो नहि, किन्तु पुण्यं शान्तिश्च पवित्रेणात्मना जात आनन्दश्च। 18 एतै यों जनः खीषीं सेवते, स एवेश्वरस्य तुषिकरो मनुष्यैश्च सुख्यातः। 19 अतएव येनास्माकं सर्वेषां परस्परम् एक्यं निष्ठा च जायेते तदेवास्माभिः यतितव्यं। 20 भक्ष्यार्थं ईश्वरस्य कर्मणो हानिं मा जनयत; सर्वं वस्तु पवित्रमिति सत्यं तथापि यो जनो यद् भुक्त्वा विच्छं लभते तदर्थं तद् भद्रं नहि। 21 तत्वं मासंभक्षणसुरानामादिभिः कियाभि यदि तव भ्रातुः पादस्त्वलं विच्छो वा चाज्यत्वं वा जायेते तर्हि तदोज्जनपानयोस्त्वयोः भद्रः। 22 यदि तव प्रत्ययितष्ठति तर्हि धूर्ष्य योग्ये रुक्तात्तरे त गोपय; यो जनः स्वमतेन स्वं दोषिणं न करोति स एव धन्यः। 23 किन्तु यः कश्चित् संशयं भुक्तेऽर्थात् न प्रतीत्य भुइके, स एवावश्यं दण्डार्हो भविष्यति, यतो यत् प्रत्ययं नहि तदेव पापमयं भवति।

15 बलद्विस्माभिः दुर्बलानां दौर्बल्यं सोढब्ल्यं न च स्वेषाम इडाचार आचरितव्यः। 2 अस्माकम् एकैको जनः स्वसमीपवासिनो हितार्थं निष्ठार्थ्यज्य तस्यैवेष्टाचारम् आचरतु। 3 यतः खीषीऽपि निजेष्टाचारं नायरितवान्, यथा लिखितम् आस्ते, त्वन्निन्दकगणस्वैव निन्दितोऽस्यहं। 4 अपरज्य वयं यत् सहिष्णुतासान्त्वनयो जनकेन शास्त्रेण प्रत्याशां लभेति तनिमित्तं पूर्वकाले लिखितानि सर्ववचनान्यस्माकम् उपदेशार्थमिव

लिलिखिरे। 5 सहिष्णुतासान्त्वनयोराकरो य ईश्वरः स एवं करोतु यत् प्रभु यीशुख्रीष्टौ इव युष्माकम् एकजनोऽन्यजनेन सार्द्धं मनस ऐक्यम् आचरेत्; 6 यूर्योज्ज्वला सर्वं एकचित्ता भूत्वा मुखेकेनेवासम्प्रयुभीशुख्रीष्टस्य पितृश्वरस्य गुणान् कीर्त्तयेत्। 7 अपरम् ईश्वरस्य महिमः प्रकाशार्थं ख्रीष्टीयथा युष्मान् प्रतिगृहात् तथा युष्माकमप्येको जनोऽन्यजनं प्रतिगृहात्। 8 यथा लिखितम् आस्ते, अतोऽहं सम्मुखे तिष्ठन भिन्नदेशनिवासिनां। स्तुवंस्त्वं परिगास्यामि तव नामिन परेश्वर। 9 तस्य दयालुत्वाच्च भिन्नजातीया यद् ईश्वरस्य गुणान् कीर्त्तयेयुस्तदर्थं यीशुः ख्रीष्टस्वकठेनियमस्य निश्चोऽभवद् इत्याहं वदामि। यथा लिखितम् आस्ते, अतोऽहं सम्मुखे तिष्ठन भिन्नदेशनिवासिनां। स्तुवंस्त्वं परिगास्यामि तव नामिन परेश्वर। 10 अपमपि लिखितम् आस्ते, हे अन्यजातो यूर्यां संम नन्दत तज्जनैः। 11 पुनश्च लिखितम् आस्ते, हे सर्वदेशिनो यूर्यां धन्यं ब्रूत परेश्वरं। हे तीर्थयनरा यूर्यां कुरुध्वं तत्रप्रशंसनं॥

12 अपरं योशायियोऽपि लिलेख, यीशयस्य तु यत् मूलं तत्र प्रकाशिष्यते तदा। सर्वजातीयनृणांच्च शासकः समुद्रेष्यति। तत्राच्चेदिलोकैक्ष प्रत्याशा प्रकरिष्यते॥ 13 अतएव यूर्यां पवित्रस्यात्मनः प्रभावाद् यत् सम्पूर्णा प्रत्याशां लप्स्यत्वे तदर्थं तत्रप्रत्याशाजनक ईश्वरः प्रत्ययेन युष्मान् शान्त्यननदाभ्यां सम्पूर्णान् करोतु। 14 हे भ्रातरो यूर्यां सद्ग्रावयुक्ताः सर्वप्रकारेण ज्ञानेन च सम्पूर्णाः परस्परोपदेशे च तत्परा इत्याहं निश्चितं जानामि, 15 तथायाहं यत् प्रगल्भतरो भवन् युष्मान् प्रबोधयामि तस्यैकं कारणमिदं। 16 भिन्नजातीयाः पवित्रेणात्मना पावित्रैवेद्यरूपं भूत्वा यद् ग्राहां भवेयुस्तन्मित्तमहम् ईश्वरस्य सुसंवादं प्रचारयितुं भिन्नजातीयानां मध्ये यीशुख्रीष्टस्य सेवकत्वं दानं ईश्वरात् लब्ध्वावनरिमा। 17 ईश्वरं प्रति यीशुख्रीष्टेन मम श्लाघाकरणस्य कारणम् आस्ते। 18 भिन्नदेशिन आज्ञाग्राहिणः कर्तु ख्रीष्टो वाक्येन क्रियया च, आश्र्वयलक्षणेणश्चक्रियाभिः पवित्रस्यात्मनः प्रभावेन च यानि कर्मणां मया साधितवान्, 19 केवलं तात्येव विनायस्य कस्यचित् कर्मणी वर्णना कर्तुं प्रगल्भो न भवामि। तस्मात् आ विस्तारालम इल्लूरिकं यावत् सर्वत्र ख्रीष्टस्य सुसंवादं प्राचारयं। 20 अन्येन निचितायां भित्तावहं यन्न निचिनोमि तनिमित्तं यत्र यत्र स्थाने ख्रीष्टस्य नाम कदापि केनापि न ज्ञापितं तत्र तत्र सुसंवादं प्रचारयितुम् अहं यतो। 21 यादृशं लिखितम् आस्ते, यै वर्ती तस्य न प्राप्ता दर्शनं तेस्तु लप्स्यते। यैश्च नैव श्रुतं किञ्चित् बोद्धं शक्षयन्ति ते जनाः॥ 22 तस्माद् युष्मत्समीपगमनाद् अहं मुहुर्मुहु निर्वारितोऽभवत्। 23 किन्त्विदानीम् अत्र प्रदेशेषु मया न गतं स्थानं किमपि नावशिष्यते युष्मत्समीपं गन्तु बहुत्सरानार्थ्य मामकीकानाकृष्णा च विद्यत इति हेतोः। 24 स्पानियादेशगमनकालेऽहं युष्मन्मध्येन गच्छन् युष्मान् आलोकिष्ये, ततः परं युष्मत्सम्भाषणेन तृप्तिं परिलभ्य तदेशगमनार्थं युष्माभिः विसंजयिष्ये, ईर्दृशी मदीया प्रत्याशा विद्यते। 25 किन्तु साप्रतं पवित्रलोकानां सेवनाय यिस्त्वालमग्नं व्रजामि। 26 यतो यिस्त्वालमस्यपवित्रलोकानां मध्ये ये दरिद्रा अर्थविश्राणेन तानुपकर्तुं माकिदनियादेशीया आखायादेशीयाश्च लोका ऐच्छन्। 27 एषा तेषां सदिच्छा यतस्ते तेषाम् ऋग्णिः सन्ति यतो हेतो भिन्नजातीया येषां परमार्थस्याशिनो जाता ऐहिकविषये तेषामुपकारस्तैः कर्तव्यः। 28 अतो मया तत् कर्म साधयित्वा तस्मिन् फले तेभ्यः समपिते युष्मन्मध्येन स्पानियादेशो गमिष्यते। 29 युष्मत्समीपे ममागमनसमये ख्रीष्टस्य सुसंवादस्य पूर्णवरेण सम्बलितः सन् अहम् आगमिष्यामि इति मया ज्ञायते। 30 हे भ्रातृगणं प्रभो यीशुख्रीष्टस्य नामां पवित्रस्यात्मनः प्रेमा च विनयेऽहं 31 यिहूदादेशस्थानाम् अविश्वसिलोकानां करेभ्यो यदहं रक्षां लभेय मदीयेतेन सेवनकर्मणा च यद् यिस्त्वालमस्था: पवित्रलोकास्तुष्टेषु, 32 तदर्थं यूर्यां मत्कृत ईश्वराय प्रार्थयमाणा यतव्यं तेनाहम् ईश्वरेच्छ्या सानदं युष्मत्समीपं गत्वा युष्माभिः सहितः प्राणान् आप्यायितुं पारिष्यामि। 33 शान्तिदायक ईश्वरो युष्माकं सर्वेषां सङ्गी भूयात्। इति।

16 किंकियानगरीयधर्मसमाजस्य परिचारिका या फैबीनामिकास्माकं धर्मभगिनी तस्याः कृतेऽहं युष्मान् निवेद्यामि, 2 यूर्यां तां प्रभुमाश्रितां विज्ञाय तस्या आतिथ्यं पवित्रलोकार्हं कुरुध्वं, युष्मत्सत्स्या य उपकारो

भवितुं शक्नोति तं कुरुध्वं, यस्मात् तया बहूनां मम चोपकारः कृतः। 3 अपरञ्च ख्रीष्टस्य यीशोः कर्मणि मम सहकारिणौ मम प्राणरक्षार्थञ्च वस्त्रप्राणान् पणीकर्तवन्तौ यो प्रिंगिल्लाकिलोंगौ तौ मम नमस्कारं ज्ञापयद्वं। 4 ताभ्याम् उपकारापितः केवलं मया स्वीकर्त्तव्येति नहि भिन्नदेशीयैः सर्वधर्मसमाजारपि। 5 अपरञ्च तयो गृहि स्थितान् धर्मसमाजलोकान् मम नमस्कारं ज्ञापयद्वं। तद्वत् आशियादेशे ख्रीष्टस्य पक्षे प्रथमजातफलस्वरूपो य इपेतिनामा मम प्रियबन्धुस्तमपि मम नमस्कारं ज्ञापयद्वं। 6 अपरं बहुश्रेमास्मान् असेवत या मरियम् तामपि नमस्कारं ज्ञापयद्वं। 7 अपरञ्च प्रेरितेषु ख्याताकीर्तीं मदग्रे ख्रीष्टश्रितौ मम स्वजातीयौ सहबन्दिनौ च यावान्द्रीकीयूनियौ तौ मम नमस्कारं ज्ञापयद्वं। 8 तथा प्रभो मतियतमम् आप्लियमपि मम नमस्कारं ज्ञापयद्वं। 9 अपरं ख्रीष्टसेवायां मम सहकारिणम् ऊर्बाणं मम प्रियतमं स्ताख्यञ्च मम नमस्कारं ज्ञापयद्वं। 10 अपरं ख्रीष्टेन परीक्षितम् अपिलिं मम नमस्कारं वदत, आरिष्टबूलस्य परिजनांश्च मम नमस्कारं ज्ञापयद्वं। 11 अपरं मम ज्ञाति हेरोदियेन मम नमस्कारं वदत, तथा नार्किसस्य परिवराणां मध्ये ये प्रभुमाश्रितास्तान् मम नमस्कारं वदत। 12 अपरं प्रभोः सेवायां परिश्रमकारिण्यौ त्रुफेनायुकोषे मम नमस्कारं वदत, तथा प्रभोः सेवायाम् अत्यन्तं परिश्रमकारिणीं या प्रिया पर्विस्तां नमस्कारं ज्ञापयद्वं। 13 अपरं प्रभोरभिरुचिं रूफे तम धर्मसामाता या तस्य माता तामपि नमस्कारं वदत। 14 अपरम् असुकृतं फिलगोनं हर्म्म पात्रबं हर्म्मिम् एतेषां सङ्गिग्रामतृगुणञ्च नमस्कारं ज्ञापयद्वं। 15 अपरं फिललगो यूलिया नीरियस्तस्य भग्न्यलुम्पा चैतान एतैः सार्द्धं यावन्तः पवित्रलोका आसते तानपि नमस्कारं ज्ञापयद्वं। 16 यूर्यां परस्परं पवित्रत्र्युम्बनेन नमस्कुरुद्धं। ख्रीष्टस्य धर्मसमाजगणो युष्मान् नमस्कुरुते। 17 हे भ्रातरो युष्मान् विनयेऽहं युष्माभिः या शिक्षा लब्ध्वा ताम् अतिक्रम्य ये विच्छेदान् विच्छांश्च कुर्वन्ति तान् निश्चिन्त तेषां सङ्गं वर्जयत च। 18 यतस्तादृशा लोका अस्माकं प्रभो यीशुख्रीष्टस्य दासा इति नहि किन्तु स्वोदरस्यैव दासाः; अपरं प्रणयवचनै मधुरुवाक्यैश्च सरललोकानां मनांसि मोहयन्ति। 19 युष्माकम् आज्ञाग्राहित्वं सर्वत्र सर्वं ज्ञातं तोडहं युष्मासु सान्देऽभवं तथापि यूर्यां तां सत्त्वानेन ज्ञानिनः कुजाने चातपरा भवेतोति ममाभिलाषः। 20 अधिकन्तु शान्तिदायक ईश्वरः शैतानम् अविलम्बं युष्माकं पदानाम् अधो मर्दिष्यति। अस्माकं प्रभु यीशुख्रीष्टौ युष्मासु प्रसादं क्रियात्। इति। 21 मम सहकारी तीमथियो मम ज्ञातयो लूकियो यासोन् सोसिपात्रश्चेष्मे युष्मान् नमस्कुरुते। 22 अपरम् एतत्प्रलेखकस्तर्त्तियनामाहमपि प्रभो नाम्ना युष्मान् नमस्करोमि। 23 तथा कृत्स्नधर्मसमाजस्य मम चातिथ्यकारी गायो युष्मान् नमस्करोति। अपरम् एतन्गरास्य धनरक्षक इरास्तः क्वार्त्तानामकश्चैको भ्राता तावपि युष्मान् नमस्कुरुते। 24 अस्माकं प्रभु यीशुख्रीष्टा युष्मासु सर्वेषु प्रसादं क्रियात्। इति। 25 पूर्वकालिकयुगेषु प्रच्छन्ना या मन्त्रणाधुना प्रकाशिता भूत्वा भविष्यद्विलिखितप्रत्यगाणस्य प्रमाणाद् विश्वासेन ग्रहणार्थं सदातनस्येश्वरस्याज्ञया सर्वदेशीयलोकान् ज्ञायते, (aiōnios g166) 26 तस्या मन्त्रणाया ज्ञानं लब्ध्वा मया यः सुसंवादे यीशुख्रीष्टमध्ये प्रवाच्यते, तदनुसाराद् युष्मान् धर्में सुर्वितरान् कर्तुं समर्थो योऽद्वितीयः (aiōnios g166) 27 सर्वत्र ईश्वरस्तस्य धन्यवादो यीशुख्रीष्टेन सन्ततं भूयात्। इति। (aiōnios g165)

१ करिन्थिनः

१ यावन्तः पवित्रा लोकाः स्वेषाम् अस्माकञ्च वसतिस्थानेवस्थाकं प्रभो र्यशोः खीष्टस्य नामा प्रार्थयन्ते तैः सहाहृतानां खीष्टेन यीशुना पवित्रीकृतानां लोकानां य ईश्वरीयथर्मसमाजः करित्थनगरे विद्यते २ तं प्रतीश्वरस्येव्छयाहृतो वीशुखीष्टस्य प्रेरितः पौलः सोस्थिनिमामा भ्राता च पत्रं लिखति। ३ अस्माकं पित्रेश्वरेण प्रभुना यीशुखीष्टेन च प्रसादः शान्तिश्व युष्मभ्यं दीयतां। ४ ईश्वरो यीशुखीष्टेन युष्मान् प्रति प्रसादं प्रकाशितवान्, तस्मादहं युष्मनिमित्तं सर्वदा मर्दयेश्वरं धन्यं वदामि। ५ खीष्टस्मन्धीयं साक्षं युष्माकं मध्ये येन प्रकारेण सप्रमाणाम् अभवत् ६ तेन यूयं खीष्टत् सर्वविधवकृताज्ञानादीनि सर्वधनानि लब्धवन्तः। ७ ततोऽस्मत्प्रभो यीशुखीष्टस्य पुनरागमनं प्रतीक्षमाणानां युष्माकं कस्यापि वरस्याभावो न भवति। ८ अपरम अस्माकं प्रभो वीशुखीष्टस्य दिवसे यूयं यन्निर्दोषा भवेत तदर्थं साएव यावदन्तं युष्मान सुस्थिरान् करिष्यति। ९ य ईश्वरः स्वपुत्रस्यास्मत्प्रभो यीशुखीष्टस्याशिनः कर्तुं युष्मान् आहूतवान् स विश्वसनीयः। १० हे भ्रातरः, अस्माकं प्रभुयीशुखीष्टस्य नामा युष्मान् विनयेऽहं सर्वेषु युष्माभिरेकरूपाणि वाक्यानि कथयन्तां युष्मनमध्ये भिन्नसङ्घातान भवन्तु मनोविचारयैरक्येन युष्माकं सिद्धत्वं भवतु। ११ हे मम भ्रातरो युष्मनमध्ये विवादा जाता इति वार्तामहं क्लोया: परिजनै ज्ञापितः। १२ ममाभिप्रेतमिंदं युष्माकं कथित्वं क्षिद्व वदति पौलस्य शिष्योऽहम् आपल्लोः शिष्योऽहं कैका: शिष्योऽहं खीष्टस्य शिष्योऽहमिति च। १३ खीष्टस्य रिं विभेदः कृतः? पौलः कि युष्मत्कृते कुशे हतः? पौलस्य नामा वा यूयं कि मजिताः? १४ क्रिष्णायां विना युष्माकं मध्येऽन्यः कोऽपि मया न मजित इति हेतोरहम् ईश्वरं धन्यं वदामि। १५ एतेन मम नामा मानवा मया मजिता इति वर्तुं केनापि न शक्यते। १६ अपरं स्तिफानस्य परिजना मया मजितास्तदन्यः कथित्वं यन्मया मजितास्तदन्त न वेच्चि। १७ खीष्टेनाहं मज्जनार्थं न प्रेरितः किन्तु सुसंवादस्य प्रचारार्थमिव; सोऽपि वाक्पटुतया मया न प्रचारितव्यः, यतस्तथा प्रचारिते खीष्टस्य कुशे मृत्युः फलहीनो भविष्यति। १८ यतो हेतो यें विनश्यन्ति ते तां कुशस्य वार्ता प्रलापमिव मन्यन्ते किञ्च परित्राणं लभमानेवस्थासु सा ईश्वरीयशक्तिस्वरूपा। १९ तस्मादित्थं लिखितमास्ते, ज्ञानवान्तु यत् ज्ञानं तन्मया नशयिष्यते। विलोपयिष्यते तद्वद् बुद्धिं बुद्धिमत्तमया। २० जानी कुतः? शस्त्री वा कुत्रः? ईहलोकस्य विचारतपरो वा कुत्रः? ईहलोकस्य ज्ञानं किमीश्वरेण मोहीकृतं नहि? (aiōn g165) २१ ईश्वरस्य ज्ञानाद् ईहलोकस्य मानवः स्वज्ञानेनेश्वरस्य तत्त्वबोधं न प्राप्तवन्तस्तस्माद् ईश्वरः प्रचारस्पृणा प्रलापेन विश्वासिनः परित्रातुं रोचितवान्। २२ यिहूदीयलोकां लक्षणानि विद्यकृतिं भिन्नेदीयलोकान्तु विद्यां मृगयते, २३ वयञ्च कुशे हेतुं खीष्टं प्रचारयामः। तस्य प्रचारो यिहूदीये विद्यन् इव भिन्नेदीयैश्व प्रलाप इव मन्यते, २४ किन्तु यिहूदीयानां भिन्नेदीयानाऽन्यमध्ये ये आहूतासेतु स खीष्ट ईश्वरीयशक्तिरेवेश्वरीयज्ञानमिव च प्रकाशते। २५ यत् ईश्वरे यः प्रलाप आरोप्यते स मानवातिरिक्तं ज्ञानमेव वच्य दौब्ल्यम् ईश्वरो आरोप्यते तत् मानवातिरिक्तं बलमेव। २६ हे भ्रातरः, आहूतयुष्मद्गो युष्माभिरालोक्यतां तम्भये सांसारिकज्ञानेन ज्ञानवन्तः पराक्रमिणो वा कुलीना वा बहवो न विद्यन्ते। २७ यत् ईश्वरो ज्ञानवत्स्त्रप्रयितुं मूर्खलोकान् रोचितवान् बलानि च प्रयतितुम् ईश्वरो दुर्बलान् रोचितवान्। २८ तथा वर्तमानलोकान् संस्थितीभृष्टान् कर्तुम् ईश्वरो जगतोऽपकृष्टान् हेयान् अवर्तमानांश्वभिरोचितवान्। २९ तत् ईश्वरस्य साक्षात् कैनाप्यात्मश्लाघा न कर्त्त्वा। ३० यूयञ्च तस्मात् खीष्टे यीशु सरिथतिं प्राप्तवन्तः स ईश्वराद् युष्माकं ज्ञानं पुण्यं पवित्रत्वं मुक्तिश्व जाता। ३१ अतएव यद्वद् लिखितमास्ते तद्वद्, यः कथित्वं श्लाघमानः स्यात् श्लाघतां प्रभुना स हि।

२ हे भ्रातरो युष्मत्समीपे ममागमनकालेऽहं वकृताया विद्याया वा नैपुण्येनेश्वरस्य साक्ष्यं प्रचारितवान् तन्नहि; २ यतो यीशुखीष्टं तस्य कुशे हतत्वञ्च विना नान्यत् किमपि युष्मनमध्ये ज्ञानयितुं विहितं बुद्धवान्। ३

अपरञ्चयातीव दौब्ल्यभीतिकम्पयुक्तो युष्माभिः साद्वमासं। ४ अपरं युष्माकं विश्वासो यत् मानुषिकज्ञानस्य फलं भवेत् किन्त्वीश्वरीयशक्तेः फलं भवेत्, ५ तदर्थं मम वकृता मदीयप्रचारावर्श मानुषिकज्ञानस्य मधुरवाक्यसम्बलिती नास्तां किन्त्वात्मनः शकेश्व प्रमाणयुक्तावास्तां। ६ वयं ज्ञानं भाषामहै तत्त्वं सिद्धलोकै ज्ञानमिव मन्यते, तदिहलोकस्य ज्ञानं नहि, इहलोकस्य नश्वराणाम् अधिपतीनां वा ज्ञानं नहि; (aiōn g165) ७ किन्तु कालावस्थायः पूर्वस्माद् यद् ज्ञानम् अस्माकं विभवार्थम् ईश्वरेण निश्चित्य प्रच्छन्नं तन्मिहूद्म् ईश्वरीयज्ञानं प्रभाषामहै। (aiōn g165) ८ इहलोकस्याधिपतीनां केनापि तत् ज्ञानं न लब्धं, लब्धे सति ते प्रभावविशिष्टं प्रभुं कुशे नाहनिष्यन्। (aiōn g165) ९ तद्वलिलितमास्ते, नेत्रेण वकापि नो दृष्टं कर्णेनापि च न शुर्तं। मनोमध्ये तु कस्यापि न प्रविष्टं कदपि यत् ईश्वरे प्रीयमाणानां कृते तत् तेन सञ्चितं। १० अपरमीश्वरः स्वात्मानं तदस्माकं साक्षात् प्राकाशयत्; यत् आत्मा सर्वमेवानुसन्धत्ते तेन चेश्वरस्य मर्ममत्त्वमपि बुध्यते। ११ मनुजस्यान्तःस्थामात्मानं विना केन मनुजेन तस्य मनुजस्य तत्त्वं बुध्यते? तद्वदीश्वरस्यात्मानं विना केनापि श्वरस्य तत्त्वं न बुध्यते। १२ वयस्येहलोकस्यात्मानं लब्धवन्तस्तन्हि किन्त्वीश्वरस्यावात्मानं लब्धवन्तः, ततो हेतोरीश्वरेण स्वप्रसादाद् अस्मभ्यं यद् यद् दर्तं तत्सर्वम् अस्माभिः शर्तुं शक्यते। १३ तच्यास्माभिः मानुषिकज्ञानस्य वाक्यानि शिक्षित्वा कथयते इति नहि किन्त्वात्मतो वाक्यानि शिक्षित्वात्मिकं वर्क्यैरात्मिकं भावं प्रकाशयद्दिः कथयते। १४ प्राणी मनुष्य ईश्वरीयात्मनः शिक्षां न गृहीति यत् आत्मिकविचारेण सा विचार्येति हेतोः स तां प्रलापमिव मन्यते बोद्धुच्य न शक्नोति। १५ आत्मिको मानवः सर्वाणि विचारयति किन्तु स्वयं केनापि न विचार्यते। १६ यत् ईश्वरस्य मनो ज्ञात्वा तमुपदेष्टु कः शक्नोति? किन्तु खीष्टस्य मनोऽस्माभिः लर्ज्यं।

३ हे भ्रातरः, अहमात्मिकैरव युष्माभिः समं सम्भाषितुं नाशक्नवं किन्तु शारीरिकाचाराभिः खीष्टस्यर्थमेव शिशुत्वन्धृश्व ज्ञारैव युष्माभिः सह सम्भाषाते। २ युष्मान कठिनभक्ष्यं न भोजयन् दुर्घाम् अपाययं यतो यूयं भक्ष्यं ग्रीहीतुं तदा नाशक्नुत इडानीमपि न शक्नुथ, यतो हेतोरथुमापि शारीरिकाचारिण आच्ये। ३ युष्मनमध्ये मातस्यर्यविवादभद्रा भवन्ति ततः किं शारीरिकाचारिणो नाध्वे मानुषिकमार्गेण च न चरथ? ४ पौलस्याहमित्यापल्लोरहमिति वा यद्वाक्यं युष्माकं कैथित्वं कैथित्वं कथयते तस्माद् यूयं शारीरिकाचारिण न भवथ? ५ पौलः कः? आपल्लो वा कः? तौ परिचारकमात्रै तयोरैकैकस्मै च प्रभु यादृक् फलमदादत तद्वद् तयोर्द्वारा यूयं विश्वसिनो जातोः। ६ अहं रोपितवान् आपल्लोश्व निषिक्तवान् ईश्वरश्वर्वद्यत्यतः। ७ अतो रोपितृसेक्तारावसारौ वर्द्धयितेश्वर एव सारः। ८ रोपयितृसेक्तारौ च समौ तयोरैकैकश्व स्वश्रमयोग्यं स्ववेतनं लप्स्यते। ९ आवामीश्वरेण सह कर्मकारिणौ, ईश्वरस्य यत् क्षेत्रम् ईश्वरस्य या निर्मितिः सा यूयमेव। १० ईश्वरस्य प्रसादात् मया यत् पदं लब्धं तस्मात् ज्ञानिना गृहकारिणैव मया भित्तिमूलं स्थापितं तदुपरि चान्येन निर्वियते। किन्तु येन यन्निवीयते तत् तेन विविच्यतां। ११ यतो यीशुखीष्टस्य यद् भित्तिमूलं स्थापितं तदन्यत्वं किमपि भित्तिमूलं स्थापितं केनापि न शक्यते। १२ एतद्वित्तिमूलस्योपरि यति केचित् स्वरूप्यमणिकाष्ठृतृणलान् निचिन्वन्ति, १३ तर्हाकैकस्य कर्म प्रकाशिष्यते यतः स दिवसस्तत् प्रकाशयिष्यति। यतो हतोस्तन दिवसेन वहिमयेनेदेवत्यं तत् एकैकस्य कर्म कीदृशमेत्य परीक्षा बहिना भविष्यति। १४ यस्य निचयनरूपं कर्म स्थान्यु भविष्यति स वेतनं लप्स्यते। १५ यस्य च कर्म धक्षयते तस्य क्षति भविष्यति किन्तु वहे निर्मितज्ञ इव स ख्ययं परित्राणं प्राप्यति। १६ यूयम् ईश्वरस्य मन्दिरं युष्मनमध्ये वैश्वरस्यात्मा निवसतीति वहितं तु तन्मन्दिरम् आध्ये। १८ कोपि स्वं न वज्ज्यतां। युष्माकं कश्व चेदिहलोकस्य ज्ञानेन ज्ञानानहमिति बुध्यते तर्हि स यत् ज्ञानी भवेत् तदर्थं मूढो भवतु। (aiōn g165) १९ यस्मादिहलोकस्य ज्ञानम् ईश्वरस्य साक्षात् मूढत्वमेव। एतस्मिन् लिखितमप्यास्ते, तीक्ष्णा या ज्ञानिनां बुद्धिस्तया

न भवतु, ततः परम् इन्द्रियाणाम् अदैर्यात् शयतानं यद् युधान् परीक्षां न नयेत् तर्दधे पुनरेकत्र मिलत्। 6 एतद् आदेशातो नहि किन्त्वनुज्ञात् एव मया कथयते, 7 यतो ममावस्थेव सर्वमानवानामवस्था भवतिवति मम वाज्ञा किन्त्वीश्वराद् एकेनैको वरोऽन्येन चान्यो वर इत्थेमैकेकेन स्वकीयवरो लब्धः। 8 अपरम् अकृतविवाहान् विधवाश्च प्रति ममैतन्विदेवं ममेव तेषामवस्थितिं भ्रद्गः; 9 किञ्च यदि तैरिन्द्रियाणि नियन्तु न शक्यते तर्हि विवाहः क्रियतां यतः कामदहनाद् व्यूहत्वं भ्रद्गः। 10 ये च कृतविवाहास्ते मया नहि प्रभुनैवतद् आज्ञाप्यते। 11 भार्या भर्तृतः पृथग् न भवतु। यदि वा पृथग्भूत स्यात् तर्हि निर्विवाहा तिष्ठतु स्वीयपतिना वा सन्दधातु भर्त्तापि भार्या न त्यजतु। 12 इतरान् जनान् प्रति प्रभु न ब्रवीति किन्त्वह ब्रवीतिः; कस्यविद् भ्रातुर्योपिषद् अविश्वासिनी सत्यपि यदि तेन सहवासे तुष्टयति तर्हि सा तेन न त्यज्यतां। 13 तद्वत् कस्याश्चिद् योगितः पतिरिवशासी सन्नपि यदि तया सहवासे तुष्टयति तर्हि स तया न त्यज्यतां। 14 यतोऽविश्वासी भर्त्ता भार्या पवित्रीभूतः, तद्वदिविश्वासी भार्या भर्त्रा पवित्रीभूतः; नोचेद् युष्माकमपत्यायशुचीन्यभविष्यन् किन्त्वधूना तानि पवित्राणि सन्ति। 15 अविश्वासी जनो यदि वा पृथग् भवति तर्हि पृथग् भवतु; एतेन भ्राता भगिनी वा न निवध्यते तथापि वयमीश्वरण शान्तये समाधूताः। 16 हे नारि तव भर्तुः परित्राणं तत्त्वो भविष्यति न वेति त्वया किं ज्ञायते? हे नर तव जायाया: परित्राणं तत्त्वो भविष्यति न वेति त्वया किं ज्ञायते? 17 एकैको जनः परमेश्वराललव्यं यद् भजते यस्याज्वावस्थायाम् ईश्वरेणाहायि तदनुसारेणैवाचरुत् तद्वं सर्वसमाजस्थान् आदिशामि। 18 छिन्नत्वं भूत्वा य आहूतः स प्रकृष्टत्वक् न भवतु, तद्वद् अछिन्नत्वं भूत्वा य आहूतः स छिन्नत्वक् न भवतु। 19 त्वक्छेदः सारो नहि तद्वदत्वक्छेदोऽपि सारो नहि किन्त्वीश्वरस्याज्ञानां पालनमेव। 20 यो जनो यस्यामवस्थायामाहायि स तस्यामेवावतिष्ठात्। 21 दासः सन् त्वं किमाहूर्तोऽसि? तन्मा चिन्तय, तथाच यदि स्वतन्त्रो भवितुं शक्नुयास्तर्हि तदेव वृणु। 22 यतः प्रभुनाहूतो यो दासः स प्रभो मांचितजनः। 1 तद्वद् तेनाहूतः स्वतन्त्रो जनोऽपि ख्याटस्य दास एव। 23 यूयं मूल्येन क्रीता अतो हेतो मानवानां दासा मा भवत। 24 हे भ्रातो यस्यामवस्थाया यस्याहनामभवत् तया स ईश्वरस्य साक्षात् तिष्ठतु। 25 अपरम् अकृतविवाहान् जनान् प्रति प्रभोः कोऽप्यादेशो मया न लब्धः किन्तु प्रभोरुन्मुक्या विश्वास्यो भूतोऽह यद् भ्रद्गं मन्ये तद् वदमिः। 26 वर्तमानात् क्लेशसमयात् मनुष्यस्यानुहूतं भद्रमिति मया बुध्यते। 27 त्वं किं योगिति निबद्धोऽसि तर्हि मोवनं प्राप्नु मा यत्स्व। किं वा योगितो मुक्तोऽसि? तर्हि जायां मा गवेषय। 28 विवाहं कुर्वता त्वया किमपि नापराध्यते तद्वद् व्यूह्यमानया युवत्यापि किमपि नापराध्यते तथाच तादृशो द्वौ जनो शारीरिकं क्लेशं लप्स्येति किन्तु युधानां प्रति मम करुणा विद्यते। 29 हे भ्रातोऽहमिदं ब्रवीमि, इतः परं समयोऽतीव संक्षिप्ताः, 30 अतः कृतदारैरकृतदारैरिव रुदिश्वारुदिश्वारि सानन्दैश्च निरानन्दैश्च कृतैभिश्वाभागिभिरिवारितत्वं 31 ये च संसारे चरन्ति तै ननित्वरितत्वं यत इहलोकस्य कौतुको विद्यते। 32 किन्तु यूयं यन्मिश्निता भवेति मम वाज्ञा। अकृतविवाहो जनो यथा प्रभुं परितोषयेत् तथा प्रभुं चिन्तयति, 33 किन्तु कृतविवाहो जनो यथा भार्या परितोषयेत् तथा संसारं चिन्तयति। 34 तद्वद् ऊढयोगितो ऽनूढा विशिष्यते। यानूढा सा यथा कायमनसोः पवित्रा भवेत् तथा प्रभुं चिन्तयति या चोढा सा यथा भर्तारिं परितोषयेत् तथा संसारं चिन्तयति। 35 अहं यद् युधान् मृगावन्धिन्या परिक्षियेयं तर्दधे नहि किन्तु यूयं यदनिन्दिता भूत्वा प्रभोः सेवनेऽबाधम् आसक्ता भवेत् तदर्थमेतानि सर्वाणि युधानां हिताय मया कथन्ते। 36 कस्यवित कन्यायां योवनप्राप्तायां यदि स तस्या अनुढवते निन्दनीयं विवाहश्च साधिष्यतव्य इति मन्यते तर्हि यथाभिलाषं करोतु, एतेन किमपि नापरात्स्यति विवाहः क्रियतां। 37 किन्तु दुखेनाक्लिष्टः कश्चित् पिता यदि स्थिरमनोगतः स्वमनोऽभिलाषासाधने समर्थश्च स्यात् मम कन्या मया रक्षितव्येति मनसि निश्चिनोति च तर्हि स भद्रं कर्म करोति। 38 अतो यो विवाहं करोति स भद्रं कर्म करोति यश्च विवाहं न करोति स भद्रतरं कर्म करोति। 39 यावत्कालं पति जीवति तावद् भार्या व्यवस्थया निबद्धा

तिष्ठति किन्तु पत्यौ महानिद्रां गते सा मुक्तीभूय यमभिलषति तेन सह तस्या विवाहो भवितु शक्नोति, किन्त्वेतत् केवलं प्रभुभक्तानां मध्ये। 40 तथाच सा यदि निष्पतिका तिष्ठति तर्हि तस्या: क्षेमं भविष्यतीति मम भावः। अपरम् ईश्वरस्यात्मा ममाप्यन्त विद्यत इति मया बुध्यते।

8 देवप्रसादे सर्वेषाम् अस्माकं ज्ञानमास्ते तद्युगं विद्वः। तथापि ज्ञानं गर्वं नयन्ति किन्तु प्रेमतो मिषा जायते। 2 अतः कश्चन यदि मन्यते मम ज्ञानमास्त इति तर्हि तेन यादृशं ज्ञानं चेष्टितव्यं तादृशं किमपि ज्ञानमयापि न लब्धं। 3 किन्तु युईश्वरे प्रीयते स ईश्वरेणापि जायते। 4 देवताबलिप्रसादभक्षणे वयमिदं विद्वा यत् जगमन्ये कोऽपि देवो न विद्यते, एकश्वश्रो द्वितीयो नास्तीति। 5 स्वर्णं पृथिव्यां वा यद्यपि केषुचिद् ईश्वर इति नामारोप्यते तादृशाश्च बहव ईश्वरा बहवश्च प्रभवो विद्यन्ते 6 तथाय्यस्माकमद्वितीय ईश्वरः स पिता यस्मात् सर्वेषां यद्यत्वाच्यास्माकं सृष्टि जाता, अस्माकञ्जाद्वितीयः प्रभुः स यीशुः स्त्रीषो येन सर्ववस्तुतां येनासामाकमपि सृष्टि: कृता। 7 अधिकन्तु ज्ञानं सर्वेषां नास्ति यतः केचिद्यपि देवतां सम्मन्य देवप्रसादमिव तद् भक्षयं भुजते तेन दुर्बलतया तेषां स्वान्तानि मलीमासानि भवन्ति। 8 किन्तु भक्षयद्व्याद् वयम् ईश्वरेण ग्राह्या भवामस्तन्हि यतो भुद्गत्वा वयमुत्कृष्टा न भवामस्तद्वद्भुक्त्वायाप्यपृकृष्टा न भवामः। 9 अतो युधानां या क्षमता सा दुर्बलानाम् उन्माथस्वरूपा यन्न भवेत् तदर्थं सावधाना भवत। 10 यतो ज्ञानविशेषस्त्वं यदि देवालये उपविष्टः केनापि दृश्यसे तर्हि तस्य दुर्बलस्य मनसि किं प्रसादभक्षणं उत्साहो न जनिष्यते? 11 तथा सति यस्य कृते खीषो ममार तव स दुर्बलो भ्राता तव ज्ञानात् किं न विनंक्षयति? 12 इत्यनेन प्रकारेण भ्राताणां विसुद्धम् अपराध्यद्विस्ते दुर्बलानि मनासि व्याघातयद्विश्व युधानाभिः ख्याटस्य वैपरीत्यनापराध्यते। 13 अतो हेतोः पिशिताशं यदि मम भ्रातु विद्यन्वरूपं भवेत् तर्हि यत् स्वभ्रातु विद्यन्वजनको न भवेयं तदर्थं यावज्जीवनं पिशितं न भोक्ष्यते। (aiōn g165)

9 अहं किम् एकः प्रेरितो नास्मि? किमहं स्वतन्त्रो नास्मि? अस्माकं प्रभु र्योशुः ख्याटः किं मया नारदीर्य? यूयमपि किं प्रभुना मदीयश्रमफलस्वरूपा न भवथ? 2 अन्यलोकानां कृते यद्यप्यहं प्रेरितो न भवेयं तथाच युष्मत्कृते प्रेरितोऽस्मि यतः प्रभुना मम प्रेरितव्यपदस्य मुद्रास्वरूपा यूयमेवाच्ये। 3 ये लोका मयि दोषमारोपयन्ति तान् प्रति मम प्रत्युत्तरमेतत्। 4 भोजनपानयोः किमस्माकं क्षमता नास्ति? 5 अन्ये प्रेरिताः प्रभो भ्रातौरै कैफाश्च यत् कुर्वन्ति तद्वत् काचित्त धर्मभगिनीं व्यूहा तया सार्द्धं पर्याप्तिरुतुं वयं किं न शक्नुमः? 6 सांसारिकंश्रमस्य परित्यागात् किं केवलमहं बर्णबाश्र निवारितौ? 7 न जिधनव्ययेन कः संग्रामं करोति? को वा द्राक्षक्षेत्रं कृत्वा तत्कलानि न भुक्तेऽ? को वा पशुव्रजं पालयन् तत्पर्यो न पिवति? 8 किमहं केवलां मानुषिकां वाचं वदिष्टः प्रवस्थायां किमेतादृशं वचनं न विद्यते? 9 मूसाव्यवस्थाग्रन्थे लिखितमास्ते, त्वं शस्यमहंकृष्टस्यास्यं न भंत्यसीति। ईश्वरेण बलीवर्द्धनामेव चिन्ता किं क्रियते? 10 किं वा सर्वथास्माकं कृते तद्वचनं तेनोक्तं? अस्माकमेव कृते तलिखितां। यः क्षेमं कर्षति तेन प्रत्याशायुक्तेन कर्षत्वं, यश्च शस्यानि मर्द्यति तेन लाभप्रत्याशायुक्तेन मर्दितव्यं। 11 युष्मत्कृतोऽस्माभिः पाराचिकाणि बीजानि रोपितानि, अतो युधानामैहिकफलानां वयम् अशिनो भविष्यामः किमेतत् महत् कर्म? 12 युष्मासु योऽधिकारस्तस्य भगिनीं यद्यन्ये भवेयसुत्वाम्भिस्तोताधिकं किं तस्य भागिनीं भवितव्यं? अधिकन्तु वयं तेनाधिकारेण न व्यवहृतवन्तः किन्तु खीटीयसुसंवादस्य कोऽपि व्याघातोऽस्माभिर्यन्ति जायेत तदर्थं सर्वं सहामहे। 13 अपां ये पवित्रवस्तुनां परिचय्यां कुर्वन्ति ते पवित्रवस्तुतो भक्षयाणि लभते, ये च वेद्याः परिचय्यां कुर्वन्ति ते वेदिस्थवस्तुनाम् अंशिनो भवत्येतद् यूयं किं न विद? 14 तद्वद् ये सुसंवादं घोषयन्ति तैः सुसंवादेन जीवितव्यमिति प्रभुनादितः। 15 अहमेषोऽन् सर्वेषां किमपि नाश्रितवान् मां प्रति तदनुसारात् आचरितव्यमित्याशयेनापि पत्रिमिदं मया न लिखते यतः केनापि जनेन मम यशसो मुधाकरणात् मम मरणं वरं। 16 सुसंवादघेषणात् मम

यशो न जायते यतस्तद्वेषणं ममावश्यकं यथहं सुसंवादं न घोषयेयं तर्हि मां धिक्। 17 इच्छुकेन तत् कुर्वता मया फलं लप्स्यते किन्त्वनिच्छुकेऽपि मयि तत्कर्मणो भारोऽपैतीऽस्ति। 18 एतेन मया लभ्ये फलं किं? सुसंवादेन मम योऽधिकारा आस्ते तं यदभ्रभावेन नावरेयं तदर्थं सुसंवादघोषणसमये तस्य स्त्रीषीयसुसंवादस्य निवृथीकरणमेव मम फलं। 19 सर्वेषाम अनायत्तोऽहं यद् भूरिशो लोकान् प्रतिपद्ये तदर्थं सर्वेषां दासत्वमङ्गीकृतवान्। 20 यिहौदीयान् यत् प्रतिपद्ये तदर्थं यिहौदीयानां कृते यिहौदीयावाभवं। ये च व्यवस्थायात्तास्तान् यत् प्रतिपद्ये तदर्थं व्यवस्थायानायत्तो योऽहं सोऽहं व्यवस्थायानाम् कृते व्यवस्थायत्तिवाभवं। 21 ये चालब्धव्यवस्थायात्तान् यत् प्रतिपद्ये तदर्थम् ईश्वरस्य साक्षात् अलब्धव्यवस्थो न भूत्वा खीरैन लब्धव्यवस्थो योऽहं सोऽहम् अलब्धव्यवस्थानां कृतेऽलब्धव्यवस्थ इवाभवं। 22 दुर्बलालान् यत् प्रतिपद्ये तदर्थमहं दुर्बलानां कृते दुर्बलव्याभवं। इथं केनापि प्रकारेण कपितया लोका यन्मया परित्राणं प्राप्नुयस्तदर्थं यो यादूश आसीत तस्य कृते ऽहं तादृशव्याभवं। 23 इदृश आचारः सुसांवादार्थं मया क्रियते यतोऽहं तस्य फलानां सुभागी भवितुमिच्छामि। 24 पण्यलाभार्थं ये धावन्ति धावतां तेषां सर्वेषां केवल एकः पण्यं लभते युष्माभिः किमेतन जायते? अतो यूयं यथा पण्यं लप्स्यते तथैव धावत। 25 मल्ला अपि सर्वेषांगे परिमितभोगिनो भवन्ति ते तु म्लानां सञ्ज लिप्सन्ते किन्तु वर्यम् अम्लानां लिप्सामह। 26 तस्माद् अहमपि धावामि किन्तु लक्ष्यमनुद्दिश्य धावामि तन्नहि। अहं मल्लिव युध्यामि च किन्तु छायामाधातयनिव युध्यामि तन्नहि। 27 इतरान् प्रति सुसंवादं घोषयित्वां हयं तत् स्वयमग्राहो न भवामि तदर्थं देहम् अहमन्मिवशीकुर्वे च।

10 हे भ्रातरः, अस्मतिपृथुरुषानधि यूयं यदज्ञाता न तिष्ठते ति मम वाज्ञा, ते सर्वे मेधाधःस्थिता बभूः; सर्वे समुद्रमध्येन वक्रजुः; 2 सर्वे मूसामुद्दिश्य मेधसमुद्रगो मजिज्ञा बभूः; 3 सर्वे एकम् अतिमिकं भक्ष्यं बुभुजिर एकम् अतिमिकं पेणं पपुष्श 4 यतस्तेऽनुवरत आत्मिकाद् अचलात् लब्धं तोयं पपुः; सोऽचलः खीष्टएव। 5 तथा सत्यपि तेषां मध्येऽधिकेषु लोकेष्वीश्वरो न सन्तुतोषेति हेतोस्ते प्रन्नरे निपातिताः। 6 एतस्मिन् ते इस्माकं निर्दन्नस्वरूपा बभूः; अतस्ते यथा कुतिसतभिलाषिणो बभूरुसमाभिस्तथा कुतिसतभिलाषिभं न भवितव्य। 7 लिखितमास्ते, लोका भोक्तुं पातुज्योपविविशुस्ततः क्रीडितुमुत्थिता इत्यनेन प्रकारेण तेषां कैश्चिद् यद्दृश देवपूजा कृता युष्माभिस्तद्रूत न क्रियतां। 8 अपरे तेषां कैश्चिद् यद्दृश व्यभिचारः कृतस्तेन चैकस्मिन् दिने त्रयोविंशतिसहस्राणि लोका निपातितास्तद्रूद् अस्माभि व्यभिचारो न कर्तव्यः। 9 तेषां केविद् यद्दृश खीष्टं परीक्षितवन्तस्तस्माद् भुजङ्गै नैषाश्च तद्दृश अस्माभि: खीष्टो न परीक्षितव्यः। 10 तेषां केविद् यथा वाक्कलहं कृतवन्तस्तस्तकारणात् हन्त्रा विनाशितश्च युष्माभिस्तद्रूद् वाक्कलहो न क्रियतां। 11 तान् प्रति यान्येतानि जघटिरे तान्यस्माकं निदर्शनानि जगतः शेषयुगे वर्तमानानाम् अस्माकं शिक्षार्थं लिखितानि च बभूः। (aiōn g165) 12 अतएव यः कैश्चिद् सुस्थिरंमन्यः स यन्न पतेत् तत्र सावधानो भवतु। 13 मानुषिकपरीक्षातिरिक्ता कापि परीक्षा युष्मान् क्रामात्, ईश्वरश्च विश्वास्यः सोऽतिशक्त्यां परीक्षायां पतनात् युष्मान् रक्षिष्यति, परीक्षा च यद् युष्माभिः सोऽुं शक्यते तदर्थं तया सह निस्तारस्य पन्थानं निस्तप्यिष्यति। 14 हे प्रियभ्रातः, देवपूजातो दूरम् अपसरत। 15 अहं युष्मान् विजान् मत्वा प्रभाषे मया यत् कथयते तद् युष्माभि विविच्यतां। 16 यद् धन्यवादपात्रम् अस्माभिर्धन्यं गद्यते तत् किं खीष्टस्य शोणितस्य सहभागित्वं नहि? यथ युष्माभिर्भज्यते स किं खीष्टस्य वपुः सहभागित्वं नहि? 17 वर्यं बहवः: सन्तोऽप्येकपृष्ठस्वरूपा एकवपुःस्वरूपाश्च भवामः, यतो वर्यं सर्वं एकपृष्ठस्य सहभागिनः। 18 यूयं शरीरिकम् इसायेलीयवर्णं निरीक्षणं। ये बलीनां मांसानि भुज्यते ते किं यज्ञवेदाः सहभागिनो न भवन्ति? 19 इत्यनेन मया किं कथयते? देवता वास्तविकी देवतायै बलिदानं वा वास्तविकं किं भवेत्? 20 तन्नहि किन्तु भिन्नजातिभिं यै बलयो दीन्यन्ते त ईश्वराय तन्नहि भूतेभ्यर्य दीन्यन्ते तस्माद् यूयं यद् भूतानां सहभागिनो भवयेत्यहं

नाभिलषामि। 21 प्रभोः कंसेन भूतानामपि कंसेन पानं युष्माभिरसाध्यं; यूयं प्रभो भौज्यस्य भूतानामपि भौज्यस्य सहभागिनो भवितु न शक्नुथ। 22 वर्यं किं प्रभुं स्पृद्धिष्यामहे? वर्यं किं तस्माद् बलवन्तः? 23 मां प्रति सर्वं कर्मप्रतिषिद्धं किन्तु न सर्वं हितजनकं सर्वं अप्रतिषिद्धं किन्तु न सर्वं निषाजनकं। 24 आत्महितः केनापि न वैष्टितव्यः किन्तु सर्वं परहितश्चेष्टितव्यः। 25 आपणे यत् क्रयं तद् युष्माभिः संवेदस्यार्थं किमपि न पृष्ठा भुज्यतां 26 यतः पृथिवी तम्नध्यस्थज्य सर्वं परमेश्वरस्य। 27 अपरम् अविश्वासिलोकानां केनाचित् निमन्त्रिता यूयं यदि तत्र जिगमिषथ तर्हि तेन यद् यद् उपस्थाप्यते तद् युष्माभिः संवेदस्यार्थं किमपि न पृष्ठा भुज्यतां। 28 किन्तु तत्र यदि कश्चिद् युष्मान् वदेत् भक्ष्यमेतद् देवतायाः प्रसाद इति तर्हि तस्य ज्ञापयितुरुनुरोधात् संवेदस्यार्थज्य तद् युष्माभिः न भोक्तव्यं। पृथिवी तम्नध्यस्थज्य सर्वं परमेश्वरस्य, 29 सत्यमेतत्, किन्तु मया यः संवेदो निर्दिश्यते स तव नहि परस्परै। 30 अनुग्रहपात्रेण मया धन्यवादं कृत्वा यद् भुज्यते तक्षणाद् अहं कुतो निदिष्येते? 31 तस्माद् भोजनं पानम् अन्यद्वा कर्म कुर्विद् युष्माभिः सर्वमेवेश्वरस्य महिमः प्रकाशार्थं क्रियतां। 32 यिहौदीयानां भिन्नजातीयानाम् ईश्वरस्य समाजस्य वा विद्युतजनकं युष्माभिः न भवितव्यं। 33 अहमप्यात्महितम् अवेष्टमानो बहनां परित्राणार्थं तेषां हितं वैष्टमानः सर्वविषये सर्वेषां तुष्टिकरो भवामीत्यनेनाहं यद्वृत् खीष्टस्यानुगामी तद्वृत् यूयं मानुगामिनो भवत।

11 हे भ्रातरः, यूयं सर्वस्मिन् कार्ये मां स्मरथ मया च याद्गृष्णिदृष्टास्ताद्गारथंतेकारणात् मया प्रशंसनीया आध्यै। 2 तथापि ममैषा वाज्ञा यद् यूयमिदम् अवगता भवथ, 3 एकैकस्य पुरुषस्योत्तमाङ्गस्वरूपः खीष्टः, योषितश्चोत्तमाङ्गस्वरूपः पुमान्, खीष्टस्य चोत्तमाङ्गस्वरूपं ईश्वरः। 4 अपरम् आच्छादितेत्तमाङ्गेन येन पुंसा प्रार्थना क्रियत ईश्वरीयवाणी कथयते वा तेन स्वीयोत्तमाङ्गम अवज्ञायते। 5 अनाच्छादितेत्तमाङ्गया यया योषिता च प्रार्थना क्रियत ईश्वरीयवाणी कथयते वा तयापि स्वीयोत्तमाङ्गम अवज्ञायते यतः सा मुण्डितशरिःसदृशा। 6 अनाच्छादितमस्तका या योषित् तस्याः शिरः मुण्डिनीयेव मिन्तु योषितः केशच्छेदनं शिरोमुण्डनं वा यदि लज्जाजनकं भवेत् तर्हि तया स्वशिर आच्छाद्यतां। 7 पुमान् ईश्वरस्य प्रतिमूर्तिः प्रतितेजःस्वरूपश्च तस्मात् तेन शिरो नाच्छादनीयं किन्तु सीमन्तीना पुंसः प्रतिबिम्बस्वरूपा। 8 यतो योषातः पुमान् नोदपादि किन्तु पुंसो योषिद् उदपादि 9 अधिकन्तु योषितः कृते पुंसः सृष्टि न बभूव किन्तु पुंसः कृते योषितः सृष्टि बभूव। 10 इति हेतो रूतानाम् आदराद् योषिता शिरस्यधीनातासूचकम् आवरणं धर्तव्यं। 11 तथापि प्रभो विधिना पुमासं विना योषिन जायते योषितज्य विना पुमान् न जायते। 12 यतो यथा पुंसो योषिद् उदपादि तथा योषितः पुमान् जायते, सर्ववस्तूनि चेश्वराद् उत्पद्यन्ते। 13 युष्माभिरेतद् विविच्यतां, अनावृता योषिता प्रार्थनं किं सुदूशं भवेत्? 14 पुरुषस्य दीघकेशतं तस्य लज्जाजनकं, किन्तु योषितो दीघकेशतं तस्या गौरवजनकं। 15 यत आच्छादनाय तस्यै केशा दत्ता इति किं युष्माभिः स्वभावतो न शक्यते? 16 अत्र यदि कश्चिद् विवदितम् इच्छेत् तदर्थसाक्षम् ईश्वरीयसमितीनाज्य तादृशी रीति न विद्यते। 17 युष्माभिः न भद्राय किन्तु कुतिसताय समागमयते तस्माद् एतानि भाषमाणेन मया यूयं न प्रशंसनीयाः। 18 प्रथमतः समिती समागतानाम् युष्माकं मध्ये भेदाः सन्तीति वार्ता मया श्रूयते तन्मध्ये किञ्चित् सत्यं मन्यते च। 19 यतो हेतो युष्ममन्मध्ये ये परीक्षितास्ते यत् प्रकाशयन्ते तदर्थं भेदै भवितव्यमेव। 20 एकत्र समागते युष्माभिः प्रभावं भोज्यं भुज्यत इति नहि; 21 यतो भोजनकाले युष्माकमैकैकेन स्वकीयं भृश्यं तूर्णं ग्रस्यते तस्माद् एको जनो बुभुक्षितस्तिष्ठति, अन्यश्च परितृप्तो भवति। 22 भोजनपानार्थं युष्माकं किं वैशमानि न सन्ति? युष्माभिर्वा किं मिन्तु तुच्छीकृत्य दीना लोका अवज्ञायते? इत्यनेन मया किं वक्तव्यं? यूयं किं मया प्रशंसनीयाः? एतस्मिन् यूयं न प्रशंसनीयाः। 23 प्रभुतो य उपदेशो मया लब्धो युष्मासु समर्पितश्च स एषः। 24 परकरसमर्पणक्षपायां प्रभु यौशः पूपमादयेश्वरं धन्यं व्याहृत्य तं

भृक्त्वा भाषितवान् युष्माभिरेतद् गृह्यतां भुज्यताज्य तद् युष्मत्कृते भग्नं मम शरीरः; मम स्मरणार्थं युष्माभिरेतत् क्रियतां। 25 पुनश्च भेजनात् परं तथैव कसम् आदाय तेनोक्तं कसोदयं मम शर्णितेन स्थापितो नूतननियमः; यतिवारं युष्माभिरेतत् पीयते ततिवारं मम स्मरणार्थं पीयतां। 26 यतिवारं युष्माभिरेष पूपौ भुज्यते भाजनेनानेन पीयते च ततिवारं प्रभोरागमनं यावत् तस्य मृत्युः प्रकाशयते। 27 अपरज्य च: कथित् अयोग्यत्वेन प्रभोरेषि पूपम् अश्नाति तस्यानेन भाजनेन पिवति च स प्रभोः कायरुचिरयो दंडदायी भविष्यति। 28 तस्मात् मानवेनाग्र आत्मान परीक्ष्य पश्चाद् एष पूपौ भुज्यतां कंसेनानेन च पीयतां। 29 येन चानहृत्वेन भुज्यते पीयते च प्रभोः कायम् अविमृशता तेन दण्डप्राप्तये भुज्यते पीयते च। 30 एतत्कारणाद् युष्माकं भूरिशो लोका दुर्बला रेणिणश्च सन्ति बहवश्च महानिंद्रां गताः। 31 अस्माभि र्यात्मविचारोऽकारिष्यत तर्हि दण्डो नालप्यतः; 32 किन्तु यदास्माकं विचारो भवति तदा वयं जगतो जनैः समं यद् दण्डं न लभामे तदर्थं प्रभाना शास्त्रिं भुज्महो। 33 हे मम भ्रातरः, भोजनार्थं मिलितानां युष्माकम् एकनेतरोऽनुगृह्यतां। 34 यश्च बुक्षितः स खगै भुद्धकां। दण्डप्राप्तये युष्माभि नै समागम्यतां। एतद्विन्द्रं यद् आदेष्यं तद् युष्मत्समीपागमनकाले मयादेष्यते।

12 हे भ्रातरः, यूयं यद् आत्मिकान् दायान् अनवगतास्तिष्ठ तद्व नाभिलाप्तमि। 2 पूर्वं भिन्नजातीया यूयं यद्वद् विनीतास्तद्वद् अवाकप्रतिमानम् अनुगमिन आध्वम् इति जानीथ। 3 इति हेतोरह युष्मभ्यं निवेदयामि, ईश्वरस्यात्मना भाषमाणः कोऽपि यीशु शप्त इति न व्याहरति, पुनश्च पवित्रेणात्मना विनीतं विनान्यः कोऽपि यीशु प्रभुरिति व्याहर्तु न शक्नोति। 4 दाया बहुविधाः किन्त्वेक आत्मा 5 परिच्यर्यां बहुविधाः किन्त्वेकः प्रभुः। 6 साधनानि बहुविधानि किन्तु सर्वेषु सर्वासाधक ईश्वर एकः। 7 एकैकस्मै तस्यात्मनो दर्शनं परहितार्थं दीयते। 8 एकस्मै तेनात्मना ज्ञानावक्यं दीयते, अन्यस्मै तेनैवात्मनादिष्टं विद्यावाक्यम्, 9 अन्यस्मै तेनैवात्मना विश्वासः, अन्यस्मै तेनैवात्मना स्वास्थ्यादानरातिः, 10 अन्यस्मै दुःसाध्यसाधनशक्तिरन्यस्मै चेश्वरीयादेशः, अन्यस्मै चातिमानुषिकस्यादेशस्य विचारसामर्थ्यम्, अन्यस्मै परभाषाभाषणशक्तिरन्यस्मै च भाषार्थभाषणसामर्थ्यं दीयते। 11 एकेनाद्वितीयात्मना यथाभिलाषम् एकैकस्मै जनायैकैकं दानं वितरता तानि सर्वाणि साध्यते। 12 देह एकः सन्निपि यद्वद् बहुङ्गयुक्तो भवति, तस्यैक्यं वपुषोऽङ्गानां बहुत्वेन यद्वद् एकं वपु भवति, तद्रूप्येषु। 13 यतो हेतो यिहूदिभिन्नजातीयादस्वतन्ना वयं सर्वे मज्जेनेनेकनात्मनैकदेहकृताः सर्वे चैकात्मभुक्ता अभवाम। 14 एकेनाङ्गेन वपु र्न भवति किन्तु बहुभिः। 15 तत्र चरणं यदि वेदेत् नाहां हस्तस्तस्मात् शरीरस्य भागो नास्तीति तद्वनिन शरीरात् तस्य वियोगो न भवति। 16 श्रोत्रं वा यदि वेदेत् नाहां नयनं तस्मात् शरीरस्यां रो नास्तीति तद्वनिन शरीरात् तस्य वियोगो न भवति। 17 कृत्स्नं शरीरं यदि दर्शननिध्यं भवेत् तर्हि श्रवणेन्द्रियं कुत्र स्थास्यति? तत् कृत्स्नं यदि वा श्रवणेन्द्रियं भवेत् तर्हि श्रोणेन्द्रियं कुत्र स्थास्यति? 18 किन्त्वदानीम् ईश्वरेण यथाभिलिष्टं तथैवाङ्गप्रत्यङ्गानाम् एकैकं शरीरे स्थापितं। 19 तत् कृत्स्नं यथेकाङ्गास्पि भवेत् तर्हि शरीरे कुत्र स्थास्यति? 20 तस्माद् अङ्गानि बहूनि सन्ति शरीरे त्वेकमेव। 21 अतएव त्वया मम प्रयोजनं नास्तीति वाचं पाणीं वरितुं नयनं न शक्नोति, तथा युवाभ्यां मम प्रयोजनं नास्तीति मूर्द्धं चरणौ वरितुं न शक्नोति; 22 वस्तुतस्तु विग्रहस्य यान्यङ्गान्यस्माभिः दुर्बलानि बुध्यते तान्येव सप्रयोजनानि सन्ति। 23 यानि च शरीरमध्येऽवमन्यानि बुध्यते तान्यस्माभिराधिकं शोभ्यन्ते। यानि च कुदृश्यानि तानि सुदृश्यतराणि क्रियते 24 किन्तु यानि स्वयं सुदृश्यानि तेषां शोभनम् निष्प्रयोजनं। 25 शरीरमध्ये यद् भेदो न भवेत् किन्तु सर्वाण्यिङ्गानि यद् ऐक्यभावेन सर्वेषां हितं विन्यत्यन्ति तदर्थम् ईश्वरेणाप्रधानम् आदरणीयं कृत्वा शरीरं विरचितं। 26 तस्माद् एकस्याङ्गस्य पीडायां जातायां सर्वाण्यिङ्गानि तेन सह पीडयन्ते, एकस्य समादरे जाते च सर्वाणि तेन सह संहृष्यन्ति। 27 यूयज्य खीष्टस्य शरीरं,

युष्माकम् एकैकश्च तस्यैकैकम् अङ्गं। 28 केचित् केचित् समितावीश्वरेण प्रथमतः प्रेरिता द्वितीयत ईश्वरीयादेशवक्तारस्तृतीयत उपदेष्टारो नियुक्तः, ततः परं केश्योऽपि चित्रकायर्यसाधनसामर्थ्यम् अनामयकरणशक्तिरूपकृती लोकशासने वा नैपूण्यं नानाभाषाभाषणसामर्थ्यं वा तेन व्यतारि। 29 सर्वे किं प्रेरिताः? सर्वे किम् ईश्वरीयादेशवक्तारः? सर्वे किम् उपदेष्टः? सर्वे किं चित्रकायर्यसाधनः? 30 सर्वे किम् अनामयकरणशक्तिरूपकृताः? 31 सर्वे किं परभाषार्थप्रकाशकाः? 32 यूयं श्रेष्ठदायान् लब्ध्यं यतध्यं। अनेन यूयं मया सर्वोत्तमामार्गं दर्शयितव्याः।

13 मर्त्यस्वर्गीयाणां भाषा भाषमाणोऽहं यदि प्रेमहीनो भवेयं तर्हि

वाक्तवालस्वरूपो निनादकारिभेरीस्वरूपश्च भवामि। 2 अपरज्य यद्यहम् ईश्वरीयादेशङ्कः स्यां सर्वाणि गुप्तवाक्यानि सर्वविद्याज्य जानीयां पूर्णिविश्वासः सन् शैलान् स्थानान्तरीकर्तुं शक्युप्याज्य किन्तु यदि प्रेमहीनो भवेयं तर्हाग्नीये एव भवामि। 3 अपरं यद्यहम् अन्दानेन सर्वस्वं त्येवं दाहनाय स्वशरीरं समर्पयेत्यज्य किन्तु यदि प्रेमहीनो भवेयं तर्हाग्नीये एव भवामि। 4 प्रेम चिरसहिष्णु हतैषि च, प्रेम निर्दृष्टम् अशठं निर्गृह्यज्य। 5 अपरं तत् कुत्सितं नाचरति, आत्मचेष्टां न कुरुते सहसा न कुध्यति परानिष्ठं न चिन्तयति, 6 अधर्मे न तुष्टि तस्य एव सन्तुष्टति। 7 तत् सर्वं तितिक्षते सर्वत्र विश्वसिति सर्वत्र भद्रं प्रतीक्षते सर्वं सहते च। 8 प्रेमो लोपः कदपि न भविष्यति, ईश्वरीयादेशकथनं लोप्यते परभाषाभाषणं निवर्त्तिष्यते ज्ञानमपि लोपं यास्यति। 9 यतोऽस्माकं जानं खण्डमात्रम् ईश्वरीयादेशकथनमपि खण्डमात्रां। 10 किन्त्वस्मासु सिद्धान्तं गतेषु तत्त्वे खण्डमात्राणि लोपं यास्यन्ते। 11 बाल्यकालेऽहं बाल इवाभाषे बाल इवाचिन्तयज्य किन्तु यौवने जाते तत्सर्वं बाल्याचरणं परित्यक्तवान्। 12 इदानीम् अभ्रमध्येनास्पदं दर्शनम् अस्माभिर्लंघते किन्तु तदा साक्षात् दर्शनं लप्यते। अधुना मम ज्ञानम् अलिंघष्ट किन्तु तदाह यथावाग्म्यस्तथैवावगतो भविष्यामि। 13 इदानीं प्रत्ययः प्रत्याशा प्रेम च त्रीण्येतानि तिष्ठन्ति तेषां मध्ये च प्रेम श्रेष्ठं।

14 यूयं प्रेमाचारणे प्रयत्नधम् आत्मिकान् दायानपि विशेषत

ईश्वरीयादेशकथनसामर्थ्यं प्राप्नु चेष्ट्वा। 2 यो जनः परभाषां भाषते स मानुषान् न सम्भाषते किन्त्वीश्वरेष्वय यतः केनापि किमपि न बुध्यते स चात्मना निगूढवाक्यानि कथयति; 3 किन्तु यो जन ईश्वरीयादेशेषं कथयति स परेषां निष्ठायै हितोपदेशाय सान्त्वनायै च भाषते। 4 परभाषावाद्यात्मन एव निष्ठां जनयति किन्त्वीश्वरीयादेशवादी समिते निष्ठां जनयति। 5 युष्माकं सर्वेषां परभाषाभाषणम् इच्छायाह्यं किन्त्वीश्वरीयादेशकथनम् अथिकमपीच्छामि। यतः समिते निष्ठायै येन स्ववाक्यानाम् अर्थो न क्रियते तस्मात् परभाषावादित ईश्वरीयादेशवादी श्रेयान्। 6 हे भ्रातरः, इदानीं मया यदि युष्मत्समीपं गम्यते तर्हीश्वरीयदर्शनस्य ज्ञानस्य वेश्वरीयादेशस्य वा शिक्षाया वा वाक्यानि न भाषित्वा परभाषां भाषमाणेन मया यूयं समाप्तं किमुपकारिष्यत्वे? 7 अपरं वंशीवल्लक्यादिषु निष्प्राणिषु वाद्ययन्ते वादितेषु यदि कक्षणा न विशिष्टन्ते तर्हि किं वाद्यं किं वा गानं भवति तत् केन बोद्धुं शक्यते? 8 अपरं रणतूर्या निस्वाणो यद्यव्यक्तो भवेत् तर्हि युद्धाय कः सज्जिष्यते? 9 तद्रूपं जिह्वाभि र्यदि सुगम्या वाक् युष्माभि नै गयेत तर्हि यद् ग्रद्यते तत् केन भोत्स्यते? वस्तुतो यूयं दिग्लालापिन इव भविष्यत्वम्। 10 जगति कतिप्रकारा उत्तर्या विद्यन्ते? तासामेकपि निरर्थिका नहि; 11 किन्तुतेरेष्वयो यदि मया न बुध्यते तर्हाहं बृक्त्रा म्लेच्छा इव मंस्ये वक्तापि मया म्लेच्छा इव मंस्यते। 12 तस्माद् आत्मिकादयलिप्तिवो यूयं समिते निष्ठार्थं प्राप्तबहुवरा भवितुं यतध्यं, 13 अतएव परभाषावादी यद् अर्थकरोऽपि भवेत् तत् प्रार्थयतां। 14 यद्यहं परभाषाया प्रथनां कुर्यात् तर्हि मदीय आत्मा प्रार्थयते, किन्तु मम बुद्धि निर्षला तिष्ठति। 15 इत्यनेन किं करणीयः? अहम् आत्मना प्रार्थयिष्यते बुद्ध्यापि प्रार्थयिष्यते; अपर आत्मना गास्यामि बुद्ध्यापि गास्यामि। 16 त्वं यदात्मना धन्यवादं करेषि तदा यद् वदसि तद् यदि शिष्येनेवोपस्थितेन जनेन न

बुद्ध्यते तर्हि तव धन्यवादस्यान्ते तथास्तिवति तेन वक्तं कथं शक्यते? 17 त्वं सम्यग् ईश्रं धन्यं वदसीति सत्यं तथापि तत्र परस्य निषा न भवति। 18 युष्माकं सर्वेष्योऽहं परभाषाभाषणे समर्थोऽस्मीति कारणाद् ईश्रं धन्यं वदापि; 19 तथापि समिति परोपदेश्यं मया कथितानि पञ्च वाक्यानि वरं न च लक्ष्यं परभाषीयानि वाक्यानि। 20 हे भ्रातरः, यूयं बुद्ध्या बालकाइव मा भूत परन्तु दुष्टया शिशवदव भूत्वा बुद्ध्या सिद्धा भवत। 21 शास्त्र इदं लिखितमास्ते, यथा, इत्यवोचत परेशोऽहम् आभाषिष्य इमान् जनान्। भाषाभिः परकीयाभिं वर्क्वैश्च परदेशिभिः। तथा मया कृतेऽपि मन ग्रीष्माप्ति मद्यवः॥ 22 अतएव तत् परभाषाभाषणं अविश्वासिनः प्रति चिह्नरूपं भवति न च विश्वासिनः प्रति; किन्त्वीश्रीयादेशकथनं नविश्वासिनः प्रति तद् विश्वासिनः प्रत्येव। 23 समितिभुतेषु सर्वेषु एकस्मिन् स्थाने मिलित्वा परभाषां भाषणेषु यदि ज्ञानाकाङ्क्षिणोऽविश्वासिनो वा तत्रागच्छेयुस्तर्हि युष्मान् उन्मत्तान् किं न वदिष्यति? 24 किन्तु सर्वेषीश्रीयादेशं प्रकाशयत्सु यद्यविश्वासी ज्ञानाकाङ्क्षी वा काश्चित् तत्रागच्छति तर्हि सर्वैव तस्य पापज्ञानं परीक्षा च जायते, 25 ततस्तस्यात्करणस्य गुप्तकल्पनासु वृक्तीभूतासु सोऽशेषुः प्रतन् ईश्वरमाराध्य युष्मान्ध्य ईश्वरो विद्यते इति सत्यं कथमेता कथयिष्यति। 26 हे भ्रातरः, समिलितानां युष्माकम् एकेन गीतम् अन्येनोपदेशोऽन्येन परभाषान्येन ऐश्वरिकदर्शनम् अन्येनार्थीधर्मं वाक्यं लभ्यते किमेतत्? सर्वमेव परनिश्चार्थं युष्माभिः क्रियतां। 27 यदि कश्चिद् भाषान्तरं विक्षिति तर्होक्तस्मिन् दिने द्विजेन त्रिजनेन वा परभाषा कथयतां तदधिकैर्न कथयतां तैरपि पर्यायानुसारात् कथयतां, एकेन च तदर्थो बोध्यतां। 28 किन्त्वर्थाभिधायकः कोऽपि यदि न विद्यते तर्हि स समितौ वाचयमः दिश्तेवेश्वरायात्मेन च कथयतु। 29 अपरं द्वौ त्रयो वेश्वरीयादेशवक्तारः स्वं स्वमादिंशं कथयन्तु तदन्ये च तं विचारयन्तु। 30 किन्तु तत्रापरेण केनवित् जनेनेश्रीयादेशे लब्ध्य प्रथमेन कथनात् निवर्तित्वा। 31 सर्वे यत् शिक्षां सान्त्वनाऽच्य लभन्ते तर्दधं यूयं सर्वे पर्यायेणश्रीयादेशं कथयितुं शक्नुथ। 32 ईश्वरीयादेशवक्तृणां मनासि तेषाम् अथीनानि भवन्ति। 33 यत ईश्वरः कुशासनजनको नहि सुशासनजनक एवेति पवित्रलोकानां सर्वसमितिषु प्रकाशते। 34 अपरज्य युष्माकं वनिता: समितिषु तूष्णीभूतास्तिष्ठन्तु यतः शास्त्रलिखितेन विभिना ताः कथाप्यचारणात् निवारितास्ताभिः निर्ग्राम्यभिः भवितव्यं। 35 अतस्ता यदि किमपि जिज्ञासन्ते तर्हि गेहेषु परीन् पृच्छन्तु यतः समितिमध्ये योगितां कथाकथनं निन्दियतां। 36 ऐश्वरं वचः किं युष्मतो निरगमत? केवलं युष्मान् वा तत् किम् उपागतं? 37 यः कश्चिद् आत्मानम् ईश्वरीयादेशवक्तारम् आत्मनाविष्टं वा मन्यते स युष्मान् प्रति मया यद् यत् लिख्यते तत्रभुनाज्ञप्रतिम् ईत्युरीरो करोतु। 38 किन्तु यः कश्चित् अजो भवति सोऽज्ञ एव विष्टु। 39 अतएव हे भ्रातरः, यूयम् ईश्वरीयादेशवक्तनसामर्थ्यं लब्ध्य यत्थं परभाषाभाषणमपि युष्माभिः न निवार्यतां। 40 सर्वकर्माणि च विघ्ननुसारतः सुपरिपात्या क्रियन्तां।

15 हे भ्रातरः, यः सुसंवादो मया युष्मत्समीपे निवेदितो यूयज्य यं गृहीतवन्त आश्रितवन्तश्च तं पुन युष्मान् विज्ञापयामि। 2 युष्माकं विश्वासो यदि वितथो न भवेत् तर्हि सुसंवादयुक्तनि मम वाक्यानि स्मरतां युष्माकं तेन सुसंवादेन परित्राणं जायते। 3 यतोऽहं यद् यत् ज्ञापितस्तदनुसारात् युष्मासु मुख्यां यां शिक्षां समार्पयं सेय, शास्त्रानुसारात् ख्रीष्टोऽस्माकं पापामोचनार्थं प्राणान् त्यक्तवान्, 4 शमशाने स्थापितश्च तृतीयदिने शास्त्रानुसारात् पुनरुत्थापितः। 5 स चाग्रे कैकै ततः परं द्वादशशिष्येभ्यो दर्शनं दत्तवान्। 6 ततः परं पञ्चशताधिकसंख्यकेभ्यो भ्रातुभ्यो मुगापद दर्शनं दत्तवान् तेषां केवित् महानिंद्रं गत बहुतरश्चाद्यापि वर्तन्ते। 7 तदनन्तरं याकूबाय तपश्चात् सर्वेभ्यः प्रेरितेभ्यो दर्शनं दत्तवान्। 8 सर्वशेषेऽकलाजातुल्यो योऽहं, सोऽहमपि तस्य दर्शनं प्राप्तवान्। 9 ईश्वरस्य समितिं प्रति दौरात्म्याचरणाद् अहं प्रेरितानम् धर्तुम् अयोग्यस्तस्मात् प्रेरितानां मध्ये क्षुद्रतमश्वासिम्। 10 यादृष्टोऽस्मि तादृशं ईश्वरस्यानुग्रहेणवासिम्; अपरं मां प्रति तस्यानुग्रहानि निष्फलो नाभवत्, अन्येभ्यः सर्वेभ्यो मयाधिकः श्रमः कृतः, किन्तु स

मया कृतस्तन्नहि मत्सहकारिणेश्वरस्यानुग्रहेणैव। 11 अतएव मया भवेत् तै वा भवेत् अस्माभिस्तादृशी वार्ता धोष्यते सैव च युष्माभिः विश्वासेन गृहीता। 12 मृत्युदाशातः ख्रीष्ट उत्थापित इति वार्ता यदि तमधि धोष्यते तर्हि मृतलोकानाम् उत्थिति नास्तीति वाग् युष्माकं मध्ये कैश्चित् कुतः कथयते? 13 मृतानाम् उत्थिति यदि न भवेत् तर्हि ख्रीष्टोऽपि नोत्थापितः 14 ख्रीष्टश्च यद्यनुत्थापितः स्यात् तर्ह्यस्माकं धोषणं वितथं युष्माकं विश्वासोऽपि वितथः। 15 वयज्वे श्वरस्य मृतासाक्षिणे भवामः, यतः ख्रीष्ट स्तेनोत्थापितः इति साक्ष्यम् अस्माभिरीश्वरमधि दत्तं किन्तु मृतानामुत्थिति यदि न भवेत् तर्हि स तेन नोत्थापितः। 16 यतो मृतानामुत्थिति यदि न भवेत् तर्हि ख्रीष्टोऽप्युत्थापितवं न गतः। 17 ख्रीष्टस्य यद्यनुत्थापितः स्यात् तर्हि युष्माकं विश्वासो वितथः, यूयम् अद्यापि स्वपापेषु मग्नास्तिष्ठत। 18 अपरं ख्रीष्टाश्रिता ये मानवा महानिंद्रं गतास्तेऽपि नाशं गताः। 19 ख्रीष्टो यदि केवलमिहलोके ऽस्माकं प्रत्याशाभूमिः स्यात् तर्हि सर्वमर्त्येभ्यो वयमेव दुर्भाग्याः। 20 इदानीं ख्रीष्टो मृत्युदाशात उत्थापितो महानिद्रागतानां मध्ये प्रथमफलस्वरूपो जातश्च। 21 यतो यद्यद् मानुषद्वारा मृत्युः प्रादुर्भूतस्तद्वद् मानुषद्वारा मृतानां पुनरुत्थितिरपि प्रदुर्भूत। 22 आदमा यथा सर्वे मरणाधीना जातास्तथा ख्रीष्टेन सर्वे जीवयिष्यन्ते। 23 किन्त्वेकैकेन जनेन निजे निजे पर्याय उत्थाप्तं प्रथमतः प्रथमजातफलस्वरूपेण ख्रीष्टेन, द्वितीयतस्तस्यागमनसमये ख्रीष्टस्य लोकैः। 24 ततः परम् अन्तो भविष्यति तदानीं सर्वं शासनम् अधिपतित्वं पराक्रमज्य लुप्त्वा स्वपितरीश्वरे राजत्वं समर्पयिष्यति। 25 यतः ख्रीष्टस्य रिपवः सर्वे यावत् तेन स्वपादयोरयो न निपातयिष्यन्ते तावत् तेनैव राजत्वं कर्तव्यं। 26 तेन विजेतत्वो यः शेषरिपुः स मृत्युरेव। 27 लिखितमास्ते सर्वाणि तस्य पादयो वैशीकृतानि। किन्तु सर्वाण्येव तस्य वैशीकृतानीत्युक्ते सति सर्वाणि येन तस्य वैशीकृतानि स स्वयं तस्य वैशीभूतीं न जात इति व्यक्तं। 28 सर्वेषु सर्वे वैशीभूतेषु सर्वाणि येन पुत्रस्य वैशीकृतानि स्वयं पुत्रोऽपि तस्य वैशीभूतो भविष्यति तत ईश्वरः सर्वेषु सर्वे एव भविष्यति। 29 अपरं परेतलोकानां विनिमयेन ये मज्जयन्ते तैः किं लप्यते? येषां परेतलोकानाम् उत्थिति केनापि प्रकारेण न भविष्यति तेषां विनिमयेन कुतो मज्जनमापि तैरूप्यक्रियते? 30 वयमपि कुतः प्रतिदण्डं प्राणभीतिम् अङ्गीगीकृमहि? 31 अस्मत्प्रभुना योशुख्रीष्टेन युष्मातो मम या श्लाघास्ते तस्या: शपथं कृत्वा कथयामि दिने दिनेऽहं मृत्युं गच्छामि। 32 इक्फिनगरे वन्यपशुभिः सादूर्ध्वं यदि लौकिकभावात् मया युद्धं कृतं तर्हि तेन मम को लाभः? मृतानाम् उत्थिति यदि न भवेत् तर्हि कुर्मो भोजनपानेऽय श्वस्तु मृत्यु भविष्यति। 33 इत्यनेन धर्मात् मा ध्रश्वांच्च। कुसंसरोगं लोकानां सदाचारो विनशयति। 34 यूयं यथोचित् सचैत्यास्तिष्ठत, पापं मा कुरुच्य, यतो युष्माकं मध्ये ईश्वरीयज्ञानीहानाः केऽपि विद्यन्ते युष्माकं त्रपायै मयेदं गद्यते। 35 अपरं मृतलोकाः कथम् उत्थास्यन्ति? कीदृशं वा शरीरं लब्ध्य अपुरेष्यन्ती वाक्यं कैश्चित् प्रक्षयति। 36 हे अज्ञ त्वया यद् बीजम् उप्यते तद् यदि न प्रियेत तर्हि न जीवयिष्यते। 37 यथा मूर्त्या मिनित्वाच्च सा त्वया नोप्यते किन्तु शुष्कं बीजमेव; तच्च गोधूमादीनां किमपि बीजं भवितुं शक्नेति। 38 ईश्वरेण वयथाभिलाषं तस्मै मूर्ति दीर्घते, एकैकस्ये बीजाय स्वा स्वा मूर्तिरेव दीर्घते। 39 सर्वाणि पललानि नैकविधिन सन्ति, मनुष्यपशुपक्षिमत्स्यादीनां भिन्नरूपाणि पललानि सन्ति। 40 अपरं स्वर्गीया मूर्तीयः पार्थिवा मूर्तीयश्च विद्यन्ते किन्तु सर्वाणीयानाम् एकरूपं तेजः पार्थिवान्याच्च तदन्यरूपं तेजोऽस्ति। 41 सूर्यस्य तेज एकविधं चन्द्रस्य तेजस्तदन्यविधं ताराणां च तेजोऽन्यविधं, ताराणां मध्येऽपि तेजस्तस्तारात्मयं विद्यते। 42 तत्र लिखितमास्ते यथा, ‘आदिपुरुष आदम् जीवत्प्राणी बभूव,’ किन्त्वन्तिम आदम् (ख्रीष्टो) जीवनदायक आत्मा बभूव। 43 यद् उप्यते तत् तुच्छं यच्चोत्थायति तद् गौरवान्वितं; यद् उप्यते तनिर्बलं यच्चोत्थायति तत् शक्तिक्षुकं। 44 यत् शरीरम् उप्यते तत् प्राणानां सद्य, यच्च शरीरम् उत्थायति तद् आत्मनः सद्य। प्राणसवरवरूपं शरीरं विद्यते, आत्मसद्वस्वरूपमपि शरीरं विद्यते। 45 तत्र लिखितमास्ते यथा, आदिपुरुष आदम् जीवत्प्राणी बभूव, किन्त्वन्तिम आदम् (ख्रीष्टो) जीवनदायक आत्मा

बभूव। 46 आत्मसद्वा न प्रथमं किन्तु प्राणसद्वैत तत्पश्चाद् आत्मसद्वा। 47 आद्यः पुरुषे मृदृ उत्पन्नत्वात् मृणयो द्वितीयश्च पुरुषः स्वगार्दृ आगतः प्रभुः। 48 मृणयो यादृश आसीत् मृणयोः सर्वेऽतादृश भवन्ति सर्वायश्च यादृशोऽस्ति सर्वर्णायाः सर्वेऽतादृश भवन्ति। 49 मृणयस्य रूपं यद्यद् अस्माभिः धारिते तद्वत् सर्वर्णायस्य रूपमपि धारयिष्यते। 50 हे भ्रातरः, युष्मान् प्रति व्याहरामि ईश्वरस्य राज्ये रक्तमांसयोरधिकारो भवितुं न शक्नोति, अक्षयत्वे च क्षयस्याधिकारो न भविष्यति। 51 पश्यताहं युष्मभ्यं निगूढां कथां निवेदयामि। 52 सर्वेरस्माभिः महानिद्रा न गमिष्यते किन्त्वन्तिमदिने तूर्यां वादितायाम् एकसिम्न विपले निमिषैकमये सर्वेऽरुपान्तरं गमिष्यते, यतस्तुरी वादिष्टते, मृतलोकाशक्षीयीभूता उत्थास्यन्ति वयञ्च रूपान्तरं गमिष्याम। 53 यतः क्षयणीयेनैतेन शरीरेणाक्षयत्वं परिहितव्यं, मरणाधीनैतेन देहेन चामरत्वं परिहितव्यं। 54 एतस्मिन् क्षयणीये शरीरे इक्षयत्वं गते, एतस्मान् मरणाधीने देहे चामरत्वं गते शास्त्रे लिखितं वचनमिदं सेत्यति, यथा, जयेन ग्रस्यते मृत्युः। 55 मृत्यो ते कण्ठं कुत्र परलोकं जयः कक्त ते॥ (Hadēs g86)

56 मृत्योः कण्ठं कापमेव पापस्य च बलं व्यवस्था। 57 ईश्वरश्च धन्यो भवतु यतः सोऽस्माकं प्रभुना यीशुख्रीष्टेनास्मान् जययुक्तान् विधापयति। 58 अतो हे मम प्रियभ्रातरः; यूर्यं सुस्थिरा निश्चलाश्च भवत प्रभोः: सेवायां युष्माकं परिश्रमो निष्फलो न भविष्यतीति ज्ञात्वा प्रभोः: कार्ये सदा तत्परा भवत।

16 पवित्रलोकानां कृते योऽर्थसंग्रहस्तमधि गालातीयदेशस्य समाजा

मया यद आदिष्टास्तद् युष्माभिरपि क्रियतां। 2 ममागमनकाले यद् अर्थसंग्रहो न भवेत् तनिमित्तं युष्माकमैकैकेन स्वसम्पदानुसारात् सञ्चयं कृत्वा साप्नाहस्य प्रथमदिवसे स्वसमीपे किञ्चित् निक्षिष्यतां। 3 ततो ममागमनसमये यूर्यं यानेव विश्वास्या इति वेदिष्यथ तेऽयोऽहं पत्राणि दत्त्वा युष्माकं तद्वानस्य यिस्त्वालमं नयनार्थं तान् प्रेषयिष्यामि। 4 किन्तु यदि तत्र ममापि गमनम् उचितं भवेत् तर्हि ते मया सह यास्यन्ति। 5 साम्प्रतं माकिदनियदेशमहं पर्यटामि तं पर्यट्य युष्मत्समीपम् आगमिष्यामि। 6 अनन्तरं किं जानामि युष्मत्सन्निधिम् अवस्थास्ये शीतकालमपि यापयिष्यामि च पश्चात् मम यत् स्थानं गन्तव्यं तत्रैव युष्माभिरहं प्रेषितव्यः। 7 यतोऽहं यात्राकाले क्षणामात्रं युष्मान् द्रष्टुं नेच्छामि किन्तु प्रभु यद्यनुजनीयात् तर्हि किञ्चिद् दीर्घकालं युष्मत्समीपे प्रवस्तुम् इच्छामि। 8 तथापि निस्तारोत्सवात् परं पञ्चाशत्तमदिनं यावद् इफिष्पुर्यां स्थास्यामि। 9 यस्माद् अत्र कार्यसाधनार्थं ममान्तिके बृहद् द्वारं मुक्तं बहवो विषक्षा अपि विद्यन्ते। 10 तिमयि यदि युष्माकं समीपम् आगच्छेत् तर्हि येन निर्भयं युष्मन्मध्ये वर्तेत् तत्र युष्माभिः मनो निधीयतां यस्माद् अहं यादूक् सोऽपि तादूक् प्रभोः कर्मणे यतते। 11 कोऽपि तं प्रत्यनादरं न करोतु किन्तु स ममान्तिकं यद् आगमन्तुं शक्न्युत् तदर्थं युष्माभिः सकुशलं प्रेष्यतां। आतृभिः सार्वद्वयं तं प्रतीक्षेत्। 12 आपललुं भ्रातरमध्यहं निवेदयामि आतृभिः साकं सोऽपि यद् युष्माकं समीपं व्रजेत् तदर्थं मया स पुनः पुनर्याचितः किन्त्वदानीं गमनं सर्वथा तस्मै नारोचत्, इतःपरं सुसमयं प्राप्य स गमिष्यति। 13 यूर्यं जागृत विश्वासे सुस्थिरा भवत पौरुषं प्रकाशयत बलवन्तो भवत। 14 युष्माभिः सर्वाणि कम्माणि प्रेम्ना निष्पाद्यन्ताः। 15 हे भ्रातरः, अहं युष्मान् इदम् अभियाचे स्तिफानस्य परिजना आख्यायदेशस्य प्रथमजातफलस्वरूपाः, पवित्रलोकानां परिचर्यायै च त आत्मनो न्यवेदयन् इति युष्माभिः जयते। 16 अतो यूर्यमपि तादृशलोकानाम् अस्मत्यहायानां श्रमकारिणाऽच्युत्वां वश्या भवत। 17 रितिफानः फर्त्तूनात आख्यायिकश्च यद् अत्रागमन् तेनाहम् आनन्दमि यतो युष्माभिर्यत् न्यूनितं तत् तैः सम्पूरितं। 18 तैः युष्माकं मम च मनांस्यायायितानि। तस्मात् तादृशा लोका युष्माभिः सम्मन्तव्याः। 19 युष्मभ्यम् आशियदेशस्थसमाजानां नमस्कृतिम् आविकलप्रिस्तिकल्लयोस्तम्भण्डपस्थसमितेश्च बहुनमस्कृति प्रजानीता। 20 सर्वे भ्रातरो युष्मान् नमस्कृत्वन्ते। यूर्यं पवित्रचुम्नेन मिथो नमत। 21 पौलोऽहं स्वकरलिखितं नमस्कृतिं युष्मान् वेदये। 22 यदि कश्चिद् यीशुख्रीष्टे न प्रीयते तर्हि स शापग्रस्तो भवत् प्रभुरायाति। 23 अस्माकं प्रभो-

र्योशुख्रीष्टस्यानुग्रहो युष्मान् प्रति भूयात्। 24 ख्रीष्टं यीशुम् आश्रितान् युष्मान् प्रति मम प्रेम तिष्ठतु। इति।

২ করিন্থিন:

১ ঈশ্বরস্যেছ্যায় যীশুখ্রীষ্টস্য প্রেরিত: পৌলস্তমথিভূতি চ দ্বা঵েতৈ করিস্থনগরস্থায় ঈশ্বরীয়সমিতয আখ্যাদিস্থেভ্য: সর্বভ্যঃ পবিত্রলোকেভ্যশ্ব পত্র লিখিত:। ২ অস্মাক তাতস্যেশ্বরস্য প্রভোর্যীশুখ্রীষ্টস্য চামুহ: শান্তিশ্ব যুষ্মাসু বর্ততাং। ৩ কৃপালু পিতা সর্বসান্ত্বনাকারীশ্বশ্ব যোডস্মতুর্ভোর্যীশুখ্রীষ্টস্য তাত ঈশ্বর: স ধন্যো ভবতু। ৪ যতো বয়ম ঈশ্বরাত সান্ত্বনা প্রাপ্ত তয সান্ত্বন্যা যত সর্ববিধিক্লিশ্টান্লোকান্সান্ত্বয়িতু শকন্তুযাম তদৰ্থ সোডস্মাক সর্বক্লেশসময়েডস্মান্সান্ত্বয়তি। ৫ যত: খ্রীষ্টস্য কলেশ্য যদুব্দ্ব বাহুবেনাস্মাসু কৰ্তনে তদুব্দ্ব বয খ্রীষ্টেন বহুসান্ত্বনাঙ্গ্য অপি ভবাম:। ৬ বয যদি কিলশ্যামহে তর্হি যুষ্মাক সান্ত্বনাপরিত্রাণযো: কৃতে কিলশ্যামহে যতোডস্মাভি যৰ্থাশীন দুখান্নি সহ্যন্তে যুষ্মাক তাদৃশুব্দ্বান্নান্ন সহনেন তৈ সাধিয়তে ইত্যস্মিন্যুষ্মানধি মম দৃঢ়া প্রত্যাশা ভবতি। ৭ যদি বা বয সান্ত্বনাং লভামহে তর্হি যুষ্মাক সান্ত্বনাপরিত্রাণযো: কৃতে তামপি লভামহে। যতো যুং যাদৃঢ দুখান্ন ভাগিনোডভবত তাদৃঢ সান্ত্বনায অপি ভাগিনো ভবিষ্যত্বেত বয় জানীম:। ৮ হে ভাতৱ: আশ্যাদেশ্য য: কলেশোডস্মান্আক্রাম্যত ত যুং যুং যুং এনকগতাস্তিষ্ঠত তম্যাম ভদ্রে ন মন্ত্যে। তেনাতিশিক্কলেশন বযমতীব পীডিতাস্তস্মাত্জীবনক্ষণে নিরুপায়া জাতাশ্ব, ৯ অতো বয সেব্যু ন বিশ্বস্য মৃতলোকানামুত্থাপযিতৰীশ্বে যদ বিশ্বাসু কুর্মস্তদৰ্থম অস্মাভি: প্রাণদণ্ডো ভোক্তব্য ইতি স্বমনসি নিশ্চিত:। ১০ এতাদৃশ্বভয়করাত মৃযো র্যে উস্মান অত্রায়তেদানীমপি ত্রায়তে স ইত: পরম্প্রয়স্মান্ব্রাস্যতে উস্মানক্ম এতাদৃশী প্রত্যাশা বিদ্যতে। ১১ এতদৰ্থমসম্মুক্তে প্রার্থন্যা বয যুষ্মাভিস্পুকর্ত্ব্যাস্তথা কৃতে বুভি যাচিতো যোজুগ্রহোডস্মাসু বর্তিষ্যতে তক্তৃতে বুভি যাশ্বস্য ধন্যবাদোড়িপি কারিষ্যতে। ১২ অপরজ্ব সেসারমধ্যে বিশেষো যুষ্মন্মধ্যে বয সাংসারিক্যা ধিয়া নহি কিন্ত্বীশ্বরস্যানুহেণাকুটিলামুং ঈশ্বরীয়সারল্যজ্যাচরিতক্নোডত্রাস্মাক মনো যত প্রমাণং দদাতি তেন বয শ্লাঘামহে। ১৩ যুষ্মাভি যৰ্দ্য যত পঞ্চয়তে গৃহুতে চ তদন্ত্যত কিমপি যুষ্মভ্যং অস্মাভি ন লিখিতে তচ্চান্ত যাবদ যুষ্মাভি গ্রহীষ্যত ইত্যস্মাকম আশা। ১৪ যুঝমিত: পূর্বম্প্রয়স্মান্ম অংশতো গৃহীতবন্ত: যত: প্রভো যৰ্থশুখ্রীষ্টস্য দিনে যদুব্দ্ব যুষ্মাস্মাক শ্লাঘা তদুব্দ্ব অস্মাসু যুষ্মাকমপি শ্লাঘা ভবিষ্যতি। ১৫ অপর যুং যদ দ্বিতীয় বংল লভব্য তদৰ্থপিত: পূর্ব্য তয প্রত্যাশ্যা যুষ্মত্তলীপি গমিষ্যামি। ১৬ যুঝদেশন মাকিদনিয়াদেশং ব্রজিত্বা পুনস্তস্মাত মাকিদনিয়দেশাত যুষ্মত্সমীপম এত্য যুষ্মাভি যৰ্থুদাদেশং প্রেষযিষ্যে চেতি মম বাজ্জাসীত। ১৭ এতাদৃশী মন্ত্রণা ময়া কিং বাজ্জ্যল্যেন কৃত: যদ যদ অহং মন্ত্রয তত কিং বিষয়লোকিডব মন্ত্রণায় আদো স্বীকৃত্য পঞ্চু অস্বীকৃতে? ১৮ যুষ্মান প্রতি ময়া কথিতানি বাক্যান্যে স্বীকৃতানি শেষে স্বীকৃতানি নাভবন্ন এতেনশ্বস্য বিশ্বস্ততা প্রকাশতে। ১৯ ময়া সিল্বানেন তিমথিনা চেশ্বরস্য পুত্রো যো যৰ্থশুখ্রীষ্টে যুষ্মন্মধ্যে ঘোষিত: স তেন স্বীকৃত: পুনরস্বীকৃত্য তন্নহি কিন্তু স তস্য স্বীকারস্বীলুপেব। ২০ ঈশ্বরস্য মহিমা যদ অস্মাভি: প্রকাশেত তদৰ্থম ঈশ্বরেণ যদ যত প্রতিজ্ঞাত তস্ব খ্রীষ্টেন স্বীকৃত সত্যভূজ্য। ২১ যুষ্মান অস্মান্থাভিষিচ্য য: খ্রীষ্টে স্থাসনুক করারি স ঈশ্বর এব। ২২ স চাস্মান মুদ্রাঙ্কিতান অকার্ষীত সত্যাঙ্কারস্য পণখুরূপম আত্মান অস্মাকম অন্ত:করণেষু নিরক্ষিপচ্য। ২৩ অপর যুষ্মাসু কুরণু কুর্বন্ন অহম এতাবত্কাল যাবত করিন্থনার ন গতবান ইতি সত্যমেতসিম্ন ঈশ্বর সাক্ষিণ কৃত্বা ময়া স্বপ্রাণান শপথ: ক্রিয়তে। ২৪ বয যুষ্মাক বিশ্বাস্য নিয়তারো ন ভবাম: কিন্তু যুষ্মাকম অনন্দস্য সহায়া ভবাম:, যস্মাদ বিশ্বাসে যুষ্মাক স্থিতি ভবতি।

২ অপরজ্বাহ পুন: শোকায যুষ্মত্সন্মিতি ন গমিষ্যামাতি মনসি নিরক্ষিপচ্য। ২ যস্মাদ অহং যদি যুষ্মান শোকযুক্তান কোমি তর্হি ময়া য: শোকযুক্তিকৃতস্ত বিনা কেনাপেরণাহ হৰ্ষিষ্যে? ৩ মম যো হৰ্ষ: স যুষ্মাক সর্বেষাং হৰ্ষ এবেতি নিশ্চিত ময়াবোধি; অতএব যৈরহ হৰ্ষিষ্যত্বস্ত

মর্দুপস্থিতিসময়ে যন্ম শোকো ন জায়েত তদৰ্থমেব যুষ্মভ্যম এতাদৃশং পত্র ময়া লিখিত। ৪ বস্তুতস্তু বহুক্লেশস্য মন:পীডায়াশ্ব সময়েড়হ বহুশুপাতেন পত্রমক লিখিতবান্য যুষ্মাক শোকার্থ তন্নহি কিন্তু যুষ্মাসু মদীয়প্রেমবাহুল্যস্য জ্ঞাপনার্থ। ৫ যেনাহং শোকযুক্তিকৃতস্তেন কেবলমহ শোকযুক্তিকৃতস্তনহি কিন্ত্বচাশো যুং সর্বেড়িপি যোডহম্রত কস্মিথিদ্ দোষমারোপযিতু নেচ্ছামি। ৬ বুন্নাং যত তজ্জন তেন জনেনালমিভ তত তদৰ্থ প্রচুরং। ৭ অত: স দুখসাগৰে যন নিমজ্জিত তদৰ্থ যুষ্মাভি: স ক্ষন্ত্বয়: সান্বয়িতব্যশ্ব। ৮ ইতি হেতো: প্রথয়েড়হ যুষ্মাভিস্তম্ন দ্য ক্রিয়তাং। ৯ যুং সর্বকম্পণি মমাদেশ গৃহীত ন বেতি পরীক্ষিতুম অহং যুষ্মান প্রতি লিখিতবান। ১০ যস্য যো দোষে যুষ্মাভি: ক্ষয়তে তস্য স দোষে ময়ি ক্ষয়তে যশ্ব দোষে ময়া ক্ষয়তে স যুষ্মাক কৃতে খ্রীষ্টস্য সাক্ষাত ক্ষয়তে। ১১ শয়তান: কল্পনাস্মাভিরজাতা নহি, অতো বয় যত তেন ন বজ্যামহে তদৰ্থম অস্মাভি: সাবধানৈ ভবিষ্যত্বং। ১২ অপরজ্ব খ্রীষ্টস্য সুস্বাদযোগার্থ মায় ত্রোয়ানগস্মাগতে প্রভো: কর্মণে চ মদৰ্থ দ্বারে মুক্তে ১৩ সত্যপি স্বভাস্তুসীতস্যাবিদ্যমানত্বাত মদীয়ত্বম: কাপি শান্তি ন বৰ্বু, তস্মাদ অহং তান বিসজ্জন যাচিত্বা মাকিদনিয়েদেশং গন্তু প্রস্থানম অকরব। ১৪ য ঈশ্বর: সর্বব্দ খ্রীষ্টেনাস্মান যজিন: করোতি সর্বব্দ চাস্মাভিস্তদীয়জ্ঞানস্য গন্ধ প্রকাশযতি স ধন্যঃ। ১৫ যস্মাদ যে ত্রাণ লপ্যন্তে যে চ বিনাশ গমিষ্যন্তি তান প্রতি বয ঈশ্বরেণ খ্রীষ্টস্য সৌগন্ধং ভবাম:। ১৬ বয যম এককং মূল্যে মৃত্যুগ্ন্য অপেরেজ্ব জীবনগন্ধা ভবাম:, কিন্ত্বেতাদশকমসাধনে ক: সমর্থেড়িস্তি? ১৭ অচ্যে বহুবো লোক যদুব্দ্ব ঈশ্বরস্য বাক্য মৃষাণিক্ষয়া মিশ্রযন্তি বয তদুব্দ্ব তন্ন মিশ্রযন্ত: সরলভাবেনেশ্বরস্য সাক্ষাত ঈশ্বরস্যাদেশাত খ্রীষ্টেন কথাং ভাষামহে।

৩ বয কিম আত্মপ্রাণসন পুনরাশ্বামহে? যুষ্মান প্রতি যুষ্মত্তো বা পেরেণ কিষাচিদ দ্বাস্মাকমপি কিং প্রশংসাপেষু প্রযোজনম আস্তে? ২

কিষাচিদ দ্বাস্মাকমপি কিং প্রশংসাপেষু প্রযোজনম আস্তে? ২ যুঝেমস্মাক প্রশংসাপত্র তচ্চাস্মাক অন্ত:করণেষু লিখিত সর্বমানবৈশ্ব জ্যে পঠনীয়জ্ব। ৩ যতো উস্মাভি: সেবিত খ্রীষ্টস্য পত্র যুঝপেৰ, তচ্চ ন মস্যা কিন্ত্বমরস্যাদেশে শৰস্যাত্মনা লিখিত পাণাণপত্রেষু তন্নহি কিন্তু ক্রব্যমযেষু হৃত্পত্রেষু লিখিতমিতি সুস্পষ্টং। ৪ খ্রীষ্টেনেশ্বর প্রত্যস্মাকম ঈশ্বরে দৃঢ়বিশ্বাসো বিদ্যতে; ৫ বয নিজমুগেন কিমপি কল্পযিতু সমর্থা ইতি নহি কিন্ত্বীশ্বারদস্মাক সামর্থ্য জ্ঞায়তে। ৬ তেন বয নূতননিয়মস্যার্থতো উস্ক্রসংস্থানস্য তন্নহি কিন্ত্বাত্মন এব সেবনসামর্থ্য প্রাপ্তা। অক্ষরসংস্থান মৃত্যুজনক কিন্ত্বাত্মা জীবনদয়ক:। ৭ অক্ষরে বিলিখিতপাণাগুণৰপণী যা মৃত্যো: সেবা স্বায়দৃক তেজস্বিনী জাতা যতস্যাচিরস্থায়নস্তেজস: কারণাত মূসসো মুখ্য ইস্যায়েলীয়লোক: সংদৃঢ নাশক্যত, ৮ ত্বর্ণাত্মন: সেবা কিং তোড়িপি বহুতেজস্বিনী ন ভবেত? ৯ দণ্ডজনিকা সেবা যদি তেজোযুক্তা ভবেত তর্হি পুষ্যজনিকা সেবা ততোড়িক বহুতেজোযুক্তা ভবিষ্যতি। ১০ উভয়েস্তুলান্য কৃতাযাম একস্থায়নে দ্বিতীয়ায়: প্রখরতরেণ তেজসা হীনতেজো ভবতি। ১১ যস্মাদ যত লোপনীয় তদুব্দ যদি তেজোযুক্ত ভবেত তর্হি যত চিরস্থায় তদুব্দ বহুতেজোযুক্তমেব ভবিষ্যতি। ১২ ইদৃঢ়ী প্রত্যাশাং লোক বয মহর্ত্বান্যে প্রাগলভতান প্রকাশযাম:। ১৩ ইস্যায়েলীয়লোকা যত তস্য লোপনীয়স্য তেজস: শেষ ন বিলোকয়েস্তদৰ্থ মূসা যাদু আবরণেন স্বমুখ্যম আচ্ছাদয়ত বয তাদৃক ন কুম্ভ:। ১৪ তেজাং মনসি কঠিনীভূতানি যতস্তেৰো পঠনসময়ে স পুরাতনে নিয়মস্তেনাওয়েনাধ্যাপি প্রচ্ছন্নস্তিষ্ঠতি। ১৫ তচ্চ ন দূৰীভবতি যত: খ্রীষ্টেন তত লুপ্যতে। মূসস: শাস্ত্রস্য পাঠসময়েড়যাপি তেজা মনসি তেজাবরণে প্রচ্ছাদ্যন্তে। ১৬ কিন্তু প্রভু প্রতি মনসি পরাবৃত্ত তদু আবৰণ দূৰীকারিষ্যতে। ১৭ য: প্রভু: স এব স আত্মা যত্র চ প্রভোরামা তত্রৈ প্রতিবিবৰ্ণ গৃহন্ত আত্মস্বরূপেণ প্রভুনা রূপান্তরীকৃতা বৰ্দ্ধমানতেজোযুক্তা তামেব প্রতিমূর্তি প্রাপ্তুম:। ১৮ বয জ্ব সর্বেড়জনাচ্ছাদিতেনাস্মেন প্রভোস্তেজস: প্রতিবিবৰ্ণ গৃহন্ত আত্মস্বরূপেণ প্রভুনা রূপান্তরীকৃতা বৰ্দ্ধমানতেজোযুক্তা তামেব প্রতিমূর্তি প্রাপ্তুম:।

अपरञ्च वयं करुणाभाजो भूत्वा यद् एतत् परिचारकपदम् अलभामहि
नात्र क्लाम्यामः; 2 किन्तु त्रपायुक्तानि प्रच्छन्नकर्माणि विहाय
कुटिलतावरणमकुवृत्तं ईश्वरीयवाक्यं मिथ्यावाक्यैरेमिश्रयन्तः सत्पथम् स्वयं
प्रकाशनेनेश्वरस्य साक्षात् सर्वमानवानां संवेदगोचरे स्वान् प्रशंसनीयान्
दर्शयामः। 3 अस्माभि व्यष्टिः सुसंवादो यदि प्रच्छन्नः स्यात् तर्हि ये
विनंश्यन्ति तेषामेव दृष्टिः स प्रच्छन्नः; 4 यत् ईश्वरस्य प्रतिसूति र्थः
ख्याइस्तस्य तेजसः सुसंवादस्य प्रभा यत् तान् न दीपयेत् तर्थम् इह लोकस्य
देवोऽप्यविश्वासिनां ज्ञानयन्यन्म् अन्धीकृतवान् एतस्योदाहरणं ते भवन्ति। (aiōnios g165) 5 वयं स्वान् घोषयाम इति नहि किन्तु ख्याइ यीशु प्रभुमेवास्मांश्च
यीशोः कृते युज्माकं परिचारकान् घोषयामः। 6 य ईश्वरो मध्येतिमिरं प्रभा
दीपनायादिश्त् स वीशुख्याइस्तस्यास्य ईश्वरीयतेजसो ज्ञानप्रभाया उदयार्थम्
अस्माकम् अन्तःकरणेषु दीपितवान्। 7 अपरं तद् धनम् अस्माभि र्मृण्यमेषु
भाजेनेषु धार्यते यतः सादृता शक्ति नास्माकं किन्त्यीश्वरस्वैरेति ज्ञातव्यं। 8
वयं पदे पदे पीड्यामहे किन्तु नावसीदामः, वयं व्याकुलाः सन्तोषिनि निरुपाया
न भवामः; 9 वयं प्रदाव्यमाना अपि न क्लाम्यामः, निपातिता अपि न
विनश्यामः। 10 अस्माकं शरीरे ख्याइस्य जीवनं यत् प्रकाशेत तर्थं तस्मिन्
शरीरे यीशो मर्णमापि धारयामः। 11 यीशो जीवनं यद् अस्माकं मत्त्वदिहे
प्रकाशेत तर्थं जीवन्तो वयं यीशोः कृते नित्यं मृत्यौ समर्पयमहि। 12 इत्यं वयं
मृत्याक्रान्ता यूपञ्च जीवनाक्रान्ताः। 13 विश्वासकारणादेव समभाषि मया
वचः। इति यथा सास्ते लिखितं तथैवास्माभिरपि विश्वासजनकम् आत्मानं
प्राप्य विश्वासः क्रियते तस्माच्च वचांसि भाष्यन्ते। 14 प्रभु यीशु येनोत्पापिः
स यीशुनास्मानप्युत्थापयिष्यति युज्माभिः सार्द्धं स्वसमीपं उपस्थापयिष्यति
च, वयम् एतत् जानीमः। 15 अतएव युज्माकं हिताय सर्ववेदं भवति
तस्माद् बहून् प्रचुरानुग्रहापाते र्वह्नोकानां धन्यवादेनेश्वरस्य महिमा सम्यक्
प्रकाशिष्यते। 16 ततो हेतो वर्यं न क्लाम्यामः किन्तु बाह्यपुरुषो यद्यपि
क्षीयते तथाप्यान्तरिकः पुरुषो दिने दिने नूतनायते। 17 क्षणमात्रस्थायि
यदेतत् लिघिष्ठं दुःखं तद् अतिबाहुल्येनास्माकम् अनन्तकालस्थायि गरिष्ठसुखं
साधयति, (aiōnios g166) 18 यतो वयं प्रत्यक्षान् विषयान् अनुद्विश्यप्रत्यक्षान्
उद्विश्यामः। यतो हेतोः प्रत्यक्षविषयाः क्षणमात्रस्थायिनः किन्त्वप्रत्यक्षा
अनन्तकालस्थायिनः। (aiōnios g166)

अपरम् अस्माकम् एतस्मिन् पार्थिवे दूष्यरूपे वेशमनि जीर्णे सतीश्वरेण
निर्मितम् अकरकृतम् अस्माकम् अनन्तकालस्थायि वेशैकं स्वर्णं विद्यत
इति वयं जानीमः। (aiōnios g166) 2 यतो हेतोरेतस्मिन् वेशमनि तेषांतो वयं
तं स्वर्णयं वासं परिधातुम् आकाङ्क्ष्यमाणा निःश्वामः। 3 तथापीदानीमपि
वयं तेन न नग्ना: किन्तु परिहितवसना मन्यामहे। 4 एतस्मिन् दूष्ये तिष्ठन्ते
वयं क्लिश्यमाना निःश्वामः, यतो वयं वासं त्यक्तुम् इच्छामस्तन्हीहि किन्तु
तं द्विरीयं वासं परिधातुम् इच्छामः, यतस्तथा कृते जीवनेन मत्यं ग्रसिष्यते।
5 एतदर्थं वयं येन सृष्टाः स ईश्वर एव स चासम्भयं सत्याङ्कारस्य पणस्वरूपम्
आत्मानं दत्तवान्। 6 अतएव वयं सर्वदीत्यस्कु भवामः किञ्च शरीरे यावद्
अस्माभि न्युष्यते तावत् प्रभुतो दूरे प्रोष्यत इति जानीमः, 7 यतो वयं
दृष्टिमार्गं न चराः किन्तु विश्वासमार्गः। 8 अपरञ्च शरीराद् दूरे प्रवस्तुं प्रभोः
सन्निधौ निवस्तुज्याकाङ्क्ष्यमाणा उत्सुका भवामः। 9 तस्मादेव कारणाद्
वयं तस्य सन्निधौ निवसत्स्तस्माद् दूरे प्रवसन्तो वा तस्मै रोचितुं यतमहो।
10 यस्मात् शरीरावस्थायाम् एकैकेन कृतानां कर्मणां शुभाशुभकलप्राप्तये
सर्वेस्माभिः ख्याइस्य विचारासनसम्मुख्य उपस्थातव्यं। 11 अतएव प्रभो
भयानकत्वं विज्ञाय वयं मनुजान् अनुनयामः किञ्च ईश्वरस्य गोचरे सप्रकाशा
भवामः, युज्माकं संवेदगोचरेऽपि सप्रकाशा भवाम इत्याशंसामहे। 12 अनेन
वयं युज्माकं सन्निधौ पुनः स्वान् प्रशंसाम इति नहि किन्तु ये मनो विना
मुखैः श्लाघन्ते ते भयः प्रत्युत्तरदानाय यूयं यथासमाभिः श्लाघितुं शक्वनु
तादृशम् उपायं युज्मभ्यं वितरामः। 13 यदि वयं हतज्ञाना भवामस्तर्हि
तद् ईश्वरार्थकं यदि च सज्जाना भवामस्तर्हि तद् युज्मदर्थकं। 14 वयं
ख्याइस्य प्रेमा समाकृष्यामहे यतः सर्वेषां विनिमयेन यद्येको जनोऽप्रियत

तर्हि ते सर्वे मृता इत्यास्माभि बृथ्यते। 15 अपरञ्च ये जीवन्ति ते यत्
स्वार्थं न जीवन्ति किन्तु तेषां कृते यो जनो मृतः पुनरुत्थपितश्च तमुद्दिश्य
यत् जीवन्ति तदर्थेत्वे स सर्वेषां कृते मृतवान्। 16 अतो हेतोरितः परं
कोऽप्यस्माभि जातितो न प्रतिज्ञातव्यः। यद्यपि पूर्वं ख्याई जातितोऽस्माभिः
प्रतिज्ञातस्थापीदानीं जातितः पुन न त्रितज्ञायते। 17 केनचित् ख्याई आश्रिते
नूतना सुष्ठु भवति पुरातानानि लुप्यन्ते पश्य निखिलानि नवीनानि भवन्ति।
18 सर्वज्यतेद् ईश्वरस्य कर्मयो यो यीशुख्याइन स एवास्मान् स्वेन सार्द्धं
संहितवान् सन्धानसम्बन्धीयानि परिचर्याम् अस्मासु समर्पितवांश्च। 19 यतः
ईश्रः ख्याई अधिष्ठाय जगतो जनानाम आगांसि तेषां ऋणमिव न गण्यन्
स्वेन सार्द्धं तान् संहितवान् सन्धिवात्तम् अस्मासु समर्पितवांश्च। 20 अतो
वयं ख्याइस्य विनिमयेन दौत्यं कर्मयो सम्पादयामहे, ईश्वराश्वस्माभि युज्मान्
यायाच्यते ततः ख्याइस्य विनिमयेन वयं युज्मान् प्रार्थयामहे यूप्यमीश्वरेण
सन्धत्त। 21 यतो वयं तेन यद् ईश्वरीयपुण्यं भवामस्तर्दं पापेन सह यस्य
ज्ञातेय नासीत् स एव तेनास्माकं विनिमयेन पापः कृतः।

6 तस्य सहाया वयं युज्मान् प्रार्थयामहे, ईश्वरस्यानुग्रहे युज्माभि वृथा

न गृह्यतां। 2 तेनोक्तमेतत्, संत्रोष्यामि शुभे काले त्वदीयां प्रार्थनाम्
अहं। उपकारं करिष्यामि परित्राणिदिने तव। पश्यतायं शुभकालः पश्यतेद्
त्राणिदिनं। 3 अस्माकं परिचर्याय यन्निष्कलङ्काका भवेत् तर्थं वयं कुत्रापि
विघ्नं न जनयामः, 4 किन्तु प्रचुरसहिष्युता क्लेशो दैन्यं विपत् ताडना
काराबन्धनं निवासहीनत्वं परिश्रमो जगरणम् उपवसनं 5 निर्मलत्वं ज्ञानं
मृदुशीलता हितैषिता 6 पवित्र आत्मा निष्कपटं प्रेम सत्पालाप ईश्वरीयशक्तिं
7 दीक्षणामाभ्यां कराभ्यां धर्मस्त्रिधारणं 8 मानापमानयोरख्यातिसुख्यात्पो
भर्गित्वम् एतैः सर्वेणीश्वरस्य प्रशंस्यान् परिचारकान् स्वान् प्रकाशयामः। 9
भ्रमकसमा वयं सत्यवादिनो भवामः, अपरिचितसमा वयं सुपरिचिता भवामः,
मृतकल्पा वयं जीवामः, दण्डयामाना वयं न हन्यामहे, 10 शोकयुक्ताश्च
वयं सदानन्दामः, दरिद्रा वयं बहून् धनिनः कुर्मः, अकिञ्चनाश्च वयं सर्वं
धारयामः। 11 हे करिन्थिनः, युज्माकं प्रति मामास्य मुक्तं ममान्तःकरणञ्च
विकसितं। 12 यूयं ममान्तरे न सङ्कोचिताः किञ्च यूयमेव सङ्कोचितविचित्ताः।
13 किन्तु मध्यं न्यायफलदानार्थं युज्माभिरपि विकसितैः भवितव्यम् इत्यहं
निजबालकानिव युज्मान् वदिम। 14 अपरम् अप्रत्ययिः सार्द्धं यूयम् एकयुगे
बद्धा मा भूत, यस्माद् धर्मार्थम् योऽस्ति? 15 विलीयालदेवेन साकं ख्याइस्य वा का सन्धिः?
अविश्वासिना सार्द्धं वा विश्वासिलोकस्यांशः कः? 16 ईश्वरस्य मन्दिरेण सह
वा देवप्रतिमानां का तुलना? अमरस्येश्वरस्य मन्दिरं यूयमेव। ईश्वरो तदुक्तं
यथा, तेषां मध्येऽहं स्वावासं निधास्यामि तेषां मध्ये च यातायातं कुर्वन्
तेषां ईश्रो भविष्यामि ते च मल्लोका भविष्यन्ति। 17 अतो हेतोः परमेश्वरः
कथयति यूयं तेषां मध्याद् बहिर्भूय पृथग् भवत, किमप्यमेध्यं न स्पृशतः;
तेनाहं युज्मान् ग्रहीयामि, 18 युज्माकं पिता भविष्यामि च, यूयञ्च मम
कन्यापुरा भविष्यथेति सर्वशक्तिमात् परमेश्वरेणोक्तं।

7 अतएव हे प्रियतमाः, एतादृशीः प्रतिज्ञाः प्राप्तैरस्माभिः शरीरात्मनोः

सर्वमालिन्यम् अपमृज्येश्वरस्य भक्त्या पवित्राचारः साध्यतां। 2 यूयम्
अस्मान् गृहीता। अस्माभिः कस्याप्यन्यायो न कृतः कोऽपि न विच्यतः। 3
युज्मान् दोषिणः कर्तमहं वाक्यमेतद् वदामीति नहि युज्माभिः सह जीवनाय
मरणाय वा वयं युज्मान् स्वान्तःकरणैः धर्मायाम इति पूर्वं मयोक्तं। 4
युज्मान् प्रति मम महेत्साहो जायते युज्मान् अध्यन्तं बहु श्लाघे च तेन
सर्वक्लेशसमयेऽहं सान्त्वनया पूर्णं हृषेण प्रफुल्लितं भवति। 5 अस्मासु
माकिनीयादेशम् आगतेष्वामाकं शरीरस्य काचिदपि शान्तिं नभवत् किन्तु
सर्वतो बहि विर्गीयन्तरान्तश्च भीत्या वयम् अपीड्यामहि। 6 किन्तु नाप्राणां
सान्त्वयिता य ईश्वरः स तीतैत्यागमनेनास्मान् असान्त्वयत्। 7 केवलं
तस्यागमनेन तन्हि किन्तु युष्मतो जायता तस्य सान्त्वनयापि, योऽस्मासु
युज्माकं हार्द्विलापासक्तेष्वामाकं समीपे वर्णितेषु मम महानन्दो जातः। 8

अहं पत्रेण युष्मान् शोकयुक्तान् कृतवान् इत्यस्माद् अन्वतप्ये किन्त्वधुना नानुतप्ये। तेन पत्रेण यूयं क्षणमात्रं शोकयुक्तीभूता इति मया दृश्यते। 9 इत्यस्मिन् युष्माकं शोकेनाहं हृष्ट्यामि तन्नहि किन्तु मनः परिवर्त्तनाय युष्माकं शोकोऽभवद् इत्यनेन हृष्ट्यामि यतोऽस्मत्तो युष्माकं कापि हानि र्यन्ध भवेत् तदर्थं युष्माकम् ईश्वरीयः शोको जातः। 10 स ईश्वरीयः शोकः परित्राणजनकं निरनुतापं मनः परिवर्तनं साधयति किन्तु संसारिकः शोको मृत्युं साधयति। 11 पश्यते तेनेश्वरीयेण शोकेन युष्माकं किं न साधितः? यत्तो दोषप्रक्षालनम् असन्तुष्टत्वं हार्दम् आसक्तत्वं फलदानन्त्वैतानि सर्वाणि। तस्मिन् कर्मणी यूयं निर्मला इति प्रमाणं सर्वेण प्रकारेण युष्माभिः दर्त्तं। 12 येनापाराद् तस्य कृते किंवा यस्यापाराद् तस्य कृते मया पत्रम् अलेखे तन्नहि किन्तु युष्मानथ्यस्माकं यत्तो यद् ईश्वरस्य साक्षाद् युष्मत्समीपे प्रकाशेत् तदर्थमेव। 13 उक्तकारणाद् वयं सान्त्वनां प्राप्ताः; ताज्ज्ञ सान्त्वनां विनावरो महाहादस्तीतस्याहादादस्माभिः लर्ण्वः; यतस्तस्यात्मा सर्वं युष्माभिस्तुपः। 14 पूर्वं तस्य समीपेण युष्माभिर्यद् अश्लाघे तेन नालज्जे किन्तु वयं यद्यद् युष्मान् प्रति सत्यभावेन सकलम् अभावामहि तद्वत् तीतस्य समीपेऽस्माकं श्लाघनमपि सत्यं जातं। 15 यूयं कीदृक् तस्याज्ञा अपालयत भयकम्पाभ्यां तं गृहीतवन्तश्चैतस्य स्मरणाद् युष्मासु तस्य स्नेहो बाहुल्येन वर्तते। 16 युष्मास्वरं संवर्षमाणसं, इत्यस्मिन् ममाहादो जायते।

8 हे भ्रातरः, माकिदनियादेशस्थासु समितिषु प्रकाशितो य ईश्वरस्यानुग्रहस्तमहं युष्मान् ज्ञाप्यामि। 2 वस्तुतो बहुक्लेशपरीक्षासमये तेषां महान्दोऽतीवदीनाता च वदान्यतायाः प्रचुरुकलम् अफलयतां। 3 ते स्वेच्छया यथाशक्ति किञ्चातिशक्ति दान उद्युक्ता अभवन् इति मया प्रमाणीक्रियते। 4 वयञ्ज्य यत् पवित्रलोकेभ्यस्त्वेषां दानम् उपकारार्थकम् अंशनञ्च गृह्णामस्तद् बहुनुयेनास्मान् प्रार्थितवन्तः। 5 वयं यादृक् प्रत्यैक्षमाहि तादृग् अकृत्वा तेऽग्रे प्रभवे ततः परम् ईश्वरस्येच्छायास्मभ्यमपि स्वान् न्यवेदयन्। 6 अतो हेतोस्त्वं यथारब्धवान् तथैव करिन्थिनां मध्येऽपि तद् दानग्रहणं साधयेति युष्मान् अधि वयं तीतं प्रार्थयामहि। 7 अतो विश्वासो वाक्पटुता ज्ञानं सर्वोत्साहोऽस्मासु प्रेमं चैतै गुणं यूयं यथापरान् अतिशेषधे तथैवतेन गुणेनाप्यितिशेषं। 8 एतद् अहम् आज्ञाया कथायामीति नहि किन्तुव्येषाम् उत्साहकारणाद् युष्माकमपि प्रेमः सारल्यं परीक्षितुमिच्छता मयैतत् कथयते। 9 यूयञ्ज्ञासम्प्रभो र्यंशुख्रीष्टस्यानुग्रहं जानीय यतस्तस्य निधनेनेव यूयं यद् धनिनो भवथ तदर्थं स धनी निधि युष्मत्को निधनोऽभवत्। 10 एतस्मिन् अहं युष्मान् स्वविचारं ज्ञाप्यामि। गतं संवत्सरम् आरभ्य यूयं केवलं कर्म कर्त्त तन्नहि किन्त्वच्छुकतां प्रकाशयितुमप्युष्माकाभ्यर्थं ततो हेतो युष्माभ्यकृते मम मन्त्रणा भद्रा। 11 अतो ऽधुना तत्कर्मसाधनं युष्माभिः क्रियता तेन यद्यद् इच्छुकतायाम् उत्साहस्तद् एकैकस्य सम्पदनुसारेण कर्मसाधनम् अपि जनिष्यते। 12 यस्मिन् इच्छुकता विद्यते तेन यन्धार्थीते तस्मात् सोऽनुग्रहत इति नहि किन्तु यद् धार्थयते तस्मादेव। 13 यत इतरेषां विरामेण युष्माकञ्च क्लेशेन भवितव्यं तन्नहि किन्तु समतयैव। 14 वर्तमानसमये युष्माकं धनाधिक्येन तेषां धनन्यूनात् पूरयितव्या तस्मात् तेषामप्याधिक्येन युष्माकं न्यूनता पूरयिष्यते तेन समता जनिष्यते। 15 तदेव शास्त्रेऽपि लिखितम् आस्ते यथा, येनाधिकं संग्रीहीतं तस्याधिकं नाभवत् येन चाल्पं संग्रीहीतं तस्याधिकं नाभवत्। 16 युष्माकं हिताय तीतस्य मनसि य ईश्वर इम्म उद्योगं जनितवान् स धन्यो भवतु। 17 तीतोऽस्माकं प्रार्थनां गृहीतवान् किञ्च्च वस्यम् उद्युक्तः सन् स्वेच्छया युष्मत्समीपं गतवान्। 18 तेन सह योऽपर एको भ्रातास्माभिः प्रेषितः सुसंवादात् तस्य सुख्यात्या सर्वा॒ समितिषो व्याताः। 19 प्रमो गौरवाय युष्माकम् इच्छुकतायै च स समितिभिरेतस्य दानसेवायै अस्माकं सङ्गित्वे न्ययोजयत। 20 यतो या महोपायनसेवास्माभिः विधीयते तामधि वयं यत केनापि न निन्द्यामहे तदर्थं यतामहे। 21 यतः केवलं प्रभोः साक्षात् तन्नहि किन्तु मानवानामपि साक्षात् सदाचारं कर्त्तुम् आलोचामहे। 22 ताभ्या सहापर एको यो भ्रातास्माभिः प्रेषितः सोऽस्माभिः दर्बुविषयेषु बहवारान्

परीक्षित उद्योगीव प्रकाशितश्च किन्त्वधुना युष्मासु दृढविश्वासात् तस्योत्साहो बहु ववृथे। 23 यदि कश्चित् तीतस्य तत्त्वं जिज्ञासते तर्हि स मम सहभागी युष्मन्मध्ये सहकारी च, अपरयो भ्रात्रीत्सत्त्वं वा यदि जिज्ञासते तर्हि तो समितीनां दूरी ख्रीष्टस्य प्रतिबिम्बौ चेति तेन ज्ञायतां। 24 अतो हेतोः समितीनां समक्षं युष्मत्रेमोऽस्माकं श्लाघायाश्च प्रामाण्यं तान् प्रति युष्माभिः प्रकाशयितव्यं।

9 पवित्रलोकानाम् उपकारार्थकसेवामधि युष्मान् प्रति मम लिखनं निष्प्रयोजनं। 2 यत आख्यायादेशस्था लोका गतवर्षम् आरभ्य तत्कार्यं उद्यताः सन्नीति वाक्येनाहं माकिदनीयलोकानां समीपे युष्माकं याम् इच्छुकतामधि श्लाघे ताम् अवगतोऽस्मि युष्माकं तस्माद् उत्साहाच्यापरेषां बहूनाम् उद्योगो जातः। 3 किञ्च्चतेतिस्मिन् युष्मान् अध्यस्माकं श्लाघा यद् अतथ्या न भवेत् यूयञ्ज्य मम वाक्यानुसाराद् यद् उद्यतास्तिष्ठेत तदर्थमेव ते भ्रातरो मया प्रेषिताः। 4 यस्मात् मया सार्दृ क्षिति तामाकिदनीयभ्रातुभिरागत्य यूयमनुद्यता इति यदि दृश्यते तर्हि तस्माद् दृढविश्वासाद् युष्माकं लज्जा जनिष्यते इत्यस्माभिः न वक्तव्यं किन्त्वस्माकमेव लज्जा जनिष्यते। 5 अतः प्राक् प्रतिज्ञात युष्माकं दानं यत् सञ्चितं भवेत् तदर्थं मासग्रे गमनाय तत्सञ्चयनाय च तान् भ्रातृन् आदेष्मुहं प्रयोजनम् अमन्ये। 6 अपरमपि व्याहारामि केनचित् क्षुद्रभवेन बीजेषुतेषु स्वल्पानि शस्यानि कर्त्तिष्यन्ते, किञ्च्च केनचिद् बहुदभवेन बीजेषुतेषु बहूनि शस्यानि कर्त्तिष्यन्ते। 7 एकैकैन स्वमनसि यथा निश्चीयते तथैव दीयता केनापि कातरेण भीतेन वा न दीयतां यत ईश्वरो हृष्मानसे दातरि प्रीयते। 8 अपरम् ईश्वरो युष्मान् प्रति सर्वविधिं बहुप्रदं प्रसादं प्रकाशयितुम् अर्थाति तेन यूयं सर्वविधिये यथेष्वं प्राप्य सर्वेण सत्कर्मणा बहुफलनन्तो भविष्यत्य। 9 एतस्मिन् लिखितमास्ते, यथा, व्ययते स जनो रायं दुर्गतिभ्यो ददाति च। नित्यस्थायी च तद्मर्मः (aiōn g165) 10 वीजं भेजनीयम् अन्नञ्च वज्रे येन विश्वायते स युष्मभ्यम् अपि वीजं विश्वाय बहुतीकरिष्यति युष्माकं धर्मफलानि वर्द्धयिष्यति च। 11 तेन सर्वविधये सधनीभूतै युष्माभिः सर्वविधये दानशीलतायां प्रकाशितायाम् अस्माभिरीश्वरस्य धन्यवादः साधयिष्यते। 12 एतयोपकारसेवया पवित्रलोकानाम् अर्थाभावस्य प्रतीकारो जायत इति केवलं नहि किन्त्वीश्वरस्य धन्यवादोऽपि बाहुल्येनोत्पाद्यते। 13 यत एतस्माद् उपकारकरणाद् युष्माकं परीक्षितत्वं बुद्ध्या बहुभिः ख्रीष्टसुसंवादाङ्गीकरणे युष्माकम् आज्ञाप्राहितवात् तद्वापित्वे च तान् अपरांश्च प्रति युष्माकं दातृत्वाद् ईश्वरस्य धन्यवादः कारिष्यते, 14 युष्मदर्थं प्रार्थनां कृत्वा च युष्मास्वीश्वरस्य गरिष्ठानुग्रहाद् युष्मासु तैः प्रेम कारिष्यते। 15 अपरम् ईश्वरस्यानिर्वचनीयदानात् स धन्यो भूयात्।

10 युष्मत्रपत्यक्षे नमः किन्तु परोक्षे प्रगल्भः पौलोऽहं ख्रीष्टस्य क्षान्त्या विनीत्या च युष्मान् प्रार्थये। 2 मम प्रार्थनीयमिदं वयं यैः शारीरिकाचारिणो मन्यामहे तान् प्रति यां प्रगल्भतां प्रकाशयितुं निश्चिनोमि सा प्रालभता सामागतेन मयाचारितव्या न भवतु। 3 यतः शरीरे चरन्तोपि वयं शारीरिकं युद्धं न कुर्मः। 4 अस्माकं युद्धास्त्राणिं च न शारीरिकानि किन्त्वीश्वरेण दुर्भाज्जनाय प्रबलानि भवन्ति, 5 तैश्च वयं वितकर्न् ईश्वरीयतत्त्वज्ञानस्य प्रतिबिन्धिकां सर्वा॒ चित्तसमुन्नतिज्ञ निपातायामः सर्वासङ्कल्पत्वं किन्त्वधुनं कृत्वा ख्रीष्टस्याज्ञाप्राहिणं कुर्मः, 6 युष्माकम् आज्ञाप्राहिते सिद्धे सति सर्वस्याज्ञालङ्घनस्य प्रतीकारं कर्तुम् उद्यता आस्महे च। 7 यद् दृष्टिगोचरं तद् युष्माभि दृश्यतां। अहं ख्रीष्टस्य लोक इति स्वमनसि येन विज्ञायते स यथा ख्रीष्टस्य भवति वयम् अपि तथा ख्रीष्टस्य भवाम इति पुनर्विच्य तेन बुद्धतां। 8 युष्माकं निपाताय तन्नहि किन्तु निष्ठायै प्रभुना दत्तं यदस्माकं सामर्थ्यं तेन यद्यपि किञ्चिद् अधिकं श्लाघे तथापि तस्मान् त्रपिष्यते। 9 अहं पत्रै युष्मान् त्रासायामि युष्माभिरेतन्न मयतां। 10 तस्य पत्राणि गुरुतराणि प्रबलानि च भवन्ति किन्तु तस्य शारीरसाक्षात्कारो दुर्बल आलापश्च तुच्छनीय इति कैश्चिद् उच्यते। 11 किन्तु

परोक्षे पत्रै भाषमाणा वयं यादृशःः प्रकाशमहे प्रत्यक्षे कर्म कुर्वन्तोऽपि तादृशा एव प्रकाशिष्यामहे तत् तादृशेन वाचालेन ज्ञायतां। 12 स्वप्रशंसकानां केषाज्जिम्नमध्ये स्वान् गणेयितु तैः स्वान् उपमातु वा वयं प्रगल्भा न भवामः, यतस्ते स्वपरिमाणेन स्वान् उपमितमे स्वैश्च स्वान् उपमितभे तस्मात् निर्बोधा भवन्ति च। 13 वयम् अपरिमितेन न श्लाघिष्यामहे किन्त्वीश्वरेण स्वरज्ज्वा युष्मदेशगामि यत् परिमाणम् अस्मदर्थं निरूपितं तेनैव श्लाघिष्यामहे। 14 युष्माकं देशोऽस्माभिरग्नत्यस्तस्माद् वयं स्वसीमाम् उल्लङ्घामहे तन्नहि यतः खीष्टस्य सुसंवादेनापरेषां प्राग् वयमेव युष्मान् प्राप्तवतः। 15 वयं स्वसीमाम् उल्लङ्घ्य परक्षेत्रेण श्लाघामहे तन्नहि, किञ्च युष्माकं विश्वासे वृद्धिं गते युष्मदेशोऽस्माकं सीमा युष्माभिर्दीर्घं विस्तरायिष्यते, 16 तेन वयं युष्माकं पश्चिमदिक्षेषु स्थानेषु सुसंवादं घोषयिष्यामः; इत्थं परसीमायां परेण यत् परिष्कृतं तेन न श्लाघिष्यामहे। 17 यः कश्चित् श्लाघमानः स्यात् श्लाघतां प्रभुमा स हि। 18 स्वेन यः प्रशंस्यते स परीक्षितो नहि किन्तु प्रभुमा यः प्रशंस्यते स एव परीक्षितः।

11 यूयं ममाज्ञानात् क्षणं यावत् सोद्गुम् अर्थ, अतः सा युष्माभिः सङ्घातां

2 इश्वरे ममासक्त्वाद् अहं युष्मानधित तपे यस्मात् सर्तां कन्यामिव युष्मान् एकस्मिन् वरेऽर्थतः खीष्टे समर्पितयुम् अहं वागदानम् अकार्षः। 3 किन्तु संपर्णं स्वखलतया यद्यद् हवा वज्याज्ञके तदूत् खीष्टं प्रति सतीत्वाद् युष्माकं भ्रंशः साम्भविष्यति तिब्भेमि। 4 अस्माभिरनाख्यापितोऽपरः कश्चिद् यीशु यदि केनचिद् आगन्तुकेनाख्याप्यते युष्माभिः प्रागलब्ध आत्मा वा यदि लभ्यते प्रागग्नीहतः सुसंवादो वा यदि गृह्णते तर्हि मन्ये यूयं सम्यक्य साहिष्यधोऽ 5 किन्तु मुच्छ्यभ्यः प्रेरितेभ्योऽहं केनचिद् प्रकारेण न्यूनो नासमीति बुद्धे। 6 मम वाक्पटुताया न्यूनत्वे सत्यपि ज्ञानस्य न्यूनत्वं नास्ति किन्तु सर्वविषये वयं युष्मद्वावेरे प्रकाशमहे। 7 युष्माकम् उन्नतैर्मया नम्रतां स्वीकृत्येश्वरस्य सुसंवादो विना वेतनं युष्माकं मध्ये यद् अघोष्यते तेन मया किं पापम् अकारिः? 8 युष्माकं सेवनायाहम् अन्यसमितिभ्यो भूति गृह्णन् धनमपहृतवान्, 9 यदा च युष्मन्मध्येऽवदत्तें तदा मार्थार्थाभावे जाते युष्माकं कोऽपि मया न पीडितः; यतो मम सोऽर्थाभावो माकिदिनियेदेशाद् आगते भ्रातिभ्य व्यवार्यत, इत्थमहं क्वापि विषये यथा युष्मासु भारो न भवामि तथा मयात्मरक्षा कृता कर्तव्या च। 10 खीष्टस्य सत्यता यदि मयि तिष्ठति तर्हि मैषै श्लाघा निखिलाखायादेशे केनापि न रोत्स्यते। 11 एतस्य कारणं किं? युष्मासु मम प्रेम नास्त्येत किं तत्कारणं? तद् इश्वरो वेति। 12 ये लिङ्मविष्यिति ते यत् किमपि लिङ्दं न लभन्ते तदर्थमिव तत् कर्म मया क्रियते करिष्यते च तस्मात् ते येन श्लाघन्ते तेनास्माकं समाना भविष्यन्ति। 13 तादृशा भार्तप्रेरिताः प्रवञ्चयका: कारवो भूत्वा खीष्टस्य प्रेरितानां वेशं धारयन्ति। 14 तच्चाश्वर्यं नहि, यतः स्वयं शयतानपि तेजस्विद्वूत्यये वेशं धारयति, 15 ततस्तस्य परिचारका अपि धर्मपरिचारकाणां वेशं धारयतीत्यद्गृह्णत नहि, किन्तु तेषां कर्माणि यादृशानि फलान्यपि तादृशानि भविष्यन्ति। 16 अहं पुन वदामि कोऽपि मां निर्बोधं न मन्यतां किञ्च यद्यपि निर्बोधो भवेयं तथापि यूयं निर्बोधमिव मामनुग्रहौ क्षणैकं यावत् ममात्मश्लाघाम् अनुजानीता। 17 एतस्याः श्लाघाया निमित्तं मया यत् कथितव्यं तत् प्रभुनादिभेवे कथयते तन्नहि किन्तु निर्बोधेनवे। 18 अपे बहवः शारीरिकश्लाघान् कुर्वते तस्माद् अहमपि श्लाघिष्ये। 19 बुद्धिमनो यूयं सुखेन निर्बोधानाम् आचारं सहध्ये। 20 कोऽपि यदि युष्मान् दासान् करोति यदि वा युष्माकं सर्वस्वं ग्रसति यदि वा युष्मान् हरति यदि वात्माभामानी भवति यदि वा युष्माकं कपोलम् आहन्ति तर्हि तदपि यूयं सहध्ये। 21 दोष्वल्याद् युष्माभिरवमानिता इव वयं भाषामहे, किन्त्वपरस्य कस्यचिद् येन प्रगल्भता जायते तेन ममापि प्रगल्भता जायत इति निर्बोधेनेर मया वक्तव्यं। 22 ते किम् इब्रिलोकाः? अहमपीढी। ते किम् इसायेलीयाः? अहमपीसायेलीयाः? ते किम् इब्राहीमो वंशाः? अहमपीढीमो वंशः। 23 ते किं खीष्टस्य परिचारकाः? अहं तेभ्योऽपि तस्य महापरिचारकः; किन्तु निर्बोधं इव भाषे, तेभ्योऽप्यहं बहुप्रश्रमे बहुप्रहारे बहुवारं कारायां बहुवारं प्राणानशसंशये च पतितवान्।

24 यिहूदीयैरहं पञ्चकृत्व ऊनचत्वारिंशत्प्रहारैराहतस्त्रिवेत्राघातम् एककृत्वः प्रस्तराघातञ्च प्रप्तवान्। 25 वारत्रयं पोतभज्जनेन किलश्टोऽहम् अगाधसलिले दिनसंके रात्रिमेकाज्ञ यापितवान्। 26 बहुवारं यात्राभि नदीना सङ्कटै दैस्यनां सङ्कटै: स्वजातीयानां सङ्कटै भिन्नजातीयानां सङ्कटै र्नगरस्य सङ्कटै मरुभूमे: सङ्कटै सागरस्य सङ्कटै भर्त्तिभ्रातृणां सङ्कटैश्च 27 परिश्रमकलेशाभ्यां वारं वारं जागरणेन क्षुधातुष्णाभ्यां बहुवारं निराहरेण शीतनगनताभ्याच्चाहं कालं यापितवान्। 28 तादृशं नैमित्तिं दुःखं विनाहं प्रतिदिनम् आकुलो भवामि सर्वासां समितीनां चिन्ता च मयि वर्तते। 29 येनाहं न दुर्बलीभवामि तादृशं दौर्बल्यं कः पाजोति? 30 यदि मया श्लाघितव्यं तर्हि स्वदुर्बलतामधिं श्लाघिष्ये। 31 मया मृशावाक्यं न कथयत इति नित्यं प्रशंसनीयोऽस्माकं प्रभो यीशुक्लीष्टस्य तात ईश्वरो जानाति। (aiōn g165) 32 दम्पेषकनगरेऽरिताराजस्य कार्याध्यक्षो मां धर्तुम् इच्छन् यदा सैन्यस्तद् दम्पेषकनगरम् अरक्षयत् 33 तदाहं लोकैः पिटकमध्ये प्राचीरागवक्षेणापारोहितस्तस्य करात् त्राणं प्राप्तं।

12 आत्मश्लाघा ममानुपुक्ता किन्त्वहं प्रभो दर्शनादेशानाम् आख्यानं

कथयितुं प्रवर्तते। 2 इतश्वर्दुर्शवस्तरेभ्यः पूर्वं मया परिचित एको जनस्तृतीयं स्वर्गमीनीयत, स सर्वरीणं निःशरीरण वा तत् स्थानमनीयत तदहं न जानामि किन्त्वीश्वरो जानाति। 3 स मानवः स्वर्गं नीतः सन् अकथ्यानि मत्यवागतीतानि च वाक्यानि श्रुतवान्। 4 किन्तु तदानां स सर्वरीणो नाशीरी वासीत तन्मया न जायते तद् ईश्वरैव जायते। 5 तमध्यं श्लाघिष्ये मामधि नान्यन केनचिद् विषयेण श्लाघिष्ये केवलं स्वदुर्बल्येन प्रलाघिष्ये। 6 यद्यहम् आत्मश्लाघां कर्तुम् इच्छेयं तथापि निर्बोधं इव न भविष्यामि यतः सर्वत्मेव कथयिष्यामि, किन्तु लोका मां यादृशं पश्यन्ति मम मावनं श्रुत्वा वा यादृशं मां मन्यते तस्मात् श्रेष्ठं मां यन्न गणयन्ति तदर्थमहं ततो विरंस्यामि। 7 अपरम् उत्कृष्टदशनप्राप्तितो यदहम् आत्माभामानी न भवामि तदर्थं शरीरवेधकम् एकं शूलं महाम् अदायि तत मदीयात्माभामानिनिवारणार्थं मम ताडयिता शयतानो दूतः। 8 मत्सत्स्य प्रस्थानं याचितुमहं विस्तमधि प्रभुमुद्दिश्य प्रार्थनां कृतवान्। 9 ततः स मामुक्तवान् ममानुग्रहस्तव सर्वसाधकः, यतो दौर्बल्यात् मम शक्तिः पूर्णां गच्छतीति। अतः खीष्टस्य शक्तिं यन्माम् आश्रयति तदर्थं स्वदुर्बल्येन मम श्लाघनं सुखदं। 10 तस्मात् खीष्टहेतो दौर्बल्यनिन्दादिरिताविपक्षताकषिदिषु सन्तुष्टायाम्हं। यदाहं दुर्बलोऽप्रिम तदेव सबलो भवामि। 11 एतेनाप्तम्भलाघनेनाहं निर्बोधं इवाभवते किन्तु यूयं तस्य कारणं यतो मम प्रशंसा युष्माभिर्वक रक्तिव्यासीत्। यद्यप्यम् अगणयो भवेयं तथापि मुख्यतमेभ्यः प्रेरितेभ्यः केनापि प्रकारेण नाहं न्यूनोऽप्रिम। 12 सर्वथादुत्कियाशक्तिक्लिक्षणैः प्रेरितस्य चिह्नानि युष्माकं मध्ये सैर्वैर्यं मया प्रकाशितानि। 13 मम पालनार्थं यूयं मया भारक्रान्ता नाभवतैतद् एकं न्यूनत्वं विनापाराभ्यः समितिभ्यो युष्माकं किं न्यूनत्वं जातं? अनेन मम दोषं क्षमध्वं। 14 पश्यत तृतीयवारं युष्मत्सीमीं गन्तुमुत्तोऽप्रिम तत्रायाप्यहं युष्मान् भारक्रान्तान् न करिष्यामि। युष्माकं सम्पत्तिमहं न मृगये किन्तु युष्मानेव, यतः पित्रोः कृते सन्तानानां धनसञ्चयोऽनुपयुक्तः। किन्तु सन्तानानां कृते पित्रो धनसञ्चये उपयुक्तः। 15 अपरञ्च युष्मासु बहु प्रीयमाणोऽप्यहं यदि युष्मत्तोऽल्पं प्रम लभे तथापि युष्माकं प्राणरक्षार्थं सानन्दं बहु व्ययं सर्वव्ययञ्च करिष्यामि। 16 यूयं मया किञ्चिद्विपि न भारक्रान्ता इति सत्यं, किन्त्वहं धूतः सन् छलेन युष्मान् वज्रितवान् एतत् किं केनचिद् वक्तव्यं? 17 युष्मत्सीमीं मया ये लोकाः प्रहितास्तोषेमेकन किं मम कोऽप्यर्थलाभो जातः? 18 अहं तीतं विनीय तेन सार्दू भ्रातरमेकं प्रेतिवतान् युष्मत्सीतेन किम् अर्थं लभ्यः? एकस्मिन् भाव एकस्य पदविहेषु वाचां किं न चरितवन्तौ? 19 युष्माकं समीपे वयं पुन दोषक्षालनकथां कथयाम इति किं बुद्ध्यध्वे? हे प्रियतामा, युष्माकं निष्ठार्थं वर्यमीश्वरस्य समक्षं खीषेन सर्वाण्येतानि कथयाम। 20 अहं यदाघमिष्यामि, तदा युष्मान् यादृशान् द्रष्टुं नेच्छामि तादृशान् द्रक्षयामि, यूयमापि मां यादृशं द्रष्टुं नेच्छथ तादृशं द्रक्षय, युष्ममध्ये विवाद इर्ष्या क्रोधो विपक्षता परापवादः कर्णेजपनं दर्पः कलहश्चैते भविष्यन्ति;

२१ तेनाहं युष्मत्समीपं पुनरागत्य मदीयेश्वरेण नमयिष्ये, पूर्वं कृतपापान् लोकान् स्त्रीयाशुचितावेश्यागमनलम्पटताचरणाद् अनुतापम् अकृतवन्तो दृष्ट्वा च तानधि मम शोको जनिष्यत इति विभेमि।

१३ एतत्तृतीयवारम् अहं युष्मत्समीपं गच्छामि तेन सर्वा कथा द्वयोस्त्रयाणां

वा साक्षिणां मुखेन निश्चेष्यते। २ पूर्वं ये कृतपापास्तेभ्योऽन्येभ्यश्च सर्वेभ्यो मया पूर्वं कथितं, पुनरपि विद्यमानेनेवेदानीम् अविद्यमानेन मया कथ्यते, यदा पुनरागमिष्यामि तदाहं न क्षमिष्ये। ३ ख्रीष्टो मया कथां कथयत्पेतस्य प्रमाणं यूयं मृग्यध्वे, स तु युष्मान् प्रति दुर्बलो नहि किन्तु सबल एव। ४ यद्यपि स दुर्बलतया कुशं आरोप्यत तथापीश्वरीयशक्त्या जीवति; वयमपि तस्मिन् दुर्बला भवामः, तथापि युष्मान् प्रति प्रकाशितयेश्वरीयशक्त्या तेन सह जीविष्यामः। ५ अतो यूयं विश्वासयुक्ता आध्वे न वेति ज्ञातुमात्मपरीक्षां कुरुध्वं स्वानेवानुसन्धत्त। यीशुः ख्रीष्टो युष्मान्यथे विद्यते स्वानधि तत् किं न प्रतिजानीश? तस्मिन् अविद्यमाने यूयं निष्प्रमाणा भवत्य। ६ किन्तु वयं निष्प्रमाणा न भवाम इति युष्माभि र्भोत्स्यते तत्र मम प्रत्याशा जायते। ७ यूयं किमपि कुत्सितं कर्म्य यन्न कुरुथ तदहम् ईश्वरसुद्दिश्य प्रार्थये। वयं यत् प्रामाणिका इव प्रकाशामहे तदर्थं तत् प्रार्थयामह इति नहि, किन्तु यूयं यत् सदाचारं कुरुथ वयञ्च निष्प्रमाणा इव भवामस्तदर्थ। ८ यतः सत्यताया विपक्षतां कर्तुं वयं न समर्थः किन्तु सत्यतायाः साहाय्यं कर्तुमेव। ९ वयं यदा दुर्बला भवामस्तदा युष्मान् सबलान् दृष्ट्वानन्दामो युष्माकं सिद्धत्वं प्रार्थयमहे च। १० अतो हेतोः प्रभु युष्माकं विनाशाय नहि किन्तु निष्ठायै यत् सामर्थ्यम् अस्मध्यं दत्तवान् तेन यद् उपरिश्वतिकाले काठिन्यं मयाचरितव्यं न भवेत् तदर्थम् अनुपस्थितेन मया सर्वाण्येतानि लिख्यन्ते। ११ हे भ्रातरः, शेषे वदामि यूयम् आनन्दत सिद्धा भवत परस्परं प्रबोधयत, एकमनसो भवत प्रणयभावम् आचरत। प्रेमशान्त्योराकर ईश्वरो युष्माकं सहायो भूयात्। १२ यूयं पवित्रचुम्बनेन परस्परं नमस्कुरुध्वं। १३ पवित्रलोकाः सर्वे युष्मान् नमन्ति। १४ प्रभो योशुखीष्यानुग्रह ईश्वरस्य प्रेम पवित्रस्यात्मनो भागित्वञ्च सर्वान् युष्मान् प्रति भूयात्। तथास्तु।

गालातिनः

१ मनुष्येभ्यो नहि किन्तु यीशुद्वाईषेन मृतगणमध्यात् तस्योत्थापयित्रा पित्रेश्रेण च प्रेरितो योहं पौलः सोऽहं २ मत्सहवर्तिनो भ्रातरश्च वर्यं गालातीयदेशस्थाः समितीः प्रति पत्रं लिखामः। ३ पित्रेश्रेणासांकं प्रभुगा यीशुमा स्त्रीषेन च युष्माभ्यम् अनुग्रहः शतिष्ठ दीयतां। ४ अस्माकं तातोश्वरस्येच्छानुसारेण वर्तमानात् कृतिसत्साराद् अस्मान् निस्तारयितुं यो (aīōn g165) ५ यीशुरस्माकं पापहेतोराम्भोत्सर्गं कृतवान् स सर्वदा धन्यो भूयात्। तथास्तु (aīōn g165) ६ स्त्रीष्टस्यानुग्रहेण यौ युष्मान् आहूतवान् तस्मान्निवृत्य यूयम् अतितूर्णम् अन्यं सुसवादम् अन्वर्वर्तत तत्राहं विस्मयं मन्ये। ७ सोऽन्यसुसंवादः सुसंवादो नहि किन्तु केवित् मानवा युष्मान् चञ्चलीकुवृन्ति स्त्रीष्टीयसुसंवादस्य विपर्ययं कर्तु चेष्टन्ते च। ८ युष्माकं सन्निधीयः सुसंवादोऽस्मिभि धोषितस्तस्माद् अन्यः सुसंवादोऽस्माकं स्वर्गीयद्वानां वा मध्ये केनचिद् यदि घोष्यते तर्हि स शप्तो भवतु। ९ पूर्वं यद्वद् अकथयाम, इदानीमहं पुनस्तद्वत् कथयामि यूयं यं सुसवादं गृहीतवत्सत्समाद् अन्यो येन केनचिद् युष्मत्सन्निधी घोष्यते स शतो भवतु। १० साप्तर्तं कम्हम् अनुनयामि? ईश्वरं किंवा मानवान्? अहं किं मानुषेभ्यो रोचितु यते? यद्यहम् इदानीमपि मानुषेभ्यो रूचिषये तर्हि स्त्रीष्टस्य परिचारको न भवामि। ११ हे भ्रातरः, मया यः सुसंवादो धोषितः स मानुषान् लब्धस्तदं युष्मान् ज्ञायामि। १२ अहं कस्माचित् मनुष्यात् तं न गृहीतवान् न वा शिक्षितवान् केवलं यीशोः स्त्रीष्टस्य प्रकाशनादेव। १३ पुरा यिहूदिमताचारी यदाहम् आसं तदा यादृशम् आचरणम् अकरवर्म् ईश्वरस्य समिति प्रत्यतीवोपद्रवं कुर्वन् यादृक् तां व्यनाशयं तदवशयं श्रुतं युष्माभिः। १४ अपरज्ज्व पूर्वपुरुषपरम्परागतेषु वाक्येष्वन्यापेक्षातीवासक्तः सन् अहं यिहूदिमर्मिते मम समवयस्कान् बहून् स्वजातीयान् अत्यशयि। १५ किञ्च्च य ईश्वरो मातृगर्भस्थं मां पृथक् कृत्वा स्वीयानुग्रहेणाहूतवान् १६ स यदा मयि स्वपुत्रं प्रकाशितु भिन्नदेशीयानां समीपे भया तं घोषितुञ्चाभ्यलष्टत् तदाहं क्रव्यशोणिताभ्यां सह न मन्त्रयित्वा १७ पूर्वनियुक्तानां प्रेरितानां समीपं यिस्थालमं न गत्वारवदेशं गत्वान् पश्चात् तत्स्थानाद् दम्भेषकनारं परावृत्यागतवान्। १८ ततः परं वर्षये व्यतीतेऽहं पितरं सम्भाषितुं यिरुलालमं गत्वा पञ्चदशदिनानि तेन सार्द्धं अतिष्ठ। १९ किन्तु तं प्रभो भ्रातरं याकूबज्ज्व विना प्रेरितानां नान्यं कमप्यप्रश्यं। २० यान्येतानि वाक्यानि मया लिख्यन्ते तान्यनृतानि न सन्ति तद् ईश्वरो जानाति। २१ ततः परम् अहं सुरियो किलिकियाज्ज्व देशौ गतवान्। २२ तदानीं यिहूदादेशस्थानां स्त्रीष्टस्य समितीनां लोकाः साक्षात् मम परिचयमप्राप्य केवलं जनश्रुतिमिमां लब्धवन्तः, २३ यो जनः पूर्वम् अस्मान् प्रत्युपद्रवमर्करोत् स तदा यं धर्ममनाशयत् तमेवदीनी प्रचारयतीति। २४ तस्मात् ते मामाधीश्वरं धर्मवदन्।

२ अनन्तरं चुर्दुर्शसु वत्सरेषु गतेष्वाहं वर्णब्बा सह यिस्थालमनगरं पुनरगच्छं, तदानों तीतमपि स्वसङ्कृतिनिम् अकरवं। २ तत्कालेऽहम् ईश्वरदर्शनाद् यात्राम् अकरव मया यः परिश्रमोऽकारि कारिष्यते वा स यन्निष्फलो न भवेत् तदर्थं भिन्नजातीयानां मध्ये मया धोष्यमाणः सुसंवादस्तत्रत्येभ्यो लोकेभ्यो विशेषतो मायेभ्यो नरेभ्यो मया नव्येत्यत। ३ ततो मम सहरस्तीतो यद्यपि युष्मानीय आसीत् तथापि तस्य त्वक्षेदोऽप्यावश्यको न बभूव। ४ यतश्छलनगता अस्मान् दासान् कर्तुम् इच्छवः कतिपया भाक्तभ्रातः स्त्रीषेन यीशुनाम्भ्यं दंतं स्वातन्त्र्यम् अनुसन्धातुं चारा इव समाजं प्राविशन्। ५ अतः प्रकृते सुसंवादे युष्माकम् अधिकारो यत् तिष्ठेत् तदर्थं वर्यं दण्डैकमपि यावद् आजाग्रहणेन तेषां वश्या नाभवाम। ६ परन्तु ये लोका मान्यास्ते ये केविद् भवेयुस्तानहं न गणयामि यत् ईश्वरः कस्यापि मानवस्य पक्षपातं न करोति, ये च मान्यास्ते मां किमपि नवीनं नाज्ञायन्। ७ किन्तु छिन्नत्वां मध्ये सुसंवादप्रचाराणस्य भारः पितरि यथा समर्पितस्त्रैवाच्छिन्नत्वां मध्ये सुसंवादप्रचाराणस्य भारो मयि समर्पित इति ते बुद्धे। ८ यतश्छिन्नत्वां मध्ये प्रेरितत्वकर्मणे यस्य या शक्तिः पितरमाश्रितवती तस्यैव सा शक्ति

भिन्नजातीयानां मध्ये तस्यै कर्मणे मामप्याश्रितवती। ९ अतो मह्यं दत्तम् अनुग्रहं प्रतिज्ञाय स्तम्भा इव गणिता ये याकूब् कैफा योहन् चैते सहयातासूचक दक्षिणहस्तग्रहण विधाय मा बर्णबाज्ज्व जगदुः, युवा भिन्नजातीयानां सन्निधिं गच्छतं वयं छिन्नत्वाचा सन्निधिं गच्छामः; १० केवलं दरिद्रा युवाभ्यां स्मरणीया इति। अतस्तदेव कर्तुम् अहं यते स्म। ११ अपरम् आन्तियस्त्रियानां पितर आगतेऽहं तस्य दोषित्वात् समक्षं तम् अभर्त्यं। १२ यतः स पूर्वम् अन्यजातीयैः सार्द्धम् आहारमकरोत् ततः परं याकूबः समीपात् कर्तिपयजेनेष्वागतेषु स छिन्नत्वडमुन्येभ्यो भयेन निवृत्य पृथग् अभवत्। १३ ततोऽपरे सर्वे यिहूदिनोऽपि तेन सार्द्धं कपटाचारम् अकुर्वन् बर्णब्बा अपि तेषां कापटयेन विषयाम्यभवत्। १४ ततस्ते प्रकृतसुसंवादरूपे सरलपथे न चरन्तीति दृश्वाहं सर्वेषां साक्षात् पितरम् उत्कावन् त्वं यिहूदी सन् यदि यिहूदिमतं विहाय भिन्नजातीय इवावरसि तर्हि यिहूदिमतावरणाय भिन्नजातीयान् कुतः प्रवर्तयसि? १५ आवां जन्मना यिहूदिनौ भवावो भिन्नजातीयौ पापिनौ न भवावः। १६ किन्तु व्यवस्थापालनेन मनुष्यः सपुत्रो न भवति केवलं यीशौ स्त्रीष्टै यो विश्वासस्तेवै सपुत्रयो भवतीति बुद्ध्यवामपि व्यवस्थापालनं विना केवलं स्त्रीष्टै यो विश्वासेन पुण्यप्राप्तये स्त्रीष्टै यीशौ व्यवस्थापालनेन कोऽपि मानवः पुण्यं प्राप्तं न शक्नोति। १७ परन्तु यीशुना पुण्यप्राप्तये यतमानवायावां यदि पापिनौ भवावस्तर्हि किं वक्तव्यं? स्त्रीष्टैः पापस्य परिचारक इति? तन्त भवतु। १८ मया यद् भग्नं तद् यदि मया पुनर्निर्मायते तर्हि मयैवात्मदोषः प्रकाशयते। १९ अहं यद् ईश्वराय जीवामि तदर्थं व्यवस्थाय व्यवस्थाय अप्रिये २० स्त्रीषेन सार्द्धं कुशे हतोऽस्मितथापि जीवामि किन्त्वन्तं जीवामीति नहि स्त्रीष्टै एव मदन्त जीवति। साम्प्रतं संशरीरण मया यज्जीवितं धायर्ते तत् तम् दयाकारिणि मदर्थं स्त्रीयाप्राणत्यागिनि चेश्वरपुत्रे विश्वसता मया थायर्ते। २१ अहमीश्वरस्यानुग्रहं नावजानामि यस्माद् व्यवस्थाय यदि पुण्यं भवति तर्हि स्त्रीष्टै निर्वर्धकमप्रियत।

३ हे निर्बोधा गालातिलोकाः, युष्माकं मध्ये कुशे हत इव यीशुः स्त्रीष्टै युष्माकं समक्षं प्रकाशित आसीत् अतो यूयं यथा सत्यं वाक्यं न गृहीत्वा तथा केनामुहूतः? २ अहं युष्मातः कथमेको जिज्ञास्य यूयम् आत्मानं केनालभवेत्? व्यवस्थापालनेन किं वा विश्वासवाक्यस्य श्रवणेन? ३ यूयं किम् ईश्वर् अबोधा यद् आत्मना कर्मारभ्य शरीरेण तत् साधियितुं यतध्वे? ४ तर्हि युष्माकं गुरुतरो दुःखभोगः किं निष्फलो भविष्यति? कुफलयुक्तो वा किं भविष्यति? ५ यो युष्मभ्यम् आत्मानं दत्तवान् युष्ममध्य अश्रयायणि कर्माणि च साधितवान् स किं व्यवस्थापालनेन विश्वासवाक्यस्य श्रवणेन वा तत् कृतवान्? ६ लिखितमास्ते, इडाहीम ईश्वरे व्यवस्थीत् स च विश्वासस्तस्मै पुण्यार्थं गणितो वभूव, ७ अतो ये विश्वासाश्रितास्त एवेडाहीमः सन्ताना इति युष्माभि ज्ञयतां। ८ ईश्वरो भिन्नजातीयान् विश्वासेन सपुण्यीकरिष्यतीति पूर्वं ज्ञाता शास्त्रदाता पूर्वम् इडाहीम ईश्वरे व्यवस्थीत् स च विश्वासस्तस्मै पुण्यार्थं गणितो वभूव, ७ अतो ये विश्वासाश्रितास्त एवेडाहीमः सन्ताना इति युष्माभि ज्ञयतां। ९ अतो ये विश्वासाश्रितास्ते विश्वासेनेडाहीमा सार्द्धम् आशिषं लभन्ते। १० याकन्तो लोका व्यवस्थाया: कर्मण्याश्रयान्विति ते सर्वे शापाधीना भवन्ति यतो लिखितमास्ते, यथा, "यः कश्चिद् एतस्य व्यवस्थाग्रन्थस्य सर्ववाक्यानि निश्चिदं न पालयति स शतं इति।" ११ ईश्वरस्य साक्षात् कोऽपि व्यवस्थाया सपुत्रयो न भवति तद् व्यक्तं यतः "पुण्यवान् मानवो विश्वासेन जीविष्यतीति" शासीयं वचः। १२ व्यवस्था तु विश्वाससम्बन्धिनी न भवति किन्त्वतानि यः पालयिष्यति स एव तै जीविष्यतीतिनियमसम्बन्धिनी। १३ स्त्रीष्टोऽस्मान् परिक्रीय व्यवस्थायाः शापात् मोचितवान् यतोऽस्माकं विनिमयेन स स्वयं यापास्पदमभवत् तदधि लिखितमास्ते, यथा, "यः कश्चित् तरावुलाम्ब्यते सोऽभिशप्त इति।" १४ तस्माद् स्त्रीषेन यीशुनेडाहीमा आशी भिन्नजातीयलोकेषु वर्तते तेन वर्यं प्रतिज्ञातम् आत्मानं विश्वासेन लब्ध्य शक्नुमः। १५ हे भ्रातृगण मानुषाणां रीत्यनुसरेणाहं कथयामि केनवित् मानवेन यो नियमो निरचायि तस्य विकृति वृद्धि वा केनापि न क्रियते। १६ परन्त्वाहीमे तस्य सन्तानाय च प्रतिज्ञाः प्रति शुश्रुविरे तत्र सन्तानशब्दं बहुवचनान्तम् अभूत्वा तत्र सन्तानायेत्येकवचनान्तं बहूव स च सन्तानः

ख्रीष्ट एव। 17 अतएवाहं वदामि, ईश्वरेण यो नियमः पुरा ख्रीष्टमधि निरचायि ततः परं त्रिंशदधिकत्वं शतवत्सरेषु गतेषु स्थापिता व्यवस्था तं नियमं निरथकीकृत्य तदीयप्रतिसां लोकों न शक्नान्ति। 18 यस्मात् सम्पदधिकारो यदि व्यवस्थया भवति तर्हि प्रतिज्ञाया न भवति किन्त्वीश्वरः प्रतिज्ञाया तदधिकारित्वम् इज्जाहीमो उददात्। 19 तर्हि व्यवस्था किम्भूता? प्रतिज्ञा वस्मै प्रतिश्रूता तस्य सन्तानस्यागमनं यावद् व्यभिचारनिवारणार्थं व्यवस्थापि दत्ता, सा च दूतौराज्ञपिता मध्यस्थस्य करे समर्पिता च। 20 नैकस्य मध्यस्थो विद्यते किन्त्वीश्वर एक एव। 21 तर्हि व्यवस्था किम् ईश्वरस्य प्रतिज्ञानां विरुद्धः? तन्न भवतु। यस्माद् यदि सा व्यवस्था जीवनदोसेसमर्थाभविष्यत् तर्हि व्यवस्थायैव पुण्यलाभोऽभविष्यत्। 22 किन्तु यीशुख्रीष्टे यो विश्वासस्तत्स्वभित्त्याः प्रतिज्ञाया: फलं यद् विश्वासिलोकेभ्यो दीयते तदर्थं शास्त्रदाता सर्वान् पापाधीनान् गणयति। 23 अतएव विश्वासस्यानामगतसमये वयं व्यवस्थाधीनाः सन्तो विश्वासस्योदयं यावद् रुद्धा इवारक्ष्यमहे। 24 इत्थं वयं यद् विश्वासेन सपुण्यीभवामस्तदर्थं ख्रीष्टस्य समीपम् अस्मान् नेतुं व्यवस्थाग्रयोऽस्माकं विनेता भवतु। 25 किन्त्वुभुग्नाते विश्वासे वयं तस्य विनेतुरभीना अभवाम। 26 ख्रीष्टे यीशौ विश्वसनात् सर्वे यूयम् ईश्वरस्य सन्ताना जाताः। 27 यूयं यावन्तो लोकाः ख्रीष्टे मज्जिता अभवत सर्वे ख्रीष्टे परिहितवन्तः। 28 अतो युष्मनमध्ये यिहूदियूनानिनो दासस्वतन्त्रयो योशापुरुषोश्च कोऽपि विशेषा नास्ति; सर्वे यूयं ख्रीष्टे यीशावेक एव। 29 किञ्च यूयं यदि ख्रीष्टस्य भवत तर्हि सुतराम् इज्जाहीमः सन्ताना: प्रतिज्ञाया सम्पदधिकारिणाश्च।

4 अं वदामि सम्पदधिकारी यावद् बालस्तिष्ठति तावत् सर्ववस्थाधिपतिः सन्नपि स दासात् केनापि विषयेण न विशिष्यते 2 किन्तु पित्रा निरुपितं समयं यावत् पालकानां धनाध्यक्षाणां ज्युष्मानिष्ठस्तिष्ठति। 3 तद्वद् वयमपि बाल्यकाले दासा इव संसारस्याक्षरमालाया अधीना आस्महे। 4 अनन्तरं समये सम्पूर्णां गतवति व्यवस्थाधीनानां मोचनार्थम् 5 अस्माकं पुत्रत्वप्राप्त्यर्थज्ञेश्वरः स्त्रिया जातं व्यवस्थाया अधीनीभूतज्य स्वपुत्रं प्रेषितवान्। 6 यूयं सन्ताना अभवत तत्कारणाद् ईश्वरः स्वपुत्रस्यात्मानां युष्माकम् अन्तःकरणानि प्रहितवान् स चात्मा पितः पितरित्याहानं करायति। 7 अत इदानीं यूयं न दासाः किन्तुः सन्ताना एव तस्मात् सन्तानत्वाच्च ख्रीष्टेनेश्वरीयसम्पदधिकारिणोऽप्याध्ये। 8 अपरञ्च पूर्व॑ यूयम् ईश्वरं न जात्वा ये स्वाभावोडीनीश्वरास्तेषां दासत्वेऽतिष्ठत। 9 इदानीम् ईश्वरं जात्वा यदि वेष्यरेण जाता यूयं कथं पुनरस्तानि विफलानि चाक्षराणि प्रति परावर्तितुं शक्नुथ? यूयं किं पुनरस्तेषां दासा भवितुमिष्ठथ? 10 यूयं दिवसान् मासान् तिथीन् संकस्तरांश्च सम्मन्यधे। 11 युष्मदर्थं मया यः परिश्रोऽस्मि स विफलो जात इति युष्मानाथ्यहं विभेमि। 12 हे भ्रातरः, अं हयादूशोऽस्मि यूयमपि तादृशा भवतोते पार्थीये योऽप्यहमपि युष्मत्तुल्पोऽभवं युष्माभिं मम किमपि नापराद्दं। 13 पूर्वमहं कलेवरस्य दीर्घल्येन युष्मान् सुसंवादम् अज्ञापयमिति यूयं जानीथ। 14 तदानीं मम परीक्षकं शारीरकलेण दृश्वा यूयं माम् अवज्ञाय ऋत्रीयितवन्तस्तन्हि किन्त्वीश्वरस्य दूतमिव साक्षात् ख्रीष्ट यीशुमिव वा मां गृहीतवन्तः। 15 अतस्तदानीं युष्माकं या धन्यताभवत् सा कक गता? तदानीं यूयं यदि स्वेषां नयनान्युत्पात्य महां दातुम् अशक्यत तर्हि तदप्यकरिष्यते प्रमाणम् अं हं दामिः। 16 साम्प्रतमहं सत्वादित्वात् किं युष्माकं रिषु जर्तोऽस्मि? 17 ते युष्मल्कृते स्पर्धन्ते किन्तु सा स्पर्धा कुसित्ता यतो यूयं तानधि यत् स्पर्धद्वयं तदर्थं ते युष्मान् पृथक् कर्तुम् इच्छन्ति। 18 केवलं युष्मत्समीपे ममोपस्थितिसमये तन्हि, किन्तु सर्वदैव भद्रमधि स्पर्धन्ते भद्रं। 19 हे मम बालकाः, युष्मदन्त यवत् ख्रीष्ट मृत्मान् न भवति तावद् युष्मत्करणात् पुनः प्रसवेदनेव मम वेदना जायते। 20 अहमिदानीं युष्माकं सन्निधिं गत्वा स्वरान्तरेण युष्मान् सम्भाषितुं कामये यतो युष्मानधि व्याकुलोऽस्मि। 21 हे व्यवस्थाधीनाताकाङ्क्षिणः यूयं किं व्यवस्थाया चवचनं न गृहीथ? 22 तन्मां बदत्। लिखितमास्ते, इज्जाहीमो द्वौ पुत्रावासाते तयोरेको दास्यां द्वितीयश्च पल्यां जातः। 23 तयोः यों दास्यां जातः स शारीरिकनियमेन जज्ञे यश पल्यां जातः स प्रतिज्ञाया जज्ञे। 24 इदमाख्यानं दृष्टन्तस्वरूपं। ते द्वे

योषितावीश्वरीयसन्धी तयोरेको सीनयपर्वताद् उत्पन्ना दासजनयित्री च सा तु हाजिरा। 25 यस्माद् हाजिराशब्देनारवदेशस्थानीयपर्वतो बोध्यते, सा च वर्तमानाया यिरूशलम्युर्याः सदृशी। यतः स्वबालैः सहिता सा दासत्व आस्ते। 26 किन्तु सर्वान्या यिरूशलम्पुरी पल्ली सर्वेषाम् अस्माकं माता चास्ते। 27 यादूशं लिखितम् आस्ते, "वन्ध्ये सन्तानहीने त्वं स्वरं जयजयं कुरु। अप्रसूते त्योल्लासो जयाशब्दश्च गीयतां। यत एव सनाताया योषितः सन्तते गणात्। अनाथा या भवेन्नारी तदपत्यानि भूरीशः॥" 28 हे भ्रातृगृ, इम्हाकृ इव यं प्रतिज्ञाया जातः सन्तानाः। 29 किन्तु तदानीं शारीरिकनियमेन जातः पुत्रो यद्वद् आत्मिकनियमेन जातं पुत्रम् उपादवत् तथाभुनापि। 30 किन्तु शास्त्रे कि लिखित? "त्वम् इमां दासीं तथायः पुत्रञ्चापासारय यत एष दासीपुत्रः पल्लीपुत्रेण सम् नोत्तराधिकारी भविष्यतीति।" 31 अतएव हे भ्रातरः, वयं दास्याः सन्ताना न भूत्वा पात्न्याः सन्ताना भवामः।

5 ख्रीष्टोऽस्मध्यं यत् स्वातन्त्र्यं दत्तवान् यूयं तत्र स्थिरस्तिष्ठत दासत्वयुगेन

पुन न निबद्धयच्च। 2 पश्यताहं पौलै युष्मान् वदामि यदि छिन्नत्वचो भवत तर्हि ख्रीष्टेन किमपि नोपकारिष्यते। 3 अपरं यः कश्चित् छिन्नत्वग् भवति स कृत्त्वन्वयस्थायाः पालनम् ईश्वराय धारयतीति प्रमाणं ददामि। 4 युष्माकं यावन्नो लोका व्यवस्थया सुपुण्यीभवितु चेष्टते ते सर्वे ख्रीष्टाद् भ्रष्ट अनुग्रहात् प्रतिताश्च। 5 यतो वयम् आत्मना विश्वासात् पुण्यलाभाशासिद्धं प्रतीक्षामहे। 6 ख्रीष्टे यीशौ त्वक्छेदात्वकछेदयोः किमपि गुणं नास्ति किन्तु प्रेम्मा सफलो विश्वास एव गुणयुक्तः। 7 पूर्व्यं यूयं सुन्दरम् अधावत प्रेम्यदानीं केन बाधां प्राप्य सत्यां न गृहीथ? 8 युष्माकं सा मति युष्माद्वाहनकारिण ईश्वरान्न जाता। 9 विकारः कृत्त्वस्तकूनां स्वल्पकिण्वेन जस्यते। 10 युष्माकं मति विकारं न गमिष्यतीत्यहं युष्मानधि प्रभुनासंसेः; किन्तु यो युष्मान् विचारलयति स यः कश्चिद् भवेत् समुचितं दण्डं प्राप्यति। 11 परन्तु हे भ्रातरः, यहूम् इदानीम् अपि त्वक्छेदं प्रचारयेत् तर्हि कुरु उपद्रवं भुजिय? तत्कृते क्रूरं निर्बाधम् अभविष्यत। 12 ये जना युष्माकं चाज्ज्वल्यं जनयन्ति तेषां छेदनमेव मयाभिलष्यते। 13 हे भ्रातरः, यूयं स्वातन्त्र्यार्थम् आहूता आधे किन्तु तत्स्वातन्त्र्यद्वारेण शारीरिकभावो युष्मान् न प्रविशतु। यूयं प्रेम्मा परस्परं परिचर्या कुरुद्धन्दं। 14 यस्मात् त्वं सर्वीपवासिनि स्वत्वं प्रेम कुर्याइ इत्येकाज्ञा कृत्स्नाया व्यवस्थायाः सारसंग्रहः। 15 किन्तु यूयं यदि परस्परं दंदश्यद्वे शस्याद्वये च तर्हि युष्माकम् एकोऽन्येन यन्न ग्रस्यते तत्र युष्माभिः सावधानै भवितव्यं। 16 अहं ब्रवीमि यूयम् आत्मिकाचारं कुरुत शारीरिकभिलाषं मा पूर्यत। 17 यतः शारीरिकभिलाष आत्मनो विपरीतः, आत्मिकाभिलाषश्च शरीरस्य विपरीतः, अनयोरुभयोः परस्परं विरोधे विद्यते तेन युष्माभिः स्वदेशात् भविलष्यते। 18 यूयं यद्यात्मना विनीयत्वे तर्हि व्यवस्थाया अधीना न भवत। 19 अपरं परदासामन् वेश्यागमनम् अशुचिता कामुका प्रतिमापूजनम् 20 इन्द्रजालं शत्रुत्वं विवादोऽन्तर्ज्ञलं क्रोधः कलहोऽन्यैव 21 पार्थक्यम् ईर्ष्या वधो मत्तत्वं लम्पटत्वमित्यादीनी स्पष्टत्वेन शारीरिकभावस्य कम्माणिणि सन्ति। पूर्व॑ यद्वत् पुनरयते तर्हि कर्तव्यं। 18 यूयं यद्यात्मना विनीयत्वे तर्हि व्यवस्थाया अधीना न भवत। 19 अपरं परदासामन् वेश्यागमनम् अशुचिता कामुका प्रतिमापूजनम् 20 इन्द्रजालं शत्रुत्वं विवादोऽन्तर्ज्ञलं क्रोधः कलहोऽन्यैव 21 पार्थक्यम् ईर्ष्या वधो मत्तत्वं लम्पटत्वमित्यादीनी स्पष्टत्वेन शारीरिकभावस्य कम्माणिणि सन्ति। पूर्व॑ यद्वत् पुनरयते तर्हि कर्तव्यं। 18 यूयं यद्यात्मना विनीयत्वे तर्हि व्यवस्थाया अधीना न भवत। 19 अपरं परदासामन् वेश्यागमनम् अशुचिता कामुका प्रतिमापूजनम् 20 इन्द्रजालं शत्रुत्वं विवादोऽन्तर्ज्ञलं क्रोधः कलहोऽन्यैव 21 पार्थक्यम् ईर्ष्या वधो मत्तत्वं लम्पटत्वमित्यादीनी स्पष्टत्वेन शारीरिकभावस्य कम्माणिणि सन्ति। पूर्व॑ यद्वत् पुनरयते तर्हि कर्तव्यं। 18 यूयं यद्यात्मना विनीयत्वे तर्हि व्यवस्थाया अधीना न भवत। 19 अपरं परदासामन् वेश्यागमनम् अशुचिता कामुका प्रतिमापूजनम् 20 इन्द्रजालं शत्रुत्वं विवादोऽन्तर्ज्ञलं क्रोधः कलहोऽन्यैव 21 पार्थक्यम् ईर्ष्या वधो मत्तत्वं लम्पटत्वमित्यादीनी स्पष्टत्वेन शारीरिकभावस्य कम्माणिणि सन्ति। पूर्व॑ यद्वत् पुनरयते तर्हि कर्तव्यं। 18 यूयं यद्यात्मना विनीयत्वे तर्हि व्यवस्थाया अधीना न भवत। 19 अपरं परदासामन् वेश्यागमनम् अशुचिता कामुका प्रतिमापूजनम् 20 इन्द्रजालं शत्रुत्वं विवादोऽन्तर्ज्ञलं क्रोधः कलहोऽन्यैव 21 पार्थक्यम् ईर्ष्या वधो मत्तत्वं लम्पटत्वमित्यादीनी स्पष्टत्वेन शारीरिकभावस्य कम्माणिणि सन्ति। पूर्व॑ यद्वत् पुनरयते तर्हि कर्तव्यं। 18 यूयं यद्यात्मना विनीयत्वे तर्हि व्यवस्थाया अधीना न भवत। 19 अपरं परदासामन् वेश्यागमनम् अशुचिता कामुका प्रतिमापूजनम् 20 इन्द्रजालं शत्रुत्वं विवादोऽन्तर्ज्ञलं क्रोधः कलहोऽन्यैव 21 पार्थक्यम् ईर्ष्या वधो मत्तत्वं लम्पटत्वमित्यादीनी स्पष्टत्वेन शारीरिकभावस्य कम्माणिणि सन्ति। पूर्व॑ यद्वत् पुनरयते तर्हि कर्तव्यं। 18 यूयं यद्यात्मना विनीयत्वे तर्हि व्यवस्थाया अधीना न भवत। 19 अपरं परदासामन् वेश्यागमनम् अशुचिता कामुका प्रतिमापूजनम् 20 इन्द्रजालं शत्रुत्वं विवादोऽन्तर्ज्ञलं क्रोधः कलहोऽन्यैव 21 पार्थक्यम् ईर्ष्या वधो मत्तत्वं लम्पटत्वमित्यादीनी स्पष्टत्वेन शारीरिकभावस्य कम्माणिणि सन्ति। पूर्व॑ यद्वत् पुनरयते तर्हि कर्तव्यं। 18 यूयं यद्यात्मना विनीयत्वे तर्हि व्यवस्थाया अधीना न भवत। 19 अपरं परदासामन् वेश्यागमनम् अशुचिता कामुका प्रतिमापूजनम् 20 इन्द्रजालं शत्रुत्वं विवादोऽन्तर्ज्ञलं क्रोधः कलहोऽन्यैव 21 पार्थक्यम् ईर्ष्या वधो मत्तत्वं लम्पटत्वमित्यादीनी स्पष्टत्वेन शारीरिकभावस्य कम्माणिणि सन्ति। पूर्व॑ यद्वत् पुनरयते तर्हि कर्तव्यं। 18 यूयं यद्यात्मना विनीयत्वे तर्हि व्यवस्थाया अधीना न भवत। 19 अपरं परदासामन् वेश्यागमनम् अशुचिता कामुका प्रतिमापूजनम् 20 इन्द्रजालं शत्रुत्वं विवादोऽन्तर्ज्ञलं क्रोधः कलहोऽन्यैव 21 पार्थक्यम् ईर्ष्या वधो मत्तत्वं लम्पटत्वमित्यादीनी स्पष्टत्वेन शारीरिकभावस्य कम्माणिणि सन्ति। पूर्व॑ यद्वत् पुनरयते तर्हि कर्तव्यं। 18 यूयं यद्यात्मना विनीयत्वे तर्हि व्यवस्थाया अधीना न भवत। 19 अपरं परदासामन् वेश्यागमनम् अशुचिता कामुका प्रतिमापूजनम् 20 इन्द्रजालं शत्रुत्वं विवादोऽन्तर्ज्ञलं क्रोधः कलहोऽन्यैव 21 पार्थक्यम् ईर्ष्या वधो मत्तत्वं लम्पटत्वमित्यादीनी स्पष्टत्वेन शारीरिकभावस्य कम्माणिणि सन्ति। पूर्व॑ यद्वत् पुनरयते तर्हि कर्तव्यं। 18 यूयं यद्यात्मना विनीयत्वे तर्हि व्यवस्थाया अधीना न भवत। 19 अपरं परदासामन् वेश्यागमनम् अशुचिता कामुका प्रतिमापूजनम् 20 इन्द्रजालं शत्रुत्वं विवादोऽन्तर्ज्ञलं क्रोधः कलहोऽन्यैव 21 पार्थक्यम् ईर्ष्या वधो मत्तत्वं लम्पटत्वमित्यादीनी स्पष्टत्वेन शारीरिकभावस्य कम्माणिणि सन्ति। पूर्व॑ यद्वत् पुनरयते तर्हि कर्तव्यं। 18 यूयं यद्यात्मना विनीयत्वे तर्हि व्यवस्थाया अधीना न भवत। 19 अपरं परदासामन् वेश्यागमनम् अशुचिता कामुका प्रतिमापूजनम् 20 इन्द्रजालं शत्रुत्वं विवादोऽन्तर्ज्ञलं क्रोधः कलहोऽन्यैव 21 पार्थक्यम् ईर्ष्या वधो मत्तत्वं लम्पटत्वमित्यादीनी स्पष्टत्वेन शारीरिकभावस्य कम्माणिणि सन्ति। पूर्व॑ यद्वत् पुनरयते तर्हि कर्तव्यं। 18 यूयं यद्यात्मना विनीयत्वे तर्हि व्यवस्थाया अधीना न भवत। 19 अपरं परदासामन् वेश्यागमनम् अशुचिता कामुका प्रतिमापूजनम् 20 इन्द्रजालं शत्रुत्वं विवादोऽन्तर्ज्ञलं क्रोधः कलहोऽन्यैव 21 पार्थक्यम् ईर्ष्या वधो मत्तत्वं लम्पटत्वमित्यादीनी स्पष्टत्वेन शारीरिकभावस्य कम्माणिणि सन्ति। पूर्व॑ यद्वत् पुनरयते तर्हि कर्तव्यं। 18 यूयं यद्यात्मना विनीयत्वे तर्हि व्यवस्थाया अधीना न भवत। 19 अपरं परदासामन् वेश्यागमनम् अशुचिता कामुका प्रतिमापूजनम् 20 इन्द्रजालं शत्रुत्वं विवादोऽन्तर्ज्ञलं क्रोधः कलहोऽन्यैव 21 पार्थक्यम् ईर्ष्या वधो मत्तत्वं लम्पटत्वमित्यादीनी स्पष्टत्वेन शारीरिकभावस्य कम्माणिणि सन्ति। पूर्व॑ यद्वत् पुनरयते तर्हि कर्तव्यं। 18 यूयं यद्यात्मना विनीयत्वे तर्हि व्यवस्थाया अधीना न भवत। 19 अपरं परदासामन् वेश्यागमनम् अशुचिता कामुका प्रतिमापूजनम् 20 इन्द्रजालं शत्रुत्वं विवादोऽन्तर्ज्ञलं क्रोधः कलहोऽन्यैव 21 पार्थक्यम् ईर्ष्या वधो मत्तत्वं लम्पटत्वमित्यादीनी स्पष्टत्वेन शारीरिकभावस्य कम्माणिणि सन्ति। पूर्व॑ यद्वत् पुनरयते तर्हि कर्तव्यं। 18 यूयं यद्यात्मना विनीयत्वे तर्हि व्यवस्थाया अधीना न भवत। 19 अपरं परदासामन् वेश्यागमनम् अशुचिता कामुका प्रतिमापूजनम् 20 इन्द्रजालं शत्रुत्वं विवादोऽन्तर्ज्ञलं क्रोधः कलहोऽन्यैव 21 पार्थक्यम् ईर्ष्या वधो मत्तत्वं लम्पटत्वमित्यादीनी स्पष्टत्वेन शारीरिकभावस्य कम्माणिणि सन्ति। पूर्व॑ यद्वत् पुनरयते तर्हि कर्तव्यं। 18 यूयं यद्यात्मना विनीयत्वे तर्हि व्यवस्थाया अधीना न भवत। 19 अपरं परदासामन् वेश्यागमनम् अशुचिता कामुका प्रतिमापूजनम् 20 इन्द्रजालं शत्रुत्वं विवादोऽन्तर्ज्ञलं क्रोधः कलहोऽन्यैव 21 पार्थक्यम् ईर्ष्या वधो मत्तत्वं लम्पटत्वमित्यादीनी स्पष्टत्वेन शारीरिकभावस्य कम्माणिणि सन्ति। पूर्व॑ यद्वत् पुनरयते तर्हि कर्तव्यं। 18 यूयं यद्यात्मना विनीयत्वे तर्हि व्यवस्थाया अधीना न भवत। 19 अपरं परदासामन् वेश्यागमनम् अशुचिता कामुका प्रतिमापूजनम् 20 इन्द्रजालं शत्रुत्वं विवादोऽन्तर्ज्ञलं क्रोधः कलहोऽन्यैव 21 पार्थक्यम् ईर्ष्या वधो मत्तत्वं लम्पटत्वमित्यादीनी स्पष्टत्वेन शारीरिकभावस्य कम्माणिणि सन्ति। पूर्व॑ यद्वत् पुनरयते तर्हि कर्तव्यं। 18 यूयं यद्यात्मना विनीयत्वे तर्हि व्यवस्थाया अधीना न भवत। 19 अपरं परदासामन् वेश्यागमनम् अशुचिता कामुका प्रतिमापूजनम् 20 इन्द्रजालं शत्रुत्वं विवादोऽन्तर्ज्ञलं क्रोधः कलहोऽन्यैव 21 पार्थक्यम् ईर्ष्या वधो मत्तत्वं लम्पटत्वमित्यादीनी स्पष्टत्वेन शारीरिकभावस्य कम्माणिणि सन्ति। पूर्व॑ यद्वत् पुनरयते तर्हि कर्तव्यं। 18 यूयं यद्यात्मना विनीयत्वे तर्हि व्यवस्थाया अधीना न भवत। 19 अपरं परदासामन् वेश्यागमनम् अशुचिता कामुका प्रतिमापूजनम् 20 इन्द्रजालं शत्रुत्वं विवादोऽन्तर्ज्ञलं क्रोधः कलहोऽन्यैव 21 पार्थक्यम् ईर्ष्या वधो मत्तत्वं लम्पटत्वमित्यादीनी स्पष्टत्वेन शारीरिकभावस्य कम्माणिणि सन्ति। पूर्व॑ यद्वत् पुनरयते तर्हि कर्तव्यं। 18 यूयं यद्यात्मना विनीयत्वे तर्हि व्यवस्थाया अधीना न भवत। 19 अपरं परदासामन् वेश्यागमनम् अशुचिता कामुका प्रतिमापूजनम् 20 इन्द्रजालं शत्रुत्वं विवादोऽन्तर्ज्ञलं क्रोधः कलहोऽन्यैव 21 पार्थक्यम् ईर्ष्या वधो मत्तत्वं

केवलम् आत्मालोकनात् तस्य श्लघा सम्भविष्यति। ५ यत एकैको जनः स्वकीयं भारं वक्ष्यति। ६ यो जनो धर्मोपदेशं लभते स उपदेशां स्वीयसर्वसम्पत्ते भर्गिनं करोतु। ७ युष्माकं भ्रान्ति ने भवतु, ईश्वरो नोपहसितव्यः, येन यद् बीजम् उप्यते तेन तज्जातं शस्यं कर्तिष्यते। ८ स्वशरीराथ येन बीजम् उप्यते तेन शरीराद् विनाशरूपं शस्यं लप्यते किन्त्वात्मनः कृते येन बीजम् उप्यते तेनात्मतोऽनन्तजीवितरूपं शस्यं लप्यते। (alōnios g166) ९ सत्कर्मकरणेऽस्माभिरश्चान्ते भवितव्यं यतोऽक्लान्तौस्तिष्ठद्विस्माभिरुपयुक्तसमये तत् फलानि लप्यन्ते। १० अतो यावत् समयस्तिष्ठति तावत् सर्वान् प्रति विशेषतो विश्वासवेशमवासिनः प्रत्यस्माभिः हिताचारः कर्तव्यः। ११ हे भ्रातरः, अहं स्वहस्तेन युष्मान् प्रति कियद्वृहत् पत्रं लिखितवान् तद् युष्माभिः दृश्यतां। १२ ये शारीरिकविषये सुदृश्या भवितुमिछन्ति ते यत् ख्रीष्टस्य कुशस्य कारणादुपद्रवस्य भागिनो न भवन्ति केवलं तदर्थं त्वक्कर्त्रे युष्मान् प्रवर्तयन्ति। १३ ते त्वक्कर्त्रेदग्राहिणोऽपि व्यवस्थां न पालयन्ति किन्तु युष्मच्छरीरात् श्लाघालाभार्थं युष्माकं त्वक्कर्त्रेदम् इच्छन्ति। १४ किन्तु येनाहं संसाराय हतः संसारोऽपि मह्यं हतस्तदस्मत्प्रभो यीशुख्रीष्टस्य कुशं विनान्यत्र कुत्रापि मम श्लाघनं कदापि न भवतु। १५ ख्रीष्टे यीशौ त्वक्कर्त्रेदात्वक्कर्त्रेदयोः किमपि गुणं नास्ति किन्तु नवीना सृष्टिरेव गुणयुक्ता। १६ अपरं यावन्तो लोका एतस्मिन् मार्गे चरन्ति तेषाम् ईश्वरीयस्य कृत्स्नयेसायेलश्च शान्ति देयालाभश्च भूयात्। १७ इतः परं कोऽपि मां न क्लिश्नात् यस्माद् अहं स्वगात्रे प्रभो यीशुख्रीष्टस्य विहानि धारये। १८ हे भ्रातरः अस्माकं प्रभो यीशुख्रीष्टस्य प्रसादो युष्माकम् आत्मनि स्थेयात्। तथास्तु।

इफिषिणः

१ ईश्वरस्येच्छाया यीशुख्रीष्टस्य प्रेरितः पौल इक्षिनगरस्थान् पवित्रान् ख्रीष्टीयीशौ विश्वासिनो लोकान् प्रति पत्रं लिखित। २ अस्माकं तातस्येश्वरस्य प्रभो यीशुख्रीष्टस्य चानुग्रहः शान्तिंश्च सुप्तासु वर्ततां। ३ अस्माकं प्रभो यीशौः ख्रीष्टस्य ततः ईश्वरो धन्यो भवतु; यतः स ख्रीष्टेनास्मध्यं सर्वम् आध्यात्मिकं स्वर्गीयवरं दत्तवान्। ४ वयं यतः तस्य समक्षं प्रेमा पवित्रा निष्कललङ्काश्च भवामस्तदर्थं स जगतः सृष्टे पूर्व॑ तेनास्मान् अभिरोचितवान्, निजाभिलिप्तानुरोधच्च ५ यीशुना ख्रीष्टेन स्वस्य निमित्तं पुत्रत्वपदेऽस्मान् स्वकीयानुग्रहस्य महत्वस्य प्रशंसार्थं पूर्व॑ नियुक्तवान्। ६ तस्माद् अनुग्रहात् स येन प्रियतमेन पुत्रेणास्मान् अनुग्रहीतवान्, ७ वयं तस्य शोणितेन मुक्तिं अर्थतः पापक्षमां लब्धवन्तः। ८ तस्य य ईश्वरोऽनुग्रहनिधिस्तस्मात् सोऽस्मध्यं सर्वविधं ज्ञानं बुद्धिज्ञ बाह्यलूपेण वितरितवान्। ९ सर्वगुणित्यो र्घ्यद् विद्यते तत्सर्वं स ख्रीष्टे संग्रीष्टीति हितीषिणा १० तेन कृते यो मनोरथः सम्पूर्णां गतवत्सु समयेषु साध्यित्यस्तमधि स स्वकीयाभिलाषस्य निगूढं भावम् अस्मान् ज्ञापितवान्। ११ पूर्व॑ ख्रीष्टे विश्वासिनो ये यथम् अस्मत्तो यत् तस्य महिमः प्रशंसा जायते, १२ तदर्थं यः स्वकीयेच्छाया: मन्त्राणातः सर्वाणि साध्यता तस्य मनोरथाद् वयं ख्रीष्टेन पूर्व॑ निस्पिताः सन्तोऽधिकारिणो जाता। १३ यूयमपि सर्वं वाक्यम् अर्थतो युष्मत्परित्राणस्य सुसंवादं निशाय तस्मिन्नेव ख्रीष्टे विश्वसितवन्तः प्रतिज्ञातेन पवित्रेणास्माना मुद्येवाङ्किताश्च। १४ यतस्तस्य महिमः प्रकाशाय तेन क्रीतानां लोकानां मुक्ति यज्वन्न भविष्यति तावत् स आत्मास्माकम् अधिकारित्यस्य सत्याङ्कारस्य पणस्वरूपो भवति। १५ प्रभो यीशौ युष्माकं विश्वासः सर्वेषु पवित्रलोकेषु प्रेमाचास्त इति वार्ता श्रुत्वाहमपि १६ युष्मानिधि निरन्तरम् ईश्वरं धन्यं वदन् प्राथानासमये च युष्मान् स्मरन् वरिमें याचामि। १७ अस्माकं प्रभो यीशुख्रीष्टस्य तातो यः प्रभावाकर ईश्वरः स स्वकीयतत्त्वज्ञानाय युष्मध्यं ज्ञानजनकम् प्रकाशितवाक्योधकञ्चात्मानं देयात्। १८ युष्माकं ज्ञानचक्षुं च दीपित्युक्तानि कृत्वा तस्याहानं कीदृश्या प्रत्याशया सम्बलितं पवित्रलोकानां मध्ये तेन दत्तोऽधिकारः कीदृशः प्रभावानिधि विश्वासिषु चास्मासु प्रकाशामास्य १९ तदीयमहापराक्रमस्य महत्वं कीदृग् अनुपमं तत् सर्वं युष्मान् ज्ञापयतु। २० यतः स यस्या शक्ते: प्रबलतां ख्रीष्टे प्रकाशयन् मृतगण्मध्यात् तम् उत्थापितवान्, २१ अधिपतित्वपदं शासनपदं पराक्रमो राजत्वज्ञेतिनामानि यावनित पदानीह॒ लोके परलोके च विद्यन्ते तेषां सर्वेषाम् ऊर्द्ध्वे सर्वे निजदक्षिणपार्श्वं तम् उपवेशितवान्, (aiōn g165) २२ सर्वाणि तस्य चरणयोरधो निहितवान् या समितिस्तस्य शरीरं सर्वत्र सर्वेषां पूर्यतुः पूरकज्ञ भवति तं तस्या मूर्दानं कृत्वा २३ सर्वेषां म् उपर्युपरि नियुक्तांश्च सैव शक्तिरस्मास्वपि तेन प्रकाशयते।

२ पुरा यूयम् अपराहैः पापेश्वर्मृताः सन्तस्तान्याचरन्त इहलोकस्य संसारानुसारेणाकाशराज्यस्याधिपतिम् २ अर्थतः साम्प्रतम् आज्ञालङ्कितवेशेषु कर्मकारिणम् आत्मानम् अन्वन्नजत। (aiōn g165) ३ तेषां मध्ये सर्वे वयमपि पूर्व॑ शरीरस्य मनस्कामानायज्येहो साध्यतन्तः स्वशरीरस्याभिलाषान् आचराम सर्वेऽन्य इव च स्वभावतः क्रोधभजनान्यभवाम। ४ किन्तु करणानिविश्वरो येन महाप्रेमास्मान् दयितवान् ५ तस्य स्पेनो बाहुल्याद् अपराधै मृतानप्यस्मान् ख्रीष्टेन सह जीवितवान् योतेऽनुग्रहाद् यूयं परित्राणं प्राप्ताः। ६ स च ख्रीष्टेन यीशुनास्मान् तेन सार्दूलम् उत्थापितवान् सर्वं उपवेशितवान्। ७ इत्यं स ख्रीष्टेन यीशुनास्मान् प्रति स्वहितैषितया भावियुगेषु स्वकीयानुग्रहस्यानुपमं निधि प्रकाशयितुम् इच्छति। (aiōn g165) ८ यूयम् अनुग्रहाद् विश्वासेन परित्राणं प्राप्ताः, तच्च युष्मन्मूलकं नहि किन्त्वीश्वरस्तैव दानं, ९ तत् कर्मणां फलम् अपि नहि, अतः केनापि न श्लाघितव्यं। १० यतो वयं तस्य कार्यं प्राप्तं ईश्वरेण निस्पिताभिः सक्लियाभिः कालयापनाय ख्रीष्टे यीशौ तेन मृद्याश्च। ११ पुरा जन्मना भिन्नजातीया हस्तकृतं त्वक्छेदं प्राप्तै लोकैश्चाच्छिन्नत्वच

इतिनामा ख्याता ये यूयं तै युष्माभिरिदं स्मर्त्तव्यं १२ यत् तस्मिन् समये यूयं ख्रीष्टाद् भिन्ना इस्यायेललोकानां सहवासाद् दूरस्था: प्रतिज्ञासम्बलितनियमानां बहिः स्थिताः सन्तो निराशा निरीश्वराश्च जगत्याध्यम् इति। १३ किन्त्वधुना ख्रीष्टे यीशावाश्रयं प्राप्य पुरा दूरवर्तिनो यूयं ख्रीष्टस्य शोणितेन निकटवर्तिनोऽभवत। १४ यतः स अस्माकं सन्धिः स द्वयम् एकीकृतवान् शत्रुतारूपिणीं मध्यवर्तिर्तीं प्रभेदकभित्तिं भग्नवान् दण्डज्ञायुक्तं विधिशास्त्रं स्वशरीरेण लुप्तवांश्च। १५ यतः स सन्धिं विधाय तौ द्वौ स्वस्मिन् एकं नुतनं मानवं कर्तुं १६ स्वकीयकुशो शत्रुतां निहत्य तेनैवैकस्मिन् शरीरे तयो दृश्योरीश्वरेण सन्धिं कारयितु निश्चितवान्। १७ स चागत्य दूरवर्तिनो युष्मान् निकटवर्तिनो इस्यांश्च सन्धे मङ्गलवात्तां ज्ञापितवान्। १८ यतस्तस्माद् उभयपक्षीया वयम् एकेनात्मना पितुः समीपं गमनाय सामर्थ्यं प्राप्तवन्तः। १९ अत इदानीं यूयम् असम्पर्कीया विदेशिनश्च न तिष्ठन्तः पवित्रलोकैः सहवासिन ईश्वरस्य वेशमवासिनश्चाव्ये। २० अपरं प्रेरिता भविष्यद्वादिनश्च यत्र भित्तिमूलस्वरूपास्तरं यूयं तस्मिन् मूले निरीयध्ये तत्र च स्वयं यीशुः ख्रीष्टः प्रधानः कोणस्थप्रस्तरः। २१ तेन कृत्स्मा निमित्तिः संग्रथमाना प्रभोः पवित्रं मन्दिरं भवितुं वर्द्धते। २२ यूयमपि तत्र संग्रथमाना आत्मनेश्वरस्य वासस्थानं भवथ।

३ अतो हेतो भिन्नजातीयानां युष्माकं निमित्तं यीशुख्रीष्टस्य बन्दी यः सोऽहं पौलै ब्रीवीमि। २ युष्मदर्थम् ईश्वरेण मह्यं दत्तस्य वरस्य नियमः कीदृशस्तद् युष्माभिरश्रावीति मन्ये। ३ अर्थतः पूर्व॑ मया संक्षेपेण यथा लिखितं तथाहं प्रकाशितवाक्येनैश्वरस्य निगूढं भाव ज्ञापितोऽभवत्। ४ अतो युष्माभिस्तत् पठित्वा ख्रीष्टमधि तस्मिन्निगूढे भावे मम ज्ञानं कीदृशं तद् भौत्यते। ५ पूर्वयुगेषु मानवसन्तानास्तं ज्ञापिता नासन् किन्त्वधुना स भावस्तस्य पवित्रान् प्रेरितान् भविष्यद्वादिनश्च प्रत्यात्मना प्रकाशितोऽभवत्; ६ अर्थत ईश्वरस्य शक्तेः प्रकाशात् तस्यानुग्रहेणो यो वरो मह्यम् अदायि तेनाहं यस्य सुसंवादस्य परिचारकोऽभवत्, ७ तद्वारा ख्रीष्टेन भिन्नजातीया अन्वैः सार्दूलम् एकाधिकारा एकशरीरा एकस्या: प्रतिज्ञाय अशिश्व भविष्यन्तीति। ८ सर्वेषां पवित्रलोकानां क्षुत्रात्मय मह्यं वरोऽयम् अदायि यद् भिन्नजातीयानां मध्ये बोधागयस्य गुणनिधे: ख्रीष्टस्य मङ्गलवात्तां प्रचारायामि, ९ कालावस्थातः पूर्वस्माच्च यो निमूढभाव ईश्वरे गुप्त आसीत् तदीयनियमं सर्वान् ज्ञापयामि। (aiōn g165) १० यत ईश्वरस्य नानारूपं ज्ञानं यत् साम्प्रतं समित्या सर्वे प्राधान्यपराक्रमयुक्तानां दूतानां निकेते प्रकाशयते तदर्थं स यीशुना ख्रीष्टेन सर्वाणि सृष्टवान्। ११ यतो वयं यस्मिन् विश्वस्य दृढभक्त्या निर्भयताम् ईश्वरस्य समागमे सामर्थ्यज्य (aiōn g165) १२ प्राप्तवन्तस्तस्माकं प्रभुं यीशु ख्रीष्टमधि स कालावस्थाया: पूर्व॑ तं मनोरथं कृतवान्। १३ अतोऽहं युष्मनिमित्तं दुःखोरोगेन क्लानिं यन्न गच्छामीति प्रार्थये यतस्तदेव युष्माकं गौरवं। १४ अतो हेतोः स्वर्गपूरिथ्यौः स्थितः कृत्स्नो वंशो यस्य नामा विख्यातस्तम् १५ असम्प्रभो यीशुख्रीष्टस्य पितरमुद्दिश्याहं जानुनी पातयित्वा तस्य प्रभावनिधितो वरमिमं प्रार्थये। १६ तस्यात्मना युष्माकम् आन्तरिकपुरुषस्य शक्ते वृद्धिः क्रियतां। १७ ख्रीष्टस्तु विश्वासेन युष्माकं हृषयेषु निवसतुः। प्रेमणि युष्माकं बद्मूलत्वं सुस्थिरत्वज्ञ भवतु। १८ इत्थं प्रस्थायाद् दीर्घताया गभीरताया उच्चतायाश्च बोधाय सर्वैः पवित्रलोकैः प्राप्य एवं समाध्यं युष्माभिः लभ्यतां, १९ ज्ञानातिरिक्तं ख्रीष्टस्य प्रेम ज्ञापयाम् ईश्वरस्य सम्पूर्णवृद्धिपूर्यन्तं युष्माकं वृद्धि भवतु च। २० असमाकम् अन्तरे या शक्तिः प्रकाशते तया सर्वांतिरिक्तं कर्म कुर्वन् अस्माकं प्रार्थनां कल्पनाज्ञातिक्रमितुं यः शक्नोति २१ ख्रीष्टीयशुना समिते मध्ये सर्वेषु युगेषु तस्य धन्यवदा भवतु। इति। (aiōn g165)

४ अतो बन्दिरहं प्रभो नम्ना युष्मान् विनये यूयं येनाहानूहात्सातुपुरुक्तरूपेण २ सर्वथा नम्रतां मृदूतां तितिक्षां परस्परं प्रमा संहिष्णुत्वाचावरत। ३ प्रणयबन्धने चात्मनं ऐक्यं रक्षितुं यतव्यं। ४ यूयम् एकशरीरा एकात्मानश्च तद्वद् आहानेन यूयम् एकप्रत्याशाप्राप्तये

समाहृताः। ५ युष्माकम् एकः प्रभुरेको विश्वास एकं मज्जनं, सर्वेषां तातः ६ सर्वविपरिस्थः सर्वव्यापी सर्वेषां युष्माकं मध्यवर्ती चैक ईश्वर आस्ते। ७ किन्तु ख्रीष्टस्य दानपरिमाणानुसाराद् अस्माकम् एकेकस्मै विशेषो वरोऽदायि। ८ यथा लिखितम् आस्ते, “ऊर्ध्वम् आलहा जेतृन् स विजित्य बन्दिनोऽकरोत्। ततः स मनुजेभ्योऽपि स्वीयान् व्यशाणयद् वरान्॥” ९ ऊर्ध्वम् आलहोतिवाक्यस्यायमर्थः स पूर्वं पृथिवीरूपं सर्वाधिस्थितं स्थानम् अवतीर्णवान्; १० यशावतीर्णवान् स एव स्वर्गाणाम् उपर्युपर्यारुढवान् यतः सर्वाणि तेन पूरयितव्यानि। ११ स एव च कांश्न प्रेरितान् अपरान् भविष्यद्वादिनोऽपरान् सुसंवादप्रचारकान् अपरान् पालकान् उपदेशकांश्न नियुक्तवान्। १२ यावद् वर्यं सर्वेषां विश्वासस्येभ्युत्रिविषयकस्य तत्त्वानस्य चैक्यं सम्पूर्णं पुरुषबृहत्याधीतः ख्रीष्टस्य सम्पूर्णपरिमाणस्य समं परिमाणं न प्राप्तुमस्तावत् १३ स परिचर्याकर्मसाधान्य ख्रीष्टस्य शरीरस्य निष्ठायै च पवित्रलोकानां सिद्धातायासात्पादश्म् उपायं निश्चितवान्। १४ अतएव मानुषाणां चातुरीतो भ्रामकधूर्तात्याश्छलाल्च जातेन सर्वेण शिक्षावायुना वर्यं यद् बालका इव दोलायमाना न भ्राम्याम इत्यसम्भीर्यतिवत्यां, १५ प्रेमा सत्यताम् आचरदिः सर्वविषये ख्रीष्टम् उदिश्य वर्दितव्यञ्च, यतः स मूर्ढा, १६ तस्माच्चैकैकस्याङ्गास्य स्वस्वपरिमाणानुसारेण साहाय्यकरणाद् उपकरकैः सर्वैः सन्धिभिः कृत्स्नस्य शरीरस्य संयोगे सम्पिलने च जाते प्रेमा निष्ठा लभमानं कृत्स्नं शरीरं वृद्धं प्राप्नोति। १७ युष्मान् अहं प्रभुर्देवं ब्रवीप्यादिवासि च, अन्ये भिन्नजातीया इव यूयं पून मर्चरत। १८ यतस्ते स्वमनोमायाम् आचरन्त्यात्तरिकाज्ञानात् मानसिककाठिन्याच्च तिमिरावृत्बुद्य ईश्वरीयजीवनस्य बगीर्भूताश्च भवन्ति, १९ स्वान् चैतन्यभूयान् कृत्वा च लोभेन सर्वविधाशौचाचरणाय लम्पटात्यां स्वान् समर्पितवन्तः। २० किन्तु यूयं ख्रीष्टं न तादृशं परिचितवन्तः, २१ यतो यूयं तं श्रुतवन्तो या सत्या शिक्षा यीशुतो लभ्या तदनुसारात् तदीयोपदेशं प्राप्तवन्तश्चेति ममे। २२ तस्मात् पूर्वकालिकाचारकारी यः पुरातनपुरुषो मायाभिलाषै नश्यति तं त्वक्त्वा युष्माभि मनिसिकभावो नूतनीकर्तव्यः, २३ यो नवपुरुष ईश्वरानुरूपेण पुरुणेण सत्यतासाहितेन २४ धार्मिकत्वेन च सृष्टः स एव परिधातव्यञ्च। २५ अतो यूयं सर्वे मिथ्याकथनं परित्यज्य समाप्तावसिभिः सह सत्यालापं कुरुत यतो वर्यं परस्परम् अङ्गाप्रत्यङ्गा भवामः। २६ अपरं ग्रोधे जाते पापं मा कुरुधम्, अशान्ते युष्माकं रोषेसूर्योऽस्ते न गच्छतु। २७ अपरं शयताने स्थानं मा दत्त। २८ चोरः पुनर्श्वर्यं न करोतु किन्तु दीनाय दाने सामर्थ्यं यज्जायते तदर्थं स्वकराभ्यां सदृश्या परिश्रमं करोतु। २९ अपरं युष्माकं वदनेभ्यः कोऽपि कदालापो न निर्गच्छतु, किन्तु येन श्रोतुरुपकारो जायते तादृशः प्रयोजनीयनिष्ठायै फलदायक आलापो युष्माकं भवतु। ३० अपरञ्च यूयं मुक्तिदिनपर्यन्तम् ईश्वरस्य येन पवित्रेणाम्नाम् मुद्याङ्किता अभवत ते शोकान्वितं मा कुरुत। ३१ अपरं कुटुम्बाय रोषः कोषः कलहो निन्दा सर्वविधेष्यश्वेतानि युष्माकं मध्याद् दूरीभवन्तु। ३२ यूयं परस्परं हितेषिणः कोमलान्तःकरणाश्च भवत। अपरम् ईश्वरः ख्रीष्टेन यद्वद् युष्माकं दोषान् क्षमितवान् तद्वद् यूयमपि परस्परं क्षमयन्ते।

५ अतो यूयं प्रियबालका इवेश्वरस्यानुकारिणो भवत, २ ख्रीष्ट इव प्रेमाचारं कुरुत च, यतः सोऽस्मासु प्रेमं कृतवान् अस्माकं विनिमयेन चात्मनिवेदनं कृत्वा ग्राहसुपाश्वर्थकम् उपहारं बलिज्जेश्वराच दत्तवान्। ३ किन्तु वेश्यामानं सर्वविधाशौचक्रिया लोभप्रतीषाम् उच्चारणमपि युष्माकं मध्ये न भवतु, एतदेव पवित्रलोकानाम उचितं। ४ अपरं कुत्सितालापः प्रलापः श्लेषकिश्च न भवतु यत एतान्यनुचितानि किन्त्वीश्वरस्य धन्यवादो भवतु। ५ वेश्यागाम्यशौचाचारी देवपूजक इव गणयो लोभी चैतेषां कोषि ख्रीष्टस्य राज्येऽर्थत ईश्वरस्य राज्ये कमप्रथिकारं न प्राप्त्यर्तीति युष्माभिः सम्यक् ज्ञायातां। ६ अनर्थकावाक्येन कोऽपि युष्मान् न वज्यवृत्तं यतस्तादृगाचारहेतोनान्नाग्राहितु लोकेष्वीश्वरस्य कोपो वर्तते। ७ तस्माद् यूयं तैः सहभागिनो न भवत। ८ पूर्वं यूयम् अन्धकारस्वरूपा आध्वं किन्त्वदानीं प्रभुना दीपित्वस्वरूपा भवथ तस्माद् दीपते: सन्ताना इव समाचरत। ९ दीपे यैत् फलं तत् सर्वविधहितप्रियायां

धर्मे सत्यालापे च प्रकाशते। १० प्रभवे यद् रोचते तत् परीक्षध्वं। ११ यूयं तिमिरस्य विफलकर्मणाम् अंशिनो न भूत्वा तेषां दोषित्वं प्रकाशयत। १२ यतस्ते लोका रहमि यद् यद् आचरन्ति तदुच्चारणम् अपि लज्जाजनक। १३ यतो दीपत्वा यद् यत् प्रकाशयते तत् तया चकास्यते यच्च चकास्ति तद् दीपित्वस्वरूपं भवति। १४ एतत्कारणाद् उक्तम् आस्ते, “हे निद्रित प्रबुध्यस्व मृते भ्युत्थोत्थिति कुरु। तत्कृते सूर्यवर्त ख्रीष्टः स्वयं त्वां द्योतीयष्यति।” १५ अतः सावधान भवत, अज्ञाना इव माचरत किन्तु ज्ञानिन इव सतर्कम् आचरत। १६ समयं बहुमूलं गणयध्वं यतः काला अभद्राः। १७ तस्माद् यूयम् अज्ञाना न भवत किन्तु प्रभोरभिमतं किं तदवगता भवत। १८ सर्वनाशजनकेन सुरापानेन मता मा भवत किन्त्वात्मना पूर्यध्वं। १९ अपरं गीतै गन्ति: पारमाधिकीतीतिश परस्परम् आलपन्तो मनसा सादृशं प्रभुम् उद्दिश्य गायत वादयत च। २० सर्वदा सर्वविषयेऽस्मत्प्रभो यीशोः ख्रीष्टस्य नाम्ना तातम् ईश्वराद् धन्यं वदत। २१ यूयम् ईश्वराद् भीताः सन्त अन्येऽपरेषां वरीभूत भवत। २२ हे योषितः, यूयं यथा प्रभोस्तथा स्ववस्वामिनो वशङ्गता भवत। २३ यतः ख्रीष्टो यद्वद् समिते मूर्द्धा शरीरस्य त्राता च भवति तद्रुत स्वामी योषितो मूर्द्धा। २४ अतः समिति यद्वद् ख्रीष्टस्य वरीभूता तद्वद् योषिद्विपि स्वस्वस्वामिनो वशता स्वीकरत्व्या। २५ अपरञ्च हे पुरुषाः, यूयं ख्रीष्ट इव स्वस्वयोषित्सु प्रीयध्वं। २६ स ख्रीष्टोऽपि समिती प्रीतवान् तस्या: कृते च स्वप्राणान् त्यक्त्वान् यतः स वाक्ये जलमज्जनेन तां परिष्कृत्या पावयितुम् २७ अपरं तिलकवल्यादिविहीनां पवित्रां निष्कलडकाज्यं तां समितिं तेजस्विनीं कृत्वा स्वहस्ते समर्पयितुच्याभिलषितवान्। २८ तस्मात् स्वतनुवत् स्वयोषिति प्रेमकरणं पुरुषस्योचितं, येन स्वयोषिति प्रेम क्रियते तेनात्मप्रेम क्रियते। २९ कोऽपि कदापि न स्वकीयां तनुम् ऋत्यायितवान् किन्तु सर्वेषां तं विभ्रति पुण्यिति च। ख्रीष्टोऽपि समिति प्रति तदेव करोति, ३० यतो वर्यं तस्य शरीरस्याङ्गानि मांसास्थीनि च भवामः। ३१ एतदर्थं मानवः स्वमातापितौ परित्यज्य स्वभार्यायाम् आसंक्षयति तौ द्वौ जनावेकाङ्गौ भविष्यतः। ३२ एतन्निगृहावाक्यं गुरुतरं मया च ख्रीष्टसमिती अधित तद् उत्यते। ३३ अतएव युष्माकम् एकैको जन आत्मवत् स्वयोषिति प्रीयतां भार्याप्यि स्वामिनं समादर्तु यतां।

६ हे बालाः, यूयं प्रभुम् उद्दिश्य पित्रोजाग्राहिणो भवत यतस्तत् न्यायं। २ त्वं निजपितरं मातरञ्च सम्मन्यस्वेति यो विधिः स प्रतिज्ञायुक्तः प्रथमो विधिः ३ फलतस्तस्मात् तव कल्याणं देशे च दीर्घकालम् आयु भविष्यतीति। ४ अपरं हे पितरः, यूयं स्वबालकान् मा रोषयत किन्तु प्रभो विनीतायदेशाभ्यां तान् विनयत। ५ हे दासोः, यूयं ख्रीष्टम् उद्दिश्य सभयाः कम्पान्विताश्च भूत्वा सरलान्तःकरणैरैहिकप्रभूनाम् आज्ञाग्राहिणो भवत। ६ दृष्टिगोचरीयपरिचर्यया मानुषेभ्यो रोचितुं मा यतध्वं किन्तु ख्रीष्टस्य दासा इव निविष्टमनोभिरीश्वरस्येच्चां साधयत। ७ मानवान् अनुदिश्य प्रभुवोद्दिश्य सदावेन दास्यकर्म कुरुवं। ८ दासमुक्तयो येन यत् सतर्कम् क्रियते तेन तस्य फलं प्रभुतो लप्स्यत इति जानीत च। ९ अपरं हे प्रभवः, युष्माभि भर्त्सनं विहाय तान् प्रति न्यायाचरणं क्रियतां यश्च कस्यापि पक्षपातं न करोति युष्माकमपि तादृशं एकः प्रभुः स्वर्गे विद्यत इति ज्ञायातां। १० अधिकन्तु हे भ्रातरः, यूयं प्रभुना तस्य विक्रमयुक्तशक्त्या च बलवत्तो भवत। ११ यूयं यत शयतनभूलानि निवापितुं शक्त्युक्त तदर्थम् ईश्वरीयसुसज्जां परिधद्वं। १२ यतः केवलं रक्तमांसाभ्याम् इति नहि किन्तु कृत्वपराक्रमयुक्तस्तिमिरस्येहलोकस्याधिपतिभिः स्वर्गोद्भवै दुष्टात्मभिरेव सादृशं अस्माभि युद्धं क्रियते। (aiōn g165) १३ अतो हेतो यूयं यया सकुले दिनेऽवस्थातु सव्याणि पराजित्य दृढः स्यातुञ्च शक्यथ ताम् ईश्वरीयसुसज्जां गृहीत। १४ वस्तुतस्तु सत्यत्वेन शृङ्खलेन कटि बद्रघ्वा पुण्येन वर्मणा वक्ष आच्छाय। १५ शान्तैः सुवार्त्या जातम् उत्साहं पादुकायुमालं पदे समर्प्य तिष्ठत। १६ येन च दुष्टात्मनोऽग्निबाणान् सर्वान् निर्वापियतुं शक्षयथ तादृशं सर्वच्छादकं फलकं विश्वासं धारयत। १७ शिरस्त्रं परित्राणम् आत्मनः खड्गञ्जेश्वरस्य वाक्यं धारयत। १८ सर्वसमये

सर्व्याचनेन सर्वप्रार्थनेन चात्मना प्रार्थनां कुरुध्वं तदर्थं दृढाकाङ्क्षया
जाग्रतः सर्वेषां पवित्रलोकानां कृते सदा प्रार्थनां कुरुध्वं। 19 अहञ्च
यस्य सुखंवादस्य शृङ्खलबद्धः प्रचारकदूतोऽस्मि तम् उपयुक्तेनोत्साहेन
प्रचारयितुं यथा शक्वुयां 20 तथा निर्भयेन स्वरेणोत्साहेन च सुखंवादस्य
निगूढवाक्यप्रचाराय वक्त्राता यत् मह्यं दीयते तदर्थं ममापि कृते प्रार्थनां
कुरुध्वं। 21 अपरं मम यावस्थास्ति यच्च मया क्रियते तत् सर्वं यद् युष्माभि
ज्ञयते तदर्थं प्रभुना प्रियभ्राता विश्वास्यः परिचारकश्च तु खिको युष्मान् तत्
ज्ञापयिष्यति। 22 यूयं यद् अस्माकम् अवस्थां जानीय युष्माकं मनांसि
च यत् सान्त्वनां लभन्ते तदर्थमेवाहं युष्माकं सन्निधिं तं प्रेषितवान्। 23
अपरम् ईश्वरः प्रभु यीशुख्खीष्वश्च सर्वेषाम् भ्रातृयः शान्तिं विश्वाससहितं प्रेम
च देयात्। 24 ये केवित् प्रभौ यीशुख्खीष्वश्च क्षयं प्रेम कुर्वन्ति तान् प्रति प्रसादे
भूयात् तथास्तु।

फिलिपिन:

१ पौलीतीमथिनामानो यीशुख्रीष्टस्य दासौ फिलिपिनगरस्थान् ख्रीष्टीयीशोः

सर्वन् पवित्रिलोकान् समितेरथ्यक्षान् परिचारकांश्च प्रति पत्रे लिखतः। २ अस्माकं तात ईश्वरः प्रभु यीशुख्रीष्टश्च युष्मभ्यं प्रसादस्य शानेश्च भोगं देयास्तां। ३ अंतं निरन्तरं निजस्वर्गप्रार्थनाम् युष्माकं सर्वेषां कृते सानन्दं प्रार्थनां कुर्वन् ४ यति वारान् युष्माकं स्मरामि तति वारान् आ प्रथमाद् अद्य यावद् ५ युष्माकं सुसंवादभागित्वकारणाद् ईश्वरं धन्यं वदामि। ६ युष्मनमध्ये येनोत्तमं कर्म कर्तुम् आरभ्य तेनैव यीशुख्रीष्टस्य दिनं यावत् तत् साधयिष्यत इत्यस्मिन् दृढविधासो ममास्तो । ७ युष्मान् सर्वान् अथ मम तादृशो भावो यथार्थो यतोऽहं कारवस्थायो प्रत्युत्तरकरणे सुसंवादस्य प्रामाण्यकरणे च युष्मान् सर्वान् मया सार्द्धम् एकानुग्रहस्य भागिनो मत्वा स्वदृदये धारयामि। ८ अपरम् अहं ख्रीष्टीयोः स्नेहतृ स्नेहेन युष्मान् कीदृशां काङ्क्षामि तदथीश्वरो मम साक्षी विद्यते । ९ मया यत् प्रार्थये तद् इदं युष्माकं प्रेमे नित्यं वृद्धि गत्वा १० ज्ञानस्य विशिष्टानां परीक्षिकायाश्च सर्वविद्यबुद्धे बहुल्यं फलतु, ११ ख्रीष्टस्य दिनं यावद् युष्माकं सारल्यं निर्विघ्नतत्त्वं भवतु, ईश्वरस्य गौरवाय प्रशंसासायै च यीशुना ख्रीष्टेन पुण्यफलानां पूर्णात् युष्मभ्यं दीयताम् इति। १२ हे भ्रातरः, मां प्रति यद् यद् धटिते तेन सुसंवादप्रचारस्य बाधा नहि किन्तु वृद्धिरेव जाता तद् युष्मान् ज्ञापयितुं कामयेऽहं। १३ अपरम् अहं ख्रीष्टस्य कृते बद्धोऽस्मीति राजपुर्याम् अन्यस्थानेषु च सर्वेषां निकटे सुस्पष्टम् अभवत्, १४ प्रभुसम्बन्धीया अनेके भ्रातरश्च मम बन्धनाद् आशासं प्राप्य वर्द्धानेनोस्तेनेन निःक्षेपं भोगं कथां प्रचारयन्ति। १५ केचिद् द्वेषाद् विरोधाच्चापे केचिच्च सद्गावात् ख्रीष्टं धोषयन्ति; १६ ये विरोधात् ख्रीष्टं धोषयन्ति ते पवित्रभावात् तन्न कुर्वन्तो मम बन्धनानि बहुतरक्लोशदायीनि कर्तुम् इच्छन्ति। १७ ये च प्रैमा धोषयन्ति ते सुसंवादस्य प्रामाण्यकरणेऽहं नियुक्तोऽस्मीति ज्ञात्वा तत् कुर्वन्ति। १८ किं बहुना? कापट्यात् सरलभावाद् वा भवेत्, येन केनविचित् प्रकारेण ख्रीष्टस्य धोषणा भवतीत्यस्मिन् अहम् आनन्दाम्यानन्दिष्यामि च। १९ युष्माकं प्रार्थनया यीशुख्रीष्टस्यात्मनश्चोपकरणे तत् मन्त्रिस्तारजनकं भविष्यतीति जानामि। २० तत्र च ममाकड़क्षा प्रत्यास्य च सिद्धि गमिष्यति फलतोऽहं केनापि प्रकारेण न लज्जिष्ये किन्तु गते सर्वस्मिन् काले यद्यत् तद्रुद् इदानीमपि सम्पूर्णोत्साहद्वारा मम शरीरेण ख्रीष्टस्य महिमा जीवने मरणे वा प्रकाशिष्यते। २१ यतो मम जीवनं ख्रीष्टाय मरणञ्च लाभाय। २२ किन्तु यदि शरीरे मया जीवितव्यं तर्हि तत् कर्मफलं फलिष्यति तस्मात् किं वरितव्यं तन्मया न ज्ञायते। २३ द्वाभ्याम् अहं सम्पीड्ये, देहवासत्यजनाय ख्रीष्टेन सहवासाय च ममाभिलाषो भवति यतस्तत् सर्वोत्तमं। २४ किन्तु देहे ममाविस्थित्या युष्माकम् अधिकप्रयोजनं। २५ अहम् अवस्थायो युष्माभिः सर्वेः सार्द्धम् अवस्थितिं करिष्ये च तया च विश्वासे युष्माकं वृद्ध्यानन्दै जनिष्येते तदहं निश्चितं जानामि। २६ तेन च मत्तोऽर्थतो युष्मत्समीपे मम पुनरुपस्थितत्वात् यूर्यं ख्रीष्टेन यीशुना बहुतरम् आहारं कुरुत्य योऽहं युष्मान् उपागत्य साक्षात् कुर्वन् किं वा दौरे तिष्ठन् युष्माकं यां वार्ता श्रोतुम् इच्छामि सेयं यूर्यम् एकात्मानस्थितिः, एकमनसा सुसंवादसम्बन्धीयविश्वासस्य पक्षे यतध्ये, विपक्षैश्च केनापि प्रकारेण न व्याकुलीक्रियध्य इति। २८ तत् तेषां विनासस्य लक्षणं युष्माकञ्जे श्वरदत्तं प्रतिराण्यस्य लक्षणं भविष्यति। २९ यतो येन युष्माभिः ख्रीष्टे केवलविश्वासः क्रियते तन्हि किन्तु तस्य कृते कलेशोऽपि सह्यते तादृशो वरः ख्रीष्टस्यानुरोधाद् युष्माभिः प्राप्ति, ३० तस्मात् मम यादृशं युद्धं युष्माभिरदर्शि साम्प्रतं श्रूयते च तादृशं युद्धं युष्माकम् अपि भवति।

२ ख्रीष्टाद् यदि किमपि सान्त्वनं कश्चित् प्रेमजातो हर्षः किञ्चिद् आत्मनः समभागित्वं काचिद् अनुकम्पा कृपा वा जायते तर्हि यूर्यं ममाहाद् पूर्यन्त २ एकभावा एकप्रेमाण एकमनस एकचेष्टाश्च भवत। ३ विरोधाद् दर्पदं वा किमपि मा कुरुत किन्तु नप्रतया स्वेभोऽपरान् विशिष्टान् मन्यधां। ४ केवलम् आत्महिताय न चेष्टमानः परहितायापि चेष्टध्यं। ५ ख्रीष्टस्य

यीशो यर्दृशः स्वभावो युष्माकम् अपि तादृशो भवतु। ६ स ईश्वरस्पी सन् स्वकीयाम् ईश्वरतुल्यतां श्लाघास्पदं नामन्यत, ७ किन्तु स्वं शून्यं कृत्वा दासरूपी बभूव नराकृतिं लेभे च। ८ इत्थं नरमूर्तिम् आश्रित्य नप्राणां स्वीकृत्य मृत्योरेव भोगायाज्ञाग्राही बभूव। ९ तत्कारणाद् ईश्वरोऽपि तं सर्वोन्नतं चकार यच्च नाम सर्वेषां नामां श्रेष्ठं तदेव तस्मै ददौ, १० ततस्तस्मै यीशुनामे सर्वगमर्त्यपातालस्थितैः सर्वं जनिपातः कर्तव्यः; ११ तातस्येथस्य महिमे च यीशुख्रीष्टः प्रभुरिति जिह्वाभिः स्वीकृतव्यं। १२ अतो हे प्रियतमाः, युष्माभि यद्भूत् सर्वदा क्रियते तद्भूत् केवले ममोपस्थितिकाले तन्हि किन्त्वदानाम् अनुपरिस्थेऽपि मयि बहुरयत्नेनां गृहीत्वा भयकम्पाभ्यां स्वस्वपरित्राणं साधयतां। १३ यत ईश्वर एव स्वकीयानुरोधाद् युष्मन्मध्ये मनस्कामानां कम्पसिद्धित्य विदधाति। १४ यूर्यं कलहविवादर्विजतम् आचारं कुर्वन्तोऽनिन्दनीया अकुटिला १५ ईश्वरस्य निष्कलद्वकाश्च सन्तानाइव वक्रभावानां कुटिलाचारिणञ्च लोकानां मध्ये तिष्ठत, १६ यतेषां मध्ये यूर्यं जीवनवाक्यं धारयन्तो जगते दीपका इव दीप्यध्ये। युष्माभिस्तथा कृते मम यतः परिश्रमो वा न निष्फलो जात इत्यहं ख्रीष्टस्य दिने श्लाघां कर्तुं शक्त्यामि। १७ युष्माकं विश्वासार्थक्या बलिदानाय सेवनाय च यद्यप्यहं निवेदितव्यो भवेयं तथापि तेनानन्दमि सर्वेषां युष्माकम् आनन्दस्यांशी भवामि च। १८ तद्रुद् यूर्यमप्यानन्दत मदीयानन्दस्यांशिनो भवत च। १९ युष्माकम् अवस्थाम् अवगत्याहमपि यत सान्त्वनां प्राप्नुयां तदर्थं तीमथियं त्वरया युष्मत्समीपं प्रेषयिष्यामीति प्रभी प्रत्याशां कुर्वे। २० यः सत्यरूपे युष्माकं हितं चिन्तयति तादृशं एकभावस्तस्मादन्यः कोऽपि मम सन्निधौ नास्ति। २१ यतोऽपरे सर्वे यीशोः ख्रीष्टस्य विषयान् न चिन्तयन्त आत्मविषयान् चिन्तयन्ति। २२ किन्तु तस्य परीक्षितत्वं युष्माभि ज्यायते यतः पुत्रो यादृक् पिण्डुः सहकारी भवति तथैव सुसंवादस्य परिचर्यायां स मम सहकारी जातः। २३ अतएव मम भाविदशां ज्ञात्वा तत्क्षणात् तमेव प्रेषयितुं प्रत्याशां कुर्वे २४ स्वयम् अहमपि तूर्णं युष्मत्समीपं गमिष्यामीत्याशां प्रभुमा कुर्वे। २५ अपरं य इपाक्रदीतो मम भ्राता कर्मयुद्धाभ्यां मम सहायश्च युष्माकं दूतो मदीयोपकाराय प्रतिनिधिश्वासित युष्मत्समीपे तस्य प्रेषणम् आवश्यकम् अमये। २६ यतः स युष्मान् सर्वान् अकाङ्क्षत युष्माभिस्तस्य रोगस्य वार्ताश्वारिति बुद्ध्या पर्यशेशोच्च। २७ स पीड्या मृतकल्पेऽभवदिति सत्यं किन्त्वाश्वरस्तं दयितवान् मम च दुःखात् परं पुनर्दुःखं यन्न भवेत् तदर्थं कवलं तं न दयित्वा मामपि दयितवान्। २८ अतएव यूर्यं तं विलोक्य यत् पुनरानन्देत ममापि दुःखस्य हासो यद् भवेत् तदर्थम् अहं त्वरया तम् अप्रेषये। २९ अतो यूर्यं प्रभोः कृते सम्पूर्णोनानन्देन तं गृहीत तादृशान् लोकांश्वादरणीयान् मन्यध्ये। ३० यतो मम सबे युष्माकं त्रुटिं पूर्यतुं स प्राणान् पणीकृत्य ख्रीष्टस्य कार्यार्थं मृतप्रायेऽभवत्।

३ हे भ्रातरः, शेषे वदामि यूर्यं प्रभावानन्दत। पुनः पुनरेकस्य वचो लेखनं मम क्लेशादं नहि युष्मद्विष्यञ्च भ्रमनाशकं भवति। २ यूर्यं कुकुक्षेभ्यः सावधाना भवत दुष्कर्मकारिभ्यः सावधाना भवत छिन्मूलेभ्यो लोकेभ्यश्च सावधाना भवत। ३ वयमेव छिन्मूलत्वो लोका यतो वयम् आत्मेनश्चेष्व सेवामहे ख्रीष्टेन यीशुना श्लाघामे शरीरेण च प्रगल्भतां न कुर्वामहे। ४ किन्तु शरीरे मम प्रगल्भताया: कारणं विद्यते, कश्चिद् यदि शरीरेण प्रगल्भतां चिकिर्षिति तर्हि तस्माद् अपि मम प्रगल्भताया युक्तरं कारणं विद्यते। ५ यतोऽहम् अष्टमदिवसे त्वक्छेदप्राप्त इस्यायेलवंशीयो चिन्यामीनोर्धीय इत्रिकुलजात इत्रियो व्यवस्थाचरणे फिरुऽहं ६ धर्मोत्साहकारणात् समितेप्रदवकारी व्यवस्थातो लभ्ये पुण्ये चानिन्दनीयः। ७ किन्तु मम यद्यत् लभ्यम् आसीत् तत् सव्यम् अहं ख्रीष्टस्यानुरोधात् क्षतिम अमन्ये। ८ किञ्चाधुनायाहं मत्राभोः ख्रीष्टस्य यीशो ज्ञानस्योत्कृष्टान्तं बुद्ध्या तत् सर्वं क्षति मन्ये। ९ यतो हेतोराहं यत् ख्रीष्टं लभेय व्यवस्थातो जातं सर्वकीयपुण्यञ्च न धारयन् किन्तु ख्रीष्टे विश्वसनात् लभ्यं यत् पुण्यम् ईश्वरेण विश्वासं दृष्ट्वा दीयते तदेव धारयन् यत् ख्रीष्टे विद्येय तदर्थं तस्यानुरोधात् सर्वेषां क्षति स्वीकृत्य तानि सर्वाण्यवकरानिव मन्ये। १० यतो हेतोराहं ख्रीष्टं तस्य पुनरुत्थिते गुणं तस्य

दुःखानां भागित्वज्य ज्ञात्वा तस्य मृत्योराकृतिज्य गृहीत्वा 11 येन केनचित् प्रकरेण मृतानां पुनरुत्थितं प्राप्तुं यते। 12 मया तत् सर्वम् अथुना प्रापि सिद्धाता वालभिं तन्हि किन्तु यदर्थम् अहं खीटेण धारितस्तद धारयितुं धावमि। 13 हे भ्रातरः, मया तद धारितम् इति न मन्यते किन्त्वेतदैकमात्रं वदामि यानि पश्चात् रिथ्थानि तानि विस्मृत्याहम् अप्ररिथ्थान्युद्दिश्य 14 पूर्णयत्नेन लक्ष्यं प्रति धावन् खीटवीशुरोद्धृद्वात् माम् आहयत् इश्वरात् जेतपॄणं प्राप्तुं चेष्ट। 15 अस्माकं मध्ये ये सिद्धास्तैः सर्वंस्तदेव भाव्यतां, येति च कञ्जन विषयम् अथ युष्माकम् अपरो भावो भवति तर्हीश्वस्तमपि युष्माकं प्रति प्रकाशयिष्यति 16 किन्तु वर्यं यद्यद् अवगता आसमस्तत्रास्माभिरेको विधिराचरितव्य एकभावै भवितव्यज्य। 17 हे भ्रातरः, यूयं मामानुगमिनो भवत वयज्य यादृगाचरणस्य निर्दर्शनस्वरूपा भवामस्तादृगाचारिणो लोकान् आलोकयन्तं। 18 यतोऽनेके विषयथे चरन्ति ते च खीटस्य कुशश्य शत्रव इति पुरा मया पुनः पुनः कथितम् अथुनापि रुदत मया कथ्यते। 19 तेषां शेषदशा सर्वनाश उदरश्शेष्वरो लज्जा च श्लाघा पृथिव्याज्य लग्नं मनः। 20 किन्त्वस्माकं जनपदः सर्वे विद्यते तस्माच्चागमिष्यन्तं त्रातां प्रभुं यीशुरीष्टां वर्यं प्रतीक्षामोहे। 21 स च यया शक्त्या सर्वाण्येव स्वस्य वशीकर्तुं पारयति तयास्माकम् अधं शरीरं रूपान्तरीकृत्य स्वकीयतेजोमयशरीरस्य समाकारं करिष्यति।

4 है मदीयानन्दमुकुटस्वरूपः प्रियतमा अभीष्टतमा भ्रातः, हे स्नेहपात्रा; यूथम् इत्थं पभौ स्थिरास्तिष्ठत। 2 हे इवदिये हैं सुनुचियुवां प्रभौ एकभावे भवतम् एतद् अहं प्रार्थये। 3 हे मम सत्यं सहकारिन्त्वामपि विनीय वदामि एतपौलपकारस्त्वया क्रियतां यतस्ते कल्पिमानादिभिः सहकारिभिः सार्द्धं सुसंवादप्रचारणाय मम साहाय्यार्थं परिश्रमम् अकुर्वतां तेषां सर्वेषां नामानि च जीवनपुस्तके लिखितानि विद्यन्ते। 4 यूथं प्रभौ सर्वदानन्दतः। पुन वदामि यूथम् आनन्दतः। 5 युध्माकं विनीतत्वं सर्वव्मानवै जीयतां, प्रभुः सन्निधो विद्यते। 6 यूयं किमपि न चिन्तयत किन्तु ध्यन्यावदुक्ताणां प्रार्थनायाज्ञाणां सर्वीकाये स्वप्रार्थनीयम् ईश्वराय निवेदयत। 7 तथा कृत ईश्वरीया या शान्तिः सर्वां बुद्धिम् अतिशेते सायुधाकं चिन्तानि मनासि च स्त्री ऐ यीशी रक्षिष्यति। 8 हे भ्रातः, शेषे वदामि यद्यत् सत्यम् आदरणीयं न्यायं साधु प्रियं सुखातम् अन्येण येन केनचित् प्रकरणेण वा गुणयुक्तं प्रशंसनीयं वा भवति तत्रै मनासि निधध्वं। 9 यूयं मां दृष्ट्वा श्रुत्वा च यद्यत् शिक्षितवन्तो गृहीतवन्तश्च तदेवाचारत तस्मात् शान्तिदायक ईश्वरो युध्माभिः सार्द्धं स्थास्यति। 10 ममोपकाराय युध्माकं या चिन्ता पूर्वम् आसीत् किन्तु कर्मद्वारं न प्राप्तो इदानीं सा पुनरफलत इत्यस्मिन् प्रभौ मम परमाह्नादोजायत। 11 अहं यद् दैन्यकारणाद् इदं वदामि तन्हि यतो मम या काचिद् अवस्था भवेत् तस्यां सन्तोषम् अशिक्षयां। 12 दरिद्रातां भोकुं शक्तोमि धनाढ्यताम् अपि भोक्तुं शक्तोमि सर्वथासव्यवधियेषु विनीतोऽहं प्रयुतां क्षुधाज्व धनं दैन्यज्यावगतोऽस्मि। 13 मम शक्तिदायकेन ख्रीष्णेन सर्वमिव मया शक्यं भवति। 14 किन्तु युध्माभिः दैन्यनिवारणाय माम् उपकृत्य सत्कर्माकरित। 15 हे फिलिपीयलोकाः, सूसंवादस्योदयकाले यदाहं माकिदनियेष्वेशात् प्रतिष्ठे तदा केवलान् युध्मान् विनापरया कथापि समित्या सह दानादानयो र्मम कोउपि सम्बन्धो नासीदृढ़िति यूथमपि जानीथ। 16 यतो युध्माभिः र्म प्रयोजनाय थिषलनीकीनगरमपि मां प्रति पुनः पुनर्दनं प्रेषितम्। 17 अहं यद् दानं मृगये तन्हि किन्तु युध्माकं लाभद्वकं फलं मृगये। 18 किन्तु मम कस्यायथावो नासित्वं सर्वं प्रचुरुम् आस्ते यत ईश्वरस्य ग्राह्यं तुष्टिनकं सुगच्छिन्नेवेद्यस्वरूपं युध्माकं दानं इपाक्रदिताद् गृहीत्वाहं परितृप्तोऽस्मि। 19 ममेश्वरोऽपि ख्रीष्णेन यीशुनां स्वकीयविभवनिधितः प्रयोजनीयं सर्वविषयं पूर्णलूपं युध्माभ्यं देयात्। 20 अस्माकं पितृ॒धर्मस्य धन्यवादोऽनन्तकालं यावद् भवतु। अमेन। (aiōn 165) 21 यूयं यीशुखीस्यैकैकं पवित्रजनं नमस्कुरुत। मम सङ्गिभातरो युध्मान नमस्कुर्वते। 22 सर्वे पवित्रलोका विशेषतः कैसरस्य परिजना-

युष्मान् नमस्कुर्वते। 23 अस्माकं प्रभो यीशुख्रीष्टस्य प्रसादः सर्वान् युष्मान् प्रति भूयात्। आमेन्।

कलसिनः

१ ईश्वरस्येष्ठाया यीशुख्रीष्टस्य प्रेरितः पौलस्तीमिथियो भ्राता च कलसिनगरस्थान् पवित्रान् विश्वस्तान् ख्रीष्टशिर्तभ्रातृन् प्रति पत्रं लिखतः। २ अस्माकं तात ईश्वरः प्रभु यीशुख्रीष्ट युष्मान् प्रति प्रसादं शान्तिज्य क्रियास्तान्। ३ ख्रीष्टे यीषु युष्माकं विश्वासस्य सर्वान् पवित्रलोकान् प्रति प्रेमश्व वार्ता श्रुत्वा ४ वर्यं सदा युष्मदर्थं प्रार्थनां कुर्वन्तः सर्वे निहिताया युष्माकं भाविसम्पदः कारणात् स्वकीयप्रभो यीशुख्रीष्टस्य तातम् ईश्वरं धर्यं वदामः। ५ यूयं तस्या भाविसम्पदो वार्ता यथा सुसंवादरूपिण्या सत्यवाण्या ज्ञापितः। ६ सा यद्गत् कृस्नं जगद् अभिगच्छति तद्गत् युष्मान् अप्यभ्यामत् यूयज्वर्य यद् दिनम् आरभ्येश्वरस्यानुग्रहस्य वार्ता श्रुत्वा सत्यरूपेण ज्ञातवन्तस्तदाभ्य युष्माकं मध्येऽपि फलति वद्धुते च। ७ अस्माकं प्रियः सहदासो युष्माकं कृते च ख्रीष्टस्य विश्वस्तपरिचारको य इप्रफास्तद् वाक्यं ८ युष्मान् आदिष्वान् स एवास्मान् आत्मना जनितं युष्माकं प्रेम ज्ञापितवान्। ९ वर्यं यद् दिनम् आरभ्य तां वार्ता श्रुतवत्स्तदाभ्य निरन्तरं युष्माकं कृते प्रार्थनां कुर्मः फलतो यूयं यथं पूर्णार्थ्याम् आत्मिकज्ञानवुद्दिध्याम् ईश्वरस्याभितम् सम्पूर्णरूपेणावगच्छेत्, १० प्रभो योग्यं सर्वकथा सन्तोषजनकज्ञाचारं कुर्यात्तर्थं ईश्वरज्ञाने वद्मानान् सर्वसत्कर्मरूपं फलं फलेत्, ११ यथा चेश्वरस्य महिमयुक्त्या शक्त्या सानन्देन पूर्णं सहिष्णुतां तितिक्षाज्याचरितुं शक्यथ तादृशेन पूर्णबलेन यद् बलवन्तो भवेत्, १२ यश्च पिता तेजोवासिना पवित्रलोकानाम् अधिकारस्याशित्यावास्मान् योग्यान् कृतवान् तं यद् धर्यं वदेत् वरम् एन याचामहे। १३ यतः सोऽस्मान् तिमिरस्य कर्तृत्वाद् उद्दृत्य स्वकीयस्य प्रियपुत्रस्य राज्ये स्थापितवान्। १४ तस्मात् पुत्राद् वर्यं परित्राणम् अर्थतः पापमोचनं प्राप्तवन्तः। १५ स चादृश्यस्येश्वरस्य प्रतिमूर्तिः कृत्स्नायः सृष्टैरादिकर्त्ता च। १६ यतः सर्वव्यंवेत तेन ससृजै सिंहासनराजत्वपराक्रमादीनि सर्वर्गमत्त्वस्थितानि दृश्यादृश्यानि वस्तुनि सर्वाणि तेवेत तस्मै च ससृजिरे। १७ स सर्वधार्माम् आदिः सर्वेषां स्थितिकारकश्च। १८ स एव समितिरूपायास्तनो मूर्द्धं किञ्च सर्वविषये स यद् अग्रियो भवेत् तदर्थं स एव मृतानां मध्यात् प्रथमत उत्थितोऽग्रश्च। १९ यत ईश्वरस्य कृत्स्नं पूर्णतं तमेव सर्वगमत्त्वस्थितानि सर्वाणि स्वेन सह सन्धापयितुज्जेश्वरेणाभिलेषे। २१ पूर्वं दूरस्था दुष्क्रियारातमनस्कत्वात् तस्य रिपवश्च ये यूयं तान् युष्मान् अपि स इदानीं तस्य मांसलशरीरे मणेण स्वेन सह सन्धापितवान्। २२ यतः स स्वसम्मुखे पवित्रान् निष्कलडिकान् अनिन्दनीयांश्च युष्मान् स्थापितुम् इच्छति। २३ किन्त्वेतदर्थं युष्माभिर्बद्धमूलैः सुस्थिरैश्च भवितव्यम् आकाशमण्डलस्याधःस्थितानां सर्वलोकानां मध्यं च युध्यमाणो यः सुसंवादो युष्माभिरश्चावि तज्जातायां प्रयात्यायां युष्माभिरचले भवितव्यं। २४ तस्य सुसंवादस्यैकः परिचारको योऽहं पौलः सोऽहम् इदानीम् आनन्देन युष्मदर्थं दुःखानि सहे ख्रीष्टस्य क्लेशभोगस्य योशोऽपूर्णस्तमेव तस्य तनोः समितिः कृते स्वशरीरे पूर्यामि च। २५ यत ईश्वरस्य मन्त्रणाया युष्मदर्थम् ईश्वरीयवाक्यस्य प्रचाराभ्य भारी मयि समितिस्तमाद् अहं तस्याः समितिः परिचारकोऽभवे। २६ तत् निगुणं वाक्यं पूर्वयुगेषु पूर्वयुगेष्वेष्यः प्रच्छन्नम् आसीत् किन्त्वदार्नीं तस्य पवित्रलोकानां सन्निधो तेन प्राकाशयत। (aīōn g165) २७ यतो भिन्नजातीयानां मध्ये तत् निगूढवाक्यं कीदृगौरवनिधिसम्बलितं तत् पवित्रलोकान् ज्ञापयितुम् ईश्वरोऽभ्यलघुत् युष्ममध्यवर्ती ख्रीष्ट एव स निधि गैरकाशाभूमिश्च। २८ तस्माद् वर्यं तमेव धोषयन्तो यद् एकैकं मानवं सिद्धीभूतं ख्रीष्टे स्थापयेम तदर्थमैकं मानवं प्रवीध्यामः पूर्णज्ञानेन वैकैकं मानवं उपदेशामः। २९ एतदर्थं तस्य या शक्तिः प्रबलरूपेण मम मध्ये प्रकाशते तयाहं यतामानः आभ्यामि।

२ युष्माकं लायदिकेयास्थभ्रातुणाज्व कृते यावन्तो भ्रातरश्च मम शारीरिकमुखं न दृष्टवन्तस्तेषां कृते मम कियान् यत्तो भवति तद् युष्मान् ज्ञापयितुम् इच्छामि। २ फलतः पूर्णबुद्धिरूपधनभोगाय प्रेम्ना संयुक्तानां

तेषां मनांसि यत् पितुरीश्वरस्य ख्रीष्टस्य च निगूढवाक्यस्य ज्ञानार्थं सान्त्वनां प्राप्नुयरित्यर्थमह यते। ३ यतो विद्याज्ञानयोः सर्वे निधयः ख्रीष्टे गुप्ताः सन्ति। ४ कोऽपि युष्मान् विनयवाक्येन यन्न वज्ययेत् तदर्थम् एतानि मया कथ्यन्ते। ५ युष्मस्तन्निधी मम शरीरेऽवर्तमानेऽपि ममात्मा वर्तते तेन युष्माकं सुरीतिं ख्रीष्टविश्वासे स्थिरत्वज्य दृश्वाहम् आनन्दामि। ६ अतो यूयं प्रभुं पीयशुख्रीष्टं यादुग् गृहीतवन्तस्तादुक् तम् अनुवरत। ७ तस्मिन् बद्मूलाः स्थापिताश्च भवत या च क्षिक्षा युष्माभिर्लब्ध्य तदनुसाराद् विश्वासे सुस्थिरा: सन्तस्तेनैव नित्यं धन्यवादं कुरुत। ८ सावधाना भवत यानुषिकशक्तात् इहलोकस्य वर्णमालातश्चोत्तना ख्रीष्टस्य विपक्षा या दर्शनविद्या मिथ्याप्रताणा च तया कोऽपि युष्माकं क्षति न जनयतु। ९ यत ईश्वरस्य कृत्स्ना पूर्णता मूर्तिमती ख्रीष्टे वसति। १० यूयज्वर्य तेन पूर्णा भवत यतः स सर्वेषां राजत्वकर्तृत्वपदानां मूर्द्धस्ति, ११ तेन च यूयम् अहस्तकृतत्वक्षेत्नार्थतो येन शारीरपापानां विग्रसत्यज्यते तेन ख्रीष्टस्य त्वक्छेदेन छिन्नत्वत्वो जाता १२ मज्जने च तेन सार्द्धं श्वशानं प्राप्ताः पुनः मृतानां मध्यात् तस्योत्पायितुरीश्वरस्य शक्तेः फलं यो विश्वासत्वद्वारा तस्मिन्वर्व मज्जने तेन सार्द्धम् उत्पायिता अभवत। १३ स च युष्मान् अपराधैः शारीरिकात्वक्षेदेन च मृतान् दृश्वा तेन सार्द्धं जीवितवान् युष्माकं सर्वान् अपराधान् क्षमितवान्, १४ यच्च दण्डाश्चारुपं ऋणपत्रम् अस्माकं विलद्म् आसीत् तत् प्रमाजिर्जत्वान् शलाकाभिः कुशी बद्ध्वा दूरीकृतवंशं। १५ किञ्च तेन राजत्वकर्तृत्वपदानि निस्तेजासि कृत्वा पराजितान् रिपूनिव प्रगल्भतया सर्वेषां दृष्टिगोचरे हेतिपतवान्। १६ अतो हेतोः खायाखायै पेयापेये उत्सवः प्रतिपद् विश्वामवारश्चैतेषु सर्वेषु युष्माकं न्यायाधिपतिरूपं कमपि मा गृहीत। १७ यत एतानि छायास्वरूपाणि किन्तु सत्या मूर्तिः ख्रीष्टः। १८ अपरज्य नग्रता स्वर्वाद्वानां सेवा चैतादृशम् इटकमार्याद्यन् यः कश्चित् परोक्षविषयान् प्रविशति स्वकीयशारीरिकभावेन च मुद्या गवित्वतः सन् १९ सन्धिभिः शिराभिश्वेषकृतं संयुक्तज्य कृत्स्नं शरीरं यस्मात् मूर्द्धं ईश्वरीयवृद्धिं प्राप्नोति तं मूर्द्धनं न धारयति तेन मानवेन युष्मतः फलापहरणं नानुजानीत। २० यदि यूयं ख्रीष्टेन सार्द्धं संसारस्य वर्णमालायै मृता अभवत तर्हि यै द्रृश्ये भोगेन क्षयं गत्वाच्च २१ तानि मा स्पृश मा भूक्ष्व मा गृहाणेति मानवैरादिदृशान् शिक्षात्वांश्च विद्यान् २२ आचरन्तो यूयं कुतः संसारे जीवन्त इव भवत? २३ ते विधयः स्वेच्छाभक्त्या नग्रतया शरीरक्तेशेनेन च ज्ञानविधिवत् प्रकाशन्ते तथापि तेऽगण्या: शारीरिकभाववर्द्धकाश्च सन्ति।

३ यदि यूयं ख्रीष्टेन सार्द्धम् उत्पायिता अभवत तर्हि यस्मिन् स्वाने ख्रीष्ट ईश्वरस्य दक्षिणापर्शे उपविष्ट आस्ते तस्योदृश्वस्यानस्य विषयान् चेत्वां। २ पार्थिवविषयेषु न यतामाना ऊर्ध्वस्थविषयेषु युष्मतः अस्ति। ३ यतो यूयं मूर्द्धवन्तो युष्माकं जीवितज्य ख्रीष्टेन सार्द्धम् ईश्वरे गुप्ताम् अस्ति। ४ अस्माकं जीवनस्वरूपः ख्रीष्टो यदा प्रकाशिष्यते तदा तेन सार्द्धं यूयमपि विभवेन प्रकाशिष्यते। ५ अतो वेश्यागमनम अशुचिक्रिया रागः कुत्सिताभिलाषो देवपूजात्पुत्रो लोभश्रैतानि पिथृवपुरुषस्याङ्गानि युष्माभिर्निहन्यन्तां। ६ यत एतेभ्यः कर्मभ्य आज्ञालाङ्घिनो लोकान् प्रतीश्वरस्य क्रोधो वर्तते। ७ पूर्वं यदा यूयं तानुपायीत तदा यूयमपि तान्येवाचरतः; ८ किन्त्वदार्नीं क्रोधो रोषो जिह्विसांशु दुर्मुखानि वदनगिरातकदालपश्चैतानि सर्वाणि दूरीकूरुध्वं। ९ यूयं परस्परं मृषाकथां न वदत यतो यूयं स्वकर्मसहितं पुरातनपुरुषं त्यक्तवन्तः १० स्वस्थः प्रतिमूर्त्य तत्त्वज्ञानाय नूतनीकृतं नवीनपुरुषं परिहितवत्तश्च। ११ तेन च यिहूदिभिन्नजातीयोश्चिन्नत्वगच्छिन्नत्वत्वो मैत्रेषु सर्वाणि दूरीकूरुध्वं। १२ अतापि यूयम् ईश्वरस्य मनोभिलाषिताः पवित्राः प्रियाश्च लोका इव स्वेह्युक्ताम् अनुकूल्या हितैषितां नग्रातां तितिक्षां सहिष्णुताज्ज्वर्य विरुद्धं। १३ यूयम् एककस्याचरणं सहध्वं येन च यस्य किमप्यपराध्यते तस्य तं दोषं स क्षमतां, ख्रीष्टो युष्माकं दोषान् यद्गत् कृत्वा भवत यां यूयमपि तदृष्टं कुरुध्वं। १४ विशेषतः सिद्धिजनकेन प्रेमबन्धेन बद्धा भवत। १५ यस्याः प्राप्तये यूयम् एकस्मिन् शरीरे समाहृता अभवत सेश्रीया शान्ति युष्माकं मनांस्याधिष्ठितृतु यूयज्वर्य कृतज्ञा भवत। १६ ख्रीष्टस्य वाक्यं सर्वविधिज्ञानाय सम्पूर्णरूपेण

युष्मदन्तरे निवमत्, यूयज्ज्व गीतै गनैः पारमार्थिकसङ्कीर्त्तनैश्च परस्परम् आदिशत् प्रबोधयत् च, अनुगृहीतत्वात् प्रभुम् उद्दिश्य स्वमनोभि गर्यत् च। 17 वाचा कर्मणा वा यद् यत् कुरुत तत् सर्वं प्रभो यीशो नम्ना कुरुत तेन पितरम् ईश्वरं धन्यं वदत् च। 18 हे योषितः, यूयं स्वामिनां वश्या भवत् यतस्तदेव प्रभवे रोचते। 19 हे स्वामिनः, यूयं भाव्यर्सु प्रीयधर्वं ताः प्रति परशालापं मा कुरुध्वं। 20 हे बालाः, यूयं सर्वविषये पित्रोराजाग्राहिणो भवत् यतस्तदेव प्रभोः सन्तोषजनकं। 21 हे पितरः, युष्माकं सन्ताना यत् कातरा न भवेयुस्तदर्थं तान् प्रति मा रोषयत। 22 हे दासाः, यूयं सर्वविषय ऐहिकप्रभूनाम् आज्ञाग्राहिणो भवत् दृष्टिगोचरीयसेवया मानवेभ्यो रोचितुं मा यतध्वं किन्तु सरलान्तःकरणैः प्रभो भर्त्या कार्य्यं कुरुध्वं। 23 यच्च कुरुध्वे तत् मानुषमनुद्दिश्य प्रभुम् उद्दिश्य प्रफुल्लमनसा कुरुध्वं, 24 यतो वयं प्रभुतः स्वगार्थिकारस्वं फलं लप्यामह इति यूयं जानीथ यस्माद् यूयं प्रभोः ख्रीष्टस्य दासा भवथ। 25 किन्तु यः कथिद् अनुचितं कर्म करोति स तस्यानुचितकर्मणः फलं लप्यते तत्र कोऽपि पक्षपातो न भविष्यति।

4 अपरज्ज्व हे अधिपतयः, यूयं दासान् प्रति न्याय्यं यथार्थज्याचरणं कुरुध्वं युष्माकमप्येकोऽधिपतिः स्वर्गे विद्यत इति जानीत। 2 यूयं प्रार्थनानाया नित्यं प्रवर्त्तध्वं धन्यवादं कुर्वन्तस्तत्र प्रबुद्धास्तिष्ठत च। 3 प्रार्थनाकाले ममापि कृते प्रार्थनां कुरुध्वं, 4 फलतः ख्रीष्टस्य यन्निगृहवाक्यकारणाद् अहं बद्धोऽभवं तत्प्रकाशायेश्वरो यत् मदर्थं वागद्वारं कुर्यात्, अहज्ज्व यथोचितं तत् प्रकाशयितुं शक्नुयाम् एतत् प्रार्थयध्वं। 5 यूयं समयं बहुमूल्यं ज्ञात्वा बहिःस्थान लोकान् प्रति जानावानं कुरुध्वं। 6 युष्माकम् आलापः सर्वदानुग्रहसूच्यो लवणेन सुस्वादुश्च भवतु यस्मै यदुत्तरं दातव्यं तद् युष्माभिरगमयत। 7 मम या दशाक्ति तां तुखिकनामा प्रभो प्रियो मम भ्राता विश्वसनीयः परिचारकः सहदासश युष्मान् ज्ञापयिष्यति। 8 स यद् युष्माकं दशां जानीयात् युष्माकं मनांसि सान्त्वयेच्च तदर्थमेवाहं 9 तम् ओनीषिमनामानज्ज्व युष्मद्वीर्यं विश्वस्तं प्रियज्ज्व भ्रातरं प्रेषितवान् तौ युष्मान् अत्रत्यां सर्ववार्ता ज्ञापयिष्यतः। 10 आरिषार्खनामा मम सहबन्दी बर्णब्बा भागिनेयो मार्को युष्मानामा विख्यातो यीशुघ्नेते छिन्नत्वयो भ्रातरो युष्मान् नमस्कारं ज्ञापयन्ति, तेषां मध्ये मार्कमधि यूयं पूर्वम् आज्ञापिताः स यदि युष्मत्समीपम् उपतिष्ठेत् तर्हि युष्माभि गृह्णातां। 11 केवलमेत ईश्वरराज्ये मम सान्त्वनाजनकाः सहकारिणोऽभवन्। 12 ख्रीष्टस्य दासो यो युष्मदेशीय इण्फ्रा: स युष्मान् नमस्कारं ज्ञापयति यूयज्ज्वेश्वरस्य सर्वस्मिन् मनोऽभिलाषे यत् सिद्धाः पूर्णाश्च भवेत् तदर्थं स नित्यं प्रार्थनाया युष्माकं कृते यतते। 13 युष्माकं लायदिकेयास्थितानां हियरापलिस्थितानाज्ज्व भ्रातुणां हिताय सोऽतीव चेष्टत इत्यस्मिन् अहं तस्य साक्षी भवामि। 14 लूकनामा प्रियश्चिकित्सको दीमाश्च युष्मभ्यं नमस्कुव्वति। 15 यूयं लायदिकेयास्थान् भ्रातृन् नुप्फां तद्वास्थितां समितिज्ज्व मम नमस्कारं ज्ञापयत। 16 अपरं युष्मत्सानिधौ पत्रस्यास्य पाठे कृते लायदिकेयास्थसमितावपि तस्य पाठो यथा भवेत् लायदिकेयाज्ज्व यत् पत्रं मया प्रहितं तद् यथा युष्माभिरपि पञ्चेत तथा चेष्टध्वं। 17 अपरम् आखिर्प्पं वदत् प्रभो र्घ्यत् परिचर्यापदं त्वयाप्रापि तत्साधनाया सावधानो भव। 18 अहं पौलः स्वहस्ताक्षरेण युष्मान् नमस्कारं ज्ञापयामि यूयं मम बन्धनं स्मरत। युष्मान् प्रत्यनुग्रहो भूयात्। आमेन।

१ थिष्टलनीकिनः

१ पौल: सिल्वानस्तीमथियश्च पिरुषीश्रस्य प्रभो यीशुख्रीष्टस्य चाश्रयं प्राप्ता थिष्टलनीकीयसमिति प्रति पत्र लिखन्ति। अस्माकं तात ईश्वरः प्रभु यीशुख्रीष्टश्च युष्मान् प्रत्युपुरुणं शान्तिज्य क्रियास्तान्। २ वयं सर्वेषां युष्माकं कृते ईश्वरं धन्यं वदामः प्रार्थनासमये युष्माकं नामोच्चारयामः, ३ अस्माकं तातस्येश्वरस्य साक्षात् प्रभौ यीशुख्रीष्टे युष्माकं विश्वासेन यत् कार्यं प्रेमा यः परिश्रमः प्रत्याशया च या तितिक्षा जायते ४ तत् सर्वं निरन्तरं समरामश्च। हे पियभातरः, यूयम् ईश्वरेणाभिरुचिता लोका इति वयं जानीमः। ५ यतोऽस्माकं सुसंबादः केवलशब्देन युष्मान् न प्रविश्य शक्त्या पवित्रेणात्मना महोत्साहेन च युष्मान् प्रविशत्। वयन्तु युष्माकं कृते युष्मन्मध्ये कीटूशा अभवाम तद् युष्माभि ज्ञायते। ६ यूयमपि बहुक्लेशभोगेन पवित्रेणात्मना दत्तेनानन्देन च वाक्यं गृहीत्वास्माकं प्रभोश्चानुगमिनोऽभवत्। ७ तेन माकिदनियाखायादेशयो र्यावन्तो विश्वासिनो लोकाः सन्ति यूयं तेषां सर्वेषां निर्दर्शनस्वरूपा जाताः। ८ यतो युष्मत्तः प्रतिनादित्या प्रभो वाण्या माकिदनियाखायादेशो व्याप्तौ केवलमेतत्नहि किन्त्वीश्वे युष्माकं यो विश्वासस्तस्य वार्ता सर्वत्राश्रावि, तस्मात् तत्र वाक्यकथनम् अस्माकं निष्प्रयोजनं। ९ यतो युष्मन्मध्ये वयं कीटूशा प्रवेशं प्राप्ता यूयज्व कथं प्रतिमा विहायेश्वरं प्रत्यावर्त्तधम् अमरं सत्यमीश्वरं सेवितुं १० मृतगणमध्याच्च तेनोत्थपितस्य पुरस्यार्थत आगामिक्रोधाद् अस्माकं निस्तारयितु यीशोः स्वर्गाद् आगमनं प्रतीक्षितुम् आरभधम् एतत् सर्वं ते लोकाः स्वयम् असमानं ज्ञापयन्ति।

२ हे भ्रातरः: युष्मन्मध्ये ऽस्माकं प्रवेशो निष्फलो न जात इति यूयं स्वयं जानीथ। २ अपरं युष्माभि यथाशावि तथा पूर्वं फिलिपीनगरे विलासा निर्दिताश्च सन्तोऽपि वयम् ईश्वराद् उत्साहं लङ्घ्वा बृह्यतेन युष्मान् ईश्वरस्य सुसंवादम् अबोधयाम। ३ यतोऽस्माकम् आदेशो भ्रान्तेरशुभिर्भावाद् वोत्पन्नः प्रवज्जनायुक्तो वा न भवति। ४ किन्त्वीश्वरेणास्मान् परीक्ष्य विश्वासीयान् मत्वा च यद्यत् सुसंवादोऽस्मासु समाप्तं तद्दूद् वयं मानवेभ्यो न रुरोचिषमाणः किन्त्वस्मदन्तःकरणाना परीक्षकायेश्वराय रुरोचिषमाणा भाषामहे। ५ वयं कदापि स्तुतिवादिनो नाभावामेति यूयं जानीथ कदापि छलवस्त्रेण लोभं नाच्छादायामेत्यस्मिन् ईश्वरः साक्षी विद्यते। ६ वयं ख्रीष्टस्य प्रेरिता इव गौरवान्विता भवितुम् अशक्याम किन्तु युष्मतः परस्माद् वा कस्मादपि मानवाद् गौरवं न लिप्स्माना युष्मन्मध्ये मृदुभावा भूत्वावर्तमाहि। ७ यथा कविन्माता स्वकीयशिशून् प्राप्तायति तथा वयमपि युष्मान् काङ्क्षमाणा ८ युष्मध्यं केवलम् ईश्वरस्य सुसंवादं तन्नहि किन्तु स्वकीयप्राप्ताणान् अपि दातुं मनोभिरश्वलाशम, यतो यूयम् अस्माकं स्नेहप्राप्ताण्यभवत्। ९ हे भ्रातरः, अस्माकं श्रमः क्लेशश्च युष्माभिः स्मर्यते युष्माकं कोऽपि यद् भाग्रस्तो न भवेत् तदर्थं वयं दिवानिशं परिश्राप्यन्तो युष्मन्मध्य ईश्वरस्य सुसंवादमधोषयाम। १० अपरञ्ज्व विश्वासिनो युष्मान् प्रति वयं कीटूक् पवित्रत्वयथार्थत्वनिर्देषवाचारिणोऽभावेत्यस्मिन् ईश्वरो यूयज्व सक्षिण आध्ये। ११ अपरञ्ज्व यद्यत् पिता स्वबालाकान् तद्दूद् वयं युष्माकम् एकैकं जनम् उपदिश्वन्तः सान्तित्वन्तश्च, १२ य ईश्वरः स्वीयराज्याय विभावाय च युष्मान् आहूतवान् तदुपस्युकाचरणाय युष्मान् प्रवर्तितवन्तश्चेति यूयं जानीथ। १३ यस्मिन् समये यूयम् अस्माकं मुखाद् ईश्वरेण प्रतिश्रुतं वाक्यम् अलभव्यं तस्मिन् समये तत् मानुषाणां वाक्यं न मत्तेश्वरस्य वाक्यं मत्वा गृहीत्वन्ति इति कारणाद् वयं निरन्तरम् ईश्वरं धन्यं वदामः, यतस्तद् ईश्वरस्य वाक्यम् इति सत्यं विश्वासिनां युष्माकं मध्ये तस्य गुणः प्रकाशते च। १४ हे भ्रातरः, ख्रीष्टाग्रितवत्य ईश्वरस्य याः समित्यो यिहूदोदेशो सन्ति यूयं तासाम् अनुकारिणोऽभवत, तदुक्ता लोकाश्च यद्दूद् यिहूदिलोकेभ्यस्तद्दूद् यूयमपि स्वजातीयोलोकेभ्यो दुःखम् अलभव्यं। १५ ते यिहूदीयाः प्रभुं यीशो भविष्यद्वादिनश्च हतवत्तो ऽस्मान् दूरीकृतवन्तश्च, त ईश्वराय न रोचन्ते सर्वेषां मानवानां विपक्षा भवन्ति च; १६ अपरं भिन्नजातीयोलोकानां परित्राणार्थं तेषां

मध्ये सुसंवादघोषणाद् अस्मान् प्रतिषेधन्ति चेत्यं स्वीयपापानां परिमाणम् उत्तरोत्तरं पूरयन्ति, किन्तु तेषाम् अन्तकारी क्रोधस्तान् उपकमते। १७ हे भ्रातरः: मनसा नहि किन्तु वदनेन कियत्कालं युष्मतो ऽस्माकं विच्छेदे जाते वयं युष्माकं मुखानि द्रष्टुम् अत्याकाङ्क्ष्या बहु यतितवन्तः। १८ द्विरेककृत्यो वा युष्मत्समीपगमनायासामाकं विशेषतः पौलस्य ममाभिलाषोऽभवत् किन्तु शयतानो ऽस्मान् निवारितवान्। १९ यतोऽस्माकं का प्रत्याशा को वानन्दः किं वा श्लाघ्यकीरीटं? अस्माकं प्रभो यीशुख्रीष्टस्यागमनकाले तत्सम्मुखस्था यूयं किं तन्न भविष्यथ? २० यूयम् एवासाकं गौरवानन्दस्वरूपा भवथ।

३ अतोऽहं यदा सन्देहं पुनः सोढुं नाशक्तुं तदानीम् आरीनीनगर एकाकी स्थातुं निश्चित्प २ स्वभावत ख्रीष्टस्य सुसंवादे सहकारीउत्त्वेश्वरस्य परिचारकं तीमिथयं युष्मत्समीपम् अप्रेषयं। ३ वर्तमानैः क्लेशैः कस्यापि चाज्जल्यं यथा न जायते तथा ते त्वया स्थिरेक्रियन्तां स्वकीयधर्मर्ममधि समाश्वास्यन्ताच्चेति तम् आदिशं। ४ वयमेतादुशे क्लेशे नियुक्ता आस्मह इति यूयं स्वयं जानीथ, यतोऽस्माकं दुर्गतिं भविष्यतीति वयं युष्माकं समीपे स्थितिकालेषु पूर्यान् अबोधयाम, तादृशमेव चाभवत् तदपि जानीथ। ५ तस्मात् परीक्षकेण युष्मासु परीक्षितेवमाकं परिश्रमो विफलो भविष्यतीति भयं सोढुं यदाहं नाशक्तुं तदा युष्माकं विश्वासस्य तत्त्वावधारणाय तम् अप्रेषयं। ६ किन्त्वधुना तीमिथयो युष्मत्समीपाद् अस्मत्सन्निधिम् आगत्य युष्माकं विश्वासप्रेमणी अथस्मान् सुवार्ता जापितवान् वयञ्च यथा युष्मान् स्मरामस्तथा यूयमप्यस्मान् सर्वदा प्राणयेन स्मरथ द्रष्टुम् आकाङ्क्ष्यच्चेचेति काथितवान्। ७ हे भ्रातरः, वार्तामिमां प्राप्य युष्मानाधि विशेषते युष्माकं क्लेशदुःखान्यथि युष्माकं विश्वासाद् अस्माकं सान्त्वनाजायत; ८ यतो यूयं यदि प्रभावविष्ट तहानिन वयम् अध्युना जीवामः। ९ वयञ्चास्मदीयेश्वरस्य साक्षाद् युष्मतो जातेन येनानन्देन प्रकुल्ला भवामस्तस्य कृत्वन्स्यानन्दस्य योग्यरूपेण ईश्वरं धन्यं वदितुं कथं शक्यामः? १० वयं येन युष्माकं वदनानि द्रुं युष्माकं विश्वासे यद् असिद्धं विद्यते तत् सिद्धीकुर्व्य शक्यामस्तादूङ् वर दिवानिं प्रार्थयामहे। ११ अस्माकं तातेनेश्वरेण प्रभुना यीशुख्रीष्टेन च युष्मत्समीपगमनायासामाकं पन्था सुगमः क्रियतां। १२ परस्परं सर्वाश्र प्रति युष्माकं प्रेम युष्मान् प्रति चास्माकं प्रेम प्रभुना वद्धर्यात् बहुफलं क्रियताच्च। १३ अपरमस्माकं प्रभुं यीशुख्रीष्टः स्वकीयैः सर्वैः पवित्रलोकैः सार्दुं यदामिष्यति तदा यूयं यथास्माकं तातस्येश्वरस्य सम्मुखे पवित्रतया निदोषा भविष्यथ तथा युष्माकं मनासि रिखरीक्रियन्तां।

४ हे भ्रातरः: युष्माभिः कीटू आगरितव्यं ईश्वराय रोतिव्यञ्च तदध्यस्मतो या शिक्षा लब्धा तदनुसारात् पुनरतिशयं यतः क्रियतामिति वयं प्रभुयीशुना युष्मान् विनीयादिशामः। १ यतो वयं प्रभुयीशुना कीदृशीराजा युष्मासु समर्पितवन्तस्तद् यूयं जानीथ। ३ ईश्वरस्यायम् अभिलाषो यद् युष्माकं पवित्रात् भवेत्, यूयं व्यभिचाराद् द्वौ तिष्ठत। ४ युष्माकम् एकैको जनः स्वकीयं प्राणाधारं पवित्रं मान्यञ्च रक्षतु, ५ ये च भिन्नजातीया लोका ईश्वरं जानन्ति त इव तत् कामाभिलाषयादीनं न करोतु। ६ एतस्मिन् विषये कोऽप्यत्याचारी भूत्वा स्वभावतरं न वज्ययतु यतोऽस्माभिः पूर्वं यथोक्तं प्रमाणीकृतज्य तथैव प्रभुरेतादूशानां कर्मणां सामुचितं फलं दास्यति। ७ यस्माद् ईश्वरोऽस्मान् अशुचितायै नाहूतवान् किन्तु पुरित्रत्वायैवाहूतवान्। ८ अतो हेतो यः काश्चिद् वाक्यमेतन्न गृहीति स मनुष्यम् अवजानातीति नहि येन स्वकीयात्मा युष्मदत्तरे समर्पितस्तद् ईश्वरम् एवावजानाति। ९ भ्रातृषु प्रेमकरणमधि युष्मान् प्रति मम लिखनं निष्प्रयोजनं यतो यूयं परस्परं प्रेमकरणायैश्वरशक्षिता लोका आध्ये। १० कृत्वसे माकिदनियदेशै च यावन्ती भ्रातरः सन्ति तान् सर्वान् प्रति युष्माभिस्तत् प्रेम प्रकाशयते तथापि हे भ्रातरः, वयं युष्मान् विनयामहे यूयं पुन बहुतरं प्रेम प्रकाशयत। ११ अपरं ये बहिःस्थितास्तेषां दृष्टिगोचरे युष्माकम् आचरणं यत् मनोरव्यं भवेत् कस्यापि वस्तुनश्चाभावो युष्माकम् यन्न भवेत्, १२ एतदर्थं यूयम् अस्मत्तो यादृशम् आदेशं प्राप्तवन्तस्तादृशं निर्विरोधाचारं कर्तुं स्वस्वकम्मणि मनामि निधातुं निजकैश्च कार्यं साधयितुं यतद्वं। १३ हे भ्रातरः निराशा अन्ये

लोका इव यूं यन्न शोचेद्वं तदर्थं महानिद्रागतान् लोकानाधि युष्माकम् अजानता मया नाभिलब्धते। 14 यीशु मृत्वान् पुनरुथितवांश्चेति यदि वर्यं विश्वासमस्ताहि यीशुम् आश्रितान् महानिद्राप्राप्तान् लोकानपीश्वरोऽवश्यं तेन सार्वम् आनेष्यति। 15 यतोऽहं प्रभो वक्येन युष्मान् इदं ज्ञापयामि; अस्माकं मध्ये ये जनाः प्रभोरागमनं यावत् जीवन्तोऽवशेष्यन्ते ते महानिद्रितानाम् अग्रगामिनोन न भविष्यन्ति; 16 यतः प्रभुः सिंहादेन प्रधानसर्वाद्गृहस्योच्चैः शब्दनेश्रीयतूरीवादेन च स्वयं सर्वाद् अवरोक्ष्यति तेन ख्यातिरिता मृतलोकाः प्रथमम् उत्थास्यान्ति। 17 अपरम् अस्माकं मध्ये ये जीवन्तोऽवशेष्यन्ते त आकाशे प्रभोः साक्षात्करणार्थं तैः सार्वदू मेघवाहनेन हरिष्यन्ते; इत्थज्य वर्यं सर्वदा प्रभुना सार्वं स्थाप्यामः। 18 अतो यूम् एताभिः कथाभिः परस्परं सान्त्वयत।

5 हे भ्रातरः, कालान् समयांश्चाधि युष्मान् प्रति मम लिखनं निष्प्रयोजनं, 2 यतो गत्रौ यादृक् तस्करस्तादृक् प्रभो र्दिनम् उपस्थास्यतीति यूं स्वयमेव सम्यग् जानीथ। 3 शान्ति निवृत्यन्तवज्ज्व विद्यत इति यदा मानवा वदिष्यन्ति तदा प्रसववेदना यद्ब्रह्म गर्भिनीम् उपतिष्ठति तद्ब्रह्म अकस्माद् विनाशस्तान् उपस्थास्यति तैरुद्धारो न लप्यते। 4 किन्तु हे भ्रातरः, यूम् अन्धकारेणादृता न भवथ तस्मात् तद्विनं तस्कर इव युष्मान् न प्राप्यति। 5 सर्वे यूं दीप्तेः सन्ताना दिवायाश्च सन्ताना भवथ वर्यं निशावंशात्मिरवंशा वा न भवामः। 6 अतो उपरे यथा निद्रागताः सन्ति तद्ब्रह्म अस्माभि ने भवितव्यं किन्तु जागरितव्यं सचेतनैश्च भवितव्यं। 7 ये निद्रान्ति ते निशायामेव निद्रान्ति ते च मत्ता भवन्ति ते रजन्यामेव मत्ता भवन्ति। 8 किन्तु वर्यं दिवसस्य वंशा भवामः; अतो उस्माभि वैक्षसि प्रत्ययप्रेमरूपं कवचं शिरसे च परित्राणाशारूपं शिरस्त्रं परिधाय सचेतनै भवितव्यं। 9 यत ईश्वरोऽस्मान् क्रोधे न नियुज्यास्माकं प्रभुना यीशुखीषेन परित्राणस्याधिकारे नियुक्तवान्, 10 जाग्रतो निद्रागता वा वर्यं यत् तेन प्रभुना सह जीवामस्तदर्थं सोऽस्माकं कृते प्राणान् त्यक्तवान्। 11 अतएव यूं यद्ब्रह्म कुरुथ तद्ब्रह्म परस्परं सान्त्वयत सुरिश्वरीकुरुक्षुवज्ज्व। 12 हे भ्रातरः, युष्माकं मध्ये ये जनाः परिश्रमं कुर्वन्ति प्रभो नाम्ना युष्मान् अधितिष्ठत्युपदेशन्ति च तान् यूं सम्मन्यध्वं। 13 स्वकर्महेतुना च प्रेम्ना तान् अतीवादृयव्यमिति मम प्रार्थना, यूं परस्परं निवृत्यार्था भवत। 14 हे भ्रातरः, युष्मान् विनयामहे यूम् अविहिताचारिणो लोकान् भर्त्यव्यधं, क्षुद्रमनसः सान्त्वयत, दुर्बलान् उपकरुत, सर्वान् प्रति सहिष्णवो भवत च। 15 अपरं कमपि प्रत्यनिष्टस्य फलम् अनिष्टं केनापि यन्न क्रियेत तदर्थं सावधाना भवत, किन्तु परस्परं सर्वान् मानवांश्च प्रति नित्यं हिताचारिणो भवत। 16 सर्वदानन्दत। 17 निरन्तरं प्रार्थनां कुरुथं। 18 सर्वविषये कृतज्ञतां स्वीकुरुध्वं यत एतदेव ख्यातीयशुना युष्मान् प्रति प्रकाशितम् ईश्वराभिमतं। 19 पवित्रम् आत्मान न निवापयत। 20 ईश्वरीयादेशं नावजानीत। 21 सर्वाणि परीक्ष्य यद् भद्रं तदेव धारयत। 22 यत किमपि पापरूपं भवति तस्माद् दूषं तिष्ठत। 23 शान्तिदायक ईश्वरः स्वयं युष्मान् सम्पूर्णत्वेन पवित्रान् करोतु, अपरम अस्मत्प्रभो यीशुखीषस्यागमनं यावद् युष्माकम् आत्मानः प्राणः शरीराणि च निखिलानि निर्द्वैषत्वेन रक्षयन्तां। 24 यो युष्मान् आहयति स विश्वसनीयोऽतः स तत् साधयिष्यति। 25 हे भ्रातरः, अस्माकं कृते प्रार्थनां कुरुध्वं। 26 पवित्रद्युम्बनेन सर्वान् भ्रातृन् प्रति सत्कुरुध्वं। 27 पत्रमिदं सर्वविषये पवित्राणां भ्रातृणां श्रुतिगोचरे युष्माभिः पठ्यतामिति प्रभो नाम्ना युष्मान् शपयामि। 28 अस्माकं प्रभो यीशुखीषस्यानुग्रहे युष्मासु भूयात् आमेन्।

२ शिष्टलनीकिनः

१ पौल: सिल्वानस्तीमथियश्चेतिनामानो वयम् अस्मदीयतातम् ईश्वरं प्रभुं
यीशुख्रीष्टाश्रितां थिष्टलनीकिनां समितिं प्रति पत्रं लिखामः। १ अस्माकं
 तात ईश्वरः प्रभु यीशुख्रीष्टाश्रिता युष्मास्वनुग्रहं शनित्यच्च क्रियास्तां ३ हे भ्रातरः,
 युष्माकं कृते सर्वदा यथायोग्यम् ईश्वरस्य धन्यवादो उपद्रवक्लेशः सहान्ते तेषु यद् धैर्यं यश
 विश्वासः प्रकाशयते तत्कारणाद् वयम् ईश्वरीयसमितिषु युष्माभिः श्लाघमहे ५
५ तच्चेश्वरस्य न्यायविचारस्य प्रमाणां भवति यतो यूयं यस्त्र कृते दुखं सहध्यं तस्ये श्वरीयराजस्य योग्या भवथा। ६ यतः स्वकीयसर्वादूतानां बलैः
 सहित्य सप्त्येश्वरीयराजस्य योग्या भवथा ७ यतः स्वकीयसर्वादूतानां बलैः
 सहित्य सप्त्येश्वरीयराजस्य योग्या भवथा ८ तदानीम् ईश्वरानभिज्ञेभ्यो उपस्थितिषु यीशुख्रीष्टस्य
 सुसंवादाग्रहकेभ्यश्च लोकेभ्यो जाज्वल्यमानेन वहिना समुचितं फलं यीशुमा
 दास्यते; ९ ते च प्रभो वदनात् पराक्रमयुक्तविभाव्य सदातनविनाशस्त्रपं
 दण्डं लप्पन्ते, (aiōnios g166) १० किन्तु तस्मिन् दिने स्वकीयपवित्रलोकेषु
 विराजितुं युष्मान् अपरांश्च सर्वान् विश्वासिलोकान् विस्मापयितुञ्च स
 आगमिष्यति यतो उपस्थितिषु प्रभो यीशुख्रीष्टस्य योग्यान् करोतु सौजन्यस्य शुभफलं विश्वासस्य
 गुणञ्च पराक्रमेण साधयतिति प्रार्थनासमाभिः सर्वदा युष्मानिमितं क्रियते,
 १२ यतस्तथा सत्यस्माकम् ईश्वरस्य प्रभो यीशुख्रीष्टस्य चानुग्रहाद् अस्मत्प्रभो
 यीशुख्रीष्टस्य नामो गौरवं युष्मासु युष्माकामपि गौरवं तस्मिन् प्रकाशिष्यते।

२ हे भ्रातरः, अस्माकं प्रभो यीशुख्रीष्टस्यागमनं तस्य समीपे उपस्थितिषु
 संस्थितिज्ञाधि वयं युष्मान् इदं प्रार्थयामहे, २ प्रभेस्त्रद् दिने
 प्रायेणोपस्थितम् इति यदि कश्चिद् आत्मना वाचा वा पत्रेण वास्माकम्
 आदेशं कल्पयन् युष्मान् गदति तर्हि यूयं तेन चञ्चलमनस उद्गमाश्च न
 भवत। ३ केनापि प्रकारणं कोउपि युष्मान् न वज्ययतु यतस्तस्माद् दिनात्
 पूर्वं धर्मलीपेनोपस्यातव्यं, ४ यश्च जनो विषक्तान् कुर्वन् सर्वस्माद्
 देवात् पूजनीयवस्त्रशोन्स्यते स्वम् ईश्वरमिव दर्शयन् ईश्वरवद् ईश्वरस्य
 मन्दिरं उपवेश्यति च तेन विनाशपात्रेण पापपुरुषेणोदेतव्यं ५ यदाहं
 युष्माकं सन्निधावासं तदानीम् एतद् अकथयमिति यूयं किं न स्मरथ? ६
 साम्रांतं स येन निवार्यते तद् यूयं जानीथ, किन्तु स्वसमये तेनोदेतव्यं ७
 विधर्मस्य निगूढो गुण इदानीमपि फलति किन्तु यस्तं निवारयति सोऽयापि
 दूरीकृतो नाभवत् ८ तस्मिन् दूरीकृते स विधम्युदिष्यति किन्तु प्रभु यीशुः
 स्वमुखपवनेन तं विधर्वसयिष्यति निजोपस्थितेसेजसा विनाशयिष्यति
 च ९ शयतानस्य शक्तिप्रकाशनाद् विनाशयामानां मध्ये सर्वविधाः
 पराक्रमा भ्रमिका आश्वयक्रिया लक्षणान्यधर्मजाता सर्वविधप्रतारणा
 च तस्योपस्थिते फलं भविष्यति; १० यतो हेतोस्ते परित्राणप्राप्तये
 सत्यधर्मस्यानुग्रां न गृहीतवन्तस्तस्मात् कारणाद् ११ ईश्वरेण तान् प्रति
 भ्रान्तिकरमायायां प्रेषितायां ते मृशावाक्ये विश्वसिष्यन्ति १२ यतो यावन्तो
 मानवाः सत्यधर्मं न विश्वस्याधर्मसंग तुष्ट्यन्ति तैः सर्वं दण्डभाजने भवितव्यं १३ हे
 प्रभोः प्रिया भ्रातरः, युष्माकं कृत ईश्वर आ प्रथमाद् आत्मनः पावनेन सत्यधर्मं विश्वासेन च
 परित्राणार्थं युष्मान् वरीतवान् १४ तदर्थज्ञासमाभिर्घोषितेन सुसंवादेन युष्मान्
 आहूयास्माकं प्रभो यीशुख्रीष्टस्य तेजसोऽधिकारिणः करिष्यति १५ अतो हे
 भ्रातरः यूयं अस्माकं वाक्यैः पत्रैश्च यां शिक्षां लब्धवन्तस्तां कृत्स्नां शिक्षां
 धारयन्तः सुस्थिरा भवत १६ अस्माकं प्रभु यीशुख्रीष्टस्य ईश्वरशार्थतो
 यो युष्मासु प्रेम कृतवान् नित्याज्ञ्य सान्त्वनाम् अनुग्रहणोत्तमप्रत्याशाज्ञ्य
 युष्मभ्यं दत्तवान् (aiōnios g166) १७ स स्वयं युष्माकम् अन्तःकरणानि
 सान्त्वयतु सर्वस्मिन् सद्वाक्ये सत्कर्मणि च सुस्थिरीकरोतु च।

३ हे भ्रातरः, शेषे वदामि, यूयम् अस्मभ्यमिदं प्रार्थयत्वं यत् प्रभो वक्यं

युष्माकं मध्ये यथा तथैवान्यत्रापि प्रचरेत् मान्यज्ञ भवेत्; २ यत्वं वयम्
 अविवेचकेभ्यो दुष्टेभ्यश्च लोकेभ्यो रक्षां प्राप्नयाम यतः सर्वेषां विश्वासो
 न भवति ३ किन्तु प्रभु विश्वास्यः स एव युष्मान् स्थिरीकरिष्यति दुष्टस्य
 कराद् उद्दरिष्यति च ४ यूयम् अस्माभिर्यद् आदिशयद्येत तत् कुरुत्वा करिष्यत्वं
 चेति विश्वासो युष्मानधि प्रभुनास्माकं जायते ५ ईश्वरस्य प्रेमिन् खीष्टस्य
 सहिष्णुतायाज्ञ्य प्रभुः स्वयं युष्माकम् अन्तःकरणानि विनयतु ६ हे भ्रातरः,
 अस्मत्प्रभो यीशुख्रीष्टस्य नाम्ना वयं युष्मान् इदम् आदिशामः अस्मत्तो
 युष्माभिर्या शिक्षलभित्वा तां विहाय कश्चिद् भ्राता यद्यविहिताचारां
 करोति तर्हि यूयं तस्मात् पृथग् भवत ७ यतो वयं युष्माभिः कथम् अनुकर्त्तव्यास्तद्
 यूयं स्वयं जानीथ ८ युष्माकं मध्ये वयम् अविहिताचारिणो नाभवाम, ९
 विनामूल्यं कस्यायन्न नाभुज्महि किन्तु कोउपि यद् अस्माभिर्भयस्तो न
 भवेत् तदर्थं श्रेमण क्लेशेन च दिवानिंशं कार्यम् अकुर्म १० अत्रास्माकम्
 अधिकारो नास्तीत्यन् नाहि किन्त्वस्माकम् अनुकरणाय युष्मान् दृष्टान्तं
 दर्शयितुम् इच्छन्तस्तद् अकुर्म ११ यतो येन कार्यं न क्रियते तेनाहारोऽपि
 न क्रियतामिति वयं युष्मत्समीप उपरिश्तिकलैऽपि युष्मान् आदिशाम १२
 युष्मन्मध्ये विहिताचारिणः केऽपि जना विद्यन्ते ते च कार्यम् अकुर्वन्त
 आलस्यम् आचरन्तीत्यस्माभिः श्रूयते १३ तादृशान् लोकान् अस्मत्प्रभो
 यीशुख्रीष्टस्य नाम्ना वयम् इदम् आदिशाम आज्ञापायमश्च, ते शान्तभावेन
 कार्यं कुर्वन्तः स्वकीयमन्नं भूज्यतां १४ अपरं हे भ्रातरः, यूयं सदावरणे न
 क्लाम्यत १५ यदि च कश्चिदेतत्पत्रे लिखिताम् अस्माकम् आज्ञां न गृह्णाति
 तर्हि यूयं तं मानुषं लक्षयत तस्य संसर्गं त्यजत च तेन स त्रपिष्यते १६ किन्तु तेन शरुं
 मन्यमाना भ्रातरमिव चेतयत १७ शनित्वादाता प्रभुः सर्वविधाः
 सर्वविधाः युष्मभ्यं शान्तिं देयात् १८ अस्माकं सर्वेषां सङ्गी भूयात् १९
 नमस्कर एष पीलस्य मम करणं लिखितोऽभूत् सर्वस्मिन् पत्र एतन्मम
 चिह्नम् एतादृशैरक्षैर्मया लिख्यते २० अस्माकं प्रभो यीशुख्रीष्टस्यानुग्रहः
 सर्वेषु युष्मासु भूयात् आमेन्

१ तीमथियः

१ अस्माकं त्राणकुर्तुरीश्वरस्यास्माकं प्रत्याशाभ्युः प्रभो र्यौशुख्नीष्टस्य

प्रति पत्रं लिखिति । २ अस्माकं तात ईश्वरोऽस्माकं प्रभु र्यौशुख्नीष्टश्च त्वयि अनुग्रहं दद्यां शान्तिज्वरं कुर्यास्तां । ३ मापिदिनियादेशे मम गमनकाले त्वम् इफिषनगरं तिष्ठन् इतरशिक्षा न ग्रहीतव्या, अनन्तेषुपाख्यानेषु वंशावलिषु च युष्माभिं मनो न निवेशितव्यम् ४ इति कांश्चित् लोकान् यद् उपदिशेत्वत् मयादिष्टोऽभवः, यतः सर्वैर्ते विश्वासयुक्ते श्रीरयनिष्ठा न जायते किन्तु विवादो जायते । ५ उपदेशस्य त्विभिरेते फलं निर्मलान्तःकरणेन सत्संवेदनं निष्कपटविश्वासेन च युक्तं प्रेम । ६ केचित् जनाश्च सर्वाण्येतानि विहाय निरर्थककथानाम् अनुगमनेन विपथगमिनोऽभवन्, ७ यद् भाषते यच्च निश्चिन्वन्ति तन्न बुध्यमाना व्यवस्थोपदेशारो भवितुम् इच्छन्ति । ८ सा व्यवस्था यदि योग्यरूपेण गृह्णते तर्हुत्तमा भवतीति वर्यं जानीमः । ९ अपरं सा व्यवस्था धार्मिकस्य विरुद्धा न भवति किन्त्वधार्मिकोऽवाध्यो दुषः पापिष्ठोऽपवित्रोऽशुचिः पितृहन्ता मातृहन्ता नरहन्ता १० वेश्यागामी पुंसेतुनी मनुष्यविक्रेता मिथ्यावादी मिथ्याशपथकारी च सर्वेषामेतेषां विरुद्धा, ११ तथा सच्चिदानन्देश्वरस्य यो विभवयुक्तः सुसंवादो मध्ये समपूर्तिस्तदनुयायिहोपदेशस्य विपरीतं यत् किञ्चिद् भवति तद्विरुद्धा सा व्यवस्थेति तद्ग्राहिणा जातव्यं । १२ महां शक्तिदाता योऽस्माकं प्रभुः खीष्टीयौशूक्तमहं धन्वं वदामि । १३ यतः पुरा निन्द्वक उपद्रवी विंसकश्च भूत्वायहं तेन विश्वास्योऽमन्ये परिचारकत्वे न्ययुच्ये च । तद् अविश्वासावरणम् अज्ञानेन मया कृतमिति हेतोराहं तेनानुकम्पितोऽभवत् । १४ अपरं खीष्टीयौशौ विश्वासप्रेमभ्यां सहितोऽस्मत्प्रभोरुन्ग्रहो दीतीव प्रसुरोऽभवत् । १५ पापिनः परित्रातु खीष्टीयौशौ योशु जंगति समवतोर्णोऽभवत्, एषा कथा विश्वासनीया सर्वे ग्रहणीया च । १६ तेषां पापिनां मध्येऽहं प्रथमं आसं किन्तु ये मानवा अनन्तजीवनप्रात्यर्थ्यं तस्मिन् विश्वसिष्यन्ति तेषां दृष्टान्ते मयि प्रथमे यीशुना खीष्टेन स्वकीया कृत्स्ना चिरसहिष्यूता यत् प्रकाशयत् तदर्थवाहम् अनुकम्पा प्राप्तावान् । (aiōnios g166) १७ अनादिक्षयोदृश्यो राजा योद्धितीयः सर्वज्ञ ईश्वरस्त्यगौरं महिमा चानन्तकालं यावद् भूयात् । आमेन् । (aiōn g165) १८ हे पुत्र तीमथियं त्वयि यनि भविष्यद्वाक्यानि पुरा कथितानि तनुसाराद् अहम् एनामदेशं त्वयि समर्पयामि, तस्याभिग्रायोऽयं यत्त्वं ते वर्क्यैरुत्तमगुरुं करोषि १९ विश्वासं सत्संवेदज्यं धारयसि च । अनयोः परित्यागात् केषाचिच्चद् विश्वासरी भग्नाभवत् । २० हुमिनायसिकन्द्ररौ तेषां यौ द्वौ जनौ, तौ यद् धर्मनिन्दां पुन नं कर्तुं शिक्षेते तदर्थं मया शयतानस्य करे समपूर्ति ।

२ मम प्रथम आदेशोऽयं, प्रार्थनाविनयनिवेदनधन्यवादाः कर्तव्याः, २ सर्वेषां

मानवानां कृते विशेषतो वर्यं यत् शान्तत्वेन निष्कर्षोर्धत्वेन चेश्वरभक्तिं विनीतत्वज्ञाचरन्तः कालं यापयामस्तदर्थं नृपतीनाम् उच्चप्रस्थानाज्वरं कृते ते कर्तव्याः । ३ यतोऽस्माकं तारकस्येश्वरस्य साक्षात् तदेवोत्तमं ग्राह्यज्यं भवति, ४ स सर्वेषां मानवानां परित्राणं सत्यज्ञाप्राप्तिवैच्छति । ५ यत एकोऽद्वितीय ईश्वरो विद्यते किञ्चिद्वेरे मानवेषु चैकोऽद्वितीयो मध्यस्थः ६ स नरवातारः खीष्टीयौशौ योशु विद्यते यः सर्वेषां मुक्ते मूल्यम् अत्मादानं कृतवान् । एतेन येन प्रमाणेनोपयुक्ते समये प्रकाशितव्यं, ७ तद्वीषयिता दूतो विश्वासे सत्यधर्मं च भिन्नजातीयानाम् उपदेशकश्चाहं न्ययुच्ये, एतत्वं खीष्टस्य नामा यथातथ्यं वदामि नानृतं कथयामि ८ अतो ममाभिमतिमदं पुरुषैः क्रोधसन्देहैव विना पवित्रकरणं उत्तोल्य सर्वस्मिन् स्थाने प्रार्थना क्रियतां । ९ तद्रूपं नार्योऽपि सलज्जाः संयतमनसश्च सत्यो योग्यमाच्छादानं परिदधतु किञ्च्च केशसंस्कारैः कणकमुक्ताभिं महार्थ्यपरिच्छेदश्वासम्भूषणं न कुर्वत्यः १० स्वीकृतेश्वरभक्तीनां योषितां योग्यैः सत्यमधिः स्वभूषणं कुर्वतां । ११ नारी सम्पूर्णविनीतवेन निविरोधं शिक्षतां । १२ नार्याः शिक्षादानं पुरुषायाजादानं वाहं नानुजानामि तथा निष्कर्षोर्धत्वम् आचरितव्यं । १३ यतः

प्रथमम् आदमस्ततः परं हवायाः सृष्टि बूध्वू । १४ किञ्च्यादम् भ्रान्तियुक्तो नाभवत् योषिदेव भ्रान्तियुक्ता भूत्वात्याचारिणी बूध्वू । १५ तथापि नारीगणो यदि विश्वासे प्रेमि पवित्रतायां संयतमनसे च तिष्ठति तद्वृप्त्यप्रसववर्त्मना परित्राणं प्राप्त्यत ।

३ यदि कश्चिद् अध्यक्षपदम् आकाङ्क्षते तर्हि स उत्तमं कर्म लिप्सत इति सत्यं । २ अतोऽध्यक्षेणानिदित्वैकस्या योषितो भर्ता परिमितभोगेन

संयतमनसा सभ्येनातितिशेवेकेन शिक्षणे निपुणेन ३ न मध्यपेन न प्रहरकेण किन्तु मुद्भावेन निर्विवादेन निर्लोभेन ४ स्वपरिवाराणाम् उत्तमशासकेन पूर्णविनीतत्वाद् वशयानां सन्तानानां नियन्त्रा च भवितव्यं । ५ यत आत्मपरिवारान् शासितुं यो न शक्नोति तेनेश्वरस्य समितेस्तत्त्वावधारणं कथं करिष्यते? ६ अपरं स गव्यितो भूत्वा यत् शयतान इव दण्डयोग्यो न भवेत् तदर्थं तेन नवशिष्येण न भवितव्यं । ७ यच्च निन्दायां शयतानस्य जाले च न पतेत् तदर्थं तेन बहिःस्थलोकानामपि मध्ये सुख्यातियुक्तेन भवितव्यं । ८ तद्रूपं परिचारकैरपि विनीतै द्विविधाक्यरहिते बूधमूद्यपाने इनासकै निलोभैश्च भवितव्यं, ९ निर्मलसंवेदेन च विश्वासस्य निगूढवाक्यं धातिव्यज्वा । १० अग्रे तेषां परीक्षा क्रियतां ततः परम् अनिन्दिता भूत्वा ते परिचर्यां कुर्वन्तु । ११ अपरं योषिद्विरपि विनीताभिरन्पवादिकाभिः सतकाभिः सर्वत्र विश्वास्याभिष्ठ भवितव्यं । १२ परिचारका एकैकरोषितो भर्तरी भवेयुः, निजसन्तानानां परिजनानाज्वच सुशासनं कुर्याद्युष्म । १३ यतः सा परिचर्यां यै भूत्रूपेण साध्यते ते श्रेष्ठपदं प्राप्नुवन्ति खीष्टे पीशै विश्वासेन महोत्सुका भवान्ति च । १४ त्वं प्रत्येतपत्रेत्खेनसमये शीङ्गं त्वत्समीपगमनस्य प्रत्याशा मम विद्यते । १५ यदि वा विलम्बे तर्हीश्वरस्य गृहे ऽर्थतः सत्यधर्मस्य स्तम्भभित्तिमूलस्वरूपायाम् अमरेश्वरस्य समितौ त्वया कीदृश आचारः कर्त्तव्यस्तत् जातु शक्यते । १६ अपरं यस्य महत्त्वं सर्वस्वीकृतम् ईश्वरभक्तेस्तत् निगूढवाक्यमिदम् ईश्वरो मानवदेहे प्रकाशित आत्मना सुपुण्यकृतो दूतैः सन्दृष्टः सर्वजातीयानां निकटे घोषितो जगतो विश्वासपात्रीभूतस्तेजःप्राप्तये स्वर्गं नीतश्चेति ।

४ पवित्र आत्मा स्पष्टम् इदं वाक्यं वदति चरमकाले कतिपयलोका वहिनाङ्कितत्वात् । २ कठोरमनसां कापत्याद् अनृतवादिनां

विवाहनिषेधकानां भक्ष्यविशेषिणिषेधकानाज्वच ३ भूतस्वरूपाणां शिक्षायां भ्रमकात्माना वाक्येषु च मनासि निवेश्य धर्माद्वं भ्रान्तियन्ते । तानि तु भक्ष्याणि विश्वासिनां स्वीकृतसत्यधर्माण्ज्ञाय धन्यवादसहिताय भोगायेश्वरेण सम्पूर्जिरे । ४ यत ईश्वरेण यद्यत् सृष्टं तत् सर्वम् उत्तमं यदि च धन्यवादेन भुज्यते तर्हीत तस्य किमपि नाग्राह्यं भवति, ५ यत ईश्वरस्य वाक्येन प्रार्थनया च तत् पवित्रीभवति । ६ एतानि वाक्यानि यदि त्वं भावान् ज्ञापयेत्वर्त्ति यीशुद्वीष्टस्योत्तमः प्रतिचारको भविष्यसि यो विश्वासो हीतोपदेशश्च त्वया गृहीतस्तदीयवाक्यैवायायिष्यसे च । ७ यान्युपाख्यानानि दुध्वावानि वृद्धयोषितामेव योग्यानि च तानि त्वया विसृज्यनाम् ईश्वरभक्तये यत्नः क्रियताज्वच । ८ यतः शारीरिको यत्नः स्वल्पफलदो भवति किन्तीश्वरभक्तिरैहिकपरात्रिकजीवनयोः प्रतिज्ञायुक्ता सती सर्वत्र फलदा भवति । ९ वाक्यमेतद् विश्वसनीयं सर्वे ग्रहणीयज्य वयत्यच तदर्थमेव श्राव्यामो निन्दां भुञ्ज्महे च । १० यतो हेतोः सर्वमानवानां विशेषतो विश्वासिनां त्राता योऽमर ईश्वरस्तस्मिन् वयं विश्वासः । ११ त्वम् एतानि वाक्यानि प्रचारय समुपदिश च । १२ अल्पवयज्ञत्वात् केनाप्यवज्ञयो न भव किन्त्वालापेनाचारणेन प्रेमा सदात्मत्वेन विश्वासेन शुचित्वेन च विश्वासिनाम् आदर्शो भव । १३ यावन्नाम् आगमिष्यामि तावत् त्व पाठे चेतयने उद्देशे च मनो निधत्स्व । १४ प्राचीनगणहस्तार्पणसहितेन भविष्यद्वाक्येन यद्यनं तु भूत्यं विश्वासिणं त्वया तिष्ठति त्वया त्वये । १५ एतेषु मनो निवेश्य, एतेषु वर्त्स्व, इत्थज्य सर्वविविये तव गुणवृद्धिः प्रकाशतां । १६ स्वस्मिन् उपदेशे च सावधानो भूत्वावतिष्ठस्व तत् कृत्वा त्वयात्मपरित्राणं श्रोतृणाज्वच परित्राणं साधयिष्यते ।

5 तं प्राचीनं न भर्त्यय किन्तु तं पितरमिव यूनश्श भ्रातृनिव 2 वृद्धाः स्त्रियश्श सम्मन्यस्व। 4 कस्याश्चिद् विधवाया यदि पुरोः प्रत्रा वा विद्यन्ते तर्हि ते प्रथमतः स्वीयपरिजनान् सेवितुं प्रितोः प्रत्युपकर्तुञ्च शिक्षनां यतस्तदेवेश्वरस्य साक्षाद् उत्तमं ग्राहाञ्च कर्म। 5 अपरं या नारी सत्यविधवा नाथहीना चास्ति सा ईश्वरस्याश्रये तिष्ठन्ती दिवानिशं निवेदनप्रार्थनाभ्यां कालं यापयति। 6 किन्तु या विधवा सुखभोगासक्ता सा जीवत्प्यपि मृता भवति। 7 अतएव ता यद् अनिन्दिता भवेयूस्तदर्थम् एतानि त्वया निर्देश्यन्ताः। 8 यदि कश्चित् स्वजातीयान् लोकान् विशेषतः स्वीयपरिजनान् न पालयति तर्हि स विश्वासाद् भ्रष्टे उप्यधमश्श भवति। 9 विधवावर्गे यस्या गणना भवति तया षष्ठितस्तेभ्यो न्यूनवयस्कया न भवितव्यं; अपरं पूर्वम् एकस्वमिका भूत्वा 10 सा यत शिशुपोषणनातिथिसेवनेन पवित्रलोकानां चरणप्रक्षालनेन विलाशाम् उपकारेण सर्वविधस्तकर्माचारणेन च सत्कर्मरकणात् सुख्यातिप्राप्ता भवेत तदप्यावश्यकं। 11 किन्तु युवती विधवा न गृहाण यतः खीष्टस्य वैपरीत्येन तासां दर्पे जाते ता विवाहम् इच्छन्ति। 12 तस्माच्च पूर्वधर्मम् परित्यज्य दण्डनीया भवन्ति। 13 अनन्तरं ता गृहाद् गृहं पर्यटन्त्य आलस्यं शिक्षन्ते केवलमालस्यं नहि किन्त्वनर्थकालापं पराधिकारचर्च्यज्ज्वापि शिक्षामाणा अनुचितानि वाक्यानि भाषन्ते। 14 अतो ममेच्छेण्ये युवत्यो विधवा विवाहं कुर्वताम् अपत्यवत्यो भवन्तु गृहकर्म कुर्वताऽचेत्यं विषप्रक्षाय किमपि निन्दाद्वारं न ददतु। 15 यत इतः पूर्वम् अपि काश्चित् शयतानस्य पश्चाद्ग्रीष्मिन्यो जाताः। 16 अपरं विश्वासिन्या विश्वासिनो वा कस्यापि परिवाराणां मध्ये यदि विधवा विद्यन्ते तर्हि स ता: प्रतिपालयतु तस्मात् समितौ भारे इनारेपिते सत्यविधवानां प्रतिपालनं कर्तुं तया शक्यते। 17 ये प्राच्च: समिति सम्यग् अधितिष्ठन्ति विशेषत ईश्वराक्येनोपदेशेन च ये यत्नं विदधते ते द्विगुणस्यादस्य योग्या मान्यन्ताः। 18 यस्मात् शास्त्रे लिखितमिदमास्ते, त्वं शस्यमर्दकवृष्टस्यास्यं मा बधानेति, अपरमपि कार्यरूद् वेतनस्य योग्यो भवतीति। 19 द्वौ त्रीन् वा साक्षिणो विना कस्याचित् प्राचीनस्य विरुद्धम् अभियोगस्त्वया न गृह्णातां। 20 अपरं ये पापमाचरन्ति तान् सर्वेषां समक्षं भर्त्यस्य तेनापरेषामपि भीति जीनिष्यते। 21 अहम् ईश्वरस्य प्रभो यीशुख्नीष्टस्य मनोनीतदिव्यदूतानां च गोचरे त्वाम् इदम् आजापयामि त्वं कस्याप्यनुरोधेन किमपि न कुर्वन् विनापक्षणात्म् एतान विधीन् पालय। 22 कस्यापि मूर्द्धि हस्तापर्णं त्वरया माकार्णीः। परपापानाज्वारी मा भव। स्वं शुचिं रक्ष। 23 अपरं त्वोदरपीडायाः पुरोः पुन दुर्बलतायाश्श निमित्तं केवलं तोयं न पिवन् किञ्चन् मध्यं पिव। 24 केषाज्ज्यत् मानवानां पापानि विचारात् पूर्वं केषाज्ज्यत् पश्चात् प्रकाशन्ते। 25 तथैव सत्कर्माण्यपि प्रकाशन्ते तदन्यथा सति प्रच्छन्नानि स्थातुं न शक्नुवन्ति।

6 यावन्तो लोका युगधारिणो दासाः सन्ति ते स्वस्वस्वामिनं पूर्णसमादरयोग्यं मन्यन्तां नो चेद् ईश्वरस्य नाम्न उपदेशस्य च निन्दा सम्भविष्यति। 2 येषाच्च स्वामिनो विश्वासिनः भवन्ति तैस्ते भ्रातृत्वात् नावज्ञयोः किन्तु ते कर्मफलभोगिनो विश्वासिनः प्रियाश्श भवन्तीति हेतोः सेवनीया एव, त्वम् एतानि शिक्षय समुपदिश्च च। 3 यः कश्चिद् इतरशिक्षां करोति, अस्माकं प्रभो यीशुख्नीष्टस्य हितवाक्यानीश्वरभक्ते योग्यां शिक्षज्व न स्वीकरोति 4 स दर्पधाराः: सर्वथा ज्ञानहीनश्श विवादै वगियुद्देश रोगयुक्तश्श भवति। 5 तादृशाद् भावाद् ईश्वर्याविरोधापवाददुषासूया भ्रष्टमनसां सत्यज्ञानहीनानाम् ईश्वरभक्ते लाभोपायम् इव मन्यमानानां लोकानां विवादाश्श जायन्ते तादृशेभ्यो लोकेभ्यस्त्वं पृथक् तिष्ठ। 6 संयतेच्छया युक्ता येश्वरभक्तिः सा महालाभोगायो भवतीति सत्यं। 7 एतज्जगत्प्रवेशनकालेऽस्मापि: किमपि नानायि तत्त्यजनकालेऽपि किमपि नेतुं न शक्यत इति निश्चितं। 8 अतएव खाद्यान्याच्छादनानि च प्राप्यास्माभिः सन्तुष्टे भवितव्यं। 9 ये तु धनिनो भवितु चेष्टन्ते ते परीक्षायाम् उन्माथे पतन्ति ये चाभिलाषा मानवान् विनाशं नरके च मज्जयन्ति तादृशेष्वज्ञानाहिताभिलाषेष्वपि पतन्ति। 10 यतोऽर्थस्पृहा सर्वेषां दुरितानां मूलं भवति तामवलम्ब्य केचिद् विश्वासाद्

अभ्रंशन्त नामाक्लेशश्श स्वान् अविध्यन्। 11 हे ईश्वरस्य लोक त्वम् एतेभ्यः पलाय्य धर्मं ईश्वरभक्ति विश्वासः प्रेम सहिष्णुता क्षान्तिश्वैतान्याचरं। 12 विश्वाससूरपूम् उत्तमयुद्ध कुरु, अनन्तजीवनम् आलम्बस्व यतस्तदर्थं त्वम् आहूतोऽभव, बहुसक्षिणां समक्षज्योत्तमां प्रतिज्ञां स्वीकृतवान्। (aiōnios g166) 13 अपरं सर्वेषां जीवयतुरीश्वरस्य साक्षाद् यश्च खीषो यीशुः पन्तीयपीलातस्य समक्षम् उत्तमां प्रतिज्ञां स्वीकृतवान् तस्य साक्षाद् अहं त्वाम् इदम् आजापयामि। 14 ईश्वरेण स्वस्मये प्रकाशितव्यम् अस्माकं प्रभो यीशुख्नीष्टस्यागमनं यावत् त्वया निष्कलडक्तेन निर्दृष्टत्वेन च विधी रक्ष्यतां। 15 से ईश्वरः सच्चिदानन्दः, अद्वितीयसप्राद्, राजां राजा, प्रभूनां प्रभुः, 16 अमरताया अद्वितीय आकरः, अगम्यतेजोनिवासी, मर्त्यानां केनापि न दृष्टे केनापि न दृश्यश्च। तस्य गौरवपराक्रमौ सदाचारनौ भूयास्तां। आमेन्। (aiōnios g166) 17 इहलोके ये धनिनस्ते वित्तसम्मुन्नति चपले धने विश्वासज्य न कुर्वतां किन्तु भोगार्थम् अस्मध्यं प्रचुरत्वेन सर्वदाता (aiōn g165) 18 योउमर ईश्वरस्तरिमन् विश्वसन्तु सदाचारं कुर्वन्तु सत्कर्मधनेन धनिनो सुकला दातारश्च भवन्तु, 19 यथा च सत्यं जीवनं पाप्युस्तथा पारत्रिकाम् उत्तमसम्पदं सज्ज्यन्वन्वेति त्वयादिश्यन्तां। (aiōnios g166) 20 हे तीमथिय, त्वम् उपनिधिं गोपय काल्पनिकविद्याया अपवित्रं प्रलापं विरोधोक्तिज्व त्यज च, 21 यतः कतिपया लोकास्तां विद्यामवलम्ब्य विश्वासाद् भ्रष्टा अभवन। प्रसादस्तव सहायो भूयात्। आमेन्।

२ तीमथियः

१ ख्रीष्णन् यीशुना या जीवनस्य प्रतिज्ञा तामधीश्वरस्येच्छया यीशोः ख्रीष्टस्यैकः प्रेरितः पौलोऽहं स्वकीयं प्रियं धर्ममुंत्रं तीमथियं प्रति पत्रं लिख्यामि । २ तात ईश्वरोऽस्माकं प्रभु यीशुग्रीष्टश्व तथ्यि प्रसादं दयां शनिज्ञं क्रियास्तान् । ३ अहम् आ पूर्वपुरुषात् यम् ईश्वरं पवित्रमासमये त्वां निरन्तरं स्मरामि । ४ यश्व विश्वासः प्रथमे लोयीनामिकायां तय मातामहाया उनीकीनामिकायां मातरि चातिष्ठृत् तवान्तरेष्टि पितृष्ठीति मन्ये ५ तव तं निष्कर्पणं विश्वासं मनसि कुर्वन् तवाश्रुपातं स्मर्य यथानन्देन प्रफल्लो भवेयं तदर्थं तव दर्शनम् आकाङ्क्षेः । ६ अतो हेतो मम हस्तार्पणेन लब्ध्यो य ईश्वरस्य वरस्त्वयि विद्यते तम् उज्ज्वालयितुं त्वां स्मारयामि । ७ यत ईश्वरोऽस्मभ्यं भयजनकम् आत्मानम् अदत्त्वा शक्तिप्रेमसतर्कात्मानम् आकरम् आत्मानं दत्तवान् । ८ अतएवास्माकं प्रभुमधि तस्य वन्दिदासं मामधि च प्रमाणां दातुं न त्रपत्व किन्त्वीश्वरीयशक्त्या सुसंवादस्य कृते दुःखस्य सहभागी भव । ९ सोऽस्मान् परित्राणाप्राणिणि कृतवान् पवित्रेणाह्नेनाहूतवानांशः अस्मत्कर्महितुनेति नहि स्वीयनिरुपणास्य प्रसादस्य च कृते तत् कृतवान् । स प्रसादः सृष्टे पूर्वकाले ख्रीष्ण यीशुनास्मभ्यम् अदापि, (aiōnios g166) १० किन्त्वधुनास्माकं परित्रात् यीशोः ख्रीष्टस्यागमनेन प्राकाशत । ख्रीषी मृत्युं पराजितवान् सुसंवादेन च जीवनम् अमरताज्य प्रकाशितवान् । ११ तस्य योषियता दूतश्चान्यजातीयामां शिक्षकश्चाहं नियुक्तोऽस्मि । १२ तस्मात् कारणात् ममायं क्लेशो भवति तेन मम लज्जा न जायते यतोऽहं यस्मिन् विश्वसितवान् तमवगतोऽस्मि महादिनं यावत् ममोपनिधे गोपनस्य शक्तिस्तस्य विद्यत इति निश्चितं जानामि । १३ हितदायकानां वाक्यानाम् आदर्शस्त्रेपेण मत्तः श्रुतोः ख्रीष्टे यीशो विश्वासप्रेमोः कथा धारय । १४ अपरम् अस्मदन्तव्यासिना पवित्रेणात्माना तामुत्तमाम् उपनिधि गोपय । १५ आशियादेशीया: सर्वे मां त्यक्तवन्त इति त्वं जानासि तेषां मध्ये पूर्णिलो हम्मगिनिश्च विद्यते । १६ प्रभुर्नीषिफरस्य परिवारान् प्रति कृपां विद्यथातु यतः स पुनः पुन मार्मा आप्यायितवान् १७ मम शुद्धखलेन न प्रतिपत्वा रोमानगरे उपस्थितिसमये यत्नेन मां मृग्यत्वा ममोदेशं प्राप्तवान् । १८ अतो विचारदिने स यथा प्रभोः कृपाभाजनं भवेत् तादृशं वरं प्रभुस्तस्मै देयात् । इकिष्णनगरेष्टि पि स कर्ति प्रकारै मार्म् उपकृतवान् तत् त्वं सम्यग् वेत्सि ।

२ हे मम पुरु, ख्रीष्टयीशुतो योऽनुग्रहस्तस्य बलेन त्वं बलवान् भव । २ अपरं बहुभिः साक्षिभिः प्रमाणीकृतां यां शिक्षां श्रुतवानसि तां विश्वास्येषु परस्मै शिक्षादाने निपुणेषु च लोकेषु समर्पय । ३ त्वं यीशुग्रीष्टस्योत्तमो योद्देव क्लेशं सहस्रव । ४ यो युद्धं करोति स सांसारिके व्यापारे ममो न भवति किन्तु स्वनियोजयित्रे रोचितुं चेष्टते । ५ अपरं यो मल्लै युध्यति स यदि नियमानुसारेण न युद्धति तर्हि किरीटं न लप्स्यते । ६ अपरं यः कृषीवलः कर्म करोति तेन प्रथमेन फलभागिना भवितव्यं । ७ मया यदुच्यते तत् त्वया बुध्यतां यतः प्रभुस्तुप्यं सर्वत्र बुद्धि दास्यति । ८ मम सुसंवादस्य वचानानुसारद् दायदूशीयं मृतगणमध्याद् उत्थापितज्ञ यीशु ख्रीष्टं स्मर । ९ तत्सुसंवादाकारणाद् अहं दुष्कर्म्मवं बन्नदशपर्यन्तं क्लेशं भुज्जे किन्त्वीश्वरस्य वाक्यम् अबद्धं तिष्ठति । १० ख्रीष्ण यीशुना यद् अनन्तगौरवसहितं परित्राणं जायते तदभिरुचितै लोकैरपि यत् लघ्येत तदर्थमहं तेषां निमित्तं सर्वाण्येतानि सहे । (aiōnios g166) ११ अपरम् एषा भारती सत्या यदि वयं तेन सार्द्धं प्रियामहे तर्हि तेन सार्द्धं जीविव्यामः, यदि च क्लेशं साहामहे तर्हि तेन सार्द्धं राजत्वमपि करिष्यामहे । १२ यदि वयं तम् अनड्याकुर्मस्तर्हि सो ऽस्मानप्यनड्याकीरिष्यति । १३ यदि वयं न विश्वासास्तर्हि स विश्वस्यस्तिष्ठति यतः स्वम् अपहोतुं न शक्नोति । १४ त्वमेतानि स्मारयन् ते यथा निष्कलं श्रोतृणा भ्रंशजनकं वाग्युद्धं न कुर्यास्तथा प्रभोः समक्षं दृश्य विनीयादिश । १५ अपरं तम् ईश्वरस्य साक्षात् स्वं परीक्षितम् अनिन्दनीयकर्मकारिणञ्च सत्यमतस्य वाक्यानां सद्विभजेने निपुणञ्च

दर्शयितुं यतस्व । १६ किन्त्वपवित्रा अनर्थककथा दूरीकुरु यतस्तदालम्बिन उत्तरोत्तरम् अधर्मे वर्दिष्यन्ते, १७ तेषाज्ञं वाक्यं गलितक्षतवत् क्षयवर्द्धको भविष्यति तेषां मध्ये हुमिनायः फिलोतश्तिनामानां द्वौ जनो सत्यमताद् भ्रष्टो जातो, १८ मृतानां पुनरस्थितिं व्यतीतेति वदन्त्वा केषाज्जिद् विश्वासम् उत्पाटयतश्च । १९ तथापीश्वरस्य भित्तिमूलम् अचलं तिष्ठति तस्मिंश्च लिपि मूद्राङ्किता विद्यते । यथा, जानाति परमेशस्तु स्वकीयान् सर्वमानवान् । अपगच्छेद् अधर्माच्च यः कश्चित् ख्रीष्णामकृत् ॥ २० किन्तु बृहन्निकेतने केवल सुवर्णमयानि रौप्यमयाणि च भाजनानि विद्यन्त इति तर्हि काष्ठमयानि मृण्यमायापि विद्यन्ते तेषाज्ञं कियन्ति सम्मानायां कियन्तपमानाय च भवन्ति । २१ अतो यदि कश्चिद् एतादृष्टयः स्वं परिष्करोति तर्हि स पवित्रं प्रभोः कार्ययोग्यं सर्वसत्कार्यायोपयुक्तं सम्मानार्थकज्ञ भाजनं भविष्यति । २२ यौवनावस्थाय अभिलाषास्त्वया परित्यज्यन्तां धर्मो विश्वासः प्रेम ये च शुचिमोभिः प्रभुम् उदिश्य प्रार्थनां कुर्वते तैः सार्द्धम् ऐक्यभावश्चैतेषु त्वया यत्पो विधीयतां । २३ अपरं त्वम् अनर्थकान् जानानांश्च प्रशनान् वायुद्गोतापदाकान् जात्वा दीरुकुरु । २४ यतः प्रभो दर्शने युद्धम् अकर्तव्यं किन्तु सर्वान् प्रति शान्तेन शिक्षादानेच्छुकेन सहिष्णुना च भवितव्यं, विपक्षाश्च तेन नग्रत्वेन चेतित्वाय । २५ तथा कृते यदीश्वरः सत्यमतस्य जानार्थं तेभ्यो मनः परिवर्त्तनरूपं वरं दद्यात्, २६ तर्हि ते येन शयतानेन निजाभिलाषसाधनाय धृतास्तस्य जालात् चेतनां प्राप्योदारं लब्धुं शक्यन्ति ।

३ चरमदिनेषु क्लेशजनकाः समया उपस्थास्यतीति जानीहि । २ यतस्तात्कालिका लोका आत्मप्रेमिणो ऽधर्मप्रेमिण आत्मश्लाघिनो ऽभिमानिनो निन्दकाः पित्रोनाज्ञाग्राहिणः कृतञ्चा अपवित्रः । ३ प्रतिवर्जिता असन्धेया मृषापवादिनो ऽजितेन्द्रियः प्रचण्डा भद्रदेविषिणो ४ विश्वासधातका दुःसाहसिनो दर्पधातात् ईश्वरप्रेमिणः किन्तु सुखप्रेमिणो ५ भक्तवेशाः किन्त्वस्वीकृतभक्तिकुणा भविष्यन्ति; एतादृशानां लोकानां संमर्पय परित्यज । ६ यतो ये जनोः प्रच्छन्नं गेहान् प्रविशन्ति पापै भर्यस्ता नानाविधाभिलाषेश्वालितायाः कामिन्यो ७ निर्यं शिक्षन्ते किन्तु सत्यमतस्य तत्त्वज्ञानं प्राप्नुते कदाचित् न शक्नुवित्ता ता दीप्तीवद् वरीकुर्वते च ते तादृशा लोकाः । ८ यान्यन्य अद्विश्व यथा मूसमं प्रति विपक्षत्वम् अकुरुतां तथैव भ्रष्टमनसो विश्वासविषये ऽग्राहाश्चैते लोका अपि सत्यमतं प्रति विपक्षतां कुर्वन्ति । ९ किन्तु ते बहुदूरम् अग्रसरा न भविष्यन्ति यतस्यो मूढता यद्यत् तद्दूरे प्रतिष्ठापयि मूढाता सर्ववृद्ध्या भविष्यति । १० ममोपदेशः शिष्टाभिप्रायो विश्वासो धर्यं प्रेम सहिष्णुतापद्रवः क्लेशा । ११ आन्तियखियाम् इकनिये लूस्त्रायाज्ञ मां प्रति यद्यद् अघटत यांशोपद्रवान् अहम् असहे सर्वमेतत् त्वम् अवगतोऽसि किन्तु तत्सर्वतः प्रभु मार्म् उद्धतवान् । १२ परन्तु यावन्तो लोकाः ख्रीष्ण यीशुनेश्वरभक्तिम् आचारितुम् इच्छन्ति तेषां सर्वेषाम् उपद्रवो भविष्यति । १३ अपरं पापिष्ठाः खलाश लोका भ्राम्यन्तो भ्रमयन्ते श्वेतारोत्तरं दुष्टत्वेन वर्दिष्यन्ते । १४ किन्तु त्वं यद् यद् यद् अशिक्षातः, यच्च त्वयि समर्पितम् अभूत् तस्मिन् अवतिष्ठ, यतः कर्मात् शक्षान् प्राप्तोऽसि तद् वेत्सि । १५ यानि च धर्मशास्त्राणि ख्रीष्टे यीशो विश्वासेन परित्राणप्राप्तये त्वां ज्ञानेन कर्तुं शक्नुवित्ता तानि त्वं शेषवकालाद् अवगतोऽसि । १६ तत् सर्वं शास्त्रम् ईश्वरस्यात्मना दत्तं शिक्षायै दोषेषाद्याय शोधनाय धर्मविनयाय च फलयूक्तं भवति । १७ तेन वेश्वरस्य लोको निपुणः सर्वस्मै सत्कर्मणी सुसज्जश्च भवति ।

४ ईश्वरस्य गोचरे यश्व यीशुः ख्रीष्टः स्वीयागमनकाले स्वराजत्वेन जीवतां मृतानाज्ञ लोकानां विचारं करिष्यति तस्य गोचरे ऽहं त्वम् इदं दृढ़म् अग्राहात् आज्ञापदेशः । २ त्वं वाक्यं धोषय कालेऽकाले चोत्पुको भव पूर्णया सहिष्णुतया शिक्षया च लोकान् प्रबोधय भर्त्यस्य विनयस्व च । ३ यत एतादृशः समय आयति यस्मिन् लोको यथार्थम् उपदेशम् असहायानाः कर्णकण्डूयनविशिष्टा भूत्वा निजाभिलाषात् शिक्षकान् संग्रहीष्यन्ति । ४ सत्यमताज्ञ श्रोत्राणि निवर्त्य विषये विषयगामिनो भूत्वोपाख्यानेषु प्रवर्तिष्यन्ते; ५ किन्तु त्वं सर्वविषये प्रबुद्धो भव दुःखभोगं स्वीकुरु सुसज्जश्च भवति ।

साधय निजपरिचर्या पूर्णत्वेन कुरु च। ६ मम प्राणानाम् उत्सर्गो भवति मम प्रस्थानकालश्चोपातिष्ठत्। ७ अहम् उत्तमयुद्धं कृतवान् गन्तव्यमार्गस्यान्तं यावद् धावितवान् विश्वासज्ज्व रक्षितवान्। ८ शेषं पुण्यमुकुटं मदर्थं रक्षितं विद्यते तच्च तस्मिन् महादिने यथार्थविचारकेण प्रभुना महां दाविष्यते केवलं महाम् इति नहि किन्तु यावन्तो लोकास्तस्यागमनम् आकाङ्क्षन्ते तेभ्यः सर्वेभ्योऽपि दाविष्यते। ९ त्वं त्वरया मत्समीपम् आगन्तुं यतस्व, १० यतो दीमा ऐहिकसंसारम् ईहमानो मां परित्यज्य थिषलनीकीं गतवान् तथा क्रीष्णिक गालातियां गतवान् तीतश्च दाल्मातियां गतवान्। (aiōn g165) ११ केवलो लूको मया सार्द्धं विद्यते। त्वं मार्कं सङ्गीनं कृत्वागच्छ यतः स परिचर्य्यया ममोपकारी भविष्यति, १२ तु खिकञ्चाहम् इफिषनारं प्रेषितवान्। १३ यद् आच्छादनवस्त्रं त्रीयानगरे कापिस्य सन्निधौ मया निक्षिप्तं त्वमागमनसमये तत् पुस्तकानि च विशेषतश्चर्मग्रन्थान् आनय। १४ कांस्यकारः सिकन्दरो मम बहूनिष्ठं कृतवान् प्रभुस्तस्य कर्मणां समुचितफलं ददातु। १५ त्वमपि तस्मात् सावधानानितिष्ठ यतः सोऽस्माकं वाक्यानाम् अतीव विपक्षो जातः। १६ मम ग्रथमप्रत्युत्तरसमये कोऽपि मम सहायो नाभवत् सर्वे मां पर्यात्यजन् तान् प्रति तस्य दोषस्य गणना न भूयात्; १७ किन्तु प्रभुं ममं सहायोऽभवत् यथा च मया घोषणा साध्येत भिन्नजातीयाश्च सर्वे सुसवादं शृणुयुस्तथा महां शक्तिम् अददात् ततोऽहं सिंहस्य मुखाद् उद्धृतः। १८ अपरं सर्वस्माद् दुष्कर्मतः प्रभुं मम् उद्धरिष्यति निजस्वर्गायराज्यं नेतुं मां तारयिष्यति च। तस्य धन्यवादः सदाकालं भूयात्। आमेन्। (aiōn g165) १९ त्वं श्रिष्टाम् आविकलम् अनीषिफरस्य परिजनांश्च नमस्कुरु। २० इरास्तः करिन्थनगरे ऽतिष्ठत् त्रिकिमश्च पीडितवात् मिलीतनगरे मया व्यहीयत। २१ त्वं हेमतकालात् पूर्वम् आगन्तुं यतस्व। उबूलः पूदि लर्णिः क्लौदिया सर्वे भ्रातरश्च त्वां नमस्कुव्वते। २२ प्रभुं यीशुः ख्रीष्टस्तवात्मना सह भूयात्। युष्मास्वनुग्रहो भूयात्। आमेन्।

तीतः

1 अनन्तजीवनस्याशातो जाताया ईश्वरभक्ते योग्यस्य सत्यमतस्य यत् तत्प्रतिक्षेपं विश्वासे ईश्वरस्याभिरुचिलोकैर्त्यते तदर्थं २ यीशुख्रीष्टस्य प्रेरित ईश्वरस्य दासः पौलोऽहं साधारणविश्वासात् मम प्रकृतं धर्मपुंतं तीतं प्रति लिख्यमि। (aiōnios g166) ३ निष्कपट ईश्वर आदिकालात् पूर्वं तत् जीवनं प्रतिज्ञातवान् स्वनिरूपितसमये च घोषणाया तत् प्रकाशितवान्। ४ मम त्रातुरीश्वरस्याज्ञाया च तस्य घोषणां मयि समर्पितम् अभूत्। अस्माकं तात् ईश्वरः परित्राता प्रभु यीशुख्रीष्टश्च तुभ्यम् अनुग्रहं दयां शान्तिज्ञं वितरतु। ५ त्वं यद् असम्पूर्णकाय्याणि सम्पूर्ये मदीयादेशाच्च प्रतिनगरं प्राचीनगणान् नियोजयेस्तदर्थमहं त्वां क्रीत्युपद्धीपे स्थापयित्वा गतवान्। ६ तस्माद् यो नरो उन्निदित एकस्या योषितः स्वामी विश्वासिनाम् अपचरयस्यावाध्यत्वस्य वा दोषेणालिपानाज्ञ सन्तानानां जनको भवति स एव योग्यः। ७ यते हेतोराद्यक्षेणेश्वरस्य गृहाद्यक्षेणोवानिन्दीयेन भवितव्यं। तेन स्वेच्छाचारिणा क्रोधिना पानासक्तेन प्रहारकेण लोभिना वा न भवितव्यं ८ किन्त्वतिथिसेवेकेन सल्लोकानुरागिणा विनीतेन न्यायेन धार्मिकेण जितेन्द्रियेण च भवितव्यं, ९ उपदेशे च विश्वतं वाक्यं तेन धारितव्यं यतः स यद् यथार्थेनोपेशेन लोकान् विनेतुं विच्वकारिणश्च निरुत्तरान् कर्तुं शक्यन्यात् तद् आवश्यकः। १० यतस्ते बहवो उवाथा अनर्थकवाक्यवादिनः प्रवृत्यकाश्च सन्ति विशेषतश्छिन्नतत्वां मध्ये केचित् तादृशा लोकाः सन्ति। ११ तेषाज्ज्व वाप्रोद्ध आवश्यको यतस्ते कुत्सितलाभस्याशयानुवितानि वाक्यानि शिक्षयन्तो निखिलपरिवाराणां सुमितं नाशयन्ति। १२ तेषां स्वेदेशीय एको भविष्यद्वारा वेचनमिदमुक्तवान् यथा, क्रीतीयमानवाः सर्वे सदा कापृत्यवादिनः। हिंसजन्तुस्वामानास्ते उल्साशोदरभारतः॥ १३ साक्ष्यमेतत् तत्यं, अतो हेतोस्त्वं तान् गांड भर्त्यस्य ते च यथा विश्वासे स्वस्था भवेयु १४ र्थिंदीयोपाच्यानेषु सत्यमतभ्राणाना मानवानाम् आज्ञासु च मनासि न निवेशयेयुस्तथादिश। १५ शुचीनां कृते सर्वाण्येव शुचीनि भवन्ति किन्तु कलङ्कितानाम् अविश्वासिनाज्ञ कृते शुचि किमपि न भवति यतस्तेषां बुद्धयः संवेदाश्च कलङ्किताः सन्ति। १६ ईश्वरस्य ज्ञानं ते प्रतिजानन्ति किन्तु कर्मभिस्तद् अनङ्गीकृत्वं यतस्ते गर्हिता अनाज्ञाग्राहिणः सर्वसत्कर्मणश्वायोग्याः सन्ति।

2 यथार्थस्योपदेशस्य वाक्यानि त्वया कथ्यन्तां २ विशेषतः प्राचीनलोका यथा प्रबुद्धा धीरा विनीता विश्वासे प्रेमि सहिष्णुतायाज्ज्व स्वस्था भवेयुस्तद्रुतं ३ प्राचीनयोषितोऽपि यथा धर्मयोग्यम् आचारं कुर्युः परनिन्दका बहुमध्यापनस्य निष्ठाश्च न भवेयुः ४ किन्तु सुशिक्षाकारिण्यः सत्य ईश्वरस्य वाक्यं यत न निन्देत तदर्थं युवतीः सुशीलाताम् अर्थतः पतिस्नेहम् अपव्यस्तेहं ५ विनीतं शुचितं गृहणीत्वं सौजन्यं स्वामिनिष्ठज्ञादिशेयुस्तथा त्वया कथ्यतां। ६ तद्रुद् यूनोऽपि विनीतये प्रबोधय। ७ तत्ज्ञ सर्वविषये स्वं सत्कर्माणं दृष्टान्तं दर्शय शिक्षायाज्ञाविकृतत्वं धीरतो यथार्थं ८ निर्दोषज्ञ वाक्यं प्रकाशय तेन विपक्षो युष्माकम् अपवादस्य किमपि छिद्रं न प्राप्य त्रपिष्यते। ९ दासाश्च यत् स्वप्रभूमां निघ्नाः सर्वविषये तुष्टिनकाश्च भवेयुः प्रत्युत्तरं न कुर्युः। १० किमपि नापरेयुः किन्तु पूर्णा सुविश्वस्तां प्रकाशयेयुरिति तान् आदिश। यत एवमप्कारेणास्मकं त्रातुरीश्वरस्य शिक्षा सर्वविषये तै भूषितव्या। ११ यतो हेतोस्त्रापाणाजनक ईश्वरस्यानुग्रहः सर्वान् मानवान् प्रत्युदितवान् १२ स चास्मान् इदं शिक्षयति यद् वयम् अर्थम् सांसारिकभिलाषांश्चानङ्गीकृत्य विनीतत्वेन न्यायेनेश्वरभक्त्या चेहलोके आयु यापियामः, (aiōn g165) १३ परमसुखस्याशाम् अर्थतो उस्माकं महत ईश्वरस्य त्राणकर्तुं यीशुख्रीष्टस्य प्रभावस्योदयं प्रतीक्षामहे। १४ यतः स यथास्मान् सर्वस्माद् अधर्मात् मोचयित्वा निजाधिकारस्वरूपं सत्कर्मसूत्सुकम् एकं प्रजार्वापावयेत् तदर्थम् अस्माकं कृते आत्मदानं कृतवान्। १५ एतानि भाषस्व पूर्णसामर्थ्येन चारिश प्रबोधय च, कोऽपि त्वा नावमन्यतां।

3 ते यथा देशाधिपानां शासकानाज्ज्व निघ्ना आज्ञाग्राहिणश्च सर्वस्मै सत्कर्मणे सुसज्जाश्च भवेयुः २ कमपि न निन्देयु निविरोधिनः क्षान्ताश्च भवेयुः सर्वान् प्रति च पूर्णं मृदुत्वं प्रकाशयेयुश्चेति तान् आदिश। ३ यतः पूर्वं वयमपि निब्बधा अनाज्ञाग्राहिणो भ्रान्ता नानाभिलाषाणां सुखानाज्ज्व दासेया दुष्टत्वेष्यचारिणो घृणिताः परस्परं द्वेषिणश्चाभवामः। ४ किन्त्वस्माकं त्रातुरीश्वरस्य या दया मत्त्वाना प्रति च या प्रीतिस्तस्याः प्रादुर्भावे जाते ५ वयम् आत्मकृतेयो धर्माकर्मभ्यस्तन्हि किन्तु तस्य कृपातः पुनर्जन्मरूपेण प्रक्षालनेन प्रवित्रस्याम्नानो नूतनीकरणेन च तस्मात् परित्राणां प्राप्ताः ६ स चास्माकं त्राता यीशुख्रीष्टेनास्मदुपरि तम् आत्मानं प्रचुरत्वेन वृष्टवान्। ७ इत्थं वयं तस्यानुग्रहेण सपुण्यीभूय प्रत्याशयानन्तजीवनस्याधिकारिणो जाताः। (aiōnios g166) ८ वाक्यमेतद् विश्वसनीयम् अतो हेतोरीश्वरे ये विश्वसितवन्तस्ते यथा सत्कर्माण्ययनुतिष्ठेयुस्तथा तान् दृढम् आज्ञापयेति मामभिमतं। तान्येवेत्तमानि मानवेभ्यः फलदानि च भवन्ति। ९ मूढेभ्यः प्रश्नवंशावलिविदेभ्यो व्यवस्थाया वितण्डाभ्यश्च निर्वर्तत्वं यतस्ता निफला अनर्थकाश्च भवन्ति। १० यो जनो विभित्सुस्तम् एकवारं द्विर्वा प्रबोध्य दूरीकुरु, ११ यतस्तादृशो जनो विपथगामी पापिष्ठ आत्मदोषकश्च भवतीति त्वया ज्ञायतां। १२ यदाहम् अर्तिमां तुखिकं वा तव समीपं प्रेषयिष्यामि तदा त्वं नीकपलो मम समीपम् आगन्तुं यतस्व यतस्त्रैवाहं शीतकालं यापयितुं मतिम् अकार्षं। १३ व्यवस्थापकः सीना आपल्लुश्वैतयोः कस्याप्यभावो यन्न भवेत् तदर्थं तौ यत्नेन त्वया विसृज्येतां। १४ अपरम् अस्मदीयतोका यन्निष्फला न भवेयुस्तदर्थं प्रयोजनीयोपकाराया सत्कर्माण्ययनुष्ठातुं शिक्षन्तां। १५ मम सङ्गिनः सव्वे त्वां नमस्कुर्वते। ये विश्वासाद् अस्मासु प्रायन्ते तान् नमस्कुरुः सर्वेषु युष्मास्वनुग्रहो भूयात्। आमेन्।

फिलोमोनः

1 ख्रीष्टस्य यीशो बन्दिदासः पौलस्तीथियनामा भ्राता च प्रियं सहकारिणं फिलीमोनं 2 प्रियाम् आपियां सहसेनाम् आर्खिपं फिलीमोनस्य गृहे रिथतां समितिज्य प्रति पत्रं लिखतः। 3 अस्माकं तात ईश्वरः प्रभु यौशुख्चीष्टश्च युष्मान् प्रति शनितम् अनुग्रहञ्च क्रियास्तां। 4 प्रधं यीशुं प्रति सर्वान् पवित्रलोकान् प्रति च तव प्रेमविश्वासयो वृत्तान्तं निशम्याहं 5 प्रार्थनासमये तव नामोच्चारयन् निरन्तरं ममेश्वरं धन्यं वदामि। 6 अस्मासु यद्यत् सौजन्यं विद्यते तत् सर्वं ख्रीष्टं यीशुं यत् प्रति भवतीति ज्ञानाय तव विश्वासमूलिका दानशीलता यत् सफला भवेत् तदहम् इच्छामि। 7 हे भ्रातः, त्वया पवित्रलोकानां प्राण आप्यायिता अभवन् एतस्मात् तव प्रेमान्सामाकं महान् आनन्दः सान्त्वना च जातः। 8 त्वया यत् कर्तव्यं तत् त्वाम् आज्ञापयितुं यद्यप्यहं ख्रीष्टानीतीवोत्सुको भवेयं तथापि वृद्धं 9 इदानीं यीशुख्चीष्टस्य बन्दिदासश्चैवभूतो यः पौलः सोऽहं त्वां विनेतुं वरं मन्ये। 10 अतः शृङ्खलबद्धोऽहं यमजनयं तं मदीयतनयम् ओनीषिमम् अथ त्वां विनये। 11 स पूर्वं तवानुपकारक आसीत् किन्त्वदानीं तव मम चोपकारी भवति। 12 तमेवाहं तव समीपं प्रेषयामि, अतो मर्दीयप्राणस्वरूपः स त्वयानुग्रहातां। 13 सुसंवादस्य कृते शृङ्खलबद्धोऽहं परिचारकमिव तं स्वसन्निधीं वर्तयितुम् ऐच्छ। 14 किन्तु तव सौजन्यं यद् बलेन न भूत्वा स्वेच्छायाः फलं भवेत् तदर्थं तव सम्पत्तिं विना किमपि कर्तव्यं नामन्ये। 15 को जानाति क्षणकालार्थं त्वत्सत्स्य विच्छेदोऽभवद् एतस्यायम् अभिग्रायो यत् त्वम् अनन्तकालार्थं तं लप्त्यसे (alōnios g166) 16 पुन दर्समिव लप्त्यसे तन्नहि किन्तु दासात् श्रेष्ठं मम प्रियं तव च शारीरिकसम्बन्धात् प्रभुसम्बन्धाच्च ततोऽधिकं प्रियं भ्रातरमिव। 17 अतो हेतो यदि मां सहभागिनं जानासि तर्हि मामिव तमनुग्रहाण। 18 तेन यदि तव किमप्यपराद्धं तुभ्यं किमपि धायर्यते वा तर्हि तत् ममेति विदित्वा गणय। 19 अहं तत् परिशोत्स्यामि, एतत् पौलोऽहं स्वहस्तेन लिखामि, यतस्त्वं स्वप्राणान् अपि महां धारयसि तद् वर्तुं नेच्छामि। 20 भो भ्रातः, प्रभोः कृते मम वाञ्छां पूर्य ख्रीष्टस्य कृते मम प्राणान् आप्यायय। 21 तवाज्ञाग्राहित्वे विश्वस्य मया एतत् लिख्यते मया यदुद्यते ततोऽधिकं त्वया करिष्यत इति जानामि। 22 तत्करणसमये मदर्थमपि वासगृहं त्वया सज्जीक्रियतां यतो युष्माकं प्रार्थनानां फलरूपो वर इवाहं युष्मभ्यं दायिष्ये ममेति प्रत्याशा जायते। 23 ख्रीष्टस्य यीशः कृते मया सह बन्दिरिपाक्ता 24 मम सहकारिणो मार्क आरिषाखों दीमा लूकश्च त्वां नमस्कारं वेदयन्ति। 25 अस्माकं प्रभो यीशुख्चीष्टस्यानुग्रहे युष्माकम् आत्मना सह भूयात्। आमेन्।

इब्रिणः

1 पुरा य ईश्वरो भविष्यद्वादिभिः पितृलोकेभ्यो नानासमये नानाप्रकारं कथितवान् २ स एतस्मिन् शेषकाले निजपुत्रेणास्मध्यं कथितवान्। स ते पुत्रं सर्वथिकरिणं कृतवान् तेनैव च सर्वजगन्ति सूष्टवान्। (alōn g165) ३ स पुत्रस्तस्य प्रभावस्य प्रतिविष्वस्तस्य तत्त्वस्य मूर्तिश्चित्त स्वीयशक्तिवाच्येन सर्वं धर्ते च स्वप्राणैरस्माकं पापमार्जनं कृत्वा ऊर्द्धवस्थाने महामहिम्नो दक्षिणपार्श्वे सुमुपविष्टवान्। ४ दिव्यदूतगणाद् यथा स विशेषनामो उधिकारी जातस्तथा तेभ्योऽपि श्रेष्ठो जातः। ५ यतो दूतानां मध्ये कदाचिदीश्वरेण दक्षिणां उक्तः? यथा, "मदीयतनयोऽसि त्वम् अद्यैव जनितो मया" पुनश्च "अहं तस्य पिता भविष्यामि स च मम पुत्रो भविष्यति।" ६ अपरं जगति स्वकीयाद्वितीयपुत्रस्य पुनरानन्यकाले तेनोक्तं, यथा, "ईश्वरस्य सकलै टूटीरेष एव प्रणम्यतां।" ७ दूतान् अधि तेनेदम् उक्तं, यथा, "स करोति निजान् दूतान् गन्धवाहस्वरूपकान्। वहिश्चावस्वरूपांश्च करोति निजसेवकान्।" ८ किन्तु पुत्रुमुद्दिश्य तेनोक्तं, यथा, "हे ईश्वर सदा स्थायि तव सिंहासनं भवेत्। याथार्थस्य भवेद्दणो राजदण्डस्त्वदीयकः। (alōn g165) ९ पुण्ये प्रेम करोति त्वं किञ्चाचार्थम् ऋतीयोसे। तस्माद् य ईश ईशस्ते स ते मित्रगणादपि। अधिकाहादौतैलेन सेवनं कृतवान् त्वत्।" १० पुनश्च, यथा, "हे प्रभो पृथिवीमूलम् आदौ संस्थापितं त्वया। तथा त्वदीयहस्तेन कृतं गगनमण्डलं।" ११ इमे विनक्ष्यतस्त्वन् नित्यमेवावतिष्ठसे। इदन्तु सकलं विश्वं संजरिष्यति वस्त्रवत्। १२ सङ्कोचितं त्वया ततु वस्त्रवत् परिवर्त्यै त्वन्तु नित्यं स एवासी निरन्तरास्त्रवत् वत्स्याः॥" १३ अपरं दूतानां मध्ये कः कदाचिदीश्वरेणदमुक्तः? यथा, "तवारीन् पादपीठं ते यावन्नहि करोम्यहं। मम दक्षिणदिग्भागे तावत् त्वं समुपाविश।" १४ ये परित्राणस्वाधिकारिणो भविष्यन्ति तेषां परिचय्यर्थं प्रेष्यमाणाः सेवनकारिण आत्मानः किं ते सर्वे दूता नहि?

2 अतो वयं यद् भ्रमसोत्सा नापनीयामहे तदर्थस्माप्ति र्घद् अश्रावि तस्मिन् मनासि निधातव्यानि। २ यतो हेतो दूतैः कथितं वाक्यं यद्यमोदम् अभवद् यदि च तल्लङ्घनकारिणे तस्याग्राहकाय च सर्वस्मै समुचितं दण्डम् अदीयत, ३ तर्व्यस्माप्तिस्तादृशं महापरित्राणम् अवज्ञाय कथं रक्षा प्राप्यते, यत् प्रथमतः प्रभुना प्रोक्तं ततोऽस्मान् यावत् तस्य श्रौतूभिः स्त्रियोर्कृतं, ४ अपरं लक्षणैर्द्रुतकर्मभिः विविधशक्तिप्रकाशेन निजेच्छातः पवित्रस्यात्मने विभागेन च यद् ईश्वरेण प्रमाणीकृतम् अभूत्। ५ वयं तु यस्य भाविराज्यस्य कथां कथयामः; तत् तेन दिव्यदूतानाम् अधीनीकृतमिति नहि। ६ किन्तु क्रत्रापि कश्चित् प्रमाणम् ईदूरं दत्तवान्, यथा, "किं वस्तु मानवो यत् स नित्यं संस्मर्यते त्वया। किं वा मानवसन्तानो यत् स आलोच्यते त्वया। ७ दिव्यदत्तगणेभ्यः स किञ्चिन् न्यूनः कृतस्त्वया। तेजोगौरवरूपेण किरीटेन विभूषितः। सृष्टं यत् ते करभ्यां स तप्तभुत्वे नियोजितः। ८ चरणाधश्च तस्यैव त्वया सर्वं वशीकृतं।" तेन सर्वं यस्य वशीकृतं तस्यावशीभूतं किमपि नावशेषितं किन्त्वधुनापि वयं सर्वाणि तस्य वशीभूतानि न पश्यामः। ९ तथापि दिव्यदूतगणेभ्यो यः किञ्चिन् न्यूनीकृतोऽभवत् तं यीशुं मृत्युभोगहेतोस्तेजोगौरवरूपेण किरीटेन विभूषितं पश्यामः; यत् ईश्वरस्यानुग्रहात् स सर्वेण कृते मृत्युम् अस्वदत्। १० अपरञ्च यस्मै येन च कृत्वन् वस्तु सृष्टं विद्यते बहुसन्तानानां विभवायानयनकाले तेषां परित्राणग्रस्तस्य दुःखभोगेन सिद्धीकरणमपि तस्योपयुक्तम् अभवत्। ११ यतः पावकः पूयमानाश्च सर्वं एकस्मादेवोत्पन्ना भवन्ति, इति हेतोः स तान् भ्रातृन् वदितुं न लज्जते। १२ तेन स उक्तवान्, यथा, "द्योतन्यिष्यामि ते नाम भ्रातृणां मध्यतो मम। परन्तु समिते मध्ये करिष्ये ते प्रशंसनं॥" १३ पुनरपि, यथा, "तस्मिन् विश्वस्य स्थाताहं।" पुनरपि, यथा, "पश्याहम् अपत्यानि च दत्तानि महाम् ईश्वरात्।" १४ तेषाम् अपत्यानां रुधिरपललविशेषतात् सोऽपि तद्विशेषोऽभूत् तस्याभिग्रायोऽयं यत् स मृत्युबलाधिकारिणं शयतानं मृत्युना बलहीनं कुर्यात् १५ ये च मृत्युभयाद् यावज्जीवनं

दासत्वस्य निघ्ना आसन् तान् उद्वारयेत। १६ स दूतानाम् उपकारी न भवति किन्त्विद्वाहीमो वंशस्यैवोपकारी भवती। १७ अतो हेतोः स यथा कृपावान् प्रजानां पापारोधानाथम् ईश्वरोदेश्यविषये विश्वास्यो महायाजको भवत् तदर्थं सर्वविषये स्वभातृणां सदृशीभवतं तस्येवितम् आसीत्। १८ यतः स स्वयं परीक्षां गत्वा यं दुःखभोगम् अवगतस्तेन परीक्षाक्रान्तान् उपर्कर्तु शक्नोति।

3 हे स्वर्गीयस्याहानस्य सहभागिनः पवित्रभ्रातरः, अस्माकं धर्मप्रतिज्ञाया दूतोऽप्रसरश्च यो यीशुस्तम् आलोचयत्वं। २ मूसा यद्यत् तस्य सर्वपरिवारमध्ये विश्वास्य आसीत्, तद्वत् अयमपि स्वनियोजकस्य समीपे विश्वास्यो भवति। ३ परिवाराच्च यद्यत् तत्स्थापयितुयिकं गौरवं भवति तद्वत् मूसोऽप्य बहुतरैर्गौरवस्य योग्यो भवति। ४ एकैकरस्य निवेशनस्य परिजनानां स्थापयिता कश्चिद् विद्यते यश्च सर्वस्थापयिता से ईश्वर एव। ५ मूसाश्च वक्ष्यमाणानां साक्षी भूत्य इव तस्य सर्वपरिजनमध्ये विश्वास्योऽभवत् किन्तु खीषस्तस्य परिजनानामध्यक्ष इव। ६ वयं तु यदि विश्वास्योत्साहं श्लाघनञ्च शेषं यावद् धरायामस्तर्हि तस्य परिजना भवामः। ७ अतो हेतोः पवित्रेणात्मना यद्यत् कथितं, तद्वत्, "अद्य यूयं कथां तस्य यदि संश्रोतुमित्यच्छथा। ८ तर्हि पुरा परीक्षाया दिने प्रान्तरमध्यतः। मदाज्ञानिग्रहस्थाने युष्माभिस्तु कृतं यथा। तथा मा कुरुतेदानीं कठिनानि मनासि वः। ९ युष्माकं पितृस्त्रत्र मत्परीक्षाम् अकुर्वत्। कुर्विद्धि मेंडनुसन्धानं तैरदृश्यन्त मत्क्रियाः। चत्वारिंशत्समा यावत् कुर्द्धवाहन्तु तदन्वये। १० अवादिष्म इमे लोका भान्तान्तःकरणाः सदा। मामकीनानि बत्मनी परिजनानिति नो इमे। ११ इति हेतोरहं कोपात् शपथं कृतवान् इमां प्रेवक्ष्यते जनैरते नैव विश्रामस्थलं मम।" १२ हे भ्रातः सावधाना भवति, अमरेश्वरात् निवर्क्तो योऽविश्वासस्तव्युक्तं दुष्टान्तःकरणं युष्मन्मध्ये कोउपि पापस्य वज्जनया यतः कठोरीकृतो न भवेत् तदर्थं प्रतिदिनं परस्परम् उपदिशत। १४ यतो वयं ख्यात्यस्यांशिनो जाताः किन्तु प्रथमविश्वासस्य दृढत्वम् अस्माभिः शेषं यावद् अमोघं धारयितव्यं। १५ अद्य यूयं कथां तस्य यदि संश्रोतुमित्यच्छ, तद्वाजालङ्घनस्थाने युष्माभिस्तु कृतं यथा, तथा मा कुरुतेदानीं कठिनानि मनासि व इति तेन युक्तं, १६ तदनुसाराद् ये श्रुत्वा तस्य कथां न गृहीतवन्तस्ते के? किं मूसासा मिसरदेशाद् आगातः। सर्वे लोका नहि? १७ केष्यो वा स चत्वारिंशद्वर्षाणि यावद् अकृद्यत्? पापं कुर्वतां येषां कुणापाः प्रान्तरे दपतन् किं तेष्यो नहि? १८ प्रवेक्षयते जनैरते नैव विश्रामस्थलं ममेति शपथः केषां विरुद्धं तेजाकरि? किम् अविश्वसिनां विरुद्धं नहि? १९ अतस्ते तत् स्थानं प्रवेष्टुम् अविश्वासात् नाशकनुवन् इति वयं वीक्षामहे।

4 अपरं तदिष्माप्राप्ते: प्रतिज्ञा यदि तिष्ठति तर्ह्यस्माकं कश्चित् चेत् तस्य: फलेन वज्जितो भवेत् वयम् एतस्माद् विभीमः। २ यतो ऽस्माकं समीपे यद्यत् तदत् तेषां समीपेऽपि सुमंवादः प्रचारितोऽभवत् किन्तु तैः श्रुतं वाक्यं तान् प्रति निष्ठलम् अभवत्, यतस्ते श्रोतारो विश्वासेन सादुँ तन्नामिश्रयन्। ३ तद् विश्वामस्थानं विश्वासिभिरस्माभिः प्रविशते यतस्तेनोक्तं, "अहं कोपात् शपथं कृतवान् इमं, प्रवेक्षयते जनैरते नैव विश्रामस्थलं मम।" किन्तु तस्य कर्माणां जगतः सृष्टिकालात् समाप्तानि सन्ति। ४ यतः कस्मिंश्चित् स्थाने सप्तमं दिनमधिते तेनेम् उक्तं, यथा, "ईश्वरः सप्तमे दिने स्वकृतेयः सर्वकर्मभ्यो विश्वाशाम।" ५ किन्त्वैतस्मिन् स्थाने पुनस्तेनोक्तये, यथा, "प्रवेक्षयते जनैरते नैव विश्रामस्थलं मम।" ६ फलतस्तत् स्थानं कैश्चित् प्रवेष्ट्य इन्तु ये पुरा सुमंवादं श्रुतवन्तस्तरविश्वासात् तन्न प्रविष्टम्, ७ इति हेतोः स पुनरद्यनामकं दिनं निरूप्य दीर्घकाले गतेऽपि पूर्वोक्तां वाचं दायूदा कथयति, यथा, "अद्य यूयं कथां तस्य यदि संश्रोतुमित्यच्छथा।" ८ अपरं यिहोस्यैव यदि तान् व्याशमयित्यत् तर्हि ततः परम् अपरञ्च दिनस्य वाग् ईश्वरेण नाकथयिष्यत। ९ अत ईश्वरस्य प्रजापि: कर्तव्य एको विश्वामस्तिष्ठति। १० अपरम् ईश्वरो यद्यत् स्वकृतकर्मभ्यो विश्वाश्राम तद्वत् तस्य विश्वामस्थानं प्रविष्टो जनोऽपि स्वकृतकर्मभ्यो विश्वाम्यति। ११ अतो वयं तद् विश्वामस्थानं प्रवेष्टुम् यतामहै, तदविश्वासोदाहरणेन कोउपि न मापना भवति।

पततु। 12 ईश्रस्य वादोऽमरः प्रभावविशिष्टश्च सर्वस्माद् द्विधारखड्गादपि तीर्णः, अपरं प्राणात्मनो ग्रीष्ममज्जयोश्च परिभेदाय विच्छेदकरी मनसश्च सङ्कल्पानाम् अभिप्रैतानाज्ज्य विचारकः। 13 अपरं यस्य समीपं स्वीया स्वीया कथास्माभिः कथयितव्या तस्यागोचरः कोऽपि प्राणी नास्ति तस्य दृष्टै सर्वमेवानावृतं प्रकाशितज्ज्ञास्ते। 14 अपरं य उच्चतमं सर्वगं प्रविष्ट एतादश एको व्यक्तिरथं ईश्रस्य पुत्रो यीशुरस्माकं महायाजकोऽस्ति, अतो हेतो वर्यं धर्मप्रतिज्ञां दृढ़म् आलम्बामहै। 15 अस्माकं यो महायाजकोऽस्ति सोऽस्माकं दुःखे दुःखितो भवितुम् अशक्तो नहि किन्तु पापं विना सर्वविषये वयमिव परीक्षितः। 16 अतएव कृपां ग्रहीतुं प्रयोजनीयोपकारारथम् अनुग्रहं प्राप्तुञ्च वयम् उत्साहेनानुग्रहसिंहासनस्य समीपं यामः।

5 यः कथित् महायाजको भवति स मानवानां मध्यात् नीतिः सन् मानवानां कृत ईश्रोद्देशविषयेऽर्थं उपहाराणां पापार्थकबलीनाज्ज्य दान नियुज्यते। 2 स चाज्ञानां भ्रान्तानाज्ज्य लोकानां दुःखेन दुःखी भवितुं शक्नोति, यतो हेतोः स स्वयमिति दौर्बल्यवेषिते भवति। 3 एतस्मात् कारणाच्च यद्रूप लोकानां कृते तद्वद् आत्मकृतेऽपि पापार्थकबलिदानं तेन कर्तव्यं। 4 स घोच्चपदः स्वेच्छातः केनापि न गृह्यते किन्तु हारोण इव य ईश्रेणाहुयते तेनैव गृह्यते। 5 एवमप्रकारेण स्त्रीषुर्भूषिते महायाजकत्वं ग्रहीतुं स्वीयोर्वद् स्वयं न कृतवान्, किन्तु "मदीयतनयोऽसि त्वम् अद्वैत जनिति मयेति" वाच यस्तं भावितवान् स एव तस्य गौरवं कृतवान्। 6 तद्वद् अन्यगीतेऽपीदमुकुरं, त्वं मल्कीषेदकः क्षेण्यां याजकोऽसि सदातनः। (aiōn g165) 7 स च देहवासकाले बहुकृद्देनाश्रुपातेन च मृत्युत उद्दरणे समर्थस्य पितुः समीपे पुनः पुनर्विनितं प्रथर्नाच्च कृत्वा तत्कलरूपिणीं शङ्कातो रक्षां प्राप्य च 8 यद्यपि पुत्रोऽभवत् तथापि यैरक्लिन्यशत तैरासाग्रहणम् अशिक्षतः। 9 इत्थं सिद्धिर्भूयि निजाज्ञाहिणां सर्वेषाम् अनन्तपरित्राणस्य कारणस्वरूपे ऽभवत्। (aiōnios g166) 10 तस्मात् स मल्कीषेदकः श्रेणीभूत्तो महायाजक ईश्रेणाख्यातः। 11 तमध्यस्माकं बहुकृत्वाः कथयितव्याः किन्तु ताः स्तब्धकर्णं युज्माभिः दुर्मीयाः। 12 यतो यूयं यद्यपि समयस्य दीर्घत्वात् शिक्षका भवितुम् अशक्यत तथापीश्रस्य वाक्यानां या प्रथमा वर्णमाला तामधि शिक्षाप्राप्तिं युज्माकं पुनरावश्यका भवति, तथा कठिनद्रव्ये नहि किन्तु दुग्धे युज्माकं प्रयोजनम् अस्ते। 13 यो दुधापायी स शिशुरेतिकारणात् धर्मवाक्ये तत्परो नास्ति। 14 किन्तु सदसदिव्याचे येषां चेतासि व्यवहारेण शिक्षितानि तादृशानां सिद्धलोकानां कठोरद्रव्येषु प्रयोजनमन्विताः।

6 वर्यं मृतिजनकर्मभ्यो मनः परावर्तनम् ईश्रे विश्वासो मज्जनशिक्षणं हस्तापाणं मृतलोकानाम् उत्थानम् | 2 अनन्तकालस्थायिविचाराज्ञा चैतैः पुनर्भित्तिमूलं न स्थापयन्तः ख्यातिविषयकं प्रथमोपदेशं पश्चात्कृत्य सिद्धिं यावद् अग्रसरा भवाम। (aiōnios g166) 3 ईश्रस्यानुमत्याच्च तद् अस्माभिः कारिष्यते। 4 य एकाकृत्वो दीप्तिमया भूत्वा स्वर्गार्थवरस्माद् आस्वदितवन्तः पवित्रस्यात्मनोऽशिनो जाता 5 ईश्रस्य सुवाक्यं भाविकालस्य शक्तिज्ञास्वदितवन्तश्च ते भ्रष्टाच्च यदि। (aiōn g165) 6 स्वयमनभिरीश्रस्य पुत्रं पुनः कृशे धन्ति लज्जास्पदं कुर्वते च तर्हि मनःपरावर्तनाय पुनस्तानं नवीनीकृतं कोऽपि न शक्नोति। 7 यतो य भूमिः स्वोपरि भूयः परितं वृद्धि पितृती तत्कलाधिकारिणां निमित्तम् इश्वनि शाकादीन्युत्पादयति सा ईश्राद् आशिषं प्राप्ताः। 8 किन्तु या भूमि गोक्षुरकण्टकवृक्षान् उत्पादयति सा न ग्राहा शापार्थं च शेषे तस्या दाहो भविष्यति। 9 हे प्रियतामाः, यद्यपि वयम् एतादृशं वाक्यं भाषामहे तथापि यूयं तत उत्कृष्टः परित्राणपथस्य पथिकाश्चात्व इति विश्वसामः। 10 यतो युज्माभिः पवित्रलोकानां य उपकारोऽकारि क्रियते च तेनेश्रस्य नाम्ने प्रकाशितं प्रेमं श्रमज्ज्व विस्मर्त्तम् ईश्रोऽन्यायकारी न भवति। 11 अपरं युज्माकम् एकैको जनो यत प्रत्याशापूर्वार्थाणां शेषं यावत् तमेव यत्नं प्रकाशयेदित्यहम् इच्छामि 12 अः शिथिला न भवत किन्तु ये विश्वसेन सहिष्णुतया च प्रतिज्ञानां फलाधिकारिणो जातास्तेषाम् अनुगामिनो भवत। 13 ईश्रो यदा इत्त्राहीमे प्रत्याजनात् तदा श्रेष्ठस्य कस्यायपरस्य नाम्ना शपथं कर्तुं नाशक्नोतु, अतो हेतोः स्वनाम्ना शपथं कृत्वा तेनोक्तं

यथा, 14 "सत्यम् अहं त्वाम् आशिषं गदिष्यामि तवान्वयं वर्द्धयिष्यामि च।" 15 अनेन प्रकारेण स सहिष्णुतां विद्यय तस्याः प्रत्याशायाः फलं लब्धवान्। 16 अथ मानवाः श्रेष्ठस्य कस्यवित् नाम्ना शपन्ते, शपथश्च प्रमाणार्थं तेषां सर्वविवादान्तको भवति। 17 इत्यस्मिन् ईश्रः प्रतिज्ञायाः फलाधिकारिणः स्वीयमन्त्रणाया अमोघातं बाहुल्यते दशयितुमिच्छन् शपथेन स्वप्रतिज्ञां स्थिरीकृतवान्। 18 अतएव यस्मिन् अनुत्कठनम् ईश्रस्य न साध्यं तादृशेनाचलेन विषयद्येन सम्मुखस्थरक्षास्थलस्य प्राप्तये पलायितानाम् अस्माकं सुदृढा सान्त्वना जायते। 19 सा प्रत्याशामाकं ममोनाकैया अचलो लङ्गारो भूत्वा विच्छेदकवस्त्रस्यायन्तरं प्रविष्टा। 20 तत्रैवस्माकम् अग्रसरो यीशुः प्रविश्य मल्कीषेदकः श्रेण्यां नित्यस्थायी याजकोऽभवत्। (aiōn g165)

7 शालमस्य राजा सर्वोपरिस्थस्येश्रस्य याजकश्च सन् यो नृपतीनां मारणात् प्रत्यागतम् इत्त्राहीमं साक्षात्कृत्याशिषं गदितवान्, 2 यस्मै चेत्राहीम् सर्वद्रव्याणां दशमांशं दत्तवान् स मल्कीषेदक् स्वनाम्नोऽर्थेन प्रथमतो धर्मराजः पश्चात् शालमस्य राजार्थतः शान्तिराजो भवति। 3 अपरं तस्य पिता माता वंशस्य निर्णयं आयुष आरम्भो जीवनस्य शोष्णैतेषाम् अभावो भवति, इत्थं स ईश्रपुरस्य सदृशीकृतः, स त्वनन्तकालं यावद् याजकस्तिष्ठति। 4 अतएवस्माकं पूर्व्युरुषं इत्त्राहीम् यस्मै लुठितद्रव्याणां दशमांशं दत्तवान् स कीटूकं महान् तद् आलोचयत। 5 याजकत्प्राप्ता लेवे: सन्ताना व्यवस्थानुसारेण लोकेभ्योऽर्थत इत्त्राहीमो जातेभ्यः स्वीयप्रात्यृथ्यो दशमांशग्रहणस्यादेशं लब्धवत्तनः। 6 किन्त्वसौ यद्यपि तेषां वंशात् नोत्पन्नतथाप्रात्रिहीमो दशमांशं ग्रहीतवान् प्रतिज्ञानाम् अधिकरिणम् आशिषं गदितवांश्च। 7 अपरं यः श्रेण्यां स क्षुद्रतरायशिषं दत्तवीत्यत्र कोऽपि सन्देहो नास्ति। 8 अपरम् इदानीं ये दशमांशं गृह्णन्ति ते मृत्योरथीना मानवाः किन्तु तदानीं यो गृहीतवान् स जीवतीतिप्रमाणप्राप्ताः। 9 अपरं दशमांशग्राही लेविरपीड्याहीम्द्वारा दशमांशं दत्तवान् एतदपि कथयितुं शक्यते। 10 यतो यदा मल्कीषेदक् तस्य पितरं साक्षात् कृतावान् तदानीं स लेवि: पितुरस्यासीत्। 11 अपरं यस्य सम्बन्धे लोका व्यवस्थां लब्धवत्तसेन लेवीयाजकर्णय यदि सिद्धिः समभविष्यत् तर्हि हारेणस्य श्रेण्या मध्याद् याजकं न निरुप्येश्रेण मल्कीषेदकः श्रेण्या मध्याद् अपरस्यैकस्य याजकस्योत्यापानं कुत आवश्यकम् अभविष्यत्? 12 यतो याजकवर्गस्य विनिमयेन सुतरां व्यवस्थाया अपि विनिमयो जायते। 13 अपरञ्च तद् वाक्यं यस्योदेशं सोऽपरेण वंशेन संयुक्ताऽस्ति तस्य वंशस्य च कोऽपि कदापि वेद्यः कर्म न कृतवान्। 14 वस्तुतस्तु यं वंशमधि मूसा याजकत्वस्यैकां कथामपि न कथितवान् तस्मिन् यिहूदावेशऽस्माकं प्रभु जन्म ग्रहीतवान् इति सुस्पष्टं। 15 तस्य स्पष्टतरम् अपरं प्रमाणमिदं यत् मल्कीषेदकः सादुश्यवतापरेण तादृशेन याजकेनोदेत्यं, 16 यस्य निरूपणं शरीरसम्बन्धीयविधियुक्त्या व्यवस्थाया न भवति किन्त्वस्याजीवनयुक्त्या शक्त्या भवति। 17 यत ईश्र इदं साक्ष्यं दत्तवान्, यथा, "त्वं मल्कीषेदकः श्रेण्यां याजकोऽसि सदातनः।" (aiōn g165) 18 अनेनाग्रवर्तिनो विधे दुष्कलाताया निष्फलतायाश्च हेतोरर्थते व्यवस्थाया किमपि सिद्धं न जातमितिहेतोस्तस्य लोपो भवति। 19 यया च वयम् ईश्रस्य निकटवर्तिनो भवाम एतादृशी श्रेष्ठप्रत्याशा संस्थाप्यते। 20 अपरं यीशुः शपथं विना न नियुक्तस्तस्मादपि मध्यस्थो जातः। 21 यतस्ते शपथं विना याजका जाताः किन्त्वसौ शपथेन जातः यतः स इदमुक्तः, यथा, (aiōn g165) 22 "परमेश इदं शेषे न च तस्मानिवत्स्यते। त्वं मल्कीषेदकः श्रेण्यां याजकोऽसि सदातनः।" 23 ते च बहवो याजका अभवन् यतस्ते मृत्युना नियुक्तस्तस्मादपि स श्रेष्ठनियमस्य मध्यस्थो जातः। 24 किन्त्वसावनन्तकालं यावत् तिष्ठति तस्मात् तस्य याजकत्वं न परिवर्त्तनीय। (aiōn g165) 25 ततो हेतो यं मानवास्तेनेश्रस्य सन्निधिं गच्छन्ति तान् स शेषं यावत् परित्रातुं शक्नोति यतस्तेषां कृते प्रार्थनां कर्तुं स सततं जीवति। 26 अपरम् अस्माकं तादृशमायाजकस्य प्रयोजनमासीद् यः पवित्रो उहिसको निष्कलङ्कः पापाभ्यो भिन्नः स्वर्गादिपूच्छीकृतश्च स्यात्। 27 अपरं महायाजकानां यथा तथा तस्य प्रतिदिनं प्रथमं स्वपापानां कृते ततः परं लोकानां पापानां कृते

बलिदानस्य प्रयोजनं नास्ति यत् आत्मबलिदानं कृत्वा तद् एककृत्वस्तेन सम्पादितं। २८ यतो व्यवस्थया ये महायाजका निरूप्त्यते ते दौर्बल्ययुक्ता मानवाः किन्तु व्यवस्थातः परं शपथयुक्तेन वाक्येन ये महायाजको निरूपितः सो उन्नतकालार्थी सिद्धः पुत्र एव। (aiōn g165)

8 क

महायाजकोऽस्ति यः स्वर्गं महामहिमः सिंहासनस्य दक्षिणपाश्चै
समुपीष्टवान् २ यच्च दूष्यं न मनुजैः किन्त्वीश्वरेण स्थापितं तस्य सत्यदूष्यस्य
पवित्रवस्तुनाज्ज्व सेवकः स भवति। ३ यत एकैको महायाजको नैवेद्यानां
बलीनाज्ज्व दाने नियुज्यते, अतो हेतोरतस्यापि किञ्चिद् उत्सर्जनीयं विद्यत
इत्यावश्यकं। ४ किञ्च्च स यदि पृथिव्याम् अस्थास्यत् तर्हि याजको
नाभविष्ट्यत् यतो ये व्यवस्थानुसारात् नैवेद्यानि ददत्येतादृशा याजका विद्यन्ते।
५ ते तु स्वर्गीयवस्तुनां दृष्टान्तेन छायया च सेवामनुतिष्ठन्ति यतो मूरसि दूष्यं
साधयितुम् उद्यते सतीश्वरस्तदेव तमादिष्टवान् फलतः स तमुक्तवान्, यथा,
“अवधेहि गिरो त्वा यद्यन्निदर्शनं दर्शति तद्वत् सर्वाणि त्वया क्रियन्ता।” ६
किन्त्वदानीम् असौ तस्मात् श्रेष्ठं सेवकपदं प्राप्तवान् यतः स श्रेष्ठप्रतिज्ञाभिः
स्थापितस्य श्रेष्ठिन्यमस्य मध्यस्थोऽभवत्। ७ स प्रथमो नियमो यदि
निर्देशोऽभविष्टत तर्हि द्वितीयस्य नियमस्य किमपि प्रयोजनं नाभविष्यत्। ८
किन्तु स दोषामारोपयन तेर्त्यः कथयति, यथा, “परमेश्वर इदं भाषते पश्य
यस्मिन् समयेऽहम् इसायेलवशेन यहूदादंवेन च सार्द्धम् एकं नवीनं नियमं
स्थिरीकरिष्याय्येतादुशः समय आयाति। ९ परमेश्वरोऽपरमपि कथयति
तेषां पूर्वपुरुषाणां मिस्रदेशाद् अनायनार्थं यस्मिन् दिनेऽहं तेषां करं धृत्वा
तैः सह नियमं स्थिरीकृतवान् तदिनस्य नियमानुसारेण नहि यतस्तै र्म
नियमे लङ्घितेऽहं तान् प्रति चिन्तां नाकरव। १० किन्तु परमेश्वरः कथयति
लद्विनात् परमहं इसायेलवशीयैः सार्द्धम् इमं नियमं स्थिरीकरिष्यामि, तेषां
वित्ते मम विधीनं स्थापयिष्यामि तेषां हृत्पवे च तान् लेखिष्यामि, अपरमहं
तेषाम् ईश्वरो भविष्यामि ते च मम लोका भविष्यन्ति। ११ अपरं त्वं परमेश्वरं
जानीहीतावक्येन तेषामेकैको जनः स्वं स्वं समीपवासिनं भारतज्ज्व पुन नं
शिक्षयिष्टाति यत आक्षुदात् महान्तं यावत् सर्वे मां ज्ञास्यन्ति। १२ यते हेतोरहं
तेषाम् अथमार्णनं क्षमिष्ये तेषां पापान्यपराधांशं पुनः कदापि न समरिष्यामि।”
१३ अनेन तं नियमं नूतनं गदित्वा स प्रथमं नियमं पुरातनीकृतवान् यच्च
पुरातनं जीर्णज्ज्व जातं तस्य लोपो निकटोऽभवत।

9 सं

विशिष्ट आसीत्। २ यतो दूष्यमेकं निरमीयत तस्य प्रथमकोष्ठस्य नाम पवित्रस्थानमित्यासीत् तत्र दीपवृक्षो भोजनासनं दर्शनीयपूपाणां श्रेणी चासीत्। ३ तत्पश्चाद् द्वितीयायास्तिरकरिण्या अयन्तरे उत्तिपवित्रस्थानमित्यासीत्, ४ तत्र च सुवर्णमयो धूपाधारः परितः सुवर्णमण्डिता नियममञ्जुरा चासीत् तस्मये मान्यायः सुवर्णघटो हारोणस्य मञ्जरितदण्डस्तक्षितौ नियमप्रस्तरौ, ५ तुपुरि च करुणासने छायाकरिणौ तेजोमयौ किरुबावास्ताम्, एतोषां विशेषवृत्तान्तकथनाय नायं समयः। ६ एतेष्वीदृक् निष्पत्तिषु याजका ईश्वरसेवाम् अनुतिष्ठनतो दूष्यस्य प्रथमकोष्ठं नित्यं प्रविशन्ति। ७ किन्तु द्वितीयं कोष्ठं प्रतिवर्षम् एककृत एकाकिना महायाजकेन प्रविशयते किन्त्वात्मनिमित्तं लोकानाम् अज्ञानकृतपापानाज्यं निमित्तम् उत्सर्जनीयं रुधिरम् अनादाय तेन न प्रविश्यति। ८ इत्यनेन पवित्रं आत्मा यत् ज्ञापयति तदिदं तत् प्रथमं दूष्यं यावत् तिष्ठति तावत् महापवित्रस्थानगामी पन्था अप्रकाशितस्तिष्ठति। ९ तच्च दूष्यं वर्तमानसमयस्य दृष्टान्तः, यतो हेतोः साम्प्रतं संरोधेनकालं यावद् यन्निरुपितं तदनुसारात् सेवाकारिणो मानसिकसिद्धिकरणैःसमर्थभिः। १० केवलं खाद्यपेयेषु विविधमज्जनेषु च शारीरिकरीतिभि युक्तानि नैवेद्यानि बलिदानानि च भवन्ति। ११ अपरं भाविमङ्गलानां महायाजकः ख्येष्ट उपस्थायाहस्तिनिमित्तेनार्थं एतत्स्येष्व बैध्यभूतै श्रेणिन सिद्धेन च दूष्येण गत्वा १२ छागानां गोवत्सानां च रुधिरम् अनादाय स्वीयरुधिरम् आदायैकतत्व

वर महापवित्रस्थानं प्रविश्यानन्तकालिकां मुक्तिं प्राप्तवान्। (aiónios g166) 13 वृष्णिगानां स्थिरेण गवीभस्मनः प्रक्षेपेण च यद्युचिलोकाः शारीरिशुचित्वाय पूयन्ते, 14 तर्हि किं मन्यथ्वे यः सदातनेनात्मना निष्कलादुकबलिमिव स्वमेवश्वरय दत्यान्, तस्य ख्रीष्टस्य स्फुरिण्य युधाक्म मनांस्यमरेश्वरस्य सेवये किं मृत्युजनकेभ्यः कर्मभ्यो न पवित्रीकरिष्यन्ते? (aiónios g166) 15 स नूतनीनियमस्य मध्यस्थोऽभवत् तस्याभिप्रायोदयं यत् प्रथमनियमलड्बन्धनस्पापेभ्यो मृत्युना मुक्तौ जातायाम् आहृतलोका अनन्तकालीयसप्तः; प्रतिज्ञापत्तिं लभेत्। (aiónios g166) 16 यत्र नियमो भवति तत्र नियमसाधकस्य बले मृत्युना भवितव्यं। 17 यतो हतेन बलिना नियमः स्थिरीभवति किन्तु नियमसाधको बले यावत् जीवित तावत् नियमो निरथकस्तिष्ठति। 18 तस्मात् स पूर्वनियमोऽपि स्फुरिण्यात् विना न साधितः। 19 फलतः सर्वलोकान् प्रति व्यवस्थासुसारेण सर्वा आज्ञा: कथयित्वा मूरा जलेन सिन्दूवर्णलोमा एषोवतुगेन च सार्द्धं गोवत्सानां छागानाज्वरं रुपीरं गृहीत्वा ग्रन्थं सर्वलोकेषु च प्रक्षिप्य बभाषे, 20 युधान् अधीश्वरो यं नियमं निरुपितवान् तस्य रुधिरमेत्। 21 तद्रूतं स दूष्येऽपि सेवार्थकेषु सर्वपत्रेषु च स्थिरं प्रक्षिप्तवान्। 22 अपरं व्यवस्थासुसारेण प्रायशः सर्वाणि स्थिरेण परिष्क्रियन्ते रुधिरपातं विना पापमोचनं न भवति च। 23 अपरं यानि स्वर्गीयवस्तूनां दृष्टान्तास्तेषाम् एते: पावनम् आवश्यकम् आसीत् किन्तु साक्षात् स्वर्गीयवस्तूनाम् एतेभ्यः श्रेष्ठं वैत्तिलादेन: पावनमवश्यके। 24 यतः ख्रीष्टः सत्यपवित्रस्थानस्य दृष्टान्तरूपं हस्तकर्तुं पवित्रस्थानं न प्रविष्टवान् किन्त्वस्मन्निमित्तम् इदानीम् ईश्वरस्य साक्षाद् उपस्थातुं स्वर्गमेव प्रविष्टः। 25 यथा च महायाजकः प्रतिवर्षं परशोणितमादाय महापवित्रस्थानं प्रविशति तथा ख्रीष्टेन पुनः पुनरात्मोत्सर्गो न कर्तव्यः, 26 कर्तव्ये सति जगतः सृष्टिकालमारभ्य बहुवारं तस्य मृत्युभोग आवश्यकोऽभवतः; किन्त्विदानीं स आत्मोत्सर्गेण पापनाशार्थम् एककृत्वो जगतः शेषकाले प्रचकाशे। (aiónios g165) 27 अपरं यथा मानुषस्यैककृत्वो मरणं तत् पश्याद् विचारो निरुपितोऽस्ति, 28 तद्रूपं ख्रीष्टोऽपि बहुनां पापवहनार्थं बलिरूपेणैककृत्वं उत्सस्ते, अपरं द्वितीयवारं पापाद् भिन्नः सन् ये तं प्रतीक्षन्ते तेषां परित्राणार्थं दर्शनं दायस्यति।

तते हेतो नित्यं दीयमानैरकरिधि वर्षकिकलिभिः शरणागतलोकान्
सिद्धान् कर्तुं कदापि न शक्नोति। 2 यदशक्यत् तर्हि तेषां बलीनां दानं
कि न न्यवर्तिष्यत्? यतः सेवाकारिष्येककृतः पवित्रीभूतेषु तेषां कोऽपि
पापबोधः पुन नाभिष्यत्। 3 किन्तु तै बलिदानैः प्रतिवत्सत्रं पापानां स्मारणं
जायते। 4 यतो वृषाणां छागानां वा रुधिरेण पापमोचनं न सम्भवति।
5 एतत्कारणात् ख्येष्टन जगत् प्रविशेदम् उत्त्यते, यथा, "नेष्ट्वा बलिं
न नैवेद्यं देहो मे निर्मितस्त्वया। 6 न च त्वं बलिभि हर्ष्यैः पापघ्ने वा
प्रतुष्यसि। 7 अवादिंशं तदेवाहं पश्य कुर्वें समागमं। धर्मग्रन्थस्य सर्गे
मे विद्यते लिखिता कथा। ईश मनोऽभिलाषस्ते मया सम्पूरयिष्यते।" 8
इत्यस्मिन् प्रथमतो येषां दानं व्यवस्थानुसाराद् भवति तान्यथि तेनदुरुक्तं
यथा, बलिनैवेद्यह्यानि पापञ्जन्योपचारकं, नेमानि वाज्ञसि त्वं हि न चैतेषु
प्रतुष्यसीति। 9 ततः परं तेनोक्तं यथा, "पश्य मनोऽभिलाषं ते कर्तुं कुर्वे
समागमं;" द्वितीयम् एतद् वाक्यं स्थिरीकर्तुं स प्रथमं लुप्तति। 10 तेन
मनोऽभिलाषेण च वयं यीशुश्रीष्टस्वैककृतः स्वशरीरोत्सार्गात् पवित्रीकृता
अभवाम। 11 अपरम् एकैको याजकः प्रतिदिम् उपासना कुर्वन् यैश्च
पापानि नाशयितुं कदापि न शक्यन्ते तादृशान् एकरूपान् बलीन् पुनः
पुनरस्त्यृजन् तिथाति। 12 किन्त्वा सौ पापानशक्म् एकं बलिं दत्वानन्तकालार्थम्
ईश्वरस्य दक्षिणं उपविश्य 13 यावत् तस्य शत्रवस्तस्य पापीठं न भवन्ति
तावत् प्रतीक्षामाणस्तिथाति। 14 यत एकेन बलिदानेन सोऽनन्तकालार्थं
पूयमानान् लोकान् साधितवान्। 15 एतस्मिन् पवित्रि आत्माप्यस्माकं
पक्षे प्रमाणयति 16 "यतो हेतोस्तद्विनात् परम अंडं तैः सार्दुम् इमं नियमं
स्थिरीकरिष्यामीति प्रथमत उक्त्वा परमेष्येणोदं कथितं, तेषां चित्ते मम

विधीन् स्थापयिष्यामि तेषां मनःसु च तान् लेखिष्यामि च, 17 अपरज्ज्व तेषां पापान्त्यपराधांश्च पुनः कदापि न स्मारिष्यामि।" 18 किन्तु यत्र पापमोचनं भवति तत्र पापाथकबलिदानं पुन ने भवति। 19 अतो हे भ्रातरः, यीशो रुदिरेण पवित्रस्थानप्रवेशयास्माकम् उत्साहो भवति, 20 यतः सोऽस्मदर्थं तिरस्करिष्यार्थतः स्वशरीरेण नवीनं जीवनयुक्तज्ञैर्कैर पथानं निर्मितवान्, 21 अपरज्ज्वश्रीयपरिवास्याध्यक्षं एको महायाजकोऽस्माकमस्ति। 22 अतो हेतोरस्माभिः सरलातःकरणै दृढविश्वासैः पापबोधात् प्रक्षालितमनोभिं निर्मलजले स्नातशरैश्चेष्वरम् उपागत्य प्रत्याशाया: प्रतिज्ञा निश्चला धारयितव्या। 23 यतो यस्ताम् अङ्गीकृतवान् स विश्वसनीयः। 24 अपरं प्रेमिन् सक्रियासु चैकैकस्योत्ताहवृद्धिर्थम् अस्माभिः परस्परं मन्त्रयितव्यं 25 अपरं कतिपयलोका यथा कुर्वन्ति तथास्माभिः सभाकरणं न परित्यक्त्य परस्परम् उपदेष्टव्यज्ज्व यतस्तत् महादिनम् उत्तरोत्तरं निकटवर्ति भवतीति युष्माभिं दृश्यते। 26 सत्यमतस्य ज्ञानप्राप्ते: परं यदि वयं स्वच्छया पापाचारं कुर्मस्तिं पापानां कृते इच्यते किमपि बलिदानं नावशिष्यते 27 किन्तु विचारस्य भयानका प्रतीक्षा रिपुनाशकानलस्य तापश्चावशिष्यते। 28 यः कथित् मूसोसो व्यवस्थाम् अवमन्यते स दयां विना दूरोस्तिसृणां वा साक्षिणां प्रमाणेन हन्यते, 29 तस्मात् कि बुध्यध्ये यो जन ईश्वरस्य पुत्रम् अवजानाति येन च पवित्रीकृतौ ऽभवत् तत् नियमस्य रुधिरम् अपवित्रं जानाति, अनुग्रहकरम् आत्मानम् अपमन्यते च, स कियन्महायोरतरदण्डस्य योग्यो भविष्यति? 30 यतः परेष्वश्रः कथयति, "दानं फलस्य मत्कर्म सूचितं प्रददायम्यहं" पुनरपि, "तदा विचारिष्यन्ते परेशेन निजाः प्रजाः।" 31 इदं यः कथितवान् त वयं जीवामीः। 31 अमरेश्वरस्य करयोः पतनं महाभयानकं 32 हे भ्रातरः, पूर्वदिनानि स्मरत यतस्तदानीं यूयं दीपितं प्राप्य बहुदुर्लित्यं संग्रामं सहमाना एकतो निन्दाकलेशैः कौतुकीकृता अभवत, 33 अन्यतश्च तद्विगिनां समाशिनोऽभवत। 34 यूयं मम बन्धनस्य दुखेन दुखिनोऽभवत, युष्माकम उत्तमा नित्या च सम्पत्तिः स्वर्गं विद्यत इति ज्ञात्वा सानन्दं सर्वस्वस्यापहरणम् असहध्यज्ज्व। 35 अतएव महापुरस्कारयुक्तं युष्माकम् उत्साहं न परित्यजत। 36 यतो यूयं येनेश्वरस्येच्चां पालित्या प्रतिज्ञायाः फलं लभ्यत्वं तदर्थं युष्माभिं दैर्घ्यावलम्बनं कर्तव्यं। 37 येनागतत्वं स स्वल्पकालात् परम् आगमिष्यति न च विलम्बिष्यते। 38 "पुण्यवान् ज्ञाने विश्वासेन जीविष्यति किन्तु यदि निवर्तते तर्हि मम मनस्तस्मिन् न तोषं यास्यति।" 39 किन्तु वयं विनाशजनिकां धर्मात् निवृति न कुर्वणा आत्मनः परित्राण्या विश्वासं कुर्वमहि।

11 विश्वास आशसितानां निश्यतः, अदृश्यानां विषयाणां दर्शनं भवति। 2 तेन विश्वासेन प्राज्ञो लोकाः प्रामाण्यं प्राप्तवन्तः। 3 अपरम् ईश्वरस्य वाक्येन जगन्त्यसूज्यन्त, दृष्टवस्तुनि च प्रत्यक्षवस्तुभ्यो नोदपवन्तैतद् वयं विश्वासेन बुध्यामहम्। (aion g165) 4 विश्वासेन हाबिल् ईश्वरमुद्दिश्य काबिलः श्रेष्ठं बलिदानं कृतवान् तम्माच्चेश्वरेण तस्य दानान्यथि प्रमाणे दत्ते स धार्मिक इत्यस्य प्रमाणं लब्धवान् तेन विश्वासेन च स मृतः सन् अद्यापि भाषते। 5 विश्वासेन हनोक् यथा मृत्युं न पश्येत् तथा लोकान्तरं नीतः, तस्योदेशश्च केनापि न प्राप्य यत ईश्वरस्त लोकान्तरं नीतिवान्, तत्प्रमाणमिदं तस्य लोकान्तरीकरणात् पूर्वं स ईश्वराय रोतिवान् इति प्रमाणं प्राप्तवान्। 6 किन्तु विश्वासं विना कोऽपीश्वराय रोतिवृत्तं न शक्नोति यत ईश्वरोऽस्ति स्वान्वेषिलोकेभ्यः पुरस्कारं ददाति चेतिकथायाम् ईश्वरशरणापाते विश्वसितव्यं। 7 अपरं तदानीं यान्यद्वृश्यान्यासन तानीश्वरेणादिष्टः सन् नोहो विश्वासेन भीत्वा स्वपरिजनानां रक्षार्थं पोतं निर्मितवान् तेन च जगज्जनानां दोषान् दर्शितवान् विश्वासात् लभ्यस्य पुण्यस्याधिकारी बभूव च। 8 विश्वासेनेब्रह्मापि आहूतः सन् आज्ञा गृहीत्वा यस्य स्थानस्याधिकारास्तेन प्राप्तव्यस्तत् स्थानं प्रस्थितवान् किन्तु प्रस्थानसमये कक्ष यामीति नाजानात्। 9 विश्वासेन स प्रतिज्ञाते देशे परदेशवत् प्रवसन् तस्याः प्रतिज्ञायाः समानाशिष्याम् इस्हाका याकृच च सह दूष्यावस्थभवत्। 10 यस्मात् स ईश्वरेण निर्मितं स्थापितज्ज्व भित्तिमूलयुक्तं नगरं प्रत्यक्षत। 11 अपरज्ज्व विश्वासेन सारा वयोतिक्रान्ता सन्त्यपि

गर्भधारणाय शक्तिं प्राप्य पुत्रवत्यभवत्, यतः सा प्रतिज्ञाकारिणं विश्वास्यम् अमन्यतः। 12 ततो हेतो मूर्तकल्पाद् एकस्मात् जनाद् आकाशीयनक्षत्राणीव गणनातीताः समुद्रतीरस्थसिकता इव चास्चाया लोका उत्पेदिर्देष्टे। 13 एते सर्वे प्रतिज्ञायाः फलान्यप्राप्य केवल द्वारात् तानि निरीक्ष्य वनित्वा च, पृथिव्यां वयं विदेशिनः प्रवासिनश्चासम् इति स्वीकृत्य विश्वासेन प्राणान् तत्यज्ज्वः। 14 ये तु जना इत्यं कथयन्ति ते: पैतृकदेशोऽस्माभिरन्विष्यत इति प्रकाशयते। 15 ते यस्माद् देशात् निर्गतस्तं यद्यस्मरिष्यन तर्हि परावर्तनाय समयम् अलप्यन्त। 16 किन्तु ते सर्वोक्तृष्टम् अर्थतः स्वर्णीयं देशम् आकाङ्क्षिति तस्माद् ईश्वरस्तानथि न लज्जामानस्तेषाम् ईश्वर इति नाम गृहीतवान् यतः स तेषां कृते नारामेकं संस्थापितवान्। 17 अपरम् इडाहीमः पौरीक्षयां जातायां स विश्वासेनेस्हाकम् उत्सर्जन, 18 वस्तुत इस्हाकि तव वंशो विख्यास्यत इति वाग् यमधि कथिता तम् अद्विरीयं पुत्रं प्रतिज्ञाप्राप्तः स उत्सर्जन। 19 यत ईश्वरो मृतानप्युत्थापयितुं शक्नोतीति स मेने तस्मात् स उपमारूपं तं लेभे। 20 अपरम् इस्हाक् विश्वासेन याकूब् एषावे च भाविविद्यान्यस्थिरं ददौ। 21 अपरं याकूब् मरणकाले विश्वासेन यूषफः पुत्रयोरेककर्मै जनायाशिषं ददौ यष्ट्या अग्रभागे समालम्ब्य प्रणनाम च। 22 अपरं यूषफ् चरमकाले विश्वासेनेसायेल्यशीयानां मिसरदेशाद् बहिर्मानस्य वाचं जगद् निजास्थीनि चाथि समादिदेश। 23 नवजातो मूसाश्च विश्वासात् त्रीन् मासान् स्वपितृभ्याम् अगोप्यत यतस्तौ स्वशिंशु परमसुन्दरं दृष्टवन्तौ राजाजाज्ज्व न शङ्कितवन्तौ। 24 अपरं याकूब् मरणकाले विश्वासेन यूषफः पुत्रयोरेककर्मै जनायाशिषं ददौ यष्ट्या अग्रभागे समालम्ब्य प्रणनाम च। 25 यतः स क्षणिकात् पापजसुखभोगाद् ईश्वरस्य प्रजाभिः सार्वदुःखभोगं वद्वे। 26 तथा मिसरदेशीयनिधिभ्यः श्रीष्टिनिमित्तां निन्दां महर्ती सप्तप्तिं मेने यतो हेतोः स पुरस्करदानम् अपैक्षत। 27 अपरं स विश्वासेन राजः क्रोधात् न भीत्वा मिसरदेशं परित्याज, यतस्तेनादृश्यं वीक्षामोनेव धैर्यम् आलम्बि। 28 अपरं प्रथमजातानां हन्ता यत् स्वीयलकान् न स्पृशेत् तर्हि स विश्वासेन निस्तारपर्व्ययबलिच्छेदनं रुधिरसेचनज्ञापुष्टितावान्। 29 अपरं ते विश्वासात् स्थलेनेव सूपसागरेण जग्मु: किन्तु मिसीयलोकास्तरत् कर्तुम् उपक्रम्य तोयेषु ममज्जुः। 30 अपरज्ज्व विश्वासात् तैः सपाहं यावद् यिरीदोः प्राचीरस्य प्रदक्षिणे कृते तत् निपातन। 31 विश्वासाद् राहग्नामिकं वेशापि प्रीत्या चारान् अनुगृहाविश्वासिभिः सार्वदु न विनाशात्। 32 अधिकं कि कथयिष्यामि? गिदियोनो बारकः शिश्मोनो यिष्टहो दायूद् शैमूयेलो भविष्यद्वादिनश्चेतोः वृत्तान्तकथनाय मम समयाभावो भविष्यति। 33 विश्वासात् ते राज्यानि वशीकृतवन्तो धर्मकम्पाणि साधितवन्तः प्रतिज्ञानां फलं लब्धवन्तः सिंहानां मुखानि रुद्धवन्तो 34 वहोर्दं निवापितवन्तः खडगाधाराद् रक्षां प्राप्तवन्तो दौर्बल्ये सबलीकृता युद्धे प्राप्तक्रमिणो जाताः परेषां सैन्यानि दवयितवन्तश्च। 35 योषितः पुनरुत्थानेन मृतान् आत्मजान लेभिरे, अपरे च श्रेष्ठोत्थानस्य प्राप्तेराशया रक्षाम् अग्रीत्वा ताडनेन मृतवन्तः। 36 अपरे ते तिरस्कारैः कशाभिर्बन्धैः कारया च परीक्षिताः। 37 बहवश्च प्रस्तरायात्मा हृताः करपत्रै च विदीर्णा यन्त्रै वंशिलाः खडगाधारै वर्त्यापादिताः। ते मेषाणां छागानां वा चम्माणी परिथय दीना: पीडिता दुःखात्माश्चायाम्। 38 संसारे येषाम् अयोग्यस्ते निर्जनस्थानेषु पवर्त्तेषु गहरेषु पृथिव्याशिष्टद्रेषु च पर्यटन्। 39 एतैः सर्वे विश्वासात् प्रमाणां प्राप्ति किन्तु प्रतिज्ञायाः फलं न प्राप्ति। 40 यतस्ते यथास्मान् विना सिद्धा न भवेयुत्थैवेश्वरेणास्माकं कृते श्रेष्ठतरं किमपि निर्दिशेषोः।

12 अतो हेतोरेतावत्साक्षिमेधै वैष्टिताः सन्तो वयमपि सर्वभारम् आशुवाधकं पापच निक्षिप्यास्यामकं गमनाय निरुपिते मार्गे धैर्येण धावाम। 2 यथास्माकं विश्वास्याग्रेवसः: सिद्धिकर्त्ता चास्ति तं यीशं वीक्षामहै यतः स स्वसम्पुखितानन्दस्य प्राप्तव्यम् अपमाणं तुच्छीकृत्य कुशस्य यातां सोढवान् ईश्वरीयसिंहासनस्य दक्षिणपार्श्वे समुपविष्टवांश्च। 3 यः पापिभिः स्वविरुद्धम् एतादृशं वैपरीत्यं सोढवान् तम् आलोचयत तेन यूयं स्वमनःसु श्रान्ता: क्वान्तानाश्च न भविष्यथ। 4 यूयं पापेन सह युद्धयोऽद्यापि शोणितव्ययपर्यन्तं प्रतिरोधं नाकुरुत। 5 तथा च पुत्रान् प्रतीव युध्मान् प्रति य उपदेश उक्तस्तं किं विस्मृतवन्तः? "परेशेन कृतां शास्ति है मत्पुत्र न

तुच्छय। तेन संभर्तिश्चापि नैव कलाम्य कदाचन। 6 परेशः प्रीयते यस्मिन् तस्मै शास्त्रिं ददाति यत्। यन्तु पुत्रं स गृह्णति तमेव प्रहरत्यपि।⁷ 7 यदि यूर्यां शास्त्रिं स हाथ्यं तर्हीश्वरः पुत्रैवर्य युष्माभिः सार्द्धं व्यवहरति यतः पिता यस्मै शास्त्रिं न ददाति तादृशः पुत्रः कः? 8 सर्वं यस्याः शास्त्रेर्तशो भवन्ति सा यदि युष्माकं न भवति तर्हि यूर्यम् आत्मजा न किन्तु जारजा आध्वे। 9 अपरम् अस्माकं शारीरिकजन्मदातारोऽस्माकं शास्त्रिकारिणोऽभवन् ते चास्माभिः समानितास्तस्माद् य आत्मनां जनयिता वयं किं ततोऽधिकं तस्य वशीभूय न जीविष्यामः? 10 ते त्वन्विदानानि यावत् स्वमोऽमतानुसारेण शास्त्रिं कृतवन्तः किन्त्वेषोऽस्माकं हिताय तस्य पवित्रतायां अंशीतायां चास्मान् शास्त्रिः। 11 शास्त्रिं वर्तमानसमये कैनापि नानन्दजनिका किन्तु शोकजनिकैव मन्यते तथापि ये तया विनीयन्ते तेष्यः सा पश्चात् शान्तियुक्तं धर्मफलं ददाति। 12 अतएव यूर्यं शिथिलान् हस्तान् दुर्बलानि जानूनि च सबलानि कुरुधूं। 13 यथा च दुर्बलस्य सन्धिस्थानं न भजेत्वा स्वस्थं तिषेऽतथा स्वचरणार्थं सरलं मार्गं निर्माति। 14 अपरञ्च सर्वे: सार्थम् एऽक्यभावं यच्च विना परमेश्वरस्य दर्शनं केनापि न लप्स्यते तत् पवित्रत्वं चेष्टावै। 15 यथा कश्चिद् ईश्वरस्यानुग्रहात् न पतेत्, यथा च त्वक्तायां मूलं प्रसूहा बाधाजनकं न भवेत् तेन च बहवोऽपवित्रा न भवेयुः; 16 यथा च कश्चित् लम्पटो वा एककृत्वा आहारार्थं स्वीयज्येषाधिकारिकृता य एपीस्तद्वृ अधर्माचारी न भवेत् तथा सावधाना भवत। 17 यतः स एषैः पश्चाद् आशीर्वादाधिकारी भवितुम् इच्छन्नपि नानुगृहीत इति यूर्यं जानीश, स चाश्रुपातेन मत्यन्तरं प्रार्थयमानोऽपि तदुपायं न लेभे। 18 अपरञ्च स्पृश्यः पर्वतः प्रज्ञलितो वहिः कृष्णावर्णो मेघोऽन्धकारो झङ्गश्च तूरीवायां वाक्यानां शब्दश्च नैतेषां सनिधीं यूर्यम् आगताः। 19 तं शब्दं श्रुत्वा श्रोतास्तादृशं सम्भाषणं यत् पुन नं जायते तत् प्रार्थितवन्तः। 20 यतः पशुरपि यदि धराधरं स्पृशति तर्हि स पाषाणाणायाते हन्तव्यं इत्यादेवं सोऽनु ते नाशकन्वन्। 21 तत्त्वं दर्शनम् एव भयानकं यत् मूससोकं भीतस्त्रासयुक्तश्चासमीति। 22 किन्तु सीयोन्पर्वतो उत्तरेश्वरस्य नगरं स्वर्गस्थियरूशालम् अयुतानि दिव्यदूताः 23 सर्वे लिखितानां प्रथमजातानाम् उत्त्वः समितिश्च सर्वेषां विचाराधिपतिरीश्वःः सिद्धीकृत्वाधिर्माकानाम् आत्मानो 24 नूतननियमस्य मध्यस्थो यशीः, अपरं हाबिलो रक्तात् श्रेयः प्रचारात् प्रोक्षणस्य रक्तज्ञतेषां सनिधीं यूर्यम् आगताः। 25 सावधाना भवत तं वक्तारं नावजानीती यतो हेतोः पृथिवीस्थितः स वक्ता यैरवज्ञातस्ते यदि रक्षा नाप्राप्ति तर्हि स्वर्णायवकुः पराङ्मुखीभ्यासाभिः कथं रक्षा प्राप्त्यते? 26 तदा तस्य रावत् पृथिवी कम्पिता किन्त्विदानीं तेनेदं प्रतिज्ञातं यथा, "अहं पुनरेककृत्वः पृथिवीं कम्पयिष्यामि केवलं तन्नहि गगनमपि कम्पयिष्यामि।" 27 स एककृत्वः शब्दो निश्चलविषयाणां स्थितये निर्मितानामिव चञ्चलवस्तुनां स्थानान्तरीकरणं प्रकाशयति। 28 अतएव निश्चलराजप्राप्तैरस्माभिः सोऽनुग्रह आलम्बितव्यो येन वयं सादरं सभयञ्च तुष्टिजनकरूपेणश्चरं सेवितु शक्नुयाम। 29 यतोऽस्माकम् ईश्वरः संहारको वहिः।

13 भ्रातृषु प्रेम तिष्ठतु। अतिथिसेवा युष्माभिः नं विस्मर्यतां 2 यतस्तया प्रच्छन्नरूपेण दिव्यदूताः केषाज्ज्यद् अतिथयोऽभवन्। 3 बन्दिनः सहबन्दिभिरिव दुखिनश्च देहवासिभिरिव युष्माभिः स्मर्यतां। 4 विवाहः सर्वेषां समीपे सम्मानितव्यस्तदीयश्चाया च शुचिः किन्तु वेश्यागामिनः पारदारिकाश्चेश्वरेण दण्डयिष्यन्ते। 5 यूर्यम् आचारे निर्लोभा भवत विद्यमानविषये सन्तुष्टत च यस्माद् ईश्वर एवेदं कथितवान्, यथा, "त्वां न त्यक्ष्यामि न त्वां हास्यामि।" 6 अतएव वयम् उत्साहेनेदं कथितिवन्तस्ते युष्माभिः स्मर्यन्तां तेषाम् आचारस्य परिणामम् आलोच्य युष्माभिस्तेषां विश्वासोऽनुक्रियतां। 8 यीशुः ख्यात्यः श्वेत्य सदा च स एवास्ते। (aiōn g165) 9 यूर्यं नानाविधनूतनाशक्षाभिः नं परिवर्त्तधं यतोऽनुग्रहेणान्तःकरणस्य सुस्थिरीभवनं क्षेमं न च खाद्यद्रव्यैः। यतस्तदाचारिणस्तै नोपकृताः। 10

ये दृष्ट्यस्य सेवां कुर्वन्ति ते यस्या द्रव्यभोजनस्यानधिकारिणस्तादृशी ज्ञवेदिस्माकम् आस्ते। 11 यतो येषां पशूनां शोणिं पापनाशय महायाजकेन महापवित्रस्थानस्याभ्यन्तरं नीयते तेषां शरीराणि शिविराद् बहि दैद्यन्ते। 12 तस्माद् यीशुरपि यत् स्वरविदिरेण प्रजाः पवित्रीकुर्यात् तदर्थं नगरद्वारस्य बहि मृत्युं भूक्तवान्। 13 अतो हेतोरस्माभिरपि तस्यापामानं सहमानैः शिविराद् बहिस्तस्य समीपं गन्तव्यं। 14 यतोऽत्रास्माकं स्थायि नगरं न विद्यते किन्तु भावि नगरम् अस्माभिरन्विष्यते। 15 अतएव यीशुनामाभिः नित्यं प्रशंसारूपो बलिरथतस्य नामाङ्गीकुर्वताम् औषाधाराणां फलम् ईश्वराय दातव्यं। 16 अपरञ्च परोपाकारो दानवज्य युष्माभिः नं विस्मर्यतां यतस्तादृशं बलिदानम् ईश्वराय रोचते। 17 यूर्यं स्वानायकानाम् आजाग्राहिणो वश्याश्च भवत यतो यैरुपनिधिः प्रतिदातव्यस्तादृशा लोका इव ते युष्मदीयात्मनां रक्षणार्थं जाग्रति, अतस्ते यथा सानन्दास्तत् कुर्यु नं च सार्तस्वरा अत्र यत्थाव यतस्तेषाम् आर्तस्वरो युष्माकम् इश्वजनको न भवेत्। 18 अपरञ्च यूर्यम् अस्मानिमित्पि प्रार्थनां कुरुत यतो वयम् उत्तममनोविशिष्टाः सर्वत्र सदाचारं कर्त्तुम् इच्छुकाश्च भवाम इति निश्चितं जानीमः। 19 विशेषोऽहं यथा त्वया युष्मभ्यं पुन दीर्घे तदर्थं प्रार्थनायै युष्मान् अधिक विनये। 20 अनन्तनियमस्य रुधिरेण विशेषो महान् मेषपालको येन मृतगणमस्थात् पुनरानायि स शान्तिदायक ईश्वरो (aiōnios g166) 21 निजाभिमतसाधनाया सर्वस्मिन् सत्कर्मणि युष्मान् सिद्धान् करोतु, तस्य दृष्टै च यद्यत् तुष्टिजनकं तदेव युष्माकं मध्ये यीशुना खीषेन साधयतु। तस्मै महिमा सर्वदा भूयात्। आमन्। (aiōn g165) 22 हे भ्रातरः, विनयेऽहं यूर्यम् इतम् उपदेशवाक्यं सहध्यं यतोऽहं संक्षेपेण युष्मान् प्रति लिखितवान्। 23 अस्माकं भ्राता तीमथियो मुकोऽभवद् इति जानीत, स च यदि त्वया समागच्छति तर्हि तेन साद्मूः अहं युष्मान् साक्षात् करिष्यामि। 24 युष्माकं सर्वान् नायकान् पवित्रलोकाश्च नमस्कुरुत। अपरम् इतालियादेशीयानां नमस्कारं ज्ञास्यथ। 25 अनुग्रहो युष्माकं सर्वेषां सहायो भूयात्। आमेन्।

याकूबः

१ ईश्वरस्य प्रभो र्योशुख्याइस्य च दासो याकूब् विकीर्णभूतान् द्वादशं वंशान् प्रति नमस्कृत्य पत्रं लिखति। २ हे मम भ्रातरः, यूयं यदा बुविषपरीक्षापुनिपतत तदा तत् पूर्णानन्दस्य कारणं मन्यथं। ३ यतो युष्माकं विश्वासस्य परीक्षितवेन धैर्य्य सम्पादयत इति जानीथ। ४ तच्च धैर्य्यं सिद्धफलं भवतु तेन यूयं सिद्धाः सम्पूर्णश्च भविष्यथ कस्यापि गुणस्याभावश्च युष्माकं न भविष्यति। ५ युष्माकं कस्यापि ज्ञानाभावो यदि भवेत् तर्हि य ईश्वरः सरलभावेन तिरस्कारज्ज्व विना सर्वेभ्यो ददाति ततः स याचातं ततस्तस्मै दायिष्यते। ६ किन्तु स निःसन्देहः सन् विश्वासेन याचाताय ततः सन्दिग्धो मानवो वायुना चालितस्योत्तलवामानस्य च समुद्रतरङ्गस्य सदृगो भवति। ७ तादृगो मानवः प्रभोः किञ्चित् प्राप्स्यतीति न मन्यतां। ८ द्विमाना लोकः सर्वगतिषु चञ्चलो भवति। ९ यो भ्राता नग्रः स निजोन्नत्या श्लाघतां। १० यश्च नदनावन् स निजनग्रतया श्लाघतायतः स तृणपुण्यवत् क्षयं गमिष्यति। ११ यतः सतापेन सूर्योणोदित्य तृणं शोष्यते तत्पुण्यज्ज्व भ्रश्यति तेन तस्य रूपस्य सौन्दर्यं नश्यति तद्दृ धनिलोकोऽपि स्वीयमूढतया म्लास्यति। १२ यो जनः परीक्षां सहते स एव धनः; यतः परीक्षितत्वं प्राप्य स प्रभुना स्वप्रेमकारिभ्यः प्रतिसातं जीवनमुकुटं लाप्यते। १३ ईश्वरो मां परीक्षत इति परीक्षासमये कोऽपि न वदत् यतः पापायेश्वरस्य परीक्षा न भवति स च कमपि न परीक्षतो। १४ किन्तु यः कश्चित् स्वीयमनोवाज्ज्याकृष्ट्यते लोभ्यते च तस्यैव परीक्षा भवति। १५ तस्मात् सा मनोवाज्ज्या सगर्भं भूत्वा दुष्कृतिं प्रसूते दुष्कृतिश्च परिणामं गत्वा मृत्युं जनयति। १६ हे मम प्रियभ्रातरः, यूयं न आप्यत १७ यत् किञ्चिद् उत्तमं दानं पूर्णो वरश्च तत् सर्वम् ऊर्ध्वाधाद् अर्थते यस्मिन् दशनान्तरं परिवर्त्तनाजातच्छाया वा नास्ति तस्माद् दीप्त्याकारात् पितुरुक्तोहति। १८ तस्य सृष्टवस्तुनां मध्ये वयं यत् प्रथमफलरवृल्पा भवामस्तदर्थं स व्यचातः सत्यमतस्य वाक्येनासामन् जनयामास। १९ अतएव हे मम प्रियभ्रातरः, युष्माकम् एकैको जनः श्रवणे त्वरितः कथेन थीरः क्रोधेऽपि धीरो भवतु। २० यतो मानवस्य क्रोधं ईश्वरीयधर्मं न साध्यति। २१ अतो हेतो यूयं सर्वार्थं अशुक्रिक्यां दुष्टावाहल्यज्ज्व निक्षिप्य युष्मानसां परिप्राणे समर्थं रोपितं वाक्यं नम्नभोवेन गृहीत। २२ अपरज्ज्व यूयं केवलम् आत्मवज्ज्ययितारो वाक्यस्य श्रोतारो न भवति किन्तु वाक्यस्य कर्मकारिणो भवति। २३ यतो यः कश्चिद् वाक्यस्य कर्मकारी न भूत्वा केवलं तस्य श्रोता भवति स दर्पणे स्वीयशारीरिकवदनं निरीक्षमाणस्य मनुजस्य सदृशः। २४ आत्माकारे दृष्टे स प्रस्थाया कीदृशा आसीत् तत् तत्क्षणाद् विस्मरति। २५ किन्तु यः कश्चित् नत्वा मुक्ते: सिद्धां व्यवस्थाम आलोक्य तिष्ठति स विस्मृतियुक्तः श्रोता न भूत्वा कर्मकार्त्तैव सन् स्वकार्ये धन्तो भविष्यति। २६ अनावतरसेनः सन् यः कश्चित् स्वमनो वज्ज्ययित्वा स्वं भक्तं मन्यते तस्य भक्ति मृद्धा भवति। २७ क्लेशकाले पितृहीनानां विधवानाज्ज्व यद् अवेक्षणं संसाराच्च निष्कलड़केन यद् आत्मरक्षणं तदेव पितृशुखरस्य साक्षात् शुचि निर्मला च भक्तिः।

२ हे मम भ्रातरः, यूयम् अस्माकं तेजस्विनः प्रभो र्योशुख्याइस्य धर्मं मुखापेक्ष्या न धारयत। २ यतो युष्माकं सभायां स्वप्राणिङ्गिरायिकुयेत् भ्राजिष्णुपरिच्छदे पुरुषे प्रविष्टे मलिनवस्त्रे कस्मिंश्चिद् दरिद्रोऽपि प्रविष्टे ३ यूयं यदि तं भ्राजिष्णुपरिच्छदवसानं जनं निरीक्ष्य वदेत भवान् अत्रोत्तमस्थान उपविशत्विति किञ्च तं दरिद्रं यदि वदेत त्वम् अमुस्मिन् स्थाने तिष्ठ यद्यात्र मम पादीपूठ उपविशेति, ४ तर्हि मनःसु विशेष्य यूयं किं कुतकैः कुविचारका न भवथ? ५ हे मम प्रियभ्रातरः, शणुत, संसारे ये दारिद्रास्तान् ईश्वरो विश्वासेन धनिनः स्वप्रेमकारिभ्यश्च प्रतिश्रुतस्य राज्यस्याधिकारिणः किन्तु किं न वरीतवान्? किन्तु दरिद्रो युष्माभिरवज्ज्यते। ६ धनवन्त एव किं युष्मान् नोपदवन्ति बलाच्य विचारासनानां समीपं न नयनित? ७ युष्मुपरि परिकीर्तिं परमं नाम किं तैरेव न निन्दयते? ८ किञ्च त्वं स्वसमीपवासिनि स्वात्मत्वं प्रीयस्व, एतच्छास्त्रीयवचनानुसारतो यदि यूयं राजकीयव्यवस्थां पालयथ तर्हि भद्रं कुरुथ। ९ यदि च मुखापेक्षां कुरुथ तर्हि पापम् आचरथ

व्यवस्थया ज्ञालङ्घिन इव दूष्यथे। १० यतो यः कश्चित् कृत्स्नां व्यवस्थां पालयति स यद्योक्तिस्मन् विधीं स्वलति तर्हि सर्वेषाम् अपराधी भवति। ११ यतो हेतोस्त्वं परदारान् मा गच्छेति यः कथितवान् स एव नरहत्यां मा कुर्यां इत्पिणि कथितवान् तस्मात् त्वं परदारान् न गत्वा यदि नरहत्यां करोपि तर्हि व्यवस्थालङ्घी भवसि। १२ मुक्ते व्यवस्थातो येषां विचारेण भवितव्यं तादृशा लोका इव यूयं कथां कथयत कर्म कुरुत च। १३ यो दयां नाचरति तस्य विचारो निर्दृशं करिष्यते, किन्तु दया विचारम् अभिभविष्यति। १४ हे मम भ्रातरः, मम प्रत्ययोऽस्तीति यः कथयति तस्य कर्माणि यदि न विद्यन्त तर्हि तेन किं फलं? तेन प्रत्ययेन किं तस्य परित्राणं भवितुं शक्नोति? १५ केषुचिद् भ्रातुषु भगिनीषु वा वसनहीनेषु प्रात्यहिकाहारीनेषु च सत्पु युष्माकं कोऽपि तेष्यः शरीरार्थं प्रयोजनीयानां द्रव्याणि न दत्वा यदि तान् वदेत्, १६ यूयं सकुशलं गत्वोष्णाग्रात्रा भवत तृप्त चेति तर्ह्येन किं फलं? १७ तद्वत् प्रत्ययो यदि कर्माणि युक्तो न भवेत् तर्ह्येकाकित्वात् मृत एवास्ते। १८ किञ्च विश्वासिद् इदं विद्यष्टि तत्र प्रत्ययो विद्यते मम च कर्माणि विद्यन्ते, त्वं कर्महीनं स्वप्रत्ययं मां दर्शय तर्ह्यमपि मत्कर्मभ्यः स्वप्रत्ययं त्वां दर्शयिष्यामि। १९ एक ईश्वरो ऽस्तीति त्वं प्रत्येषि। भद्रं करोपि। भूता अपि तत् प्रतियनित कर्मपत्ते च। २० किन्तु हे निर्बोधमानव, कर्महीनः प्रत्ययो मृत एवास्तेतद् अवगन्तुं किम् इच्छसि? २१ अस्माकं पूर्वपुरुषो य इत्राहीम् स्वपुत्रम् इस्त्वाकं यज्ञवेद्याम् उत्स्वाधान स किं कर्मभ्यो न सपुण्यीकृतः? २२ प्रत्यये तस्य कर्माणां सहकारिण जाते कर्मभिः प्रत्ययः सिद्धोऽभवत् तत् किं पश्यसि? २३ इत्यज्ज्वेदं शास्त्रीयवचनं सफलम् अभवत्, इत्राहीम् परमेश्वरे विश्वसितवान् तच्च तस्य पुण्यायामण्यत स चेश्वरस्य मित्र इति नाम लब्धवान्। २४ पश्यत मानवः कर्मभ्यः सुपुण्यीक्रियते न चैकाकिना प्रत्ययेन। २५ तद्वद् या राहन्तामिका वाराङ्गाना चारान् अनुगृहाप्रेरण मार्गेण विसर्जनं सापि किं कर्मभ्यो न सपुण्यीकृताः? २६ अतावात्यनीनो देहो यथा मृतोऽस्ति तथैव कर्महीनः प्रत्ययोऽपि मृतोऽस्ति।

३ हे मम भ्रातरः, शिक्षकैरसम्भिर्गुरुस्तरदण्डो लप्स्यत इति ज्ञात्वा यूयम् अनेके शिक्षका मा भवति। २ यतः सर्वे वयं बुविषयेषु स्वलामः, यः कश्चिद् वाक्ये न स्वलति स सिद्धपुरुषः कृत्स्नं वशीकर्तुं तेषां वक्त्रेषु खलीनान् निधाय तेषां कृत्स्नं शरीरम् अनुवर्त्यामः। ४ पश्यत ये पोता अतीव बृहदाकाराः प्रचण्डवातेश्च वालितास्तेऽपि कर्णधारस्य मनोऽभिमताद् अतिश्वृद्रेण कर्णेन वचित्तं स्थानं प्रत्यनुवर्त्तन्ते। ५ तद्वद् रसनापि क्षुद्रतराङ्गां सन्ती दर्पवाक्यानि भाषेत्। पश्य कीदृुमहारणं द्वितीये उल्पनं वह्निः। ६ रसनापि भवेद् वह्निरथमर्मरूपपिष्टे। अस्मद्दण्डोषु रसाना तादृशं सन्निष्ठति सा कृत्स्ने देहं कलाङ्कयति सृष्टिरस्य चक्रप्रज्जलयति नरकानलेन ज्वलति च। (Geenna g1067) ७ पशुपृश्युरोगजालघराणां सर्वेषां स्वभावो दमयितुं शक्यते मानुषिकस्वभावेन दमयाच्चक्रे च। ८ किन्तु मानवानां केनापि जिह्वा दमयितुं न शक्यते सा न निवार्यम् अनिष्टं हलाहलविषेण पूर्णा च। ९ तथा वयं पितरम् ईश्वरं धन्यं वदामः, तथा चेश्वरस्य सादृश्ये सूषान मानवान् शापामः। १० एकस्माद् वदनाद् धन्यवादापात्राणां निर्गच्छतः। हे मम भ्रातरः, एतादृशं न कर्त्तव्यं। ११ प्रसवणः किम् एकस्मात् छिद्रात् मिष्टं तिक्तज्ज्व तोयं निर्गमयति? १२ हे मम भ्रातरः, उडुम्बरतः किं जितफलानि द्राक्षालता वा किम् उडुम्बरफलानि फलितुं शक्नोति? १३ युष्माकं मध्ये ज्ञानी सुवोधश्च क आस्ते? तस्य कर्माणि ज्ञानमूलकमृदुतायुक्तानीति सदाचारात् स प्रमाणयतु। १४ किन्तु युष्मदन्तःकरणमध्ये यदि तिक्तज्ज्व विवादेच्छा च विद्यते तर्हि सत्यमतस्य विरुद्धं न श्लाघधं न चानुन्तरं कर्त्तव्यत। १५ तादृशं ज्ञानम् ऊर्ध्वाधाद् आगतं नहि किन्तु पार्श्विंश्च शरीरि भौतिकज्ज्व। १६ यतो हेतोरीष्या विवादेच्छा च यत्र वेद्येते तत्रैव कलहः सर्वं दुष्कृतज्ज्व विद्यते। १७ किन्तु ऊर्ध्वाधाद् आगतं यत् ज्ञानं तत् प्रथमं शुचि ततः परं शान्तं क्षान्तम् आशुसन्धये दयादिस्तकलैः परिपूर्णम्

असन्दिग्धं निष्कपटज्ज्व भवति। 18 शान्त्याचारिभिः शान्त्या धर्मफलं रोप्यते।

4 युष्माकं मध्ये समरा रणश्च कुत उत्पद्यन्ते? युष्मदङ्गशिबिराश्रिताभ्यः
सुखेच्छाभ्यः किं नोत्पद्यन्ते? 2 यूयं वाञ्छ किन्तु नानुथ, यूयं नरहत्याम् ईर्ष्यज्ज्व कुरुथ किन्तु कृतार्थं भवितु न शक्नुथ, यूयं युथथ रणं कुरुथ च किन्त्वप्रापासिष्ठं, यतो हेतोः प्रार्थनं न कुरुथ। 3 यूयं प्रार्थयच्चे किन्तु न लभध्वे यतो हेतोः स्वसुखभोगेषु व्यार्थं कु प्रार्थयद्वे 4 हे व्यभिचारिणो व्यभिचारिण्यश्च, संसारस्य यत् मैत्रं तद् ईश्वरस्य शारत्रविमिति यूयं किं न जानीथ? अत एव यः कश्चित् संसारस्य मित्रं भवितुम् अभिलषिति स एवेश्वरस्य शत्रु भवति। 5 यूयं किं मन्वध्वे? शास्त्रस्य वाक्यं किं फलाहीनं भवेत्? अस्मदन्तवार्सी य आत्मा स वा किम् ईर्ष्यां प्रेम करेति? 6 तन्हि किन्तु स प्रतुलं वरं तिरति तस्माद् उक्तमास्ते यथा, आत्माभिमानलोकानां विपक्षो भवतीश्वरः। किन्तु तेनैव नप्रेभ्यः प्रसादाद् दीयते वरः॥ 7 अतएव यूयम् ईश्वरस्य वश्या भवत शयतानं संरुन्ध तेन स युष्मतः पलायिष्यते। 8 ईश्वरस्य समीपवर्त्तिनो भवत तेन स युष्माकं समीपवर्त्ती भविष्यति। हे पापिनः, यूयं स्वकारान् परिष्कुरुध्वं। हे द्विमनोलोकाः, यूयं स्वान्तःकरणानि शुचीनि कुरुध्वं। 9 यूयम् उद्भिज्ज्वं शोचत विलपत च, युष्माकं हासः शोकाय, आनन्दश्च कातरतायै परिवर्तेताः 10 प्रभोः समक्षं नमा भवत तस्मात् स युष्मान् उच्चीकरिष्यति। 11 हे भ्रातः, यूयं परस्परं मा दूषयत। यः कश्चिद् भ्रातं दूषयति भ्रातु विचारज्ज्व करेति स व्यवस्थां दूषयति व्यवस्थायाश्च विचारं करेति। त्वं यदि व्यवस्थाया विचारं करेषि तर्हि व्यवस्थापालयिता न भवसि किन्तु विचारयिता भवसि। 12 अद्वितीयो व्यवस्थापाको विचारयिता च स एवास्ते यो रक्षितु नाशयितुज्ज्व पारयति। किन्तु कस्त्वं यत् परस्य विचारं करोषि? 13 अद्य श्वो वा वयम् अमुकनारं गत्वा तत्र वर्षमेकं यापयन्तो वाणिज्यं करिष्यामः लाभं प्राप्त्यामश्चेति कथां भाषमाणा यूयम् इदानीं शृणुत। 14 श्वः किं घटिष्यते तद् यूयं न जानीथ यतो जीवनं वो भवेत् कीटूक् ततु बाष्पस्वरूपकं, क्षणामात्रं भवेद् दृश्यं तुप्यते च ततः परं। 15 तदनुकूला युष्माकम् इदं कथनीयं प्रभोरिच्छातो वयं यदि जीवामस्तर्हेतत् कर्म तत् कर्म वा करिष्याम इति। 16 किन्त्वदानीं यूयं गर्ववाक्यैः श्लाघनं कुरुध्वं तादृशं सर्वं श्लाघनं कुत्पितमेव। 17 अतो यः कश्चित् सत्कर्मं कर्त्त विदित्वा तन्न करोति तस्य पापं जायते।

5 हे धनवन्तः, यूयम् इदानीं शृणुत युष्माभिरामिष्यत्क्लेशहेतोः क्रन्द्यातं विलप्यताज्ज्व। 2 युष्माकं द्रविणं जीर्णं कीटभुक्ताः सुचेलकाः। 3 कनकं रजतज्ज्वापि विकृतिं प्रगमिष्यति, तत्कलडकश्च युष्माकं पापं प्रमाणिष्यति, हुतशब्द्य युष्माकं पिशितं खादयिष्यति। इत्थम् अन्तिमध्येषु युष्माभिः सञ्चितं धनं। 4 पश्यत यैः कृषीवलै युष्माकं शस्यानि छिन्नानि तेभ्यो युष्माभिः यद् वेतनं छिन्नं तद् उच्चै ध्वनिं करेति तेषां शस्यच्छेदकानाम् आर्तरावः सेनापते: परमेश्वरस्य कर्णकुहरं प्रविष्टः। 5 यूयं पृथिव्यां सुखभोगं कामुकताज्ज्वारितवन्तः, महाभोजस्य दिन इव निजान्तःकरणानि परिरप्तिवन्तश्च। 6 अपरज्ज्व युष्माभि धर्मिकस्य दण्डाज्ञा हत्या चाकारि तथापि स युष्मान् न प्रतिरुद्धनान्। 7 हे भ्रातरः, यूयं प्रभोरागमनं यावद् धैर्यमालाम्बध्वं। पश्यत कृषिवलो भूमे र्वह्मूल्यं फलं प्रतीक्षमाणो यावत् प्रथमम् अन्तिमज्ज्व वृष्टिजलं न प्राप्नोति तावद् धैर्यम् आलम्बते। 8 यूयमपि धैर्यमालम्ब्य स्वान्तःकरणानि रित्थरीकुरुत, यतः प्रभोरुपस्थितिः समीपवर्त्तिन्यभवत। 9 हे भ्रातरः, यूयं यद् दण्ड्या न भवेत तदर्थं परस्परं न ग्लायत, पश्यत विचारयिता द्वारासमीपे तिष्ठति। 10 हे मम भ्रातरः, ये भविष्यद्वादिनः प्रभो नमाना भाषितवन्तस्तान् यूयं दुःखसहनस्य धैर्यस्य च दृश्यन्तान जानीत। 11 पश्यत धैर्यशीला अस्माभि धन्या उत्यन्ते। आयूबो धैर्यं युष्माभिरश्विप्रभोः परिणामश्चादर्शं यतः प्रभु र्वह्मूपः सकृलुणश्चित्त। 12 हे भ्रातरः, विशेषत इदं वदानि स्वर्गस्य वा पृथिव्या वान्यवस्तुनो नाम गृहीत्वा युष्माभिः कोऽपि शपथो न क्रियतां, किन्तु यथा

दण्ड्या न भवत तदर्थं युष्माकं तथैव तन्हि चेतिवाक्यं यथेष्टं भवतु। 13 युष्माकं कश्चिद् दुःखी भवति? स प्रार्थनां करोतु। कश्चिद् वानन्दितो भवति? स गीत गायतु। 14 युष्माकं कश्चित् पीडितो ऽस्ति? स समितेः प्राचीनान् आहातु ते च पर्षो नम्ना तं तैलेनाभिषिच्य तस्य कृते प्रार्थनां कुर्वन्तु। 15 तस्माद् विश्वासजातप्रार्थनया स रोगी रक्षां यास्यति प्रभुश्च तम् उत्थापयिष्यति यदि च कृतपापो भवेत् तर्हि स तं क्षमिष्यते। 16 यूयं परस्परम् अपराधान् अङ्गीकुरुध्वम् आरोग्यप्राप्त्यर्थज्जैकज्ञो ऽन्यस्य कृते प्रार्थनां करोतु धार्मिकस्य सयत्ना प्रार्थना बहुशक्तिविशिष्टा भवति। 17 य एलियो वयमिव सुखदुःखभोगी मर्त्य आसीत् स प्रार्थनयानवृष्टिं याचितवान् तेन देशे सार्वदत्तसरप्रय यावद् वृष्टिं न बूद्वत्। 18 पश्चात् तेन पुनः प्रार्थनायां कृतायाम् आकाशस्तोयान्यवर्षांत् पृथिवी च स्वफलानि प्रारोहयत्। 19 हे भ्रातरः, युष्माकं कस्मिंश्चित् सत्यमताद् भ्रष्टे यदि कश्चित् तं परावर्त्यति 20 तर्हि यो जनः पापिनं विपथभ्रमणात् परावर्त्यति स तस्यात्मानं मृत्युत उद्धरिष्यति बहुपापान्यावरिष्यति चेति जानातु।

१ पितरः

१ पन्त-गलातिया-कपदकिया-आशिया-विथुनियादेशेषु प्रवासिनो ये विकीर्णलोकोः २ पितुरीश्वरस्य पूर्वविनिर्णयाद् आत्मनः पावनेन यीशुख्खीष्टस्याज्ञाग्रहणाय शोणित्रोक्षणाय चाभिरुचितास्तान् प्रति यीशुख्खीष्टस्य प्रेरितः पितरः पंत्र लिख्यति। युष्मान प्रति बाहुन्यम शान्तिरुप्रहश्भूयास्तान् ३ अस्माकं प्रभो यीशुख्खीष्टस्य तात ईश्वरो धन्यः, यतः स स्वकीयबहुकृपातो मृतगणमध्याद् यीशुख्खीष्टस्योत्थानेन जीवनप्रत्याशार्थम् अर्थतो ४ इक्ष्यनिष्कलडकाम्लानसपत्तिप्राप्त्यर्थम् अस्मान् पुन जन्यामास। सा सम्पत्तिः स्वर्गं उत्तमाकं कृते सञ्जिता तिष्ठति, ५ यूर्यज्वेश्वरस्य शक्तिः शेषकाले प्रकाशयपरित्राणार्थं विश्वासेन रक्षयथै। ६ तस्माद् यूर्यं यद्यप्यानन्देन प्रफुल्ला भवथ तथापि साम्रातं प्रोग्नहेतोः कियत्कालपर्यन्तं नानाविधपरीक्षाभिः क्विलश्यथ्वे। ७ यतो वहिना यस्य परीक्षा भवति तस्मात नश्वरसुवर्णादपि बहुमूल्यं युष्माकं विश्वासरूपं यत् परीक्षितं स्वर्णं तेन यीशुख्खीष्टस्यागमनसमये प्रशंसायाः समादरस्य गौरवस्य च योग्यता प्राप्तव्या। ८ यूर्यं तं खीष्म् अदृश्यापि तस्मिन् प्रीयथवे साम्रातं तं न पश्यन्तोऽपि तस्मिन् विश्वसन्तोऽनिर्वचनीयेन प्रभावयुक्तेन चानन्देन प्रफुल्ला भवथ, ९ स्वविश्वासस्य परिणामरूपम् आत्मनां परिणामं लभ्यते च। १० युष्मासु यो इन्द्रियो वर्तते तद्विषये य ईश्वरीयवाक्यं कथितवन्तस्ते भविष्यद्वादिनस्तस्य परित्राणस्यान्वेषणम् अनुसन्धानज्य कृतवन्तः। ११ विशेषतस्तेषमन्तर्वासी यः खीष्टस्यात्मा खीष्मे वर्तिष्यमाणानि दुःखानि तदनुगमित्रभावज्य पूर्वं प्राकाशयत् तेन कः कीदृशो वा समयो निरदिश्यतैत्यनुसन्धानं कृतवन्तः। १२ ततस्ते विंशयैस्ते यन्न स्वान् किन्त्वस्मान् उपकुर्वन्त्येतते तेषां निकटे प्राकाशयत् यांश्च तान् विषयान् दिव्यदूता अप्यवनतशिरसो निरेक्षितम् अभिलषन्ति ते विषयाः साम्रातं स्वगतिं प्रेषितस्य पवित्रस्यात्मनः सहायाद् युष्मत्समीपे सुसंबादप्रचारयितुभिः प्राकाशयन्त। १३ अतएव यूर्यं मनः कटिबन्धनं कृत्वा प्रबुद्धः सन्तो यीशुख्खीष्टस्य प्रकाशसमये युष्मासु वर्तिष्यमानस्यानुग्रहस्य सम्पूर्णं प्रत्याशां कुरुत। १४ अपरं पूर्वीयाज्ञानतावस्थायाः कुत्सिताभिलाषाणां योग्यम् आचारं न कुर्वन्तो युष्मदाहानकरीया यथा पवित्रोऽस्ति १५ यूर्यमप्याज्ञाग्रहिसन्तानां इव सर्वस्मिन् आचारे तादृशं पवित्रा भवत। १६ यतो लिखितम् आस्ते, यूर्यं पवित्रस्तिष्ठत यस्माद्वेष्ट पवित्रः। १७ अपरज्य यो विनापक्षपातम् एकैकमानुषस्य कम्मन्तुसाराद् विचारं करोति स यदि युष्माभिस्तात आख्यायते तर्हि स्वप्रवासस्य कालो युष्माभिः भ॒त्या याप्तं। १८ यूर्यं निर्धकात् पैतृकाचारात् क्षयणीयै रूप्यसुवर्णादभिः मूर्क्तिं न प्राप्य १९ निष्कलडकानिर्मलमेष्वशक्वस्यै खीष्टियै बहुमूल्येन रुधिरेण मुक्तिं प्राप्तवन्त इति जानीथ। २० स जगतो भित्तिमूलस्थापनात् पूर्वं नियुक्तः किन्तु चरणदिनेषु युष्मद्विष्ट्य प्रकाशशितोऽभवत्। २१ यतस्तेनैव मृतगणात् तस्योत्थापयितरि तस्मै गौरवदातरि चेष्टे विश्वसित तस्माद् ईश्वरो युष्माकं विश्वासः प्रत्याशा चास्ते। २२ यूर्यम् आत्मना सत्यमतस्यान्नाग्रहणद्वारा निष्कपटाय भ्रातुप्रेमे पावितमनसो भूत्वा निर्मलान्तःकरणैः परस्परं गाढं प्रेमं कुरुत। २३ यस्माद् यूर्यं क्षयणीयवीर्यायति नहि किन्त्वक्षयणीयवीर्याद् ईश्वरस्य जीवनदायकेन नित्यस्थायिना वाक्येन पुनर्जन्म गृहीतवन्तः। (aiōn g165) २४ सर्वप्राणी तृणस्तुल्यस्तत्तेजस्तृणपृष्ठवत्। तृणानि परिशुश्रूति पुष्पाणि निपत्तिं च। २५ किन्तु वाक्यं परेष्यानन्तकालं वितिष्ठते। तदेव च वाक्यं सुसंवादेन युष्माकम् अन्तिके प्रकाशित। (aiōn g165)

२ सर्वान् द्वेषान् सर्वाश्च छलान् कापत्यानीष्वाः समस्तगलानिकथाश्च दूरीकृत्य २ युष्माभिः परित्राणाय वृद्धिप्रत्यर्थं नवजातशिशुभिरव्यक्तं वागदुर्धं पिपास्यां। ३ यतः प्रभु मंथरं एतस्यासादं यूर्यं प्राप्तवन्तः। ४ अपरं मानुषैरवज्ञातस्य किन्त्वीश्वरेणाभिरुचितस्य बहुमूल्यस्य जीवत्प्रस्तरस्येव तस्य प्रभोः सन्मित्यम् आगता ५ यूर्यमपि जीवत्प्रस्तरा इव निर्चीयमाना आत्मिकमन्दिरं खीष्मेन यीशुना चेश्वरोषकाणाम् अतिमिकलीनां दानार्थ

पवित्रो याजकवर्गो भवथ। ६ यतः शास्त्रे लिखितमास्ते, यथा, पश्य पाषाण एको ऽस्ति सीयोनि स्थापिते मया। मुख्यकोणस्य योग्यः स वत्शातीव मूल्यवान्। यो जनो विश्वेसेत् तस्मिन् स मूल्यवान् भवति किन्त्वविश्वासिनो कृते निवेदृभिरवज्ञातः स पाषाणः कोणस्य भित्तिमूलं भूत्वा बाधाजनकः पाषाणः सखलनकारकश्च शैलो जातः। ८ ते चाविश्वासाद् वाक्येन सखलन्ति सखलने च नियुक्तः सन्ति। ९ किन्तु यूर्यं येनान्धकारमध्यात् स्वकीयाश्चर्यदीप्तिमध्यम् आहूतास्तस्य गुणान् प्रकाशयितुम् अभिरुचितो वंशो राजकीयो याजकवर्गः पवित्रा जातिराधिकर्त्याः प्रजाश्च जाताः। १० पूर्वं यूर्यं तं तस्य प्रजा नाभवत किन्त्वदानीम ईश्वरस्य प्रजा आद्वे। पूर्वम् अनुकृष्टिपृष्ठा अभवत किन्त्वदानीम् अनुकृष्टिपृष्ठा आद्वे। ११ हे प्रियतमाः, यूर्यं प्रवासिनो विदेशिनश्च लोका इव मनसः प्रातिकूल्येन योधिभ्यः शारीरिकसुखाभिलाषेभ्यो निवर्त्तव्यम् इत्यहं विनये। १२ देवपूजकानां मध्ये युष्माकम् आचार एवम् उत्तमो भवतु यथा ते युष्मान् दुक्षमकरिलोकानिव पुन नैन्दन्तः कृपादृशिदिने स्वच्छभूगोचरीयसक्तियाभ्य ईश्वरस्य प्रशंसां कुर्युः। १३ ततो हेतो यूर्यं प्रभोरुन्नरेथात् मानवसृष्टानां कर्तृत्वपदानां वशीभवत विशेषते भूपालस्य यतः स श्रेष्ठः, १४ देशाध्यक्षाणां ज्य यतस्ते दुष्कर्मकारिणां दण्डानार्थं सत्कर्मकारिणा प्रशंसाधार्थव्य तेन प्रेरिताः। १५ इत्यं निर्बोधमानुषाणाम् अज्ञानत्वं यत् सदाचाराभिः युष्माभिः र्निरुत्तरक्रियते तद् ईश्वरस्याभिमतं। १६ यूर्यं स्वाधीना इवाचरत तथापि दुष्टाया वेषस्वरूपान् स्वाधीनानां धारयन्त इव नहि किन्त्वीश्वरस्य दासा इव। १७ सर्वान् समाद्रियव्यं भ्रातुर्वर्गे प्रीयव्यम् ईश्राद् बिभीत भूपालं सम्मन्यव्यं। १८ हे दासः, यूर्यं सम्पूर्णादिरेण प्रभूना वश्या भवत केवलं भद्राणां दयालूनां ज्य नहि किन्त्वनृजूनामपि। १९ यतो इन्यायेन दुःखोगकाल ईश्वरचिन्त्या यत् क्लेशसहनं तदेव प्रियं। २० पापं कृत्वा युष्माकं चेपादाशतसहनेन का प्रश्नसाः? किन्तु सदाचारं कृत्वा युष्माकं यद् दुःखसहनं तदेवेश्वरस्य प्रियं। २१ तदर्थमेव यूर्यम् आहूता यतः खीष्मोऽपि युष्मानिमित्तं दुःखं भुक्त्वा यूर्यं यत् तस्य पदचिह्नै व्रजेत तदर्थं दृष्टान्मेकं दरित्वान्। २२ स किमपि पापं न कृत्वान् तस्य वदने कापि छलस्य कथा नासीत्। २३ निन्दितोऽपि सन् स प्रतिनिन्दा न कृत्वान् दुःखं सहमानोऽपि न भर्तुर्त्वान् किन्तु यथार्थीविचारयितुः समीपे स्वं समर्पितवान्। २४ वयं यत् पापेभ्यो निवृत्य धर्मार्थं जीवामस्तदर्थं स स्वशरीरेणास्माकं पापानि कुशं ऊढवान् तस्य प्रहरै र्यूर्यं स्वस्था अभवत। २५ यतः पूर्वं यूर्यं भ्रमणकारिणा इवाचरं किन्त्वधना युष्माकम् आत्मनां पालकस्याध्यक्षस्य च समीपं प्रत्यावर्तिताः।

३ हे योषितः, यूर्यमपि निजस्वामिनां वश्या भवत तथा सति यदि केचिद् वाक्ये विश्वासिनो न सन्ति तर्हि २ ते विनावाक्यं योषिताम् आचारेणार्थतस्तेषां प्रत्यक्षेण युष्माकं सभयसतीत्वाचरेणाक्रषु शक्षयन्ते। ३ अपरं केशरचनया स्वर्णालंडकारधारणोन परिच्छदपरिधानेन वा युष्माकं वाह्यभूता न भवतु, ४ किन्त्वीश्वरस्य साक्षात् द्वहमूल्यक्षमाशान्तिभावाक्षयरत्नेन युक्तो गुप्त आन्तरिकमानव एव। ५ यतः पूर्वकाले याः पवित्रिस्त्रिय ईश्वरे प्रत्याशामुक्त्वं ता अपि तादृशीमेव भूषां धायन्य्यो निजस्वामिनां वश्या अभवन्। ६ तथैव सारा इड्राहीमो वश्या सती तं पतिमाख्यातवती यूर्यज्य यदि सदाचारिणो भवत व्याकुलतया च भीता न भवथ तर्हि तस्याः कल्या आद्वे। ७ हे पुरुषोः, यूर्यं जानतो दुर्बलतभाजनैरिव योषिद्विः सहवासं कुरुत, एकस्य जीवनवरस्य सहभगिनीभ्यताभ्यः समादरं वितरत च न चेद् युष्माकं प्रार्थनानां बाधा जनिष्यते। ८ विशेषते यूर्यं सर्वं एकमनसः पददुःखे दुष्किता भ्रातृप्राप्तिः कृपावन्दः प्रीतिभावश्च भवत। ९ अनिष्टस्य परिशोधनानिष्टं निन्दाया वा परिशोधन निन्दां न कुर्वन्त आशिषं दत्त यतो यूर्यम् आशिराधिकारिणो भवितुमाहूता इति जानीथ। १० अपरज्य, जीवने प्रीयमाणो यः सुदिनानि दिद्वक्षते। पापात् जिह्वा मृषावाक्यात् स्वाधारौ स निवर्त्यत्। ११ स त्यजेद् दुष्टात्मार्गं सलिङ्गायज्य च समाचरेत्। मृग्याणां शान्तिं स नित्यमेवानुधावतु। १२ लोचने परमेष्यान्मीलिते धार्मिकान्

प्रति। प्रार्थनाया: कृते तेषाः तच्छ्रोत्रे सुगमे सदा। क्रोधास्यज्व परेशस्य कदाचारित्वं तर्ति। 13 अपरं यदि यूयम् उत्तमस्यानुगामिनो भवथ तर्हि को युष्मान् हिसेष्यते? 14 यदि च धर्मार्थं विलश्यथं तर्हि धन्या भविष्यथ। तेषाम् आशक्या यूयं न विभीत न विङ्गुत् वा। 15 मनेभिः किन्तु मन्यथं पवित्रं प्रभुमीश्वरं। अपरञ्ज्य युष्माकम् आन्तरिकप्रत्याशायास्तत्त्वं यः कश्चित् पृच्छति तर्मै शान्तिभीत्यभ्याम् उत्तं दातुं सदा सुसज्जा भवत। 16 ये च खीष्टधर्मे युष्माकं सदाचारं दूषयन्ति ते दुष्कर्मकारिणामिव युष्माकम् अपवादेन यत् लज्जिता भवेयुस्तर्दयं युष्माकम् उत्तमः संवेदो भवतु। 17 ईश्वरस्याभिमताद् यदि युष्माभिः कलेशः सोद्व्यस्तर्हि सदाचारिभिः कलेशसरनं वरं न च कदाचारिभिः। 18 यस्माद् ईश्वरस्य सन्निधिम् अस्मान् आनेतुम् अधर्मिकाणां विनिमयेन धर्मिकः खीष्टे उपेक्षकृत्वः पापानां दण्डं भुक्तवान् स च शरीरसम्बन्धे मारितः किन्त्वात्मनः सम्बन्धे पुन जीवितोऽभवत। 19 तत्सम्बन्धे च स यात्रां विधाय कारबद्धानाम् आत्मनां समीपे वाक्यं धोषितवान्। 20 पुरा नोहस्य समये यावत् पोतो निरमीयत तावद् ईश्वरस्य दीर्घसहिष्णुता यदा व्यलम्बत तदा तेऽनाजाग्रहिणोऽभवन्। तेन पोतोनाल्पेऽर्थाद् अष्टावेदप्राणिनस्तोयम् उत्तर्णाः। 21 तनिदर्शनञ्चावाहानं (अर्थतः शारीरिकमलिनताया यस्त्वायः स नहि किन्त्वीश्वरायोत्तमसंवेदस्य या प्रतज्ञा सेव) यीशुख्रीष्टस्य पुनरुत्थानेदानीम् अस्मान् उत्तरायति, 22 यतः स स्वर्गं गत्वैश्वरस्य दक्षिणे विद्यते स्वर्गीयदूताः शासका बलानि च तस्य वशीभूता अभवन्।

4 अस्माकं विनिमयेन खीष्टः शरीरसम्बन्धे दण्डं भुक्तवान् अतो हेतोः शरीरसम्बन्धे यो दण्डं भुक्तवान् स पापात् मुक्त 2 इति भावेन यूयमपि सुसज्जीभ्यु देहवासस्यावशिष्टं समयं पुनर्मानवानाम् इच्छासाधनार्थं नहि किन्त्वीश्वरस्येच्छासाधनार्थं यापयत। 3 आयुषो यः समयो व्यतीतस्तस्मिन् युष्मार्थं यदं देवपूजकानाम् इच्छासाधनं कामकुत्सिताभिलाषमध्यानरङ्गरसमतापृष्ठान्दिवपूजावरणञ्चाकारि तेन बाहुल्यं। 4 यूयं तैः सह तस्मिन् सर्वनाशपदके मजितुं न धावथ, इत्येनोश्चर्यं विजायते युष्मान् निन्दनिति। 5 किन्तु यो जीवानां मृतानां विचारं कर्तुम् उद्योतोस्ति तर्मै तैरुत्तरं दायिष्यते। 6 यतो हेतो ये मृतास्तेषां यत् मानवोद्देश्यः शारीरिकविचारः किन्त्वीश्वरोद्देश्यम् आतिमकीजीवन भवत् तदर्थं तेषामपि सनिधौ सुसमावारः प्रकाशितोऽभवत्। 7 सर्वेषाम् अनित्मकाल उपस्थितस्तस्माद् यूयं सुखुदयः प्रार्थनार्थं जाग्रतश्च भवत। 8 विशेषतः परस्परं गाढं प्रेम कुरुत, यतः, पापानामपि बाहुल्यं प्रेमैवाच्छादयिष्यते। 9 कातरोक्ति विना परस्परम् आतिथं कृत्वा। 10 येन यो वरो लब्धस्तेनैव स परम् उपकरोत्, इत्थं यूयम् ईश्वरस्य बहुविधप्रसादस्योत्तमा भाणडागाराधिपा भवत। 11 यो वाक्यं कथयति स ईश्वरस्य वाक्यामिव कथयतु यश्च परम् उपकरोति स ईश्वरदत्तसामर्थ्यादिवोपकरोतु। सर्वविषये यीशुख्रीष्टेनेश्वरस्य गौरवं प्रकाशयतां तस्यैव गौरवं पराक्रमशं सर्वदा भूयात्। आमेन। (aiōn g165) 12 हे प्रियतमाः, युष्माकं परीक्षार्थं यस्तापो युष्मासु वर्तते तम् असम्भवघटितं मत्वा नाश्चर्यं जानीत, 13 किन्तु खीष्टेन कलेशानां सहभागित्वाद् आनन्दत तेन तस्य प्रतापप्रकाशेऽप्याननन्देन प्रफुल्ला भविष्यथ। 14 यदि खीष्टस्य नामहेतुना युष्माकं निन्दा भवति तर्हि यूयं धन्या यतो गौरवदायक ईश्वरस्यात्मा युष्मास्वाधीतिष्ठति तेषां मध्ये स निन्द्यते किन्तु युष्मान्धये प्रशंस्यते। 15 किन्तु युष्माकं कोऽपि हन्ता वा चैरो वा दुष्कर्मकृद् वा पराधिकारचर्चकं इव दण्डं न भुडक्तां। 16 यदि च खीष्टेयान इव दण्डं भुडक्ते तर्हि स न लज्जामानस्तत्कारणाद् ईश्वरं प्रशंसतु। 17 यतो विचारस्यारम्भसमये ईश्वरस्य मन्दिरे युज्यते यदि चास्मत्खारभते तर्हि श्रीरयसुसंवादाग्रहिणां शेषदशा का भविष्यति? 18 धार्मिकेनापि चेत् त्राणम् अतिक्छेण गम्यते। तर्हीर्थार्थिकपापिभ्याम् आश्रयः कुत्र लप्यते। 19 अत ईश्वरेच्छातो ये दुःखं भुज्जते ते सदाचारेण स्वातानां विश्वास्यसशुरीश्वरस्य करायां निदधतां।

5 खीष्टस्य कलेशानां साक्षी प्रकाशिष्यमाणस्य प्रतापस्यांशी प्राचीनश्चाहं युष्माकं प्राचीनान् विनीयेदं वदामि। 2 युष्माकं मध्यवर्ती य ईश्वरस्य

मेषवृन्दो यूयं तं पालयत तस्य वीक्षणं कुरुत च, आवश्यकत्वेन नहि किन्तु स्वेच्छातो न व कुलोभेन किन्त्वच्छुकमनसा। 3 अपरम् अंशानाम् अधिकारिण इव न प्रभवत किन्तु वृन्दस्य दृष्टान्तस्वरूपा भवत। 4 तेन प्रधानपालक उपस्थिते यूयम् अम्लान् गौरवकिरीटं लप्यथ्वे। 5 हे युवानः, युयमपि प्राचीनलोकानां वशा भवत सर्वे च सर्वेषां वशीभूय नम्रताभरणेन भूषिता भवत, यतः, आत्माभिमानिलोकानां विक्षेषे भवतीश्वरः। किन्तु तेनैव नवेष्यः प्रसादाद् दीर्घते वरः। 6 अतो यूयम् ईश्वरस्य बलवत्करस्याथो नमीभूय तिष्ठत तेन स उचितसमये युष्मान् उच्चीकरिष्यति। 7 यूयं सर्वचिन्तां तस्मिन् निक्षिपत यतः स युष्मान् प्रति चिन्तयति। 8 यूयं प्रबुद्धा जाग्रतश्च तिष्ठत यतो युष्माकं प्रतिवादी यः शयतानः स गज्जनकरी सिंहे इव पर्यटनं के ग्रसिष्यामीति मृगयते, 9 अतो विश्वासे सुरिथास्तिष्ठन्तस्तेन सार्दू युध्यत, युष्माकं जग्निन्वासिभ्रातृष्यपि तादशाः कलेश वर्तन्त इति जानीत। 10 क्षणिकदुःखभोगात् परम् असम्भवं खीष्टेन यीशुना स्वकीयानन्तगौरवदानार्थं योउस्मान् आहूतान् स सर्वानुग्राहीश्वरः सव्यं युष्मान् सिद्धान् स्थिरान् सबलान् निश्चलाश्च करोतु। (aiōnios g166) 11 तस्य गौरवं पराक्रमश्चनन्तकाल यावद् भूयात्। आमेन। (aiōn g165) 12 यः सिल्वानो (मन्ये) युष्माकं विश्वास्यो भ्राता भवति तद्वाराहं संक्षेपेण लिखित्वा युष्मान् विनीतवान् यूयज्व यस्मिन् अधितिष्ठथ स एवैश्वरस्य सत्योऽनुग्रह इति प्रमाणं दत्तवान्। 13 युष्माभिः सहाभिरुचिता या समिति बाबिलि विद्यते सा मम पुत्रो मार्कश्च युष्मान् नमस्कारं वेदयति। 14 यूयं प्रेमचुम्बनेन परस्परं नमस्कुरुत। यीशुख्रीष्टाश्रितानां युष्माकं सर्वेषां शान्ति भूयात्। आमेन।

२ पितरः

१ ये जना अस्माभिः सार्दम् अस्तदीश्वरे ब्रातरि यीशुख्तीष्ठे
च पुण्यसम्बलितविश्वासधनस्य समानांशित्वं प्राप्तासान् प्रति
यीशुख्तीष्ठस्य दासः प्रेरितश्च शिमोन् पितरः पत्रं लिखति। २
ईश्वरस्यास्माकं प्रभो यीशोश्च तत्त्वज्ञानेन युष्मास्त्वन्प्रहशान्त्यो बहुत्यं
वर्ततां। ३ जीवनार्थम् ईश्वरभक्त्यर्थञ्च यद्यद् आवश्यकं तत् सर्वं
गौरवसद्गुणाभ्याम् अस्मदाहनकारिणस्तत्त्वज्ञानद्वारा तत्येश्वरीयशक्तिरसम्भ्यं
दत्तवती। ४ तत्सर्वेण चासम्भ्यं तादृशा बहुमूल्या महाप्रतिज्ञा दत्ता
याभि यूयं सासारव्यापात् कुत्सितार्थभलाष्मूलात् सर्वनाशाद् रक्षा
प्राप्येश्वरीयस्वभावस्यांशिनो भवितुं शक्नुथु। ५ ततो हेतो यूयं सम्पूर्णं
यत्नं विधाय विश्वासे सौजन्यं सौजन्ये ज्ञानं ६ ज्ञान आयतेन्द्रियताम्
आयतेन्द्रियतायां धैर्यं धैर्यं धैर्यं ईश्वरभक्तिम् ७ ईश्वरभक्तौ भ्रातुस्तेवे च प्रेम
युक्तः। ८ एतानि यदि युष्मासु विद्यन्ते वर्द्धते च तर्हस्मत्प्रभो यीशुख्तीष्ठस्य
तत्त्वज्ञाने युष्मान् अलसान् निष्फलांश्च न स्थापयिष्यन्ति। ९ किन्त्वेतानि
यस्य न विद्यन्ते सोऽन्यो मुद्रितलोचनः स्वकीयपूर्वपापानां मार्जनस्य
विस्मृतिं गतश्च। १० तस्माद् है भ्रातरः, यूयं स्वकीयाहनवरणयो दृढ़कणे बहु
यत्थं, तत् कृत्वा कदाच न स्वलिप्यथ्य। ११ यतो उनेन प्रकारेणास्माकं
प्रभोस्त्रात् यीशुख्तीष्ठस्यानन्तरायस्य प्रवेशनं यूयं सुकलेन योजिष्यथ्वे।
(aiōnios g166) १२ यद्यपि यूयम् एतत् सर्वं जानीथ वर्तमाने सत्यमते
सुखिरा भवथ च तथापि युष्मान् सर्वदा तत् स्मारयितुम् अहम् अयत्वावान
न भविष्यामि। १३ यावद् एतस्मिन् दृष्टे विश्वामि तावद् युष्मान् स्मारयन्
प्रबोधयितुं विहितं मन्ये। १४ यतोऽस्माकं प्रभु यीशुख्तीष्ठो मां यत्
ज्ञापितवान् तदनुसाराद् दृष्ट्यमेतत् मया शीघ्रं त्यक्त्यम् इति जानामि। १५
मम परलोकगमनात् परमपि यूयं यदेतानि स्मर्तुं शक्यथ तस्मिन् सर्वथं
यतिष्ठि। १६ यतोऽस्माकं प्रभु यीशुख्तीष्ठस्य पराक्रमं पुनरागमनञ्च
युष्मान् ज्ञापयन्तो वयं कल्पितान्युपाख्यानान्यन्वगच्छामेति नहि किन्तु तस्य
महिमः प्रत्यक्षासक्षिणो भूत्वा भाषितवत्ततः। १७ यतः स पितृश्चाराद् गौरवं
प्रशंसास्त्र्य प्राप्तवान् विशेषतो महिमयुक्तेजोमध्याद् एतादृशी वाणी ते प्रति
निर्गतवती, यथा, एष मम प्रियपुत्र एतस्मिन् मम परमसन्तोषः। १८ स्वगतं
निर्गतियं वाणी परित्रपर्वती तेन सार्द्दे विश्वामानैरस्माभिश्चावि। १९ अपरम्
अस्मत्यामीपे दृढ़तं भविष्यद्वाक्यं विद्यते यूज्यज्य यदि दिनास्थं युष्मान्: सु
प्रभातीयनक्षत्रस्योदयञ्च यावत् तिरिमये स्थाने ज्वलन्तं प्रदीपमिव तद्
वाक्यं सम्मन्यत्वे तर्हि भ्रं करिष्यथ। २० शास्त्रीयं किमपि भविष्यद्वाक्यं
मनुष्यस्य स्वकीयभावबोधकं नहि, एतद् युष्माभिः सप्यक ज्ञातां। २१ यतो
भविष्यद्वाक्यं पुरा मानुषाणाम् इच्छातो नोतन्नं किन्चित्प्रस्त्रय पवित्रलोकाः
पवित्रेणात्मना प्रवर्तिताः सन्तो वाक्यम् अभासन्त।

२ अपरं पूर्वकाले यथा लोकानां मध्ये मिथ्याभविष्यद्वादिन उपातिष्ठन्
तथा युष्माकं मध्येऽपि मिथ्याशिक्षका उपस्थास्यन्ति, ते स्वेषां क्रेतरं
प्रभुम् अनडीकृत्य सत्वरं विनाशं स्वेषु वर्त्यन्ति विनाशकवैधमर्प्य गुप्तं
युष्मनम्यम् अनेष्यन्ति। २ ततो उकेषु तेषां विनाशकमार्गं गतेषु तेष्यतः
सत्यमार्प्य निन्दा सम्भविष्यति। ३ अपरञ्च ते लोभात् कापट्यवाक्यै
युष्मतो लाभं करिष्यते किन्तु तेषां पुरातनदण्डज्ञा न विलम्बते तेषां
विनाशश न निद्राति। ४ ईश्वरः कृतपापान् दूतान् न क्षमित्वा तिमिरशृङ्खौः
पाताले रुद्धावा विचारार्थं समर्पितवान्। (Tartaroo g5020) ५ पुरातनं
संसारमिव न क्षमित्वा तं दुष्टानां संसारं जलाप्तावनेन मज्जयिता सप्तजैः
सहितं धर्मप्रियाचारकं नोहं रक्षितवान्। ६ सिदोमस् अमोरा चेतिनामके नगरे
भविष्यतां दुष्टानां दृश्नान्तं विधाय भस्मीकृत्य विनाशेन दण्डतवान्; ७
किन्तु तैः कुत्सितव्यभिचारिभि दुष्टामभिः क्लिष्टं धर्मिकं लोटं रक्षितवान्।
८ स धर्मिको जनस्तेषां मध्ये निवसन् स्वीयदिष्टशोत्रोगोचेरेभ्यस्तेषाम्
अधर्मार्चोरेभ्यः स्वकीयधार्मिकमनसि दिने दिने तपावान्। ९ प्रभु भक्तान्
परीक्षाद् उद्धर्तुं विचारदिनञ्च यावद् दण्डयामानान् अधर्मिकान् रोद्दु-

पारयति, १० विशेषतो ये इमेथ्याभिलाषात् शारीरिकसुखम् अनुगच्छन्ति
कर्तृत्वपदानि चावजानन्ति तानेव (रोद्दुं पारयति।) ते दुःसाहसिनः प्रगल्भाश्रा।
११ अपरं बलांगोरवायांश्च श्रेष्ठा दिव्यदूताः प्रभोः सन्धिंयो येषां पवित्रीत्येन
निन्दासूचक विचारं न कुर्वन्ति तेषाम् उच्चपदस्थानां निन्दनाद् इमे न भीताः।
१२ किन्तु ये बुद्धिहीनाः प्रकृता जनत्वो धर्तव्यतायै विनाशयतायै च जायन्ते
तत्सदाश इमे यन्म बुध्यन्ते तत् निन्दन्तः स्वकीयविनाशयतया विनंक्ष्यन्ति
स्वीयाधर्मस्य फलं प्राप्यस्यन्ति च १३ ते दिवा प्रकृत्यभोजनं सुखं मन्यन्ते
निजछले: सुखभोगिनः सन्तो युष्माभिः सार्द्दे भोजनं कुर्वन्तः कलङ्किनो
दोषिणश्च भवन्ति। १४ तेषां लोचनानि परदाराकाङ्क्षीणां पापे वाश्रातानि ते
चञ्चलानि मनासि मोहयन्ति लोभे तत्परमनसः सन्ति च। १५ ते शापग्रस्ता
वंशा: सरलमार्गं विहाय वियोरपुत्रस्य विलियमस्य विपथेन ब्रजन्तो भ्रान्ता
अभवन्। स विलियमे उच्यथमर्त्त प्राप्ये पारितोषिकेऽप्रीयत, १६ किन्तु
निजापाराधाद् भर्तस्नाम् अलभत यतो वचनशक्तिहीनं वाहनं मानुषिकगिरम्
उच्चार्य भविष्यद्वादिन उन्नतताम अबाधत। १७ इमे निर्जलानि प्रस्वरणानि
प्रचण्डवायुना चालिता मेघाश्च तेषां कृते नित्यस्थायी धोरतरान्धकारः
सञ्जितोऽस्ति। १८ ये च जना भ्रान्त्याचारिणात् कृच्छ्रोणदृष्टस्तान्
इमे उपरिमितर्दर्पकथा भाष्माणाः शारीरिकसुखाभिलाषाः कामक्रीडाभिश्च
मोहयन्ति। १९ तेष्यः स्वाधीनातः प्रतिज्ञाय स्वयं विनाशयताया दासा
भवन्ति, यतः, यो येनैव पराजिये स जातस्तस्य किङ्करः। २० त्रातुः
प्रभो यीशुख्तीष्ठस्य ज्ञानेन संसारस्य मलेभ्य उद्धृता ये पुनसेषु निमज्ज्य
पराजीयन्ते तेषां प्रथमदशतः शेषदशा तुस्तिमा भवति। २१ तेषां पक्षे
धर्मपथस्य ज्ञानप्राप्ति वर्ण न च निर्दिष्टात् पवित्रिविधिमार्गात् ज्ञानप्राप्तानां
परावर्तनं। २२ किन्तु येयं सत्या दृश्नान्तकथा सैव तेषु फलितवती, यथा,
कुकुरः: स्वीयवान्ताय व्यावर्तते पुनः पुनः। तुठितुं कदम्बे तद्वत् क्षालितश्वै
शूकरः॥

३ हे प्रियतमाः, यूयं यथा पवित्रभविष्यद्वृक्तिः पूर्वोक्तानि वाक्यानि

त्रात्रा प्रभुना प्रेरितानाम् अस्माकम् आदेशञ्च सारथ तथा युष्मान्
स्मारयिता २ युष्माकं सलभावं प्रवादधीयतुम् अहं द्वितीयम् इदं परं
लिखामि। ३ प्रथमं युष्माभिर्दं ज्ञायतां यत शेषे काले स्वेच्छाचारिणो निन्दका
उपस्थाय ४ वदिष्यन्ति प्रभोरागमनस्य प्रतिज्ञा कुत्रु? यतः पितूलोकानां
महानिद्रागमनात् परं सर्वाणि सृष्टेरामभकाले यथा तथैवावतिष्ठन्ते। ५
पूर्वम् ईश्वरस्य वाक्येनाकाशमण्डलं जलाद् उत्पन्ना जले सन्तिष्ठमाना च
पृथिव्यविद्यैतद् अनिच्छुकतात्सते न जानान्ति, ६ तत्सत्ताकलिकसंसारो
जलेनाप्लावितो विनाशं गतः। ७ किन्त्वधुना वर्तमाने आकाशभूमण्डले तेनैव
वाक्येन वह्यस्थं गुरुते विचारदिनं दुष्टमानवानां विनाशञ्च यावद् रक्षयते। ८
हे प्रियतमाः, यूयम् एतदेकं वाक्यम् अनवगता मा भवत यत प्रभोः
साक्षाद् दिनमेकं वर्षसहस्रवद् वर्षसहस्रञ्च दिनैकवत्। ९ केचिद् यथा
विलम्बं मन्यन्ते तथा प्रभुः स्वप्रतिज्ञायां विलम्बते तन्नहि किन्तु कोऽपि
यन्न विनयेत् सर्वं एव मनःपरावर्तनं गच्छेयुरित्यभिलषन् सोऽस्मान्
प्रति दीर्घसंहिष्यते विदधाति। १० किन्तु क्षपायां चौर इव प्रभो दिनम्
आगमिष्यति तस्मिन् महाशब्देन गणमण्डले लोप्यते मूलवस्तूनि च तापेन
गलिष्यते पृथिवी तम्भस्यरित्वानि कम्मणि च धक्षयन्ते। ११ अतः सर्वैरैति
विकरे गन्तव्ये सति यस्मिन् आकाशमण्डलं दाहेन विकारिष्यते मूलवस्तूनि
च तापेन गलिष्यन्ते १२ तस्येश्वरदिनस्यागमनं प्रतीक्षमाणैराकाङ्क्षामाणैश्च
युष्माभिः धर्ममार्चारेश्वरभक्तिभ्यां कीदृशे लोके भवितव्यं? १३ तथापि वरं
तस्य प्रतिज्ञानुसारेण धर्मस्य वासस्थानं नूतनम् आकाशमण्डलं नूतनं
भूमण्डलञ्च प्रतीक्षामहे। १४ अतएव हे प्रियतमाः, तानि प्रतीक्षमाणा
यूयं निष्कलाङ्का अनिन्दिताश्च भूत्वा यत् शान्त्याश्रितास्तिष्ठयैतिस्मै
यत्थं। १५ अस्माकं प्रभो यीशसंहिष्यते विद्युताज्ञनिकां मन्यवत्।
अस्माकं प्रियभात्रै पौलाय यत् ज्ञानम् अदायपि विद्युताज्ञनिकां
युष्मान् प्रति तदेवालिखत्। १६ स्वकीयसर्वपत्रेषु चैतान्यधि प्रस्तुत्य तदेव
गदति। तेषु पत्रेषु कतिपयानि दुरुहाणि वाक्यानि विद्यन्ते ये च लोका

अज्ञानाश्रुचलाश्रु ते निजविनाशार्थम् । अन्यशास्त्रीयवचनानीव तान्यपि
विकारयन्ति । १७ तस्माद् हे प्रियतमाः, यूयं पूर्वं बुद्ध्वा सावधानास्तिष्ठत,
अधार्मिकाणां भ्रान्तिसोत्सापहृताः स्वकोयसुस्थिरत्वात् मा भ्रश्यत । १८
किन्त्वस्माकं प्रभोस्त्रात् यीशुद्गीष्टस्यानुग्रहे ज्ञाने च वर्द्धेद्यते । तस्य गौरवम्
इदानीं सदाकालञ्च भूयात् । आमेन् । (aiōn g165)

१ योहनः

१ आदितो ये आसीद् यस्य वाग् अस्माभिरशावि यज्ञव वयं स्वनेत्रै दृष्टवन्तो

यज्ञ वीक्षितवन्तः स्वकरैः स्पृष्टवन्तश्च तं जीवनवादं वयं ज्ञापयामः। २ स जीवनस्वरूपः प्रकाशत वयज्ञ तं दृष्टवन्तस्तमथि साक्ष्यं ददाश्च, यश्च पितुः सन्मिथाववर्त्तास्माकं समीपे प्रकाशत च तम् अनन्तीवनस्वरूपं वयं युष्मान् ज्ञापयामः। (aiōnios g166) ३ अस्माभि यर्द दृष्टं श्रुतज्ञ तदेव युष्मान् ज्ञाप्ते तेनास्माभिः सहांश्चितं युष्माकं भविष्यति। अस्माकञ्च सहांश्चितं पिता ततुप्रेण योशुज्ञीष्वन् च सार्द्धं भवति। ४ अपरच्च युष्माकम् आनन्दो यत् सम्पूर्णो भवेद् तदर्थं वयम् एतानि लिखामः। ५ वयं या वार्ता तस्मात् श्रुत्वा युष्मान् ज्ञापयामः सेयम्। ईश्वरो ज्योतिस्तस्मिन् अन्धकारस्य लेशोऽपि नास्ति। ६ वयं तेन सहाशिन इति गदित्वा यद्यन्थाकरे चरामस्तर्हि सत्याचारणो न सन्तो ज्ञन्तवादिनो भवामः। ७ किन्तु स यथा ज्योतिषि वर्तते तथा वयमपि यदि ज्योतिषि चरामस्तर्हि परस्परं सहभागिनो भवामस्तस्य पुत्रस्य योशुज्ञीष्वस्य रुधिरञ्चास्मान् सर्वास्मात् पापात् शुद्धयति। ८ वयं निष्पाणा इति यदि वदामस्तर्हि स्वयमेव स्वान् वज्ञयामः सत्यमतञ्चास्माकम् अन्तरे न विद्यते। ९ यदि स्वपापानि स्वीकूर्महि तर्हि स विश्वास्यो याथार्थिकश्चित्ति तस्माद् अस्माकं पापानि क्षमिष्यते सर्वस्माद् अधर्माच्चारास्मान् शुद्धयिष्यति। १० वयम् अकृतपापा इति यदि वदामस्तर्हि तम् अनृतवादिनं कुर्मस्तस्य वाक्यञ्चास्माकम् अन्तरे न विद्यते।

२ हे प्रियबालकाः, युष्माभि यर्त् पापं न क्रियेत तदर्थं युष्मान् प्रत्येतानि मया लिख्यन्ते। यदि तु केनापि पापं क्रियते तर्हि पितुः समीपे उस्माकं एकः सहायो उर्धते धार्मिको यीशुः स्त्रीषो विद्यते। २ स वास्माकं पापानां प्रायश्चित्तं केवलमस्माकं नहि किन्तु लिखिलसंसारस्य पापानां प्रायश्चित्तं। ३ वयं तं जानीम इति तदीयापालनेनावगच्छामः। ४ अहं तं जानामीति वदित्वा यस्तस्याज्ञा न पालयति सो उन्नतवादी सत्यमतञ्च तस्यान्तरे न विद्यते। ५ यः कश्चित् तस्य वाक्यं पालयते तस्मिन् ईश्वरस्य प्रेम सत्यरूपेण सिद्ध्यति वयं तस्मिन् वर्तमान्तरे तद् एतेनावगच्छामः। ६ अहं तस्मिन् तिष्ठामीति यो गदति तस्येदम् उचितं यत् ख्रीष्णी यादृग् आचरितवान् सो उपि तादृग् आचरेत्। ७ हे प्रियतामः, युष्मान् प्रत्यहं नूतनामाज्ञां लिखामीति नहि किन्त्वादितो युष्माभि लर्वां पुरातनामाज्ञां लिखामि। आदितो युष्माभि यर्द वाक्यं श्रुतं सा पुरातनाज्ञा। ८ पुनरपि युष्मान् प्रति नूतनामाज्ञा मया लिख्यते एतदपि तस्मिन् युष्मासु च सत्यं, यतो उन्धकारो व्यत्येति सत्या ज्योतिश्वेदार्णीं प्रकाशते; ९ अहं ज्योतिषि वर्त इति गदित्वा यः स्वभातरं द्वैषि सो ऊपायि तमिसे वर्तते। १० स्वभातरि यः प्रीयते स एव ज्योतिषि वर्तते विघ्नजनकं किमपि तस्मिन् न विद्यते। ११ किन्तु स्वभातरं यो द्वैषि स तिमिरे वर्तते तिमिरे चरति च तिमिरेण च तस्य नयने उन्धीक्रियते तस्मात् कक्ष यामीति स ज्ञातु न शक्नोति। १२ हे शिशवः, यूयं तस्य नामा पापश्कमां प्रापत्वन्तस्तस्माद् अहं युष्मान् प्रति लिखामि। १३ हे पितरः, य आदितो वर्तमानस्तं यूयं जानीथ तस्माद् युष्मान् प्रति लिखामि। हे युवानः, यूयं पितरं जानीथ तस्माद् युष्मान् प्रति लिखितवान्। १४ हे पितरः, आदितो यो वर्तमानस्तं यूयं जानीथ तस्माद् युष्मान् प्रति लिखितवान्। हे युवानः, यूयं बलवन्त आध्ये, ईश्वरस्य वाक्यञ्च युष्मदन्तरे वर्तते पापात्मा च युष्माभिः पराजिग्ये तस्माद् युष्मान् प्रति लिखितवान्। १५ यूयं संसारे संसारास्थिविषयेषु च मा प्रीयथं यः संसारे प्रीयते तस्यान्तरे पितुः प्रेम न विष्ठति। १६ यतः संसारे यदृत् स्थितम् अर्थतः शारीरिकभावस्याभिलाषो दर्शनेन्द्रियस्याभिलाषो जीवनस्य गर्वश्च सर्वमेतत् पितृतो न जायते किन्तु संसारदेव। १७ संसारस्तदीयाभिलाषश्च व्यत्येति किन्तु य ईश्वरस्येषु करोति सो उन्नतकालं यावत् विष्ठति। (aiōn g165) १८ हे बालकाः, शेषकालोऽयं, अपरं स्त्रीष्वरिणोपस्थाव्यमिति युष्माभि यर्था श्रुतं

तथा बहवः स्त्रीष्वरिय उपस्थितास्तस्मादयं शेषकालोऽस्तीति वयं जानीमः।

१९ ते उस्मन्मध्यान् निर्गतवन्तः किन्त्वस्तम्भये उस्मदीया नासन् यद्यस्मदीया अभविष्यन् तद्वैस्तम्भये उस्मस्यन्, किन्तु सर्वे उस्मदीया न सन्त्येतस्य प्रकाश आवश्यक आसीत्। २० यः पवित्रस्तस्माद् युष्मम् अभिषेकं प्रापत्वन्तस्तेन सव्वाणि जानीथ। २१ यूयं सत्यमतं न जानीथ तत्कारणाद् अहं युष्मान् प्रति लिखितवान् तन्नहि किन्तु यूयं तत् जानीथ सत्यमताच्च किमप्यनृतवाक्यं नोत्पद्यते तत्कारणादेव। २२ यौशुरभिषक्षस्त्रातेति यो नाड्गीकरोति तं विना को उपरो उन्नतवादी भवेत्? स एव ख्रीष्णारि यः पितरं पुत्रज्ञ नाड्गीकरोति। २३ यः कश्चित् पुत्रं नाड्गीकरोति स पितरमपि न धारयति यश्च पुत्रमङ्गीकरोति स पितरमपि धारयति। २४ आदितो युष्माभि यर्त् श्रुतं तद् युष्मासु तिष्ठतु, आदितः श्रुतं वाक्यं यदि युष्मासु तिष्ठति, तर्हि यूयमपि पुत्रे पितरि च स्थास्यथ। २५ स च प्रतिज्ञायास्मभ्यं यत् प्रतिज्ञातवान् तद् अनन्तजीवनं। (aiōnios g166) २६ ये जना युष्मान् भ्रामयन्ति तानध्यहम् इदं लिखितवान्। २७ अपरं यूयं तं स्माद् यम् अभिषेकं प्रापत्वन्तः स युष्मासु तिष्ठति ततः कोउपि यद् युष्मान् शिक्षयेत् तद् अनावश्यकं, स चाभिषेको युष्मान् सव्वाणि शिक्षयति सत्यत्वं भवति न चातथ्यः, अतः स युष्मान् यद्वृद् अशिक्षयत् तद्वृत् तत्र स्थास्यथ। २८ अतएव हे प्रियबालका यूयं तत्र तिष्ठत, तथा सति स यदा प्रकाशिष्यते तदा वयं प्रतिभान्विता भविष्यामः, तस्यागमनसमये च तस्य साक्षान् प्रतिष्यामहे। २९ स धार्मिको ऽस्तीति यदि यूयं जानीथ तर्हि यः कश्चिद् धर्माचारं करोति स तस्मात् जात इत्यपि जानीत।

३ पश्यत वयम् ईश्वरस्य सन्ताना इति नाम्नाख्यामहे, एतेन पितास्मभ्यं

कीदृक् महाप्रेम प्रदत्तवान्, किन्तु संसारस्त नाजानात् तत्कारणादस्मान् अपि न जानाति। २ हे प्रियतामः, इदानीं वयम् ईश्वरस्य सन्ताना आस्महे पश्चात् किं भविष्यामस्तद् अद्याप्यप्रकाशितं किन्तु प्रकाशं गते वयं तस्य सदृशा भविष्यामि इति जानीमः, यतः स यादृशो उस्ति तादृशो उस्माभिदीर्घ्यत्वे। ३ तस्मिन् एषा प्रत्याशा यस्य कस्यचिद् भवति स स्वं तथा पवित्रं करोति यथा स पवित्रो उस्ति। ४ यः कश्चित् पापम् आचरित स व्यवस्थालङ्घनं करोति यतः पापमेव व्यवस्थालङ्घने। ५ अपरं सो उस्माकं पापान्यपहर्तु प्राकाशतैदृ यूयं जानीथ, पापञ्च तस्मिन् न विद्यते। ६ यः कश्चित् तस्मिन् तिष्ठति स पापाचारं न करोति यः कश्चित् पापाचारं करोति स तं न दृष्टवान् न वावगतवान्। ७ हे प्रियबालकाः, कश्चिद् युष्माकं भ्रमं न जनयेत्, यः कश्चिद् धर्माचारं करोति स तादृशं धार्मिको भवति यादृशं स धार्मिको उस्ति। ८ यः पापाचारं करोति स शयतानात् जातो यतः शयतान आदितः पापाचारी शयतानस्य कर्मणां लोपार्थमेवेश्वरस्य पुत्रः प्राकाशत। ९ यः कश्चिद् ईश्वरात् जातः स पापाचारं न करोति यतस्तस्य कीर्त्य तस्मिन् तिष्ठति पापाचारं कर्तुञ्ज्ञ न शक्नोति यतः स ईश्वरात् जातः। १० इत्यनेनेश्वरस्य सन्तानाः शयतानस्य च सन्तानां व्यक्ता भवन्ति। यः कश्चिद् धर्माचारं न करोति स ईश्वरात् जातो नहि यश्च स्वभातरि न प्रीयते सो उपीश्वरात् जातो नहि। ११ यतस्तस्य य आदेश आदितो युष्माभिः श्रुतः स एष एव यद् अस्माभिः परस्परं प्रेम कर्तव्यं। १२ पापात्मतो जातो यः काविल् स्वभातरं तस्वदैशैरस्माभि न भवितव्यं। स कस्मात् कारणात तं हतवान्? तस्य कर्मणां दुष्टानि तद्भातुश्च कर्मणां धर्माण्यासन् इति कारणात्। १३ हे मम भ्रातः, संसारो यदि युष्मान् द्वैषि तर्हि तद् आश्र्य्यं न मन्यद्वं। १४ वयं मृत्युम् उत्तरार्थं जीवनं प्रापत्वन्तस्तद् भ्रातुश्च प्रेमकरणात् जानीमः। भ्रातरि यो न प्रीयते स मृत्यौ तिष्ठति। १५ यः कश्चित् स्वभातरं द्वैषि सं नरघाती किञ्चनन्तजीवनं नरघातिनः कस्यायन्ते नावतिष्ठते तद् यूयं जानीथ। (aiōn g166) १६ अस्माकं कृते स व्यप्राणास्त्वक्तवान् इत्यनेन वयं प्रेमस्तच्चम् अवगताः, अपरं भ्रातृणां कृते उस्माभिरपि प्राणास्त्वक्तव्याः। १७ सांसारिकीजीविकाप्रापातो यो जनः स्वसंतानं दीनं दृष्टवा तस्मात् स्वीयदयां रुण्डित तस्यान्तर ईश्वरस्य प्रेम कथं तिष्ठेत्? १८ हे मम प्रियबालकाः, वाक्येन जिह्वया वास्माभिः प्रेम न कर्तव्यं किन्तु कार्येण सत्यतया चैव। १९ एतेन वयं यत् सत्यमतस्म्बन्धीयास्तत् जानीमस्तस्य

साक्षात् स्वान्तःकरणानि सान्त्वयितुं शक्षयामश्च। 20 यतो उस्मदन्तःकरणं यद्यस्मान् दूषयति तर्ह्यस्मदन्तः करणाद् ईश्वरो महान् सर्वज्ञश्च। 21 हे प्रियतमा:, अस्मदन्तःकरणं यद्यस्मान् न दूषयति तर्हि वयम् ईश्वरस्य साक्षात् प्रतिभान्विता भवामः। 22 चच्च प्रार्थयामहे तत् तस्मात् प्राप्नुमः, यतो वर्यं तस्याज्ञा: पालयामस्तस्य साक्षात् तुष्टिजनकम् आचारं कुर्मश्च। 23 अपरं तस्येयमाज्ञा यद् वर्यं पुत्रस्य यीशुख्तीश्वरस्य नाम्नि विश्वसिमस्तस्याज्ञानुसरेण च परस्परं प्रेमं कुर्मः। 24 यश्च तस्याज्ञा: पालयति स तस्मिन् तिष्ठिति तस्मिन् सोऽपि तिष्ठिति; स चास्मान् यम् आत्मानं दत्तवान् तस्मात् सो उस्मासु तिष्ठतीति जानीमः।

4 हे प्रियतमा:, यूयं सर्वेष्वात्मसु न विश्वसित किन्तु ते ईश्वरात् जाता न वेत्यात्मनः परीक्षध्वं यतो बहवो मूषाभविष्यद्विदिनो जगन्मध्यम आगतवन्तः। 2 ईश्वरीयो य आत्मा स युष्माभिरनेन परिचीयतां, यीशु: ख्यातो नरावतारो भूत्वागत एतद् येन केनचिद् आत्मना स्वीक्रियते स ईश्वरीयः। 3 किन्तु यीशु: ख्यातो नरावतारो भूत्वागत एतद् येन केनचिद् आत्मना नाइकीक्रियते स ईश्वरीयो नहि किन्तु ख्यातोरात्मा, तेन चागन्तव्यमिति युष्माभिः श्रुतं, स चेदानीमपि जगति वर्तते। 4 हे बालकाः, यूयम् ईश्वरात् जातास्तान जितवन्तश्च यतः संसाराद् भासन्ते संसारश्च तेषां वाक्यानि गृह्णाति यथेश्वरात् जातो नहि सोऽस्मद्मात्राक्यानि न गृह्णाति; अनेन वर्यं सत्यात्मानं भ्रामकात्मानञ्च परिचिनुमः। 7 हे प्रियतमा:, यह परस्परं प्रेमं कर्वाम, यतः प्रेमं ईश्वरात् जायते, अपरं यः कश्चित् प्रेम करोति स ईश्वरात् जात ईश्वरं वेति च। 8 यः प्रेम न करोति स ईश्वरं जानाति यत ईश्वरः प्रेमस्वरूपः।

9 अस्मास्वीश्वरस्य प्रेमैतने प्राकाशत यत् स्वपुत्रेणासम्भ्यं यीजनदानार्थम् ईश्वरः स्वीयम् अद्वितीयं पुत्रं जगन्मध्यं प्रेषितवान्। 10 वर्यं यद् ईश्वरो प्रीतवन्त इत्यत्र नहि किन्तु स यदस्मासु प्रीतवान् अस्मत्पापानां प्रायश्चित्तर्थं स्वपुत्रं प्रेषितवां शेष्यत्र प्रेम सन्तिष्ठते। 11 हे प्रियतमा:, अस्मासु यदीश्वरैतादृशः प्रेम कृतं तर्हि परस्परं प्रेम कर्तुम् अस्माकमप्युचितं। 12 ईश्वरः कदाच केनापि न दृशः यद्यस्माभिः परस्परं प्रेम क्रियते तर्हीश्वरो उस्मन्मध्ये तिष्ठति तस्य प्रेम चास्मासु सेत्यत्ये। 13 अस्मभ्यं तेन स्वकीयात्मनोऽशो दत्त इत्यनेन वर्यं यत् तस्मिन् तिष्ठामः स च यद् अस्मासु तिष्ठतीति जानीमः। 14 पिता जगत्रातरं पुत्रं प्रेषितवान् एतद् वर्यं दृश्या प्राप्ताण्यामः। 15 यीशुरीश्वरस्य पुत्रं एतद् येनाङ्गीक्रियते तस्मिन् ईश्वरस्तिष्ठति स चेश्वरे तिष्ठति। 16 अस्मास्वीश्वरस्य यत् प्रेमं वर्तते तद् वर्यं जातवन्तस्तस्मिन् विश्वासितवन्तश्च। ईश्वरः प्रेमस्वरूपः प्रेमीया यस्तिष्ठति स ईश्वरे तिष्ठति तस्मिन् शेष्यस्तिष्ठति। 17 स यादृशो उस्ति वर्यमप्येतस्मिन् जगति तादृशा भवाम एतस्माद् विचारदिने उस्माभिः या प्रतिभा लाभ्यते सामस्तम्बन्धीयस्य प्रेमः सिद्धिः। 18 प्रेमिन् भीति न वर्तते किन्तु सिद्धं प्रेम भीतिं निराकरोति यतो भीति सयातनास्ति भीतो मानवः प्रेमिन् सिद्धो न जातः। 19 अस्मासु स प्रथमं प्रीतवान् इति कारणाद् वर्यं तस्मिन् प्रीयामहे। 20 ईश्वरे उहं प्रीय इत्युक्त्वा यः कश्चित् स्वभातरं द्वैषि सो उन्नतवादी। स यं दृश्यावान् तस्मिन् स्वभातरि यदि न प्रीयते तर्हि यम् ईश्वरं न दृश्यान् कथं तस्मिन् प्रेम कर्तुं शक्नुयात्? 21 अत ईश्वरे यः प्रीयते स स्वीयभ्रातव्यपि प्रीयतम् इयम् आज्ञा तस्माद् अस्माभिः लिख्या।

5 यीशुरभिक्षस्त्रातोति यः कश्चिद् विश्वसिति स ईश्वरात् जातः; अपरं यः कश्चित् जनयितरि प्रीयते स तस्मात् जाते जने उपि प्रीयते। 2 वयम् ईश्वरस्य सन्तानेषु प्रीयामहे तद् अनेन जानीमो यद् ईश्वरे प्रीयामहे तस्याज्ञा: पालयामश्च। 3 यत ईश्वरे यत् प्रेम तत् तदीयाज्ञापालनेनास्माभिः प्रकाशयितव्यं, तस्याज्ञाश्च कठोरा न भवन्ति। 4 यतो यः कश्चिद् ईश्वरात् जातः स संसारं जयति किञ्चास्माके यो विश्वासः स एवास्माके संसारजयिजयः। 5 यीशुरीश्वरस्य पुत्र इति यो विश्वसिति तं विना कोउपरः संसारं जयति? 6 सोऽभिषिक्तस्त्राता यीशुस्तोयरुधिराभ्याम् आगतः केवलं तोयेन नहि किन्तु

तोयरुधिराभ्याम् आत्मा च साक्षी भवति यत आत्मा सत्यतास्वरूपः। 7 यतो हेतोः स्वर्गे पिता वादः पवित्र आत्मा च त्रय इमे साक्षिणः सन्ति, त्रय इमे चैको भवन्ति। 8 तथा पृथिव्याम् आत्मा तोयं रुधिरञ्ज त्रीण्यैतानि साक्ष्यं ददाति तेषां त्रयाणाम् एकत्वं भवति च। 9 मानवानां साक्ष्यं यद्यस्माभि गृह्णते तर्हीश्वरस्य साक्ष्यं तस्मादपि श्रेष्ठं यतः स्वपुत्रमधीश्वरेण दत्तं साक्ष्यमिदं। 10 ईश्वरस्य पुत्रे यो विश्वासिति स निजान्तरे तत् साक्ष्यं धारयति; ईश्वरे यो न विश्वसिति स तम् अनृतवादिनं करोति यत ईश्वरः स्वपुत्रमधीयत् साक्ष्यं दत्तवान् तस्मिन् स न विश्वसिति। 11 तच्च साक्ष्यमिदं यद् ईश्वरे उस्मभ्यम् अनन्तजीवनं दत्तवान् तच्च यीजवनं तस्य पुत्रे विद्यते। (aiōnios g166) 12 यः पुत्रं धारयति स जीवनं धारयिति, ईश्वरस्य पुत्रं यो न धारयति स जीवनं न धारयति। 13 ईश्वरापुत्रस्य नाम्नि युष्मान् प्रत्येतानि मया लिखितानि तस्याभिप्राप्यो उयं यद् यूयम् अनन्तजीवनप्राप्ता इति जानीयात तस्येश्वरपुत्रस्य नाम्नि विश्वसेत च। (aiōnios g166) 14 तस्यान्तिके उस्माकं या प्रतिभा भवति तस्यः कारणमिदं यद् वर्यं यदि तस्याभिमतं किमपि तं याचामहे तर्हि सो उस्माकं वाक्यं शृणोति। 15 स चास्माकं यत् किञ्चन याचनं शृणोतीति यदि जानीमस्तर्ही तस्माद् याचिता वरा अस्माभिः प्राप्यन्ते तदपि जानीमः। 16 कश्चिद् यदि स्वभातरम् अमृत्युजनकं पापं कुर्वन्तं पश्यति तर्हि स प्राप्यन्तं करोतु तेनेवरस्तस्मै जीवनं दास्यति, अर्थतो मृत्युजनकं पापं येन नाकारितस्मै। किन्तु मृत्युजनकम् एकं पापम् आस्ते तदधि तेन प्रार्थना क्रियतामित्यहं न वदामि। 17 सर्वं एवाधर्मः पापं किन्तु सर्वपापं मृत्युजनकं नहि। 18 य ईश्वरात् जातः स पापाचारं न करोति किन्त्वीश्वरात् जातो जनः स्वं रक्षति तस्मात् स पापात्मा तं न स्पृशतीति वर्यं जानीमः। 19 वयम् ईश्वरात् जातः किन्तु कृत्स्नः संसारः पापात्मनो वशं गतो उस्तीति जानीमः। 20 अपरम् ईश्वरस्य पुत्रं आगतवान् वयञ्च यद्या तस्य सत्यमयस्य जानं प्राप्युयामस्तारूपी यियम् अस्मभ्यं दत्तवान् इति जानीमस्तस्मिन् सत्यमये उर्थतस्तस्य पुत्रे यीशुख्तीष्ठि तिष्ठामश्च; स एव सत्यमय ईश्वरो उन्नतजीवनस्वरूपश्चास्ति। (aiōnios g166) 21 हे प्रियबालकाः, यूयं देवमूर्तिभ्यः स्वान् रक्षत। आमेन।

२ योहनः

१ हे अभिरुचिते कुरिये, त्वां तव पुत्रांश्च प्रति प्राचीनोऽहं पत्रं लिखामि।
२ सत्यमताद् युष्मासु मम प्रेमास्ति केवलं मम नहि किन्तु सत्यमतज्ञानां
सर्वेषामेव। यतः सत्यमतम् अस्मासु तिष्ठत्यनन्तकालं यावच्चास्मासु
स्थास्यति । (aiōn g165) ३ पितुरीश्वरात् तत्पितुः पुत्रात् प्रभो यीशुख्तीष्ठाच्च
प्राप्योऽनुग्रहः कृपा शान्तिश्च सत्यताप्रेमध्यां सार्दुं युष्मान् अथितिष्ठतु। ४ वयं
पितृतो याम् आज्ञां प्राप्तवन्तस्तदनुसारेण तव केचिद् आत्मजा: सत्यमतम्
आचरन्त्येतस्य प्राप्याहं भृशम् आनन्दितवान्। ५ साम्प्रतज्य हे कुरिये,
नवीनां काञ्चिद् आज्ञां न लिखन्हम् आदितो लब्धाम् आज्ञा लिखन् त्वाम्
इदं विनये यद् अस्माभिः परस्परं प्रेम कर्त्तव्यं। ६ अपरं प्रेमैतेन प्रकाशते
यद् वयं तस्याज्ञा आवरेम। आदितो युष्माभिः या श्रुता सेयम् आज्ञा सा च
युष्माभिराचरितव्या। ७ यतो बहवः प्रवञ्चका जगत् प्रविश्य यीशुख्तीष्ठी
नरावतारो भूत्वागत एतत् नाङ्गीकुर्वन्ति स एव प्रवञ्चकः खीष्टारिश्वास्ति।
८ अस्माकं श्रमो यत् पण्डश्रमो न भवेत् किन्तु सम्पूर्णं वेतनमस्माभिः लर्ज्येत
तदर्थं स्वानधि सावधाना भवतः। ९ यः कश्चिद् विपथगामी भूत्वा ख्रीष्टस्य
शिक्षायां न तिष्ठति स इश्वरं न धारयति ख्रीष्टस्य शिक्षायां यस्तिष्ठति स पितरं
पुत्रज्य धारयति। १० यः कश्चिद् युष्मत्सनिधिमागच्छन् शिक्षामेनां नानयति
स युष्माभिः स्ववेशमनि न गृह्णतां तव मङ्गलं भूयादिति वागपि तस्मै न
कथ्यतां। ११ यतस्तव मङ्गलं भूयादिति वाचं यः कश्चित् तस्मै कथयति स
तस्य दुष्कर्मणाम् अंशी भवति। १२ युष्मान् प्रति मया बहूनि लेखितव्यानि
किन्तु पत्रमसीध्यां तत् कर्तुं नेच्छामि, यतोऽस्माकम् आनन्दो यथा सम्पूर्णो
भविष्यति तथा युष्मत्समीपमुपस्थायाहं सम्मुखीभूय युष्माभिः सम्भाषिष्य
इति प्रत्याशा ममास्ते। १३ तवाभिरुचिताया भगिन्या बालकास्त्वां नमस्कारं
ज्ञापयन्ति। आमेन्।

३ योहनः

१ प्राचीने ७हं सत्यमताद् यस्मिन् प्रीये तं प्रियतमं गायं प्रति पत्रं लिखामि।
२ हे प्रिय, तवात्मा यादृक् शुभान्वितस्तादृक् सर्वविषये तव शुभं
स्वास्थ्यञ्च भूयात्। ३ भ्रातृभिरागत्य तव सत्यमतस्यार्थेतस्त्वं कीदृक्
सत्यमतमाचरस्तीतिवार्तातो मम य आनन्दो जायते ततो महत्तरो नास्ति।
५ हे प्रिय, भ्रातृन् प्रति विशेषतस्तान् विदेशिनो भ्रातृन् प्रति त्वया यद्यत्
कृतं तत् सर्वं विश्वासिनो योग्यां। ६ ते च समितेः साक्षात् तव प्रमः
प्रमाणं दत्तवन्तः, अपरम् ईश्वर्योग्यरूपेण तान् प्रस्थापयता त्वया सत्कर्म
कारिष्यते। ७ यतस्ते तस्य नाम्ना यात्रां विधाय भिन्नजातीयेभ्यः किमपि न
गृहीतवन्तः। ८ तस्माद् वर्य यत् सत्यमतस्य सहाया भवेत् तदर्थमेतादृशा
लोका अस्माभिरनुग्रहीतव्याः। ९ समितिं प्रत्यहं पत्रं लिखितवान् किन्तु
तेषां मध्ये यो दियत्रिफः प्रधानायते सोऽस्मान् न गृह्णाति। १० अतोऽहं
यदोपस्थास्यामि तदा तेन यद्यत् क्रियते तत् सर्वं तं स्मारयिष्यामि, यतः स
दुर्व्वाक्यैरस्मान् अपवदति, तेनापि तृप्तिं न गत्वा स्वयमपि भ्रातृन् नानुगृह्णाति
ये चानुग्रहीतुमिच्छन्ति तान् समितितोऽपि बहिक्षरोति। ११ हे प्रिय, त्वया
दुष्कर्मम् नानुक्रियतां किन्तु सत्कर्मेव। यः सत्कर्माचारी स ईश्वरात् जातः,
यो दुष्कर्माचारी स ईश्वरं न दृष्टवान्। १२ दीपीत्रियस्य पक्षे सर्वेः साक्षात्
अदायि विशेषतः सत्यमतेनापि, वयमपि तत्पक्षे साक्षयं दद्वा:, अस्माकञ्च
साक्षयं सत्यमेवेति यूयं जानीथ। १३ त्वां प्रति मया बहूनि लेखितव्यानि
किन्तु मसीलेखनीभ्यां लेखितुं नेच्छामि। १४ अचिरेण त्वा द्रक्ष्यामीति मम
प्रत्याशास्ते तदावां सम्मुखीभूय परस्परं सम्भाषिष्यावहे। १५ तव शान्तिं
भूयात्। अस्माकं मित्राणि त्वां नमस्कारं ज्ञापयन्ति त्वमप्येकैकस्य नाम
प्रोच्य मित्रेभ्यो नमस्कुरु। इति।

यिहूदा:

१ यीशुख्रीष्टस्य दासो याकूबो भ्राता यिहूदास्तातेनेश्वरेण पवित्रीकृतान्
यीशुख्रीष्टेन रक्षितांश्वातृन् लोकान् प्रति पत्रं लिखित। २ कृपा शनिः: प्रेम
च बाहुल्यरूपेण युष्मास्वपितिष्ठतु। ३ हे प्रियाः, साधारणपरित्राणमध्य युष्मान्
प्रति लोकितुं मम बहुपले जाते पूर्वकाले पवित्रलोकेषु समर्पितो यो धर्मस्तदर्थं
यूयं प्राणव्ययेनापि सचेषा भवतोति विनयार्थं युष्मान् प्रति पत्रलेखनमावश्यकम्
अमन्ये। ४ यस्माद् एतद्वृपदण्डप्राप्तये पूर्वं लिखिताः केचिज्जना अस्मान्
उपसृपत्वन्तः; ते उधार्मिकलोका अस्माकम् ईश्वरस्यानुग्रहं ध्वजीकृत्य
लम्प्तताम् आचरन्ति, अद्वितीयो उथिपति यों उस्माकं प्रभु यीशुख्रीष्टस्तं
नाइकुव्वन्ति। ५ तस्माद् यूयं पुरा यद् अवगतास्तत् पुन युष्मान्
स्मारयितुम् इच्छामि, फलतः प्रभुरेककृत्वः स्वप्रजा मिसरदेशाद् उदधार
यत ततः परम् अविश्वासिनो व्यनाशयत्। ६ ये च स्वर्गदूताः स्वीयकर्तृत्वपदे
न स्थित्वा स्ववासस्थानं परित्यक्तवन्तस्तान् स महादिनस्य विचारार्थम्
अन्थकारमये उधःस्थाने सदास्थायिभि बन्धनैरबध्नात् (aiōnios g126) ७
अपरं सिदोमम् अमोरा तनिकटस्थनगराणि चैतेषां निवासिनस्तत्समरूपं
व्यभिचारं कृतवन्तो विषमसैथनस्य चेष्टा विपथं गतवन्तश्च तस्मात् तान्यपि
दृष्टान्तस्वरूपाणि भूत्वा सदातनवह्निं दण्डं भुजते। (aiōnios g166)
८ तथेवेमे स्वप्राचारिणोऽपि स्वशरीराणि कलडुकयन्ति राजाधीनतां न
स्वीकुर्वन्त्युच्चपदस्थान् निन्दन्ति च। ९ किन्तु प्रधानदिव्यदूरो मीखायेलो
यदा मूससे देहे शयतानेन विवदमानः समभाषत तदा तिस्मन् निन्दास्यं
दण्डं समपथितुं साहसं न कृत्वाकथयत् प्रभुस्त्वां भर्त्यतां। १० किन्तिमे
यन्न बुद्ध्यन्ते तनिन्दन्ति यच्च निर्बोधपश्च इवेन्द्रियैरवगच्छन्ति तेन
नश्यन्ति। ११ तान् धिक्, ते काबिलो मार्गं चरन्ति पारितोषिकस्याशातो
बिलियमो भ्रान्तिमनुधावन्ति कोरहस्य दुर्मुखत्वेन विनश्यन्ति च। १२
युष्माभिः प्रेमभोज्येषु ते विघ्नजनका भवन्ति, आत्मभरयश्च भूत्वा निलज्जया
युष्माभिः साद्यं भुजते। ते वायुभिश्वालिता निस्तोयमेघा हेमन्तकालिका
निष्फला द्वि रूता उन्मुलिता वृक्षाः, १३ स्वकीयलज्जाफेणोद्भुमकाः प्रचण्डाः
सामुद्रतरङ्गाः सदाकालं यावत् धोरतिमिरभागीनि भ्रमणकारीणि नक्षत्राणि
च भवन्ति। (aiōn g165) १४ आदमतः सप्तमः पुरुषो यो हनोकः स
तानुदिश्य भविष्यद्वाक्यमिदं कथितवान् यथा, पश्य स्वकीयपुण्यानाम्
अुत्तो वैष्टिः प्रभुः। १५ सर्वान् प्रति विचारज्ञसाधानायागमिष्यति। तदा
चाधार्मिकाः सर्वे जाता यैरपराधिनः। विधर्मकर्मणां तेषां सर्वेषामेव
कारणात्। तथा तद्वैपरीत्येनाप्यथर्माचारिपापिनां। उक्तकठोरवाक्यानां
सर्वेषामपि कारणात्। परमेशेन दोषितं तेषां प्रकाशयिष्यते॥ १६ ते
वाक्कलहकारिणः स्वभागनन्दिकाः स्वेच्छाचारिणो दर्पवादिमुखविशेषा
लाभार्थं मनुष्यस्तावकाश्च सन्ति। १७ किन्तु हे प्रियतमाः, अस्माकं प्रभो
यीशुख्रीष्टस्य प्रेरितै यद् वाक्यं पूर्वं युष्मभ्यं कथितं तत् स्मरत, १८ फलतः
शेषसमये स्वेच्छातो उधर्माचारिणो निन्दका उपस्थास्यन्तीति। १९ एते
लोकाः स्वान् पृथक् कुर्वन्तः सांसारिका आत्महीनाश्च सन्ति। २० किन्तु हे
प्रियतमाः, यूयं स्वेषाम अतिपवित्रिविश्वासे निवीयमानाः पवित्रेणात्मना प्रार्थनां
कुर्वन्तः २१ ईश्वरस्य प्रेमा स्वान् रक्षत, अनन्तजीवनाय चास्माकं प्रभो
यीशुख्रीष्टस्य कृपां प्रतीक्षयेत्। (aiōnios g166) २२ अपरं यूयं विविच्य कांश्चिद्
अनुकम्पयं २३ कांश्चिद् अग्नित उद्भृत्य भयं प्रदर्शय रक्षत, शारीरिकभावेन
कलडुकितं वस्त्रमपि ऋतीयध्वं। २४ अपरञ्च युष्मान् स्वखलनाद् रक्षितुम्
उल्लासेन स्वीयतेजसः साक्षात् निर्दीशान् स्थापयितुञ्च समर्थो २५ यो
उस्माकम् अद्विरीयस्त्राणकर्ता सर्वज्ञ ईश्वरस्तस्य गौरवं महिमा पराक्रमः
कर्तृत्वञ्चेदानीम् अनन्तकालं यावद् भूयात्। आमेन्। (aiōn g165)

प्रकाशितं

- १** यत् प्रकाशितं वाक्यम् ईश्वरः: स्वदासानां निकटं शीघ्रमुपस्थस्यन्तीनां घटनानां दर्शनार्थं यीशुख्योर्षे समर्पितवान् तत् स व्यायदूर्यूप्रेण निजसेवकं योहन् ज्ञापितवान्। २ स चेश्वरस्य वाक्ये श्रीष्टस्य साक्षे च यद्यद् दृष्टवान् तस्य प्रमाणं दत्तवान्। ३ एतस्य भविष्यद्वक्तुग्रन्थस्य वाक्यानां पाठकः श्रोतारश्च तन्मध्ये लिखिताज्ञाहिणश्च धन्या यतः स कालः सम्निकटः। ४ योहन् आशयादेशस्थाः सप्त समितीः प्रति पत्रं लिखति। यो वर्तमानो भूतो भविष्यन्तं ये च सप्तात्मानस्तस्य सिंहासनस्य सम्मुखे तिष्ठन्ति ५ यश्च यीशुख्योर्षे विश्वस्तः साक्षी मृतानां मध्ये प्रथमजातो भूमांडलस्थराजानाम् अधिपतिश्च भवति, एते भूते उन्नग्रहः शान्तिश्च युष्मासु वर्ततां। ६ यो उस्मासु प्रीतवान् स्वरूपिणेणास्मान् स्वप्नापेभ्यः प्रक्षालितवान् तस्य पितुरीश्वरस्य याजकान् कृत्वास्मान् राजवर्गे नियुक्तवांश्च तस्मिन् महिमा पराक्रमशानन्तकालं यावद् वर्ततां। आमेन! (aiōn g165) ७ पश्यत स मैथरागच्छति तेऽकेकस्य चक्षुस्त द्रक्ष्यति ये च तं विद्वुवतस्ते उपि तं विलोकिष्यन्ते तस्य कृते पृथिवीच्याः सर्वे वंशं विलिप्यन्ति। सत्यम् आमेन। ८ वर्तमानो भूतो भविष्यन्तं यः सर्वशक्तिमान् प्रभुः परमेश्वरः स गदति, अहमेव कः क्षणार्थत आदिन्तश्च। ९ युष्माकं भ्राता यीशुख्योर्षस्य कलेशराज्यतिक्षाणां सहभागी चाह योहन् ईश्वरस्य वाक्यहेतो यीशुख्योर्षस्य साक्ष्यहेतोश्च पात्मानामकं उपर्यप आसन्। १० तत्र प्रभो दिने आत्मनाविष्टो ऽहं स्वप्नशात् तूरीधविनिवत महावरम् अश्रौषं, ११ तेनोक्तम्, अन्तं कः क्षणार्थत आदिन्तश्च। त्वं यद् द्रक्ष्यसि तद् ग्राथे लिखित्वात्यादेशस्थानां सप्त समितीनां समीपम् इक्षिष्णं समुण्डं थुयातीरं सार्वदिक्लिप्यां लायदीक्याज्ज्वरं प्रेषय। १२ ततो मया सम्भाषणामास्य कस्य रवः श्रूयते तद्वर्णनार्थं मुखं परावर्तितं तत् परावर्त्त स्वर्णमयाः सप्त दीपवृक्षा दृष्टाः। १३ तेषां सप्त दीपवृक्षाणां मध्ये दीर्घपरिच्छदपरिहितः सुवर्णशृंखलेन वेषितवक्ष्य मनुष्यपुत्राकृतिरेको जनस्तिष्ठति, १४ तस्य शिरः केशश्च श्वेतमेषलोमानीव हिमवत् श्रैतो लोचने विलिखितासमे १५ चरणौ विकृण्डेतापितसुपित्तलसदृशौ रवश्च बहुतोयानां रवतुल्यः। १६ तस्य दक्षिणहस्ते सप्त तारा विद्यन्ते विक्राच्च तीक्ष्णे द्विद्वाः खड्गो निर्गच्छति मुखमण्डलज्यं स्वतेजासा देवीप्यामास्य सूर्यस्य सदृशाः। १७ तं दृष्टवाहं मृतकल्पस्तच्चरणे परितस्तः: स्वदक्षिणकरं मयि निधाय तेनोक्तम् मा भैषीः; अहम् आदिन्तश्च। १८ अहम् अमरस्तच्चापि मृतवान् किन्तु पश्याहम् अनन्तकालं यावत् जीवामि। आमेन। मृत्योः परलोकस्य च कुञ्जिका मम हस्तगतः। (aiōn g165, Hadēs g86) १९ अतो यद् भवति यच्चेते: परं भविष्यति त्वया दृष्टं तत् सर्वं लिख्यतां। २० मम दक्षिणहस्ते स्थिता याः सप्त तारा ये च सर्वमयाः: सप्त दीपवृक्षस्त्वया दृष्टस्तात्पर्यमिदं ताः सप्त तारा: सप्त समितीनां दूताः सुवर्णमयाः सप्त दीपवृक्षाश्च सप्त समितयः सन्ति।
- २** इक्षिष्णस्थसमिते दूर्तं प्रति त्वम् इदं लिखः यो दक्षिणकरेण सप्त तारा धारयति सप्तानां सुवर्णदीपवृक्षाणां मध्ये गमनागमने करोति च तेनेदम् उच्यते। २ तव क्रिया: श्रमः सहिष्णुता च मम गोचारः, त्वं दृष्टान् सोदुं न शक्नोषि ये च प्रेरिता न सन्तः स्वान् प्रेरितान वदन्ति त्वं तान् परीक्ष्य मृषाभासिणो विज्ञातवान्, ३ अपरं त्वं तिक्ष्णा विद्धासि मम नामार्थं बहु सोढवानसि तथापि न पर्यक्तलाम्यस्तदपि जानामि। ४ किञ्च्च तव विसुर्दु मयैतत् वक्तव्यं यत् तत् प्रथमं प्रेम त्वया व्याहीयत। ५ अतः कुतः पतितो उसि तत् स्मृत्या मनः परावर्त्य पूर्वीयक्रियाः कुरु न चेत् त्वया मनसि न परिवर्तिते ऽहं तूर्णम् आगत्य तव दीपवृक्षं स्वस्थानाद् अपसारिष्यामि। ६ तथापि तरेषु गुणो विद्यते यत् नीकलायीतीयलोकानां याः क्रिया अहम् ऋतीये तास्तमपि ऋतीयमे। ७ यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युष्मानाम् आत्मनः कथां शृणोतु। यो जनो जयति तस्मा अहम् ईश्वरस्यामरस्थीजीवतरोः फलं भोक्तुं दास्यामि। ८ अपरं स्मृतास्थसमिते दूर्तं प्रतीदं लिखः य आदिन्तश्च यो मृतवान् पुनर्जीवितवांश्च तेनेदम् उच्यते, ९ तव क्रिया: कलेशो दैन्यज्ज्वरम् गोचारः किन्तु त्वं धनवानसि ये च यिहूदीया न सन्तः शयतानस्य समाजाः सन्ति तथापि स्वान् यिहूदीयान् वदन्ति तेषां निन्दामय्यहं जानामि। १० त्वया यो यः कलेशोः सोदब्यस्तस्मात् मा भैषीः पश्य शयतानो युष्माकं परोक्षार्थं कांश्चित् कारायां निक्षेप्यस्ति दश दिनानि यावत् कलेशो युष्मासु वर्तिष्यते च। त्वं मृत्युपर्यन्तं विश्वास्यो भव तेनाहं जीवनकिरीरते तुर्यं दास्यामि। ११ यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युष्मानाम् आत्मनः कथां शृणोतु। यो जयति स द्वितीयमृत्युना न विसिष्यते। १२ अपरं पर्मास्थसमिते दूर्तं प्रतीदं लिख, यस्तीक्ष्णं द्विधारं खड्गं धारयति स एव भाषते। १३ तव क्रिया मम गोचारः, यत्र शयतानस्य सिंहासनं तत्रैव त्वं वससि तदपि जानामि। त्वं मम धारयसि मद्भक्तेरस्वीकारस्त्वया न कृतो मम विश्वास्यसाक्षिण आन्तिपा: समये उपि न कृतः। स तु युष्मन्मध्ये उधानि यतः शयतानस्तत्रैव निवसति। १४ तथापि तव विसुर्दु मम किञ्चिद् वक्तव्यं यतो देवप्रसादादानाय परदारगमनाय चेसायेलः सन्तानानां सम्मुख उत्मांसं स्थापयितुं बालाकं येनाशक्तय तस्य बिलियम् शिक्षावलम्बिनस्तत्र केवित् जनास्त्रत्र सन्ति। १५ तथा नीकलायीतीयानां शिक्षावलम्बिनस्तत्र केवित् जना अपि सन्ति तदेवाहम् ऋतीये। १६ अतो हेतोस्त्वं मनः परिवर्त्य न चेदहं त्वरया तव समीपुपस्थाय मद्भक्तस्थखड्गोन तैः सह योत्स्यामि। १७ यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युष्मानाम् आत्मनः कथां शृणोतु। यो जनो जयति तस्मा अहं गुतमानान् भोक्तुं दास्यामि शुभ्रप्रस्तरमपि तस्मै दास्यामि तत्र प्रस्तरे नूतनं नाम लिखितं तच्च ग्रीहीतां विना नायेन केनायवगमय्यते। १८ अपरं युतीरास्थसमिते दूर्तं प्रतीदं लिख। यस्य लोचने विलिखिताखासदृशे च सुपित्तलसङ्काशो स ईश्वरपुत्रो भाषते, १९ तव क्रिया: प्रेम विश्वासः परिचर्यां सहिष्णुता च मम गोचारः, तव प्रथमक्रियाभ्यः शेषक्रियाः श्रेष्ठास्तदपि जानामि। २० तथापि तव विसुर्दु मया किञ्चिद् वक्तव्यं यतो या ईष्वलामिका योषित् स्वां भविष्यद्वादिर्दिनी मन्यते वेश्यागमनाय देवप्रसादाशनाय च मम दासान् शिक्षयति भ्रामयति च सा त्वया न निवायति। २१ अहं मनः परिवर्त्तनाय तस्यै समयं दत्तवान् किन्तु सा स्वीयवेश्याक्रियातो मनः परिवर्त्यितुं नाभिलषति। २२ पश्याहं तां शय्यायां निक्षेप्यामि, ये तया सार्वं व्यभिचारं कुर्वित्तं ते यदि स्वक्रियाभ्यो मानासि न परावर्त्यनिति तर्हि तानपि महाकलेशे निक्षेप्यामि २३ तस्या: सन्तानांश्च मृत्युना हनिष्यामि। तेनाहम् अन्तःकरणानां मनसाज्ज्वानुसन्धानकारी युष्माकमेककस्मै च स्वक्रियाणां फलं मया दातव्यमिति सर्वाः समितयो ज्ञास्यन्ति। २४ अपरम् अवशिष्णान थुयातीरस्थलोकान् अर्थतो यावन्तस्तां शिक्षां न धारयन्ति ये च कैश्चित् शयतानस्य गम्भीरार्थं उच्यते तान् ये नावगतवन्तस्तानहं वदामि युष्मासु कमप्यपं भारं नारोपयिष्यामि; २५ किन्तु यद् युष्माकं विद्यते तूर्णमागमनं यावद् धारयत। २६ यो जनो जयति शेषपर्यन्तं मम क्रिया: पालयति च तस्मा अहम् अन्यजातीयानाम् आधिपत्यं दास्यामि; २७ पितृतो मया यद्यत् कर्तृत्वं लब्ध्यं तद्वत् सो उपि लौहदण्डेन तान् चारयेष्यति तेन मृदाजानीवते चूर्णां भविष्यन्ति। २८ अपरम् अहं तस्मै प्रभातीयताराम् अपि दास्यामि। २९ यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युष्मानाम् आत्मनः कथां शृणोतु।
- ३** अपरं साद्विष्टस्थसमिते दूर्तं प्रतीदं लिख, यो जन ईश्वरस्य सप्तात्मनः सप्त ताराश्च धारयति स एव भाषते, तव क्रिया मम गोचारः, त्वं जीवदाख्यो उसि तथापि मूर्तो उसि तदपि जानामि। २ प्रबुद्धो भव, अवशिष्यं यद्यत मृतकल्पं तदपि साबलीकूरु यत ईश्वरस्य साक्षात् तव कर्माणि न सिद्धानीति प्रमाणं मया प्राप्तं। ३ अतः कीदृशी शिक्षां लब्ध्यवान् श्रुतवाश्वासि तत् स्मरन् तां पालय स्वमनः परिवर्त्य च। चेत् प्रबुद्धो न भवेत्सत्त्वाहं स्तेन इव तव समीपम् उपस्थस्यामि किञ्च्च करिमन दण्डे उपस्थास्यामि तन्न जास्यन्ति। ४ तथापि यैः स्ववासांसि न कलाङ्कितानि तादृशाः कतिपयलोकाः साद्विष्टनारे उपि तव विद्यन्ते ते शुभ्रपरिच्छदं मैर्म सङ्गे गमनागमने करिष्यन्ति यतस्ते योग्याः। ५ यो जनो जयति स शुभ्रपरिच्छदं परिधापयिष्यन्ते, अहज्ज जीवनग्रन्थात् तस्य नाम नान्तर्धापयिष्यामि किन्तु मतिपुतुः साक्षात् तस्य दूतानां साक्षाच्च

तस्य नाम स्वीकरिष्यामि । 6 यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु । 7 अपरज्ज्ञ फिलादिल्फियास्थसमिति दूरं प्रतीदं लिख, यः पवित्रः सत्यमयशास्ति दायूदः कुञ्जिकां धारयति च येन मोचिते उपरः कोऽपि न रुणद्धि रुद्धे चापरः कोऽपि न मोचयति स एव भाषेत् । 8 तव क्रिया मम गोचराः पश्य तव समीपे ४५ मुक्तं द्वारं स्थापितवान् तत केनापि रोदुं न शक्यते यतस्तवालं बलमास्ते तथापि त्वं मम गाक्यं पालितवान् मम नामो उच्चीकरं न कृतवांशं । 9 पश्य यिहूदीया न सन्तो ये मृषावादिनः स्वान् यिहूदीयान् वदन्ति तेषां शयतानसमाजीयानां कांश्छिद् अहम् आनेष्यामि पश्य ते मदाजात आगत्य तव चरणयोः प्राणस्त्वन्ति त्वज्ज मम प्रियो इतीति ज्ञास्त्वन्ति । 10 त्वं मम सहिष्युतासूक्ष्मकं वाक्यं रक्षितवानसि तत्कारणात् पृथिवीनिवासिनां परीक्षार्थं कृत्स्नं जगद् येनागामिपरीक्षादिनेनाक्रमिष्यते तस्माद् अहमपि त्वां रक्षिष्यामि । 11 पश्य मया शीघ्रम् आगन्तव्यं तव यदस्ति तत् धारय को उपि तव किरीटं नापहरतु । 12 यो जनो जयति तमहं मदीयेश्वरस्य मनिदे स तस्मभैं कृत्वा स्थापित्यस्यामि स पुनः न निर्गमिष्यति । अपरज्ज्ञ तस्मिन् मदीयेश्वरस्य नाम मदीयेश्वरस्य पुर्या अपि नाम अर्थतो या नवीना यिरुशानम् पुरी स्वर्गतः मदीयेश्वरस्य समीपाद् अवरोक्ष्यति तस्य नाम ममापि नूतनं नाम लेखिष्यामि । 13 यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु । 14 अपरज्ज्ञ लायदिकेयास्थसमिते दूरं प्रतीदं लिख, य आमेन् अर्थतो विश्वास्यः सत्यमयश्च साक्षी, ईश्वरस्य सृष्टादिश्वस्ति स एव भाषेत् । 15 तव क्रिया मम गोचराः त्वं शीतो नासि तप्तो उपि नासीति जानामि । 16 तव शीतत्वं तप्तत्वं वा वं भवेत् शीतो न भूत्वा तप्तो उपि न भूत्वा त्वमेवम्भूतः कृदृष्टो उसि तत्कारणाद् अहं स्वमुखात् त्वाम् उद्भिष्यामि । 17 अहं धनी समदृशास्मि मम कस्याप्यवावो न भवतीति त्वं वदसि किन्तु त्वमेव दुखातों दुर्गतो दिग्द्रो उच्चो नानश्वासि तत् त्वया नावगम्यते । 18 त्वं यद् धनी भवेत्सर्वदृशं मत्तो वहो तपिष्ठति सुवर्णं क्रीणीहि नग्नतात् तव लज्जा यन्न प्रकाशेत तदर्थं परिधानाय मत्तः शुभ्रासांसि क्रीणीहि यच्य तव दृष्टिः प्रसन्ना भवेत् तदर्थं चक्षुर्लेपनायाऽज्ञनं मत्तः क्रीणीहीति मम मन्त्रणा । 19 येष्वां हीये तान् स्वर्वन् भर्त्यर्थामि शास्मि च, अतस्त्वम् उद्यमं विद्याय मनः परिवर्त्यत् । 20 पर्याहां द्वारा विश्वेन तद् आहम्नि यदि कश्चित् मम रवं श्रुत्वा द्वारं मोचयति तर्हाहं तस्य सन्निधि प्रविश्य तेन सार्दू भोक्ष्ये सो उपि मया सार्दू भोक्ष्यते । 21 अपरमहं यथा जितवान् मम पित्रा च सह तस्य सिंहासन उपविष्टश्वस्मिन्, तथा यो जनो जयति तमहं मया सार्दू मत्सिंहासन उपवेशयिष्यामि । 22 यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु ।

4 ततः परं मया दृष्टिपातं कृत्वा स्वर्गं मुक्तं द्वारम् एकं दृष्टं मया सहभाषामाणस्य च यस्य तूरीवायृतुल्यो रवः पूर्वं श्रुतः स माम् अवोगत् स्थानमेतद् आरोहय, इतः परं येन येन भवितव्यं तदहं त्वं दर्शयिष्ये । 2 तेनाहं तत्क्षणाद् आत्माविष्टो भूत्वा उपर्य स्वर्णं सिंहासनमेकं स्थापितं तत्र सिंहासने एको जन उपविष्टो उस्ति । 3 सिंहासने उपविष्टस्य तस्य जनस्य रूपं सूर्यकान्तमणे: प्रवालस्य च तुल्यं तत् सिंहासनञ्च मरकतमणिवृद्धपिशिष्टेन मेघधनुषा वेष्टितं । 4 तस्य सिंहासने चतुर्दिश्चु चतुर्विंशतिसिंहासनानि तिश्वन्ति तेषु सिंहासनेऽनु चतुर्विंशतिप्राचीनलोका उपविष्टास्ते शुभ्रावासः परिहितास्तेषां शिरांसि च सुवर्णकिरीटै भूषितानि । 5 तस्य सिंहासनस्य मथ्यात् तदितो रवाः स्तनितानि च निर्विच्छन्ति सिंहासनस्यानिके च सप्त दीपा ज्वलन्ति त ईश्वरस्य सप्तात्मानः । 6 अपरं सिंहासनस्यानिके स्फटिकतुल्यः काचमयो जलाशयो विद्यते, अपरम् अग्रतः पश्चाच्च बहुचक्षुभन्तश्वत्वारः प्राणिनः सिंहासनस्य मध्ये चतुर्दिश्चु च विद्यन्ते । 7 तेषां प्रथमः प्राणि सिंहासने द्वितीयः प्राणी गोवात्साकारस्तृतीयः प्राणी मनुष्यबद्धदानविशिष्टशुरुत्थश्च प्राणी उड्डीयमानकुरोपेमः । 8 तेषां चतुर्णाम् एकत्रिकस्य प्राणिनः षट् पक्षाः सन्ति ते च सर्वाङ्गेऽग्रेष्यन्तरे च बहुक्षुभिर्विशिष्टाः, ते दिविनाशं न विश्राम्य गदन्ति पवित्रः पवित्रः पवित्रः सर्वशक्तिमान् वर्तमानो भूतो भविष्यन्तश्च प्रभुः परमेश्वरः । 9 इत्थं तैः प्राणिभिस्तस्यानन्तजीविनः सिंहासनोपविष्टस्य जनस्य

प्रभावे गौरवे धन्यवादे च प्रकीर्तिर्ते (aiōn g165) 10 ते चतुर्विंशतिप्राचीना अपि तस्य सिंहासनोपविष्टस्यानिके प्रणिनत्य तम् अनन्तजीविनं प्रणमन्ति स्वीकारीटाश्च सिंहासनस्यानिके निश्चिप्य ददन्ति, (aiōn g165) 11 हे प्रभो ईश्वरास्माकं प्रभावं गौरवं बलं त्वमेवाहसि सम्प्राप्तं यत् सर्वं सूजे त्वया। तवभिलाषात्शेव सर्वं सम्भूय निर्ममे ॥

5 अनन्तरं तस्य सिंहासनोपविष्टजनस्य दक्षिणास्ते उत्त बहिश्च लिखितं पत्रमेकं मया दृष्टं तत् सप्तमुद्राभिरङ्गितं । 2 ततपश्चाद् एको बलवान् दूतो दृष्टः स उच्चैः स्वरेण वाचमिमां घोषयति कः पत्रमेतद् विवरीतुं तमुद्रा मोचयितुज्याहीति? 3 किन्तु स्वर्गमर्त्यपातलेषु तत् पत्रं विवरीतुं निरेक्षितुञ्च कस्यापि सामर्थ्यं नाभवत् । 4 अतो यस्तत् पत्रं विवरीतुं निरेक्षितुञ्च कस्यापि सामर्थ्यं नाभवत् । 5 किन्तु तेषां प्राचीनानाम् एको जनो मामवदत् मा रोदीः पश्य यो यिहूदावंशीयः सिंहो दायूदो मूलस्वरूपश्वास्ति स पत्रस्य तस्य सप्तमुद्राणां योचनाय प्रमूलतवान् । 6 अपरं सिंहासनस्य चतुर्णां प्राणिनां प्राचीनवर्गस्य च मध्य एको मेषशावको मया दृष्टः स छेदित इव तस्य सप्तशृङ्गाणि सप्तलोचनानि च सन्ति तानि कृत्स्नां पृथिवीं प्रेषिता ईश्वरस्य सप्तात्मानः । 7 उत्पागत्य तस्य सिंहासनोपविष्टजनस्य दक्षिणकरात् तत् पत्रं गृहीतवान् । 8 पत्रे गृहीते चत्वारः प्राणिनश्चतुर्विंशतिप्राचीनाश्च तस्य मेषशावकस्यानिके प्रणिपतन्ति तेषाम् एकत्रिकस्य करयो र्कीणां सुगच्छद्वयैः परिपूर्णं स्वर्णमर्यपात्रञ्ज्य तिश्वति तानि पवित्रलोकानां प्रार्थनास्त्वपूर्णाणि । 9 अपरं ते नूतनमेकं गीतमग्नयन् यथा, ग्रहीतुं पत्रिकां तस्य सुम्द्रा मोचयितु तथा त्वमेवाहसि यस्मात् त्वं बलिवत् छेदनं गतः । 3 स्वर्वभ्यो जातिभाषाभ्यः सर्वंसमाद् वंशदेशतः । ईश्वरस्य कृते उस्मान् त्वं स्वीयरक्तेन ग्रीतवान् । 10 अस्मद्भावप्रक्षेपे उस्मान् नृपतीन् याजकानपि । कृतवान्स्तेन राजत्वं करिष्यामो महीतले । 11 अपरं निरेक्षामणे मया सिंहासनस्य प्राणिचतुष्टयस्य प्राचीनवर्गस्य च परितो बहूनां दूतानां रवः श्रुतः, तेषां संख्या अयुतायुतानि सहस्रसहस्राणि च । 12 तैस्त्वचैरिदम् उत्त, पराक्रमं धनं जानं शक्ति गौरवमादनं । प्रशंसाच्चार्हाति प्राप्तुं छेदितो मेषशावकः ॥ 13 अपरं स्वर्गमर्त्यपातलासारेषु यानि विद्यन्ते तेषां सर्वेण सृष्टवस्तुनां वागिष्यं मया श्रुता, प्रशंसां गौरवं शौर्यम् आधिपत्यं सनातनं । सिंहासनोपविष्टश्च मेषवत्सश्च गच्छतां । (aiōn g165) 14 अपरं ते चत्वारः प्राणिनः कथितवन्तस्तथास्तु, ततश्चतुर्विंशतिप्राचीना अपि प्रणिपत्य तम् अनन्तकालजीविनं प्राणमन् ।

6 अनन्तरं मयि निरेक्षामणे मेषशावकेन तासां सप्तमुद्राणाम् एको मुद्रा मुक्ता ततस्तेषां चतुर्णाम् एकस्य प्राणिन आगत्य पश्येत्वाचको मेषघर्जनतुल्यो रवो मया श्रुतः । 2 ततः परम् एकः शुक्लाश्च दृष्टः, तदारुहो जनो धनु धर्षयति तम्भे च किरीटमेकम् अदायि ततः स प्रभवन् प्रभविष्यन्तं निर्गतवान् । 3 अपरं द्वितीयमुद्रायां तेन मोचितायां द्वितीयस्य प्राणिन आगत्य पश्येति वाक् मया श्रुता । 4 ततो उरुणवर्णो उपर एको उश्मो निर्गतवान् तदारोहिणि पृथिवीतः शान्त्यपरहणस्य लोकानां मध्ये परस्परं प्रतिद्युतिप्राप्तानस्य च सामर्थ्यं समर्पितम्, एको बृहत्खंडिगो उपि तस्मा अदायिः । 5 अपरं तृतीयमुद्रायां तेन मोचितायां तृतीयस्य प्राणिन आगत्य पश्येति वाक् मया श्रुता, ततः कालवर्ण एको उश्मो मया दृष्टः, तदारोहिणो हस्ते तुला तिष्ठति 6 अनन्तरं प्राणिचतुष्टयस्य मध्याद् वागिष्यं श्रुता गोधूमानामेकः सेटको मुद्रापादैकमूल्यः, यवानाच्च सेटकत्रयं मुद्रापादैकमूल्यं तैलद्राक्षारसाश्च त्वया मा हिंसितव्याः । 7 अनन्तरं चतुर्थमुद्रायां तेन मोचितायां चतुर्थस्य प्राणिन आगत्य पश्येति वाक् मया श्रुता । 8 ततः पादुरुवर्णं एको उश्मो मया दृष्टः, तदारोहिणो नाम मृत्युरिति परलोकश्च तम् अनुचरति खड्गेन दुर्भिक्षेण महामार्या वन्यपशुभिश्च लोकानां बधाय पृथिव्याश्चतुर्थाश्चाधिपत्यं तस्मा अदायिः । (Hadēs g86) 9 अनन्तरं पञ्चममुद्रायां तेन मोचितायां चतुर्थस्य प्राणिन आगत्य पश्येति वाक् मया श्रुता । 10 ततः पादुरुवर्णं एको उश्मो मया दृष्टः, तदारोहिणो नाम मृत्युरिति परलोकश्च तम् अनुचरति खड्गेन दुर्भिक्षेण महामार्या वन्यपशुभिश्च लोकानां देहिनो वेद्या अथो मयादृश्यन्ता । 10 त उच्चरिदं गदन्ति, हे पवित्र सत्यमय प्रभो अस्माकं रक्तपाते पृथिवीनिवासिभि

विविदितुं तस्य फल दातुज्य करि कालं विलम्बसे? 11 तत्स्तेषाम्
एकैकरम्भे शुभः परिच्छदो ददियि वागियज्ञाकथयत् यूयमप्लकालम् अर्थतो
युष्माके ये सहादासा भातरो यूयमिव धानिष्ठन्ते तेषां संख्या यावत्
सम्पूर्णतां न गच्छति तावद् विरमत्। 12 अनन्तरं यदा स षष्ठ्यमुपामोचयत्
तदा मयि निरीक्षमाणे महान् भूकम्पोऽभवत् सूर्यश्च उष्ट्रलोमजवस्त्रवर्त्
कृष्णवर्णश्चन्द्रमाश्च रक्षसङ्काशोऽभवत् 13 गगनस्थाराश्च प्रबलवायुना
चालिताद् उड्मरवृक्षात् निपातितान्यपककफलानीव भूतेन न्यपतन। 14
आकाशमण्डलज्य सङ्कुच्यमानग्रथद्वावर्त्थधर्मं अगमत् गिरय उपर्द्वापाश्र
सर्वे स्थानान्तरं चालिताः 15 पृथिवीस्था भूपाला महाल्लोकोः सहस्रपतयो
धनिनः पराक्रिमणश्च लोका दासा मुक्ताश्च सर्वे उपि गुहासु गिरिश्शैलेषु च
स्वान् प्राच्छादयन्। 16 ते च गिरीन् शैलाश्च वदन्ति यूयम् असमदुपरि पतित्वा
सिहासनोपविश्जनस्य दृष्टितो मेषधावकस्य कोपाच्चास्मान् गोपायत; 17
यतस्तस्य क्रोधस्य महादिनम् उपस्थितं कः स्थातुं शक्नोति?

7 अनन्तरं चतुरवो दिव्यदूता मया दृष्टाः, ते पृथिव्याश्रुतुषु कोणेषु तिष्ठन्तः पृथिव्यां समुद्रे वृक्षेषु च वायु रथा न वहेत् तथा पृथिव्याश्रुतो वायन् धारयन्ति। 2 अनन्तरं सूर्योदयस्थानाद् उद्यन् अपर एको दूतो मया दृष्टः सोऽमरेश्वरस्य मुद्रां धारयति, येषु चरुषु देवेषु पृथिवीसमुद्रयो हिंसनस्य भारो दत्स्तान् स उच्चरिदं अवदता। 3 ईश्वरस्य दासा यावद् अस्माभि भर्तिषु मुद्रयाङ्किता न भविष्यन्ति तावत् पृथिवी समुद्रो तरवश्च युध्माभिर्न हिंस्यन्ताः। 4 ततः परं मुद्राङ्कितलोकानां संख्या मयाश्रिति। इसायेलः सर्ववर्णशीयाश्रुत्थत्वातिरिशत्सहस्राधिकलक्ष्मोका मुद्रयाङ्किता अभवन्, 5 अर्थते यृहदवर्णे द्वादशसहस्राणि रूपेणांवंशे द्वादशसहस्राणि गादवर्णे द्वादशसहस्राणि, 6 आशेरवर्णे द्वादशसहस्राणि नपतालिवंशे द्वादशसहस्राणि मिनशिवंशे द्वादशसहस्राणि, 7 शिरियोनवंशे द्वादशसहस्राणि लेविवंशे द्वादशसहस्राणि इषाखरवर्णे द्वादशसहस्राणि, 8 सिबूलूनवंशे द्वादशसहस्राणि यूषफवर्णे द्वादशसहस्राणि बिन्यामीनवंशे च द्वादशसहस्राणि लोका मुद्राङ्किताः। 9 ततः परं सर्वज्ञातीयानां सर्ववर्णशीयानां स्वदिवीशीयानां सर्वभाषावादिनाज्च महालोकारण्यं मया दृष्टं, तान गणियितुं केनापि न शक्यं, ते च शुभ्रपरिच्छदपरिहिताः सन्तः करैश्च तालवृन्तानि वहन्तः सिंहासनस्य मेषशावकस्य चान्तिके तिष्ठन्ति, 10 उच्चैःस्वरैरिदं कथयन्ति च, सिंहासनोपविष्ट्य यपरमेश्वर्य नः स्तवः। स्तवश्च मेषवत्सस्य सभूयात् त्राणाकरणात्। 11 ततः सर्वे दूताः सिंहासनस्य प्राचीनवर्गस्य प्राणिगतुष्टयस्य च परितस्तिष्ठन्तः सिंहासनस्यान्तिके न्यूबीज्ञभूयेष्वरं प्रणाम्य वदन्ति, 12 तथास्तु धन्यवादश्च तेजो ज्ञानं प्रश्नसंन्। शौर्य्यं पराक्रमशाप्ये शक्तिश्च सर्वमेव तत्। वर्तताम्भिश्वेऽस्माकं नित्यं तथास्तिवति। (aiōm g165) 13 ततः परं तेषां प्राचीनानाम् एको जनो मां सम्भाष्य जगाद् शुभ्रपरिच्छदपरिहिता इमे के? कुतो वागताः? 14 ततो मयोक्तं हे महेच्छ भवोनेव तत् ज्ञानाति। तेन कथितं, इमे महाक्षेत्रमध्याद् आगत्य मेषशावकस्य रुद्धिरेण स्वीयपरिच्छदान् प्रक्षालितवन्तः शुकलीकृतवन्तश्च। 15 तत्कारणात् त ईश्वरस्य सिंहासनस्यान्तिके तिष्ठन्तो दिवावात्रं तस्य मन्दिरे तं सेवन्ते सिंहासनोपविष्टे जनश्च तान् अथिस्थास्यति। 16 तेषां क्षुधा पिपासा वा पुन न भविष्यति यैदृं कोप्युत्तापो वा तेषु न निपतिष्यति, 17 यतः सिंहासनाधिष्ठानकारी मेषशावकस्तान चारयष्टिति, अमृतोत्यानां प्रसवणानां सन्निधिं तान गमयिष्यति च, ईश्वरोऽपि तेषां नयनभ्यः सर्वमप्न्र प्रमाघस्थिति।

8 अनन्तरं सप्तमुद्ग्रायां तेन मोचितायां सार्दूलदण्डकालं स्वर्गे
निःशब्दोऽभवत्। 2 अपरम् अहम् ईश्वरस्यान्तिके तिथिः सप्तद्वान्
अपश्यं तेष्यः सप्ततयौर्दीव्यन्तः। 3 ततः परम अन्य एको दूत आगतः स
स्वर्णधूपाधारं गृहीत्वा वेदिमुपतिष्ठत स च यत् सिंहासनस्थानिके इथितायाः
सुवर्णविद्या उपरि सर्वेषां पवित्रलोकानां प्रार्थनासु धूपान् योजयेत् तदर्थं
प्रचुरधूपास्तस्मै दत्ता:। 4 ततस्तस्य दूतस्य करात् पवित्रलोकानां प्रार्थनाभिः
संयुक्तधूपानां धूम ईश्वरस्य समक्षं उदत्थित्। 5 पश्चात् स दूतो धूपाधारं गृहीत्वा

वेद्या वहिना पूर्यित्वा पृथिव्यां निक्षिप्तवान् तेन रवा मेघजर्जनानि विद्युतो भूमिकप्याश्वभवन्। 6 ततः परं सप्ततूरी धर्मिन्यनः सप्तदूतास्तूरी वर्दधित्युम् उद्यता अभवन्। 7 प्रथमेन तूर्या वादितायां रक्तमिश्रितो शिलावही सम्भूय पृथिव्यां निक्षिप्तो तेन पृथिव्यास्तूरीयाशो दधः, तरुणामपि तृतीयाशो दधः, हरिद्वीर्तृतृणानि च सर्वाणि दधानि। 8 अनन्तरं द्वितीयदूतेन तूर्या वादितायां वहिना प्रज्वलितो महापर्वतः सागरे निक्षिप्तस्तेन सागरस्य तृतीयाशो रक्तभूतः 9 सागरे स्थितानां सप्राणानां सृष्टवस्तुनां तृतीयाशो मृतः, अर्णवयानाम् अपि तृतीयांशो नष्टः। 10 अपरं तृतीयदूतेन तूर्या वादितायां दीप इव ज्वलन्ती एका महती तारा गणात् निपत्य नदीनां जलप्रसवणानाऽच्योपर्यावरीर्णा। 11 तस्यास्ताराया नाम नागदमनकमिति, तेन तोयानां तृतीयांशो नागदमनकीभूते तोयानां तिक्तत्वात् बहवो मानवा मृतः। 12 अपरं चुर्थदूतेन तूर्या वादितायां सूर्यस्य तृतीयांशशन्द्रस्य तृतीयांशो नक्षत्राणाऽच्य तृतीयांशः प्रहतः, तेन तेषां तृतीयांशे ऽच्यकारीभूते दिवसस्तृतीयाशकालं यावत् तेजोहीनो भवति निशापि तामेवावस्थां गच्छति। 13 तदा निरीक्षमाणेन मयाकाशमध्येनाभिपतत एकस्य दूतस्य रवः श्रुतः स उच्चर्यै गदिति, अपरे यैस्त्रिभि दूतस्तूर्यो वादितव्यास्तेषाम् अवशिष्टतूरीध्वनितः पृथिवीनिवासिनां सन्तापः सन्तापः सन्तापश्च सम्भविष्यति।

9 ततः परं सप्तमदूतेन तूर्या वादितायां गमनात् पृथिव्यां निपतित
एकस्तारको मया दृष्टः, तस्मै सप्तातलकूपस्य कुञ्जिकादायि। (Abyssos
g12) 2 तेन रसातलकूपे मुक्ते महानिकुण्डस्य धूमं इव धूमस्तस्मात् कूपाद्
उद्भवः। 1 तस्मात् कूपधूमत् सूर्यकाशौ त्रिमिवपूर्तौ। (Abyssos g12) 3 तस्मात्
धूमात् पतडगेषु पृथिव्यां निर्मितेषु नरलोकस्थवृश्चिकवत बलं तेष्योऽदायि। 4
अपरं पृथिव्यास्तुपृणामि हरिद्रिंशाकादयो वृक्षाश्च ते नै सिंहितव्याः किन्तु येषां
भालेष्वीश्वरस्य मुद्राया अङ्को नास्ति केवलं ते मानवास्ते हिंसितव्या इदं त
आदिषाः। 5 पन्नुते तेषां बधय नहि केवलं पञ्च मासान् यावत् यातनादानय
ते भ्यः सामर्थ्यमदायि। वृश्चिकेन दृश्य समानवस्य यादृशी यातना जायते तैरपि
तादृशी यातना प्रदीयते। 6 तस्मिन् समये मानवा मृत्युं मृगयिष्यन्ते किन्तु
प्राणं न शक्यन्ति, ते प्राणान् त्यक्तुम् अभिलिप्यन्ति किन्तु मृत्युस्तेभ्यो
दूरं पलायिष्यते। 7 तेषां पतडगानाम् आकारो युद्धार्थं सुसज्जितानाम्
अश्वानाम् आकारस्य तुल्यः; तेषां शिरः सु सुवर्णकीरीतीनीव किरीटानि विद्यन्ते,
मुखमण्डलानि च मानुषिकमुख्यतुल्यानि, 8 केशाश्च योषितां केशानां सदृशाः;
दन्ताश्च सिंहदन्ततुल्याः; 9 लौहकवचवत् तेषां कवचानि सन्ति, तेषां पक्षणां
शब्दो रणाय धावतमश्वरथानां समूहस्य शब्दतुल्याः। 10 वृश्चिकानामित्र तेषां
लाङ्गूलानि सन्ति, तेषु लाङ्गूलेषु कण्टकानि विद्यन्ते, अपरं पञ्च मासान्
यावत् मानवानां हिसनाय ते सामर्थ्यप्राप्ताः। 11 तेषां राजा च रसातलस्य
द्रूतस्तस्य नाम इत्रीयभाष्या अवदेव यूनानीयभाष्या च अपल्लुयोन् अर्थतो
विनाशक इति। (Abyssos g12) 12 प्रथमः सन्तापो गेतवान् पश्य इतः परमपि
द्वायां सन्तापाभ्याम् उपस्थातव्यं। 13 ततः परं षष्ठदूतेन तूर्या वादितायाम्
ईश्वरस्यान्तिके स्थितायाः सुवर्णविद्याश्चतुश्छादातः कस्यचिद् रवो मया श्राविति।
14 स तूरीश्वारिणं षष्ठदूतम् अवददृ, फराताख्ये महानदै ये चत्वारो दूरा बद्धाः
सन्ति तान् मोचय। 15 ततस्तद्विषय तद्विनस्य तन्मासस्य तद्वित्सरस्य च कृते
निसृपितस्ते चत्वारो दूरा मानवानां तृतीयांशस्य बधार्थं मोचिताः। 16 अपरम्
अश्वारोहसैन्यानां संस्थाय मया श्राविति, ते विंशतिकोट्य आसन। 17 मया ये उशा
अश्वारोहिणश्च दृष्टास्त एतादृशाः, तेषां वहिस्वरूपाणि नीलप्रस्तरस्वरूपाणि
गन्धकस्वरूपाणि च वर्माण्यसन्, वाजिनाज्व च सिंहमूर्द्धसदृशा मूर्द्धनः,
तेषां मुखेभ्यो वहिधूमान्धका निर्गच्छन्ति। 18 एतैस्त्रिभिः दृष्टदर्थतसेषां
मुखेभ्यो निर्गच्छिति वहिधूमान्धके मर्मनुषाणां तुलीयाशो ऽधिनिति। 19 तेषां
वाजिनां बलं मुखेषु लाङ्गूलेषु च स्थितं, यतस्तेषां लाङ्गूलानि सर्पकाराणि
मस्तकविशिष्टानि च तैरेत ते हिंसन्ति। 20 अपरम् अवशिष्टा ये मानवा तै दैषै
नै हतास्ते यथा दृष्टिश्रवणगमनशक्तिहीनान् स्वर्णरौप्यप्रितलप्रस्तरकामयान्
विग्रहान् भूतांश्च न पूजयिष्यन्ति तथा स्वहस्तानां क्रियाभ्यः स्वमनासि

न परावर्तितवन्तः 21 स्वबद्धकुहकव्यभिचारचौर्योभ्यो उपि मनांसि न परावर्तितवन्तः।

10 अनन्तरं स्वगाद् अवरोहन् अपर एको महाबलो दूतो मया दृष्टः स परिहितमेघस्तस्य शिरश्मे गेघनुशा भूषितं मुखमण्डलज्ज्व सूर्यतुल्प चरणी च वहिस्तम्भसमौ । 2 स स्वकरेण विस्तीर्णिमेकं क्षुद्रग्रन्थं धारयति, दक्षिणवर्णेण समुद्रे वामवरणेण च स्थले तिष्ठति । 3 स सिंहार्णिनवद उच्चैःस्वरेण न्यनदत निनादे कृते सप्त स्तनितानि स्वकीयान् स्वनान प्राकाशयन् । 4 तैः सप्त स्तनितै वर्क्ये कथिते ऽहं तत लेखितुम् उद्यत आसं किन्तु स्वगाद् वागियं मया श्रुता सप्त स्तनितै र्यद् यद् उक्तं तत् मुद्रयाङ्कय मा लिख । 5 अपरं समुद्रमेदिन्योस्तिष्ठन् यो दूतो मया दृष्टः स गगनं प्रति स्वदक्षिणकरमुत्थाय 6 अपरं स्वगाद् यस्य रवो मयाश्रावि स पुनर्मा सम्भाव्यावदत त्वं गत्वा समुद्रमेदिन्योस्तिष्ठतो दूतस्य करात् तं विस्तीर्णं क्षुद्रग्रन्थं गृहाण, तेन मया दूतसमीपं गत्वा कथितं ग्रन्थो ऽस्य दीयतां । (aiōn g165) 7 किन्तु तूरी वादिष्यतः सप्तमदूतस्य तूरीवादनसमयं ईश्वरस्य गृहाणा मन्त्रणा तस्य दासान् भविष्यद्वादिनः प्रति तेन सुसंवादे यथा प्रकाशिता तथैव सिद्धा भविष्यति । 8 अपरं स्वगाद् यस्य रवो मयाश्रावि स पुनर्मा सम्भाव्यावदत त्वं गत्वा समुद्रमेदिन्योस्तिष्ठतो दूतस्य करात् तं विस्तीर्णं क्षुद्रग्रन्थं गृहाण, 9 तेन मया दूतसमीपं गत्वा कथितं ग्रन्थो ऽस्य दीयतां । स माम् अवदत् तं गृहीत्वा गिल, तोवोरे स तिक्तरसो भविष्यति किन्तु मुखे मधुवत् स्वादु भविष्यति । 10 तेन मया दूतस्य करात् ग्रन्थो गृहीतो गिलितश्च स तु मम मुखे मधुवत् स्वादुरासीत् किन्त्वदनात् परं मोदरस्तिकर्ता गतः । 11 ततः स माम् अवदत् बहून् जातिवंशभाषावदिराजान् अधि तथा पुनर्भविष्यद्वाक्यं वक्तव्यं ।

11 अनन्तं परिमाणण्डितद एको नलो मह्यमदायि, स च दूर उपतिष्ठन माम् अवदत्, उत्थयेश्वरस्य मन्दिरं वेदीं तत्रत्येवकांशं मिमीष्य । 2 किन्तु मन्दिरस्य बहिःप्राइयाणं त्यज न मिमीष्य यतस्तद् अन्यजातीयेभ्यो दत्तं, पवित्रं नगरञ्ज द्विच्यारिशन्मासान् यावत् तेषां चरणे महिष्यते । 3 पश्चात मम द्वाभ्यां साक्षिभ्यां मया सामर्थ्यं दायिष्यते तावुष्टुलोमजवस्त्रपरिहीतो षष्ठ्याधिकद्विशताधिकसहस्रदिनानि यावद् भविष्यद्वाक्यानि वदिष्यतः । 4 तावेव जगदीश्वरस्यानिके तिष्ठन्तौ जितवृक्षै दीपवृक्षै च । 5 यदि केवित् तौ हिसितु वेष्टन्ते तर्हि तयो वेदनाभ्याम् अग्निर्निर्णत्य तयोः शत्रुं भस्मीकरिष्यति । यः कश्चित् तौ हिसितु चेष्टते तेनैवमेव विनष्टव्यं । 6 तयो भविष्यद्वाक्यकथनदिनेषु यथा वृष्टि न जायते तथा गगनं रोदुं तयोः सामर्थ्यम् अस्ति, अपरं तोयानि शेणितरूपाणि कर्तुं निजभिलाषापां मुहुर्मुहुः सर्वविद्यदैः पृथिवीम् आहन्तुच तयोः सामर्थ्यमस्ति । 7 अपरं तयोः साक्ष्ये समाप्ते सति रसातालाद् येनोनिथतव्यं स पशुस्ताभ्यां संह युद्ध्या तौ जेष्यति हनिष्यति च । (Abyssos g12) 8 ततस्तयोः प्रभुरपि यस्यां महापुर्यां कुरुते हतो ऽर्थो यस्याः पारमार्थिकनामनी सिदोमं मिसरश्चेति तस्या महापुर्याः सन्निवेशे तयोः कुण्ठे स्थायतः । 9 ततो नानाजातीया नानावंशीया नानाभाषावादिनो नानादेशीयाश्च बहवो मानवाः सार्द्धदिनत्रयं तयोः कुण्ठे निरीक्षिष्यन्ते, तयोः कुण्ठपयोः शमशाने स्थापनं नानुजास्यन्ति । 10 पृथिवीनिवासिनश्च तयो हेतोरानन्दिष्यन्ति सुखभोगं कुर्वन्ते परस्परं दानानि प्रेषिष्यन्ति च यतस्ताभ्यां भविष्यद्वादिभ्यां पृथिवीनिवासिनो यातनां प्राप्ताः । 11 तस्मात् सार्द्धदिनत्रयात् परम् ईश्वरात् जीवनदायक आत्मनि तौ प्रविष्टे तौ चरणेष्टुदितिष्ठतां, तेन यावन्तस्तावपश्यन् ते ऽतीव त्रासयुक्ता अभवन् । 12 ततः परं तौ स्वगाद् उच्चैरितं कथयन्तं रवम् अशुण्टां युवां स्थानम् एतद् आरोहतां ततस्तयोः शत्रुषु निरीक्षमाणेषु तौ मेधेन स्वर्गम् आरुद्धवन्ती । 13 तद्विदे महाभूमिकम्ये जाते पुर्यां दशमांशः पतितः सप्तसहस्राणि मानुषाश्च तेन भूमिकम्येन हतोः, अवशिष्याश्च भयं गत्वा स्वर्णीयेश्वरस्य प्रशंसाम् अकीर्तयन् । 14 द्वितीयः सन्तापो गतः पश्य तृतीयः सन्तापस्तूर्णम् अगच्छति । 15 अनन्तरं सप्तदूतेन तूर्यं वादितायां स्वर्गं उच्चैः स्वरैर्वाणियं कीर्तिंता,

राजत्वं जगतो यद्यद् राज्यं तदधुनाभवत्। अस्मत्वभोस्तदीयाभिषिक्तस्य तारकस्य च। तेन चानन्तकालीयं राजत्वं प्रकरिष्यते ॥ (aiōn g165) 16 अपरम् ईश्वरस्यानितिके स्वकीयोसिहासनेषुपूषिविश्वाश्रुतिर्विश्वातिप्राचीना भूवि न्यडभूखा भूत्वेश्वरं प्रणाम्यावदन्, 17 है भूत् वत्तमानापि भविष्यत्वं परेश्वर। है सर्वशक्तिमन् स्वामिन् वयं ते कुर्महि स्तवं। यत् त्वया क्रियते राज्यं गृहीत्वा ते महाबलं । 18 विजातीयेषु कुप्यत्सु प्रादुर्भूता तव क्रुधा। मृतानामपि कालो ऽसो विचारो भविता यदा। भूत्याश्च तव यावन्तो भविष्यद्वादिसाधवः। ये च क्षुद्रा महान्तो वा नामतस्ते हि विभ्यति। यदा सर्वेष्य एतेभ्यो वेतनं वितरिष्यते। गन्तव्यश्च यदा नाशो वसुधाया विनाशकैः ॥ 19 अनन्तरम् ईश्वरस्य स्वर्गस्थमन्दिरस्य द्वारं मुक्तं तन्मन्दिरस्य च नियममज्ज्ञा दृश्याभवत्, तेन तटितो रवाः स्तनितानि भूमिकम्यो गुरुतरशिलावृष्टिश्वेतानि समभवन्।

12 ततः परं स्वर्गं महाचित्रं दृष्टं योषिदेकासीत् सा परिहितस्यूर्या चन्द्रश्च तस्याश्रमण्योरथो द्वादशताराणां किरीठज्ज्व शिरस्यासीत् । 2 सा गर्भवती सती प्रसववेदन्या व्यथितार्त्तरावम् अकरोत् । 3 ततः स्वर्गे ऽपरम् एकं चित्रं दृष्टं महानाग एकं उपातिष्ठत् स लोहितवर्णस्तस्य सप्त शिरांसि सप्त शृङ्गाणि शिरःसु च सप्त किरीटान्यासन् । 4 स स्वलाङ्गूलेन गगनस्थनक्षत्राणां तृतीयांशम् अवमृज्य पृथिव्यां न्यपातयत्। स एव नागो नवजातं सन्तानं ग्रसितुम् उद्यतस्तस्याः प्रसविष्यमाणाया योषितो उन्निके उत्तिष्ठत् । 5 सा तु पुंसन्नानं प्रसूता स एव लौहमयराजदण्डेन सर्वज्ञातीश्वरयिष्यति, किञ्च तस्या: सन्तानां ईश्वरस्य समीपं तदीयसिंहासनस्य च सन्निधिम् उद्भूतः । 6 सा च योषित् प्रान्तरं पलायिता यतस्तत्रेश्वरेण निर्मितं आश्रमे षष्ठ्याधिकशतद्वयाधिकसहस्रदिनानि तस्या: पालनेन भवितव्यं । 7 ततः परं स्वर्गे संग्राम उपापिष्ठत मीखायेलस्तस्य दूताश्च तेन नागेन सहायुध्यन् तथा स नागस्तस्य दूताश्च संग्रामम् अकुर्वन्, किन्तु प्रभवितुं नाशकुवन् । 8 यतः स्वर्गे तेषां स्थानं पुन नामिष्यत । 9 अपरं स महानागो ऽर्थतो दियावलः (अपवादकः) शयतानश्च (विषपक्षः) इति नामा विच्छातो यः पुरातनः सर्पः कृत्वन् नरलोके भ्रामयिति स पृथिव्यां निपातितस्तेन सार्दृं तस्य दूता अपि तत्र निपातिताः । 10 ततः परं स्वर्गे उच्चै भविष्यमाणो रवो ऽयं मयाश्रावि, त्राणं शक्तिश्च राजत्वमधुरैश्वरस्य नः । तथा तेनाभिषिक्तस्य त्रातुः पराक्रमो ऽभवत् ॥ यतो निपातितो ऽसामांकं भ्रातृणां सो ऽभियोजकः । येनेश्वरस्य नः साक्षात् ते ऽदूष्यत दिवानिंशः । 11 मेषवस्तस्य रेतेन स्वसाक्षयवचेन च। ते तु निर्जितवन्तस्तं न च स्नेहम् अकुर्वत । प्राणोष्पवि स्वकीयेषु मरणस्यैव सङ्कटे । 12 तस्माद् आनन्दतु स्वर्गो हृष्णन्तां तन्मन्विमिनः । हा भूमिसागौ तापो युवामेषाक्रमिष्यति । युवयोरवतीर्णो यत् शैतानो ऽतीव कापनः । अल्पो मे समयो ऽस्त्येत्वापि तेनावगम्यत ॥ 13 अनन्तरं स नागः पृथिव्यां स्वं निक्षिप्तं विलोक्य तां पुत्रप्रसूतां योषितम् उपाद्रवत् । 14 ततः सा योषित् यत् स्वकीयं प्रान्तरस्थाश्रमं प्रत्युत्पतितुं शक्नुयात तदर्थं महाकुररस्य पक्षद्वयं तत्वे दत्तं, सा तु तत्र नागो द्वौ कालैकं कालद्वयं कालार्द्ज्ज्य चावत् पाल्यते । 15 किञ्च च स नागस्तां योषितं सोतसा प्लावियतुं स्वमुखात् नदीवत् तोयानि तस्या: प्रश्नात् प्राक्षिप्ताः । 16 किन्तु मेदिनी योषितम् उपकुर्वती निजवदनं व्यादय नागमुखाद् उद्दीर्णां नदीम् अपिवत् । 17 ततो नागो योषिते कुट्ठव्या तद्वायस्याशिलोकर्त्तीयो य ईश्वरस्याजाः पालयन्ति योशोः साक्ष्यं धारयन्ति च तैः सह योद्धु निर्मातवान् ।

13 ततः परमहं सागरीयसिकतायां तिष्ठन् सागराद् उद्वच्छन्तम् एकं पशु दृश्यन् तस्य दश शृङ्गाणि सप्त शिरांसि च दश शृङ्गोषु दश किरीटानि शिरःसु चेश्वरनिन्दासूक्यानि नामानि विद्यन्ते । 2 मया दृष्टः स पशुशित्रव्याप्रसदेशः किन्तु तु तस्य चरणां भल्लूकर्क्येव वदनञ्ज्ज्व सिहवदनमिव। नागने तेसै स्वीयपराक्रमः स्वीयं सिंहासनं महाकुरिपत्यज्जादायि । 3 मयि निरीक्षमाणे तस्य शिरसाम् एकम् अन्तकाघातेन छेदितमिवारूप्यत, किन्तु तस्यान्तकक्षतस्य प्रतीकारो ऽक्रियत ततः कृत्स्नो नरलोकस्तं पशुमिथु-

चमत्कारं गतः । 4 यथा नागस्तस्मै पश्वे सामर्थ्यं दत्तवान् सर्वे तं प्राणमन् पशुमपि प्रणमन्तो उकथयन् को विद्यते पशोस्तुल्प्स्तेन को योद्धुमहीति । 5 अनन्तरं तस्मै दर्पचाक्येभरनिन्दावादि वदनं द्विचत्वारिंशन्मासान् यावद् अवस्थितेः सामर्थ्यज्ञादायि । 6 ततः स ईश्वरनिन्दार्थं मुख्यं व्यादयत तस्य नाम तस्यावासां स्वगनिवासिनश्च निन्दितुम् आरभत् । 7 अपरं धार्मिकेः सह योधनस्य तेषां पराजयस्य चानुमतिः सर्वजातीयानां सर्ववैशीयानां सर्वभाषावादिनां सर्वदीशीयानाज्ञाधिपत्यमपि तस्मा अदायि । 8 ततो जगतः सृष्टिकालात् छेदितस्य मेषवत्सस्य जीवनपुस्तके यावतान् नामानि लिखितानि न विद्यन्ते ते पृथिवीनिवासिनः सर्वे तं पशुं प्रणस्यन्ति । 9 यस्य श्रोत्रं विद्यते स शृणोतु । 10 यो जनो उपग्रन् बद्धीकृत्य नयति स स्वयं वन्दीभूय स्थानान्तरं गमिष्यति, यश्च खड्गेन हन्ति स स्वयं खड्गेन घानिष्यते । अत्र पवित्रलोकानां सहिष्णुतया विश्वासेन च प्रकाशितव्यं । 11 अनन्तरं पृथिवीत उद्भव्यं अपर एकः पशुं मर्या दृष्टः स मेषशावकवत् शृंगाद्यविशिष्ट आसीत् नागवच्चाभाषत । 12 स प्रथमपशोन्तिके तस्य सर्वप्रक्रमं व्यवहरति विशेषते यस्य प्रथमपशोरन्तिकक्षतं प्रतीकारं गतं तस्य पूजां पृथिवीं तन्विवासिनश्च कारयति । 13 अपरं मानवानां साक्षाद् आकाशातो भुवि विह्वर्णादीनि महावित्राणि करोति । 14 तस्य पशोः साक्षाद् येषां चित्रकर्मणां साधनाय सामर्थ्यं तस्मै दत्तं तैः स पृथिवीनिवासिनो भ्रामयति, विशेषतो यः पशुः खड्गेन क्षतयुक्तो भूत्वाप्यजीवत् तस्य प्रतिमानिर्माणं पृथिवीनिवासिन आदिशति । 15 अपरं तस्य पशोः प्रतिमा यथा भावते यावनश्च मानवास्तां पशुप्रतिमां न पूजयन्ति ते यथा हन्यन्ते तथा पशुप्रतिमायाः प्राणप्रतिष्ठार्थं सामर्थ्यं तस्मा अदायि । 16 अपरं क्षुद्रमहान्दिनदिव्यमुक्तदासान् सर्वान् दक्षिणकरे भाले वा कलड़कं ग्राहयति । 17 तस्माद् ये ते कलडकमर्थतः पशो नामं तस्य नामः संख्याङ्कं वा धारयन्ति तान् विना परेण केनापि क्रयविक्रये कर्तुं न शक्यते । 18 अत्र ज्ञानेन प्रकाशितव्यं । यो बुद्धिविशिष्टः स पशोः संख्यां गणयतु यतः सा मानवस्य संख्या भवति । सा च संख्या षट्प्रस्त्रधिकषट्शतानि ।

14 ततः परं निरीक्षमाणेन मर्या मेषशावको दृष्टः स सियोनपर्वतस्योपर्यतिष्ठत्, अपरं येषां भालेषु तस्य नाम ततिप्रतिशुश्रुतानि लिखितमास्ते तादृशाश्वतुश्चत्वारिंशत्सहस्राधिका लक्षलोकास्तेन सार्दुम् आसन् । 2 अनन्तरं बहुतोयानां रव इव गुरुतरस्तनितस्य च रव इव एको रवः स्वर्गात् मर्याश्वावि । मर्या श्रुतः स रवो वीणावादकानां वीणावादस्य सदृशः । 3 सिंहसनस्यान्तिके प्राणिंचतुष्टस्य प्राचीनवर्णस्य चान्तिके उपि ते नवीनमेकं गीतम् अगायन् किन्तु धरणीतः परिक्रीतान् तान् चतुश्चत्वारिंशत्यस्याधिकलक्षलोकान् विना नापरेण केनापि तद् गीतं शिक्षितुं शक्यते । 4 इमे योषितां सङ्गेन न कलड़किता यतस्ते उमैथुना मेषशावको यत् किमिः स्थानं गच्छेत् तत्स्वर्विमन् स्थाने तम् अनुगच्छन्ति यतस्ते मनुष्याणां मध्यतः प्रथमपलानीवैश्वरस्य मेषशावकस्य च कुते प्रक्रीतिः । 5 तेषां वदेषु चानुन् किमपि न विद्यते यतस्ते निर्दृष्टा ईश्वरसिंहासनस्यान्तिके तिष्ठन्ति । 6 अनन्तरम् आकाशमध्येनोह्यैवानो उपर एको दूतो मर्या दृष्टः सो उन्नतकालीयं सुसंवाद धारयति स च सुसंवादः सर्वजातीयान् सर्ववैशीयान् सर्वभाषावादिनः सर्वदीशीयांश्च पृथिवीनिवासिनः प्रति तेन धोषितव्यः । (aiōnios g16) 7 स उच्चैःस्त्रेणोदं गदति यूपीश्वराद् विभीत तस्य स्वत्वं कुरुत च यतस्तदीयविचारस्य दण्डं उपातिष्ठत् तस्माद् आकाशमण्डलस्य पृथिव्या: समुद्रस्य तोयप्रसवणानाच्च सष्टा युष्माभिः प्रणाम्यतां । 8 तप्तश्चाद् द्वितीय एको दूत उपस्थायावदत् पतिता पतिता सा महाबाबिल् या सर्वजातीयान् स्वकीयं व्यभिचाररूपं क्रोधमदम् अपाययत् । 9 तप्तश्चाद् तृतीयो दूत उपस्थायोच्चरवदत् यः कथित तं शशुं तस्य प्रतिमाज्ञ प्रणमति स्वभाले स्वकरे वा कलड़कं गृह्णति च 10 सो उपीश्वरस्य क्रोधापात्रे रिष्ठतम् अमित्रिं मदत अर्थत् ईश्वरस्य क्रोधमदं पायस्यति पवित्रदूतानां मेषशावकस्य च साक्षाद् वहिगन्धकयो र्यातानां लप्यते च । 11 तेषां यातनाया धूमो उन्नतकाले यावद् उद्भविष्यति ये च पशुं तस्य प्रतिमाज्ञ पूजयन्ति तस्य

नामो उड़कं वा गृह्णन्ति ते दिवानिंशं कज्जन विरामं न प्राप्यन्ति । (aiōn g16) 12 ये मानवा ईश्वरस्याज्ञा यीशौ विश्वासञ्च पालयन्ति तेषां पवित्रलोकानां सहिष्णुतयात्र प्रकाशितव्यं । 13 अपरं स्वर्गात् मर्या सह सम्भाषमाण एको रवो मयाश्वावि तेनोर्तं त्वं लिख, इदानीमारभ्य ये प्रभी प्रियन्ते ते मृता धन्या इति; आत्मा भाषते सत्यं स्वश्वेष्यस्त्वे विरामः प्राप्तव्यः तेषां कर्माणि च तान् अनुगच्छन्ति । 14 तदनन्तरं निरीक्षमाणेन मर्या श्वेतवर्ण एको मेघो दृष्टस्नेमधारुद्धो जनो मानवपुत्राकृतिरस्त तस्य शिरसि सुवर्णकीर्तं करे च तीक्ष्णं दात्रं तिष्ठति । 15 ततः परम् अन्य एको दूतो मन्दिरात् निर्मितोच्चैःस्वरेण तं मेघारुदं सम्भाष्यावदत् त्वया दात्रं प्रसार्यं शस्यच्छेदेन क्रियतां शस्यच्छेदेन यत्स्य उपरिष्ठतो यतो मेदिया: शस्यानि परिपक्कानि । 16 तदत्तेन मेघारुदेन पृथिव्यां दात्रं प्रसार्यं पृथिव्या: शस्यच्छेदेन कृतं । 17 अनन्तरम् अपर एको दूतः स्वप्तस्थमन्दिरात् निर्गतः सो उपि तीक्ष्णं दात्रं धारयति । 18 अपरम् अन्य एको दूतो वेदितो निर्गतः स वहेषिधिति: स उच्चैःस्वरेण तं तीक्ष्णदात्रावारिं सम्भाष्यावदत् त्वया स्वं तीक्ष्णं दात्रं प्रसार्यं मेदिन्या द्राक्षगुच्छच्छेदेन क्रियतां यतस्तत्पक्लानि परिणतानि । 19 ततः स दूतः पृथिव्यां स्वदात्रं प्रसार्यं पृथिव्या द्राक्षफलच्छेदेनम् अकरोत् तत्पक्लानि चेष्वरस्य क्रोधस्वरूपस्य महाकुण्डस्य मध्यं निरक्षिपत् । 20 तकुण्डस्यफलानि च बहिर्मैद्वितानि ततः कुण्डमध्यात् निर्गतं रक्तं क्रोशशतपर्यन्तम् अश्वानां खलीनान् यावद् व्यापोत् ।

15 ततः परम् अहं स्वर्णे उपरम् एकम् अद्दुतं महाचिह्नं दृष्टवान् अर्थतो यै र्द्दैरैश्वरस्य कोपः समाप्तिं गमिष्यति तान् उदान् धारयतः सप्त दूता मर्या दृष्टाः । 2 वहिमित्रितस्य काचमयस्य जलाशयस्याकृतिरपि दृष्टा ये च पशोस्तप्रतिमायास्तनामो उड़कस्य च प्रभूतवन्तस्ते तस्य काचमयजलाशयस्य तीरे तिष्ठन्त ईश्वरीयवीराणि धारयन्ति, 3 ईश्वरदासस्य मूससो गीतं मेषशावकस्य च गीतं गयन्तो वदन्ति, यथा, सर्वशक्तिविशिष्टस्त्वं हे प्रभो परमेश्वरः। त्वदीयसर्वकर्माणि महान्ति चादुतानि च। सर्वपुण्यवतां राजन् मार्गा न्याय्या ऋताश्वते । 4 हे प्रभो नामधेयते को न भीतिं गमिष्यति। को वा त्वदीयानामश्च प्रशंसां न करिष्यति। केवलस्त्वं पवित्रो उसि सर्वजातीयमानवाः। त्वामेवभिप्राणस्यन्ति समागम्य त्वदनितकं। यस्मात्त्वं विचाराजा: प्रादुर्भविं गता: किल । 5 तदनन्तरं मयि निरीक्षमाणे सति स्वर्णे साक्षात्यावसर्य मन्दिरस्य द्वारं मुक्तं । 6 ये च सप्त दूताः: सप्त उदान् धारयन्ति ते तस्मात् मन्दिरात् निरगच्छन्। तेषां परिच्छदा निर्मलश्च्रवर्णवस्त्रनिर्मिता वक्षासि च सुवर्णशृङ्खलै वैष्टितान्यासान् । 7 अपरं चतुर्ं प्राणिनाम् एकस्तेभ्यः सप्तपदोभ्यः: सप्तसुवर्णकंसान अदवात्। (aiōn g16) 8 अनन्तरम् ईश्वरस्य तेजःप्रभावकारणात् मान्द्रं धूमेन परिपूर्णं तस्मात् तैः सप्तदूतैः सप्तउदानां समाप्तिं यावत् मन्दिरं केनापि प्रवेष्टु नाशक्यत ।

16 ततः परं मन्दिरात् तान् सप्तपदोभानि सम्भाषमाण एष महारवो मयाश्वावि, यूयं गत्वा तेभ्यः सप्तकंसे यद्यैश्वरस्य कोथं पृथिव्यां साक्षयत । 2 ततः प्रथमो दूतो गत्वा स्वकंसे यद्यैश्वरस्य अविद्यत तत् पृथिव्याम् असायवयत् तस्मात् पशोः कलडकधारिणां तप्रतिमायापूजकानां मानवानां शरीरेषु व्यथाजनका दुष्ट्रप्रणा अभवन् । 3 ततः परं द्वितीयो दूतः स्वकंसे यद्यैश्वरस्य अविद्यत तत् समुद्रे द्यावायत् तेन स कुण्ठपस्थशरोणितरूप्यभवत् समुद्रे द्येष्टिताश्वस्तर्वेष्ट्रप्राणिनो मृत्युं गताः । 4 अपरं तृतीयो दूतः स्वकंसे यद्यैश्वरस्य अविद्यत तत् सर्वं नदीयु जलप्रसवणेऽप्याशावयत् ततस्तानि रक्तमयाच्चभवन्। अपरं तोयानाम् अधिपस्य दूतस्य वागियं मया श्रुता । 5 वर्तमानश्च भूतश्च भविष्यन्ते परमेश्वरः। त्वमेव न्याय्यकरी यद् एतादृक् त्वं व्यचारयः । 6 भविष्यद्यादिसास्थानां रक्तं तैरेव पापातिन्। शोणितं त्वन्तु तेभ्यो उदास्तपायानं तेषु युज्यते ॥ 7 अनन्तरं वेदीतो भाषमाणस्य कस्यचिद् अयं रवो मया श्रुतः, हे परश्वर सर्वं तत् हे सर्वशक्तिमन् प्रभो। सत्या न्याय्याश्वसर्वं हि विचाराज्ञास्त्वदीयकायाः ॥ 8 अनन्तरं चतुर्थो दूतः स्वकंसे यद्यैश्वरस्य प्रतिमाज्ञ पूजयन्ति तस्य

सर्वं सूर्ये उसावयत् तस्मै च वहिना मानवान् दग्धुं सामर्थ्यम् अदायि। 9 तेन मनुष्या महातापेन तपितास्तेषां दण्डानाम् आधिपत्यविशिष्टस्येश्वरस्य नामानिन्दन् तपत्रशार्थज्यवन् मनः परिवर्तनं नाकुव्येन्। 10 ततः परं पञ्चमो दूतः स्वकर्से यद्यद् अविद्यत तत् सर्वं पशोः सिंहासने उसावयत् तेन तस्य राष्ट्रं तिमिराच्छन्म् अभवत् लोकाश्च वेदनाकारणात् स्वरसना अर्ददश्यत। 11 स्वकीयव्यथाद्राणकारणाच्च स्वर्गस्थम् अनिन्दन् स्वक्रियाभ्यश्च मनांसि न परावर्तन्यन्। 12 ततः परं षष्ठो दूतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् सर्वं फराताख्यो महानदे उसावयत् तेन सूर्योदयदिशं आगमिष्यतां राजां मार्गसुआर्थं तस्य तोयानि पर्यवश्यन्। 13 अनन्तरं नागस्य बदनात् पशो वृदनात् मिथ्याभिव्यद्विनिश्च बदनात् निर्गच्छन्तस्त्रयो उश्चय आत्मानो मया दृशास्ते मण्डूकाकाराः। 14 त आश्वर्यकर्मकरिणो भूतानाम् आत्मानः सन्ति सर्वशक्तिम ईश्वरस्य महादिवे येन युद्धेन भवितव्यं तत्कृते कृत्सजगते राजा: संग्रहीतुं तेषां सन्निधिं निर्गच्छन्ति। 15 अपरम् इन्द्रिभाषया हमर्मिगदोनामकस्थने ते सङ्ग्रहीताः। 16 पश्याहं चैवरद् आगच्छामि यो जनः प्रबुद्धिस्त्रिति यथा च नग्नः सन् न पर्यटति तस्य लज्जा च यथा दृश्या न भवति तथा स्वावसांसि रक्षति स धन्यः। 17 ततः परं सप्तमो दूतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् सर्वम् आकाशे उसावयत् तेन स्वर्गीयमन्दिरमध्यस्थसिंहासनात् महारवो ऽयं निर्गतः समाप्तिरभवदिति। 18 तदनन्तरं तडितो रवा: स्तनितानि चाभवन्, यस्मिन् काले च पृथिव्यां मनुष्याः सूषास्तम् आरभ्य यादृद्घमाधूमिकम्पः कदापि नाभवत् तादृः भूकम्पो उभवत्। 19 तदानीं महानगरी त्रिखण्डा जाता भिन्नजातीयानां नगरणि च न्यपत्तन् महाबालिं चेश्वरेण स्वकीयप्रचण्डकोपमदिराप्रतादानार्थं संस्मृता। 20 द्वीपाश्च पलायिता गिरयश्चान्तहिता। 21 गगनमपुडलाच्च मनुष्याणाम् उपर्येकैकद्रोणापरिमितशिलानां महावृष्टिरभवत् तच्छिलावृष्टेः कलेशात् मनुष्या ईश्वरम् अनिन्दम् यतस्तज्जातः कलेशो ऽतीव महान्।

17 तदनन्तरं तेषां सप्तकंसधारणां सप्तदूतानाम् एक आगत्य मां सम्भाष्यावदत्, अत्रागच्छ, मेदिन्या नरपतयो यया वेश्याया सादृश्यमधिचारकर्म कृतवन्तः, 2 यस्या व्यभिचारमदेन च पृथिवीनिवासिनो मत्ता अभवन् तस्या बहुतोयेषुपूर्विश्याया महावेश्याया दण्डम् अहं त्वा दर्शयामि। 3 ततो ऽहम् आत्मानविष्टस्तेन द्वैतेन प्रान्तरं नीतस्त्रन्न निन्दानामभिः परिपूर्णं सप्तशिरोभिः दर्शशृङ्गैश्च विशिष्टं सन्दूर्वर्णं पशुमुपविष्टा योषिदेका मया दृश्या। 4 सा नारी कृष्णलोहितवर्णं सन्दूर्वर्णञ्च परिच्छदः धारयति स्वर्णमणिमुक्तभिश्च विभूषितास्ति तस्या: करे घृणाहृदवैः स्वव्यभिचाराजात्मलैश्च परिपूर्ण एकः सुर्णमयः कंसो विद्यते। 5 तस्या भाले निगूढवायकमिदं पृथिवीस्थवश्यनां धृण्यक्रियाणाच्च माता महाबालिलिति नाम लिखितम् आस्ते। 6 मम दृश्योर्गचरस्था सा नारी पवित्रलोकानां रुधिरेण यीशोः साक्षिणां रुधिरेण च मत्तासीत तस्या दर्शनात् ममातिशयम् आश्रव्यज्ञानं जातं। 7 ततः स दूतो माम् अवदत् कृतस्तवाश्वर्यज्ञानं जायते? अस्या योषितस्तद्वाहनस्य सप्तशिरोभिः दर्शशृङ्गैश्च युक्त्य पशोश्च निगूढभावम् अहं त्वा ज्ञापयिमि। 8 त्वया दृश्ये ऽसौ पशुरासीत् नेदानीं वर्तते किन्तु रसातालात् तेनोदेतव्यं विनाशश्च गन्तव्यः। ततो येषां नामानि जगतः सृष्टिकालम् आरभ्य जीवनपुस्तके लिखितानि न विद्यन्ते ते पृथिवीनिवासिनो भूतम् अर्वतमानपुपर्थायन्तर्ब्यतं पश्य दृश्यवाश्वर्यं मंस्यते। (Abyssos g12) 9 अत्र ज्ञानयुक्त्या बुद्ध्या प्रकाशितव्यं। तानि सप्तशिरोसि तस्या योषित उपवेशनस्थानस्वरूपाः सप्तगिरयः सप्त राजानश्च सन्ति। 10 तेषां पञ्च पतिता एकश्च वर्तमानः शेषश्चाद्याप्यनुपस्थितः स यदोपस्थास्यति तदापि तेनाल्पकालं स्थातव्यं 11 यः पशुरासीत् किन्त्वदानीं न वर्तते स एवाष्टमः, स सप्तानाम् एको ऽस्ति विनाशं गमिष्यति च। 12 त्वया दृश्यानि दशशृङ्गाण्यपि दश राजानः सन्ति:, अद्यापि तै राज्यं न प्राप्तं किन्तु मुहूर्तमिकं यावत् पशुना सादृश्ये ते राजान इव प्रभुत्वं प्राप्यन्ति। 13 त एकमन्त्रणा भविष्यन्ति स्वकीयशक्तिप्रभावौ पशवे दास्यन्ति च। 14 ते मेषशावकेन सादृश्योत्स्यन्ति, किन्तु मेषशावकस्तान् जेष्यति यतः स प्रभूनां

प्रभू राजां राजा चास्ति तस्य सङ्गिनो उप्याहृता अभिरुचिता विश्वास्याश्च। 15 अपरं स माम् अवदत् सा वेश्या यत्रोपविशति तानि तोयानि लोका जनता जातयो नानाभाषावादिनश्च सन्ति। 16 त्वया दृश्यानि दश शृङ्गाणि पशुश्रेष्ठे तां वेश्याम् ऋतीयिष्यन्ते दीनां नानाज्य रकिष्यन्ति तस्या मांसानि भौश्यन्ते वहिना तां दाहयिष्यन्ति च। 17 यत ईश्वरस्य वाक्यानि यावत् सिद्धिं न गमिष्यन्ति तावद् ईश्वरस्य मनोगतं साधयितुम् एकां मन्त्रणां कृत्वा तस्मै पशवे स्वेषां राज्य दातुञ्च तेषां मनांसीश्रेण प्रवर्तितानि। 18 अपरं त्वया दृश्योषित् सा महानगरी या पृथिव्या राजाम् उपरि राजत्वं कुरुते।

18 तदनन्तरं स्वर्गाद् अवरोहन् अपर एको दूतो मया दृश्यः स महाप्राक्रमविशेषस्तस्य तेजसा च पृथिवीं दीपता। 2 स बलवता स्वरेण वाचमिमाम् अधोयत् पतिता पतिता महाबालिल् सा भूतानां वसति: सर्वेषाम् अशुच्यात्मनां कारा सर्वेषाम् अशुचीनां धृण्यानाच्च पक्षिणां पिजरश्चाभवत्। 3 यतः सर्वजातीयास्तस्या व्यभिचारजातां कोपमदिरां पीतवन्तः पृथिव्या राजानश्च तया सह व्यभिचारं कृतवन्तः पृथिव्या वणिजश्च तस्या: सुख्योगावाहुल्याद् धनाद्यतां गतवन्तः। 4 ततः परं स्वर्गात् मयापर एष रः: श्रुतः, हे मम प्रजा: यूयं यत तस्या: पापानाम् अंशिनो न भवत तस्या दण्डेश्च दण्डयुक्ता न भवत तदर्थं ततो निर्गच्छत। 5 यतस्तस्या: पापानि गगनस्यपर्शन्यभवन् तस्या अधम्प्रक्रियाश्चेष्वरेण संस्मृताः। 6 परान् प्रति तया यद्यद् व्यवहृतं तद्वत् तां प्रति व्यवहरत, तस्या: कर्मणा द्विगुणफलानि तस्यै दत्त, तस्मिन् कंसे सा परान् मध्यम् आपायत् तमेव तस्या: पानार्थं द्विगुणमधेन पूर्यत। 7 तया यात्मप्लाया यश्च सुखभोगः: कृतस्यो द्विगुणौ यातनाशोकौ तस्यै दत्त, यतः सा स्वकीयातःकरणे वदति, राजीवद् उपविशाहं नानाथा न च शोकवित्। 8 तस्माद् दिवस एकस्मिन् मारीदुर्भिक्षशोचनैः, सा समाप्लोष्यते नारी ध्यश्चत्यते वहिना च सा: यद् विचाराधिपस्तस्या बलवान् प्रभुरीश्वरः, 9 व्यभिचारस्यता सादृश्च सुख्योगश्च यैः कृतः, ते सर्वं एव राजानस्तद्वाहूमधर्मदर्शनात्, प्रोदिष्यन्ति वक्षांसि चाहनिष्यन्ति बाहुभिः। 10 तस्यास्तै यातनाभीतो द्रौ रित्थितेदमुच्यते, हा हा बाबिल् महास्थान हा प्रभावान्विते पुरि, एकस्मिन् अगता दण्डे विचाराज्ञा त्वदीयका। 11 मेदिन्या वणिजश्च तस्या: कृते रुदन्ति शोचन्ति च यतस्तेषां पण्यद्रव्याणि केनापि न क्रीयन्ते। 12 फलतः सुवर्णरौप्यमणिमुक्ताः सूक्ष्मवस्त्राणि कृष्णलोहितवासांसि पृष्ववस्त्राणि सिन्दूरवर्णवासांसि चन्दनादिकाषाणि गजदत्तेन महार्क्षकाषेन पितललौहाभ्यां मर्मप्रस्तरेण वा निर्मितानि सर्वविधपात्राणि 13 त्वंगेला धूपाः सुगन्धिद्रव्यं गन्धर्सो द्राक्षारसस्तैलं स्वयचूर्णं गोधूमो गावो मेषा अश्वा रथा दासेया मनुष्यप्राणाश्चैतानि पण्यद्रव्याणि केनापि न क्रीयन्ते। 14 तव मनोऽभिलाषस्य फलानां समयो गतः, त्वतो दीरीकृतं यथात् शोभां भूषणं तव, कदाचन तदुदेशो न पुन लम्प्यते त्वया। 15 तद्विक्तेरारो ये वणिजस्तया धनिनो जातास्ते तस्या यातनाया भायाद् दूरे तिष्ठन्तो रोदिष्यन्ति शोचन्तश्चेदं गदिष्यन्ति 16 हा हा महापुरि, त्वं सूक्ष्मवस्त्रैः कृष्णलोहितवस्त्रैः: सिन्दूरवर्णवासांभिश्चाच्छादिता स्वर्णमणिमुक्ताभिरलङ्कृता चासी, 17 किन्त्वेकस्मिन् दण्डे सा महासम्पद् लुप्ता। अपरं पोतानां कर्णधाराः समूहलोका नाविकाः: समुद्रव्यवसायिनश्च सर्वे 18 दूषे तिष्ठन्तस्तस्या दाहस्य धूमं निरीक्षमाणा उच्चैःस्वरेण वदन्ति तस्या महानगर्यः किं तुल्यं? 19 अपरं स्वशिरः सु मृतिकां निक्षिप्य ते रुदन्तः शोचन्तश्चैत्यःस्त्रेण विशेषेण धनिनो जातास्ते तस्या यातनाया भायाद् दूरे तिष्ठन्तो रोदिष्यन्ति शोचन्तश्चेदं गदिष्यन्ति 16 हा हा महापुरि, त्वं सूक्ष्मवस्त्रैः कृष्णलोहितवस्त्रैः: सिन्दूरवर्णवासांभिश्चाच्छादिता स्वर्णमणिमुक्ताभिरलङ्कृता चासी, 17 किन्त्वेकस्मिन् दण्डे सा महासम्पद् लुप्ता। अपरं पोतानां कर्णधाराः समूहलोका नाविकाः: समुद्रव्यवसायिनश्च सर्वे 18 दूषे तिष्ठन्तस्तस्या दाहस्य धूमं निरीक्षमाणा उच्चैःस्वरेण वदन्ति तस्या महानगर्यः किं तुल्यं? 19 अपरं स्वशिरः सु मृतिकां निक्षिप्य ते रुदन्तः शोचन्तश्चैत्यःस्त्रेण विशेषेण धनिनो जातास्ते तस्या यातनाया भायाद् दूरे तिष्ठन्तो रोदिष्यन्ति शोचन्तश्चेदं गदिष्यन्ति 16 हा हा महापुरि, त्वं सूक्ष्मवस्त्रैः कृष्णलोहितवस्त्रैः: सिन्दूरवर्णवासांभिश्चाच्छादिता स्वर्णमणिमुक्ताभिरलङ्कृता चासी, 17 किन्त्वेकस्मिन् दण्डे सा महासम्पद् लुप्ता। अपरं पोतानां कर्णधाराः समूहलोका नाविकाः: समुद्रव्यवसायिनश्च सर्वे 18 दूषे तिष्ठन्तस्तस्या दाहस्य धूमं निरीक्षमाणा उच्चैःस्वरेण वदन्ति तस्या महानगर्यः किं तुल्यं? 19 अपरं स्वशिरः सु मृतिकां निक्षिप्य ते रुदन्तः शोचन्तश्चैत्यःस्त्रेण विशेषेण धनिनो जातास्ते तस्या यातनाया भायाद् दूरे तिष्ठन्तो रोदिष्यन्ति शोचन्तश्चेदं गदिष्यन्ति 16 हा हा महापुरि, त्वं सूक्ष्मवस्त्रैः कृष्णलोहितवस्त्रैः: सिन्दूरवर्णवासांभिश्चाच्छादिता स्वर्णमणिमुक्ताभिरलङ्कृता चासी, 17 किन्त्वेकस्मिन् दण्डे सा महासम्पद् लुप्ता। अपरं पोतानां कर्णधाराः समूहलोका नाविकाः: समुद्रव्यवसायिनश्च सर्वे 18 दूषे तिष्ठन्तस्तस्या दाहस्य धूमं निरीक्षमाणा उच्चैःस्वरेण वदन्ति तस्या महानगर्यः किं तुल्यं? 19 अपरं स्वशिरः सु मृतिकां निक्षिप्य ते रुदन्तः शोचन्तश्चैत्यःस्त्रेण विशेषेण धनिनो जातास्ते तस्या यातनाया भायाद् दूरे तिष्ठन्तो रोदिष्यन्ति शोचन्तश्चेदं गदिष्यन्ति 16 हा हा महापुरि, त्वं सूक्ष्मवस्त्रैः कृष्णलोहितवस्त्रैः: सिन्दूरवर्णवासांभिश्चाच्छादिता स्वर्णमणिमुक्ताभिरलङ्कृता चासी, 17 किन्त्वेकस्मिन् दण्डे सा महासम्पद् लुप्ता। अपरं पोतानां कर्णधाराः समूहलोका नाविकाः: समुद्रव्यवसायिनश्च सर्वे 18 दूषे तिष्ठन्तस्तस्या दाहस्य धूमं निरीक्षमाणा उच्चैःस्वरेण वदन्ति तस्या महानगर्यः किं तुल्यं? 19 अपरं स्वशिरः सु मृतिकां निक्षिप्य ते रुदन्तः शोचन्तश्चैत्यःस्त्रेण विशेषेण धनिनो जातास्ते तस्या यातनाया भायाद् दूरे तिष्ठन्तो रोदिष्यन्ति शोचन्तश्चेदं गदिष्यन्ति 16 हा हा महापुरि, त्वं सूक्ष्मवस्त्रैः कृष्णलोहितवस्त्रैः: सिन्दूरवर्णवासांभिश्चाच्छादिता स्वर्णमणिमुक्ताभिरलङ्कृता चासी, 17 किन्त्वेकस्मिन् दण्डे सा महासम्पद् लुप्ता। अपरं पोतानां कर्णधाराः समूहलोका नाविकाः: समुद्रव्यवसायिनश्च सर्वे 18 दूषे तिष्ठन्तस्तस्या दाहस्य धूमं निरीक्षमाणा उच्चैःस्वरेण वदन्ति तस्या महानगर्यः किं तुल्यं? 19 अपरं स्वशिरः सु मृतिकां निक्षिप्य ते रुदन्तः शोचन्तश्चैत्यःस्त्रेण विशेषेण धनिनो जातास्ते तस्या यातनाया भायाद् दूरे तिष्ठन्तो रोदिष्यन्ति शोचन्तश्चेदं गदिष्यन्ति 16 हा हा महापुरि, त्वं सूक्ष्मवस्त्रैः कृष्णलोहितवस्त्रैः: सिन्दूरवर्णवासांभिश्चाच्छादिता स्वर्णमणिमुक्ताभिरलङ्कृता चासी, 17 किन्त्वेकस्मिन् दण्डे सा महासम्पद् लुप्ता। अपरं पोतानां कर्णधाराः समूहलोका नाविकाः: समुद्रव्यवसायिनश्च सर्वे 18 दूषे तिष्ठन्तस्तस्या दाहस्य धूमं निरीक्षमाणा उच्चैःस्वरेण वदन्ति तस्या महानगर्यः किं तुल्यं? 19 अपरं स्वशिरः सु मृतिकां निक्षिप्य ते रुदन्तः शोचन्तश्चैत्यःस्त्रेण विशेषेण धनिनो जातास्ते तस्या यातनाया भायाद् दूरे तिष्ठन्तो रोदिष्यन्ति शोचन्तश्चेदं गदिष्यन्ति 16 हा हा महापुरि, त्वं सूक्ष्मवस्त्रैः कृष्णलोहितवस्त्रैः: सिन्दूरवर्णवासांभिश्चाच्छादिता स्वर्णमणिमुक्ताभिरलङ्कृता चासी, 17 किन्त्वेकस्मिन् दण्डे सा महासम्पद् लुप्ता। अपरं पोतानां कर्णधाराः समूहलोका नाविकाः: समुद्रव्यवसायिनश्च सर्वे 18 दूषे तिष्ठन्तस्तस्या दाहस्य धूमं निरीक्षमाणा उच्चैःस्वरेण वदन्ति तस्या महानगर्यः किं तुल्यं? 19 अपरं स्वशिरः सु मृतिकां निक्षिप्य ते रुदन्तः शोचन्तश्चैत्यःस्त्रेण विशेषेण धनिनो जातास्ते तस्या यातनाया भायाद् दूरे तिष्ठन्तो रोदिष्यन्ति शोचन्तश्चेदं गदिष्यन्ति 16 हा हा महापुरि, त्वं सूक्ष्मवस्त्रैः कृष्णलोहितवस्त्रैः: सिन्दूरवर्णवासांभिश्चाच्छादिता स्वर्णमणिमुक्ताभिरलङ्कृता चासी, 17 किन्त्वेकस्मिन् दण्डे सा महासम्पद् लुप्ता। अपरं पोतानां कर्णधाराः समूहलोका नाविकाः: समुद्रव्यवसायिनश्च सर्वे 18 दूषे तिष्ठन्तस्तस्या दाहस्य धूमं निरीक्षमाणा उच्चैःस्वरेण वदन्ति तस्या महानगर्यः किं तुल्यं? 19 अपरं स्वशिरः सु मृतिकां निक्षिप्य ते रुदन्तः शोचन्तश्चैत्यःस्त्रेण विशेषेण धनिनो जातास्ते तस्या यातनाया भायाद् दूरे तिष्ठन्तो रोदिष्यन्ति शोचन्तश्चेदं गदिष्यन्ति 16 हा हा महापुरि, त्वं सूक्ष्मवस्त्रैः कृष्णलोहितवस्त्रैः: सिन्दूरवर्णवासांभिश्चाच्छादिता स्वर्णमणिमुक्ताभिरलङ्कृता चासी, 17 किन्त्वेकस्मिन् दण्डे सा महासम्पद् लुप्ता। अपरं पोतानां कर्णधाराः समूहलोका नाविकाः: समुद्रव्यवसायिनश्च सर्वे 18 दूषे तिष्ठन्तस्तस्या दाहस्य धूमं निरीक्षमाणा उच्चैःस्वरेण वदन्ति तस्या महानगर्यः किं तुल्यं? 19 अपरं स्वशिरः सु मृतिकां निक्षिप्य ते रुदन्तः शोचन्तश्चैत्यःस्त्रेण विशेषेण धनिनो जातास्ते तस्या यातनाया भायाद् दूरे तिष्ठन्तो रोदिष्यन्ति शोचन्तश्चेदं गदिष्यन्ति 16 हा हा महापुरि, त्वं सूक्ष्मवस्त्रैः कृष्णलोहितवस्त्रैः: सिन्दूरवर्णवासांभिश्चाच्छादिता स्वर्णमणिमुक्ताभिरलङ्कृता चासी, 17 किन्त्वेकस्मिन् दण्डे सा महासम्पद् लुप्ता। अपरं पोतानां कर्णधाराः समूहलोका नाविकाः: समुद्रव्यवसायिनश्च सर्वे 18 दूषे तिष्ठन्तस्तस्या दाहस्य धूमं निरीक्षमाणा उच्चैःस्वरेण वदन्ति तस्या महानगर्यः किं तुल्यं? 19 अपरं स्वशिरः सु मृतिकां निक्षिप्य ते रुदन्तः शोचन्तश्चैत्यःस्त्रेण विशेषेण धनिनो जातास्ते तस्या यातनाया भायाद् दूरे तिष्ठन्तो रोदिष्यन्ति शोचन्तश्चेदं गदिष्यन्ति 16 हा हा महापुरि, त्वं सूक्ष्मवस्त्रैः कृष्णलोहितवस्त्रैः: सिन्दूरवर्णवासांभिश्चाच्छादिता स्वर्णमणिमुक्ताभिरलङ्कृता चासी, 17 किन्त्वेकस्मिन् दण्डे सा महासम्पद् लुप्ता। अपरं पोतानां कर्णधाराः समूहलोका नाविकाः: समुद्रव्यवसायिनश्च सर्वे 18 दूषे तिष्ठन्तस्तस्या दाहस्य धूमं निरीक्षमाणा उच्चैःस्वरेण वदन्ति तस्या महानगर्यः किं तुल्यं? 19 अपरं स्वशिरः सु मृतिकां निक्षिप्य ते रुदन्तः शोचन्तश्चैत्यःस्त्रेण विशेषेण धनिनो जातास्ते तस्या यातनाया भायाद् दूरे तिष्ठन्तो रोदिष्यन्ति शोचन्तश्चेदं गदिष्यन्ति 16 हा हा महापुरि, त्वं सूक्ष्मवस्त्रैः कृष्णलोहितवस्त्रैः: सिन्दूरवर्णवासांभिश्चाच्छादिता स्वर्णमणिमुक्ताभिरलङ्कृता चासी, 17 किन्त्वेकस्मिन् दण्डे सा महासम्पद् लुप्ता। अपरं पोतानां कर्णधाराः समूहलोका नाविकाः: समुद्रव्यवसायिनश्च सर्वे 18 दूषे तिष्ठन्तस्तस्या दाहस्य धूमं निरीक्षमाणा उच्चैःस्वरेण वदन्ति तस्या महानगर्यः किं तुल्यं? 19 अपरं स्वशिरः सु मृतिकां निक्षिप्य ते रुदन्तः शोचन्तश्चैत्यःस्त्रेण व

न द्रक्ष्यते त्वयि। पेणीप्रस्तरधानः पुन न श्रोष्यते त्वयि। 23 दीपस्यापि प्रभा तद्वा पुन न द्रक्ष्यते त्वयि। न क्यावरयोः शब्दः पुनः संश्रोष्यते त्वयि। यस्मान्मुख्याः पृथिव्या ये वणिजस्तेऽभवन् तव। यस्माच्च जातयः सर्वां मोहितास्तव मायो। 24 भविवादिपवित्रिणां यावन्तश्च हता भुवि। सर्वेषां शोणितं तेषां प्राप्तं सर्वं तवान्तरे॥

19 ततः परं स्वर्गस्थानां महाजनताया महाशब्दो उयं मया श्रूतः, ब्रूत परेभ्रं ध्यम् अस्मदीयो ये ईश्वरः। तस्याभवत् परित्रिणां प्रभावश्च पराक्रमः।

2 विचाराजाश्च तस्यैव सत्या न्याया भवन्ति च। या स्वेशयाक्रियाभिश्च व्यक्तेरात् कृत्स्नमेदीन्हि। तां स दण्डितवान् वेश्यां तस्याश्च करतस्तथा। शोणितस्य स्वदासानां संशोधं स गृहीतवान्॥ 3 पुनरापि तैरिदमुत्तं यथा, ब्रूत परेभ्रं धन्यं यन्तित्यं नित्यमेव च। तस्या दाहस्य धूमो इत्यौ दिशमर्त्त्युधमुदेष्यति॥ (aion g165) 4 ततः परं चुतुर्विशतिप्राचीनाश्रवातः प्राणिनश्च प्रणिपत्य सिंहासनोपविष्टम् ईश्वरं प्रणय्यावदन्, तथास्तु परमेशश्च सर्वैरेव प्रशस्यतां॥ 5 अनन्तरं सिंहासनमध्याद् एष रवो निर्गतो, यथा, हे ईश्वरस्य दासेयास्तद्वक्तः सकला नराः। यूयं क्षुद्रा महान्तश्च प्रशंसत व ईश्वरं॥ 6 ततः परं महाजनताया: शब्द इव बहुयोगानाच्च शब्द इव गृह्तरस्तनितानाच्च शब्द इव शब्दो उयं मया श्रूतः, ब्रूत परेभ्रं धन्यं रजतं प्राप्तवान् यतः। स परमेश्वरो इस्माकं यः सर्वशक्तिमान् प्रभुः। 7 कीर्तयामः स्तवं तस्य हृषाश्चोल्लासिता वयं। यन्मेषशावकच्छैव विवाहसमयोऽभवत्। वाग्दत्ता चाभवत् तस्मै या कन्या सा सुसज्जिता। 8 परिधानाय तस्यै च दत्तः शुभ्रः सुचेलकः॥ 9 सुचेलकः: पवित्रलोकानां पुण्यानि। ततः स माम् उक्तवान् त्वमिदं लिख षेषावकस्य विवाहभोज्याय ये निमित्तिस्ते धन्या इति। पुनरपि माम् अवदत्, इमानीश्वरस्य सत्यानि वाक्यानि। 10 अनन्तरं अहं तस्य चरणयोरेन्द्रिके निपत्य तं प्रणन्तुमृथतः। ततः स माम् उक्तवान् सावधानस्तिष्ठ मैवं कुरु यीशोः साक्ष्यं भविष्यद्वाक्यस्य सारं॥ 11 अनन्तरं मया मुक्तः स्वर्गो दृष्टः, एकः श्वेतवर्णोऽश्रु उपैत्यस्तदारुढो जनो विश्वासः सत्यमयश्चिति नामा ख्यातः स याथर्थेन विचारं युद्धुच्य करोति। 12 तस्य नेत्रे उपिशिखातुल्ये शिरसि च बहुकीरीटानि विद्यन्ते तत्र तस्य नाम लिखितमस्ति तमेव विना नापरः को उपि तन्मा जानाति। 13 स रुधिरमनेन परिच्छदेनाच्छादित ईश्वरवाद इति नामाभिधीयते च। 14 अपरं स्वर्गस्थैर्स्यानि श्वेतश्वरुद्धनि परिहितिनिर्भर्त्येत्सुक्षमवस्त्राणि च भूत्वा तमनुगच्छन्ति। 15 तस्य वक्त्राद् एकस्तीक्ष्णः खड्गो निर्गच्छति तेन खड्गेन सर्वजातीयास्तेनानाधातितव्यः स च लौहदण्डेन तान् चारयिष्यति सर्वशक्तिमत ईश्वरस्य प्रचण्डकोपरसोत्पादकद्राक्षाकुण्डे यद्यत् तिष्ठति तत् सर्वं स एव पदाभ्यां पिण्डिः। 16 अपरं तस्य परिच्छद उरसि च राजां राजा प्रभूनां प्रभुश्चिति नाम निखितमस्ति। 17 अनन्तरं सूर्यो तिष्ठन् एको दूतो मया दृष्टः, आकाशमध्य उडीयमानान् सर्वान् पक्षिणः प्रति स उच्चैःस्वरेण घोषयति, अत्रागच्छत। 18 ईश्वरस्य महाभोज्ये मिलत, राजां क्रव्याणि सेनापतीनां क्रव्याणि वीराणां क्रव्याण्यश्चानां तदरुढानाच्च क्रव्याणि दासमुकानां क्षुद्रमहतां सर्वेषांमेव क्रव्याणि च युम्भिर्भक्षितव्यानि। 19 ततः परं तेनाश्वरुद्धनेन तदीयसैन्यैश्च सार्दू युद्धं कर्तुं स पशुः पृथिव्या राजानस्तेषां सैन्यानि च समागच्छन्तीति मया दृष्टृ। 20 ततः स पशु धृतो यश्च मिथ्याभिष्यद्वक्ता तस्यान्तिके चित्रकम्माणि कुर्वन् तैरेव पश्चिकधरणिस्तत्रितापूजकांश्च भ्रमितवान् सो उपि तेन सार्दू धृतः। तौ च वहिगन्धकञ्जलितहृदे जीवन्तो निक्षिप्तौ। (Limnē Pyr g3041 g4442) 21 अवशिष्याश्च तस्याश्वारुद्धस्य वक्त्रानिर्भत्खड्गेन हताः, तेषां क्रव्यैश्च पक्षिणः सर्वे तृप्तिं गताः।

20 ततः परं स्वर्गाद् अवरोहन् एको दूतो मया दृष्टस्त्य करे रमातलस्य कुञ्जिका महाशृङ्खलज्ञैकं तिष्ठतः। (Abyssos g12) 2 अपरं नामो उर्ध्वतः यो वृद्धः सर्वोऽपवादकः शयतानश्चस्ति तमेव धूता वर्षसहस्रं यावद् बद्धवान्॥ 3 अपरं रसातले तं निक्षिप्य तदुपरि द्वारं रुद्धवा मुद्राङ्कितवान्

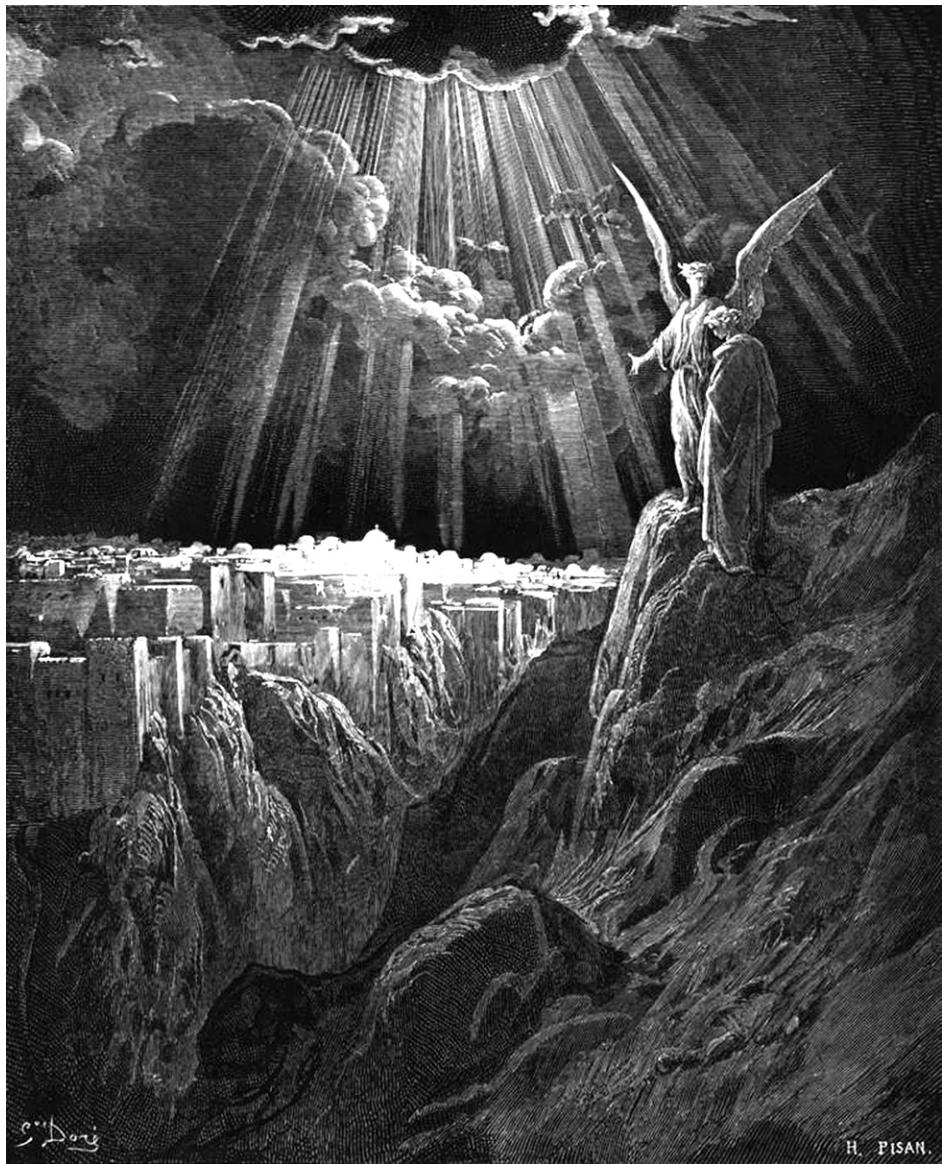
यस्मात् तद् वर्षसहस्रं यावत् सम्पूर्णं न भवेत् तावद् भिन्नजातीयास्तेन पुन न भ्रमितव्याः। 1 ततः परम अल्पकालार्थं तस्य मोचनेन भवितव्यां (Abyssos g12) 4 अनन्तरं मया सिंहासनानि दृष्टानि तत्र ये जना उपाविशन् ते ईश्वरो विचारभारो ईश्वरो तीयोः साक्ष्यस्य कारणाद् ईश्वरवाक्यस्य कारणाच्च येषां शिरश्छेदनं कृतं पशोस्तदीयप्रतिमाया वा पूजा यै न कृता भाले करे वा कलडको उपि न धूतस्तेषाम् आत्मानो उपि मया दृष्टाः, ते प्राप्तजीवानास्तदूर्धसहस्रं यावत् ख्याइन सार्दू राजत्वमुक्वन्। 5 किन्त्वविशिष्टा मृतजनास्तस्य वर्षसहस्रस्य समाप्ते: पूर्वं जीवनं न प्राप्तन्। 6 एष प्रथमेतिथितः। यः कश्चित् प्रथमाया उत्थितेरंशी स धन्यः पवित्रश्च। तेषु द्वितीयमृतोः को उपर्युक्तिरागो नास्ति त ईश्वरस्य ख्याइत्यै च याजका भविष्यन्ति वर्षसहस्रं यावत् तेन सह राजत्वं करिष्यन्ति च। 7 वर्षसहस्रे समाप्ते शयतानः स्वकारातो मोक्षयते। 8 ततः स पृथिव्याश्चतुर्दिश्च स्थितान् सर्वजातीयान विशेषतो जूजाख्यान माजूजाख्यांश्च सामुद्रसिकतावद् बहुमत्त्वाकान जनान् भ्रमयित्वा युद्धार्थं संग्रहीतु निर्मिष्यति। 9 ततस्ते मेदन्याः प्रस्त्रेनागत्य पवित्रलोकानां दुर्गं प्रियतमां नगरीज्य वेष्टितवन्तः किन्त्वीश्वरेण निक्षिप्तो उपिनाराकाशात् पतितवात् तान् खादितवान्। 10 तेषां भ्रमियात् च शयतानो वहिगन्धनकयो हृदे उर्ध्वतः पशु र्मिष्याश्चविष्यद्वादी च यत्र तिष्ठतस्तत्रैव निक्षिप्तः, तत्रानन्तकालां यावत् ते दिविनिशं यातनां भोक्यन्ते। (aion g165, Limnē Pyr g3041 g4442) 11 ततः शुक्लम् एकं महासिंहासनं मया दृष्टं तदुपविष्टे उपि दृष्टस्तस्य वदनान्तिकाद् भूनभोमण्डले पलायेतां पुनस्ताप्यां स्थानं न लब्धं। 12 अपरं क्षुद्रा महान्तश्च सर्वं मृता मया दृष्टाः, ते सिंहासनस्यान्तिके उत्थितम् ग्रन्थाश्च व्यस्तीयन्ति जीवनपुस्तकाख्यां अपरम् एकं पुस्तकमपि विस्तीर्ण। तत्र ग्रन्थेषु यद्यत् लिखितं तस्मात् मृतानाम् एकैकर्य स्वक्रियानुयायी विचारः कृतः। 13 तदार्नीं समुद्रेण स्वान्तरस्था मृतजानाः समर्पिताः, मृत्युपरलोकाभ्यामपि स्वान्तरस्था मृतजानाः समर्पिताः, तेषां जीवन्तीयानि विश्वासः स्वक्रियानुयायी विचारः कृतः। (Hades g86) 14 अपरं मृत्युपरलोको वहिद्वे निक्षिप्तौ, एष एव द्वितीयो मृत्युः। (Hades g86, Limnē Pyr g3041 g4442) 15 यस्य कस्यचित् नाम जीवनपुस्तके लिखितं नाविद्यत स एव तस्मिन् वहिद्वे न्यक्षिप्ततः। (Limnē Pyr g3041 g4442)

21 अनन्तरं नवीनम् आकाशमण्डलं नवीना पृथिवी च मया दृष्टे यतः प्रथमम् आकाशमण्डलं प्रथमा पृथिवी च लोपं गते समुद्रो उपि ततः परं न विद्यते। 2 अपरं स्वर्गाद् अवरोहन्ती पवित्रानारारी, अर्थते न नवीना यिरूशालमपुरी मया दृष्टा, सा वराय विभूषिता कन्येव सुसज्जितासीत्। 3 अनन्तरं स्वर्गाद् एष महारो यत्र श्रूतः पश्याय मानवैः सार्दूः ईश्वरस्यावासः, स तैः सार्दू वत्स्यति ते च तस्य प्रजा भविष्यन्ति, ईश्वरश्च स्वयं तेषाम् ईश्वरो भूत्वा तैः सार्दू स्थास्यति। 4 तेषां नेत्रेभ्यश्चार्पूणि सर्वाणीश्वरेण प्रमाणर्थन्ते मृत्युरपि पुन न भविष्यति शोकविलापकतेशा अपि पुन न भविष्यन्ति, यतः प्रथमानि सर्वाणीं व्यतीतिनि। 5 अपरं सिंहासनोपविष्टे जनोऽवदत् पश्याहं सर्वाणीं नूतनीकरेमि। पुनरवदत् लिख यत इमानि वाक्यानि सत्यानि विश्वास्यानि च सन्ति। 6 पन मार्म् अवदत् समाप्तं, अहं कः क्षश्च, अहम् आदिरन्तश्च यः पिपासति तस्मा अहं जीवनदायिप्रसवणस्य तोयं विनामूल्यं दास्यामि। 7 यो जयति त सर्वेषाम् अधिकारी भविष्यति, अहृत्य तस्यैश्वरो भविष्यामि स च मम पुत्रो भविष्यति। 8 किन्तु भीतानाम अविश्वसिनां धृष्यानां नरहन्तृणां वेश्यागमिनां मोहकानां देवपूजकानां सर्वेषाम् अनृतवदिनाज्यांशो वहिगन्धकञ्जलितहृदे भविष्यति, एष एव द्वितीयो मृत्युः। (Limnē Pyr g3041 g4442) 9 अनन्तरं शेषसपादण्डे: परिपूर्णः सप्त कंसा येषां सप्तदूतानां करेष्वासन् तेषामेकं आगत्य मां सम्भाष्यावदत्, आगच्छाहं तां कन्याम् अर्थते मेषवाकस्य भाविष्यार्थ्यं तां दर्शयामि। 10 ततः स आत्माविष्टं माम् अत्युच्चं महापर्वतमेकं नीत्वैश्वरस्य सन्निधितः स्वर्गाद् अवरोहन्ती यिरूशालमाख्यां पवित्रानां नगरीं दर्शितवान्। 11 सा ईश्वरीयप्रतापविशिष्टा तस्यास्तेजो महार्घरत्वद्वद् अर्थतः सूर्यकान्तमणितेजस्तुल्यं। 12 तस्या: प्राचीरं वृद्धं उच्चज्ञ तत्र द्वादशं गोपुराणि सन्ति तद्वोपुरोपि द्वादश

स्वर्गदूता विद्यन्ते तत्र च द्वादश नामान्यर्थत इसायेलीयानां द्वादशवंशानां नामानि लिखितानि। 13 पूर्वदिशि त्रीणि गोपुराणि उत्तरदिशि त्रीणि गोपुराणि दक्षिणदिशि त्रीणि गोपुराणि पश्चीमदिशि च त्रीणि गोपुराणि सन्ति। 14 नगर्याः प्राचीरस्य द्वादश मूलानि सन्ति तत्र मेषाशावाकस्य द्वादशप्रितानां द्वादश नामानि लिखितानि। 15 अनन्तं नगर्यास्तदीयगोपुराणां तत्प्राचीरस्य च मापानार्थं मया सम्भाषणास्य दूतस्य करे स्वर्णमय एकः परिमाणदण्ड आसीत्। 16 नगर्या आकृतिश्वरुस्या तस्या दैर्घ्यप्रस्थे समे। ततः परं स तेग परिमाणदण्डेन तां नगरीं परिमितवान् तस्याः परिमाणं द्वादशसहस्रनल्वा। तस्या दैर्घ्यं प्रस्थम् उच्चत्वज्य समानानि। 17 अपरं स तस्याः प्राचीरं परिमितवान् तस्य मानवास्यार्थो दूतस्य परिमाणानुसारतस्त चतुश्त्वारिंशदधिकाशतहस्तपरिमितं। 18 तस्य प्राचीरस्य निर्मितिः सूर्यकान्तमणिभि नंगरी च निर्मलकाचतुर्लयेन शुद्धसुवर्णेन निर्मिता। 19 नगर्याः प्राचीरस्य मूलानि च सर्वविधमार्धमणिभि भूषितानि। तेषां प्रथमं भित्तिमूलं सूर्यकान्तस्य, द्वितीयं नीलस्य, तृतीयं ताप्रमणे, चतुर्थं मरकतस्य, 20 पञ्चमं वैदूर्यस्य, षष्ठं शोणरत्नस्य, सप्तमं चन्द्रकान्तस्य, अष्टमं गोमेदस्य, नवमं पद्मारगस्य, दशमं लशूनीयस्य, एकादशं षेरोजस्य, द्वादशं मर्टीभूषणेश्वरिति। 21 द्वादशगोपुराणि द्वादशमुक्ताभिः निर्मितानि, एकैकं गोपुरम् एकैकया मुक्तया कृतं नगर्यां महामार्गश्चाच्छकाचवत् निर्मलसुवर्णेन निर्मितं। 22 तस्या अन्तरं एकमपि मन्दिरं मया न दृष्टं सतः सर्वशक्तिमान् प्रभुः परमेश्वरो मेषशावकश्च स्वयं तस्य मन्दिरं। 23 तस्यै नगर्ये दीपितानार्थं सूर्यचन्द्रमसोः प्रयोजनं नास्ति यत ईश्वरस्य प्रतापस्तां दीपयिति मेषशावकश्च तस्या ज्योतिरस्ति। 24 परित्राणप्राप्तालोकनिवहाश्च तस्या आलोके गमनागमने कुर्वन्ति पृथिव्या राजानश्च स्वकीयं प्रतापं गौरवत्वं तन्मध्यम् आनयन्ति। 25 तस्या द्वाराणि दिवा कदापि न रोत्स्यन्ते निशापि तत्र न भविष्यति। 26 सर्वजातीयां गौरवप्रतापी तन्मध्यम् आनेष्यते। 27 परन्त्वपरित्र धृण्यकृद् अनृतकृद् वा किमपि तन्मध्यं न प्रवेक्ष्यति मेषशावकस्य जीवनपुस्तके येषां नामानि लिखितानि केवलं त एव प्रवेक्ष्यन्ति।

22 अनन्तरं स स्फटिकवत् निर्मलम् अमृततोयस्य स्रोतो माम् अउर्शयत् तद् ईश्वरस्य मेषशावकस्य च सिंहासनात् निर्गच्छति। 2 नगर्या मार्गमध्ये तस्या नद्याः पार्श्वयोरमृतवृक्षा विद्यन्ते तेषां द्वादशफलानि भवन्ति, एकैको वृक्षः प्रतिमासं स्वफलं फलति तदृक्षपत्राणि चान्यजातीयानाम् आरोग्यजनकानि। 3 अपरं किमपि शापप्रस्तु पुन न भविष्यति तस्या मध्य ईश्वरस्य मेषशावकस्य च सिंहासनं स्थास्यति तस्य दासाश्च त सेविष्यन्ते। 4 तस्य वदनदर्शनं प्राप्त्यन्ति भालेषु च तस्य नाम लिखितं भविष्यति। 5 तदान्नि रात्रिः पुन र्व भविष्यति यतः प्रभुः परमेश्वरस्तान् दीपयिष्यति ते चानन्तकालं यावद् राजत्वं करिष्यन्ते। (aiōn g165) 6 अनन्तरं स माम् अवदत्, वाक्यानीमानि विश्वास्यानि सत्यानि च, अचिराद् यै भवितव्यं तानि स्वदासान् ज्ञापयितुं पवित्रभविष्यद्वादिनां प्रभुः परमेश्वरः स्वदूतं प्रेषितवान्। 7 पश्याहं तूर्णम् आगच्छामि, एतदग्न्यस्य भविष्यद्वाक्यानि यः पालयति स एव धन्यः। 8 योहनहम् एतानि श्रुतवान् दृष्टवांश्चास्मि श्रुत्वा दृष्ट्वा च तद्वश्कदूतस्य प्रणामार्थं तच्चरणयोरन्तिके ऽपतं। 9 ततः स माम् अवदत् सावधानो भव मैवं कृत्, त्वया तव भ्रातृभि भविष्यद्वादिभिरेतद्ग्रन्थस्थवाक्यपालनकारिभिश्च सहदासोऽहं। त्वम् ईश्वरं प्रणम। 10 स पुन मार्गम् अवदत्, एतदग्न्यस्थभविष्यद्वाक्यानि त्वया न मुद्राङ्कितव्यानि यतः समयो निकटर्वती। 11 अथमाचार इतः परमप्यथर्मम् आचरतु, अमेध्याचार इतः परमप्यमेध्यम् आचरतु धर्माचार इतः परमपि धर्मम् आचरतु पवित्राचाश्वेतः परमपि पवित्रम् आचरतु। 12 पश्याहं तूर्णम् आगच्छामि, एकैकस्मै स्वक्रियानुयायिफलदानार्थं मद्यातव्यफलं मम समवर्ति। 13 अहं कः क्षश्च प्रथमः शेषशादिरन्तश्च। 14 अमृतवृक्षस्याधिकारप्राप्त्यर्थं द्वारै नंगरप्रवेशर्थज्य ये तस्याज्ञाः पालयन्ति त एव धन्यः। 15 कुकुत्तुरै मायाविभिः पुड्गामिभिः नरहन्तुभि देवाच्चकेः सर्वैरनृते प्रीयमाणैरनृताचारिभिश्च बहिः स्थातव्यं। 16 मण्डलीषु युष्मभ्येतेषां साक्षयानार्थं यीशुरहं स्वदूतं

प्रेषितवान्, अहमेव दायूदो मूलं वंशश्च, अहं तेजोमयप्रभातीयतारास्वरूपः। 17 आत्मा कन्या च कथयत, त्वयागम्यतां। श्रोतापि वदतु, आगम्यतामिति। यश्च तृष्णातः स आगच्छतु यश्चेच्छति स विना मूल्यं जीवनदायि जलं गृहातु। 18 यः कश्चिद् एतदग्न्यस्थभविष्यद्वाक्यानि शृणोति तस्मा अहं साक्ष्यमिदं ददामि, कश्चिद् यद्यपरं किमप्यतेषु योजयति तर्हीश्वरोग्नन्येऽस्मिन् लिखितान् दण्डान् तस्मिन्नेव योजयिष्यति। 19 यदि च कश्चिद् एतदग्न्यस्थभविष्यद्वाक्येभ्यः किमप्यहरति तर्हीश्वरो ग्रन्थे ऽस्मिन् लिखितात् जीवनवृक्षात् पवित्रनगराच्च तस्यांशमपरिष्यति। 20 एतत् साक्ष्यं यो ददाति स एव वक्ति सत्यम् अहं तूर्णम् आगच्छामि। तथास्तु प्रभो यीशो, आगम्यतां भवता। 21 अस्माकं प्रभो यीशुख्चाश्चस्यानुग्रहः सर्वेषु युष्मासु वर्ततां। आमैन्।

H. PISAN.

अपरं स्वर्गाद् अवरोहन्ती पवित्रा नगरी, अर्थतो नवीना यिरुशालमपुरी मया दृष्टा, सा वराय विभूषिता कन्येव सुसज्जितासीत्।
अनन्तरं स्वर्गाद् एष महारवो मया श्रुतः पश्यायं मानवैः सार्द्धम् ईश्वरस्यावासः, स तैः सार्द्धं वत्स्यति ते च तस्य प्रजा भविष्यन्ति,

ईश्वरश्च स्वयं तेषाम् ईश्वरो भूत्वा तैः सार्द्धं स्थास्यति।

प्रकाशितं 21:2-3

पाठक गाइड

देवनागरी at AionianBible.org/Readers-Guide

The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, “*As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him.*” Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, “*And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned.*” So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, “*Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth.*” 2 Timothy 2:15. “*God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,*” 2 Peter 1:4-8.

शब्दकोष

देवनागरी at AionianBible.org/Glossary

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 201 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos g12

Greek: proper noun, place

Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses

Meaning:

Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

aïdios g126

Greek: adjective

Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6

Meaning:

Lasting, enduring forever, eternal.

aiōn g165

Greek: noun

Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses

Meaning:

A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the aiōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

aiōnios g166

Greek: adjective

Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses

Meaning:

From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

eleēsē g1653

Greek: verb, aorist tense, active voice, subjunctive mood, 3rd person singular

Usage: 1 time in this conjugation, Romans 11:32

Meaning:

To have pity on, to show mercy. Typically, the subjunctive mood indicates possibility, not certainty. However, a subjunctive in a purpose clause is a resulting action as certain as the causal action. The subjunctive in a purpose clause functions as an indicative, not an optative. Thus, the grand conclusion of grace theology in Romans 11:32 must be clarified. God's mercy on all is not a possibility, but a certainty. See ntgreek.org.

Geenna g1067

Greek: proper noun, place

Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses

Meaning:

Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hadēs g86

Greek: proper noun, place

Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses

Meaning:

Synonomous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr g3041 g4442

Greek: proper noun, place

Usage: Phrase 5 times in the New Testament

Meaning:

Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol h7585

Hebrew: proper noun, place

Usage: 66 times in 17 books, 50 chapters, and 64 verses

Meaning:

The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō g5020

Greek: proper noun, place

Usage: 1 time in 2 Peter 2:4

Meaning:

Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

शब्दकोष +

AionianBible.org/Bibles/Sanskrit---Devanagari-Script/Noted

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 64 Old Testament and 201 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

लूक: 8:31
रेमिण: 10:7
प्रकाशितं 9:1
प्रकाशितं 9:2
प्रकाशितं 9:11
प्रकाशितं 11:7
प्रकाशितं 17:8
प्रकाशितं 20:1
प्रकाशितं 20:3

प्रेरिता: 3:21
प्रेरिता: 15:18
रेमिण: 1:25
रेमिण: 9:5
रेमिण: 11:36
रेमिण: 12:2
रेमिण: 16:27
१ करिन्थन: 1:20
१ करिन्थन: 2:6
१ करिन्थन: 2:7
१ करिन्थन: 2:8
१ करिन्थन: 3:18
१ करिन्थन: 8:13
१ करिन्थन: 10:11
२ करिन्थन: 4:4
२ करिन्थन: 9:9
२ करिन्थन: 11:31
गालातिन: 1:4
गालातिन: 1:5
इफिषिण: 1:21
इफिषिण: 2:2
इफिषिण: 2:7
इफिषिण: 3:9
इफिषिण: 3:11
इफिषिण: 3:21
इफिषिण: 6:12
फिलिपन: 4:20
कलसिन: 1:26
१ तीमथिय: 1:17
१ तीमथिय: 6:17
२ तीमथिय: 4:10
२ तीमथिय: 4:18
तीत: 2:12
इव्रिए: 1:2
इव्रिए: 1:8
इव्रिए: 5:6
इव्रिए: 6:5
इव्रिए: 6:20
इव्रिए: 7:17
इव्रिए: 7:21
इव्रिए: 7:24
इव्रिए: 7:28
इव्रिए: 9:26
इव्रिए: 11:3
इव्रिए: 13:8
इव्रिए: 13:21
१ पितर: 1:23

१ पितर: 1:25
१ पितर: 4:11
१ पितर: 5:11
२ पितर: 3:18
१ योहन: 2:17
२ योहन: 1:2
यिहूदा: 1:13
यिहूदा: 1:25
प्रकाशितं 1:6
प्रकाशितं 1:18
प्रकाशितं 4:9
प्रकाशितं 4:10
प्रकाशितं 5:13
प्रकाशितं 7:12
प्रकाशितं 10:6
प्रकाशितं 11:15
प्रकाशितं 14:11
प्रकाशितं 15:7
प्रकाशितं 19:3
प्रकाशितं 20:10
प्रकाशितं 22:5

aīdios

रेमिण: 1:20
यिहूदा: 1:6

१ करिन्थन: 8:13
१ करिन्थन: 10:11
२ करिन्थन: 4:4
२ करिन्थन: 9:9
२ करिन्थन: 11:31
गालातिन: 1:4
गालातिन: 1:5
इफिषिण: 1:21
इफिषिण: 2:2
इफिषिण: 2:7
इफिषिण: 3:9
इफिषिण: 3:11
इफिषिण: 3:21
इफिषिण: 6:12
फिलिपन: 4:20
कलसिन: 1:26
१ तीमथिय: 1:17
१ तीमथिय: 6:17
२ तीमथिय: 4:10
२ तीमथिय: 4:18
तीत: 2:12
इव्रिए: 1:2
इव्रिए: 1:8
इव्रिए: 5:6
इव्रिए: 6:5
इव्रिए: 6:20
इव्रिए: 7:17
इव्रिए: 7:21
इव्रिए: 7:24
इव्रिए: 7:28
इव्रिए: 9:26
इव्रिए: 11:3
इव्रिए: 13:8
इव्रिए: 13:21
१ पितर: 1:23

aiōnios

मथि: 12:32

मथि: 13:22

मथि: 13:39

मथि: 13:40

मथि: 13:49

मथि: 21:19

मथि: 24:3

मथि: 28:20

मार्क: 3:29

मार्क: 4:19

मार्क: 10:30

मार्क: 11:14

लूक: 1:33

लूक: 1:55

लूक: 1:70

लूक: 16:8

लूक: 18:30

लूक: 20:34

लूक: 20:35

योहन: 4:14

योहन: 6:51

योहन: 6:58

योहन: 8:35

योहन: 8:51

योहन: 8:52

योहन: 9:32

योहन: 10:28

योहन: 11:26

योहन: 12:34

योहन: 13:8

योहन: 14:16

मथि: 18:8
मथि: 19:16
मथि: 19:29
मथि: 25:41
मथि: 25:46
मार्क: 3:29
मार्क: 10:17
मार्क: 10:30
लूक: 10:25
लूक: 16:9
लूक: 18:18
लूक: 18:30
योहन: 3:15
योहन: 3:16
योहन: 3:36
योहन: 4:14
योहन: 4:36
योहन: 5:24
योहन: 5:39
योहन: 6:27
योहन: 6:40
योहन: 6:47
योहन: 6:54
योहन: 6:68

योहन: 10:28
योहन: 12:25
योहन: 12:50
योहन: 17:2
योहन: 17:3
प्रेरिता: 13:46
प्रेरिता: 13:48
रोमिण: 2:7
रोमिण: 5:21
रोमिण: 6:22
रोमिण: 6:23
रोमिण: 16:25
रोमिण: 16:26
२ करिरिथन: 4:17
२ करिरिथन: 4:18
२ करिरिथन: 5:1
गालातिन: 6:8
२ थिष्टलरीकिन: 1:9
२ थिष्टलरीकिन: 2:16
१ तीमथिय: 1:16
१ तीमथिय: 6:12
१ तीमथिय: 6:16
१ तीमथिय: 6:19
२ तीमथिय: 1:9
२ तीमथिय: 2:10
तीत: 1:2
तीत: 3:7
फिलोमोन: 1:15
इव्रिण: 5:9
इव्रिण: 6:2
इव्रिण: 9:12
इव्रिण: 9:14
इव्रिण: 9:15
इव्रिण: 13:20
१ पितर: 5:10
२ पितर: 1:11
१ योहन: 1:2
१ योहन: 2:25
१ योहन: 3:15
१ योहन: 5:11
१ योहन: 5:13
१ योहन: 5:20
यिहूदा: 1:7
यिहूदा: 1:21
प्रकाशित 14:6

eleēsē
रोमिण: 11:32

Geenna
मधि: 5:22
मधि: 5:29
मधि: 5:30
मधि: 10:28
मधि: 18:9
मधि: 23:15
मधि: 23:33

मार्क: 9:43
मार्क: 9:45
मार्क: 9:47
लूक: 12:5
याकूब: 3:6

Hadēs
मधि: 11:23
मधि: 16:18
लूक: 10:15
लूक: 16:23
प्रेरिता: 2:27
प्रेरिता: 2:31
१ करिरिथन: 15:55
प्रकाशित 1:18
प्रकाशित 6:8
प्रकाशित 20:13
प्रकाशित 20:14

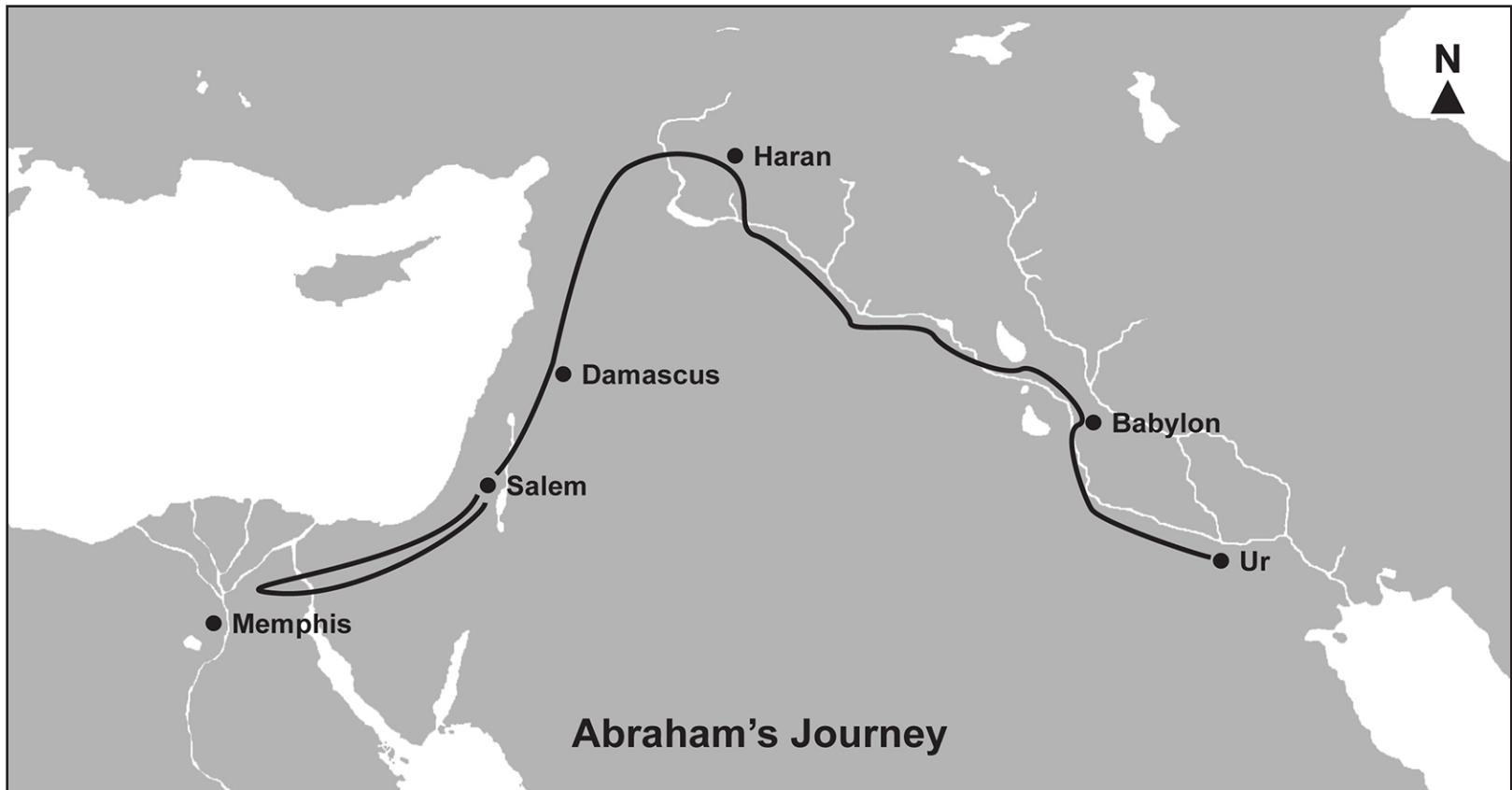
Limnē Pyr
प्रकाशित 19:20
प्रकाशित 20:10
प्रकाशित 20:14
प्रकाशित 20:15
प्रकाशित 21:8

Sheol
उत्पत्ति 37:35
उत्पत्ति 42:38
उत्पत्ति 44:29
उत्पत्ति 44:31
गिनती 16:30
गिनती 16:33
व्यवस्था विवरण 32:22
१ शमूएल 2:6
२ शमूएल 22:6
१ राजा 2:6
१ राजा 2:9
अन्यूब 7:9
अन्यूब 11:8
अन्यूब 14:13
अन्यूब 17:13
अन्यूब 17:16
अन्यूब 21:13
अन्यूब 24:19
अन्यूब 26:6
भजन संहिता 6:5
भजन संहिता 9:17
भजन संहिता 16:10
भजन संहिता 18:5
भजन संहिता 30:3
भजन संहिता 31:17
भजन संहिता 49:14
भजन संहिता 49:15
भजन संहिता 55:15
भजन संहिता 86:13
भजन संहिता 88:3

भजन संहिता 89:48
भजन संहिता 116:3
भजन संहिता 139:8
भजन संहिता 141:7
नीतिवचन 1:12
नीतिवचन 5:5
नीतिवचन 7:27
नीतिवचन 9:18
नीतिवचन 15:11
नीतिवचन 15:24
नीतिवचन 23:14
नीतिवचन 27:20
नीतिवचन 30:16
सभोपदेशक 9:10
श्रेष्ठांगीत 8:6
यशायाह 5:14
यशायाह 7:11
यशायाह 14:9
यशायाह 14:11
यशायाह 14:15
यशायाह 28:15
यशायाह 28:18
यशायाह 38:10
यशायाह 38:18
यशायाह 57:9
यहेजकेल 31:15
यहेजकेल 31:16
यहेजकेल 31:17
यहेजकेल 32:21
यहेजकेल 32:27
होशे 13:14
आमोस 9:2
योना 2:2
हबकूक 2:5

Tartaroō
२ पितर: 2:4

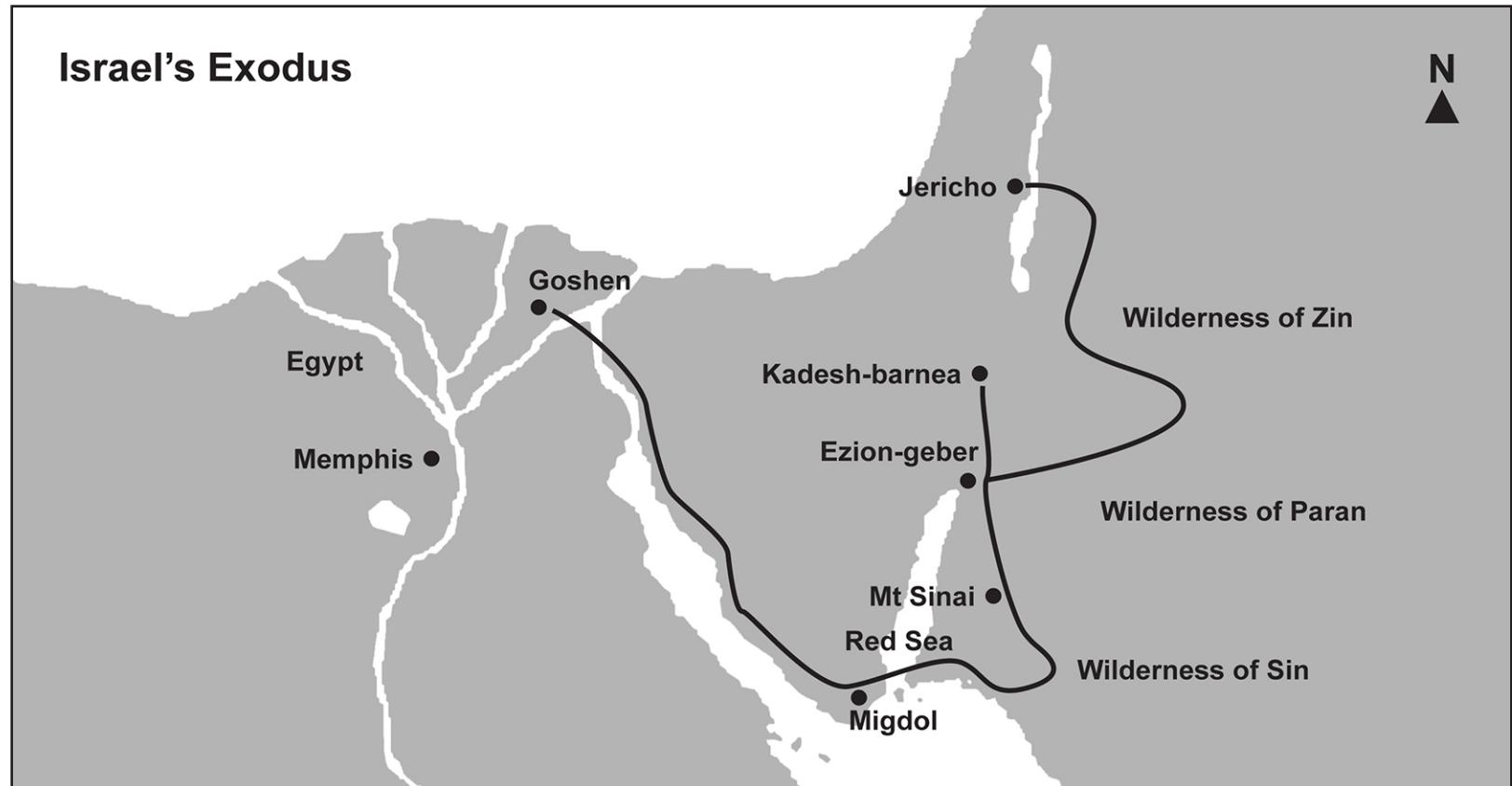
Questioned
None yet noted

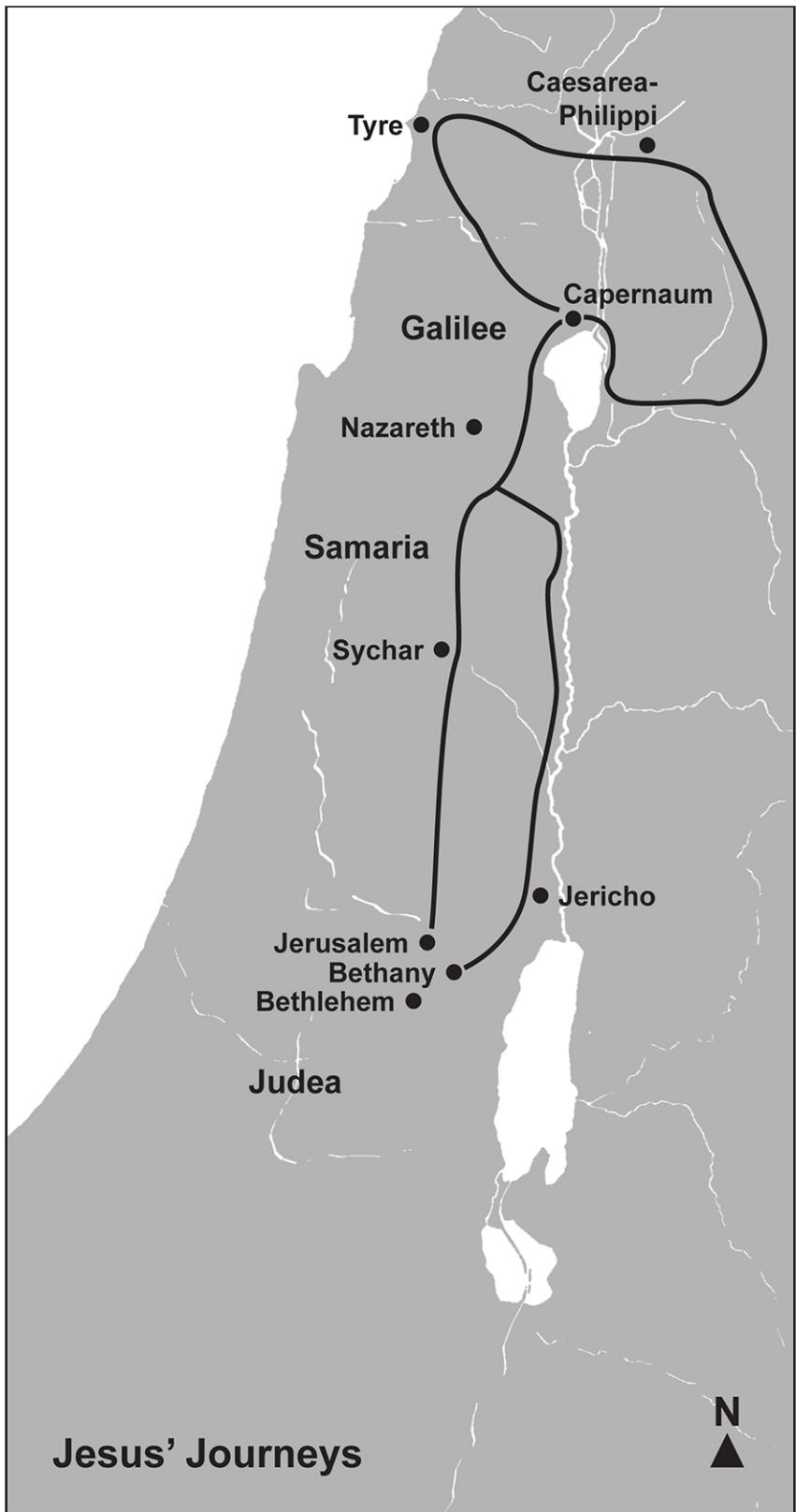
विश्वासेनेब्राहीम् आहूतः सन् आज्ञा गृहीत्वा यस्य स्थानस्याधिकारस्तेन प्राप्तव्यस्तत् स्थानं प्रस्थितवान् किन्तु प्रस्थानसमये वक्त यामीति नाजानात्। - इतिरिणः 11:8

Israel's Exodus

N
▲

"When Pharaoh had let the people go, God didn't lead them by the way of the land of the Philistines, although that was near; for God said, 'Lest perhaps the people change their minds when they see war, and they return to Egypt'" Exodus 13:17

यतो मनुष्यपुत्रः सेव्यो भवितुं नागतः सेवा कर्ता तथनेकेषां परित्राणाय मूल्यकृपस्वप्राणं दातुञ्चगतः । - मार्कः 10:45

Jesus' Journeys

ईश्वरो निजपुत्रमधि यं सुसंवादं भविष्यद्वादिभि धर्मग्रन्थे प्रतिश्रुतवान् तं सुसंवादं प्रचारयितुं पृथक्कृत आहूतः प्रेरितश्च प्रभो योशुद्गीष्य सेवको यः पौलः - रोमिणः 1:1

Creation 4004 B.C.

Adam and Eve created	4004
Tubal-cain forges metal	3300
Enoch walks with God	3017
Methuselah dies at age 969	2349
God floods the Earth	2349
Tower of Babel thwarted	2247
Abraham sojourns to Canaan	1922
Jacob moves to Egypt	1706
Moses leads Exodus from Egypt	1491
Gideon judges Israel	1245
Ruth embraces the God of Israel	1168
David installed as King	1055
King Solomon builds the Temple	1018
Elijah defeats Baal's prophets	896
Jonah preaches to Nineveh	800
Assyrians conquer Israelites	721
King Josiah reforms Judah	630
Babylonians capture Judah	605
Persians conquer Babylonians	539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple	537
Nehemiah rebuilds the wall	454
Malachi prophesies the Messiah	416
Greeks conquer Persians	331
Seleucids conquer Greeks	312
Hebrew Bible translated to Greek	250
Maccabees defeat Seleucids	165
Romans subject Judea	63
Herod the Great rules Judea	37

(The Annals of the World, James Usher)

Jesus Christ born 4 B.C.

New Heavens and Earth

1956	Christ returns for his people
1830	Jim Elliot martyred in Ecuador
1731	John Williams reaches Polynesia
1614	Zinzendorf leads Moravian mission
1572	Japanese kill 40,000 Christians
1517	Jesuits reach Mexico
1455	Martin Luther leads Reformation
1323	Gutenberg prints first Bible
1276	Franciscans reach Sumatra
1100	Ramon Llull trains missionaries
1054	Crusades tarnish the church
997	The Great Schism
864	Adalbert martyred in Prussia
716	Bulgarian Prince Boris converts
635	Boniface reaches Germany
569	Alopen reaches China
432	Longinus reaches Alodia / Sudan
397	Saint Patrick reaches Ireland
341	Carthage ratifies Bible Canon
325	Ulfilas reaches Goth / Romania
250	Niceae proclaims God is Trinity
197	Denis reaches Paris, France
70	Tertullian writes Christian literature
61	Titus destroys the Jewish Temple
52	Paul imprisoned in Rome, Italy
39	Thomas reaches Malabar, India
33	Peter reaches Gentile Cornelius
	Holy Spirit empowers the Church

(Wikipedia, Timeline of Christian missions)

Resurrected 33 A.D.

What are we? ►			Genesis 1:26 - 2:3 Mankind is created in God's image, male and female He created us					
How are we sinful? ►			Romans 5:12-19 Sin entered the world through Adam and then death through sin					
When are we? ▼								
Where are we?			Innocence		Fallen			Glory
			Eternity Past	Creation 4004 B.C.	Fall to sin No Law	Moses' Law 1500 B.C.	Christ 33 A.D.	Church Age Kingdom Age
								New Heavens and Earth
Who are we? ►	God	Father	John 10:30 God's perfect fellowship	Genesis 1:31 God's perfect fellowship with Adam in The Garden of Eden	1 Timothy 6:16 Living in unapproachable light			Acts 3:21 Philippians 2:11 Revelation 20:3 God's perfectly restored fellowship with all Mankind praising Christ as Lord in the Holy City
		Son			John 8:58 Pre-incarnate	John 1:14 Incarnate	Luke 23:43 Paradise	
		Holy Spirit			Psalm 139:7 Everywhere	John 14:17 Living in believers		
	Mankind	Living	Ephesians 2:1-5 Serving the Savior or Satan on Earth Luke 16:22 Blessed in Paradise Luke 16:23, Revelation 20:5,13 Punished in Hades until the final judgment Hebrews 1:14 Serving mankind at God's command	Genesis 1:1 No Creation No people	Ephesians 2:1-5 Serving the Savior or Satan on Earth			Matthew 25:41 Revelation 20:10 Lake of Fire prepared for the Devil and his Angels
		Deceased believing			Luke 16:22 Blessed in Paradise			
		Deceased unbelieving			Luke 16:23, Revelation 20:5,13 Punished in Hades until the final judgment			
	Angels	Holy			Hebrews 1:14 Serving mankind at God's command			
		Imprisoned	2 Peter 2:4, Jude 6 Imprisoned in Tartarus Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels	Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels	2 Peter 2:4, Jude 6 Imprisoned in Tartarus	Revelation 20:13 Thalaasa Revelation 19:20 Lake of Fire Revelation 20:2 Abyss		
		Fugitive			1 Peter 5:8, Revelation 12:10 Rebelling against Christ Accusing mankind			
		First Beast						
		False Prophet						
		Satan						
Why are we? ►			Romans 11:25-36, Ephesian 2:7 For God has bound all over to disobedience in order to show mercy to all					

नियति

देवनागरी at AionianBible.org/Destiny

The Aionian Bible shows the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of after-life destinies. The underlying Hebrew and Greek words typically translated as *Hell* show us that there are not just two after-life destinies, Heaven or Hell. Instead, there are a number of different locations, each with different purposes, different durations, and different inhabitants. Locations include 1) Old Testament Sheol and New Testament *Hadēs*, 2) Geenna, 3) Tartaroō, 4) Abyssos, 5) *Limnē Pyr*, 6) *Paradise*, 7) *The New Heaven*, and 8) *The New Earth*. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The key observation is that fallen angels will be present at the final judgment, 2 Peter 2:4 and Jude 6. Traditionally, we understand the separation of the Sheep and the Goats at the final judgment to divide believing from unbelieving mankind, Matthew 25:31-46 and Revelation 20:11-15. However, the presence of fallen angels alternatively suggests that Jesus is separating redeemed mankind from the fallen angels. We do know that Jesus is the helper of mankind and not the helper of the Devil, Hebrews 2. We also know that Jesus has atoned for the sins of all mankind, both believer and unbeliever alike, 1 John 2:1-2. Deceased believers are rewarded in Paradise, Luke 23:43, while unbelievers are punished in Hades as the story of Lazarus makes plain, Luke 16:19-31. Yet less commonly known, the punishment of this selfish man and all unbelievers is before the final judgment, is temporal, and is punctuated when Hades is evacuated, Revelation 20:13. So is there hope beyond Hades for unbelieving mankind? Jesus promised, "*the gates of Hades will not prevail*," Matthew 16:18. Paul asks, "*Hades where is your victory?*" 1 Corinthians 15:55. John wrote, "*Hades gives up*," Revelation 20:13.

Jesus comforts us saying, "*Do not be afraid*," because he holds the keys to *unlock* death and Hades, Revelation 1:18. Yet too often our *Good News* sounds like a warning to "*be afraid*" because Jesus holds the keys to *lock* Hades! Wow, we have it backwards! Hades will be evacuated! And to guarantee hope, once emptied, Hades is thrown into the Lake of Fire, never needed again, Revelation 20:14.

Finally, we read that anyone whose name is not written in the Book of Life is thrown into the Lake of Fire, the second death, with no exit ever mentioned or promised, Revelation 21:1-8. So are those evacuated from Hades then, "*out of the frying pan, into the fire?*" Certainly, the Lake of Fire is the destiny of the Goats. But, do not be afraid. Instead, read the Bible's explicit mention of the purpose of the Lake of Fire and the identity of the Goats, "*Then he will say also to those on the left hand, 'Depart from me, you cursed, into the consummate fire which is prepared for... the devil and his angels,'*" Matthew 25:41. Bad news for the Devil. Good news for all mankind!

Faith is not a pen to write your own name in the Book of Life. Instead, faith is the glasses to see that the love of Christ for all mankind has already written our names in Heaven. Jesus said, "*You did not choose me, but I chose you,*" John 15:16. Though unbelievers will suffer regrettable punishment in Hades, redeemed mankind will never enter the Lake of Fire, prepared for the devil and his angels. And as God promised, all mankind will worship Christ together forever, Philippians 2:9-11.

World Nations

अतो यूयं प्रयाय सव्वदेशीयान् शिष्यान् कृत्वा पितुः पुत्रस्य पवित्रस्यात्मनश्च नाम्ना तानवगाहयत; अहं युष्मान् यद्यदादिशं तदपि पालयितुं तानुपादिशत। - मथि: 28:19